

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel Title:	<u>Cooper's Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 125-132
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse Physical extent:	29 bd.

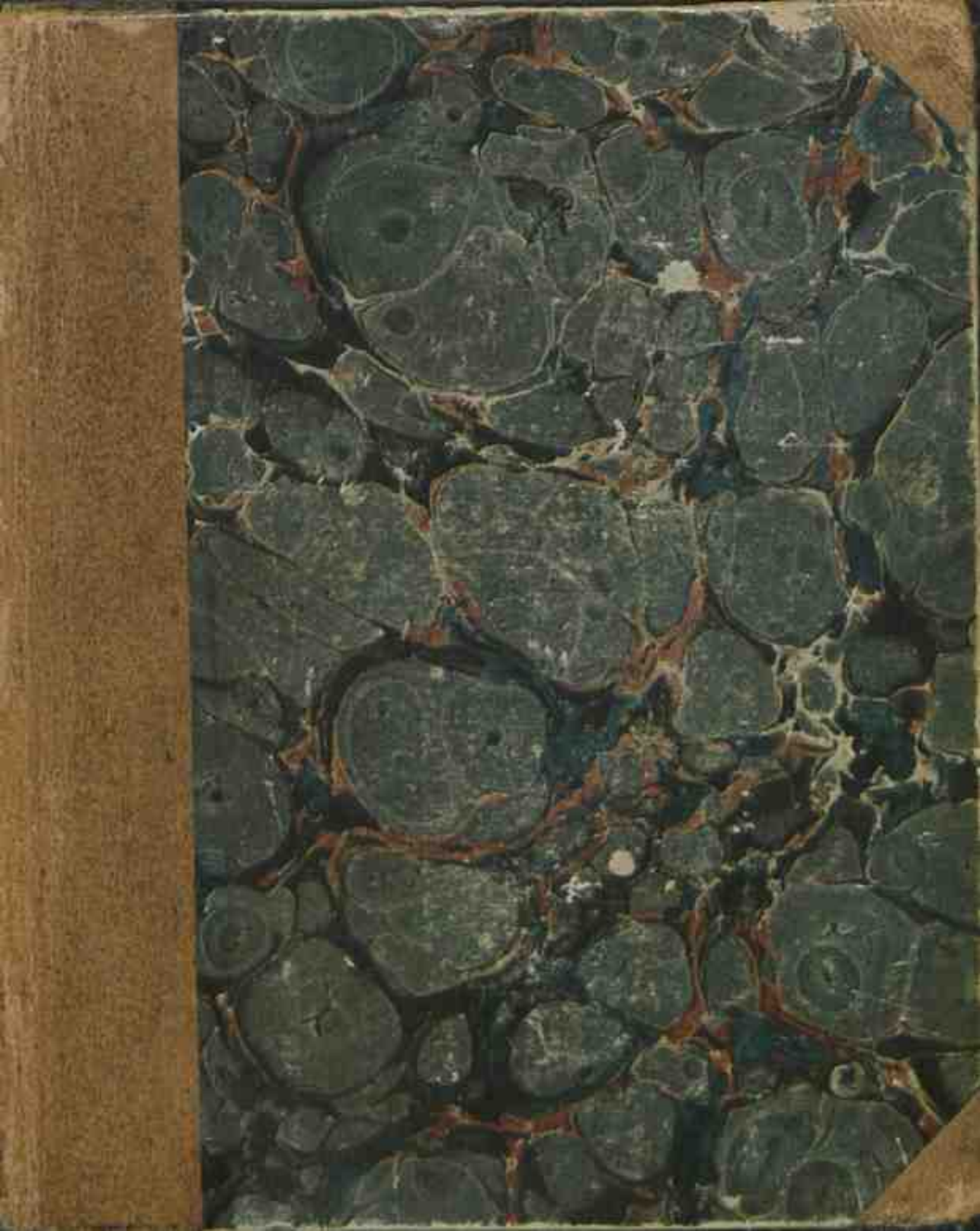
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

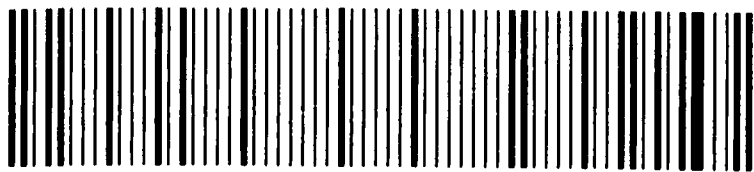

58, - 49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

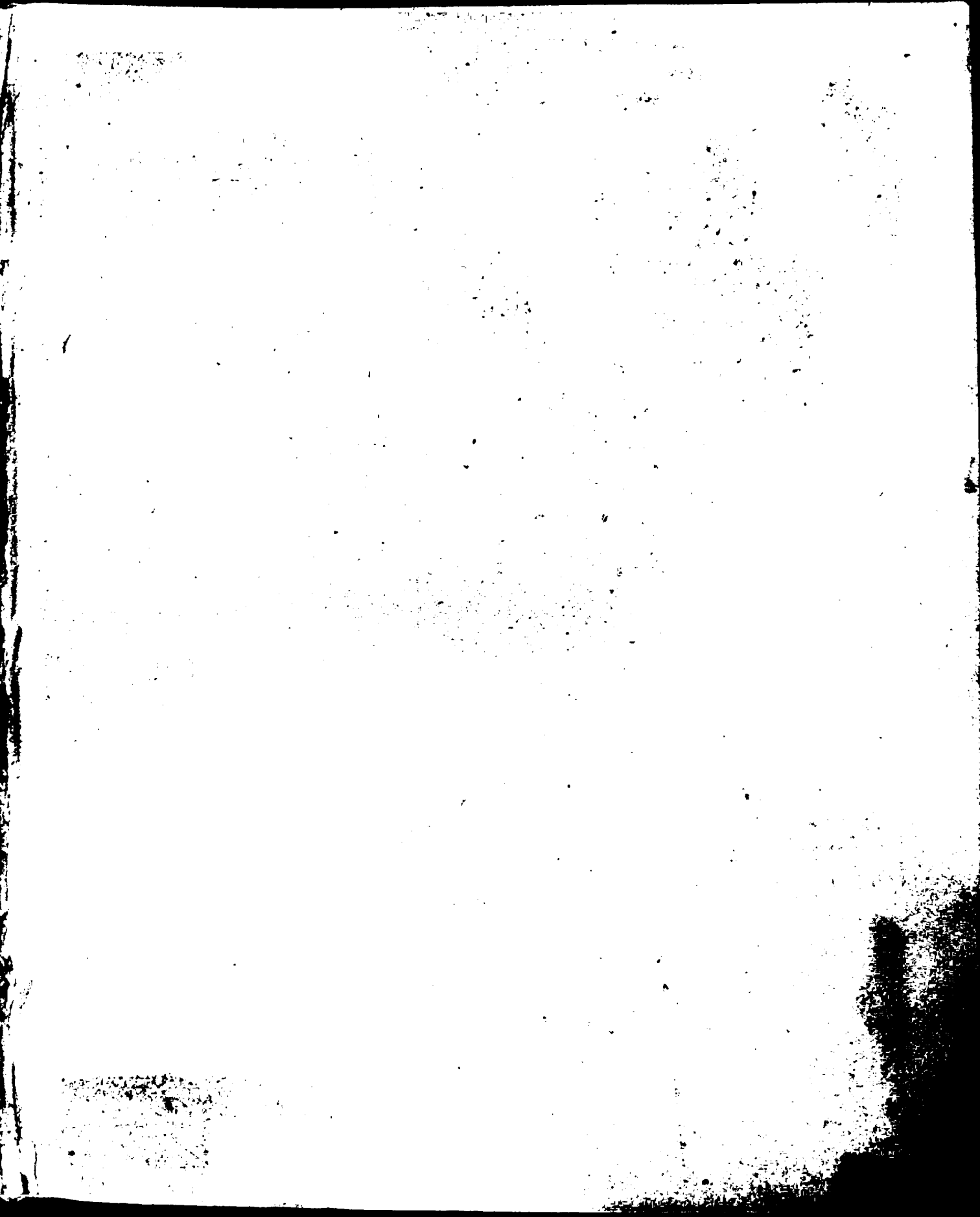

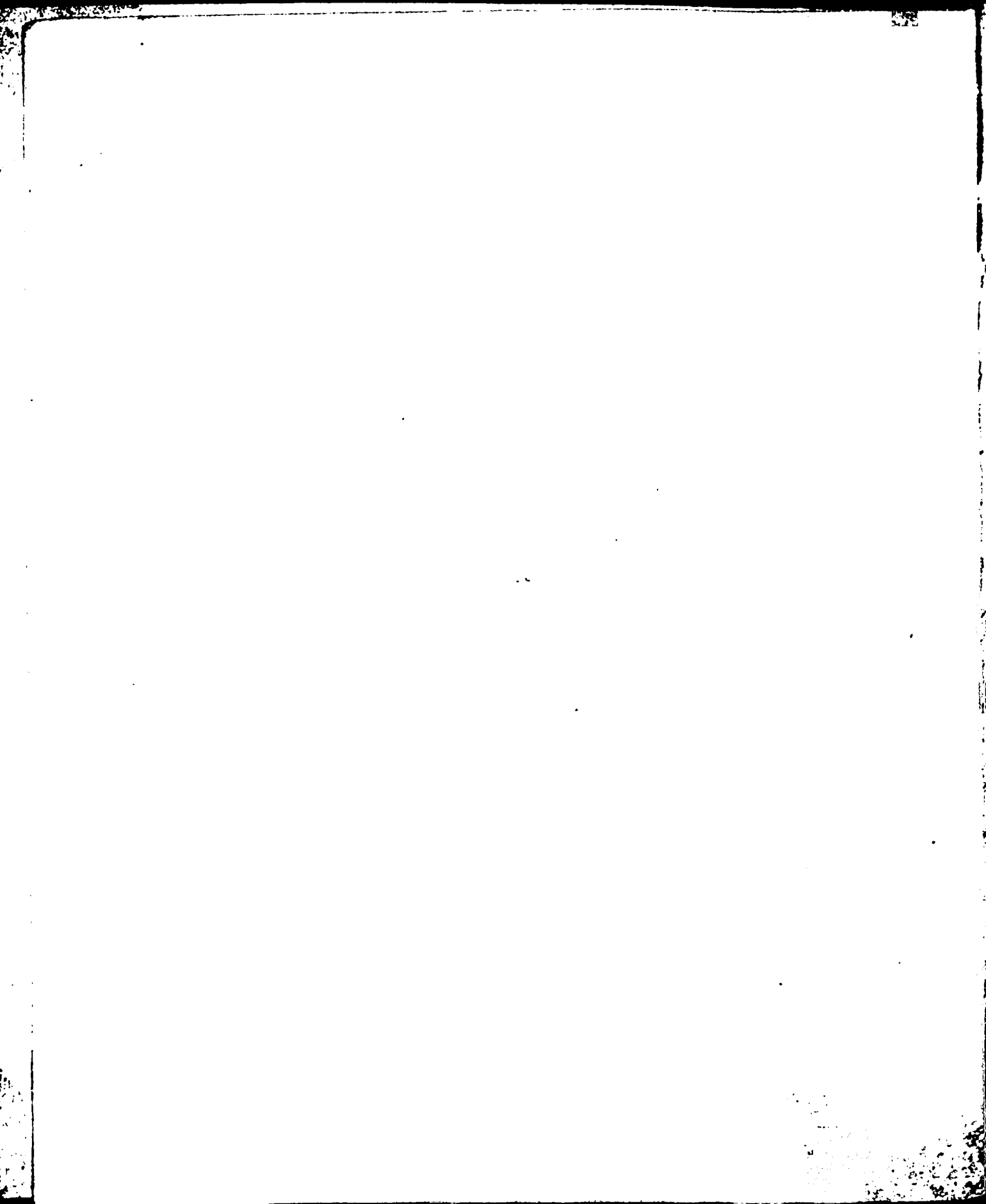
1 1 58 0 8 02068 3

+ Rex

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og femogtyvende til ethundrede og otteogtyvende Heste.

Kjøbenhavn.

Forklagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

© 1900
© 1900

© 1900

© 1900

© 1900
© 1900
© 1900

Wildtskysten.

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

L. Moltke.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Førlagt af og trykt hos S. Trier.

1845.

Fortale.

Denne Bog er bleven skrevet ikke uden mange ubehagelige Formodninger om, hvorledes den sandsynligviis vilde blive modtagen. At gjennemføre een og samme Charakter gjennem fem forskjellige Bærter kunde synes at være en altfor egensindig Stolen paa Publikums Godmodighed og Mange ville med god Grund kunne betragte det som en Handling, der opfordrer til Trettesættelse. Til denne naturlige Indvending kan Forfatteren alene bemærke, at hvis han ved denne Leilighed har begaaet en grov Feil, ere hans Læsere i en vis Grad selv Skyld deri. Den gunstige Maade, hvorpaa Læderstrømpes senere Levnet og Død modtoges, har, i det mindste for Forfatteren, fremkaldt en vis Nødvendighed af at meddele Noget om hans yngre Dage. Malerierne af hans Liv vare, kort sagt, saaledes som de ere, allerede saa fuldstændige, at de maatte vække et svagt Dnske om at see det „Studium,“ hvorefter de alle ere blevene tegnede.

„Fortællingerne om Læderstrømpe“ udgjøre nu ligesom et Drama i fem Akter, fuldendt med Hensyn til Materie og Plan, skjøndt sandsynligviis meget

usfuldendt med Hensyn til Formen. Læseverdenen har dem nu for sig saaledes som de ere. Forfatteren haaber, at dersom den ogsaa maatte finde, at nærværende Aft, der, skjøndt den sidst er bleven færdig, egentlig burde læses først, ikke er den Bedste i Rækken, saa vil den dog komme til den Slutning, at den ikke ubetinget er den Sletteste. Han har mere end een Gang været fristet til at brænde sit Manuskript og tage fat paa en anden Gjenstand, skjøndt han under sit Arbeide har mødt en Opmuntring af en saa særegen Bestaffenhed, at den fortjener at omtales. Han modtog nemlig fra England et anonymt Brev, som han formoder var skrevet af en Dame og hvori han opfordres til netop at gjøre det, hvormed han allerede var mere end halvt færdig, en Anmodning, han var altsor redebon til at fortolke som et Tegn paa, at hans Forsøg tildeels vil blive tilgivet, om ikke ganske bifaldt.

Der behøves ikke at siges ret Meget om Personerne og Skuepladsen i denne Fortælling. De Første ere naturligviis opdigtede; men den Sidste er Naturen saa tro, som et nøie Bekjendtskab med den beskrevne Egns nærværende Udseende og saa sandsynlige Formodninger om dens fordums Bestaffenhed, som Indbildningskraften kunde tænke sig, have sat Forfatteren i Stand til at skildre den. Indsøen, Bjergene, Dalen og Skovene troes alle at være tilstrækkeligt

noagtige, hvorimod Floden, Klippen og Skjæret ere tro Malerier efter Naturen. Endog Pynterne ere til, vel noget forandrede ved Civilisationen, men dog saa overensstemmende med Beskrivelserne, at Enhver, der kjender Landskabet i den omhandlede Egn, let vil kunne gjenkjende dem.

Angaaende Begivenhedernes Noagtighed i denne Fortælling, enten i det Hele taget eller for en Deel, er det Forfatterens Hensigt at staae paa sin Ret og ikke sige Mere, end han finder fornødent. I den store Kamp om Sandfærdighed, som føres mellem Historien og Poesien, har den Sidste saa ofte Fordelen paa sin Side, at han er fuldkomment villig til at henvise Læseren til hans egne Forskninger for at faae dette enkelte Punkt afgjort. Skulde det da vise sig, at en Historieskriver ex professo, et offentlig Dokument, eller endog blot Egnens Sagn modsige det i denne Bog Anførte, vil Forfatteren gjerne indrømme, at denne Omstændighed ganskeer undgaaen hans Opmærksomhed, og tilstaae sin Uvidenhed. Skulde det derimod paa den anden Side befindes, at Amerikas Aarbøger ikke indeholde en Stavelse, som modsiger det, der nu forelægges Verden, hvilket han fuldt og fast troer, at en nærmere Undersøgelse vil godtgjøre, vil han for sin Fortælling gjøre Krav paa al den Troværdighed, som den fortjener.

Der gives en agtværdig Klasse af Romanlæsere

— agtværdig saavel paa Grund af dens Antal, som i enhver anden Henseende — der ofte er bleven sammenlignet med den Mand, som „synger, naar han læser, og læser, naar han synger.“ Disse Personer ere overordentligt opfinderiske ved alle Kjendsgjerninger og saa bogstavelige som en Skoledrengs Oversættelse i Alt, hvad der angaaer Poesien. Til Bedste for alle saadanne Personer siges udtrykkeligt, at Judith Hutter er Judith Hutter og ikke nogen anden Judith, og at der overhovedet, hvor der muligen kan findes en Overensstemmelse i et Navn eller i Haarets Farve, ikke er meent Mere dermed, end der med Grund kan uddrages af en Overensstemmelse i Navn eller Haarfarve. En lang Erfaring har lært Forfatteren, at denne Deel af hans Læsere er den allervanskeligste at gjøre tilpas, og til Bedste for begge Parter fordrister han sig til at give det ærbødige Raad, at de vilde forsøge paa at læse Digterværker, som om de angik virkelige Begivenheder. En saadan Fremgangsmaade vilde muligen sætte dem istand til et troe paa Muligheden af Digtning.

Forste Kapitel.

Paa den menneskelige Indbildningskraft frembringe Begivenheder den samme Virkning, som Tiden. Saaledes er den, som har reist langt og seet Meget, istand til at forestille sig, at han har levet længe, og den Historie, som er rigest paa vigtige Hændelser, antager snarest Udseendet af Ælde. Paa ingen anden Maade kunne vi forklare os det ærverdige Præg, som allerede begynder at omgive de amerikanske Harbøger. Naar Tanken dvæler ved de tidligste Dage af Koloniernes Historie, synes Tidsrummet fjernt og dunkelt, idet da tusinde Forandringer, som i rig Mangfoldighed knytte sig til Sufommelsens Kjede, føre Nationens Oprindelse til et saa langt bortliggende Tidspunkt, at den synes at naae op i Tidens Taage, og dog vilde fire Menneskealdere af sædvanlig Barighed være istand til i Skikkelse af Sagn at overlevere fra Mund til Mund Alt, hvad det civiliserede Menneske har udrettet indenfor Republikens Grændser. Nagtet Staten New York alene har en Folkemængde,

som overstiger ethvert af de fire mindste europæiske Kongerigers, eller hele det helvetiske Forbunds, er det dog kun lidt over to Aarhundreder siden Hollanderne begyndte at nedsætte sig der og udfrie Egnen af Barbariets Tilstand. Det, der formedelst en Ophobning af Forandringer synes ærverdigt, bliver saaledes til noget ganske lligt og Bekjendt, naar vi alvorligen betragte det alene i Forbindelse med Tiden.

Dette Blik ind i Forbigangenhedens Perspektiv vil forberede Læseren paa at betragte de Billeder, vi ere i Begreb med at udkaste, med mindre Overraskelse, end han maasse ellers vilde føle, og nogle faa yderligere Forklaringer ville sætte ham istand til at forestille sig den Samfundstilstand, vi agte at skildre. Det er historisk, at Nybyggerne ved Hudsonsflodens østlige Bredde, saasom Claverack, Kinderhook, ja ikke engang Poughkeepsie for et Aarhundrede siden, ikke ansaaes for sikke mod Indianernes Indfald, og paa Bredderne af den samme Flod og intet Flinteskud fra Albanys Ladepladser staaer endnu en Bygning, der tilhører en yngre Green af Familien van Rensselaer og som er forsynet med Skydebulleter til Værn mod den samme snedige Fjende, uagtet den hidrører fra et ikke engang saa fjernt Tidspunkt. Lignende Minder om Landets Barndom findes adsvædte paa det Gebeet, der nu ansees for den amerikanske Civilisations egentlige Centrum, og afgive de tydeligste Beviser paa, at Alt, hvad vi besidde af Sikkerhed for fjendtlige

Uanfald og Boldsomheder, er opstaaet i lidet over et Tidsrum, som hyppigen udfyldes af een eneste Menneskealder.

Denne Fortællings Begivenheder indtraf mellem Aarene 1740 og 1745, da de bebyggede Dele af Kolonien New York indskrænkede sig til de fire Grevskaber ved Atlanterhavet, et smalt Landbelte paa begge Sider af Hudsonsfloden, der strakte sig fra dens Munding til Vandfaldene i Nærheden af dens Udspring, og til nogle faa længere bortliggende „Nabolag“ ved Mohawk- og Schohariesfloden. Brede Belter af jomfruelige Orkener naaede ikke alene heelt ned til Bredderne af den førstnævnte Flod, men ogsaa paa den anden Side af den, i det de strakte sig ind i Ny England, og afgave et Skjul mellem deres Stammer for den indfødte Krigers lydlose Mekkasin, naar han betraadte den hemmelige og blodige Krigssti. Et Fugleperspektiv af hele Landskabet Osten for Mississipi maa dengang have frembudt een eneste, uhyre Udstrækning af Skove, der afløstes af en forholdsviis smal Bræmme af Dykning langs med Havet, oplivedes ved Indsøernes blanke Flade og gjennemskares af Flodernes følgende Linier. I et saa uhyre Maleri af høitidelig Ensomhed bliver den Egn, vi agte at skildre, til en reen Ubetydelighed, skjøndt vi opmuntres til at fortsætte vort Arbeide ved Overbeviisningen om, at den, hvem det lykkes at meddele en noiagtig Anskuelse af hvilkensomhelst Drel af denne vilde Egn med enkelte ubetydelige For skjellig-

heder, selv nødvendigviis maa have et temmelig rigtigt Begreb om det Hele.

Hvilke Forandringer Mennesket end kan frembringe, saa bliver dog Aarstidernes Afverling evigt den samme. Sommeren og Vinteren, Saatiden og Høsten vende tilbage i deres fastsatte Orden med ophøiet Bestemthed og give Mennesket en af de ædleste Leiligheder, han har til at vise sin omfattende Aands store Evner, ved at udmaale de Love, der styre deres nøiagtige Ensformighed og ved at beregne deres uendelige Omvæltninger. Aarhundreder af Sommersole havde varmet Toppene af de samme stolte Ege og Graner og sendt sin Hede ned til deres faste Rødder, da Stemmer høstes raabe til hinanden midt inde i en Skov, hvis løvrige Overflade laa badet i en skyfri Junidags glimrende Lys, medens Træernes Stammer hævede sig i dunkel Storhed op over Skyggerne. Raabene vare af forskjellig Lyd og hidrørte aabenbart fra to Mennesker, der havde forvildet sig og i forskjellige Retninger søgte at finde Veie. Endeligt forkyndte et Fryдераab et heldigt Udfald og strax efter brød et Menneske frem af den indviklede Labyrinth af en lille Mose, idet han traadte ud i en Abning, der syntes at være bleven dannet deels ved Stormens og deels ved Ildens Udelæggelser. Denne lille fri Plads, hvorfra man, skjøndt den var besat med udgaaede Træer, havde en fri Udsigt til Himlen, laa paa Siden af en af de høie

Bakker eller lave Bjerge, som gjennemskære næsten hele den tilgrændsende Egn.

„Her er Plads til at aande!“ udbrød den befriede Skovmand, saasnart han befandt sig under aaben Himmel, og rystede sin svære Krop, ligesom en Dogge, der nylig er sluppen ud af en Sneedrive. „Hurra! Bildtsfytte; her er det omsider lyst og hist henne er Egen.“

Deppé vare disse Ord udtalte, førend den anden Skovmand slog Bussene i Mosen tilside og viste sig paa den aabne Plads. Efter i en Hast at have ordnet sine Baaben og Klæder, forenede han sig med sin Ledsager, som allerede havde begyndt at lave sig til at gjøre Holdt.

„Kjender Du dette Sted?“ spurgte den, der kaldtes Bildtsfytte. „Eller jubler Du ved Synet af Solen?“

„Begge Dele, min Gut, begge Dele; jeg kjender Stedet og har Intet imod at see en saa nyttig Ven som Solen. Nu have vi atter faaet Kompassregerne i Hovedet og det vil være vor egen Skyld, om vi igjen lade Noget kaste dem hulter til hulter, ligesom for nyligt. Jeg vil ikke hedde Hurry Harry, hvis dette ikke er det selv samme Sted, hvor Land-Jægerne opsløge deres Leir i Fjor Sommer og opholdt sig en Uge. See der henne ligge de fortorrede Grene af deres Hytte og her er Kilden. Men ihvor meget jeg holder af Solen, min Gut, behøver jeg dog ikke den til at fortælle mig, at det er Middag; min Mave er saa godt et Seier-værk som noget i Kolonien og den peger allerede paa halv

et. Luk derfor Vadsækken op og lader os forberede os paa nok en ser Timers Gang."

Efter denne Opfordring satte de sig til at gjøre de fornødne Foranstaltninger til deres sædvanlige, men kraftige Maaltid. Vi ville benytte denne Standsning i Samtalen til at give Læseren et Begreb om disse to Menneskers Udseende, der Begge ere bestemte til at spille en ikke uvæsentlig Rolle i vor Fortælling. Det vilde ikke have været let at finde et herligere Billede af kraftig Manddom, end det, der viste i dens Person, som kaldte sig Hurry Harry.* Hans rette Navn var Henry March, men da Grændseboerne havde optaget den indianske Skik at give betegnende Tilnavne, blev Benævnelsen Hurry langt hyppigere brugt om ham, end hans rigtige Navn, og han blev ikke sjældent kaldt Hurry Skurry, et Ogenavn han havde faaet af et vist feiende, letsindigt, overmodigt Væsen og en legemlig Rastløshed, der holdt ham i en saa uafbrudt Bevægelse, at han var velbekjendt i alle de adspredte Bybygder mellem Provindsen og begge Kanadæerne. Hurry Harry var over ser Fed hoi og da han var usædvanligt godt bygget, svarede hans Kræfter fuldkomment til det Begreb, hans Ræmpelegeme vakte om dem. Ansigtet gjorde ikke det øvrige Menneske nogen Skam; thi det var baade godmodigt og smukt. Hans Mine var aaben og skjendte hans Væsen nødvendig-

---

* Paa Dansk: Hastværks Henrik.

viis maatte have Noget af Grændselivets Raahed, forebyggede dog den Storhed, der udtalte sig af et saa ædelt Ydre, at det blev aldeles plumpt.

Vildtskytten, som Hurry kaldte sin Redsager, var et ganske andet Menneske baade af Udortes og af Charakter. Vel holdt han omtrent ser Fod paa sine bare Diokasiner, men hans Legeme var forholdigviis kleint og smækkert, skjøndt det fremviste Muskler, der røbede usædvanlig Smidighed, om ikke usædvanlige Kræfter. Hans Ansigt vilde kun have havt lidet Ubefalende ved sig, dets Ungdommelighed fraregnet, naar det ikke havde besiddet et Udtryk, der sjældent undlod at vinde dem, som havde Tid til at undersøge det og give efter for den Følelse af Tillid, som det opvakte. Dette Udtryk var ene og alene den ærlige Sanddrubeds, understøttet af et Alvor i Forsættet og en Oprigtighed i Følelsen, der gjorde det mærkeligt. Undertiden kunde denne redelige Mine synes saa enfoldig, at den vakte Mistanke om Mangel paa de sædvanlige Midler til at skjelne mellem List og Sandhed, men meget Faa kom i alverlig Berøring med dette Menneske, uden at tabe denne Mangel paa Tillid med Hensyn til hans Begreber og Betægnende.

Begge disse Grændseboere vare endnu unge, eftersom Hurry kunde være ser eller otte og tyve Aar og Vildtskytten var endnu adskillige Aar yngre. Deres Dragt behøver ikke nogen nøiagtig Beskrivelse uden forsaavidt, at

det kan være passende at tilføie, at den for en stor Deel bestod af garvede Hjorteskind og bar de sædvanlige Kjendtegn paa at tilhøre Mennesker, der tilbragte deres Tid mellem Udkanten af det civiliserede Samfund og de grændseløse Skove. Bildtskyttens Dragt og især Alt, hvad der hørte til hans Vaaben og Udrustning, vidnede imidlertid om en vis Sands for det Pyntelige og Maleriske. Hans Rifsel var i den bedste Tilstand, Skafet paa hans Jagtkniv var smukt udskaaet, hans Krudthorn var prydet med passende, let udgraverede Sindbilleder og hans Jagttaske udsyet med Wampum. Derimod var Hurry Harry, enten af medfødt Letsindighed, eller af en hemmelig Bevidsthed om, hvor lidet hans Udvortes trængte til kunstig Hjælp, Alt paa en skjodesløs og sludsket Maade, som om han nærrede en ædel Foragt for saadanne Jammerligheder, som Klæder og Prydelser. Maaskee forhøiedes den særegne Virkning af hans smukke og store Skikkelse mere end den formindskedes ved dette ukunstlede og haanlige Udtryk af Ligegyldighed.

"Kom, Bildtskytte, fald an og viis, at Du har en delawarisk Maave, ligesom Du siger, at Du har faaet en delawarisk Opdragelse," raabte Hurry og foregik ham med sit Eksempel, idet han aabnede Munden for et Stykke kolet Dyrekjød, der vilde have været et heelt Maaltid for en europæisk Bønde; "fald an min Gut, og viis Din Manddom

paa denne stakkels Djævel af et Daadyr med Dine Tænder, ligesom Du allerede har gjort det med Din Riffel."

"Nei, nei, Hurry, der er kunns liden Manddom i at fælde et Daadyr og tilmed uden for Jagttiden, om der ogsaa kan være nogen i at nedlægge en Panter eller en vild Kat," svarede den Anden og lavede sig til at spise. "Delawarerne har givet mig mit Navn, ikke saa meget paa Grund af et modigt Hjerte, som paa Grund af et hurtigt Die og en rap Fod. Vel kan der ikke være nogen Feighed i at overvalde en Hjort, men vist og sandt er det, der hører ingen stor Tapperhed til det."

"Delawarerne selv ere ingen Helte," mumlede Hurry mellem Tænderne, da hans Mund var for fuld til at han kunde aabne den tilstrækkeligt; "ellers vilde de ikke have ladet sig gjøres til Svinder af de Landstrygere af Minggeer."

"Den Sag er ikke paa det Niene og er aldrig bleven rigtigt forklaret," svarede Vildtskytten alvorligt; thi han var en ligesaa ivrig Ven, som hans Vedsager var en farlig Fjende; "Mingwierne fylde Skovene med deres Løgne, og mistyde Ord og Traktater. Jeg har nu været i ti Aar hos Delawarerne og veed, at de ere ligesaa mandige som enhver anden Nation, naar den rette Tid til at slaae til kommer."

"Hør engang, min gode Vildtskytte, siden vi nu engang ere komne til at tale herom, saa kunne vi ligesaa gjerne

betroe os til hinanden som det anstaaer sig Mænd; besvar mig et Spørgsmaal; Du har haft saa god Lykke paa Jagten, at Du endog har faaet et Navn deraf, som det synes; men har Du nogensinde ramt et menneskeligt eller fornuftigt Væsen? Har Du nogensinde trykket løs paa en Fjende, som var istand til at trykke løs igjen paa Dig?"

Dette Spørgsmaal frembragte en eiendommelig Strid mellem Jdmuggelsen og den rigtige Følelse i Ynglingens Barm, der let lod sig læses i hans oprigtige Ansigtstræks Arbeiden. Kampen var imidlertid kort, idet Hjertets Ærlighed overvandt den falske Stolthed og Grændsebeerens Prælest.

"Sandt at sige har jeg aldrig gjort det," svarede Wildtskytten, "eftersom jeg ikke har haft nogen passende Leilighed dertil. Delawarerne have i al den Tid, jeg har erholdt mig hos dem, levet i Fred, og jeg anseer det for ulevligt at berøve et Menneske Livet, undtagen i en aaben og ærlig Krig."

"Hvad! Har Du aldrig truffet paa en Karl, der luskede omkring mellem dine Snarer og Skind, og taget Dig til Rette over ham med Din egen Haand for at spare Svrigheden i Kolonierne Uleiligheden og Slyngele selv Procesomkostningerne?"

"Jeg er ingen Snarefætter, Hurry," svarede den unge Mand stolt; "jeg lever af min Kiffel; et Raaben, med hvilket jeg ikke vil vende Ryg for Nogen paa mine Nar

mellem Hudson og St. Lawrence. Jeg sælger aldrig et Skind, som ikke har et Hul i Hovedet, seruden dem som Naturen har dannet til at see eller aande igjennem."

"Ja, ja, det er nu Altsammen saa meget godt i Dyrefaget, men det gjør kun en daarlig Figur mellem Skalper og Baghold. Alt skyde en Indianer fra et Baghold er at handle efter hans egne Grundsætninger og nu have vi jo, hvad Du kalder en lovlig Krig; jo før Du tørrer denne Skam af Din Samvittighed, desto tryggere vil Din Eavn blive, om ikke for andet, saa fordi Du da veed, at der er en Fjende mindre, som sniger sig omkring i Skovene. Jeg vil ikke søge Selskab med Dig ret længe, Mattu, naar Du ikke vælger et høiere Maal for Din Riffel, end firfødgede Dyr."

"Du siger jo, at vor Reise snart er endt, min gode March, og vi kunne skilles ad i Aften, hvis Du finder det beleiligt. Der er en Ven, som venter paa mig og som ikke vil ansee det for en Skam at omgaaes en Medskabning, der endnu ikke har dræbt sin Yige."

"Jeg gad nok vide, hvad der har ført denne lumste Delawarer ind i denne Egn saa tidligt paa Aaret," mumlede Hurry paa en Maade, der robede ligesaa megen Mistillid, som Yigegyldighed. "Hvor var det Du sagde, at den unge Hovding havde sat Dig Stevne?"

"Ved en lille, rund Klippe tæt ved Bredden af Eoen, hvor Stammerne, efter hvad man har sagt mig, pleie at

mødes for at afflutte deres Traktater og begrave Strids-
 ører. Denne Klippe har jeg ofte hørt Delawarerne omtale,
 skjøndt Sø og Klippe ere mig lige fremmede. Baade Win-
 goerne og Mohawkerne gjøre Fordring paa Landstrækningen
 og det er et Slags fælleds Grund til at jage og fiske paa
 i Fredstider, skjøndt Herren alene veed, hvad den kan blive
 til i Krigstider."

"Fælleds Grund!" udbrød Hurry og lo høit. "Jeg
 gad nok vide, hvad flydende Tom Hutter vilde sige dertil.
 Han gjør Fordring paa Søen som sin Eiendom i Kraft af en
 femtenaarig Besiddelse og vil sandsynligviis ikke afstaae den
 enten til Wingoerne eller Delawarerne uden en Kamp."

"Men hvad vil KOLONIEN sige til en saadan Strid?
 Hele denne Landstrækning maa dog have en eller anden Ei-
 ermand, eftersom de Fornemme gjøre Krav paa Orkenen,
 endog der, hver de selv aldrig vove sig hen for at for-
 svare deres Rettigheder."

"Det kan være godt nok i andre Egne af KOLONIEN,
 Wildtskytte, men her gjælder det ikke. Ikke et menneskeligt
 Væsen eier en Rodbred Land i dette Distrikt. Der er
 aldrig blevet sat Pen til Papiret angaaende Hoi eller
 Dal her omkring, efter hvad jeg har hørt gamle Tom sige
 saa mangen en Gang, og derfor gjør han Fordring paa
 det med den bedste Ret, nogen Nidderstjæl kan have, og
 hvad Tom gjør Fordring paa, er han nok ogsaa Mand for
 at forsvare."

„Efter hvad jeg har hørt Dig sige, Hurry, maa denne flydende Tom være en usædvanlig Dødelig, hverken Mingo, Delawarer eller et blegt Ansigt. Hans Besiddelse har derhos, ifølge Dine Ord, været lang og overgaaer jo Grændseboernes Taalmodighed. Hverledes er denne Vands Historie og Natur?“

„Ja, hvad gamle Toms menneskelige Natur angaaer, saa har den ikke meget tilfældes med andre Menneskers Natur, men ligner mere en Moskusrottens menneskelige Natur, eftersom han snarere bærer sig ad som dette Dyr, end som noget andet levende Væsen. Mogle troe, at han har været Fribytter ude paa det salte Hav og Kammerat med en vis Kidd, der blev hængt for Svovveri længe førend Du eller jeg bleve fødte, eller bekjendte med hverandre, og at han har nedsat sig her i den Tanke, at Kongens Krydsere ikke kunne sætte over Bjergene, og for at han i Fred og Ro kunde nyde Godt af sit Bytte i Skovene.“

„Saa har han havt Uret, Hurry, hoiligen Uret. Et Menneske kan intetsteds i Fred og Ro nyde Godt af sit Bytte.“

„Det kommer meget an paa, hverledes hans Gemyt er beskaffent. Jeg har kjendt dem, som aldrig kunde nyde Godt af det undtagen midt i et Svirelag, og Andre, som gottede sig bedst derved i en Affrog. Mogle have ingen Ro, naar de ikke finde Noget at plyndre, og Andre, naar de finde det. Den menneskelige Natur er meget underlig i

saar Henseende. Gamle Tom synes ikke at høre til noget af disse Slags, da han nyder sit, hvis han virkelig har gjort Noget til Bylte, i Selskab med sine Døttre, paa en meget stille og behagelig Maade uden at onske sig mere."

"Ja, det er sandt, han har jo Døttre; jeg har hørt Delawarerne, som have jaget her omkring, fortælle deres Historier om disse unge Fruentimmer. Er der ingen Moder, Hurrey?"

"Engang var der en, det forstaaer sig jo selv; men hun har allerede i to Aar været død og sunken."

"Hvad for noget?" sagde Bildtskytten og betragtede forundret sin Ledsager.

"Død og sunken, sagde jeg, og det skulde jeg dog mene er godt Engelsk. Den gamle Knekt færedede sin Kone ned i Søen, hvilket jeg kan bevidne, da jeg selv var tilstede ved Ceremonien; men om Tom gjorde det for at undgaae at grave en Grav, hvilket ikke er nogen let Sag imellem saamange Trærødder, eller fordi han troede, at Vandet vasker Synderne hurtigere af, end Jorden, det skal jeg ikke kunde sige."

"Var den stakkels Kone da saa usædvanligt syndefuld, siden hendes Mand gjorde sig saamegen Uleilighed med hendes Lig?"

"Hun var slet ikke saa slem, skjøndt hun havde sine Feil. Jeg antager, at Judith Hutter var ligesaa dydig og døde ligesaa salig som nogen Kone, der har levet saa-

længe langt borte fra Klengen af en Kirkeklokke, og jeg troer at gamle Tom tænkte hende ligesaameget for at spare sig som for at gjøre sig Uleilighed. Der var jo rigtignok lidt Staal i hendes Gemyt og da nu gamle Hutter er en rigtig Flintesteen, sloge de imellemstunder Gnister, men i det Hele taget levede de saamænd meget godt sammen. Naar de fængede, fik Tilhørerne ligesaadan et Glimt at see af deres foregaaende Liv, som man kan faae at see af den mørkere Deel af Skoven, naar en enkelt Solstraale finder Wei ned til Rodderne af Træerne. Men jeg skal stedse agte Judith, da det er Ubefaling nok for en Kone at være Moder til en saadan Skabning som hendes Datter Judith Hutter!"

"Ja, Judith var det Navn, Delawarerne nævnede, skjøndt de udtalte det paa deres egen Maade. Efter deres Beretninger at domme troer jeg ikke, at denne Pige vilde være synderligt efter min Smag."

"Din Smag!" udbrød Mardy, blussende op ved sin Ledsagers Ligegyldighed og Stolthed. "Hvad Fanden har Du med Smag at bestille og det ovenikjøbet angaaende en Pige som Judith? Du er kun en Dreng — en Stikling, der neppe engang har slaaet Rod. Judith har havt Mænd blandt sine Keilere lige siden hun var femten Aar og vil ikke værdige et halvvoent Kreatur som Dig et Blik."

"Det er Juni Maaned og der er ikke en Sky mellem Solen og os, Hurry, saa at al denne Hede slet ikke

behøves," svarede den Anden ganske uforstyrret; "Enhver kan have sin Smag for sig og et Egern har Diet til at fælde sin Dom om en vild Kat."

"Ja, men det kunde maaskee ikke altid være klogt at lade den vilde Kat faae den at vide," brummede March. "Dog Du er ung og ubetænksom og jeg vil oversee Din Uvidenhed. Kom Bildtskytte," tilføiede han efter et Diebblis Eftertanke med et godmedigt Smil; "kom, Bildtskytte; vi ere svorne Venner og ville ikke skjendes om et letsindigt, koqvæt Pigebarn, netop fordi hun er saa smuk, og især da Du aldrig har seet hende. Judith er ifkun for en Mand, der har traadt sine Børnesko, og det er dumt at være bange for en Dreng. Men hvad sagde Delawarerne da om Tosen? For en Indianer har dog i Grunden ligesaa godt sine Begreber om Fruentimmerne, som en Blank."

"De sagde, at hun var smuk at see til, og behagelig i hendes Tale, men letsindig, og holdt altfor meget af at blive beundret."

"Det er nogle sande Djævla! Dog, hvilken Skolemester kan vel maale sig med en Indianer, naar det gjælder om at see ind i Naturen? Nogle troe, at de kun kunne bruges til at forfølge et Spor, eller paa Krigsstien; men jeg siger, at de ere Philosopher og forstaae sig ligesaa godt paa en Mand, som paa en Bæver, og ligesaa godt paa et Fruentimmer, som paa begge de Andre. Det er netop Judiths Charakter paa et Haar! Sandt at sige, Bildtskytte, saa

havde jeg allerede for to Aar siden givet mig med Pigen, naar ikke to Ting havde været, og deraf var den ene netop hendes Letfindighed."

"Og hvad var den anden da vel?" spurgte Fæggeren, som vedblev at spise ligesom En, der var temmelig ligegyldig for hele Sagen.

"Den anden Ting var, at jeg ikke var saa ganske vis paa, om hun vilde have mig. Tosen er smuk og hun veed det. Der vover ikke et Træ her paa disse Bakker, min Gut, som er rankere eller svaiet i lettere Bugter for Vinden; og Du vil aldrig see en Daa springe med naturligere Bevægelser. Naar det var alt, vilde enhver Tunge udtale hendes Priis; men hun har Feil, som jeg har ondt ved at oversee, og undertiden bander jeg paa, at jeg aldrig mere vil besøge Søen."

"Men hvorfor vender Du da bestandigt tilbage til den?" Ingenting bliver sikkrere, fordi man bander paa det."

"Ja, Bildtskytte, det er Noget, som Du endnu slet ikke forstaaer Dig paa, idet Du endnu er saa stiv i Din Borne-lærdom, som om Du aldrig havde forladt Kolonierne. Med mig forholder det sig anderledes og jeg kan aldrig forsætte mig Noget, uden at faae Lyst til at bande derpaa. Vidste Du Alt, hvad jeg veed om Judith, vilde Du deri finde en Retfærdiggjørelse for en lille Ed. Undertiden drage Officiererne fra Forterne ved Mohawksfloden over til Søen

for at jage eller fiske, og saa synes Fruentimmeret at være ligesom ude af sig selv. Man kan see det paa den Maade, hvorpaa hun pynter sig, og paa den Mine hun giver sig mod de unge Fyre."

"Det er upassende for en fattig Mands Datter," svarede Bildtskytten alvorligt; "Officiererne ere fornemmere Folk og kunne kun see paa Judith og hendes Lige i en fløt Hensigt."

"Ja, see det er netop Uvissheden og Dæmperen! Jeg har gjort mig mine egne Tanker angaaende en vis Kapitein og Judith kan ikke beklage sig over Andet, end sin egen Daarskab, hvis jeg tager Feil. I det Hele taget vilde jeg gjerne ansee hende for brav og stikkelig og dog ere Skyerne, som drive hen over disse Bakker, ikke ubestændigere. Næppe en halv Snees blanke Mænd have kastet deres Mine paa hende, siden hun var et Barn, og dog kan hendes Væsen mod to eller tre af disse Officerer slukke al Kjerlighed."

"Jeg vilde ikke længere tænke paa et saadant Fruentimmer, men vende hele min Hu til Skoven; den vil aldrig bedrage os, eftersom den styres og beherskes af en Haand, som aldrig vakler."

"Hvis Du kjendte Judith, vilde Du indsee, at Sligt er lettere sagt end gjort. Kunde jeg bare berolige mig med Hensyn til Officiererne, vilde jeg føre Pigen bort med Magt til Mohawksfloden, faae hende til at giwte sig med mig, trods hendes Koqvetteren, og overlade gamle Tom at

sørge for hans anden Datter, Getty, som, om hun end ikke er saa smuk og opvakt, som hendes Søster, dog er langt lodligere.”

„Er der endnu en Fugl i den samme Rede?“ spurgte Bildtskytten, idet han slog Dinene op med et Slags halvt vækket Nysgjerrighed; „Delawarerne fortalte mig kun om een.“

„Det er naturligt nok, naar Taler er om Judith Hutter og Getty Hutter. Getty er kun smuk, hvorimod jeg kan forsikre Dig, min Gut, at der ikke findes Niage til hendes Søster mellem dette Sted og Havet; Judith er ligesaa fuld af Vid og Ord og Uunderfundighed, som en gammel indianisk Taler, medens stakkels Getty i det høieste er „Kompass meent.“ *

„Hvad for noget?“ spurgte Bildtskytten atter.

„Jh, saadan hvad Officererne kalde „Kompass meent,“ hvilket jeg antager skal betyde at hun mener stedse at gaae i den rigtige Retning, men undertiden uden vide hverledes. „Kompass,“ det skal være Punktet og „meent“ Hensigten. Nei, stakkels Getty befinder sig paa, hvad jeg kalder Randen af Uvidenhed, og undertiden snubler hun over paa den ene og undertiden over paa den anden Side af Linien.“

„Det er Væsenet, som Herren tager i sin besynder-

---

* compos mentis.

lige Baretægt," sagde Vildtskytten høitideligt, thi han vogter omhyggeligt paa dem, som ikke have faaet den dem tilkommende Andeel af Fornuft. De røde Mand ære og agte dem, der ere saaledes begavede, vel vidende, at den onde Mand hellere vil opslaae sin Bolig i et snedigt Legeme, end i et, som mangler Kløgt til indvirke paa."

"Saa tør jeg indestaae for, at den ikke vil opholde sig længe hos stakkels Hetty, for hun er ikke mere end „Kompass meent," som jeg nyligt sagde Dig. Gamle Tom nærer Belvillie for Pigebarnet og det gjør Judith med, saa opvakt og stolt hun end selv er; ellers vilde jeg ikke indestaae for, at hun var saa ganske sikker blandt det Slags Folk, som undertiden indfinde sig her ved Søbredden."

"Jeg troede, at denne Sø var et ubekjendt og lidet besøgt Vand," bemærkede Vildtskytten, aabenbart mismodig ved Tanken om at være Verden saa nær.

"Det er den ogsaa, min Gut, eftersom den endnu ikke er bleven seet af tyve hvide Mand; men en Snæres egne Grændsemænd — Jægere, Snæresættere, Speidere og deslige — kunne anrette en heel Deel Ulykker, naar de ville. Det vilde være haardt for mig, Vildtskytte, dersom jeg efter en Fraværelse af sex Maaneder fandt Judith givet."

"Har Pigen da givet Dig noget Lovte, at Du tør haabe det Modsatte?"

"Nei paa ingen Maade. Jeg veed ikke hvorledes det

er; jeg seer godt ud, min Gut, i det mindste saa vidt jeg kan see ved at speile mig i en Kilde naar Selen skinner, og dog har jeg aldrig kunnet formaae Tosen til et Løfte, eller til saa meget som et oprigtigt, velvilligt Smil, uagtet hun stundom kan lee i en heel Time. Men har hun vovet at giue sig i min Fraværelse, kan hun let komme til at smage Enkestændens Glæder førend hun har fyldt sit tyvende Aar!"

"Da vilde Du vel aldrig tilføie den Mand, hun havde valgt, noget Ondt, Hurry, alene fordi hun havde syntes bedre om ham, end om Dig?"

"Hvorfor ikke? Naar en Fjende krydser min Vej, ferdriver jeg ham da ikke fra den? See engang paa mig; er jeg den Mand, der vilde lade en skulkende, krybende Peltshandler tage Luven fra mig i en Sag, som ligger mig saa nær paa Hjertet, som Judith Hutters Godhed? Og desuden, da vi leve udenfor Leven, maa vi ogsaa være vore egne Dommere og Bodler. Og om der nu fandtes en Mand liggende død i Skovene, hvo vilde da vel sige, hvem der havde dræbt ham, selv om Kolonierne tog sig af Eagen, og rørte op i den?"

"Hvis dette Menneske var Judith Hutters Mand, kunde jeg, efter hvad der er foregaaet, fortælle nek til i det mindste at bringe Kolonien paa Sporet."

"Du! En halvveren Stymper, der endnu ikke har fældet Andet end Bildet, Du vove at tænke paa at angive

Hurry Harry angaaende saa Meget som en Ræsel eller et Mirmeldyr!"

"Jeg vilde vove at sige Sandheden, Harry, baade om Dig og ethvert Menneske, som nogensinde har levet."

March betragtede et Dieblig sin Kammerat med stum Forbauselse; derpaa greb han ham med begge Hænder i Struben og rystede hans forheldsviis spinkle Legeme med en Voldsomhed, der truede med at forvride nogle af Benene. Og heller ikke skete det for Evig; thi Forbittrelsen lynede af Kæmpens Dine og der var visse Tegn, som syntes at true med et langt større Ulv, end der var Anledning til. Hvilken Marchs sande Hensigt nu end var, og det er rimeligt, at han ikke var sig nogen saadan bevidst, saa er saa meget afgjort, at han var usædvanligt evirret, og de fleste, som saaledes havde befundet sig i Begreb med at quæles af en saadan Reles i en saadan Stemning og i en saa dyb og hjælpeløs Gniombed, vilde være bleve forskædede og have følt sig fristede til at afstaae fra deres Ret. Men saaledes forholdt det sig ikke med Wildskuten. Hans Malsyn forblev uberrægeligt; hans Haand rystede ikke og han svarede med en Røst, som ikke engang tog sin Tilflugt til høiere Toner, for at aflægge Vidnesbyrd om sin Eiermands Bestemtbed.

"Hyst Du kun, Harry, til Du faaer rustet Bjerget omkuld," sagde han roligt, "men Du skal ikke ruste Andet end Sandheden ud af mig. Sandsynlighviis har Judith

Hutter ingen Mand, som Du kan dræbe, og Du vil maaskee aldrig faae Anledning til at lægge Dig i Baghold for Nogen; ellers vilde jeg fortælle hende Din Trudsel i den første Samtale, jeg faaer med hende."

March flaa og satte sig ned, betragtede den Anden med Forbauselse.

"Jeg troede at vi havde været Venner," sagde han omsider, "men Du har erfaret den sidste Hemmelighed af mig, som nogenkunde vil trænge ind i Dine Dren."

"Jeg bryder mig heller ikke om at faae nogen at vide, som ligner denne. Jeg veed, at vi leve i Skovene, Harry, og antages at være udenfor de menneskelige Love — og maaskee vi ogsaa ere det i Gjærningen, om end ikke efter Retten — men der gives en Lov og en Lovgiver, som hersker over hele Fastlandet. Den, som sætter sig op mod nogen af dem, maa ikke kalde mig Ven."

"Guds Død, Wildtsfytte, troer jeg ikke, at Du i Grunden er en Herrnbuter, og ingen ligefrem, oprigtig Jæger, som Du har udgivet Dig for!"

"Ligefrem eller ikke, Harry, saa vil Du finde mig lige saa oprigtig i Gjærning, som jeg er det i Ord. Men saaledes at give efter for en pludselig Forbittrelse er taabeligt og viser, hvor lidet Du har omgaaets de røde Mænd. Judith Hutter er sikkert endnu ugift, og Du talte kun saaledes som Munden tog til at løbe, men ikke som Du

meente det i dit Hjerte. Der er min Haand og nu ville vi ikke længere tænke derpaa, eller tale derom "

Hurry syntes at blive endnu mere forundret og derpaa brast han i en lydelig, godmodig Latter, som bragte Taa-
rerne i hans Dine. Derefter modtog han den tilbudne Haand, og de bleve atter Venner.

"Det vilde have været dumt at flammes om et Ind-
fald," udbrød March, idet han atter tog fat paa Vaaltidet,
"og mere passende for en Procuratorer i Byerne, end for
fornuftige Mennesker i Skovene. Det er blevet mig sagt,
Vildtskytte, at der opstaaer meget ondt Blod af Indfald
blandt Folkene i andre Lande og at det sommetider kommer
til Yderligheder iblandt dem."

"Det gjør det, det gjør det, og det om Ting, som
helst burde skjøtte sig selv. Jeg har hørt Herrbuterne sige,
at der gives Lande, i hvilke Menneskene lives om deres
Religion, og kunne de blive hidside over en saadan Gjen-
stand, Harry, saa maa Herren see i Naade til dem. Men
der er nu ingen Grund for os til at følge deres Exempel
og især ikke med Hensyn til en Mand, som Judith Gut-
ter maaskee aldrig faaer at see, eller engang ønsker at see.
Jeg for min Part er langt nysgjerrigere efter den svag-
sindede Søster, end efter Din Ekshonhed. Der er Noget,
som sætter en Mands Følelse i Bevægelse, naar han støder
paa en Medskabning, der har et tilregneligt Væsens hele
Ydre, men som ikke er hvad den synes, alene formedelst

Mangel paa Fornuft. Det er slemmt nok hos en Mand, men naar det er et Fruentimmer og hun er ung og maaskee ovenikjobet indtagende, saa bevages alle de medlidende Følelser, der ligge i vor Natur. Gud skal vide, Hurry, at de stakkels Vasener ere værgeløse nok, om de ogsaa ere i Besiddelse af deres fulde Fornuft; men det er en grusom Skjebne, naar denne store Beskytter og Veileder svigter dem."

"Hør engang, Vildtskytte, Du veed meget godt, hvorledes Jægerne og Snaresætterne og Peltshandlerne i Almindelighed ere, og selv deres bedste Benner kunne ikke negte, at de ere halsstarrige og gjerne ville have deres Villie uden synderligt at ændse andre Menneskers Rettigheder eller Følelser; og dog troer jeg ikke, at der i hele Egnen kunde findes den Mand, der vilde gjøre Hetty Gutter noget Ondt, om han kunde; nei, ikke engang om han saa var en Rødhud."

"Heri, Ben Hurry, viser Du Delawarerne og de med dem forbundne Stammer ikke Andet end Retfærdighed; thi en Rødhud betragter et Bæsen, der saaledes er ramt af Guds Haand, som staaende under hans særdeles Baretægt. Men det glæder mig alligevel at høre hvad Du siger; det glæder mig at høre det; dog da Solen nu begynder at vende sig mod Eftermiddags Himlen, gjorde vi vel bedst i at slaae ind paa Sporet igjen, for at faae Leilighed til at see disse vidunderlige Søstre?"

Da Harry March med Glæde gav sit Samtykke hertil, bleve Levningerne af Maaltidet snart indpakkede; Vandrings-

mændene snørede atter deres Handsker, grebe deres Vaaben og trængte, forladende den lille oplyste Plads, atter ind i Skovens dybe Skygger.

Andet Kapitel.

Vore Eventyrere havde ikke langt at gaae. Hurry kjendte Veien, saasnart han havde fundet den aabne Plet og Kilden, og han gik nu foran med en Mand's sikke Skridt, der er vis i sin Sag. Skoven var naturligviis mørk, men ikke længere bevoret med Underkov, og Grunden var fast og tør. Da de havde tilbagelagt henved en Miil, standsede March og begyndte at see sig om med et forskende Blik, idet han omhyggeligt undersøgte de forskjellige Gjenstande og undertiden betragtede Stammerne af de faldne Træer, hvormed Jorden var bestrøet, saaledes som det sædvanligen er Tilfældet i de amerikanske Skove, især i de Egne, hvor Sommeret endnu ikke er kommet i Priis.

„Her maa Stedet være, Bildtskytte,“ bemærkede March, omsider; „her staar en Bøg ved Siden af en Skarntydegran og tre Fyrretræer tæt ved, og der henne staar en hvid Birk

med knækket Top; og dog kan jeg hverken see Klippen, eller nogen af de høiede Grene, som jeg fortalte Dig skulde findes."

"Brækkede Grene ere upaalidelige Landkjendinger, da selv den mindst Erfarne veed, at Grene ofte brækkes af sig selv," svarede den Anden, "og de lede tillige til Mistanke og Dydagelse. Delawarerne stole aldrig paa brækkede Grene, undtagen det er i fredelige Tider og paa et aabent Spor. Hvad Bøgene, Fyrrene og Skarntydegranerne angaaer, dem kunne vi jo see rundt omkring os, ikke blot to eller tre ad Gangen, men i Hobe paa fyrgetyve, halvhundrede og hundrede Stykker."

"Meget sandt, Bildtskytte; men Du betænker ikke, hvorledes de staae. Her staaer en Bøg og en Skarntydegran —"

"Ja, og der staaer nok en Bøg og en Skarntydegran saa kjærligt som et Par Brødre, ja hvad det angaaer, maaskee fjærligere, end visse Brødre; og hist henne staae nogle andre; thi intet af det Slags Træer er en Sjældenhed i disse Skove. Jeg er bange for, Hurry, at Du bedre forstaaer Dig paa at fange Bævere og skyde Bjørne, end paa at vise Bei paa et saa at sige blindt Spor. Ha! der er dog det, Du ønsker at finde!"

"Det er nu en af Dine delawariske Indbildskheder, Bildtskytte; for jeg vil lade mig hænges, om jeg kan see Andet end disse hersens Træer, som synes at skyde i Beiret

rundt omkring os paa den meest ubegribelige og forvirende Maade.”

”See engang denne Bei, Hurry — her, i lige Linie med den sorte Geg; seer Du ikke den krumme Stamme, som er kroget op i Understoven i Nærheden af den? Denne Stamme har engang været tilneet og er bleven bøiet ved Sneens Tyngde; men den har ikke selv rettet sig eller haget sig fast i Grenene af Understoven, saaledes som Du seer den er det. Et Menneskes Haand har viist den denne Velgjerning.”

”Og den Haand hørte mig til!” udbrød Hurry; ”Jeg fandt den smekke, unge Stamme nedbøiet mod Jorden, ligesom en ulykkelig Skabning, der lues af Uheld, og saa reiste jeg den op igjen. Men jeg maa rigtignok tilstaae, Bildisshytte, at Du mere og mere erhverver Dig et ualmindeligt Die for Skovene.”

”Det bliver bedre, Hurry, det bliver bedre, det maa jeg indrømme; men det er dog kun et Barnesie i Sammenligning med visse andre, som jeg kjender. Der er nu Tamenund, skjøndt han er saa gammel, at ikkun Faa kunne erindre ham fra hans Ungdom; Tamenund lader Intet undgaae sit Blik, der snarere ligner en Hunds Lugt, end Synet af et Die. Saa er der Unkas, Fader til Chingachgook, og Mobikanernes retmæssige Høvding, hvem det næsten er en Umulighed at komme uset forbi. Jeg forbedrer mig,

det vil jeg tilstaae; jeg forbedrer mig, men er endnu langt fra at være fuldkommen."

"Men hvem er denne Chingachgook, om hvem Du taler saa meget, Bildtskytte?" spurgte Hurry, idet han begav sig hen mod den opreiste, unge Stamme; "Upaatviveligt en luffende Rødhud, naar det kommer høit."

"Nei, Hurry, men han er den Bedste af de luffende Rødhuder, som Du kalder dem. Havde han, hvad der tilkommer ham, saa vilde han nu være en stor Høvding; men saaledes som Sagerne nu staae, er han kun en medig og rettænkende Delawarer, der agtes, ja vel endog adlydes i visse Ting, men som dog bærer til en falden Slægt og et sunket Folk. Ja, Harry March, Du vilde blive varm om Hjertet, naar Du sad i en af deres Hytter en Vinteraften og hørte dem fortælle om Mohikanernes fordums Magt og Storhed!."

"Hør engang, min Ven Nathaniel," sagde Hurry, idet han hurtigt vendte sig om mod sin Ledsager for derved at give sine Ord større Vægt; "hvis man vilde troe Alt, hvad andre Folk finde for godt at fortælle til Fordeel for dem selv, vilde man let faae altfor store Tanker om dem og altfor ringe Tanker om sig selv. Disse Rødhuder ere nogle berøgtede Pralbanse og jeg antager over Halvdelen af deres Sagn for ikke stort Andet end Snak."

"Der er Sandhed i det, Du siger, Hurry; det vil jeg ikke negte, for jeg har selv seet det og troer det. De

prale rigtigt nok, men saa er det ogsaa en Gave af Naturen og det er syndigt at modsætte sig naturlige Gaver. See, her er det Sted, Du vilde finde."

Denne Bemærkning afbrød Samtalen og begge Mændene henvendte nu deres Opmærksomhed paa den dem umiddelbart foreliggende Gjenstand. Bildtskytten viste sin Ledsager Stammen af en vældig Lind, der havde overlevet sig selv og var styrtet om ved sin egen Vegt. Dette Træ laa, ligesom saa mange Millioner af dets Brødre, hvor det var faldet, og forraadnede under Narstidernes langsomme, men sikre Paavirkning. Men Oplosningen havde allerede naaet dets Midte, endnu medens det stod opreist i Vegetationens Stoltbed, og havde udhulet dets Hjerte, ligesom Sygdom undertiden ødelægger det dyriske Livs ædlere Dele, selv medens Jægttagerens Die kun bemærker et smukt Ydre. Da Stammen strakte sig henved hundrede Fod hen over Jorden, opdagede Jægerens hurtige Die denne Siendommelighed, og af denne og andre Omstændigheder kunde han vide, at dette var det Træ, som March sagte.

"Ja, her have vi hvad vi ønske," udbrød Hurry i det han kigede ind i den tykkere Ende af Linden; "Alt er ligesaa ordentligt, som om det havde været i en gammel Kones Glasstab. Kom, laan mig en Haandsrakning, Bildtskytte, saa skulle vi om en halv Time være tilsoes."

Paa denne Opfordring forenede Jægeren sig med sin Kammerat og de gave sig nu til at arbejde med Overlæg

og Regelmæssighed, ligesom Folk, der vare vantede til det Slags Ting, hvormed de beskæftigede sig. For det Første flyttede Hurry nogle Stykker Bark, som laa foran den store Abning i Træet og som den Anden paastod vare anbragte saaledes, at de snarere vilde have vaakt Opmærksomhed, end dækket Skjulestedet, dersom Noget tilfældigviis var kommen forbi. Dervaa trak de en af Bark forskærdiget Kano frem, der var forsynet med Tofter, Skovlaarer, eller Pagaier, som de kaldes, og alt andet Tilbehør, lige indtil Nædestænger og Fiskeisører. Dette Fartoi var ingenlunde lidet; men det var forholdsviis saa let og Hurrys Kræfter saa kæmpemæssige, at han uden tilsyneladende Møie tog det paa sine Skuldre, idet han afslog enhver Bistand selv for at faae det bragt op i den vanskelige Stilling, hvori han var nødt til at holde det.

„Gaa foran, Wildtskytte,“ sagde March, „og bsi Grenene tilhede; Resten kan jeg selv gjøre.“

Den Anden adlod og de forlode nu Stedet, medens Wildtskytten banede Wei for sin Ledfager og snart holdt sig til Venstre og snart til Hoire, ligesom hiin forlangte. Omtrent ti Minuter derefter traadte de pludseligt ud i Solens klare Skin paa en lav, sandet Pynt, som i over sin halve Udstrækning besyldedes af Vandet.

Da Wildtskytten traadte ud paa Esbreden og opdagede det Skuespil, der pludseligt mødte hans Blik, brod et Udtraab af Forbauselse frem over hans Læber, men dæmpet

og varsomt; dette Syn var i Sandhed ogsaa paafaldende nok til at fortjene en kort Beskrivelse. I lige Linie med Pynnten laa en bred Vandflade saa rolig og klar, at den lignede et See for den reneste Bjergluft, der var sammentrykket mellem Bakker og Skove; den var omtrent tre Mile lang, hvorimod Bredden var uregelmæssig, idet den ligeoverfor Pynnten udgjorde en halv Mil eller derefter, men derimod mod Syden trak sig sammen til Halvdelen af denne Afstand. Søbredden var naturligviis uregelmæssig, da den udtakledes af Bugter og paa mange Steder af fremspringende, lave Pynter. Mod den nordre, eller nærmeste Ende begrænsedes Søen af et enkelt staaende Bjerg, medens Landet dalede mod Osten og Vesten og saaledes med Ynde udhævede Bøiningen af Omridset. Landskabets Charakter var imidlertid bjergagtig, idet høie Bakker eller lave Bjerge hævede sig brat op over Vandfladen paa over nitiende Delen af Søens Omfang. Undtagelserne tjente i Grunden kun til at variere Skuet og selv hiinsides de Dele af Kysten, som vare forholdsviis flade, var Baggrunden høi, skjøndt mere fjern.

Nen de meest paafaldende Eiendommeligheder ved dette Landskab vare dets høitidelige Stilhed og blide No. Overalt mødte Diet, hvorhen det saa vendte sig, ifkun Søens speilglatte Flade, Himlens rolige Dække og Skovenes tætte Kamme. Udkanterne af Skoven vare saa frodige og sammenvædede, at der neppe var en Nabning at see, saa at

hele den synlige Jord, ligesom den afrundede Bjergtinde og ned til Søbredden frembød et uforanderligt Skue af uafbrudt Grønt. Som om Vegetationen ikke vilde nøies med en saa fuldstændig Triumph, hængte Træerne ud over selve Søen, skydende sig frem mod Lyset, og en Baad kunde have roet flere Mile langs med den østlige Kyst under Grenene af mørke Skarntydegraner med deres Niembrandtiske Kolorit, Bæveresp og melancholske Fyrretræer. Med et Ord, Menneskets Haand havde endnu ikke forandret eller vanskabt nogen Deel af dette Ur-Landskab, der laa badet i Sollyset, som et prægtigt Moleri af Skovens uypiaæ Storhed, blidnet ved den balsamiske Juni og udhævet ved den skjønne Afverling, som Tilstedeværelsen af en saa udstrakt Vandflade frembragte.

„Det er stort! — Det er hoitideligt; — Det er Opdragelse at betragte dette!“ udbød Vildtskytten, idet han stottede sig paa sin Riffel og stirrede til Høire og Venstre, mod Nord og Syd, op og ned, i alle de Retninger, hans Sine kunde vende sig; „ikke engang et Træ er forstyrret af en Rødhuds Haand saavidt jeg kan see. men Alting staaer i den samme Orden, som Herren har sat det, for at leve og døe, overensstemmende med hans Planer og Love! Hurry, Din Judith burde være et sædeligt og ordentligt ungt Fruentimmer, hvis hun har tilbragt Halvdelen af den Tid, Du har sagt, i Midten af et saa begunstiget Sted.“

„Det er den nøgne Sandhed og dog har Tosen Nykfer. Men hun har dog ikke tilbragt hele sin Tid her, eftersom gamle Tom, førend jeg gjorde hans Bekjendtskab, om Vinteren pleiede at opholde sig i Nærheden af Kolonierne, eller under Forternes Kanoner. Nei, nei, Judith har lært Mere, end hun har havt godt af, af Kolonisterne, og især af disse Frisffyre af Officerer.“

„Har hun det — har hun det, Hurry, saa er dette en Skole, der kan bringe hende paa den rette Vej igjen. Men hvad er det her lige ud for os, der synes at være for lidet til at være en D og for stort til at være en Baad, skjøndt det staaer midt ude i Vandet?“

„Jh, det er jo det, som de Straajunkere fra Forterne kalde Vandrotte-Kastellet, og gamle Tom selv griner af Navnet, uagtet det passer saa godt paa hans egen Natur og Charakter. Det er det faste Huus — han har nemlig to — dette, som aldrig rører sig, og et andet, som flyder og befinder sig snart paa den ene og snart paa den Kant af Eoen. Det sidste gaaer under Navn af Arken, uagtet jeg ikke kan sige Dig, hvad dette Navn skal betyde.“

„Det maa hidrøre fra Missionairerne, Hurry, hvem jeg har hørt tale og læse om saadan en Ting. De sige, at Jorden engang var bedækket med Vand og at Noah og hans Børn frelstes fra at drukne ved at bygge sig et Fartøi, som kaldtes en Ark og hvori han i Tide indskibede sig.

Nogle af Delawarerne troe paa dette Sagn og andre benegte det, men Du og jeg bør, som hvide Mænd, fæste Lid til dets Sandhed. Kan Du see noget til denne Urk?"

„Den er endnu uden Tvivl nede mod Syd eller ligger tilankers i en af Bugterne, men Kanoen er klar og femten Minuter ville bringe to saadanne Pagaier som Din og min til Kastelet.“

Paa dette Vink hjalp Bildtskytten sin Ledsager med at bringe de forskjellige Gjenstande ned i Kanoen, som allerede var sat i Vandet. Ikke saasnart var det gjort, før de to Grændseboere indskibede sig og skjode ved et kraftigt Stød det lette Fartoi otte eller ti Favne fra Land. Hurry satte sig nu agterude, medens Bildtskytten tog Plads forude og ved langsomme, men sikke Kast med Pagaierne gled nu Kanoen hen over den rolige Glade mod den forunderligt udseende Bygning, som den Førstnævnte havde kaldt Vandrette-Kastelet. De holdt flere Gange op med at roe og betragtede Omgivelserne, naar en ny Udsigt aabnede sig bag en eller anden Pynt, hvorved de enten sattes istand til at kunne see længere ned ad Eoen, eller bedre at overflue de skovklædte Bjerge: men de eneste Forandringer bestode i en ny Skikkelse af Bakkerne, den afværende Krumning af Bugterne og den bredere Udstrækning af Dalen mod Syd; thi hele Jorden var tilsyneladende iført en Galladrægt af Løv.

„Det er et Syn, som kan varme Hjertet,“ udbrød

Rildtskytten, da de saaledes standsede for fjerde eller femte Gang; "Sæen synes at tillade os at kaste et Blik ind i den herlige Skov og baade Land og Vand staaer i Guds Forsyns Skjønhed! Sagde Du ikke, Hurry, at der Ingen er, som kan kalde sig retmæssig Eier af alle disse Herligheder?"

"Ingen uden Kongen, min Gut. Han kan maaſkee gjøre Vaastand paa en Rettighed af den Natur, men han er saa langt borte, at hans Krav aldrig vil foruroilige gamle Tom Hutter, der har tiltaget sig Besiddelsen og rimeligviis vil holde sig i den saalænge han lever. Tom er ingen Squatter,* da han ikke lever i Land; men jeg kalder ham en Flyder."

"Jeg misunder denne Mand! — Jeg veed, det er urigtigt, og jeg kæmper mod denne Følelse; men jeg misunder denne Mand! Tro ikke, Hurry, at jeg pønser paa en Plan til at stikke Foden i hans Møkkasiner, thi en saadan Tanke boer ikke i min Sjæl; men jeg kan ikke bare mig for en Emule Misundelse; det er en naturlig Følelse og de Bedste af os ere dog, naar Alt kommer til Alt, kun naturlige og give undertiden efter for saadanne Følelser."

"Du behøver kun at giøte Dig med Letty for at

* En amerikansk Bencævnelſe paa de Personer, som uden Tilladelse nedſætte sig paa fremmed, især Regjeringens Eiendom.

komme til at arve det halve Gods," raabte Hurry leende;
 "Tosen er ret kjon, ja naar hendes Søsters Skjønhed ikke
 var, vilde hun endog være smuk; og derhos er hendes For-
 stand saa indskrænket, at Du let kunde faae hende afrettet
 til at tænke ligelom Du i alle Ting. Dersom Du vil
 stille den gamle Karl ved Hetty, tør jeg vedde paa, at han
 vil give Dig Part i hvert eneste Dyr, Du kan fælde i fem
 Miles Omkreds."

"Er her meget Vildt?" spurgte pludseligt den Anden,
 som ikke brod sig synderligt om Marchs Spot.

"Det har hele Egnen for sig selv. Der bliver neppe
 løsnet et Skud paa det og Snaresætterne indfinde sig kun
 sjældent her. Heller ikke jeg burde komme her saa ofte,
 men Judith trækker den ene Bei, medens Bæveren trækker
 den anden. Det Pigebarn har i de sidste to Aar kostet
 mig over ethundrede spanske Dalere og dog kunde jeg ikke
 modstaae Lysten til at see hendes Ansigte endnu engang."

"Besøge de røde Mænd ofte denne Sø, Hurry?"
 vedblev Vildtskytten, følgende sine egne Betragtninger.

"Na, de komme og gaae undertiden i Hobe og un-
 dertiden enkeltviis. Landet synes ikke at tilhøre nogen be-
 stemt Stamme og er saaledes faldet i Hutter-Stammens
 Hænder. Den Gamle har fortalt mig, at nogle listige
 Hoveder have villet lokke Mohawkerne til at give dem en
 indianst Adkomst, for at de kunde faae Skjøde af Kolonien;
 men det er ikke blevet til Noget, da Ingen hidtil har be-

fattet sig med Sagen, som har været rig nok til at slutte en saadan Handel. Jægerne have endnu et godt Levebrød her i denne Orken."

"Saa meget desto bedre, saa meget desto bedre, Hurry. Hvis jeg var Konge af England, skulde den Mand, som fældede et af hine Træer uden nødvendig Brug for Tømmeret, forvies til en øde, ufrugtbar Egn, som aldrig betrædes af noget firføddet Dyr. Det glæder mig ret, at Chingachgook bestemte denne Sø til vort Nødested; for aldrig have mine Dine seet et saa herligt Syn!"

"Det er fordi Du har opholdt Dig saa længe blandt Delawarerne, i hvis Land der ingen Indsøer gives. Længere mod Nord og mod Vest er der nok af saadanne Stumper Vand og Du er ung og kan endnu opleve at faae dem at see. Men om der ogsaa gives andre Søer, Bildtskytte, saa gives der dog ingen anden Judith Hutter!"

Ved denne Bemærkning smilede hans Ledsager, og satte derpaa sin Pagaie i Vandet, ligesom af Hensyn for en Elfers Hastværk. Begge roede nu kraftigt indtil de kun havde et halvhundrede Favne til „Kastellet," saaledes som Hurry pleiede at kalde Hutters Bolig, hvorpaa de igjen holdt inde med at roe, estersom Judiths Beundrer saa meget desto beredvilligere dæmpede sin Utaalmodighed, som han bemærkede, at Bygningen for Diebliffet var ubeboet. Dette Ophold satte Bildtskytten istand til at betragte denne mær-

kelige Bygning, der var opført paa en saa eiendommelig Maade, at den fortjener en omstændelig Beskrivelse.

Vandrotte-Kastellet, som Huset for Epøg var blevet kaldt af en eller anden lystig Officier, stod ude i Søen i over en Fjerdingveis Afstand fra den nærmeste Strandbred. Paa alle de andre Kanter strakte Vandet sig langt længere, da Huset laa henved to Mile fra den nordligere Ende af Søen og henved, om ikke fuldt en Mil fra den østlige Bred. Da der ikke var mindste Spor at see af en Holm, men Huset stod paa Væle, saa at Vandt havde sit Løb under det, og da Vildtskytten allerede havde bemærket, at Søen var meget dyb, ilede han med at bede om Oplysning om denne mærkelige Omstændighed. Hurry løste denne Gaade ved at sige ham, at en lang, smal Grund, som strakte sig nogle faa hundrede Favne i Nord og Syd, ene og alene paa dette Sted hævede sig indtil sex eller otte Fod fra Søens Overflade og at Hutter havde rammet Væle ned i den og for Sikkerheds Skyld anbragt sin Bolig paa disse.

„Den Gamle blev tre Gange brandslidt i Feiderne mellem Indianerne og Jægerne og i en Træfning med Rødhuderne mistede han sin eneste Søn, siden hvilken Tid han har tyet til Vandet for at være i Sikkerhed. Ingen kan angribe ham her uden at bruge Baad, og Byttet og Skalperne vilde neppe lønne Umagen med at bygge Kanoer. Desuden er det slet ikke nogen afgjort Sag, hvem der vilde

gaae af med Profiten i en saadan Skjermvandsel; thi gamle Tom er godt forsynet med Vaaben og Ammunition, og Kastelet er, som Du kan see, et tæt Brystværn mod Geværflugler."

Vildtskytten besad visse theoretiske Kundskaber i Grændse-Krigskunsten, skjøndt han endnu aldrig havde været opfordret til at løfte sin Haand i Brede mod et Medmenneske. Han indsaac, at Hurry ikke overvurderede Stedets Fasthed, fra et krigerisk Synspunkt betragtet, eftersom det ikke vilde være let at angribe det uden at udsætte de Stormende for de Beleiredes Ild. Der var ligeledes lagt en ikke ubetydelig Kunstfærdighed for Dagen ved Ordningen af det Tømmer, hvoraf Bygningen var opført og som ydede et langt bedre Værn, end som det pleiede at være Tilfældet med de sædvanlige Blokhuse paa Grændsen. Siderne og Gænderne bestode af svære Fyrrestammer, der vare skaarne i Længder paa ni Fod og stillede lodret, istedetfor efter Landets sædvanlige Skik at lægges horizontalt. Disse Bjælker vare huggede i Firkant paa de tre Sider og paa hver Ende af Pælene var der anbragt stærke Tværbjælker med de fornødne Spor i deres øverste Flade, som til den Ende var bleven glattet, og de nederste Tapper af de lodret staaende Bjælker vare stukne ind i disse Spor, saa at de derved kom til at staae fuldkomment fast for neden. Paa de øverste Gænder af de opret staaende Bjælker var der lagt Planker, som fastholdtes paa lignende Maade, ligesom Hjørnerne af

Bygningen vare befestede ved Zinker og Nagler gjennem Sværbjellerne og Plankerne. Gulvene bestode af mindre, paa samme Maade tilhuggede Bjelker og Taget af tynde Lægter, der vare fast sammenfoiede og tilstrækkeligt bedækkede med Bark. Denne sündrige Indretning havde forskaffet sin Eier et Huus, som alene var tilgængeligt tilvands og hvis Sider bestode af tæt sammenfilede Bjelker, som, hvor de vare tyndest, vare to Fod tykke og alene kunde adspalttes ved en langvarig og besværlig Anvendelse af Menneskehænder, eller ogsaa ved Tidens langsomme Indvirkning. Bygningens udvendige Overflade var ru og ujevn, eftersom Bjelkerne ikke alle vare lige store, men deres tilhuggede, indvendige Sider gave baade Væggen og Gulvet et saaeensformigt Udseende, som man kunde ønske det, enten for Nyttens eller Puntelighedens Skyld. Skorstenen var ikke den mindste Mærkværdighed ved Slottet, saaledes som Hurry gav sin Kammerat at forstaae, medens han forklarede ham Maaden, hvorpaa den var bleven opført. Materialet bestod af en fast, vel gjennemæltet Leerart, som man havde sammenfoiet lagviis i Former af Tømmerstokke og ladet tørres, et Par Fod ad Gangen fra Bunden af. Efterat hele Skorstenen saaledes var bleven reist og behørigt affstivet ved Støtter paa de udvendige Sider, antændtes en rask Ild, som holdtes vedlige, indtil Skorstenen havde antaget et Slags Teglsteensfarve. Dette Arbeide havde ingenlunde været let og var heller ikke lykket saa ganske, men vid at

fylde Kæmnerne med nyt Lær var der dog tilfjældst tilveiebragt et sikkert Ildsted og Skorstensrør. Denne Deel af Huset stod paa Bjelkegulvet og understøttedes fornedent af en Extra-Pæl. Desuden havde denne Bolig endnu nogle andre Eiendommeligheder, som ville blive nærmere omtalte i Løbet af Fortællingen.

„Gamle Tom er fuld af Opfindelser,“ tilsviende Hurry, „og han var nu ret bleven forbippet paa sin Skorsteen, som mere end engang truede med at falde reent fra hverandre, men Taalmodighed overvinder endog Døg og nu har han faaet sig et beqvemt Herberg, skjøndt Skorstenen i Forstningen tegnede til at ville blive et spruffent Vær for Ild og Lær at gaae igjennem.“

„Du synes at kjende baade Kuppet og dets Skorstens og Vægges hele Historie, Hurry,“ sagde Wildtskytten smilende; „er Kjærligheden saa almægtig, at den kan faae en Mand til at lægge sig efter hans Kjærestes Boligs Historie?“

„Tildeels det, min Gut, og tildeels egne Dine,“ svarede den godmodige Kæmpe leende. „Vi vare en heel Slump forsamlede her ved Egen den Sommer, da den gamle Karl byggede, og vi hjalp ham med Arbeidet. Jeg reiste ikke saa faa af de svære Stolper med mine egne Skuldre og Ørerne fløi lystigt, kan jeg forsikre Dig, min gode Natty, medens vi fældede Træerne paa Strandbredden. Den gamle Satan er ingenlunde kniben paa Mand, og da vi havde spist

faa tidt af hans Fad, syntes vi ogsaa, at vi burde bringe ham ordentligt under Tag, førend vi droge til Albany med vore Skind. Ja mangen et Maaltid har jeg faaet i Tom Hutters Hytte og skjøndt Hetty ellers er svag paa Forstanden, saa har hun dog en ganske forunderlig Forstand til at omgaaes en Stegepande eller en Rist."

Medens de Reisende saaledes talte sammen, var Kanoen efterhaanden kommen Kastellet nærmere og var nu saa tæt ved det, at der kun udfordredes et eneste Kast med Paa-gaien for at naae Landingsstedet. Dette var en med Plan-ker belagt Bro foran Indgangen, som omtrent kunde belde en Snees Fod i Firkant.

"Gamle Tom kalder dette hersens Slæbested sit Fortoug," bemærkede Hurry idet han bandt Kanoen, efterat han og hans Ledsager vare stegne ud af den, "og Springfyrene fra Forterne have kaldt det „Borggaarden“, skjøndt jeg ikke kan forstaae, hvad det skal sige, da gamle Tom aldrig tager Noget paa Borg. — Ja, tænkte jeg det ikke nok? Der er ikke en Moderssjæl hjemme, men hele Familien er ude paa en Opdagelsesreise."

Medens Hurry havde travlt paa „Fortouget" med at undersøge Lystrene, Medestængerne, Fissergarnene og andre lignende Gjenstande, som i Almindelighed findes i en Grændseboers Hytte, gik Bildtskytten, hvis hele Varsen var langt mere tilbageholdent og roligt, ind i Huset med en Nysgjerrighed, som kun sjældent pleiede at yttre sig hos en

Person, der saa længe havde været fortrolig med Indianernes Skikke. Det Indre af "Kastellet" var ligesaa dadelst pynteligt, som dets Ydre var usædvanligt. Hele Rummet, der holdt omtrent tyve Fod i Bredden og fyrgetyve i Længden, var afdeelt i forskjellige smaa Sovestue, og det Værelse, han først kom ind i, tjente Beboerne paa engang til Dagligstue og til Kjøkken. Bohavet fremviste den sælsomme Blanding, som man ikke sjældent finder i de affides liggende Bjelkehuse i det Indre. Det meste af det var plumpt og i høieste Grad landligt, men der stod dog et Stuebue i et smukt Futteral af mørkt Træ i et Hjørne, og to eller tre Lænestole, samt et Bord og en Skriverpult, som aabenbart hidrørte fra en Bolig af høiere Rang. Ubret pikkede heftig, men dets blyfarvede Visere gjorde ikke deres slove Udseende til Skamme, idet de viste paa elleve, uagtet Solen tydeligt nok tilkjendegav, at det allerede var noget over Middag. Der fandtes ligeledes en svær, sort Kiste. Kjøkkenredskaberne vare af det simpleste Slags og langt fra talrige; men hver enkelt Gjenstand var paa sin Plads og vidnede om den omhyggeligste Behandling.

Efterat Vildtskytten havde kastet et Blik omkring i den yderste Stue, løftede han en Træklinke op og traadte ind i en smal Gang, som deelte den indvendige Ende af Huset i to lige store Dele. Da Grændseshikkene ikke medføre mange Betænkeligheder og den unge Mand's Nysgjer-

righed var pirret meget stærkt, aabnede han en Dør og befandt sig nu i et Sovelammer. Et eneste Blik var nok til at vise, at Kammeret tilhørte Fruentimmer. Sængedynerne vare, næsten til Overmaal, stoppede med Bildgaasefyld, men de laae i et plumpt Sengested, som neppe var en Fod fra Gulvet. Paa den ene Side af Sengen hængte, paa Knage, adskillige Kjoler af en langt pynteligere Beskaffenhed, end man skulde have ventet det paa et saadant Sted, samt Baand og lignende, tilsvarende Gjenstande. Væne Skoe med smukke Solsvænder, saaledes som de dengang bleve baarne af velhavende Fruentimmer, manglede ikke, og ikke færre end sex brogede Vifter vare opstillede halvt aabne, saa at de maatte fængsle Diet ved deres Tegninger og Schatteringer. Endog Hovedpuden paa denne Side af Sengen var overtrukken med finere Lærred, end dens Waage, og var smykket med smalle Kniplinger. En Kappe, besat med Baand, hængte ovenover den og et Par lange Handsker af det Slags, som dengang kun sjeldent brugtes af Personer af den arbejdende Klasse, vare paa en pralende Maade stukne fast til den, ret som i den Hensigt at fremvise dem her, naar de ikke kunde bæres til Skue paa Ejerindens Arme.

Alt dette saae Bildtskytten og lagde Mærke dertil med en Nysigtighed, som vilde have gjort hans Venner Delawarernes vante Jagttagelsesaand Vre. Heller ikke oversaae han den Forskjel, der fandt Sted mellem Gjen-

standene paa hver sin Side af Sengen, der stod med Hovedgjerdet mod Væggen. Paa den Side ligeoverfor den nyligt beskrevne var Alting simpelt og uindbydende, undtagen paa Grund af dets overordentlige Reenlighed. De faa paa Knagene hængende Klædningsstykker vare af de groveste Stoffer og af den almindeligste Sort, uden at der var det mindste Pralende ved dem. Af Baand var der ikke et og hverken Kapper eller Forklæder, undtagen saadanne, som Hutter's Døttre kunde være fuldkomment berettigede til at bære.

Det var nu flere Aar siden, at Wildtskotten havde befundet sig paa et Sted, som særskilt havde været indrommet til Brug for Fruentimmer af hans egen Farve og Stamme. Dette Syn valte en Strom af Barndomsminner i hans Sjæl og han dvælede i Kammeret med en Omhed i sine Følelser, som længe havde været ham fremmed. Han tænkte paa sin Moder, hvis beskedne Klædningsstykker han kunde huske at have seet hænge paa Knage, ligesom de, som han var overbevist om maatte tilhøre Betty Hutter, og han tænkte paa en Søster, hvis begyndende og medfødte Smag for Pynt havde viist sig omtrent paa en lignende Maade som Judiths, men nødvendigviis i en mindre Grad. Disse smaa Ligheder aabnede en længe skjult Aare af Fornemmelser, og da han forled Bærelset, var det med et nedslaaet Ansyn. Han saae sig ikke videre om, men vendte langsomt og tankefuld tilbage til "Forteuget."

„Gamle Tom har taget fat paa en ny Profession og har været ved at prøve sin Lykke med Snarerne,“ udbrød Hurry, som koldblodigt havde undersøgt Grandseboerens Huusgeraad; „staaer hans Hu dertil og Du har Lyst til at blive her i Eggen, kunne vi tjene godt i Nar; for medens den Gamle og jeg uds pionere Bæveren, kan Du fiske og pudse Dyrene væk for at holde Sjæl og Legeme sammen. Vi give altid selv de daarligste Jægere en halv Part, men en saa rask og sikker Karl som Du kan gjøre Regning paa en heel.“

„Tak, Hurry, Tak af mit ganske Hjerte, men jeg be-
fatter mig selv en Smule med Bæverfangst for egen Reg-
ning, naar Veilighed gives. Rigtig nok kalde Delawarerne
mig Wildtskytte, men det er ikke saa meget fordi jeg er saa
farlig for Wildtet, som fordi jeg, uagtet jeg fælder saa
mange Bukke og Daadyr, dog endnu ikke har taget Livet
af noget Miedmenneske. De sige, at deres Sagn ikke tale
om nogen Anden, der havde udgydt saa meget Dyreblod,
uden at have udgydt Menneskeblod.“

„Jeg vil dog ikke haabe, at de ansee Dig for et Ha-
rehjerte, min Gut? En Mand uden Mied er ligesom en
Bæver uden Hale.“

„Jeg træer ikke, Hurry, at de ansee mig for saa
overordentligt frygtløs, om de ogsaa ikke ansee mig for saa
overordentligt modig. Men jeg er ikke livagtig og det bi-
drager meget til at holde Hænderne fri for Blod blandt

Jægerne og Rødhuderne, og saa, Harry March, holder det ogsaa Samvittigheden fri for Blod."

"Ja, jeg for min Part anseer nu Wildt, en Rødhud og en Frankmand for omtrent Et og det Samme, skjøndt ogsaa jeg er ligesaa fredsommelig som Nogen i alle Kolonierne. Jeg foragter en Slagsbroder ligesaa meget, som en Kjøterhund; men man behøver ikke at være saa overdrevent samvittighedsfuld, naar det er Tid til at lade Flinktestenen give Gnister."

"Jeg anseer den for at være det Meste af et Menneske, som handler meest overensstemmende med hvad Ret er, Harry. Men det er et deiligt Sted, og mine Dine kunne aldrig blive trætte af at betragte det."

"Det er Dit første Bekjendtskab med en Indsø og saadanne Tanker have vi Alle ved en saadan Heilighed. Alle Indsøer ligne hinanden, da de bestaae af en heel Deel Land og Vand og Pynter og Bugter."

Da denne Definition ikke stemmede overens med de Følelser, som i dette Dieblik rørte sig stærkest hos den unge Jæger, svarede han ikke strax, men stod og stirrede paa de dunkle Bjerge og det speilblanke Vand i taus Henrykkelse.

"Have Gouverneurens eller Kongens Folk givet denne Sø noget Navn?" spurgte han pludseligt, som om en ny Tanke paatrængte sig ham. "Naar de endnu ikke have begyndt at blisse Træerne og afsætte deres Passere, eller

tegne deres Kort, saa er det heller ikke rimeligt, at de have tænkt paa at forstyrre Naturen med et Navn."

"Saa vidt er det ikke kommet endnu og sidste Gang, jeg var inde med mine Skind, spurgte en af Kongens Landmaalere mig en heel Deel om Egnen heromkring. Han havde hørt, at der skulde være en Indsø her i denne Egn, og havde faaet nogle almindelige Begreber om den, saasom at der var Vand og Bjerge; men hvor meget der var af nogen af Delene, kjendte han lige saa lidet til, som Du til Niobawfs Sprog. Jeg lukkede ikke Fælden høiere op, end nødvendigt, og gav ham kun liden Opmuntring med Hensyn til Agerbrug og Ryddepladser. Jeg vibragte ham, kort sagt, saadanne Tanker om Egnen, som en Mand faaer om en Kilde med smudsigt Vand og med en Fodsti til den, der er saa sumpet, at man synker i til Knæerne, førend man rigtigt er kommen afsted. Han fortalte mig, at de endnu ikke havde faaet Stedet aflagt paa deres Kort, skjøndt jeg troer, at det var en Feiltagelse; for han viste mig sit Pergament og der ligger en Sø paa det, hvor der ingen er, og den ligger omtrent halvhundrede Mile fra det Sted, hvor den skulde være, dersom de have meent denne dermed. Jeg troer ikke, at min Beretning vil opmuntre ham til at aflægge en anden som en Forbedring."

Her lo Hurry hjerteligt, da deslige Underfundigheder vare særdeles afholdte blandt en Klasse Mennesker, der frygtede for Civilisationens Nærmelse som en Indskræk-

ning i deres eget lovløse Herredømme. De mærkelige Bildfarelser, som fandtes paa Datidens Kortter, hvilke alle bleve forfærdigede i Europa, vare desuden en staaende Ekive for for deres Spot; thi om de end ikke besadde Kundskaber nok til selv at forfærdige bedre, havde de dog tilstrækkeligt Lokalkjendskab til at opdage de grove Feil i de daværende Kortter. Enhver, der vil gjøre sig den Uleilighed at sammenligne hine ufordeclagtige Vidnesbyrd om vore Forfædres topographiske Dygtighed for hundrede Aar siden med Nutidens nøiagtigere Tegninger, vil strax indsee, at Skovbyggerne havde tilstrækkelig Hjemmel for deres Spottegloser over denne Green af Kolonialregjeringens Duelighed, da den slet ikke tog i Betænkning at aflægge en Flod eller en Indsø et Par Grader fra det rigtige Sted, selv om den kun laa en Dageise fra de beboede Dele af Landet.

„Det glæder mig, at den ikke har noget Navn,“ tog Bildtskytten tilorde, „eller idet mindste ikke noget af de blege Ansigters Navne, som altid bebude Fordærvelse og Undergang. Ikke destomindre have Rodhuderne uden Tvivl deres Naade, hvorpaa de kjende den, og Jægerne og Snaresætterne med; de have sandsynligviis en fornuftig og betegnende Benævnelse paa Stedet.“

„Hvad Stammerne angaaer, saa har jo enhver af dem sit Tungemaal og sin Naade at benævne en Ting paa, og de behandle denne Deel af Verden ligesom de behandle alle de andre. Blandt os selv have vi fundet paa at kalde

Stedet „Glimmerspeilet,“ da hele Bækkenet saa ofte er befrandsset af Graner, der staae op fra dets Overflade, som om det vilde kaste Bjergene tilbage, der hænge ud over det.“

„Der maa være et Udløb, ved jeg; for alle Søer have Udløb og Klippen, hvor jeg skal mødes med Chingachgoof, ligger tæt ved et Udløb. Har det heller ikke noget Kolonnavn endnu?“

„I den Henseende have de taget Luven fra os, da de have den ene Ende af det og det den største under deres egen Baretægt; de have givet det et Navn, som har fundet Bei op til dets Kilde; thi Navne arbejde i Almindelighed mod Strømmen. Du har sikkert nok seet Susquehannah Floden der nede i Delawarernes Land, Bildtskytte?“

„Ja, det har jeg, og jaget hundrede Gange ved dens Bredder.“

„Den og dette er Et og det Samme i Navnet og, som jeg troer, ogsaa i Virkeligheden. Det fornøier mig, at de have været nødte til at beholde de røde Mænds Navn; for det vilde være for haardt, at berøve dem baade Landet og Navnet!“

Bildtskytten svarede ikke, men han stod, støttende sig til sin Riffel, og betragtede det Skuespil, som frydede ham saa meget. Wien Læseren maa ikke troe, at det alene var det Maleriske, som saa stærkt tiltrak sig hans Opmærksom-

hed. Stedet var i Sandsled saare yndigt og viste sig dengang i et af de gunstigste Dieblkke, idet Søens Overflade var saa blank som et Speil og saa gjennemsigtig som den klare Luft, medens den afveilede de med mørke Graner beverede Bjerge paa den østlige Bred og Træerne paa Pynterne strakte sig frem i næsten horizontale Linier, hvorhos Bugterne hist og her glimtede frem under en Hvalving af Grene og Blade. Det var dette Udtryk af dyb Ro, disse Ensomheder, der tydede paa Landskaber og Skove, endnu ikke berørte af Menneſkehaand; dette Naturens Rige, med et Ord, som forskaffede en af Eiendommelighederne i hans Sindsretning og Vaner en saa stor, reen Glæde. Men han følte, skjøndt sig selv ubevidst, som en Digter. Derſom han fandt Fornøielse i at iagttage denne store og for ham udsædvanlige Aabenbarelse af Skovens Hemmeligheder og Skikkelser, ligesom man glæder sig ved at faae en klarere Anskuelse af Gjenstande, hvormed man i lang Tid har beskjeftiget sine Tanker, var han heller ikke ufølsom for et saadant Landskabs naturlige Ynde, men følte noget af det Beroligende for Sjælen, som stedse ledsager et Skue, der er saa aldeles gjennemtrængt af Naturens hellige Stilhed.

Credie Kapitel.

Hurry Harry tænkte mere paa Judith Hutters, end paa Glimmerspeilets og den det omgivende Landskabs Skjønbed. Saasnart han derfor havde gjort sig tilstrækkeligt bekendt med flodende Toms Redskaber, vinkede han sin Ledsager hen til Kanoen, for at de skulde tage ned ad Seen og opsoge Familien. Dog førend de indstibede sig, undersøgte Hurry omhyggeligt den nordlige Deel af Vandfladen med en maadelig Ekibskiffert, som hørte til Hutters Behave. Ved denne Undersøgelse blev ingen Deel af Kysten overseet; især underkastedes Bugterne og Pynterne en skarpere Granskning, end hele den øvrige, skovbevorede Strandbred.

„Det er, som jeg tænkte,“ sagde Hurry og lagde Skifferten bort; „den gamle Krabat driver omkring i den sydlige Ende i dette smukke Beir og har ladet Kastelet passc sig selv. Naar, da vi nu vide, at han ikke er heroppe, vil det kun være en ringe Ting at pagaie derned og opjage ham i hans Smuthul.“

„Finder Master Hutter det nødvendigt at gaae i Grav paa denne Ø?“ spurgte Wildtskytten, idet han fulgte sin Kammerat ned i Kanoen. „I mine Dine er den saa ensom, at man kunde aabne hele sin Sjæl paa den uden at frygte for at faae sine Tanker, eller sin Andagt forstyrret.“

„Du glemmer Dine Benner, Mingeerne, og alle de

franske Bilde. Gives der nogen Plet paa Jorden, Wildtskytte, hvorhen disse urolige Kjeltringer ikke komme? Hvor er den Sø, eller blot den Saltkilde, som disse Slynkler ikke opsnuse og hvis Vand de, efterat have opsnuset den, ikke tidligt eller seent besudle med Blod?"

"Jeg hører dem rigtignok ikke roses, Ben Hurry, skjøndt jeg endnu ikke har været opfordret til at møde dem eller nogen anden Dødelig paa Krigsstien. Jeg tør paa-
staae, at et saa yndigt Sted som dette vist ikke vilde blive overseet af saadanne Røvere; thi uagtet jeg ikke selv har havt nogen Strid med disse Stammer, have Delawarerne dog fortalt mig saa meget om dem, at jeg er bleven saa godt som enig med mig selv om at ansee dem for aldeles ryggesløse Mennesker."

"Det kan Du gjøre med en god Samvittighed og for den Sags Skyld ogsaa med Hensyn til enhver anden Wild, Du maatte træffe paa."

Dette modsagde Wildtskytten, og medens de pagaiede ned ad Søen førte de en levende Strid om de blege Ansigtets og Rødhudernes særegne Fortjenester. Hurry nærede alle de Fordomme og Antipathier, som findes hos den hvide Jæger, der i Almindelighed betragter Indianeren som en naturlig Dredbeiler, og ikke sjeldent som en naturlig Fjende. Han var naturligtviis hviroftet, heftig, paa-
staaelig og ikke meget rig paa Grunde. Wildtskytten derimod aabenbarede en heelt anden Gemtytsbeskaffenhed, idet det Naadeholdne i hans

Eyrog, Billigheden i hans Anskuelser og det Lige fremme i hans Slutninger viste, at han besad alt muligt Anlæg til at tage imod Fornuft, en stærk, medtødt Attraa efter at være retfærdig og en Skarpsindighed, som i høieste Grad var utilboielig til at benytte sig af Sepbismer for at forfegte en Paastand eller forsvare en Fordom. Imidlertid var han dog ikke aldeles fri for Paavirkningen af den sidstnævnte Følelse. Denne Menneskesjælens Tyrann, som styrter sig paa sit Bytte gjennem tusinde Nabninger næsten ligesaa snart som Menneskene begynde at tænke og føle, og sjældent slipper sit Jernscepter, førend de ophøre med begge Dele, havde ogsaa gjort et vist Indtryk endog paa de rigtige Tilboeligheder hos dette Individ, som i disse Henseender var en smuk Prøve paa, hvad Mangel paa flotte Exempler og Fristelser til at begaae Uret samt medfødt gode Følelser kunne gjøre Ungdommen til.

"Du maa indrømme, Wildtskytte, at en Wingo er mere end en halv Djævel," raabte Hurry, fortsættende Disputen med en Heflighed, som grændsede til Wildhed, "Skjøndt Du gjerne vilde overtale mig til at troe, at Delawarernes Stamme næsten bestaaer af lutter Engle; den Paastand medfører jeg, selv med Hensyn til de hvide Mænd. Alle hvide Mænd ere ikke feilfri og derfor kunne heller ikke alle Indianere være det. Og dermed falder Dit Beviis bort af sig selv. Men det er hvad jeg kalder Fornuft. Der gives tre Farver paa Jorden, den hvide, den sorte og

den røde. Den hvide er den fornemste Farve og derfor er den Hvide det bedste Menneske; derefter kommer den sorte, hvem det er anvist at leve i Nærheden af den hvide Mand som taalelig og skiftet til at kunne bruges, og sidst kommer den røde, hvilket viser, at de, som skabte den, aldrig ventede, at en Indianer skulde regnes for mere end et halvt Menneske."

"Gud gjorde dem alle tre lige, Hurry."

"Lige! Vil Du sige, at en Neger er ligeaa god som en hvid Mand, eller at jeg ikke er bedre end en Indianer?"

"Du gaaer af paa halv og hører mig ikke ud. Gud skabte os Alle, baade Hvide, Sorte og Røde, og havde uden Tvivl sine vise Henninger med at give os forskellige Farver. Men han nedlagde dog i Hovedsagen de samme Følelser hos os Alle, skjøndt jeg ikke vil negte, at han gav enhver Stamme dens særegne Gaver. Den hvide Mands Gaver ere christelige, medens en Rødhuds bedre passe sig for Dræben. Saaledes vilde det være en stor Synd for den hvide Mand at skaltvære de Døde, hvorimod der er en udmærket Dyd hos en Indianer. Fremdeles bør en hvid Mand i Krigen ikke lægge sig i Baghold for Kvinder og Børn, medens dette derimod vel passer sig for en Rødhud. Det er grusomt, det indrømmer jeg, men for dem er det lovligt, hvorimod det vilde være en Skjendsel for os."

"Det beroer paa hvem vor Fjende er. Hvad det

angaaer at skalpere eller endog flaae en Bild, saa anseer jeg det omtrent for det samme som at skjære Dreene af en Ulv for Præmiens Skyld, eller tage Huden af en Bjorn. Og Du er reent paa Wildspor, naar Du saaledes tager en Rødhuds Baghoved i Forsvar, eftersom jo netop Kolonien har sat en Præmie paa den ligesom den, der betales for Ulveøren og Kragehoveder."

"Ja, og det er en sørgelig Ting, Hurry. Endog Indianerne bebreide os det, da de indsee, at det strider mod en hvid Mands Gaver. Jeg paastaer ikke, at Alt hvad de hvide Mænd gjøre, er i Sandhed christeligt; thi da vilde de være hvad de burde være, hvilket vi vide, at de ikke ere; men derimod paastaer jeg, at Sagn, Sædvaner, Farve og Love gjøre en stor Forskjel paa Stammerne med Hensyn til deres Gaver. Jeg negter ikke, at der blandt Indianerne findes Stammer, som af Naturen ere onde og lastefulde, ligesom adskillige Nationer ere blandt de Hvide. Wingoerne anseer jeg nu for at høre til de Første og Franskmændene i Kanada til de Sidste. I en lovlig Krig som den, vi nu have, er det Pligt at betvinge alle medlidende Følelser, hvad Livet angaaer, med dem Begge; men naar Spørgsmaalet er om Skalper, er det en heel anden Sag."

"Tag dog nu engang med Fornuft, Wildtskytte, og s'ig mig, om Kolonien kan give en ulovlig Lov? Er en ulovlig Lov ikke mere imod Naturen, end det at skalpere

en Vild? En Lov kan ligesaa lidet være ulovlig, som Sandhed kan være Løgn."

"Det klinger fornuftigt nok, men er dog i Grunden høist ufornuftigt, Herry. Lovene komme ikke alle fra samme Kant. Gud har givet os sine og nogle komme fra Kolonien og andre fra Kongen og Parlamentet. Naar Koloniens Love, eller vel endog Kongens Love stride imod Guds Love, saa blive de ulovlige og tør ikke adlydes. Jeg holder for, at en hvid Mand skal rette sig efter de hvide Love, saa længe de ikke krydse Sporet af en Lov, der er kommen fra en høiere Myndighed, og at en rød Mand skal iagttage sine Rødhuds-Sædvaner under den samme Bestielse. Men det nytter ikke at tale mere herom, da Enhver jo har sin Tro og lader sine Ord stemme overens med sine Tanker. Lader os heller holde skarpt Udkik efter vor Ben, den slydende Tom, for at vi ikke skulde seile forbi ham, medens han ligger skjult under den bugtede Strandbred."

Vildtskytten havde ikke givet Bredderne af Indsøen nogen urigtig Benævneise. Saa langt de strakte sig hængte de mindre Træer ud over Vandet, saa at Grenene ofte naaede ned i det klare Element. Bredderne vare steile og da al Plantevert stedse stræber op imod Lyset, blev Virkningen netop saaledes, som en Ynder af det Maleriske vilde have eftertragtet, dersom Ordningen af den herlige Skov havde staaet til hans Raadighed. Pynterne og Bugterne vare

derhos talrige nok til at gjøre Omridsene afværende og forskjellige. Da Kanoen holdtes tæt langs med den vestlige Side af Indsøen i den Hensigt, som Hurry havde forklaret sin Kammerat, at sveide efter Fjender førend han viste sig for aabenlyst, vare Eventyrerne stedse i spændt Forventning, da Ingen kunde sige, hvad den næste Omlægning af en Punt kunde aabenbare. De kom rask fremad, da Hurrys gigantiske Styrke satte ham istand til lege med den lette Baad, som om den havde været en Fjer, medens hans Kammerats Færdighed næsten gjorde dem lige, trods Forskjellen paa deres naturlige Kræfter.

Overgang Kanoen kom forbi en Punt, saae Hurry sig om i Forventning af at see „Arken“ ligge tilankers eller balet op paa Strandbredden. Han skulde imidlertid stufes og da de havde nærmet sig Indsøens sødlige Ende paa en Mil, eller vare komne fuldkomment to Mile fra „Kastellet,“ som nu skjultes for deres Blik af en halv Enes fremspringende Landpunter, borte han pludselig op med at roe, som om han var uvis om i hvilken Retning han skulde styre.

„Skulde det være muligt, at den gamle Krabat er løben ind i Floden?“ sagde Hurry efter ombuggeligt at have iagtaget hele den østlige Kyst, som laa omtrent en Mil borte og som han kunde oversæe i over dens halve Udstrækning; „Han har i den sidste Tid rigtignok lagt sig betydeligt efter Enaresætterier og med en Flaade kunde han nok løbe en

Wills Bei eller saa nedad den, skjøndt han vilde have et svært Arbeide med at komme tilbage igjen."

"Hvor er dette Udløb?" spurgte Wildtskytten. "Jeg kan ikke opdage nogen Abning paa Strandbredden eller imellem Træerne, der seer ud til, at en Flod som Esquebannah kunde løbe igjennem den."

"Ja, Wildtskytte, Floder ligne dødelige Mennesker; de have en lille Begyndelse og ende med brede Skuldre og store Munde. Du saae ikke Udløbet, fordi det sniger sig imellem høie, steile Bredder og Granerne, Fyrreterne og Underkoven hænge ud over dem, ligesom Taget over et Huus. Dersom gamle Tom ikke er i "Rottebugten," maa han have skjult sig i Floden; vi ville først søge efter ham i Bugten og derpaa roe over til Udløbet."

Medens de roede videre, forklarede Hurry, at der var en af en lang, flad Pynt dannet, ikke dyb Bugt, som havde faaet Navn af "Rottebugten," fordi den var et Indlingsopholdssted for Messusretterne, og som dannede et saa fuldkomment Skjul for "Arken", at dennes Giermand holdt meget af at ligge i den, naar han fandt det passende.

"Da en Mand aldrig kan vide, hvilke Gjester han kan faae i denne Deel af Landet," vedblev Hurry, "er det en stor Fordeel at holde skarpt Udkik med dem, førend de komme for nær. Nu, da der er Krig, er en saadan Forsigtighed mere end almindeligt nyttig, eftersom en Kanadier eller en Wingo let kunde komme ind i hans Hytte

førend han havde indbudt ham. Men Gutter er en Ud-
 tikker af første Slags og kan omtrent ligesaa godt lugte
 Faren, som en Hund kan lugte Hjerten "

"Jeg synes, at Kastelet ligger saa aabentlyst, at det
 sikkert vilde lokke Fjenden til, dersom en saadan skulde finde
 Søen; skjøndt jeg rigtignok tilstaaer, at dette ikke er meget
 sandsynligt, da den ligger saa afsides fra den sædvanlige
 Vei til Forterne og Kolonierne."

"Ja, Wildtskytte, jeg troer nu, at en Mand lettere
 træffer paa Fjender end paa Venner. Det er sørgeligt at
 tænke sig, hvor mange Marsjager man har til at blive Fjen-
 der og hvor saa til at blive Venner. Nogle gribe Strids-
 øren, fordi man ikke tænker ligesom de; Andre, fordi man
 faaer Forspringet for dem i de samme Tanker, og jeg har
 engang kjendt en Landstryger, som kom i Klammeri med
 sin Ven, fordi denne ikke fandt ham smuk. Du er Du,
 hvad Skjønbed angaaer, vistnok ikke noget Mindesmærke,
 Wildtskytte, og dog vilde Du ikke være saa ufornuftig at
 blive min Fjende, fordi jeg sagde det."

"Jeg er som Herren skakte mig og onsker ikke at
 anses for bedre eller værre. Et godt Udseende har jeg
 sagtens ikke, det vil sige i den Grad, som de Yetündige og
 Forsængelige fordre det; men jeg baaber, at jeg dog ikke
 saa ganske mangler Ubefaling hvad en god Dyforsiel an-
 gaaer. Man vil ikke let finde mange Mandfolk med et
 vakkere Udseende, end Dit, Hurry, og jeg reed, at jeg ikke

kan vente at faae Nogen til at fæste Dinene paa mig, saa længe der er en Mand som Du at see paa; men jeg veed ikke, hvorfor en Jæger skulde være mindre erfaren med Rislen, eller mindre at stole paa med Hensyn til Føden, fordi han ikke har Lyst til at standse ved enhver klar Kilde, han træffer paa, for at betragte sit Fjæs i Vandet "

Ved disse Ord brast Hurry i en Skoggerlatter; thi medens han var altfor letfærdig til at bryde sig noget om sin egen aabenbare pbyliske Overlegenhed, var han sig den vel bevidst og, som de fleste Mennesker, der udelede en Fordeel af Fødsels eller Naturens Tilfældigheder, var han istand til at tænke med Nøiagtighed over denne Gjenstand, naar den undertiden faldt ham ind.

"Nei, nei, Wildtskutte, Du er ingen Skjønhed, som Du selv maa tilstaae, dersom Du vil see ud over Heilingen af Kanoen," udbrod han; "Jude vil sige Dig det lige i Ansigtet, dersom Du egger hende; for der findes ingen brassere Tunge i nogen Niges Hoved enten i eller udenfor Kolonierne, naar man spirrer hende til at bruge den. Jeg raader Dig aldrig at drille Judith, skjendt Du kan sige hvad Du vil til Hetty, der tager det saa fremt som et Lam. Nei, Jude vil rimeligerviis slet ikke sige Dig sin Mening om Dit Udseende."

"Og hvis hun gjør det, Hurry, kan hun dog ikke sige mig mere, end Du allerede har sagt — — —"

"Du bliver dog vel ikke vred over en lille Bemærkning,

Wildtskytte, haaber jeg, naar der ikke er meent noget Ondt med den. Du er ikke nogen Skjonhed, som Du jo maa vide, og hvorfor skulde Venner ikke kunne sige hinanden saadanne Ubetydeligheder? Hvis Du var smuk, eller tegnede til at blive det, vilde jeg være den Første, som jagde Dig det, og dermed bør Du være fornøiet. Hvis nu Jude vilde sige mig, at jeg er saa styg som Arvesynden, vilde jeg ansee det for et Slags Forbindtlighed og søge ikke at træe hende "

„Det er let for dem, som Naturen har begunstiget, at spøge med saadanne Ting, Hurry, skjondt det undertiden er haardt for Andre. Jeg vil ikke negte, at jeg har haft mine Længsler efter at see godt ud; ja jeg har; men jeg har ogsaa bestandigt været istand til at betvinge dem ved at betænke, hvor Mange jeg har kjendt med et smukt Udortes, som ikke havde Noget at rose sig af med Hensyn til deres Indortes. Jeg vil ikke negte, Hurry, at jeg ofte ønsker, at jeg var bleven skabt smukkere for Diet og mere lignede en Mand som Dig, Hurry, i den Henseende; men saa underkuer jeg denne Følelse ved at huske paa, hvor meget bedre jeg er faren i mange Henseender, end adskillige af mine Medmennesker. Jeg kunde være bleven født halt og uskicket endog til Egernjagt; eller blind, hvorved jeg vilde være bleven en Byrde for mig selv og for mine Venner; eller døv, hvilket vilde have gjort mig aldeles udygtig til Krigsmand eller Speider. Noget, jeg anseer for at være en Deel af en Mands Pligter i urelige Tider. Ja, ja; jeg til-

staaer, at det ikke er behageligt at see dem, der ere smukkere og mere søgte og ærede, end En selv; men Alt kan bæres, naar man kun seer det Onde lige i Sinene og ikke tager Feil af sine Gaver og sine Forpligtelser."

Hurry var i det Hele taget en godhjertet og godmodig Karl og hans Ledsagers Selvfornedrelse overvandt ganske den flygtige Følelse af personlig Forkængelighed. Han fortrod sine Hentydninger paa den Andens Udvortes og søgte ogsaa at tilkjendegive det; men det skete paa den plumpe Maade, der horte til Brandselivets Sædvaner og Anskuelser.

"Jeg meente ikke noget Ondt med det, Wildtsytte," svarede han i en forsonende Tone, "og haaber, at Du vil glemme hvad jeg har sagt. Om Du ogsaa ikke er komplet smuk, saa har Du dog et vist Blik, som siger, at Alt er, som det skal være inden i Dig. Desuden sætter Du ingen Priis paa det Udvortes og vil saa meget desto for tilgive en Smule Eret over Dit Udseende. Jeg vil ikke sige, at Jude vil beundre Dig i nogen høi Grad, for det vilde kun vække Forhaabninger, som vilde blive skuffede; men Hetty derimod vil vist være ligesaa glad ved at see paa Dig, som paa noget andet Mandfolk. Saa er Du ogsaa altfor alvorlig og betænksom til at brude Dig stert om Judith, for uagtet Josef er saa sjelden i sit Slags, er hun dog saa almindelig i sin Beundring, at en Mand ikke behøver at blive stolt, fordi hun tilfældigviis smiler.

Det synes mig undertiden, som om den lille Her holder mere af sig selv, end af noget andet Levende!”

„Om saa var, Hurry, frygter jeg, at hun ikke gjør Andet, end de fleste Dronninger paa deres Throner og de fornemme Damer i Bverne gjøre,“ svarede Wildislytten og vendte sig om mod sin Ledsager, med ethvert Spor af Nag forsvundet fra hans arlige og frimodige Anslyn. „Jeg har endnu ikke kjendt Nogen, ikke engang en Delawarer, om hvem man ikke kunde sige det samme. Men her er Enden af den lange Pynt, Du talte om, og „Nettebugten“ kan ikke være langt borte.“

Denne Pynt løb, istedetfor, ligesom alle de andre, at strække sig lige ud, i en lige Linie med den faste Kyst af Indsoen, som her dannede en dvb og afvædes Bugt, der atter boiede sig mod Syd i en Hjerdingveis Afstand, gennemskar Dalen og udgjorde den sydlige Ende af Vandet. I denne Bugt var Hurry næsten vis paa at finde Arken, eftersom den, naar den var gaaen tilankers bag de Træer, der bedækkede den smalle Strimmel af Pynten, kunde have ligget en halv Sommer skjult for ethvert seidende Sic. Skjult var virkelig saa fuldkomment paa dette Sted, at en Baad, der baledes tæt op til Stranden indenfor Pynten og i Nærheden af det Underste af Bugten, umuligt kunde sees fra mere end een Kant, nemlig fra en tæt beveget Skov, som befyldedes af Egen og hvorhen Fremmede ikke saa let skulde vere sig.

„Vi ville snart faae Urken at see,“ sagde Harry medens Kanoen gled rundt omkring den yderste Ende af Pynnten, hvor Vandet var saa dybt, at det saae ganske sort ud; „han holder af at begrave sig imellem Sivene og om fem Minuter ere vi i hans Næde, om ogsaa den gamle Krabat selv skulde være ude ved sine Snarer.“

Men March var en falsk Propheet. Kanoen lagde heelt omkring Pynnten, saa at de to Rejsende frit kunde overskue Bugten, men ingen andre Gjenstande, end dem Naturen selv havde anbragt, bleve synlige. Det rolige Vand strømmede rundt i en yndig Bugtning, Sivene boiede sig blidt ned mod dets Overflade og Træerne ludedde som sædvanligt ud over den; men Alt laa i Urkenens stille og opboiede Ensomhed. Det var et Skuespil, som vilde have glædet en Digter, eller en Kunstner, men det havde intet Tillokkende for Hurry Harry, der brændte af Begjerlighed efter at faae et Glimt af sin letsindige Skjønne at see.

Kanoens Bevægelse havde foraarsaget liden eller ingen Larm, da Grandsæboerne stedse brugte Forsigtighed ved ethvert af deres Skridt, og den laa nu paa det sveilklare Vand, som om den flød i Luft, delende den aandelose Stilhed, der syntes at gennemtrænge hele Dybnet. I dette Dieblik hortes en tør Green brage paa den smalle Landstrimmel, der afsøndrede Bugten fra Indsøen. Begge Eventyrere studiede og strakte Haanden ud efter Riflen, som aldrig laa længere fra dem, end at de strax kunde gribe den.

„Det var for stærkt for et let Dyr,“ hviskede Hurry, „og lod ligesom Fodtrin af et Menneske.“

„Nei vist ikke, vist ikke,“ svarede Bildtskytten, „det var, som Du sagde, for svært for det Gne, men for let for det Andet. Sæt Din Nare i Vandet og skyd Kanoen ind til den Træstamme; jeg vil gaac i Land og affkjære hien Skabning fra Pynten, enten det saa er en Wingo, eller kun en Mioskusrotte.“

Da Hurry opfyldte Anmodningen, var Bildtskytten snart i Land og trængte ind i Krattet med Mokkaïner paa Fodderne og en Forsigtighed, som forebyggede enhver Larm. Efter en Minuts Forløb befandt han sig midt paa den smalle Landstrimmel og bevægede sig langsomt ned mod Enden af den, da Bussene gjorde en overordentlig Marvaagenbed nødvendig. Netop som han havde naaet Midten af Krattet, bragede de tørre Grene atter og Larmen gjentoges med korte Mellemrum, som om et levende Væsen langsomt nærmede sig Pynten. Hurry hørte ligeledes denne Lyd, skjod Kanoen ud i Bugten og greb sin Riffel, for at oppebie Udfaldet. En aandeløs Minut paafulgte, efter hvis Forløb en berlig Bul gik ud af Krattet, skred med majestætiske Skridt hen til Pyntens sandede Hederende, og begyndte at slukke sin Tørst i Svøens Vand. Hurry tovede et Dieblif, lagde derpaa Riffelen burtigt til Kinden, sigtede og skjød. Virkningen af denne voldselige Afbrudelse af et saadant Optrins høitidelige Stilhed var ikke dets mindst

paafaldende Eiendommelighed. Knaldet af Geværet havde Riflens sædvanlige, korte Klang, men da nogle saa Dieblikkes Tausbed vare fulgte paa det pludselige Bulder, i hvilke Parmen svævede i Luften hen over Soen, naaede det de ligeoverfor liggende Klipper, hvor Vibrationerne sørgedes og rullede sig fra Hule til Hule flere Mile langs med Bjergene og syntes at vække Skovens slumrende Torden. Bulken rystede kun paa Hovedet ved Knaldet af Riflen og Hvinet af Kuglen, thi den var endnu aldrig kommen i Berøring med Mennesket; men Bjergenes Echo vakte Mistro og idet den sprang frem med alle fire Been inde under sig, faldt den pludseligt i dybt Vand og begyndte at svømme hen mod Enden af Soen. Hurry raabte og jaggede afsted efter den og i et Par Minuter skummede Vandet omkring Forfølgeren og den Forfulgte. Den Første var i Begreb med at fare omkring Pyten, da Wildtskotten viste sig paa Sandet og vinkede til ham, ser at han skulde vende om.

"Det var ubeændigt at trykke løs førend vi havde bespejdet Kysten og forvissat os om, at ingen Kjender laa skjulte i Narbeden af den," sagde den Sidstnævnte, da hans Kammerat langsomt og ugjerne vendte tilbage. "Saa meget har jeg lært af Delawarerne ved Hjælp af Underviisning og Fortællinger, skjøndt jeg endnu aldrig har været paa Krigsstien. Og desuden er det nærve den rette Narstid for Wildt og vi trænge ikke til Fødemidler. Man kalder

mig Wildtskytte, det tilstaaer jeg, og maaskee fortjener jeg Naavnet, fordi jeg forstaaer mig paa Dyrenes Natur og er sikker paa mit Sigte; men man kan ikke beskylde mig for at have dræbt et Dyr, naar der ikke var Brug for dets Kjød eller Hud. Jeg er nok en Skytte, det er sandt; men jeg er ingen Slagter."

"Det var en slem Bummert at skyde Feil til den Buk!" udbrod Hurry, idet han tog Huen af og foer med Fingjerne gjennem sine smukke, men uredte Lokker, som om han derved vilde løsne sine billedede Tanker; "Jeg har ikke været saa flediet siden jeg var femten Aar."

"Beklag Dig ikke derover; Dyrets Død kunde ikke have gavnet Noagen af os og vilde maaskee have skadet os Begge. Disse Gjenlyd ere sorgeligere i mine Øren, end Dit Feilskud, Hurry; thi de klinge som om Naturens Røst oploftede et Klageraab over en ødsel og ubetænksom Handling."

"Du vil saae nok at høre af saadanne Raab, hvis Du tøver længe i denne Deel af Verden," svarede den Anden leende. "Gjævet gjentager næsten Alt, hvad der bliver sagt eller gjort paa Glimmerveilet i dette stille Sommerveir. Faldet en Aare i Vandet, hører man det undertiden mange Gange, ret som om Bjergens frottede Gæs Klodsetbed, og en Lutter eller en Piben kommer ud fra Grantræene, naar de have Lust til at snakke, paa en Maade, at man skulde troe de kunde tale"

"Saa meget mere bør man være forsigtig og taus.

Jeg troer ikke, at Fjenden endnu kan have fundet Vej til disse Bjerger, for jeg veed ikke hvad han skulde vinde derved; men alle Delawarerne sige mig, at ligesom Mod er en Krigers første Dyd, saaledes bør Forsigtighed være hans næste. Et eneste saadant Raab fra Bjergene er nok til at underrette en heel Stamme om Hemmeligheden af vor Ankomst."

"Gjør det ikke andet Gavn, vil det advare gamle Tom om at sætte Gryden paa Ilden og lade ham vide, at Gjesten er i Nærheden. Kom, min Gut; gaa i Kanoen, saa ville vi øystøve Arken, medens det endnu er Dag."

Wildtskytten adlød og Kanoen forlod Stedet. Dens Stavn dreiedes paa skraa tværs over Søen pegende mod dennes sydøstlige Krumning. I den Retning var Afstanden til Strandbredden eller til Enden af Søen efter den Kurs, de to nu styrede, ikke fuldt en Miil og da de bestandigt skjode en rask Fart, formindskedes den hurtigt for Narernes behændige, men lette Kast. Omtrent paa Halvveien henvendtes de to Mandes Dine ved en ubetydelig Larm paa den nærmeste Strandbred og de saae nu, at Bullen netop dukkede op af Søen og vadede ind med Land. Efter en Minuts Forløb rystede det ædle Dyr Blandet af sig, stirrede paa de beskyttende Træer og før med et Spring mod Land ind i Skoven.

"Det Kreatur gaar bert med Taknemlighed i Hjertet," sagde Wildtskytten; "thi Naturen siger det, at det har

undgaaet en stor Fare. Du burde fornemme noget af den samme Koelste, Hurry, ved Tanken om, at Dit Døie ikke var sikkrere og Din Haand ikke fastere, naar der ikke kunde komme noget Godt ud af en Kugle, der affjodes mere af Ubesindighed, end af nogen fornuftig Grund.

„Jeg benægter Døiet og Haanden,“ raabte March temmelig heftigt. „Du har faaet en Smule Naarkundighed blandt Delawarerne for Hurtighed og sikkert Held paa et Stykke Wildt; men jeg gad nok see Dig bagved en af disse Graner og en heelt bemalet Mingo bagved en anden, hver med sin spændte Riffel og søgende at faae hinanden paa Skud! Det er en Stilling, Natbaniel, som kan prøve Haanden og Døiet, for den begynder med at prøve Hænderne. Jeg har aldrig anseet det for en Helteddaad at fælde et Dyr, men at fælde en Bild er det. Den Tid vil nok komme, da Din Haand bliver sat paa Prove, nu da vi igjen have faaet Krig, og vi skulle snart faae at see, hvad Jagtovelse kan udrette paa Kamppladsen. Jeg benægter, at enten Døiet eller Haanden var usikker; det hele var en Misregning af Bulken, som sted stille, istedetfor at den skulde være bleven ved at gaae; derfor skød jeg foran den.“

„Tro hvad Du vil, Hurry; det Gæste, jeg paastaar, er, at det var heldigt. Jeg veed, at jeg ikke vil trykke saa roligt eller med saa let et Hjerte løs paa et menneskeligt Væsen, som jeg trykker løs paa et Dyr.“

„Hvem taler om dødelige eller menneskelige Væsener,

Vildtsfytte? Jeg nævnede jo ikke Andet end en Indianer. Jeg tør ikke sige Andet, end at Enhver jo vil have saa sine egne Fornemmelser, naar det kommer an paa Liv eller Død mod et andet dødeligt Menneske; men der vil ingen saadanne Betænkkeligheder være tilstede med Hensyn til en Indianer; saa tænker man kun paa at komme til at ramme først."

"Jeg anseer den røde Mand for ligesaa vel at være et Menneske, som vi selv, Hurry. De have deres Gaver og deres Religion, det er sandt; men det gjør dog ingen Forskjel til Slutningen, naar Enhver skal dommes efter sine Gjerninger og ikke efter sin Hud."

"Det er egte Missionairpassiar og vil ikke gjøre megen Pykke i denne Deel af Landet, hvor Hernbutterne ikke holde Forsamlinger. Nei, Huden gjør Manden. Det er Fornuft; hverledes skulde Folk ellers kunne kjende hinanden? Alle have faaet Hud, for at man, naar man først rigtig faaer Die paa et Dyr eller et Menneske, strax kan vide hvad det er. Du kan kjende en Bjørn fra et Vildsvin paa Huden og et graat Egern fra et sort."

"Sandt nok, Hurry," sagde den Anden og saae sig smilende tilbage; "men ikke desto mindre ere de dog begge to Egern."

"Hvo negter det? Men Du vil vel ikke sige, at en rød Mand og en hvid Mand begge to ere Indianere?"

"Nei, men jeg siger, at de begge to ere Mennesker, Mennesker af forskjellig Stamme og Farve og med forskjellige

Gaver og Sagn, men i Hovedsagen med samme Natur. Begge have Sjæle og Begge ville blive krævede til Ansvar for deres Gjerninger i dette Liv."

Hurry hørte til de Theoretikere, som antog alle dem af den menneskelige Slægt, der ikke vare hvide, for Underordnede. Hans Begreber om denne Gjenstand vare ikke meget klare eller hans Definitioner synderligt bestemte; men hans Anskuelser vare derfor ikke mindre paastaelige og bestige. Hans Samvittighed beskyldte ham for adskillige ulovlige Handlinger mod Indianerne og han havde udfundet, at det var et overordentligt let Middel til at berolige den, at sætte den hele Familie af røde Mennesker uden Undtagelse udenfor Menneskerettighedernes Kategori. Intet overrøede ham snarere, end en Benægtelse af hans Sætning, især naar en saadan Benægtelse ledsagedes af antagelige Beviser, og han hørte ikke sin Ledsagers Bemærkning med synderlig Hatning, hverken i Varsen eller Sind.

"Du er en Dreng, Vildslytte, vildledet og ferfert ved Delawarernes Rænker og Missionairernes Uvidenhed," udbrod han med sin sædvanlige Ligegyldighed for Hoslighedens Former, naar han blev hidtig. Betragt Du Dig kun som en Rødhuds Broder, men jeg anser dem alle for Dyr uden nogen anden menneskelig Egenskab, end Snedighed. Den have de, det vil jeg indromme; men den har ogsaa Ræven, ja endog Bjørnen. Jeg er ældre end Du, har levet længere i Skerene, eller, for den Sags Skyld,

bestandigt levet i dem og lader mig ikke læres, hvad en Indianer er, eller hvad han ikke er. Snsker Du at blive anseet for en Vild, behøver Du bare at sige til; saa skal jeg forestille Dig som en saadan for Judith og den Gamle og saa skulle vi see, hvad Du vil synes om Din Medtagelse."

Her gjorde Hurrys Indbildningskraft hans Eindsstemning en vis Tjeneste, eftersom han ved at forestille sig, hvorledes hans amphibialste Bekjendt vilde modtage en Person, der blev ham saaledes forestillet, brast i en hjertelig Skoggerlatter. Wildtskytten kjendte altfor vel det Unyttige i at forsøge at overtøde et saadant Væsen om Noget, der stred mod hans Fordomme, til at han nærede noget Nisse om at prøve paa at løse denne Opgave, og det var ham ikke imod, at hans Tanker fik en ny Retning ved, at Kaneen nærmede sig Indsøens sydsøstlige Krumning. De vare nu virkelig ganske nær ved det Sted, som Ward havde betegnet som Udløbets Beliggenhed, og Begge søgte nu efter det med en Nysgjerrighed, der forøgedes ved Forventningen om at finde Arken.

Det vil maaskee forekomme Læseren noget paafaldende, at det Sted, hvor en Flod af nogenlunde Størrelse løb ud mellem Bredder af negle og tyve Fods Høide, kunde være en Gjenstand for Tvivl hos Mennesker, der nu ikke kunde befinde sig over hundrede Favne fra den egentlige Plet. Man maa imidlertid erindre, at Træerne og Buskene

her, ligesom alle andre Steder, ludedde heelt ud over Vandet og dannede en Krands omkring Søen, som skjulte alle mindre Afvigelser fra dens almindelige Omrids.

"Jeg har ikke været ned i denne Ende af Søen i de sidste to Sommer," sagde Hurry, idet han reiste sig op i Kanoen for bedre at kunne see sig omkring. "Ja, der er Klippen som viser sin Hage ovenfor Vandet, og jeg veed, at Floden begynder i Nærheden af den."

Vandene rørte nu atter Klarerne og kom snart Klippen paa nogle faa Favne nær, idet de dreve hen imod den, skjøndt de holdt inde med deres Arbeide. Denne Klippe var ikke stor, men kun fem eller sex Fod i Heiden, hvoraf Halvdelen ragede frem over Vandspeilet. Vandets uephørlige Bolgeslag i saa mange Aarhundreder have saaledes afrundet dens Top, at den lignede en stor Birkub, idet dens Skikkelse var usædvanligt regelmæssig og glat. Hurry bemærkede idet de dreve forbi den, at denne Klippe var velbekjendt for alle Indianerne i denne Deel af Landet og at de pleiede at bruge den til et Mærke for at betegne Mødestedet, naar de skiltes ad paa deres Jagter og Tog.

"Og der er Floden, Bildtskytte," vedblev han, "men saa tildækket af Træer og Buske, at den mere ligner et Baghold, end Udlobet for en Sø som Glimmerspeilet."

Hurry havde ikke givet nogen daarlig Beskrivelse af Etedet, hvilket virkelig saae ud som en i Baghold liggende Flod. Mellem de heie Bredder kunde der være en Afstand

af hundrede Fod, men paa den vestlige Side ragede et lille Stykke fladt Land saa langt frem, at Strømmens Bredde derved formindskedes til det Halve. Da Bussene hængte ned i Vandet nedenunder og Graner, saa høje som Kirkeetaarne, bævede sig i Beiret som Sviler, idet de alle stræbte op mod Lyset, indtil deres Grene sammenflettedes, kunde Diet i nogen Afstand ikke letteligt opdage nogen Vandets Udlob betegnende Abning i Strandbredden. I Skoven foreoven var intet Spor at see af dette Udlob fra Søen, da det Hele frembød Synet af det samme sammenhængende og tilsyneladende uendelige Lorteppe. Videns Kanoen, trukken med af Strømmen, langsomt nærmede sig, løb den ind under en Bue af Træer, gennem hvilken Lyset fra Himlen kæmpende brød frem imellem tilfældige Abninger og oplivede Dunkelheden nedenfor.

„Det er et naturligt Bagheld,“ sagde Hurry halvt hvissende, som om han sølte, at Stedet var indviet til Hemmelighedsfuldhed og Marvaagenhed; „Du kan være vis paa, at gamle Tom har begravet sig med Arken paa et eller andet Sted her omkring. Vi ville løbe et kort Stykke ned med Strømmen og snuse ham op.“

„Det synes ikke at være et Sted for et Skib af nogenlunde Størrelse,“ svarede den Anden; „det forekommer mig, at vi neppe ville faae Plads nok til Kanoen.“

Hurry lo ved denne Bemærkning og, som det snart viste sig, med Grund; thi Eventyrerne vare ikke saasnart

komne gjennem Bussene paa den yderste Kant af Søbred- den, førend de befandt sig i en smal Flod af tilstrækkelig Dybde med klart Vand og en rivende Strøm under en Hvalving af Blade, der støttedes af Buer, som dannedes af de vældige Træers Grene. Busse befrandsede Bred- derne som sædvanligt, men der var tilstrækkelig Plads imel- lem dem for enhver Ting, der ikke var over tyve Fod bred, og man kunde see otte til ti Gange saa langt forud.

Ingen af vore Eventyrere brugte sin Klare undtagen for at holde det lette Kartsai midt i Strømmen, men Begge iagttog med skinsyg Opmærksomhed enhver Krumning af Floden, hvoraf der var to eller tre paa de første halv- hundrede Favne. De kom imidlertid forbi den ene Krum- ning efter den anden og Kanoen var drevet et kort Stykke ned med Strømmen, da Hurry greb fat i en Busk, og standsede den saa pludseligt og taust, som om han havde en særegen Bevæggrund til sin Handling. Vildtskytten lagde Haanden paa Skjettet af sin Riffel, saasnart han bemærkede hvad der skete, men det var fuldt saa meget af Jægerbane, som af nogen Følelse af Urolighed.

„Der er den gamle Krabet!“ hviskede Hurry, vegende med Fingeren og med hjertelig Latter. Skjøndt han omhyg- geligt undgik at gjøre Larm, „stagende omkring, som jeg nok tænkte, op til Knæerne i Mudder og Vand, for at see efter Snarerne og Maddingen. Men paa min Sjæl, om jeg kan see noget til Urken, skjøndt jeg tør vedde hvert eneste

Skind, jeg faaer i Mar, paa, at Judith ikke vover sin værne lille Fod ud i Nærheden af dette sorte Mudder. Tøsen fletter snarere sit Haar ved en eller anden Kilde, hvor hun kan see sit eget smukke Ansigt og samle haanlige Følelser mod os Mandfolk."

"Du er for streng mod de unge Piger, ja Du er, Hurry; de tænke ligesaa tidt paa deres Feil som paa deres Fuldkommenheder. Jeg tør sige, at denne Judith ikke beundrer sig selv og foragter vort Kjon saa meget, som Du synes at tree, og at det er ligesaa rimeligt, at hun sørger for sin Fader i Huset, hvor det saa er, sem at han sørger for hende mellem Snarerne."

"Det er en Fornøielse at høre Sandhed af et Mandfolks Mund, om det saa kun skeer een Gang i en Piges Liv," udbrod en behagelig, fyldig og dog quindeligt Stemme saa tæt ved Kaneen, at begge Tilhørerne studiede. „Hvad Dem angaaer, Master Hurry, saa kunne høflige Ord saa let quæle Dem, at jeg ikke længere ventede at høre dem af deres Mund; de sidste, De yttrede, bleve siddende i Halsen og vare nær ved at tage Livet af Dem. Men det glæder mig at see, at De holder bedre Dmgang end forhen og at Folk, sem forstaae at agte og behandle Kruentimmer, ikke undsee sig ved at reise i Selskab med Dem."

Med disse Ord littede et sjeldent smukt og ungdommeligt quindeligt Ansyn frem giennem en Abning mellem Løvet saa tæt ved, at Vildtskytten kunde have naaet det

med sin Aare. Dets Gierinde smilede venligt til den unge Mand og det, skjøndt kun paa Ekromt truende Blik, som hun tilkastede Hurrø, gjorde kun hendes Skjønhed saa meget mere paafaldende, idet det viste Spillet i et udtrykfuldt, men tillige lunefuldt Ansigt, som syntes med Letthed og Ligegyldighed at kunne gaac over fra det Blide til det Strengt, fra det Dypromte til det Trettesættende.

Et gjentaget Blik forklarede Besskaffenheden af Overraskelsen. Dem selv uafvidende vare Mændene drevne langs med Siden af Arken, der forsættligen var bleven skjult mellem nogle til den Ende afbuggede og ordnede Buske og Judith Hutter havde blot skudt nogle Blade, der laa foran et Vindue, tilside for at vise sit Ansigt og tale til dem.

Fjerde Kapitel.

Arken, som Hutternes flydende Bølg i Almindelighed kaldtes, var en ganske simpel Indretning. En stor Flaade dannede den svømmende Deel af Skibet og midt paa den sted, indtagende hele Bredden og omtrent to tredie

Delen af Længden, en lav Bygning, som lignede Kastellet i Skikkelse, men var opført af saa lette Materialier, at den kun kunde modstaae en Geværkugle. Da Siderne af Flaaden vare lidt høiere end sædvanligt og det Indre af Kabytten ikke havde større Høide, end Bequemmeligheden udkrævede, havde denne usædvanlige Tilfætning ikke noget meget flodset eller paafaldende Udseende. Den var, kort sagt, lidet andet, end en af vore nuværende Kanalbaade, skjøndt mere plumpt bygget, af større Brede, end sædvanligt, og bærende Orkenens Præg i Barken paa dens Stolper og Tag. Flaaden var imidlertid sammensat med en vis Færdighed, i det den var let i Forhold til dens Syrte og tilstrækkeligt haandteerlig. Kabytten var afdeelt i to Værelser, hvoraf det ene benyttedes til Dagligstue og Sovekammer for Kaderen og det andet tilhørte Doltrene. En meget simpel Indretning tjente til Kjøkken i den ene Ende af Flaaden og sted afides fra Kabytten i fri Luft, da Orken ganske var en Sommerleilighed.

Bagholdet, som Hurry kaldte det, lader sig ligesaa let forklare. Paa mange Steder paa Egen og Kloden, hvor Bredderne vare steile og høie, ludedes de mindre Træer og Buske, som allerede anført, heelt ud over Strømmen, saa at Grenene ikke sjeldent naaede ned i Vandet. Paa visse Steder strakte de sig tredive til fyrgetyve Fod ud i en næsten horizontal Linie. Da Vandet stedse var dybest inde ved Land, hvor Bredden var høiest og næsten lodret, havde

Gutter ikke havt Vanskelighed ved at lade Arken drive ind under et saadant Skjul, hvor den var bleven lagt for Anker i den Hensigt at fordølge dens Beliggenhed, da Sikkerheden, efter hans Anskuelse af Sagen, udkrævede adskillige saadanne Forsigtigheder. Da Arken først var inde under Trærne og Buskene, bleve Grenene af disse ved nogle Stene, som bandtes ved Enden af dem, tyngede ned i Vandet og nogle saa afbuggede Buske, anbragte paa beborige Steder, gjorde Resten. Larsen har seet, at dette Skjul var saa fuldstændigt, at det skuffede tvende Mænd, som vare fortrolige med Skovene og netop søgte dem, som det skulde fordølge, en Omstændighed, som let vil blive forstaaet af den, som kjender den tætte, yvrige Plantevert i en amerikansk Urskog, især i en fredig Jordbund.

Opdagelsen af Arken frembragte en høist forskjellig Virkning paa vere to Gventyrere. Saasnart Kanoen kunde blive bragt hen til den rigtige Abning, sprang Hurry omberd og var eiter et Dieblis Forløb indviklet i en munter og paa en Maade bebreidende Samtale med Judith, aabenbart forglemmende hele den øvrige Verdens Tilværelse. Saaledes forbeholdt det sig ikke med Bildtskytten. Han betraadte Arken med langsomme, varsomme Skridt og undersøgte hele Ordningen af Skjulet med nysgjerrige og forskende Dickast. Vel kastede han et eneste beundrende Blik paa Judith, som hendes glimrende og sjeldne Skjønbed aftrang ham; men selv denne kunde blot en Sekund afholde

ham fra at give efter for hans Interesje for Gutteres Indretninger. Skridt for Skridt betragtede han Sammensætningen af denne mærkelige Bolig, undersøgte dens Sammensøininger og Styrke, overtydede sig om dens Forsvarsmidler og anstillede enhver Jagttagelse, som Enhver, hvis Tanker fornemmeligen dvælede ved deslige Anstalter, maatte falde paa. Heller ikke blev Skjulet forbigaaet. Dette undersøgte han heelt igjennem ombyggeligt og mere end een Gang yttrede han sit Bifald i lydelige Lovtaler. Da Grændsfolkene tilstedede en saadan Ligeiremhed, gik han igjenem Værelserne, ligesom han tidligere havde gjort i Kastleet, og traadte, idet han aabnede en Dør, ud paa den Ende af Flaaden, der var ligesoverfor den, hvor han havde forladt Judith og Hurry. Her fandt han den anden Søster, siddende under Skjulets Lovtag, beskjeftiget med noget grovt Eytvi.

Da Vildtskyttens Undersøgelser nu vare sluttede, sænkede han Kolben af sin Riffel, stottede sig paa Lovet med med begge Hænder og vendte sig om mod Vigen med en Deeltagelse, som hendes Søsters sjeldne Ekjonhed ikke havde formaaet at vække. Af Hurrys Bemærkninger havde han udledet, at Hettv antoges at besidde mindre Forstand, end der pleier at falde i menneskelige Væsners Led, og hans Dydragelse blandt Indianerne havde lært ham at behandle dem, der vare saaledes hjemsogte af Forrynet, med mere end almindelig Omhed. Heller ikke laa der, som

det saa ofte er Tilfældet, Noget i Hettys Udortes, som kunde svække den Deeltagelse, hendes Tilstand vakte. Navn- vittig kunde hun egentlig ikke kaldes, da hendes Mandskraf- ter netop ikke vare svagere, end at de fleste af de med de høiere Egenskaber forbundne Omrids derved vare blevne udviskede, hvorimod hun beholdt sin Oprigtighed og Sand- heds kjærlighed. De Kaa, som havde seet denne Pige og besadde tilstrækkelig Domme kraft, havde ofte bemærket om hende, at hendes Følelse for det Rette næsten syntes at være instinktmæssig, medens hendes Afky for Uret ud- gjorde et saa frembringende Træk af hendes Mand, at den omgav hende med en Atmosfære af reen Moralit- et; Giendommeligheder, der ikke ere sjeldne hos saakaldte svagsindede Personer, ret som om Gud havde forbudt de onde Mander at betræde saa forsvarslose Gnemærker i den velgjørende Hensigt at udstrække sin umiddelbare Besyt- telse til dem, der ikke have faaet Menneskehedens sædvan- lige Hjælpemidler. Derhos var hendes Ydre behageligt, idet det havde en stærk Lighed med hendes Søsters, hvor- af det var en besteden og vdmvig Kevi. Harde det rolige, stille, næsten bellige Udtryk i hendes blide Måson end ikke Noget af det Glimrende hos Judith, forseilede det dog sjeldent at vinde Jagttageren og kun Kaa kunde betragte det længe, uden at begynde at nære en inderlig og varig Deeltagelse for Pigen. Hun havde i Almindelighed ingen Farve og hendes enfoldige Sjæl var heller ikke istand til

at forespeile hende Billeder, som kunde faae hendes Kind til at rødme, skjøndt hun besad en saa medfødt Undseelse, at den næsten hævdede hende til den umistænksomme Aienhed hos et Bæsen, der er ophøiet over de menneskelige Svagheder. Brodefri, uskyldig og fri for Mistro, ligesaa meget af Naturen som ved hendes Levemaade, havde Forsynet ikke desto mindre beskyjmet hende mod enhver Fornærmelse ved en Glorie af moralsk Lys, ligesom det siges at „blidne Bunden for det klippede Lam“

„De er Hetty Hutter,“ sagde Wildtskotten paa den Maade, hvorpaa man sig selv ubevidst fremsætter et Spørgsmaal, idet han antog en Venlighed i Tone og Bæsen, som særdeles vel egnede sig til at vinde den Persons Tillid, han tiltalte. „Harry Hurry har fortalt mig om Dem og jeg veed, at De maa være Barnet.“

„Ja, jeg er Hetty Hutter,“ svarede den unge Pige med en dæmpet, blid Røst, som Naturen, understøttet af en vis Opdragelse, havde bevaret for Plumbed i Tone og Udtale; „jeg er Hetty, Judith Hutters Søster og Thomas Hutters yngste Datter.“

„Saa kjender jeg Deres Historie; for Hurry Harry taler en heel Deel og lægger ikke Haand paa sin Tunge, naar han kan befatte sig med andre Folks Anliggender. De tilbringer en stor Deel af Deres Liv paa Eoen, Hetty.“

„Ja, det gjør jeg. Moder er død, Fader sætter

Enarer og Judith og jeg blive hjemme. Hvad er Deres Navn?"

"Det Spørgsmaal er lettere gjort end besvaret, unge Pige, eftersom jeg er saa ung og dog har haft flere Navne, end adskillige af de største Hovdinge i hele Amerika."

"Men De har faaet et Navn; De kastede dog ikke det ene Navn bort, førend De ærligt og redeligt havde for- tjent det andet?"

"Det haaber jeg ikke, Pige, det haaber jeg ikke. Mine Navne ere komne ganske naturligt og jeg troer ikke at det, jeg nu bærer, vil vare ret længe, eftersom Delawarerne sjeldent give en Mand hans rette Navn, førend han har haft Leilighed til at vise sin sande Natur enten i Raadsforsamlingen, eller paa Krigsskjen, hvilket endnu ikke har været Tilfældet med mig, da jeg for det Første ikke er nogen sødt Rødhud og derfor ikke har Ret til at sidde i deres Raadsforsamlinger, og derhos er altfor ringe til, at de Store af min egen Farve skulde opfordre mig til at sige min Mening; og for det Andet, fordi denne er den første Krig der er indtruffen i min Tid og ingen Fjende endnu er trængt saa langt ind i Kolenien, at selv en længere Arm end min har kunnet naae ham."

"Siig mig Deres Navn," sagde Hetty ukunstlet, "og jeg kan maaskee da give Dem Deres Skudsmaal."

"Der er noget Sandt deri, det negter jeg ikke, skjøndt det ofte staaer Feil. Menneskene tage ofte Feil af andre

Mennesker og give dem hyppigt Navne, som de ikke fortjene. De kan see Sandheden heraf i Mingeernes Navne, som i deres eget Tungemaal betyde det samme som de delawariske Navne — saaledes har man i det mindste fortalt mig, for jeg kjender kun lidet til den Stamme, undtagen af Nyg- tet — og Ingen kan sige, at de ere en ligesaa ærlig og oprigtig Nation. Jeg sætter derfor ingen stor Lid til Navne.

„Siig mig alle Deres Navne,“ gjentog Pigen alvor- ligt; thi hun var for ensfoldig til at skjelne Ting fra Livs- stillinger og lagde megen Vægt paa Navne; „jeg vil gjerne vide, hvad jeg skal tænke om Dem.“

„Du vel, jeg har ikke Noget derimod, og De skal faae dem alle at høre. For det Første altsaa er jeg en Christen og født hvid, ligesom De selv, og mine Forældre havde et Navn, som gik over fra Fader til Søn som en Deel af deres Gaver. Fader kaldtes Bumpo og jeg blev natur- ligviis opkaldt efter ham og fik Navnet Nathaniel, eller Natty, som de Fleste fandt for godt at udtale det.“

„Ja, ja — Natty — og Hetty“ — afbrød den unge Pige ham hurtigt og saae atter op fra Svølet med et Smil; „De er Natty og jeg er Hetty — skjønt De er Bumpo og jeg er Hutter. Bumpo er ikke saa smukt som Hutter, er det vel?“

„Ja, det er nu ligesom man synes. Bumpo har ikke nogen høi Klang, det tilstaaer jeg, og dog have Mennesker

bumpet sig gjennem Verden med det. Jeg gif imidlertid ikke ret længe under det Navn; thi Delawarerne bemærkede snart, eller troede at bemærke, at jeg ikke var hengiven til Løgn, og kaldte mig først Hæt-Tunge."

"Det er et godt Navn," faldt Hetty ham alvorligt og bestemt i Talem; "sig nu ikke mere, at der ikke er nogen Gud ved Navne!"

"Det siger jeg heller ikke, for maaskee fortjente jeg at kaldes saaledes, da jeg ingen Guder er af Løgn, saaledes som Andre. Efter nogen Tids Forløb bemærkede de, at jeg var rask tilbeens, og kaldte mig da "Skovduen," hvilken, som De veed, har en hurtig Flugt og flyver i lige Linie."

"Det var et smukt Navn!" udbrod Hetty; "Skovduer ere smukke Fugle!"

"De fleste Ting, Gud har skabt, ere smukke paa deres Vis, min gode Pige, skjøndt de blive saa vanskabte af Menneskene, at de skifte baade Natur og Udseende. Ved at bringe Budskab og finde blinde Eper kom jeg til sidst til at følges med Jægerne og da de nu syntes, at jeg var raskere og sikkrere til at finde Vildtet, end de fleste unge Knøse, kaldte de mig "Bred-Dre," fordi jeg, som de sagde, havde en Deel af Hundens Skarvindighed."

"Det er ikke saa smukt," svarede Hetty; "jeg haaber ikke, at De beholdt det Navn ret længe."

"Ikke efterat jeg var bleven rig nok til at købe en

Riffel," sagde den Anden, idet han røbede en Smule Stolt-
hed gennem sit ellers saa beskedne og rolige Væsen; „da
saaes det, at jeg kunde forsyne en Wigwan med Vildt, og
med Tiden fik jeg Navnet „Vildtskytte,“ hvilket er det, som
jeg nu bærer, ihvor simpelt det ogsaa ansees af dem, der
satte større Priis paa et Medmenneskes Skalp, end en
Bulfs Opsats."

„Godt, Vildtskytte, til dem horer jeg ikke,“ svarede
Hetty ligefremt; „Judith holder af Soldater og glimrende
Klæder og smukke Fjerbusse; men de ere mig imod. Hun
siger, at Officiererne ere fornemme, muntre og fulde af
smukke Ord; men de faae mig til at gys, fordi det er
deres Forretning at dræbe deres Medskabninger. Jeg hol-
der mere af Deres Bestilling og Deres sidste Navn er et
meget godt Navn, bedre end Matty Bumpo."

„Det er na urligt for et Menneske af Deres Gemyts-
bessaffenhed, Hetty, og omtrent hvad jeg havde ventet.
Man fortæller mig, at Deres Søster er smuk, usædvanligt
smuk for en Dødelig, og Skjønheden er tilbøielig til at søge
Beundring."

„Har De aldrig seet Judith?“ svurgte den unge Pige
hurtigt og alvorligt; „har De det ikke, saa gaa strax hen
og betragt hende. Ikke engang Hurry Harry er saa beha-
gelig at see paa, skjøndt han er et Mandfolk og hun et
Fruentimmer."

Vildtskytten betragtede Pigen et Dieblit med Deel-

tagelse. Hendes blege Ansigt rødmede lidt og hendes ølser saa blide og rene. De tindrede, medens hendes Ord røbede den indre Drift.

„Ja, Hurry Harry,“ mumlede han ved sig selv, medens han gik igjennem Kabinnetten forud til den anden Ende af Fartøiet; „Det kommer der af et smukt Udbrud, hvis en letsindig Tunge ellers ikke har nogen Deel deri. Det er let at indsee, hvilken Retning den stakkels Skabnings Følelser tage, hvad der saa end er Tilfældet med Din Jude.“

Vien Hurrys Galanterier, hans Beherskerindes Respekterier, Vildtskyttens Betragtninger og Heltens blide Følelser forstyrredes ved, at Arkens Eiermands Kano pludseligt viste sig i den smalle Abning mellem Bussene, der dannede et Slags Grav omkring hans Fæstning. Det syntes, som om Hutter, eller flydende Tem, som han fortroligt kaldtes af de Jægere, der vare bekendte med hans Leve- maade, havde gjenkjendt Hurrys Kano; thi han yttrede ingen Forundring over at see ham i Prammen. Hans Hilsen tilkjendegav tværtimod ikke alene Velbebag, men ogsaa Glæde, blandet med lidt Fortrydelse over, at han ikke var kommen nogle Dage før.

„Jeg ventede Dem forrige Uge,“ sagde han i en halvt brummende, halvt venlig Tone, „og ærgrede mig ikke lidt over, at De ikke kom. Der kom en Løber her igjennem før at underrette alle Jægerne og Snarefætterne om, at

Kolonierne og Kanadaerne atter vare komne i Haarene paa hverandre, og jeg følte mig saa ensom blandt disse Hjerger med tre Skalper at sørge for og kun et Par Hænder til at beskytte dem."

"Det var fornuftigt," svarede Mard, "og at føle som en Fader. Dersom jeg havde to saadanne Døtre som Judith og Hetty, vilde min Erfaring fortælle den samme Historie, skjøndt jeg i det Hele taget er lige glad, enten min nærmeste Nabo er halvhundrede Mile borte, eller saa nær ved, at jeg kan raabe til ham."

"Alligevel havde De dog ikke Lyst til at begive Dem alene ud i Orkenen nu, da De vidste, at de Vilde fra Kanada sandsynligviis røre sig," bemærkede Hutter, idet han kastede et mistroisk og tillige spørgende Blik paa Wildtskytten.

"Hvorfor skulde jeg det? Man siger jo, at en daarlig Reisekammerat gjør Veien kortere, og denne unge Mand anseer jeg for en meget god Kammerat. Det er Wildtskytten, gamle Tom, en berømt Jæger blandt Delawarerne og christensfødt og christeligt opdragen. Knosen er maaskee ikke fuldkommen, men der er daarligere Karle i det Land, han kom fra, og han vil rimeligviis finde Udskillige i denne Deel af Verden, som ikke ere bedre. Skulde vi faae Anledning til at forsvare vore Snarer og Eggen, vil han kunne bruges til at ernære os Alle, for han er en heel Karl til at skaffe Wildt."

„Unge Mand, De er velkommen,“ brummede Tom og rakte Ynglingen en haard og knoklet Haand til Pant paa sin Dyrtighed; „i saadanne Tider er et hvidt Ansigt en Vens og jeg gjør Regning paa Deres Bistand. Børn gjøre undertiden et stærkt Hjerte svagt og disse mine to Døttre volde mig mere Uro, end alle mine Skind, Enarer og Rettigheder i Landet.“

„Det er naturligt!“ udbrød Hurry. „Ja, Vildtskytte, De og jeg vide det endnu ikke af Erfaring, men i det Hele taget anseer jeg det for naturligt, at vi vilde have de samme Følelser, og jeg ærer den Mand, som vedkjender sig dem. Hvad Judith angaaer, Gamle, saa tager jeg strax Tjeneste som bendes Soldat og der staaer Vildtskytten, som kan hjælpe Dem med at tage vare paa Hetty “

„Mange Tak, Master March,“ svarede den Ekjonne med en fyldig, velklingende Stemme og med en Rigtighed i Betoningen og Udtalen, som hun havde tilfældes med Søsteren og som viste, at hun var bleven bedre oplært, end Faderens Levemaade og Udseende kunde lade formode; „mange Tak skal De have; men Judith Hutter har Med og Erfaring nok til at stole mere paa sig selv, end paa saadanne smukke Landstrygere som De. Skulde det blive nødvendigt at møde de Wilde Ansigt til Ansigt, gaaer De i Land med min Kader, istedetfor at skjule Dem i Hytterne under Vaaskud af at forsvare os Fruentimmer og — —“

„Vige, Vige,“ afbrød Faderen hende, „sæt dog en Stop-

per paa Din sladderagtige Tunge og hør et Sandhedens Ord. Der er allerede Vilde paa Bredderne af Eoen og Ingen kan sige, hvor nær de ere i dette hellige Dieblif, eller naar vi skulle høre Miere fra dem!"

"Dersom det er sandt, Master Hutter," sagde Hurry, hvis forandrede Ansyn tilkjendegav, hvor vigtig han ansaae denne Underretning for at være, skjøndt det ikke røbede nogen umandig Uro; "dersom det er sandt, saa befinder Deres Ark sig i en høist uheldig Stilling; for, uagtet Skjulets skuffede Bildtskytten og mig, vil det dog neppe blive overseet af en Fuldblods-Indianer, som er ude for for Alvor at søge efter Skalper."

"Jeg er af samme Mening som De, Hurry, og onsker af mit ganske Hjerte, at vi laa paa etbvert andet Sted, end i denne smalle, krumme Flod, der har mange Fordele, naar man vil skjule sig, men næsten er livsfarlig, naar man bliver opdaget. Desuden ere de Vilde tæt ved os og Vanskeligheden bestaaer i at komme ud af Floden, uden at blive skudt ned ligesom en Hjort ved en Saltkilde."

"Er De vis paa, Master Hutter, at de Rødhuder, De frygter, virkelig ere Kanadiere?" spurgte Bildtskytten beskedent, men alvorligt. "Har De seet Noget af dem og kan De beskrive mig deres Maling?"

"Jeg er stødt paa Kjendetegn, der røbe, at de ere her i Nærheden, men jeg har ikke seet Noget af dem. Jeg var omtrent en Miils Vei nede ad Floden for at see

til mine Snarer og fandt da et frisk Spor, som gik over Hjornet af en Vose og Nord efter. Manden var ikke gaaen derover en Time iforveien og af Fodens og den store Taaes Størrelse kunde jeg see, at det var et indianst Fodtrin, endnu førend jeg fandt en forreven Mokkafin, hvis Giermand havde kastet den bort som ubrugelig. For den Sags Skyld fandt jeg ogsaa det Sted, hvor han havde standset for at gjøre sig en ny, hvilket kun var nogle Skridt fra det Sted, hvor han havde ladet den gamle ligge."

"Det ligner ikke meget en Rødbud paa Krigsstien!" bemærkede den Mand og rystede paa Hovedet. "En erfaren Kriger i det mindste vilde have nedgravet, brændt eller sænket et saadant Kjendetegn paa sin Forbimarsch i Flo: den og hiint Spor er formodentlig et fredeligt Spor. Men Mokkafinen kunde i bøv Grad lette mit Sind, dersom De har tænkt paa at tage den med. Jeg er selv kommen bertil for at træffe en ung Hovding og han maa netop komme i den Retning, De har omtalt. Sporet kan være hans."

"Hurry Harry, jeg haaber dog, at De noie kjender denne unge Mand, som har Sammenkomster med Wilde i Gane af Landet, hvor han aldrig før har været?" svurgte Hutter i en Tone og med et Bæsen, som tilstrækkeligen tilkjendegave Marsagen til Svorgsmaalet, idet saadanne raa Bæsener sjeldent for Delikatesens Skyld tage i Betænkning at robe deres Følelser. "Førtræderi er en indianst Dyd

og de Hvide, som opholde sig meget blandt deres Stammer, antage snart deres Skikker og Sædvaner."

"Sandt, saa sandt som Evangeliet, gamle Tom; men det rammer ikke Wildtskytten, som er en ung Mand af Sandhed, om han ikke har andre Anbefalinger. Jeg indestaer for hans Verlighed, hvad jeg saa kan for hans Mod i Slaget."

"Jeg gad nok vide hans Grinde i denne fremmede Deel af Landet."

"Det er snart fortalt, Master Hutter," sagde den unge Mand med den gode Samvittigheds hele Rolighed; "og desuden troer jeg, at De har Ret til at spørge derom. Faderen til to saadanne Døttre, der, saaledes som De, boer paa en Sø, har netop samme Ret til at spørge om hvad en Fremmed har at bestille i hans Egn, som Kolonien vilde have til at spørge Franskmændene om Grunden, hvorfor de opstille flere Regimenter end sædvanligt paa Grand-sen. Nei, nei, jeg skal ikke benegte Deres Ret til at faae at vide, hvorfor en Fremmed kommer til Deres Bolig eller Deres Land i saa alvorlige Tider som disse."

"Naar De tænker saaledes, saa lad mig høre Deres Historie uden videre Indledning."

"Den er snart fortalt, som jeg før sagde, og skal blive ærligt fortalt. Jeg er en ung Mand og har endnu aldrig været paa en Krigssti; men ikke saasnart fik Delawarerne at vide, at Wampumbeltet og en Stridskæde

vare i Begreb med at blive sendte til Stammen, førend de ønskede, at jeg skulde begive mig ud blandt Folkene af min egen Farve for at indhente paalidelige Efterretninger for dem om Tingenes sande Forhold. Det gjorde jeg og efterat jeg havde meddeelt Hordingerne min Beretning efter min Tilbagekomst, mødte jeg en kongelig Officier ved Schoharie Floden, der havde Penge med til de venstabelige Stammer længere Vester paa. Dette ansaaes for en god Leilighed for Chingachgoof, en ung Kriger, der endnu ikke har fældet en Fjende, og mig selv til i Forening at gaae ud paa vor første Krigssti og en gammel Delawarer anviste os Klippen her ved Enden af Euen til Mødested. Jeg vil ikke negte, at Chingachgoof tillige har et andet Niemed; men det angaaer ikke Noget her og er hans Hemmelighed og ikke min; derfor vil jeg ikke tale mere derom."

"Det er Noget angaaende et ungt Fruentimmer," faldt Judith ham hastigt i Talem, men smilede dervaa over sin egen Hefstighed og var endog saa god at rødme en Kjende over den Maade, hvorpaa hun havde robet sin Beredvillighed til at forudsætte en saadan Beræggrund. "Maar det hverken er Krig eller Jagt, maa det være Kjærlighed."

"Ja, det falder saa let for den Unge og Smukke, som horer saa meget om saadanne Følelser, at antage, at de ligge til Grund for de fleste Handlinger. Men om den Sag siger jeg ikke et Ord. Chingachgoof skal møde

mig ved Klippen en Time førend Solens Nedgang i Viergen Aften, hvorpaa vi skulde følges ad uden at fortrædige Andre, end Kongens Fjender, der lovligen ere vore egne. Da jeg i lang Tid har kjendt Hurry, som engang satte Snarer paa vort Jagtdistrikt, og traf ham ved Schobarie Floden, ligesom han var i Begreb med at begive sig til sit Sommerrevier, bleve vi enige om at reise sammen, ikke saa meget af Frygt for Mingoerne, som for godt Kammeratskabs Skyld og for, som han siger, at gjøre en lang Vei kortere."

"Og De troer, at det Spor, jeg saae, kan hidrøre fra Deres Ven, som er kommen tidligere end Aftalen?" spurgte Hutter.

"Det er saa min Tanke, som baade kan være rigtig og urigtig. Men dersom jeg fik Mokkašinen at see, skulde jeg paa Diebliffet sige, om den er gjort efter Delawarerens Maade eller ikke."

"Der er den da," sagde den raske Judith, som allerede var gaaen ned i Kanoen for at søge efter den; "sig os hvad den er, Ven eller Fjende. De seer ærlig ud og jeg troer Alt hvad De siger, hvad saa Fader tænker."

"Ja, Du finder altid Venner, hvor jeg formoder Fjender, Jude," brummede Tom; "men tal, unge Mand, og sig os hvad De tænker om Mokkašinen."

"Den er ikke gjort paa Delawarisk," svarede Bildstytten, efter at have betragtet den sonderretne og bort-

fastede Fodbedækning med et forskende Die; „jeg er for ung paa Krigsstien til at være bestemt, men jeg turde næsten sige, at denne Mokkaen har et nordligt Udseende og er kommen fra hiin Side af de store Indsøer.“

„Dersom det er Tilfældet, bør vi ikke blive liggende her en Minut længere end nødvendigt,“ sagde Hutter, idet han saae ud mellem Bladene af sit Skjul, som om han allerede formodede en Fjende paa den modsatte Bred af den smalle, bugtede Flod. „Der mangler kun en Time eller saa til det bliver Aften og at komme bort i Mørket vil være umuligt, uden at gjøre en Stoi, som vilde forraade os. Hørte De Knaldet af et Gevær imellem Bjergene for en halv Time siden?“

„Ja, Gamle, og hørte Geværet selv,“ svarede Hurry, som nu indsaae den Uforsigtighed, han havde begaaet; „for det blev løsnet ved min egen Skulder.“

„Jeg var bange for, at det kom fra de franske Indianere; men det kan alligerel gjøre dem opmærksomme og blive et Middel til, at de opdage os. De gjorde Uret i at skyde i Krigstider, undtagen der var god Anledning dertil.“

„Det begynder jeg selv at troe, Onkel Tom; men naar en Mand ikke tør lade sin Piffel gaae af i en Drøken paa tusinde Gradratmile af Frygt for, at en eller anden Fjende skulde høre det, hvad nytter det saa at han har den?“

Hutter holdt nu en lang Raadslagning med sine to Gjester, hvorved de bleve aldeles enige om deres Stilling. Han forklarede dem Vanskeligheden af at forsøge paa i Værket at faae Arken ud af en saa rivende og smal Strøm, uden at gjøre en Larm, som vilde vække indianske Ørens Opmærksomhed. Omstøisere kunde vel opbolde sig i Nærheden af Floden eller Søen; men Bredderne af den Første vare paa mange Steder sumpede og baade saa bugtede og bevorede med Buske, at det var ganske umuligt at komme afsted ved Dagen, uden at løbe stor Fare for at blive seet. Der var maaskee mere at frygte af Dret end af Diet, især saa længe de befandt sig i de korte, smalle og overskyggede Bugtninger af Floden.

„Jeg løber aldrig ind i dette Skjul, der ligger saa beqvemt for mine Enarer og er sikkrere for nysgjerrige Dine end Søen, uden at forsyne mig med Midler til at komme ud igjen.“ vedblev dette sælsomme Bæsen, „og det er lettere gjort ved at hale, end ved at stage. Mit Anker ligger nu ovenfor Strømgangen i den aabne Sø og her er et Tug, seer De, til at hale os op til det med. Uden Hjælp vilde det være et strengt Arbeide for et Par Hænder at hale en Pram som denne op imod Strømmen. Jeg har derfor et Slags Evil, som letter Arbeidet. Iude kan bruge Styreaaren agter ligesaa godt som jeg selv og naar vi ikke behøve at frygte for Fjender, er det os en ringe Ting at komme ud af Floden.“

„Hvad vilde vi vinde, Mæster Sutter, ved at forandre Stilling?“ spurgte Wildtskytten med betydeligt Alvor; „Dette er et sikkert Skjul, og der kan gøres kraftig Modstand fra det Indvendige af Kabytten. Jeg kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; men det forekommer mig, at vi kunde drive tyve Mingoer tilbage med saadanne Palsader som de der foran os.“

„Ja, ja, De kjender ikke til Kampen, undtagen af Sagnene; det er tydeligt nok, unge Mand! Har de nogensinde seet saa stor en Vandflade som den ovenfor os, førend De kom til den med Hurry?“

„Nei, det kan jeg ikke sige,“ svarede Wildtskytten. „I Ungdommen skal man lære og jeg er langt fra at ville opløste min Røst i Raadsforsamlingen, førend den er bleven berettiget dertil ved Erfaring.“

„Nu vel da; jeg skal vise Dem det Uislige ved at fegte i denne Stilling og Fordelen af at tyge til den aabne Sø. Her, kan De see, vilde de Wilde vide, hvor de skulde sigte med hvert Skud, og det vilde være altsor meget at haabe, at nogle Kugler ikke skulde finde Vej gjennem Sprækkerne mellem Bjellerne. Vi, paa den anden Side, vilde ikke have have Andet end Træer at sigte efter. Fremdeles ere vi ikke sikke for Ild her, da Barken paa Taget ikke er stort bedre end Tønder. Desuden kan Kastellet blive stormet og udplyndret i min Fraværelse og Alt hvad jeg eier blive ødelagt. Naar vi først ere ude paa Søen, kunne vi alene

angribes med Baade eller Flaader, ville have omtrent de samme Fordele som Fjenden og kunne beskytte Kastellet med Arken. Begriber De disse Grunde, unge Menneſke?"

"De klinge godt, ja de klinge fornuftigt og jeg vil ikke modſige dem."

"Godt, gamle Tom," udbrød Hurry; „ſkulle vi afſted, ſaa jo før vi gjøre Begyndelſen, deſto før ville vi ſaae at vide, om vi ſkulle beholde vore Skalper til Nathuer eller ikke."

Da dette Forſlag var iuinefaldende rigtigt, negtede heller Ingen det ſit Samtykke. De tre Mænd begyndte nu, efter en kort forelebig Forklaring, paa Forberedelſerne til for Alvor at ſætte Arken i Gang. De ſmeſtre Landtøuge bleve hurtigt løsnede, og ved at hale i Touget gled det ſvære Fartoi langſomt ud af Skjulet. Det var ikke ſaa ſnart befriet fra de belemrende Grene, ſørend det ved Strommens Magt ſvaiedes ud i Floden og ſtrøg tæt langs med den veſtlige Bred. Ikke en Sjæl ombord horte Grenenes Raſlen, naar Kabytten tørnede med Træerne og Ruſtene paa den veſtlige Bred, uden en vis urelig Kølelſe; thi Ingen vidſte hvilket Dieblif eller paa hvilket Sted en ſkjult og mordlyſten Fjende pludſeligt kunde reise ſig. Maaskee vidrog det dunkle Lys, der endnu kæmpede ſig gjennem Lovtaget foroven, eller banede ſig Wei gjennem den ſmalle, et Baand lignende, Abning, der i Luften ovenfor syntes at betegne Flodlobet for neden, til at viſe Faren ſtørre end

den var; thi det var kun lidet mere end tilstrækkeligt til at gjøre Gjenstandene synlige, uden dog fuldkomment at vise deres Omrids. Skjøndt Solen endnu ikke var heelt nede, havde den dog berøvet Dalen sine umiddelbare Stråler, og Aftenskyggerne begyndte at støkkes omkring de Gjenstande, der stode ubedækkede, og gjorde dem inde i Skoven endnu skumlere og ubyggeligere.

Imidlertid afbrødes Bevægelsen ikke og da Mændene vedbleve at hale i Touget, gled Arken stadigen fremad, idet Prammens Brede forhindrede den fra at synke meget dybt og ikke gjorde det hurtige Element under dens Bund nogen synderlig Modstand. Hutter havde desuden brugt en af Erfaringen tiltraadet Forsigtighed, der vilde have gjort en Sømand Vre og som fuldkomment forebyggede de Forsinkelser og Vanskeligheder, som ellers vilde have været en Følge af Flodens korte Bugter. Medens Arken gik nedad, vare store, til Touget fastgjorte Steen bleven sænkede midt i Strømmen som et Slags lokale Ankere, hvoraf hvert enkelt forhindredes fra at drive, idet det understøttedes af de andre, indtil det øverste naaedes, hvilket igjen understøttedes af det Anker eller Træg, som laa et godt Stykke ude i Søen. Som Følge af denne Indretning gik Arken fri af alle Forhindringerne paa Bredden, mod hvilken den ellers uundgaeligt vilde være bleven halet ved hver Bugt og saaledes stødt paa Vanskeligheder, som Hutter, overladt til sine egne Kræfter, vilde have haft endt ved at overvinde.

Begunstigede ved denne Forsigtighed og ansporede ved Frygten for at blive opdagede, halede flydende Tom og hans tvende atletiske Medhjælper: Arken fremad med en fuldkomment saa stor Hurtighed, som kunde forenes med Tougets Styrke. Ved enhver Bugt af Floden hævedes en Steen op fra Bunden, hvorpaa Prammens Retning forandredes til den, som viste mod den ovenfor liggende Steen. Paa denne Maade, med Farvandet assat med Boier, som en Sømand vilde have udtrykt sig, arbeidede Gutter sig fremad, medens han med dæmpet og variom Røst snart opfordrede sine Venner til at forøge deres Anstrengelser og snart, naar der var Anledning dertil, gjorde dem opmærksomme paa, at deres Anstrengelser i visse Diebliske kunne sætte dem alle i Fare ved alt for stor Iver. Trods deres lange Bekjendskab med Skovene, forøgede den besyngede Flodbreds skumle Bessaffenhed den Urolighed, som Enhver af dem følte, og da Arken naaede den første Bugt af Susquehannah, og der saaes et Glimt af Søens bredere Flade, følte de alle en Lettelse, som maaske Ingen af dem vilde have været villig til at tilstaae. Her blev den sidste Steen halet op fra Bunden og Touget viste lige ud til Drægget, hvilket, som Gutter havde forklaret, var blevet kastet ovenfor Strømningen.

„Gud skee Lov!“ udbrød Hurry; „der er Dagslyset og vi ville snart faae Leilighed til at see vore Fjender, dersom vi skulle finde dem!“

„Det er mere end De eller noget Menneske kan sige,“
brummede Hutter. „Intet Sted vil en Hob snarere ligge
i Baghold, end paa Kysten omkring Udlobet, og det Die-
blik, da vi komme ud fra disse Træer og ud i aabent Vand,
vil være det meest afgjørende, eftersom Fjenden da vil have
et Skjul, naar vi have mistet vort. Judith, Pige, Du og
Hetty skulle lade Maren passe sig selv og gaae ind i Ka-
hytten og huske paa ikke at vise Eders Ansigter ved et
af Vinduerne; tbi de, som faae dem at see, ville ikke standse
for at roe deres Ekjønbed. Og nu, Hurry, ville vi selv
gaae ind i den forreste Stue og hale gennem Døren; der
ere vi Alle sikre, i det mindste for en Overrumpling.
Den Wildtskytte, da Strømmen nu ikke er saa stærk og
Touget er saa stramt, som det kan taale, saa gaa De fra
Vindue til Vindue, uden dog at lade Deres Hoved blive
seet, hvis De har deres Liv kjært. Ingen kan vide, naar el-
ler hvor vi skulle høre fra vore Naboer.“

Wildtskytten adlød med en Fornemmelse, som ikke
havde Noget tilfældeds med Frygt, men vidnede om hele
det Spændende ved en fuldkomment ny og yderst interessant
Stilling. For første Gang i sit Liv befandt han sig i
Nærheden af Fjenden, eller havde god Grund til at troe
det, og det under alle de Gru opvækkende Omstændigheder
ved indiansk Overrumpling og indiansk List. Idet han
tog Plads ved et Vindue, gled Arken netop gennem den
smalleste Deel af Floden, et Punkt, hvor Vandet først løb

ind i den egentlige Flod og hvor Træerne ganske mødtes foroven, saa at Strømmen brusede ind i en Lovhvælving, Noget, der er ligesaa eiendommeligt og særegent for Landet, som det at Floderne i Schweits bogstaveligen bruse frem fra Tiskamre.

Arken var i Begreb med at glide forbi den sidste Bugtning af denne løvbedækkede Indgang, da Wildtskotten, efterat have undersøgt Alt det, der kunde sees af den østlige Flodbred, gik over til Vinduerne paa den modsatte Side af Stuen for at betragte den vestlige. Han kom i rette Tid til denne Abning; thi han havde ikke saasnart anbragt sit Die ved en Nidse, førend det mødte et Syn, som nok kunde have forfærdet en saa ung og uerfaren Skildvagt som han. Et ungt Træ ludedde ud over Landet i næsten en Halvcirkel, idet det først var groet op mod Lyset, men derpaa var blevet trykket ned i denne Skikkelse ved Sneens Tyngde, Noget, der hyppigt finder Sted i de amerikanske Skove. Paa dette Træ havde allerede ikke mindre end sex Indianere viist sig, medens Andre stode rede til at følge dem, naar der blev Plads, idet det aabenbart var deres Hensigt at klattre ud paa Stammen og lade sig falde ned paa Taget af Arken, naar den kom forbi nederunder. Det vilde ikke have været saa vanskeligt, da Træets Krumning tilstedede en magelig Gjennemfart, Grenene ydede tilstrækkelige Støttepunkter for Hænder og Faldet var for ubetydeligt til at vække Frygt. Da Wildtskotten

først bemærkede denne Hob, var den netop i Begreb med at flattré opad den Deel af Træet, som var nærmest ved Jorden og følgelig den vanskeligste at komme op i, og hans Bekjendtskab med de indianiske Skikke sagde ham, at de Alle vare i deres Krigsmaling og hørte til en fjendtlig Stamme.

„Hal, Hurry!“ raabte han; „Hal saa sandt Du har Dit Liv hjært og elsker Judith Hutter! Hal, Wienneske, hal!“

Denne Opfordring gjaldt en Person, som den unge Mand vidste havde en Kæmpes Kræfter, og den var saa indstandig og høitidelig, at baade Hutter og March indsaac, at den ikke skete omsonst, og de anvendte al deres Styrke paa Zeuget og det i det farligste Dieblik. Prammen fordoblede sin Fart og syntes at flude frem under Træerne, som om den var sig den over Hovedet svævende Fare bevidst. Da Indianerne saac, at de vare opdagede, udstodte de det frugtelige Krigsskrig, flattrede ud paa Træet og gjorde et fortvivlet Spring efter deres formeentlige Bytte. De vare ser i Tallet, som gjorde dette Forsøg, men de faldt Alle, med Undtagelse af deres Anfører, i Vandet i større eller mindre Afstand fra Arken i Forhold til som de kom tidligere til det Sted, hvoefra Springet skete. Høvdingen, som havde indtaget den farlige forreste Plads, ramte Arken lige ved Bogstavnén, da han havde haft Leilighed til at springe tidligere end de Andre. Faldet var

hoiere, end han havde ventet; han blev noget bedøvet og laa et Dieblig halvt sammenkrummet og bevidstløs. I det samme styrtede Judith, hvis Eljovhed forøgedes ved den Spænding, som fremkaldte hendes dristige Handling, hvilken farvede hendes Kinder høirode, ud af Kabytten og stødte, idet hun anvendte hele sin Kraft, den fremmede Gjest hovedfulds ud i Floden over Keilingen af Pramden. Denne afgjørende Heltedaaud var ikke saasnart udført, førend Tvinden gjenvandt sit Herredømme; Judith saac ud over Agterstevnen for at forvissc sig om, hvad der var blevet af Manden, og Udtrykket i hendes Nie blidnedes til Deeltagelse; dernæst rødmede hendes Kind halvt af Uudseelse og halvt af Forundring over hendes Forveenhed og endeligen lo hun paa den hende egne, lystige og yndige Maade. Alt dette foregik i mindre end en Minut, da Wildtskytten lagde sin Arm om hendes Liv og hun blev hurtigt trukken ind i den beskyttende Kabyt. Dette Tilbage- tog iværksattes netop i rette Tid. Næppe vare de Tvende i Sikkerhed, førend Skoven opfyldtes af Hyl og Rugler begyndte at slaac imod Bjelkerne.

Da Arken hele Tiden havde været i rask Fart, var den udenfor enhver Fare for at blive ferfulgt, da disse smaa Begivenheder vare indtraadte, og saasnart det første Udbrud af de Wildes Forbittrelse havde lagt sig, holdt de op med at flyde, da de indsaac, at det kun vilde være at spille Krudt og Bly. Da Prammen var kommen op over

sit Dræg, lettede Gutter dette af Grunden, saa at det ikke kunde forhindre Farten og da Fartsiet nu var udenfor Strømmens Paavirkning, vedblev det at skyde fremad indtil det kom heelt ud i aabent Vand, skjøndt endnu saa tæt ved Land, at det kunde være farligt at udsætte sig for en Riffelfugle. Gutter og March satte to smaa Bunkaarer i Vandet og snart dreve de, bedækkede af Kabytten, Arken langt nok ud fra Land, til at den ikke længere kunde friste deres Fjender til at gjøre noget yderligere Forsøg paa at skade dem.

Femte Kapitel.

Der foretoges nu nok en Raadslagning i Førenden af Prammen, ved hvilken baade Judith og Getty vare tilstede. Da ingen Fare nu kunde nærme sig uset, var den sieblikkelige Uro vegen for de Betragtninger, der vare en Folge af Overbeviisningen om, at der befandt sig et betydeligt Antal Fjender paa Bredderne af Indsoen og at de kunde være sikke paa, at intet Middel vilde blive ladet uforsøgt for at bevirke deres Uudergang. Som Noget, der

fulgte af sig selv, følte Gutter disse Sandheder dybest, da hans Døttre vare vante til at stole paa ham og vidste for Lidet til fuldkomment at begribe den Fare, hvori de svævede, hvorimod hans mandlige ledsagere kunde forlade ham hvilket Dieblif de fandt for godt. Hans første Bemærkning viste, at han havde Die for den sidstnævnte Omstændighed, og kunde for en skarpsindig Jagtager have robet den Frygt, som netop da var den fremherskende.

„Vi have en stor Fordeel over Trokeserne eller Fjenderne, hvem de saa ere, ved at være tilsvæs,“ sagde han; „der er ikke een Kano ved Eoen, uden at jeg veed, hvor den er gjemt, og nu, da Deres, Hurry, er her, er der kun tre til i Land og de ere forstufne saa godt i hule Træstammer, at jeg ikke troer, at Indianerne ville finde dem, om de saa søge aldrig saalænge.“

„Det er umuligt at afajøre, det kan Ingen sige.“ bemærkede Bildtskytten; „en Hund er ikke sikrere paa Farten, end en Rødhud, naar han troer at kunne vinde Noget derved. Naar denne Hob seer Skatver for sig, eller Bytte eller Vre efter deres Begreber om Vre, saa skal det være en tæt Stamme, som skjuler en Kano for deres Dine.“

„Du har Ret, Bildtskytte,“ udbrød Hurry March; „Du er et reent Evangelium i saa Henseende og det glæder mig, at min Barkbunke ligger her i god Behold ikke længere fra mig, end at jeg kan naae den. Jeg mener, at de ville have faaet Fingre paa alle de andre Kanoeer

inden i Morgen Aften, dersom det virkelig er deres Alvor at røge Dem ud, gamle Tom, og vi kunne ligesaa gjerne tage fat paa vore Arer."

Hutter svarede ikke strax. Han saae sig stiltiende om i omtrent en Minut, idet han betragtede Himlen, Søen og det Skovbelte, der ligesom hermetisk omsluttede den, som om han raadsørte sig med deres Tegn. Ei heller bemærkede han noget foruroligende Barsel. De grændseløse Skove slumrede i Naturens dybe Hvile; Himlen var klar og skinnede endnu af den nedgaaende Sols Lys, medens Søen tog sig yndigere og stillere ud, end den havde gjort den hele Dag. Det var et fuldkomment beroligende Skue, som maatte dysse Lidenfaberne i et Slags bellig Slummer. Hver vidt det imidlertid gjorde denne Virkning paa Selskabet i Arken, vil sees af Fortællingens videre Gang.

"Judith," raabte Faderen, da han havde anstillet denne noiagtige, men korte Betragtning af Omgivelserne; "Matten er forhaanden; skaf vore Venner Mad; en lang Marsch giver en skarp Appetit."

"Vi ere ikke sultne, Master Hutter," bemærkede Marsch; "for vi forsynede os kort førend vi kom til Søen og jeg for min Part foretrækker Judiths Selskab selv for bendes Aftensmad. I denne stille Aften er det saa behageligt at sidde ved Siden af hende."

"Natur er Natur," indvendte Hutter, "og den maa næres. See til Madsen, Judith, og lad Din Søster hjælpe

Dig. Jeg har Noget at tale med Dem om, mine Venner,“ vedblev han, da hans Døtre ikke længere kunde høre ham, “og vil helst have Pigebørnene af Veien. De see, hvorledes jeg er stedt, og jeg vilde gjerne høre Deres Mening om hvad der er det Bedste at gjøre. Tre Gange er jeg allerede bleven drevet ud ved Ild, men det var paa Land, og jeg har anseet mig for temmelig sikker, siden jeg fik Kastelet bygget og Arken ud i Vandet. Mine andre Ulykker handtes imidlertid i fredelige Tider og vare ikke Andet end saadanne Gjenordigheder, som en Mand kan vente sig i Skovene; men denne Historie seer alvorlig ud og det vilde lette mit Sind meget at høre Deres Tanker.”

„Efter min Formening, gamle Tom, er baade De, Deres Hytter, Deres Fælder og hele Deres Eiendom i en bandsat Knibe,“ svarede den presaiske Hurry, som ikke fandt det Umagen værdt at lægge Dølgemaal paa Noget. „Efter mine Begreber om Værdi ere de Alle tilsammen ikke halvt saa meget værdt i Dag, som de vare i Gaar, og heller ikke vilde jeg give mere for dem, naar jeg skulde betale dem med Skind.“

„Og saa har jeg Børn,“ vedblev Faderen, idet han gjorde denne Bemærkning, som vilde have sat endog en ligegyldig Jagttager i Forlegenhed for at sige, om den skulde være en Løkkemad, eller Udbrud af faderlig Bekymring; „Døtre, som De veed, Hurry, og det to gode Piger, kan jeg sige, skjøndt jeg er deres Fader.“

„En Mand kan sige hvad det skal være, Master Hutter, især naar han trykkes af Tid og Omstændigheder. De har Døttre, som De siger, og den ene af dem har ikke sin Lige paa hele Grændsen hvad et smukt Udvortes angaaer, hvad hun saa har med Hensyn til en smuk Opførsel. Den stakkels Hetty, ja, hun er Hetty Hutter og det er Alt, hvad man kan sige om den stakkels Ting. Lad mig faae Jude, naar blot hendes Opførsel svarede til hendes Udvortes.“

„Jeg seer, Harry March, at jeg kun kan betragte Dem som en Ven i Magsveir, og formodentlig er Deres Kammerat af samme Tænkemaade,“ svarede den gamle Tom med et let Udbrud af Stoltbed, som ikke var uden Værdighed; „nu vel, jeg faaer at stole paa Forsynet, som maa skee ikke vil være dødt for en Faders Bønner.“

„Hvis De troer, at Harry her har i Sinde at lade Dem i Stikken,“ sagde Wildtskotten med en inderlig Vige-kremhed, som gav en dobbelt Forsikring om deres Sandhed, „saa troer jeg at De gjør ham Uret, ligesaa vist som jeg veed, at De gjør mig Uret, naar De antager, at jeg vilde følge med ham, hvis han kunde være saa troløs at forlade en Familie af hans egen Farve i en saadan Stilling som denne. Jeg er kommen her til Esen, Master Hutter, for at møde en Ven, og jeg ønsker kun, at han var her selv, ligesaa vist som jeg ikke tvivler paa, at han vil være her i Morgen Aften; for saa vilde De have nok en Kikk til Deres

Bistand; rigtignok en ligesaa uerfaren som min egen, det tilstaaer jeg; men den har saa ofte viist sig egte med alt Elags Bildt, baade stort og smaat, at jeg indestaaer for dens Nytte med dødelige Mennesker."

"Tor jeg da stole paa, at De vil staae mig og mine Døttre bi, Bildtskytte?" spurgte den gamle Mand med en Faders Bekymring i sine Træk.

"Det kan De, flydende Tom, hvis det er Deres Navn, og det som en Broder vilde staae sin Søster, en Mand sin Hustru, eller en Beiler sin Elskerinde bi. I den Retning kan De stole paa mig gjennem alle Gjenverdighed og jeg troer, at Hurry gjør sin Natur og sine Døtters Skam, dersom De ikke ogsaa kan stole paa ham."

"Næi han gjør ikke," udbrød Judith, idet hun stak sit smukke Ansigt ud ad Døren, "hans Natur er Hastværk, ligesaa vel som hans Navn, og han vil baste afsted, saasnart han seer sin egen smukke Person i Fare. Hverken 'gamle Tom' eller hans 'Tøse' ville stole meget paa Master March, nu da de kjende ham; men paa Dem, Bildtskytte, ville de forlade sig; thi Deres ærlige Hjerte og ærlige Ansigt berge os for, at De vil holde hvad De lover."

Dette blev sagt maastee ligesaa meget af forstilt Keragt for Hurry som for Ulver; men det blev dog ikke sagt uden Følelse. Judiths smukke Ansigt beviste netsem den sidste Omstændighed og hvis den trufne March troede, at han aldrig havde seet det med et stærkere Udtryk af Haan, en Følelse,

hvortil den Ekjonne let hengav sig, end medens hun saae paa ham, saa udtrykte det visseligen sjeldent en høiere Grad af Blidhed og quindelig Følsomhed, end medens hendes talende blaa Dine vare fæstede paa hans Rejseskammerat.

„Gaa Din Bei, Judith,“ befalede Gutter strengt, førend nogen af de unge Mænd kunde svare; „gaa Din Bei og kom ikke igjen, førend Du kommer med Viaden. Pigen er bleven forkjelet ved de Officierers Emigrerier, som undertiden indfinde sig her, Master Ward, og jeg haaber ikke, at De tager Dem hendes dumme Snak nær.“

„De har aldrig talt et sandere Ord, gamle Tom,“ svarede Hurry, som krympede sig ved Judiths Bemærkninger; „de fledste Lapsler fra Førtet have recent fordærvet hende! Jeg kjender neppe Jude mere igjen og kunde næsten fristes til at beundre hendes Søster, som bliver mere og mere efter mit Sind.“

„Det glæder mig at høre, Hurry, og jeg betragter det som et Tegn paa, at De er ved at komme til Fornuft. Hetty vilde være en langt sikkrere og forstandigere Kone end Jude og rimeligviis tage langt bedre mod Deres Frieri, da jeg er bange for, at Officiererne have gjort hendes Søster forstyrret i Hovedet.“

„Ingen Mand kunde faae en paalideligere Kone, end Hetty,“ svarede Hurry leende, „uagtet jeg ikke vil svare for, at hun blev af de forstandigste. Wien lige meget; Wildtskytten har ikke taget Feil af mig, da han sagde Dem,

at jeg vilde lade mig findes paa min Post. Jeg forlader Dem ikke, Onkel Tom, hvilke mine Følelser og Hensigter med Hensyn til Deres ældste Datter saa end ere."

Hurry nød megen Afgjælse for Ordholdenhed blandt sine Bekjendte og Hutter horte dette Løfte med ufordulgt Tilfredshed. Endog den store personlige Styrke hos en Nidhjælper blev af Bigtighed for at faae Arken sat i Bevægelse og ved det Slags Haandgemæng, som ikke sjældent forefaldt i Slovener; og ingen, i en stor Forlegenhed stedt Anfører kunde føle større Glæde ved Beretningen om, at en Forstærkning nærmede sig, end Grændseboeren ved at erfare, at denne vigtige Bundsforvante ikke vilde forlade ham. En Minut iserveien vilde Hutter have været veltilfreds med at fjerne sin Fare ved Løftet om kun at forholde sig forsvarsviis, men ikke saasnart følte han en vis Sikkerhed i saa Henseende, førend den menneskelige Ustadighed forlede ham til at tænke paa Midler til at føre Krigen ind i Fjendens eget Land.

"Der er blevet udlovet hoi Betaling paa begge Sider for Skalper," bemærkede han med et grumt Smil, som om han følte Kristellens Styrke til samme Tid som han ønskede at paatage sig en vis Foragt for at fortjene Penge ved Midler, som de sædvanlige Følelser hos dem, der gjøre Krav paa at være civiliserede Viennesker, forkastede, selv dengang de antoges. "Det er maaskee ikke rigtigt at tage Guld for Vienneskeblod, men naar Folk have travlt med at

flaae hverandre ihjel, kan der neppe være noget Ondt i at forsøge Byttet med en lille Stump Hud. Hvad er Deres Mening, Hurry, i saa Henseende?"

"At De har taget uhyre Feil, Gamle, ved at kalde vildt Blod Menneskeblod. Jeg ændser ikke en Hodbuds Skalp mere end et Par Ulveoren og tager ligesaa gjerne mod Penge for det Eine som for det Andet. Vied brude Folk er det en anden Sag, for de have en naturlig Mødbydelighed for at blive skalperede, hvorimod Indianeren netop rager sit Hoved tilrede for Kniven og lader af Præteri en Tot Haar blive staaende, som man kan tage fat i oveniljøbet.

"Det er imidlertid mandigt og jeg mærkede strax, at naar vi først fik Dem paa vor Side, vilde vi have Dem med Hud og Haar," svarede Tom, der afslagde hele sin Kulde, da han fik fornyet Tillid til sin Kammerats Stemning. "Der kan maaskee komme noget gandske Andet ud af disse Hodbuders Overfald, end de havde ventet. De er formodentlig af samme Tanker som Hurry, Vildtskytte, og anseer det for lige meget, enten man tjener Penge paa denne Maade eller ved Jagt og Snarefætti?"

"Nei, jeg har ingen saadan Følelse og onsker heller ikke at have den," svarede Vildtskytten. "Mine Gaver ere ikke en Skalperers Gaver, men saadanne, som tilhøre min Religion og min Farve. Jeg vil staae Dem bi, Gamle, i Arken eller i Kasketet, i Kanoen eller i Skoen, men jeg

vil ikke vanære min Natur som Menneske ved at befatte mig det, Gud har bestemt for en anden Stamme. Hvis De og Hurry have faaet Tanker, som helde til Koloniens Guld, saa gaaer selv og søger efter det og lader mig tage vare paa Fruentimmerne. Saa uenig jeg ogsaa maa være med Eder Begge om alle de Gaver, som ikke egentligen tilhøre en hvid Mand, ere vi dog enige om, at det er de Stærkes Pligt at sørge for de Svage, især naar disse høre til dem, som Naturen har bestemt Manden til at beskytte ved hans Styrke og Blidhed."

"Hurry Harry, det er en Lærdem, som De kunde lægge Dem paa Hjertet og udøve med en vis Fordeel," sagde Judiths yndige, men dog kraftige Stemme fra Raahytten; et Beviis paa, at hun havde hørt Alt, hvad der hidtil var blevet sagt.

"Ikke mere herom Jude," raabte Faderen vred. "Gaa længere tilside; vi tale om Ting, som et Fruentimmer ikke maa høre."

Hutter rørte sig imidlertid ikke for at see, om han blev adlydt eller ikke; men fortsatte Samtalen, idet han dæmpede Stemmen noget.

"Den unge Mand har Ret, Hurry," sagde han, "og vi kunne overlade Børnene til hans Varetægt. Nu vel, min Mening er denne og jeg troer vist, at De vil finde den fornuftig og rigtig. Der er en stor Hob af disse Bilde her ved Strandbredden og sjøndt jeg ikke sagde det

før i Pigebørnens Paahør, for de ere ligesom alle Fruentimmer og kunde let blive til Alleilighed, hvor noget Alvorligt skal udføres, der er Fruentimmer imellem dem. Det veed jeg af Afstrykket af Mikasinerne og de ere, naar Alt, kommer til Alt, Jægere, som have været saalænge ude, at de ikke vide noget om Krigen eller om de udsatte Præmier."

"Men naar det er Tilfældet, gamle Tom, hvorfor var da deres første Hilsen et Forsøg paa at tage Livet af os?"

"Vi vide jo ikke, om deres Plan var saa blodig. Det er naturligt og let for en Indianer at give sig af med Baghold og Overrumplinger og de vilde uden Tvivl først komme ombord i Arken og derpaa gjøre deres Betingelser. At en skuffet Wild kunde skyde paa os, er i sin Orden og det tænker jeg slet ikke paa. Desuden, hvor ofte have de ikke i de allerfredeligste Tider roget mig ud og plyndret mine Fælder, ja endog skudt paa mig!"

"De Skurke ere ikke bange for at gjøre Eligt, det maa jeg indrømme, og vi betale dem omtrent med samme Mynt. Fruentimmer kunne vistnok ikke være paa Krigssien og for saavidt er der Fornuft i Deres Mening."

"Heller ikke vilde en Jæger være i sin Krigsmaling," bemærkede Wildtskytten. "Jeg saae Mingoerne og veed, at de ere ude paa Svoret efter dødelige Mennesker og ikke efter Bævere eller Hjorte."

„Der fik De den, Gamle,“ sagde Hurry. „Hvad Dine angaaer, saa stoler jeg ligesaa godt paa denne unge Mand, som paa den ældste Kolonist, og naar han siger Daling, saa var der ogsaa Daling.“

„Saa ere et Jagtparti og et Krigsparti trufne sammen, for Fruentimmer maa der have været med dem. Det er kun faa Dage siden, at Loberne kom her igjennem med Budskabet om Urolighederne og maaskee ere Kriegerne dragne ud for at kalde deres Fruentimmer og Børn tilbage og for saa snart som muligt at begynde Kampen.“

„Det kunde staae sig i Retten og er netop Sandheden,“ udbrød Hurry; „nu har De det, gamle Tom, og jeg gad nok høre, hvad De vil faae ud deraf.“

„Præmien,“ svarede den Anden, idet han betragtede sin opmærksomme Tilhører paa en kold, tørr Maade, hvori hjerteløs Begjerlighed og Ligegyldighed for Midlerne dog mere udtalte sig, end nogen Følelse af Forbittrelse eller Havn. „Er der Fruentimmer, er der ogsaa Børn; Smaa og Store have Skatper og Kolonien betaler lige Meget for Alle.“

„Saa meget desto større Skam for den, hvis den gjør det,“ afbrød Wildtskytten ham; „saa meget desto større Skam for den, at den ikke indseer sine Gaver og viser Guds Villie større Opmærksomhed.“

„Tag imed Fornuft, Knøs, og skrig ikke førend Du har fattet en Sag,“ svarede den ubevægede Hurry; „de

Vilde skalpere Dine Venner Delawarerne eller Mohikannerne, hvad de nu ere, og hvorfor skulde vi ikke ogsaa skalpere? Jeg tilstaaer, at det vilde være uret af Dig og mig at gaae ind i Kolonierne og bente Skalper, men det er en ganske anden Sag, hvad Indianerne angaaer. En Mand bør ikke tage Skalper, naar han ikke er villig til selv at lade sig skalperes ved en passende Leilighed. Den ene Godhed er den anden værd, det gjælder over hele Verden. Det er Fornuft og jeg troer ogsaa, at det er god Religion."

"Hvad, Master Hurry," afbrød Judiths fyldige Stemme ham atter, "er det Religion at sige, at den ene Ondskab er den anden værd?"

"Jeg vil aldrig trættes med Dem mere, Judy; for De slaaer mig af Marken med Deres Eljshed, naar De ikke kan gjøre det med Grunde. Kanadaerne betale jo deres Indianere for Skalper, hvorfor skulde vi da ikke betale — —"

"Vore Indianere!" udbød den unge Pige, idet hun smilede med en vis tungsindig Munterhed. "Kader, Kader! Tank ikke mere derpaa, men følg Vildtjyftens Raad; han har Samvittighed, hvilket er mere end jeg kan sige eller troe om Hurry Ward."

Hutter stod op og nødte, efter at være kommen ind i Kabytten, sine Døtre til at gaae ind i det inderste Værelse, hvorpaa han lukkede begge Dørene og vendte tilbage.

Derpaa droftede han og Hurry Sagen noiere, men da det væsentlige Indhold af denne Samtale vil vise sig i Fortællingen, behøves det ikke at berettes her omstændeligt, Læseren kan imidlertid ikke have vanskeligt ved at fatte den Moralitet, der ledede deres Raadslagning. Den var i Sandhed den samme, som i en eller anden Skikkelse styrer de fleste menneskelige Handlinger og hvis Hovedprincip bestaaer i, at den ene Uretfærdighed retfærdiggjør den anden. Dens Fjender betalte for Skatver og dette var tilstrækkeligt til at berettigge Kolonien til at gjøre Gjengjæld. Vel sandt, Franssmændene betjente sig af det samme Argument, en Omstændighed, der, som Hurry bemærkede til Evar paa en af Bildtskyttens Indvendinger, bekræftede dets Rigtighed, da dødelige Fjender rimeligviis ikke vilde benytte den samme Grund, naar den ikke var god. Men hverken Hutter eller Hurry vare Mand, der opholdt sig ved Ubetydeligheder, naar Spørgsmaalet var om de Indsødtes Rigtigheder, eftersom en af Voldsfærdens Følger er, at den forharder Samvittigheden, hvilket er det eneste Middel til at berolige denne. I Landets fredeligste Tilstand førtes et Slags Krig mellem Indianerne, især dem fra Kanada, og Folk af Hurrys og Hutters Kaste, og i det Dieblik en virkelig og anerkjendt Krig fandt Sted, betragtedes den som et Middel til at hevne tusinde virkelige eller indbildte Fornærmelser. Desuden var der noget Sandt og en heel Deel Hensigtsmæssighed i Gjengjældelsesprincippet, hveraf de Begge

benyttede sig for at gjendrive deres retsindigere og samvittighedsfuldere Stalbreders Indvendinger.

„Du maa slaae en Mand med hans egne Vaaben, Wildtskotte,“ udbrød Hurrv i sin udannede Dialekt og paa den vaastaaelige Maade, hvorpaa han behandlede alle moraliske Sætninger; „er han bidsig, maa Du være endnu bidsigere; er han modig, maa Du være endnu modigere. Det er Maaden, hvorpaa man skal overvinde sin Modstander, hvad enten han er Christen eller Wild; ved at holde sig i hans Spor kommer man desto for til Enden af sin Reise.“

„Det er ikke Hernbutternes Lære, som siger, at alle skulle dømmes efter deres Pund eller Værdem, Indianeren som en Indianer og den hvide Mand som en hvid Mand. Begle af deres Lærere sige, at naar man faaer et Slag paa den ene Kind, skal man vende den anden Side af Ansigtet til for at tage imod nok et Slag, istedetfor at søge Havn, hvorefter jeg forstaaer — — —“

„Det er nok!“ raabte Hurrv; „Det er Alt, hvad jeg behøver for at bevise et Mennesses Lære! Hver lang Tid vilde der behøves til at swarte en Mand gjennem Kolesien, ind ad den ene og ud ad den anden Ende, efter den Gundsætning?“

„Misforstaa mig ikke, Mard,“ svarede den unge Jæger med Værdighed; „jeg forstaaer ikke Andet derved, end at det er bedst at handle saaledes, naar man kan det. Havn er en indianisk Gave og Tilgivelse en hvid Mand.“

Det er det Hele. Oversee Alt hvad Du kan, er Nieningen deraf, og ikke: hev'n Alt hvad Du kan. Hvad Sparningen, Maater Hutter,“ og Wildtsfjyttens solbrændte Kinder glødede da han vedblev, „ind og ud ad Kolonien angaaer, saa er det noget Snaak, da Ingen foreslaaer det og Ingen sandsynligviis vilde finde sig deri. Hvad jeg ønsker at sige er, at fordi en Rødhud skalperer, derfor er et blegt Ansigte ikke berettiget til at skalpere.’

„Gjør saaledes som der gjøres ved Dig, Wildtsfjytte, saaledes prædiker Præsten bestandigt i Kirken.“

„Nei Hurry, jeg har spurgt Hernbuterne derom og det er ganske anderledes. „Gjør saaledes som Du ønsker, at der skal gjøres ved Dig,“ saaledes lyde de rigtige Ord, medens Niennesene udøve de falske. De troe, at alle de Kolonier have Uret, som udsatte Præmier for Skalper, og troe ikke, at nogen Velsignelse vil følge Foranstaltningen. Fremfor Alt forbyde de Hev'n “

„Det kunne Dine Hernbutere tage!“ udbrod Mand, idet han slog et Knevs med Fingrene, „De komme næst efter Dvækerne og dersom man vilde troe Alt det, de fortælle, vilde ikke engang en Rotte blive slaaet for lutter Barmhjertighed. Hvem har nogensinde hørt om Barmhjertighed med en Moskusrutte!“

Hurrys haanlige Maade forebyggede et Svar og han og den gamle Mand fortsatte Drostelsen af deres Planer i større Stilhed og Fortrolighed. Denne Raadslagning ved-

varede indtil Judith kom med den simple, men velsmagende Kostensmad. March bemærkede med en vis Forundring, at hun satte de bedste Stykker for Wildtskotten og at hun ved de smaa, unævnelige Opmærksomheder, som det stod i hendes Magt at vise ham, ganske tydeligt aabenbarede Ansigtet om at tilkjendegive, at hun ansaae ham for Hædersgjesten. Da han imidlertid var vant til den Skjønnes Luner og Kogetteren, voldte denne Dydagelse ham kun liden Uro og han spiste med en Appetit, som paa ingen Maade forstyrredes af merallte Marsager, og da Skovens let fordeielige Føde lagde saa faa Hindringer som muligt i Veien for Tilfredsstillelsen af denne store animaliske Nydelse, stod Wildtskotten, trods det dugtige Maaltid, de havde taget til sig i Skoven, i ingen Henseende tilbage for sin Kammerat i at lade Hæfterne vederfares Retfærdighed.

En Time sildigere havde Skuepladsen i høi Grad forandret sig. Even var endnu stille og sveiflar, men Tjemens Skummelhed havde afløst Semmerastens blide Tusmørke og Alt indensfor det dunkle Skovbelte laa endnu i Natens stille Ro. Skovene gjenslede ikke af nogen Sang eller af Skrig, ikke engang af en Mumlens, men skuede i boitidelig Stilbed ned fra Bjergene ved den undige Vandflade, som de emringede, og den eneste Lyd, som hørtes, var de regelmæssige Kast med Punksaarerne, brørmød Hurry og Wildtskotten reede i al Magt for at drive Arken hen til Kastelet. Hutter var gaaen i Ugtersternen af Frammen

for at styre, men da han saae, at de unge Mand holdt ordentligt Tag og ved deres egen Dygtighed holdt den rigtige Kurs, lod han Maren slæbe i Bandet, satte sig paa Enden af Fartøiet og tændte sin Pibe. Han havde ikke sidet saaledes i mange Minuter, førend Hetty kom listende ud af Kabinen eller Huset, som de pleiede at kalde den Deel af Arken, og satte sig ved hans Fodder paa en lille Skammel, hun havde taget med. Da denne Bevægelse slet ikke var noget Usædvanligt hos hans svagsindede Barn, skjenkede den Gamle den ikke nogen videre Opmærksomhed, end at han venligt lagde sin Haand paa hendes Hoved paa en kjærlig og villigende Maade, et Kjærtegn, som den unge Pige modtog med blid Tausked.

Efter en Pause af adskillige Minuter begyndte Hetty at synge. Hendes Stemme var svag og skjelvende, men inderlig og hvitidelig og Ordene og Melodien vare af det simpleste Slags, da de Første vare en Psalm, hun havde lært af sin Moder, og den Sidste en af hine naturlige Melodier, som yndes af alle Klasser i enhver Alder, da de komme fra og tale til Kolesien. Hutter kunde aldrig høre disse simple Toner uden at bemærke, at hans Hjerte og Væsen blødgjordes; Omstændigheder, som hans Datter godt kjendte og som hun ofte havde benyttet af det Slags hellige Instinkt, som oplyser de Svage i Mænden, især naar deres Hensigter ere gode.

Hettys dæmpede, blide Toner havde ikke høret sig

ret mange Diebliffe, førend Marernes Pladsken opborte og den hellige Melodi var det Gnefte, som steg i Beiret i Orkenens aandelose Stilbed. Som om hun samlede Mod ved sit Thema syntes hendes Kræfter at tiltage jo længere hun blev ved, og skjondt intet Lavt eller Yarmende blandede sig i hendes Melodi, vorede dens Styrke og tungfjindige Ombed deg for Dret, indtil Luften opfuldtes af denne simple Hylding fra en Sjæl, som syntes næsten at være pletfri. At Mændene forude ikke vare ligeguldige for denne rørende Afbrydelse, saaes af deres Uvirksembed og de satte heller ikke Marerne i Vandet igjen, førend de yndige Tøner heelt vare hendode mellem de mærkværdige Kyster, som i denne fortryllende Time kunde bære selv de laveste Modulationer af den menneskelige Stemme over en Mil bort. Hutter selv var rørt; tbi raa som han var paa Grund af sin tidligere Levemaade, og ryggesløs endog, som han var bleven ved i saa lang Tid at have været udsat for Orkenens Eader og Skille, bestod hans Natur dog af den frugtelige Blanding af Gødt og Ondt, som i Almindelighed trænger ind i Menneskets moraliske Sammensætning.

„Du er bedrøvet i Aften, mit Barn“ sagde Faderen, hvis Væsen og Svreg i Almindelighed antog noget af Dannelsen og Anstanden fra det civiliserede Liv, han havde ført i sin Ungdom, naar han talte med dette ciendemelige Barn: „vi ere nyligt undkomne fra Fjender og burde snarere være glade.“

"Du kan aldrig gjøre det, Fader!" sagde Hetty med et dæmpet, tilrettevisende Udtryk, idet hun tog hans baarde, knudrede Haand indeni sine; "Du har takt længe med Hurry March; men Ingen af Eder vil have Hjerte til at gjøre det."

"Det gaaer over Din Horizont, Du taabelige Børn; Du maa have været saa uartig at have luret, ellers kunde Du ikke vide, hvad vi have talt om."

"Hvorfor ville Du og Hurry dræbe Mennesker — især Fruentimmer og Børn?"

"Stille, Børn, stille; vi have Krig og maa gjøre imod vore Fjender, som vore Fjender gjøre imod os."

"Saaledes er det ikke, Fader! Jeg horte Wildtskytten sige, hvorledes det var. Man skal gjøre mod sine Fjender, saaledes som man vil, at de skulle gjøre mod En selv. Ingen vil have, at hans Fjender skulle dræbe ham."

"Vi dræbe vore Fjender i Krigen, Børn, for at de ikke skulle dræbe os. Den ene eller den anden af Parterne maa gjøre Begyndelsen og den, som begynder først, er sikkest paa Sirenen. Du forstaaer Dig ikke paa saadanne Ting, stakkels Hetty, og gjorde bedst i at tie stille."

"Judith siger, at det er uret, Fader; og Judith har Forstand nok, skjøndt jeg ingen har."

"Jude er for klog til at tale til mig om saadanne Anliggender; thi hun har Forstand, som Du siger, og veed, at jeg ikke vil høre hende. Hvilket vilde Du foretrække, Hetty,

enten at blive berøvet Din Skalp, for at den skulde blive solgt til Franskmændene, eller at vi dræbe vore Fjender og forhindre dem fra at skade os?"

"Det er ikke det, Fader; dræb ikke dem og lad dem ikke dræbe os. Sælg Dine Skind og forskaf Dig flere, hvis Du kan, men sælg ikke Blod."

"Kom, Barn, kom, lader os tale om Ting, som Du forstaaer Dig paa. Glæder det Dig at see vor gamle Ven March her igjen? Du kan godt lide Hurry og maa vide, at han engang maaskee bliver Din Broder, hvis ikke noget endnu nærmere "

"Det kan ikke skee, Fader," svarede den unge Pige efter en lang Pause; "Hurry har haft een Fader og een Moder og Folk have aldrig to."

"Der kan man see, hvor svagt Dit Hoved er, Hetty. Naar Jude gifter sig, bliver hendes Mand's Fader hendes Fader og hendes Mand's Søster hendes Søster. Gifter hun sig med Hurry, bliver han Din Broder."

"Judith tager aldrig Hurry," svarede den unge Pige blidt, men bestemt; "Judith kan ikke lide Hurry."

"Det er mere, end Du kan vide, Hetty. Hurry March er den smukkeste, stærkeste og kjæreste unge Mand af Alle dem, der komme her ned til Eben, og da Jude er den smukkeste Pige, indseer jeg ikke, hvorfor de ikke skulde komme sammen. Han har saa godt som lovet, at han vil indlade sig herpaa, naar jeg vil give mit Samtykke dertil."

Hetty begyndte at rokke frem og tilbage og paa anden Maade at robe sin Sindsbewærgelse, men hun taug i længere Tid end en Minut. Hendes Fader, der kjendte hendes Varsen og ikke abnede nogen umiddelbar Anledning til Uro, vedblev at roge sin Pibe med det Phlegma, der synes at høre til dette søregne Slags Nydelse.

"Hurry er smuk, Fader," sagde Hetty med en let Betoning, som hun maaskee vilde have taget i Betænkning at bruge, dersom hendes Sjæl havde været mere opmærksom paa Andres Slutninger.

"Det sagde jeg Dig jo, Barn," mumlede gamle Gutter uden at tage Piben af Munden; „han er den vakreste Karl her i Egnen og Jude er det vakreste Fruentimmer, jeg har seet siden hendes salig Moder var i sine bedste Dage.“

"Er det slemt at være styg, Fader? "

"Man kan være skyldig i det, der er værre; men Du er paa ingen Maade styg, om Du ogsaa ikke er saa smuk som Jude. "

"Er Judith lykkeligere fordi hun er smuk? "

"Det er hun maaskee, Barn, og maaskee heller ikke. Men tal nu om noget Andet, for Du forstaaer neppe dette, stakkels Hetty. Hvorledes synes Du om vert ny Bekjendtskab, Wildtstyttten? "

"Han er ikke smuk, Fader. Hurry er langt smukkere end Wildtstyttten. "

„Det er sandt; men de sige, at han er en berømt Jæger. Hans Hugte er kommet mig for Dre førend jeg fik ham at see, og jeg haaber, at han vil vise sig at være en ligesaa medig Krieger, som han er en dygtig Skytte. Alle Mennesker ere imidlertid ikke ens, Barn, og der behøves Tid, som jeg veed af Erfaring, førend en Mand faaer et egte Drkenhjerte.“

„Har jeg faaet et Drkenhjerte, Fader — og Hurry, er hans Hjerte ogsaa en egte Drken?“

„Du gjør undertiden nogle forunderlige Spørgsmaale, Hetty! Dit Hjerte er godt og bedre stillet for Kelenierne, end for Skovene, medens derimod Din Forstand er bedre stillet for Skovene, end for Kelenierne.“

„Hvorfor har Judith mere Forstand, end jeg, Fader?“

„Gud hjælpe Dig, mit Barn; det er mere, end jeg jeg kan besvare. Gud giver Forstand, Udseende og alle saadanne Ting og han uddeler dem som han finder for godt. Duffer Du Dig mere Forstand?“

„Nei, jeg gjør ikke. Den Smule, jeg har, volder mig Fortræd; thi naar jeg tænker meest, føler jeg mig ulykkeligt. Jeg treer ikke, at det er godt for mig at tænke, skjøndt jeg vilde ønske, at jeg var saa smuk som Judith.“

„Hvorfor det, stakkels Barn? Din Søsters Æljonbed kan volde bende Fortræd, saaledes som det gif hendes Moder for bende. Det er ingen Fordeel, Hetty, at være saa udmærket i en eller anden Henseende, at man bliver en

Gjenstand for Misundelse, eller bliver mere søgt, end Andre."

"Moder var god, om hun ogsaa var smuk," svarede den unge Pige, idet Faarerne trængte frem i hendes Dine, hvilket stedse pleiede at skee, naar hun talte om sin afdøde Moder.

Gamle Gutter blev, om end ikke ligesaa bevæget, dog nedslaaet og taus ved denne Hentydning paa hans Hustru. Han vedblev at røge uden at synes at være tilbøielig til at svare, indtil hans enfoldige Datter gjentog sin Bemærkning paa en Maade, der viste, at hun var urelig for, at han skulde benegte hendes Paastand. Dervaa bankede han Nissen ud af Piben og svarede, idet han med et Slags barsk Venlighed lagde Haanden paa Pigens Hoved:

"Din Moder var for god for denne Verden, skjøndt Andre maaskee ikke vare af den Mening. Hendes smukke Udvertes skaffede hende ikke Venner, og Du har ikke Ansag til at sørge over, at Du ikke ligner hende saa meget som Din Søster gjør. Tænk mindre paa Skjønhed, Barn, og mere paa Din Pligt; saa vil Du blive ligesaa lykkelig paa denne Sv, som Du kunde være det i Kongens Slot."

"Jeg veed det nok, Fader; men Hurry siger, at Skjønhed er det Fornemste for et ungt Fruentimmer"

Gutter udbrød i en Uttring af Misfornøielse og gik forud, til hvilken Ende han gik igjennem Huset. Hettus usorbeholdne Tilstaaelse af hendes Svaghed for March

voldte ham Iro i en Anledning, hvorpaa han aldrig før havde tænkt, og han besluttede strax at komme til Forklaring med sin Gjest; thi Ligefremhed i Ord og Bestemthed i Adfærd vare de to bedste Egenskaber hos dette raa Væsen, hos hvem Frøfornene af en bedre Opdragelse ideligt syntes at bryde frem før at quæles af Frugterne af et Liv, under hvilket hans haarde Kamp før at friste det og forskaffe sig Sikkerhed havde forhærdet hans Følelser og slovet hans Natur. Da han kom ud i Forenden af Prammen, tilfjendegav han at ville afløse Wildtskytten ved Aaren og bad ham tage Plads agterude. Paa Grund af denne Forandring bleve den Gamle og Hurry atter alene, medens den unge Jæger forflyttedes til den anden Ende af Arken.

Hetty var forsvunden, da Wildtskytten indtog sin ny Vest, og i en kort Tid stod han alene og styrede Kartoiets langsomme Bevægelse. Det varede imidlertid ikke længe førend Judith kom ud af Kabinen, som om hun vilde gjøre Husets Honeurs for en Fremmed, der var beskæftiget i hendes Families Tjeneste. Det var stjernerklart nok, til at man tydeligt kunde skjelne Gjenstandene, naar de vare i Nærheden, og den unge Piges klare Dine havde et Udtryk af Venlighed, da de mødte Ynglingens, som den Sidstnævnte let var istand til at bemærke. Hendes fyldige Løkker omfryggede hendes aandrige og dog blide Ansyn og gjorde det selv i denne Time endnu skjønnere, ligesom Rosen er yndigst, naar den hviler mellem Skygger og Modsatninger

til dens naturlige Lov. Omgangen i Skovene kjender kun lidt til Ceremonier, og Judith havde ved den Beundring, hun saa almindeligen tiltraf sig, erhvervet sig en Utrungenhed, som, om den end ikke steg til en usømmelig Dristighed, dog ingenlunde gav hendes Indigheder den Duft af Blyhed, hvorved Digterne saa gjerne dvale

„Jeg troede, jeg skulde have taget Livet af mig selv ved min Patter, Wildtskytte,“ begyndte den Skjonne pludseligt, men koqvetterende, „da jeg saae Indianerne plumpe ud i Floden! Det var ovenikjøbet en ganske kjon Wild,“ Pigen betragtede stedse personlig Skjønbed som et Slags Fortjeneste, „men man kunde ikke faae Tid til at see, om hans Maling kunde taale Vand.“

„Og jeg troede, at de vilde have taget Livet af Dem med deres Raaben, Judith,“ svarede Wildtskuttten; „det var et stort Bevestykke af et Fruentimmer saaledes at byde en halv Snees Mingeer Trods.“

„Var det det, som ogsaa fik Dem til at gaae ud af Kabytten til Trods for deres Risper?“ spurgte Pigen med større virkelig Nysgjerrighed, end hun egentligt havde villet robe, skjøndt med en Ligeegyldighed i sit Varsen, som var Frugten af en god Deel Dvelse i Forening med hendes medfødte Raskhed.

„Mænd kunne ikke see Fruentimmer i Fare uden at komme dem til Hjælp. Selv en Minge ved dette.“

Denne Ustkuelse yttredes med ligesaa stor Ligefermhed i

Væsen som i Følelse, og Judith belønnede den med et saa sødt Smil, at selv Wildtskytten, der paa Grund af Hurrus Mistanke om Pigens Letsindighed havde faaet en Fordom imod hende, folte dets Trullekraft uagtet Halvdelen af dets vindende Indflydelse gik tabt i den svage Belysning. Det tilveiebragte pludseligt et Slags Fortrolighed imellem dem og Samtalen fortiattes fra Jægerens Side uden den levende Bevidsthed om denne Orkenens Røvettes Charakter, hvormed den ganske vist var begyndt.

„De er en Mand af Daad og ikke af Ord, det seer jeg tydeligt, Wildtskytte,“ vedblev den Skjønne, idet hun tog Plads tæt ved det Sted, hvor den Anden stod, „og jeg forudsier, at vi ville blive gode Venner. Hurrus har en Tunge og uagtet han er en Kæmpe, saa taler han dog mere, end han udretter.“

„Mands er Deres Ven, Judith, og Venner bør være overbærende med hinanden, naar de ere adskilte.“

„Vi vide alle, hvad Hurrus Vennskab vil sige! Naar han faaer sin Villie i Alting, er han den beste Fyr i hele Kolonien; men stov ham i Farten, saa er han Herre over enhver Ting i hans Nærhed, undtagen over sig selv. Hurrus er ikke min Hundling, Wildtskytte, og jeg tør vaastaae, at dersom Sandheden kom for Dagen og hans Uttringer om mig bleve gjentagne, vilde man faae at see, at han ikke tænker bedre om mig, end jeg om ham.“

Den sidste Deel af denne Tale blev ikke fremsat uden

Uro. Dersom Wildtskytten havde været mere klogtig, vilde han have bemærket, at det bortvendte Ansigte, Maaden, hvorpaa den smukke lille Fod gik op og ned, og andre Tegn tilkjendegave, at Marchs Ansuelser af en eller anden bemælig Bevæggrund ikke vare hende saa ligegyldige, som hun fandt for godt at foregive. Om dette ikke var Andet, end den sædvanlige Virkning af den qvindelige Forkængelighed, der føler dybt selv der, hvor den lader, som om den slet ikke føler Noget, eller om det hidrørte fra den dybt rodfæstede Bevidsthed om Ret og Uret, som Gud har nedlagt i vort Bryst, paa det at vi kunne skjelne Godt fra Dødt, vil blive klarere for Læseren, naar vi komme længere hen i vor Fortælling. Wildtskytten følte sig forlegen, han erindrede meget godt de grusomme Beskyldninger af Marchs Midstillid og medens han nødigt vilde skade sin Kammerats Frieri ved at vække Nag til ham, var hans Tunge bogstaveligen uden Falsk. Det var folgeligt en vanskelig Pligt for ham at svare uden at sige mere eller mindre end han vilde.

„March har saa sin egen Maade at omtale alle Ting i Naturen, baade Venner og Fjender,“ svarede Jægeren langsomt og forsigtigt. „Han hører til dem, der tale ligesom de føle medens Tungen er i Gang, og det er undertiden forskjelligt fra det, de vilde sige, naar de gæve sig Tid til at overveie. Nei, da priser jeg Delawarerne, Judith; thi de veie og drøfte deres Tanker; Fjendstab har

gjort dem eftertænksumme og en løs Tunge er ingen Ubesfaling ved deres Raadsforsamlings Baal."

"Jeg er vis paa, at Mards Tunge gaaer raff nok, naar den snakker om Judith Hutter og hendes Søster," sagde Pigen, idet hun reiste sig ligesom med ligegyldig Forsagt. "Unge Pigers gode Navn er en velkommen Gjenstand for Samtale for visse Folt, som ikke vilde være saa aabnemundede, naar der var en Broder tilstede. Master Mard finder det maaskee meersomt at bagtale os, men han vil tidligt eller seent komme til at fortryde det!"

"Nei, Judith, det er at tage Sagen for alvorligt. Hurry har aldrig hvistet en Stavelse med Hettys gode Navn, for at begynde med bende — — —"

"Du seer jeg det! Du seer jeg det!" faldt Pigen ham bydende i Talen. "Det er mig, som han finder for godt at brændemærke med sin uforstammede Tunge! — Hetty! — Den stakkels Hetty!" vedblev hun, idet hendes Stemme tabte sig i lave, bære Toner, som vare nærved at quæle hende, medens hun talte; "Hun er opvoiet over hans bagtaleriske Ondskab! Stakkels Hetty! Dersom Gud har givet bende en svag Forstand, saa ligger Svagbeden paa de Bildfarellers Side, hvorom hun synes at være aldeles uvidende. Jorden har aldrig seet et renere Væsen, end Hetty Hutter, Wildtskytte."

"Jeg kan tree det, ja jeg kan tree det, Judith, og

Sjette Kapitel.

Kort efter Judiths Forsvinden viste der sig en let Luftning fra Syden, hvorpaa Gutter heisede en stor Bredsej, som engang havde været Teppeilet paa en Albany Skennert, men, da Bygerne paa Tappan Egen havde gjort det ganske luvslidt, var blevet kasseret og solgt. Han havde et let, seigt Spiir af Tamaraktræ, som han kunde reise, naar Leiligheden var gunstig, og ved en ganske simpel Indretning bredede hans Dug sig for Vinden paa ret anstændig Sømandsmaneer. Virkningen heraf paa Arken gjorde det usødvendigt at roe og efter omtrent to Timers Forløb saaes Kastelet hvine sig op af Mørket i omtrent halvhundrede Favnes Afstand. Seilet blev dervaa strøget og efterhaanden drev Prammen op til Bygningen og blev gjort fast.

Ingen havde været i Huset siden Hurry og hans ledsager forlode det. Stedet fandtes i Midnattens Stilhed som et Slags Forbillede paa Orkenens Ensomhed. Da man vidste, at Fjenden var i Nærheden, forbød Gutter sine Døtre at tænde Lys, en Overdaadighed, som de sjældent tillode sig i de varme Maaneder, for ikke derved at skaffe deres Fjender et Fyr, hvorved de kunde finde dem.

„Bed hvilys Dag vilde jeg ikke være bange for en hee Hær af Wilde bagved disse stærke Bjeller,“ tilføiede

Gutter efterat have forklaret sine Gjester, hvorfor han havde forbudt Brugen af Lys; „for jeg har bestandigt tre, fire paalidelige Geværer ladte og Hjortefælder er i Særdeleshed en Bøsse, som aldrig skyder Feil. Men det er noget ganske Andet om Natten. En Kano kan snige sig uset over til os i Mørket og de Vilde have saa mange underfundige Angrebsmaader, at jeg allerede anseer det for slemt nok at have med dem at bestille i Solskin. Jeg byggede mig denne Bolig for at have dem fra Livet, dersom det atter skulde komme til Knubs. Negle mene, at den er for aaben og blottet, men jeg holder meest af at ligge tilankers herude, fri for Underkov og Tykninger, som det bedste Middel til at have en sikker Ankerplads.“

„De har jo engang været Sømand, gamle Tom, efter hvad man siger?“ sagde Hurry paa sin sædvanlige korte Maade, overrasket af et Par Udtryk, som den Anden nyligt havde brugt; „Og visse Folk troe, at De kunde fortælle os forunderlige Ting om Fjendtligheder og Skibbrud, dersom De vilde komme frem med Alt hvad, De veed.“

„Der gives Folk her i Verden, Hurry,“ svarede den Anden undvigende, „som lave af andre Menneskers Tanker, og saadanne finde ofte Vej ind i Skovene. Hvad jeg har været eller seet i min Ungdom gjør nu mindre til Sagen, end hvad de Vilde ere. Det er af større Vigtighed, at udfinde hvad der vil skee i de næste fire og tyve Timer,

end at snakke om, hvad der er skeet for fire og tyve Aar siden."

"Det er Fornuft, Bildtskytte, ja, det er sund Fornuft. Der er nu Judith og Hetty at passe paa, ikke at tale om vore egne Vandeskaller, og jeg for min Part seer ligesaa godt i Mørke, som i den klareste Middagssol. Mig gjør det ikke underligt, enten jeg har Lys eller ikke til at see at lukke mine Dine ved."

Da Bildtskytten sjeldent fandt det fornødent at besvare sin Kammerats eiendommelige, luncfulde Ytringer og Gutter oiensynligt ikke have Lust til at dvale længere ved Gjenstanden, standiede dens Døstelse ved denne Bemærkning. Han havde imidlertid noget ganske Andet paa Hjertet, end Grindringer. Hans Døtre have ikke saasnart forladt dem i den tilkjendegivne Henøigt at gaac tilsengs, sørend han opfordrede sine to Staldbredre til atter at følge med ham ud i Forstevnen af Prammen. Her aabenbarede den Gamle sin Plan, men fortaug dog den Deel af den, som han havde forbeholdt sig selv og Hurry at udføre.

"Hovedsagen for Folk i vor Stilling," begyndte han, "er at beherske Vandet. Saa længe der ikke er noget andet Fartoi paa Egen, er en Barkkano ligesaa god som en Orlogsmand, eftersom Kastelet ikke let kan indtages ved Svømning. Nu er der kun fem Kanoer tilbage her i Eggen, hvoraf de to ere mine og den ene Hurrys. Disse have vi her hos os, idet den ene er gjort fast i Kano-

leiet nedenfor Huset, og de to andre ligge paa Siden af Prammen. De andre Kanoer ere skjulte i Land i hule Træstammer og de Bilde, som ere saadanne forgiftige Kjender, ville ikke undlade at undersøge ethvert Sted i Morgen tidligt, dersom det er deres Alvor at ville for- tjene Præmier — —"

"Nei, Ven Gutter," afbrød Hurry ham, "den Indi- aner lever ikke, som kan finde en Kano, der ligger beborigt i sit Winterleie. Jeg har sør hart med det Slags Ting at bestille og Wildtskytten veed, at jeg er Mand for at for- stikke et Fartoi saaledes, at jeg ikke selv kan finde det igjen."

"Meget sandt Hurry," bemærkede den Person, til hvem Ordene vare henvendte; "men Du overseer den Om- stændighed, at om ogsaa Du ikke kunde finde Svoret af den Mand, som havde gjort det Sukke Arbeide, saa kunde jeg det. Jeg er af Master Gutter's Mening, at det er langt flo- gere at tage sig i Agt for en Wilds Skarpvündighed, end at bygge altfor store Forhaabninger paa hans Mangel paa Klariynetbed. Hvis disse to Kanoer kunne bringes her til Kastellet, er det derfor bedst at gjøre det jo før jo heller."

"Vil De da være med at udføre det?" spurgte Gut- ter i en Tone, som viste, at Forslaget baade forundrede og behagede ham.

"Ja ganske vist. Jeg er villig til at indlade mig

paa ethvert Foretagende, som ikke er imod en hvids Mand's lovlige Gaver. Naturen befaler os at forsvare vort Liv og Andres Liv med, naar der er Anledning og Leilighed dertil. Jeg vil følge Dem, flydende Tom, til Wingoernes Leir i et saadant Grinde og skal søge at gjøre min Plicht, dersom det skulde komme til Kamp, skjøndt jeg, da jeg endnu aldrig er bleven prøvet i Krig, ikke vil love mere, end jeg er istand til at holde. Vi vide Alle hvad vi ønske, men vi vide ikke hvad vi formaa, førend det kommer til Stykket."

"Det er beskedent og paa sieligt talt, min Gut," udbrød Hurry, "Du har endnu aldrig hørt Braget af en fjendtlig Riffel og lad mig siige Dig, at det er ligesaa forskjelligt fra Overtalelsen af en af Dine Wildttaler, som Judith Gutters Patter, naar hun er i sit bedste Humeur, fra en hollandsk Huusbolderskes Skjelden ved Mohawk Flo- den. Jeg venter ikke, at Du vil vise Dig som nogen stor Kriger, Wildtskytte, skjøndt Du ikke har Din Lige i Hensende til Bukkene og Daadyrene i alle disse Egne. Men hvad den egentlige Tjeneste angaaer, saa troer jeg, at Du kommer temmelig langt tilbage efter mit Begreb."

"Vi faae at see, vi faae at see," svarede den Anden blidt og saavidt et mennesseligt Die kunde opdage aldeles ikke stødt ved den yttrede Tvivl om hans Aldfærd i et Punkt, i hvilket de fleste Wiennesker ere kildne netop i samme Grad, som de ere sig deres Mangel paa Fortjener bevidste; "da jeg aldrig er blevet prøvet, vil jeg

oppebie Udfaldet førend jeg fælder nogen Dem om mig selv; da vil der være Visshed istedet for Tvivl. Jeg har hørt tale om Folk, som have været modige førend Kampen, men udrettede kun lidet i den, og om Andre, som have tøvet til de lærte sig selv at kjende og mærkede, at da de sattes paa Prøve, vare de ikke saa daarlige som visse Folk troede."

"I ethvert Tilfælde vide vi, at De kan bruge en Mær, unge Mand," sagde Hutter, "og det er Alt hvad vi forlange af Dem i Nsten. Lader os ikke spilde Tiden længere, men gaae i Kanoen og handle istedetfor at snakke."

Da Hutter viste Vei ved Udførelsen af sin Plan, var Baaden snart færdig og Hurry og Bildtskytten ved Mærerne. Førend den Gamle imidlertid gik i Fartøiet, havde han i flere Minuter en Samtale med Judith, idet han til den Ende gik ind i Huset, men kom dervaa tilbage og steg i Kanoen, som i næste Dieblis satte af fra Arken.

Harde der været opført et Tempel for Gud i denne ensomme Orken, vilde dets Uhr have viist Midnatstimen, da de Tre droge afsted paa deres Tog. Mørket var tiltaget, skjøndt Natten endnu var klar og Stjernernes Skin tilstrækkeligt for Eventyrernes Hensigter. Kun Hutter kjendte Stedet, hvor de to Kanoer vare gjemte, og han styrede Keursen, medens hans to Stalbrødre havde og sankede deres Mærer med tilbørlig Forsigtighed, for at Lyden ikke i Natstens Stilhed skulde trænge over den rolige Vandflade til deres

Fjenders Dren. Men Fartøiet var for let til at udkræve nogen usædvanlig Anstrengelse og da Færdighed erstattede Styrken, nærmede de sig efter omtrent en halv Times Forløb Kysten paa et Punkt, der var henved en Miil fra Kastelet.

„Lig paa Gders Narer, Mianne,“ sagde Hutter med dampet Stemme, „og lader os see os om et Dieblif. Vi maa nu være lutter Die og Dre; thi disse Egler have Næser som Blodbunde.“

Søbredden blev omhyggeligt undersøgt for om muligt at opdage Skinnet af et eller andet Lys, som kunde være blevet efterladt i Leiren, og Mændene anstrengte deres Sinne i Mørket for at see, om en eller anden Høgskv endnu sneg sig hen langs med Bjergene, naar den steg op fra de udgaaende Gimmer af et Baal. Intet Usædvanligt kunde spores og da Stedet laa i nogen Afstand fra Udlobet, eller der hvor de Vilde have viist sig, treede man at kunne med Sikkerhed gaar i Land. Narene blev atter satte i Bevægelse og Rougen af Kanoen stødte med sagte Fart og en neppe hørlig Lyd mod den sandede Strandbred. Hutter og Hurry gik diebliffligt i Land, idet den Første bar sin og sin Vens Riffel, medens Wildtskytten passede paa Kanoen. Den hule Stamme laa noget længere inde med Bjerget og den Gamle viste Nei hen til den, brugende den Forsigtighed at standse ved hvert tredje eller fjerde Skridt for at lytte efter, om maaskee Fodtrin ferraadte en Fjenders

Nærværelse. Men den samme Dødsstilhed vedblev uafbrudt at herske under det midnatlige Dytrin og det attraaede Sted naaedes uden at Noget hændtes, som kunde vække Uro.

„Der er den,“ hviskede Hutter, idet han satte Føden paa Stammen af en omsalden Lind; „ræk mig først Mærkerne og hal Baaden forsigtigt ud, for de Slynkler kunne maaskee have ladet den ligge som Løkkemad.“

„Hold min Riffel tilrede, med Kolben imod mig, Gamle,“ svarede March. „Derisom de angribe mig medens jeg har Skud i Bøssen, har jeg dog idet mindste Lyft til at løsne det paa dem; og see efter, om der er Krudt paa Vandens.“

„Alt er i Orden,“ mumlede den Anden; „og gaa langsemt, naar De har faaet Deres Byrde paa Skuldrene, og lad mig gaae foran.“

Kaneen blev halet ud med den største Forsigtighed og løftet af Hurry op paa hans Skulder og derpaa begyndte de To at vende tilbage til Strandbredden, idet de kun gjorde et Skridt ad Gangen før ikke at falde ned ad den steile Skraaning. Afstanden var ikke stor, men Nedgangen overordenligt vanskelig og ved Slutningen af deres korte March maatte Vildtskytten gaae i Land før at hjælpe dem at bære Kaneen gennem Bussene. Med hans Bistand blev denne Udgave lykkelig løst, og det lette Fartoi flød snart ved Siden af den anden Kane. Ikke saa-

snart var det gjort, førend de alle Tre i største Spænding vendte sig mod Skoven og Bjerget i Forventning af at see en Fjende bryde ud af den Første eller komme styrte ned ad det Sidste. Men Stilheden blev ikke forstyrret og de indskibede sig derpaa med samme Fornøgtighed, som de havde brugt ved at gaae i Land.

Hutter styrede nu lige mod Midtpunktet af Søen. Da de vare komne langt nok bort fra Kysten, kastede han sit Bytte los, da han vidste, at det vilde drive langsomt op ad Søen for den lette, sydlige Vind, og havde i Sinds at tage det med paa Tilbageveien. Derpaa styrede den Gamle ned ad Søen mod det selvsamme Punkt, hvor Hurry havde gjort sit frugtesløse Forsøg med Hjertens Liv. Da Afstanden fra dette Punkt til Udløbet ikke udgjorde fuldt en quart Miil, var det det samme som at betræde Fjendens Leir, og fordoblet Fornøgtighed blev derfor nødvendig. De naaede imidlertid Yderenden af Puntten og landede i god Behold paa den lille, forhen omtalte, sandede Strandbred. Her var ikke, som paa det Sted, hvor de havde været i Land, nogen Skraaning at bestige, da Bjergene viste sig utydeligt i Mørket en god Fjerdingvei længere mod Vesten, saa at der var en Strimmel flad Jord mellem dem og Strandbredden. Puntten selv var, skjøndt lang og bevoxen med høie Træer, næsten ganske jevn og et Stykke Wei kun nogle faa Favne bred. Hutter og Hurry gik,

ligesom forhen, i Land, og lode deres Redsjager bevogte Baaden.

Denne Gang laa det udgaaede Træ, som gjemte den Kano, hvorefter de søgte, omtrent halvveis imellem Yderenden af den smalle Landtunge og det Sted, hvor denne hængte sammen med det faste Land, og da den Gamle vidste, at der var Vand saa tæt ved ham paa venstre Haand, gik han foran langs med den østlige Side af Jordtungen med en vis Tillid og raske Skridt, men dog med Forsigtighed. Han var udtrykkelig gaaen i Land paa Pynnten, for at faae et Glimt at see af Bugten og forvise sig om, at Kysten var klar; ellers vilde han være landet ligeoverfor det hule Træ. Det var ikke vanskeligt at finde dette, af hvilket Kanoen blev balet ud ligesom før, og istedetfor at bære den ned til det Sted, hvor Wildtskysten laa, blev den sat i Vandet paa det nærmeste, dertil gunstige Sted. Saasnart den var ude, gik Hutter i den og roede omkring til Pynnten, hvorhen Hurry ligeledes begav sig, idet han fulgte langs med Strandbredden. Da de tre Mand nu vare komne i Besiddelse af alle Baadene ved Egen, vorde deres Tillid betydeligt og de nærede nu ikke længere det samme feberagtige Dnske om at forlade Kysten, ligesom det heller ikke længere var nødvendigt at bruge nogen overordentlig Forsigtighed. Deres Stilling paa Yderenden af den lange, smalle Landstrimmel forøgede denne Kølslie af Sikkerhed, da en Fjende nu kun kunde nærme sig fra een Kant, den

foran dem, og det under Omstændigheder, som med deres vante Marvaagenhed næsten vilde gjøre hans Dydagelse vis. De gik nu alle Tre i Land og forsamlede sig til Raadslagning paa den sandede Pynt.

„Vi have ordentligt narret Kjeltringerne,“ sagde Hurry, idet han grinede over deres Held; „ville de besøge Kastellet, maa de enten vade eller svømme. Gamle Tom, det Indfald af Dem at opslaae Deres Bopæl ude paa Egen, var fortræffeligt og kan ikke noksom roses. Der gives Folk, som ansee Landjorden for sikkere end Vandet, men naar Alt kommer til Alt, viser Kærnuften, at den ikke er det, og Bævere, Røtter og andre kloge Dyr tve jo til det Sidste, naar de ere haardt i Knibe. Nu kalder jeg vor Stilling forskandsset og byder Kanadaerne Treds.“

„Lader os roe langs med denne sydlige Kyst,“ sagde Hutter, „og see, om der ikke skulde være Tegne til en Leir; men lad mig dog først undersøge Bugten noget næiere, da vi endnu ikke have været langt nok oppe ad den indre Kyst af Wynten til at kunne være sikker i vor Sag med Hensyn til den.“

Da Hutter havde udtalt, satte de sig alle Tre i Bevægelse i den af ham angivne Retning. Næppe kunde de fuldkomment oversee det Indre af Bugten, førend en almindelig Studsen viste, at deres Dine i et og samme Dieblil vare blevene fæstede paa en og samme Gjenstand. Det var ikke andet end en udgaaende Brand, som kastede

et usikkert og forsvindende Lys fra sig; men i denne Time og paa dette Sted, blev den pludseligt ligesaa isinefaldende, som „en god Gjerning i en slet Verden.“ Der var ikke Skygge af Tvivl om, at denne Ild var bleven tændt ved et af Indianernes Leirsteder. Beliggenheden, som paa alle Kanter, undtagen een, og selv paa denne, undtagen i en meget kort Afstand, var skjult for alle nysgjerrige Blikke, viste, at der var blevet anvendt større Omhu paa at fordølge Stedet, end det vilde været nødvendigt i et sædvanligt Niemed, og Gutter, som vidste, at der var en Kilde i Nærheden og en af de bedste Fiskepladser ved Søen, uddrog strax deraf den Slutning, at dette Leirsted indeholdt Hobens Fruentimmer og Børn.

„Det er ingen Krigerleir,“ brummede han til Hurry, „og der seve Præmier nok omkring den Ild til at udgjøre en svær Andeel af Priispenge. Send Knosen ned til Kanoerne, for han kan ikke bruges ved en saadan Heilighed, og lader os strax lægge Haanden paa Værket som Væand.“

„Der er Fornuft i Deres Wiening, Gamle Tom, og jeg deler den lige til den inderste Marv. Vildtskytte, gaa Du i Kanoen, min Gut, og ro ud paa Søen med den tomme og lad den drive ligesom vi gjorde med den anden; derpaa kan Du roe langs med Kysten, saa nær Du kan komme til Mundingen af Bugten, men holdende Dig udenfor Pynten og ligelædes udenfor Eivene. Du kan høre os naar vi behøve Dig og skulde det vare for længe,

vil jeg skriige som en Waage, ja det vil jeg gjøre; Skriiget af en Waage skal være Signalet. Hører Du Klirerne knalde og faaer Lyst til at slaes, kan Du jo gaac i Land og see, om Du kan bære Dig ligesaa godt ad med de Bilde, som med Hjertene."

"Hvis mine Dnsker kunde blive opfyldte, vilde dette Foretagende ikke blive iværksat. Hurry —"

"Meget rigtigt; Ingen negter det, min Gut; men Dine Dnsker kunne nu ikke blive opfyldte og dermed er den Sag forbi. No derfor midt ud paa Søen og naar Du kommer tilbage, vil der være Høre i den Leir."

Den unge Mand gav sig til at opfylde Begjeringen meget imod sin Willie og med et tungt Hjerte. Han kjendte dog Grændseboernes Fordomme for godt til at forsøge paa nogen Indvending; thi en saadan kunde under de nærværende Forhold let blevet farlig, ligesaa vist som den vilde være unyttig. Han roede derfor Kanoen stiltiende og med den tidligere Forsigtighed hen til et Sted i Nærheden af den rolige Vandflades Midtpunkt og kastede den nyligt erobrede Baad løs, for at den skulde drive hen til Kastellet for den lette sydlige Vind. Dette Middel var begge Gange blevet valgt i den sikre Forudsætning, at de lette Fartøier ikke vilde drive mere end et Par Mile bort før end det blev lyst og de kunde da let indhentes. For at forhindre en eller anden omstøisende Bilde fra at benytte dem ved at svemme ud til dem og bemægtige sig dem, en mulig, men

neppe sandsynlig Begivenhed, vare Mæretne blevne tagne ud af dem.

Wildtskuttten havde ikke saasnart ladet den tomme Kano drive, førend han dreiede Sternens af sin egen mod det af Hurry angivne Punkt paa Kysten. Saa lette vare det lille Fartsøis Bevægelser og saa kraftige Mæretagene af dets Herres Arm, at ti Minuter ikke vare forløbne, førend det atter nærmede sig Land og havde i dette korte Tidsrum tilbagelagt over en halv Fjerdingvei. Saasnart Wildtskuttten fik et Glimt at see af Sivene, hvoraf mange vorede ude i Vandet et hundrede Fod fra Land, standsede han Kanoen og fertoiede sit Fartsøi ved at helde sakt ved den tynde, men seige Stilk af en af nedboiede Planter. Her blev han liggende og opveiede med en spændt Forventning, som man let kan forestille sig, Udfaldet af det vovelige Føretagende.

Det vilde være vanskeligt at skildre dem, der aldrig have været Vidne dertil, det Dybsiede, som betegner en Ensamhed saa dyb som den, der nu herskede over Glimmerveilet. For Tiden forvædes dette ved Mattens Dunkelhed, som udbredte sine mørke og vphantastiske Skikkelser over Søen, Skoven og Bjergene. Det er virkelig ikke let at tænke sig et Sted, som bedre egnede sig til at forhoie disse naturlige Indtryk, end det, hvorvaa Wildtskuttten nu befandt sig. Søen var ikke større, end at menneskelige Sandser kunde omfatte det Hele, medens den aabenbarede saa me-

get af det majestætiske Skuespil, at det maatte frembringe det dybeste Indtryk. Det var, som sagt, den første Judo, Vildtskytten havde seet. Hidtil havde hans Erfaring indskrænket sig til Floder og mindre Vandløb og aldrig før havde han seet saa meget af den Orken, som han elskede saa høit, ligge udstrakt for hans Blik. Men fortrølig med Skoven var hans Mand istand til at udmale sig alle dens skjulte Mysterier, medens han betragtede dens løvfulde Overflade. Det var ligeledes første Gang han befandt sig paa et Spor, hvor Menneskeliv beroede paa Udfaldet. Hans Øren havde beruset sig ved Sagnene om Grændsekrigene, men han havde endnu aldrig mødt nogen Fjende.

Læreren vil derfor let indsee, hvor sværdte den unge Wizards Forventninger maa have været, medens han sad i sin ensomme Kane og søgte at opfange den mindste Lyd, som kunde tilkjendegive Tingenes Gang i Land. Hans Uddragelse havde været fuldkommen i Henseende til Theorien og hans Hatning vilde, trods den stærke Sværding, der var en Krugt af Mygheden, have gjort en Veteran Vre. De synlige Vidnesbyrd om Leirens eller Aldens Tilstedeværelse kunde ikke evidages fra det Sted, hvor Kanoen laa, og han var derfor nødt til alene at forlade sig paa Hørelsen. Han blev ikke utaalmodig: thi den Undervisning, han havde modtaget, havde vibragt ham Taalmodighedens Dyd og fremfor Alt indstærpet ham Nødvendigheden af at gaae

forligtigt tilværks ved et bemmeligt Overfald paa India-
nere. Engang syntes han at høre en tør Green brage,
men hans Forventning var saa spændt, at den kunde havde
vildledet ham. Paa denne Maade gik den ene Minut efter
den anden, indtil den Tid, hvori han havde været adskilt
fra sine Stalbrodre, udgjorde en god Time. Vildtskytten
vidste ikke, om han skulde være glad eller bedrovet over denne
forståelige Toven; thi bebudede den Sikkerhed for hans Buds-
forvante, saa varslende den Undergang for de Svage og
Ustyldige.

Det kunde omtrent være halvanden Time efterat
hans Kammerater og han havde skiltes ad, da Vildtskyttens
Opmærksomhed vakttes ved en Lyd, som opfyldte ham baade
med Skrak og Forbauselse. Det zittrende Skrig af en Maage
opsteg fra den modsatte Side af Søen og aabenbart ikke
langt fra dennes Udløb. Han kunde ikke tage Feil af
denne Fugls Toner, der ere saa velbekjendte for Gubver,
der er fortrolig med Lydene fra de amerikanske Indioer.
Gjennemtrængende, skjelvende, lydelig og temmelig lang-
trukken, synes de at være et sandt Barselskrig. De ud-
stodes derhos ofte om Natten som en Undtagelse fra de
fleste af Orkenens øvrige bejærede Beboeres Sædvane, en
Omstændighed, som havde foranlediget Hurry til at vælge
dem til Signal. Vel havde de to Gventørere haft til-
strækkelig Tid til at gaae over Land fra det Punkt, hvor
han havde forladt dem, og hen til det Sted, hvorfra Skri-

get hørtes, men det var ikke sandsynligt, at de havde gjort dette. Havde Leiren været forladt, vilde de have kaldt Wildtskytten til Kysten, og var den befolket, kunde der ikke være nogen tilstrækkelig Grund til at omkredse den for atter at indsfibe sig i en saa lang Afstand. Adlod han Signalet og lod sig løkkes bort fra Landingsstedet, kunde de, som stode paa ham, derved miste deres Liv, og paaagtede han ikke Skriget under Forudsætning af, at det virkelig hidrørte fra en Fugl, kunde Følgerne blive sørgelige, skjøndt af en anden Marsag. Under denne Ubestemthed ventede han, i det Haab, at Skriget, enten det nu var efterlignet eller naturligt, snart vilde blive gjentaget. Og han tog heller ikke Feil. Kun faa Minuter forløb førend det samme gjennemtrængende, advarende Skrig gjentoges fra den samme Kant af Eoen. Denne Gang skuffede hans Sandser ham ikke, da han nu var paa sin Post. Skjøndt han ofte havde hørt beundringsværdige Efterligninger af denne Fugl og selv ikke var nogen simpel Adept i Kunsten at udstøde dens Skrig, var han dog overbevist om, at Hurry, hvis Bestræbelser i saa Henseende han havde iagttaget, ikke vilde være istand til saa noiagtigt og fuldstændigt at følge Naturen. Han besluttede derfor ikke at ændse hiint Skrig, men at opbevare et mindre fuldkomment nærmere ved Haanden.

Neppe havde Wildtskytten fattet denne Beslutning, førend Nattens dybe Stilhed og Ensamhed afbrødes ved

en saa paafaldende Lyd, at den fordrev enhver Grindring om Waagens mere sørgmodige Toner fra den Lyttendes Hukommelse. Det var et Smertens Skrig, som enten kom fra et Fruentimmer eller ogsaa fra en ganske ung Dreng, der endnu ikke havde faaet mandig Røst. En hjerteskjærende Nædsel, om ikke kramagtige Dødsqvaler laa der i disse Lyd og den Angst, som havde valet dem, var ligesaa pludselig som frygtelig. Den unge Mand slap Sivet og satte sin Nare i Vandet uden at vide hvad han skulde gjøre, eller hvorhen han skulde styre. Men nogle saa Dieblikke forjog hans Ubestemtbed. Sønderbrydning af Grene, Bragen af tørre Lviste og Fodtrin hørtet ganske tydeligt; Lyden syntes at nærme sig Vandet, skjøndt i en Retning, som førte skraa ned mod Kysten og lidt nordligere end det Sted, af hvilket Vildtskytten efter Aftale skulde holde sig i Nærheden. Følgende denne Traad satte den unge Mand Raanen i Fart uden synderligt at give Ngt paa, hvorvidt han robede dens Nærværelse. Han havde naaet en Deel af Kysten, hvor Bredden var temmelig høi og aldeles brat. Mennesker arbeidede sig aabenbart gennem Buskene og Trærne paa det Øverste af Bredden, følgende langs med Strandkanten, som om de, der flygtede, søgte et gunstigt Sted til at komme ned ad. Netop i dette Dieblit glimtede fem, sex Risper og de ligeoverfor liggende Hjerger kastede, som sædvanligt, det skarpe Knald tilbage i et forlænget, rullende Echo. Et eller to Skrig, lig dem, der kunne undslippe

selv den Modigste, naar han pludseligt overfaldes af uventet Fare og Skræk, paafulgte og derpaa gjentoges Trampningen mellem Bussene paa en Maade, som tydede paa, at Mennesker brødes med Mennesker.

„Glatte Satan!“ brølede Hurry med det skuffede Haabs Raseri; „Hans Hud er indsmurt med Fidt! Jeg kan ikke faae fat! Tag det for Din Underfundighed!“

Paa disse Ord fulgte et Fald af en eller anden tung Gjenstand imellem de mindre Træer, som bekrandsede Bredden, saa at det forekom Wildtskytten, som om hans gigantiske Kammerat havde slængt en Fjende fra sig paa denne mindre høflige Maade. Alter gjentoges Flugten og Forfølgningen og derpaa saae den unge Mand en menneskelig Skikkelse fare ned ad Bakken og styrte flere Favn ud i Vandet. I dette kritiske Dieblit var Kanoen netop nær ved Stedet til, at denne Bevægelse, som foregik med ikke ringe Larm, kunde sees, og da Wildtskytten indsaae, at han maatte tage sine Stalbrødre ombord, hvorsomhelst det var, ilede han afsted til Undsætning. Hans Nare havde ikke været to Gange i Vandet, førend Hurrys Stemme hørtes at opfylde Luften med Forbandelser og han selv rullede ned paa den smalle Strand, bogstaveligen belæst med Fjender. Medens han laa paa Jorden og næsten søndertrulledes af sine Modstandere, udstødte den athletiske Grændsboer sit Maagestrig, paa en Maade, som vilde have opvakt Latter under mindre forfærdelige Omstændigheder. Skikkelsen ude i Vandet

syntes pludseligt at angre sin Flugt og foer ind med Land for at understøtte sin Kammerat, men mødtes og overvældedes strax af en halv Snes ny Førfølgere, som netop da kom springende ned ad Bredden.

„Slip, I maledede Dgler, Slip!“ raabte Hurry, stedt i en altfor stor Nød til at være meget omhyggelig i Valget af sine Udtryk, „Er det ikke nok, at jeg bliver bunden som et Stykke Træ, skal jeg ogsaa quæles?“

Disse Ord overtydede Bildtskytten om, at hans Bønder vare Fanger og at gaac i Land vilde være at dele deres Skjebne. Han var allerede kun hundrede Fod fra Kysten, da et Par betimelige Naretag ikke blot standsede Kanoen, men bragte den fem til sex Gange saa langt bort fra hans Fjender. Lykkelighvis havde alle Indianerne under Førfølgningen kastet deres Rifler fra sig, ellers vilde dette Tilbagetog ikke have kunnet iværksættes ustraffet, skjøndt Ingen havde bemærket Kanoen under den første Førføring af Haandgemængdet.

„Sæt fra Land, min Gut!“ raabte Gutter; „Vigebørnene have nu ingen Anden end Dem, at stole paa; De behøver bele Deres Førføgtighed for at slippe fra disse Vilde. Sæt af og Gud veligne Dem, dersom De hjælper mine Børn!“

Der var i det Hele taget kun liden Sympatbi mellem Gutter og den unge Mand, men den legemlige og aandelige Angest, hvormed denne Erførdring gjordes, tjente i

dette Dieblig til at skjule den Førstes Feil. Han saae kun Faderen i hans Lidelser og besluttede strax at give sit Løfte om Trosskab mod hans Tary og om at ville helde sit Ord.

„Bær kun rolig, Master Hutter,“ raabte han; „der skal nok blive passet baade paa Pigerne og paa Kastelet. Fjenden har gjort sig til Herre af Kysten, det nytter ikke at negte det, men han er endnu ikke bleven det af Vandet. Forsynet har os alle i sin Baretægt og Ingen kan sige, hvad Guden vil blive, men kan en god Willie hjælpe Dem og Deres, saa stol De kun paa den. Min Erfaring er lille, men min Willie er god.“

„Vel, vel, Wildtskytte,“ svarede Hurry med sin Sten-
torstemme, som dog havde tabt noget af sin Kraft; „vel,
vel, Wildtskytte. Du mener det godt nok, men hvad kan
Du udrette? Du har ikke meget at betyde, naar Alting
gaaer godt, og seer ikke ud til at blive et Vidunder, naar
det gaaer værst. Der er ligesaa vist fyrgetyve Wilde
her paa Kysten, som der er een, og det er en Hær, som
Du ikke er Mand for at overvinde. Det Bedste vil efter
min Mening være at styre lige hen til Kastelet, faae Pige-
børnene i en Kano tilligemed nogle faa Levnetsmidler og
derpaa at roe hen til det Hjørne af Eøen, hvorfra vi kom,
og saa finde det Bedste Ebor til Mohawks Floden. Disse
Djævler ville i flere Timer ikke vide, hvor de skulle søge efter
Eder, og om de ogsaa gjorde det og begyndte en hidsig For-

følging, saa maatte de dog gaae omkring enten den overste eller den nederste Ende af Søen, førend de kunde naae Eder. Det er min Mening om Sagen og dersom gamle Tom ber ønske at gjøre sit Testament og sidste Villie paa en for hans Døttre fordeelagtig Maade, vil han sige det samme."

"Det gaaer aldrig an, unge Mand," tog Hutter Ordet. "Fjenden har sine Speidere ude for at søge efter Kanoer og De vil blive seet og greben. Stel paa Kastellet og hold Dem fremfor Alt borte fra Land. Hold ud i otte Dage, saa ville Dropper fra Forterne nok fordrive de Bilde"

"Det vil ikke vare fire og tyve Timer, førend disse Hæve ville have lavet sig en Flaade for at storme Deres Kastel," faldt Hurry ham i Talen med større Hestighed, end man skulde have ventet det af en Mand, der var bunden og fangen og af hvem intet Andet var frit, end hans Ansættelse og hans Tunge. "Deres Raad klinger medigt, men det vil faae en sorgelig Ende. Hvis De eller jeg var i Huset, saa kunde vi nok holde ud nogle saa Dage; men buff paa, at denne Knos aldrig har seet en Fjende førend i Nat og har bød de kalde en Koloni-Samvittighed, skjøndt jeg for min Part anseer Samvittighederne i Kolonierne for emtrent at være det samme, som de ere berude i Skovene. Disse Bilde gjøre Tegn til mig, Wildtskytte, at jeg skal opmuntre sig til at komme i Land med Kanoen; men det skal jeg aldrig gjøre; det er imod Fornuft og Natur.

Enten de nu skalpere gamle Tom og mig i Nat, gjemme os til Piinslerne ved Baalet, eller føre os til Kanada, saa er det Dieget som Ingen veed, undtagen Djævelen, der raader dem hvorledes de skulle bære sig ad. Jeg har saadant et stort og tykhaaret Hoved, at det er meget rimeligt, at de ville forsøge paa at gjøre to Skalper af det; for Premien er en fristende Ting, ellers havde gamle Tom og jeg ikke været i denne Knibe. Saa — nu begynde de med deres Tegn igjen, men dersom jeg raader Dig til at gaae i Land, maa de ligesaa gjerne øde som stege mig. Nei, nei, Wildtskutte, hold Dig bare ude, hvor Du er, og naar det er blevet lyst, saa kom endeligt ikke Landet nærmere end hundrede Favne — — —

Denne Føremening afbrødes ved, at en Haand plummt slog ham paa Munden, et sikkert Tegn paa, at En blandt Høben forstod saameget Engelsk, at han omsider havde fattet Menningen af hans Ord. Strax efter begav hele Selskabet sig ind i Skoven, uden at Hurry syntes at gjøre Modstand. Dietep som Bussene ophørte at brage, hørtes dog Faderens Stemme atter:

„Er De trofast med mine Børn, saa veligne Dem Gud, unge Mand!“ vare de Ord, som naaede Wildtskuttens Øre, hvorpaa han saae sig overladt til at følge sin egen Alegsks Naad.

Flere Minuter forløb i Dødens Stilhed efterat Høben var forsvunden inde i Skoven. Paa Grund af Mørket

og den over et hundrede Favne lange Afstand havde Bildtskytten blot været istand til at skjelne Gruppen og see den trække sig tilbage, men selv denne dunkle Forbindelse med menneskelige Skikkelser havde givet Ortrinet et Liv, som stod i en stærk Modsetning til den fuldkomne Ensomhed, der blev tilbage. Skjøndt den unge Mand boiede sig fremad for at lütte, idet han holdt sin Hånd og sammentrængte enhver Gyne i den ene Sands: Hørelsen, naaede dog ingen Lyd hans Ore, som kunde tilkjendegive Nærheden af menneskelige Væsener. Det lod som om en Stilbed, der aldrig havde været afbrudt, atter herskede paa Stedet og for et Dieblil syntes det, som om det Skrig, der nyligt havde forstyrret Skovenes Tausshed, eller Marchs Forbandelser vilde havde været en Lettelse i den Følelse af Forladthed, som den fremkaldte.

Denne Låmbed paa Sjæl og Legeme kunde imidlertid ikke vare længe hos et Menneske med Bildtskyttens baade aandelige og legemlige Konstitution. Idet han satte Ruderne i Vandet, dreiede han Stjernen af Kanoen og roede langsomt, ligesom den gaar, som tænker dybt, ud til Midten af Søen. Da han troede at have naaet et Punkt, som laa i Linie med det, hvor han havde ladet Kanoen drive, forandrede han sin Retning Nørd ester og holdt den lette Røstning saa meget som muligt paa Ryggen. Efterat han havde roet omtrent en halv Fjerdingvei i den Retning, blev en mørk Gjenstand synlig paa Søen en

Kjende til Høire, og ved at dreie sig noget til den Side kom han snart i Besiddelse af sin tabte Prise og gjorde den fast ved sin egen Baad. Bildtskytten undersøgte nu Himlen, Vindens Retning og de to Kanoers Heliggenhed og da han i ingen af Delene fandt nogen Anledning til at forandre sin Plan, lagde han sig ned og beredede sig til at faae nogle faa Timers Søvn, for at Morgenen kunde finde ham styrket til det Arbeide, den vilde udkræve.

Skjøndt den Trætte og den Haardføre søve trygt selv under Farens Omgivelser, varede det dog en kort Tid, førend Bildtskytten tabte sin Hukommelse. Hans Sjæl dvælede ved hvad der havde tildraget sig, og hans balvtbeviste Fvner fremstillede Nattens Begivenheder i et Slags vaagen Drøm. Pludseligt var han oppe og paa sin Post; thi han indbildte sig at høre det med Hurry aftalte Signal, som kaldte ham i Land. Men Alt var atter stille som Graven. Kanoerne glæde langsomt Nørd efter, de tankefulde Stjerner skinnede i deres milde Glorie over hans Hoved og den skovomkrandsede Vandflade laa nedsænket mellem sine Bjerge, ligesaa rolig og tungsindig, som om den aldrig oprørtes af Blæsten eller befinnedes af Middagsolen. Niel engang udstødte Naagen sit zittrende Skrig ved den nederste Ende af Søvn og Baaden var løst. Bildtskytten gjorde sit haarde Leie tilrette, strakte sig ud paa Bunden af Kanoen og faldt i Søvn.

Syvende Kapitel.

Dagen havde allerede begyndt at grye, da den unge Mand, hvem vi have forladt i den i forrige Kapitel beskrevne Stilling, atter aabnede Sinene. Dette var ikke saasnart skeet, før han soer op og saae sig omkring med en Persons Ivrighed, der pludseligen indsoer Bigtigheden af noiaagtigt at forvise sig om sin Stillings sande Bessaffenhed. Hans Hvile havde været tryk og uforstyrret og daban vaagnede, var det med en Klarhed i Munden og en Snarraadighed, som høiligen behøvedes i samme Dieblit. Solen var vel ikke staaen op, men Himlens Svælvning var fuld af den henrivende Blidhed, som „bringer og slutter Dagen“, medens Luften gjensled af Fuglenes Jubel, den besjerede Slægts Lovsange. Disse Toner advarede Wildtskytten om den Fare, hvorfør han var udsat. Vel var Luftningen, tvi Wind kunde den nevre kaldes, endnu stedse let, men var dog tiltagen lidt i Mattens Lev og da Kanoerne kun laa som en Fjer paa Vandet, vare de drevne dobbelt saa langt, som man havde ventet, og havde, hvad der var endnu farligere, nærmet sig Foden af det Bjerg, som her steg brat op fra den østlige Kyst, saa meget, at Fuglenes Sang tydeligt hørtes. Dette var ikke det Børste. Den tredie Kano havde taget den samme Retning og drev langsomt mod en Pynt, hvor den eienlynlit maatte stede, hvis den ikke

dreiedes til Siden ved en Forandring af Vinden, eller af Menneskehænder. I ingen anden Henseende viste der sig Noget, som kunde tiltrække sig Opmærksomhed, eller vække Mistanke. Kasketen stod paa dets Grund næsten tværs af Skanoerne, der vare drevne flere Mile i Nattens Løb, og Arken laa fortsiet ved dets Pæle, saaledes som de Begge havde ligget flere Timer iforveien.

Wildtskytten henvendte naturligviis først Opmærksomheden paa Skanoen forude. Den var allerede ganske nær ved Punten og nogle faa Mæretag vare nok til at overtyde ham om, at den maatte støde, førend det blev ham muligt at indhente den. Netop i dette Dieblik blæste det høist ubeleiligt friskere op, hvorefter det lette Fartøis Drift blev hurtigere og sikkrere. Indseende Umuligheden af at forebygge en Berøring med Landet, besluttede den unge Mand flosgeligt ikke at opbidse sig ved unyttige Anstrengelser, men roede, efter først at have seet til Fængkrudtet paa sit Vævær, langsomt og forsigtigt hen til Punten, idet han med Flid gjorde en lille Omvei for kun at være udsat fra een Kant, naar han nærmede sig.

Da Skanoen, som drev, ikke lededes af nogen saadan Forstandighed, fortsatte den sin egen Vej og stødte paa en lille, skjult Klippe i en Afstand af et Par Favne fra Kysten. Netop i dette Dieblik var Wildtskytten kommen tværs af Punten og vendte Stevnen af sin egen Baad med Land, efter først at have fastet den, han bugserede, løs for ikke at være for-

hindret i sine Bevægelser. Kanoen hængte et Dieblif paa Klippen, derpaa hævede den sig en Haarsbred ved en næsten umærkelig Dyrning, dreiede rundt, kom løs og løb paa Stranden. Alt dette bemærkede den ung: Mand, men det fik hverken hans Puls til at slaae heftigere, eller hans Haand til at arbeide stærkere. Hvis Nogen laa og ventede paa Kanoens Ankomst, maatte han blive seet, og den yderste Forsigtighed ved at nærme sig Landet var uundgaaelig; var der derimod intet Bagheld, var Hastværk uferodent. Da Pynten næsten laa iskraas over for den indianske Leir, haabede han det Sidste, skjøndt det Første ikke blot var muligt, men ogsaa sandsynligt; thi de Vilde vare hurtige til at anvende alle deres eiendommelige Krigsmaades Hjælpemidler og havde sandsynligviis mange Sædere ude, der skulde ransage Kysterne for at finde et Fartoi, som kunde føre dem over til Kastellet. Da et eneste Blik paa Egen fra hvilketsemhelst eyboiet Punkt maatte blotte den mindste Gjenstand paa dens Overflade, var der kun lidet Haab om, at nogen af Kanoerne kunde forblive uieet, og indiansk Skarpindighed behøvede ikke belæres om, hvorben en Baad eller et Stykke Træ vilde drive, naar først Vindens Retning var bekjendt. Alt som Vildtskotten kom Landet nærmere, bleve hans Næretag langsommere, hans Dine mere oarvaagne og hans Dren og Næseboer mere advidede for at erfanke en muligt lurende Fare. Det var et prøvende Dieblif for en Mindviet og ei engang var den Dyrning

tilstede, som den Frygtssomme undertiden føler ved at vide sig blive bemærket og roest. Han var aldeles ene, henviist til sine egne Hjælpekilder og hørte ikke nogen opmuntrende Stemmes Bisfald. Trods alle disse Omständigheder kunde den i Skovkrigen meest erfarne Veteran ikke have erført sig bedre. Lige fri for Dumdriftighed og Nislen betegnedes hans Nærmelse ved en vis filosofisk Klogskab, der syntes at opbøje ham over alle andre Bevæggrunde end dem, som bedst egnede sig til Dynaaelsen af hans Diemed. Dette var Begyndelsen til en Løbebane af Skovbedrifter, som senere gjorde denne Mand paa hans Maade og indenfor Skranterne af hans Levemaade og Forhold ligesaa berømt som mangen en Helt, hvis Navn har prydet Værker, der ere bleve langt mere navnkundige, end en saa simpel Fortælling som vor negensinde kan blive.

Da Bildtskytten omtrent var halvhundrede Aarne fra Kysten, reiste han sig op i Kanoen og tog tre eller fire kraftige Dag med Naren, der vare tilstrækkelige til at drive Fartøiet til Land, hvorpaa han hurtigt lagde Arbeidsredskabet tilside og greb Krigen. Han var lige i Begreb med at løfte Nislen op, da der ovenpaa et skarpt Knald fulgte Hvinet af en Kugle, der foer saa tæt forbi ham, at han uvilkaarligt kom til at studie. I næste Dieblil vakkede Bildtskytten og faldt saa lang han var ned paa Bunden af Kanoen. Et Hyl — det kom fra en enkelt Stemme — paafulgte og en Indianer sprang fra Buskene ud paa

den aabne Plads paa Punten og løb henimod Kaneen. Det var dette Dieblik, den unge Mand længtes efter. Han reiste sig strax op og sigtede med sin egen Kiffel paa sin ubedækkede Fjende, men hans Fingre nølede dog med at trykke løs paa et Menneske, over hvem han havde en saa afgjort Fordeel. Denne forte Tøven frelst sandsynligvis Indianerens Liv; thi han ilede ligesaa hurtigt tilbage til sit Skjul, som han var brudt frem deraf. Wildtstyten havde imidlertid rask nærmet sig Landet og hans Kano naaede Punten netop som hans Fjende forsvandt. Da den ikke blev styret, stødte den med Land nogle faa Skridt fra den anden Baad og skjøndt hans Fjende først maatte lade sin Kiffel igjen, havde han dog selv ikke Tid til at sikke sig sit Bytte og bringe det udenfor Fare, førend han vilde blive udsat for nok en Kugle. Under disse Omstændigheder tovede han derfor ikke et Dieblik, men styrtede ind i Skoven og søgte sig et Skjul.

Paa selve Punten var der en lille aaben Plads, tildeels beveret med Græs og tildeels bestaaende af Sand, men en tæt Krands af Buske omgav den øverste Rand. Naar man var kommen igjennem dette smalle Belte af dvergagtig Plantervert, kom man umiddelbart derpaa ind under Skovens høie, dunkle Hvalvinger. Grunden var i en Strækning af nogle hundrede Fod temmelig flad og derpaa hævede den sig brat som et Bjerg. Træerne vare høie, store og saa fri for Understør, at de lignede uhyre, uregelmæssigt anbragte

Søiler, der bare en Hvalving af Lov. Skjøndt de for deres Alder og Størrelse stode temmelig tæt ved hoerandre, kunde Diet dog trænge igjennem i en betydelig Afstand og hele Troppesafdelinger kunde gjerne have segtet med Drøden og efter en lagt Plan under deres Bedækning.

Vildtskytten vidste, at hans Modstander maatte være beskjefiget med at lade paa ny, naar han ikke var flygtet. Det Første viste sig at være Tilfældet; thi den unge Mand havde ikke saasnart stillet sig bagved et Træ, førind han saae et Glimt af Indianerens Arm, hvis Yegeme skjultes af en Eg, netop i Begreb med at støde den i Skind indsvøbte Kugle ned i Lobet. Intet vilde have været lettere, end at springe frem og afgjøre Sagen ved et pludseligt Anfald paa den uforberedte Fjende; men Vildtskyttens Følelser evrørtes med et saadant Skridt, skjøndt hans eget Liv nyligt var blevet efterstræbt fra et Bagveld. Han var endnu uerfaren i de Vildes barbariske Krigsmaade, som han kun kjendte af Sagn og Theori, og det forekom ham at være en uredelig Ferdeel at angribe en ubevæbnet Fjende. Hans Færve havde antaget en høiere Modme, hans Dier vare truende, hans Læber sammenvresede, og alle hans Kræfter vare samlede og rede; men istedetfor at nærme sig og skyde, sænkede han sin Rifel i den hos Jægeren sædvanlige Stilling, naar han holder sig færdig til at sigte, og mumlede ved sig selv, uden at vide af, at han talte:

„Nei, nei; det er maastee en Rødhuds Krigsmaade, men det er ingen Christens Gaver. Lad den Ugudelige først faae ladt, saa skulle vi afgjøre det som Wiand; thi Kanoen hverken maa eller skal han faae. Nei, nei; lad ham faae Tid til at lade, og Gud vil tage vare paa den Nætfærdige.“

I al denne Tid havde Indianeren været saa beskæftiget med sine egne Bevægelser, at han endog var uvidende om, at hans Fjende var inde i Skoven. Hans eneste Frygt var, at Kanoen skulde blive bemægtiget og bortført, førend han kunde blive færdig til at forbinde det. Han var tyet til Skjulet af Banc, men var kun nogle faa Fæd fra de omtalte Buske og kunde i et Dieblis være i Udkanten af Skoven rede til at skyde. Afstanden mellem ham og hans Fjende var omtrent fem og tove Favne og Naturen havde ordnet Træerne saaledes, at Sunslinien ikke afbrødes, undtagen af tvende Træer, bag hvilke de to Modstandere stode.

Hans Rifel var ikke saasnart ladt, førend den Wilde saa sig omkring og gik fremad, uforfægtig med Hensyn til sin Fjendes sande, men varsomt med Hensyn til dennes formentlige Silling, indtil han var ganske blottet. Da traadte Wildskytten frem fra sit eget Skjul og raabte ham an.

„Denne Nei, Rødhud, denne Nei, hvis Du søger efter mig,“ raabte han. „Jeg er ung i Krigen, men ikke saa ung, at jeg skulde blive staaende paa den aabne Strand

og lade mig skydes ned som en Staturgle ved høilys Dag. Det berøer paa Dig selv, om det skal være Fred eller Krig, thi mine Gaver ere hvide Gaver og jeg bærer ikke til dem, som ansee det for tappert at fælde dødelige Mennesker bagfra i Skovene."

Den Wilde blev høiligen overrasket ved at opdage den Fare, hvori han svævede. Han kunde imidlertid lidt Engelsk og fattede den Andens Mening og var ligeledes for godt øvet til at forraade nogen Uro. Han satte derfor Skelben til Jorden og gjorde, med en tillidsfuld Mine en beftig, stolt Gebarde. Alt dette skete med dens Letbed og Fatning, som ikke er vant til at ansee Noget for sin Overmand. Midt under denne veloverlagte Handling bragte den Vulkan, som raste i hans Indre, hans Dine til at flamme og hans Næseboer til at udvide sig, ligesom Kvedvret, naar det pludseligt forhindres fra at gjøre det dødsbringende Spring.

"To Kane," sagde han med sin Stammes dybe Strubetoner, idet han, for at forebygge Misforstaaelse, rakte ligesaa mange Fingre i Beiret, som han havde nævnet Tal; "een for Dig — een for mig."

"Nei, nei, Wingo, det bliver der ikke noget af. Ingen af dem bærer Dig til og Du skal heller ingen af dem faae, saalænge jeg kan forhindre det. Jeg veed, at der er Krig mellem Dit og mit Folk, men det er ingen Grund, hvorfor dødelige Mennesker skulle tage Livet af

hinanden, ligesom vilde Dyr, der mødes i Skoven; gaa derfor Din Vej og lad mig gaae min Vej, den er stor nok for os Begge og naar vi mødes i aaben Kamp, da maa Herren bestemme vor Skjebne."

"Godt!" udbrod Indianeren; "Min Broder Missio-
naire — megen Tale, Alt om Manitu."

"Ikke det, ikke det, Kriger. Jeg er ikke god nok for Herubuterne og for god for de fleste af de andre Landstrygere, som prædike omkring i Skovene. Nei, nei, jeg er endnu kun en Jæger, skjøndt det er rimeligt nok, at jeg, førend Freden bliver sluttet, vil faae Leilighed til at maale mig med nogle af Dine Landsmænd. Men jeg ønsker, at det maa skee i aaben Kamp og ikke i et Skjenderi om en usiel Kane."

"Godt! Min Broder meget ung — men han meget vis. Lille Kriger — stor Taler. Hovding engang i Raad."

"Det hverken veed eller siger jeg, Indianer," svarede Billedskytten, rødrende lidt ved den stot dulate Spot i den Andens Bæsen; "jeg ventet mig et Liv i Skovene og ønsker blot, at det maa blive fredeligt. Alle unge Mand maa gaae paa Krigsstien, naar Omstændighederne fordrer det, men Krig er usødvendig Blodsudgydelse. Jeg har seet nok heraf i Nat før at vide, at Forsynet vredes derefter, og jeg opfordrer Dig nu til at gaae Din Vej,

medens jeg gaaer min, og haaber, at vi stilles som Venner."

"Godt! Min Broder har to Skalper — graat Haar under den anden. Gammel Viisdom — ung Tunge."

Du nærmede den Bilde sig tillidsfuldt med udstrakt Haand og smilende Ansigt og hele hans Holdning røbede Venlighed og Agtelse. Wildtskytten modtog hans tilbudte Ven- skab paa en passende Maade og de rystede hjerteligt hinan- dens Hænder, idet Enhver af dem søgte at overtyde den An- den om sin Oprigtighed og sit Dnske om Fred.

"Hver have sit," sagde Indianeren; "min Kano, min; Din Kano, Din. Gaa see; hvis Din, Du beholde, hvis min, jeg beholde."

"Det er retfærdigt, Rødhud; skjøndt Du tager Keil, naar Du anseer Kanoen for Din Eiendom. Imidlertid: at see er at troe, og vi ville gaae ned til Stranden, hvor Du kan see med Dine egne Dine; for Du vil rimeligviis ikke saa aldeles forlade Dig paa mine."

Indianeren udstødte sit Ynglingsudtryk "Godt!" og der- paa gik de ved Siden af hinanden ned til Strandbredden. Der laa ingen tilsyneladende Mistillid i nogen af deres Bøsen, idet Indianeren gik foran, som om han vilde vise sin Ledfager, at han ikke var bange for at vende Ryggen til ham. Da de kom ind paa den aabne Plads, pegede den Førstnævnte paa Wildtskyttens Baad og sagde høitide- ligt:

„Ikke min — blegt Ansigts Kane. Denne rød Mands. Ikke vil have anden Mands Kane — vil have sin egen.“

„Du tager Feil, Rødhud, Du tager aldeles Feil. Demmo Kane blev betroet gamle Gutter til Opbevaring og er hans efter alle Love, baade røde og hvide, indtil dens Eiermand forlanger den tilbage; Tosterne og Naaderne i Barken tale selv for sig. Ingen har seet en Indianer gjøre saadant Arbeide.“

„Godt! Min Broder lidet gammel — stor Wiisdom. Indianer ikke gjort den. Hvid Mands Arbeide.“

„Det er mig kjært, at Du troer det, for dersom Du havde paastaet det Modsatte, kunde det have forvoldt endt Blod imellem os, da Enhver har Ret til at tage sit Eget. Jeg vil bare skyde Kanoen saa langt ud, at Ingen af os kan naae den; det er det bedste Middel til at jevne alle Vanskeligheder.“

Medens Wildtskytten talte satte han Foden med Enden af den lette Baad og skød den med et kraftigt Stød over hundrede Fod ud i Søen, hvor den ved at komme ud i den riigtige Strømning nødvendig maatte drive forbi Pynnten og ikke længere være udsat for at komme i Land. Den Vilde studsede ved dette hurtige og bestemte Skridt og hans ledsager saae, at han kastede et iisliemt og ovbragt Blik paa hans egen Kane, eller den, som indeholdt Klarerne. Denne Forandring i Bæsen varede imidlertid kun et Nie-

blik og derpaa antog Trokeseren atter sin venstkabelige Mine og et veltilfredst Smil.

„Godt!“ gjentog han med endnu stærkere Betoning end før. „Ligt Hoved, gammel Forstand. Ved hvorendes afgjøre Strid. Farvel Breder. Han gaaer til Huus i Sv — Mieskusrette Huus — Indianer gaaer til Leir; siger Hovdinger ikke fandt Kano.“

Dette Forflag var ingentunde Wildtskvtten uvelkomment; thi han længtes meget efter at komme tilbage til Fruentimmerne, og tog derfor meget beredvilligt Indianerens fremrakte Haand. Afskedsordene vare venstkabelige og medens den røde Mand gif roligt hen med Skoven med Riflen hvilende i Bugten af hans Arm og uden at see sig een eneste Gang ureligt eller mistænkeligt om, begav den hvide Mand sig til den tilbageblevne Kano, bærende sit Gevær paa samme fredelige Maade, men rigtignok med Dinene stivt befæstede paa den Mandens Bevægelse. Denne Mistillid syntes imidlertid at være aldeles ugrundet og, ligesom skammende sig derved, vendte den unge Mand ogsaa sit Blik bort og gif ubekymret hen til Baaden. Derpaa begyndte han at skyde Kanoen fra Land og at træffe de øvrige Forberedelser til Afreisen. Efterat han omtrent i en Minut havde været saaledes beskæftiget, vendte han tilfældigviis Ansigtet mod Land og hans hurtige og sikre Die robede ham paa Stedet den Fare, hvori hans Liv svævede. Den Vildes sorte, sunklende Dine stirrede paa

ham ligesom Tigerens, naar den laver sig til Spring, giennem en lille Aabning i Bussene og Mundingen af hans Riffel syntes allerede at aabne sig i Lume med hans eget Legeme.

Nu kom Wildtskyttens lange Dueltse som Jæger ham ypperligt tilpas. Want til at skyde paa Hjorten i Lobet og det ofte, naar man blot funde gjette sig til den egentlige Stilling af Dvrets Krop, brugte han nu den samme Maade her. At spænde og bringe Riflen i Ligevegt udfortes i et eneste Dieblik og ved een eneste Bevægelse; derpaa lagde han an, næsten uden at sigte, og skød ind imellem Bussene, hvor han vidste der maatte være et Legeme, som horte til det forfærdelige Ansigt, der alene var synligt. Der var ikke Tid til at løfte Geværet høiere i Beiret eller til et bedre Sigte. Hans Bevægelser vare saa hurtige, at de Begge løsnede deres Geværer i samme Dieblik og der kun høretes et Knald. Bjergene gave kun et Gæbe tilbage. Wildtskytten sænkede sin Riffel og stod med opreist Hoved, saa rolig som en af Granerne i den stille Juni Morgen, iagttagende Udfaldet, medens den Wilde udstødte blint Hyl, der er blevet historisk ved dets Skræk indjagende Virkning, svang igjennem Bussene og kom farende over den aabne Plads, svingende sin Tomabawf. Endnu rørte Wildtskytten sig ikke, men stod med den uladte Riffel støttet med Skulderen, medens hans Hænder af Jægerpane mekanisk følte efter Krudthorn og Krudtmaal. I en Afstand af em-

trent fyrgetyve Fod fra sin Fjende hvirvlede den Wilde sit skarpe Baaben assistet, men det skete med et saa usikkert Die og en saa svag og uvis Haand, at den unge Mand greb det ved Skastet, da det fløi forbi ham. I samme Dieblik vakkede Indianeren og faldt saa lang han var til Jorden.

„Jeg vidste det; jeg vidste det!“ udbrod Wildtskytten, der allerede var i Begreb med at støde en ny Kugle ned i sin Riffel. „Jeg vidste, at det vilde komme dertil, saainart jeg havde faaet Vinien af hans Dine. En Mand søger pludseligt og skyder rask, naar det gjælder hans eget Liv; ja, jeg vidste, at det maatte blive Udfaldet. Jeg var ham omtrent hundrede Felen af en Sekund før geivindt, ellers vilde det have seet galt ud for mig! Dglens Kugle bar netop streifet min Side; men man sige hvad man vil for eller imod dem, en Kødud er paa ingen Maade saa sikker med Krudt og Kugle som en hvid Mand. Deres Gaver synes ikke at være af den Bestaaffenhed. Selv Ghingachgoek, saa stor som han er i andre Ting, er dog ingenlunde aldeles ufeilbar med Riffelen.“

Imidlertid var Beværet atter blevet ladt og efterat have kastet Tomahawken ud i Kanoen nærmede Wildtskytten sig sit Døer og stod, støttende sig paa sin Riffel, og betragtede ham med sorgmodig Dymærksomhed. Det var første Gang han havde seet et Menneske falde i Kamp, det var den første Slabning, med hvem han for Alvor havde

opløstet sin Haand. Disse Fornemmelser vare ny og Anjeren blandede sig med vore bedre Følelsers Friskhed i hans Triumph. Indianeren var ikke død, skjøndt Kuglen var gaaen igjennem hans Krop. Han laa paa Ryggen uden at røre sig, men Dinene vare fulde af Bevidsthed og iagttøge, skinsyge paa enhver Bevægelse, hans Overvinder, ligesom den faldne Fugl betragter Fuglefængerens. Han ventede sandsynligviis det dræbende Hug, der skulde gaae forud for Tabet af hans Skalp, eller troede maassée, at denne grusomme Handling skulde gaae forud for hans Død. Wildtskytten læste hans Tanker og fandt en sorgmodig Glæde i at betage den hjæveløse Bilde hans Frygt.

„Nei, nei, Rødbud,“ sagde han, „Du har ikke længere Noget at frygte af mig. Jeg er af christelig Herkomst og Skalverina hører ikke til mine Gaver. Jeg vil bare tage Din Riffel, saa skal jeg komme tilbage og gjøre Dig den Tjeneste, jeg kan, ihvervel jeg ikke kan blive ret længe her, da Rualdet af tre Rissler jagtens vil skaffe mig negle af Gders Dævrele paa Halsen.“

Slutningen sagdes i et Slags Gnetale, medens den unge Mand gik hen for at søge efter Riffelen. Beværet fandtes, hvor dets Eiermand havde ladet det falde, og blev strax lagt i Kaneen. Wildtskytten lagde sin egen Riffel ved Siden af det, og vendte derpaa tilbage til Indianeren.

„Alt Fjendskab mellem mig og Dig, Rødbud, er forbi,“

sagde han, „og Du kan være ganske rolig for Din Skalp og enhver anden Fortrædigelse. Mine Gaver ere hvide, som jeg har sagt Dig, og jeg haaber, at min Udfærd ogsaa skal være det.“

Derksom Blikke kunde have udtrykt Alt det, de skulde betyde, vilde Wildtskyttens uskyldige Forsængelighed med Hensyn til Farven maaskee være bleven en Smule tilretteviist; men han forstod kun den Taknemlighed, som den døende Wildes Dine tilkjendegave, uden i mindste Maade at erdage den bittere Spet, som kæmpede med den bedre Koelske.

„Vand!“ stønnede den tørstige og ulykkelige Skabning; „Giv stakkels Indianer Vand.“

„Ja Vand skal Du faae, om Du saa vil drikke Egen tør. Jeg skal bære Dig ned til den, for at Du kan faae saa meget Du lyster. Saaledes, har man sagt mig, gaaer det alle Saarede; Vand er deres sterke Trost og Husvalselse.“

Ved disse Ord loftede Wildtskuttens Indianeren ev i sine Arme og bar ham ned til Egen. Her hjalp han ham til at komme i en saadan Stilling, at han kunde tilfredsstille sin brændende Tørst, hvorefter han satte sig selv paa en Steen, lagde sin saarede Viedstanders Hoved i sit eget Skjod og søgte, saa godt han kunde, at mildne hans Dodskamp.

„Det vilde være syndigt af mig at sige Dig, at Din Tid ikke var kommen, Kriger,“ begyndte han, „og derfor

vil jeg ikke sige det. Du er allerede over Middelalderen og i Betragtning af det Slags Liv, I føre, have Dine Dage alt været temmelig mange. Hovedsagen er nu at see fremad efter det, der skal komme. Hverken Dødbuden eller det blege Ansigte regner i det Hele taget paa at sove for evigt, men Begge vente at leve i en anden Verden. Hver har sine Gaver og vil blive dømt efter dem og jeg formoder, at Du har tænkt nok over disse Ting til ikke at behøve Prædikener, naar Dømmen kommer. Du vil finde lykkelige Jagtegne, dersom Du har været en retfærdig Indianer; har Du derimod været uretfærdig, vil Du støde paa Drakener. Jeg har saa mine egne Tanker om disse Ting; men Du er for gammel og erfaren til at behøve Forklaringer af en saa ung Mand som jeg."

"Gødt," udbrød Indianeren, hvis Nost beholdt sin Dybde, selv medens Livet strømmede bort; "lygt Hoved — gammel Visdom."

"Det er undertiden en Trost, naar Guden kommer, at vide, at de, som vi have skadet, eller søgt at skade, tilgive os. Jeg formoder, at Naturen søger denne Trost for at erholde Tilgivelse paa Jorden, da vi aldrig kunne vide, om han, som er Alt, tilgiver, førend Dømmen kommer. Det er trøstende at vide, at der dog er nogen Tilgivelse, og det antager jeg er Hemmeligheden. Hvad mig selv angaaer, da overser jeg aldeles Dine Planer med mit Liv; for det Første, fordi der ingen Skade er sket; dernæst

fordi det er Dine Gaver og Natur og Opdragelse, og jeg ikke burde have stolet paa Dig; og endeligen og især fordi jeg ikke kan nære Uvillie mod nogen Døende, enten han er en Hedning eller en Christen. Vær derfor kun rolig, hvad mig angaaer; Du maa bedst vide, hvilke andre Ting, der kunne forurolige Dig, eller forskaffe Dig Trost i et saa prøvende Dieblif."

Indianeren havde sandsynligviis nogle af de frugtelige Glimt af den ubekjendte Tilværelsestilstand, som Gud i sin Barmhjertighed undertiden synes at indromme hele Wiennesseslægten; men de stode nødvendigviis i Overensstemmelse med hans Sædvaner og Fordomme. Ligesom de fleste af hans Landsmænd og ligesom altfor mange af vore egne tænkte han mere paa at døe paa en Maade, som kunde vinde de Efterlevendes Bifald, end paa at sikke sig en bedre Tilstand efter dette Liv. Medens Bildtskytten talte, var hans Aand lidt forvirret, skjøndt han følte, at Hensigten var god, og da hiin havde udtalt, opstod der en vis Fortrydelse hos ham over, at Ingen af hans egen Stamme var tilstede, som kunde være Bidne til hans Stoicisme under høist smertelige legemlige Lidelser og den Fasthed, hvormed han gik sin Ende imøde. Med det høie, medfødt Galanteri, der saa ofte udmærker den indianske Kriger, førend han bliver fordærvet ved altfor megen Omgang med den flætteste Klasse af de hvide Mænd, søgte han at til-

kjendegive sin Taknemlighed for den Andens gode Hensigter og at give ham at forstaae, at de bleve erkjendte.

„Gødt!“ gjentog han; thi det var et engelsk Ord, som de Wilde hyppigt brugte; „Gødt — ungt Hoved; ungt Hjerte med. Gammelt Hjerte baardt; ikke fælde Taarer. Hør Indianer, naar han deer, og ikke lyve — hvad kalder han sig?“

„Vildtskytten er det Navn, jeg nu bærer; skjøndt Delawarerne have sagt, at naar jeg kommer tilbage fra fra denne Krigssti, skal jeg faae et mandigere Navn, hvis jeg kan fortjene det.“

„Det gødt Navn for Dreng — fattigt Navn for Kriger. Han faaer bedre snart. Ingen Krugt der“ — i den stærke Spænding, hvori den Wilde befandt sig, havde han Kraft nok til at løfte sin Haand i Reiret, og banke den unge Mand paa Brystet — „sikkert Die — Finger Lynild — Eigte, Død — stor Kriger snart. Ikke Vildtskytte — Falkovic — Falkovic — Falkovic. Trykke Haand.“

Vildtskytten — eller Falkovic, som Ynglingen da for første Gang blev kaldt; thi i sine senere Aar bar han dette Navn overalt der i Egnen — Vildtskytten greb den Wildes Haand og nu drog denne sit sidste Suk i denne Stilling, stirrende fuld af Beundring paa en Fremmed, der havde lagt saa stor Hurtighed, Dygtighed og Fasthed for Dagen under et ligesaa prøvelsesfuldt sem for ham nyt

Dytrin. Naar Læseren erindrer, at det er Indianerens høieste Tilfredsstillelse at see sin Fjende røbe Svaghed, vil han bedre kunne bedømme den Udfærd, som havde fravrøstet en saa stor Tilstaaelse i et saadant Dieblif.

„Gans Nand er flygtet bort,“ sagde Wildtskøtten med undertrykt, tungsindig Stemme. „Ik ja! Saavidt kommer det, tidligt eller seent, med os Alle, og den er lykkeligst, lad saa hans Hud være af hvilken Farve den vil, som bedst er istand til at gaae Diebliffet i Møde. Her ligger en uden Tvivl tapper Krigers Lig og Sjælen flyver allerede til dens Himmel eller dens Helvede, enten det nu er en lykkelig Jagtegn eller et Sted, som har Mangel paa Wildt, Herlighedens Boliger, efter Hernbuternes Lære, eller Luer af Ild! Saaledes gaaer det ogsaa i andre Henseender. Der have nu gamle Gutter og Hurry Harry bragt sig selv i Forlegenhed, hvis de ikke have paadraget sig Piinsler og Død, og det alene for en Præmies Skyld, som Lykken tilbyder mig paa en, som Mange vilde synes, lovlig og passende Maade. Men ikke en Skilling af saadanne Penge skal tynde i min Haand. Hvid blev jeg født, og hvid vil jeg døe og holde fast paa min Farve, selv om hans kongelige Majestæt, hans Gouverneurer og alle hans Raadsberrer baade hjemme og i Kolonierne glemme, hvorfra de ere udsprungne og hvorhen de haabe at komme, og det Altsammen bare for en Emule Fordeel i Krigen. Nei, nei, Krieger; aldrig skal min Haand fortrædige Din Skalb, og derfor kan Din Sjæl være

relig med Henſyn til et anſtændigt Udſeende, naar Legemet kommer for at forene ſig med den i Dit eget Mandernes Land."

Bildtſkulten reiste ſig ſaaſnart han havde udtalt. Derpaa bragte han den Døde i en ſiddende Stilling med Hvirvlen mod den lille Klippe med tilbørlig Omhu for, at han ikke ſkulde falde eller paa nogen Maade komme i en Stilling, ſom efter en Vilds fildne, ſjøndt phantaſtiſke Begreber kunde synes uſømmelig. Da denne Pligt var opfyldt, blev den unge Mand ſtaende og betragtede ſin faldne Fjendes biſtre Maſyn med et Slags tungſindig Mandſtraværelſe, Men ſom han pleiede begynde han ifølge den Kane, han havde antaget ved at leve ſaa meget alene i Skovene, atter at give ſin Tanker og Hølelier Luft i Ord.

"Jeg traagtede ikke efter Dit Liv, Rodbud, men Du lovnede mig intet Kats mellem at dræbe eller blive dræbt. Enhver af os handlede efter ſine Gaver, antager jeg, og Ingen fortjener at dadles. Du var ferraederiff efter Din Natur i Krig og jeg var en Emule uferſigtig, da jeg er tilbøielig til at tree Andre. Du vel, dette er min første Kamp med et dødeligt Menneſte, ſjøndt den rimeligviis ikke vil blive den ſidſte. Jeg har kæmpet med de fleſte Skabninger i Skoven, ſaaſom Bjørne, Ulve, Pantere og Løſer, men dette er Begyndelſen med Rodbuderne. Hvis jeg nu var en født Indianer, kunde jeg fortælle herom eller tage Skalpen med og reſe mig af min Bedriovt for

bele Stammen, eller dersom min Fjende kun havde været en Bjørn, vilde det have været baade naturligt og passende at lade Alle vide, hvad der er skeet; men jeg indseer ikke rigtigt, hvorledes jeg engang skal indvie Ebingachgeef i Hemmeligheden, saa længe det kun kan ske ved at prale med en hvid Tunge. Og hvorfor skulde jeg ogsaa, naar Alt kommer til Alt, ville prale deraf? Det er dog et Menneske, jeg har dræbt, uagtet han var en Wild, og hvoraf veed jeg, at han var en reiskærdig Indianer og at han ikke pludseligt er bleven ført hen til et ganske andet Sted, end lykkelige Jagtegne? Naar det er uvist, om det, der er skeet, er godt eller ondt, saa er det flejest ikke at rose sig selv — og dog kunde jeg nok ønske, at Ebingachgeef skulde vide, at jeg ikke har gjort Delawarerne eller min Opdragelse Skam!“

Noget heraf sagdes høit og Noget mumledes kun mellem den Talendes Fænder, idet hans tillidsfuldere Anskuelse nøde den første Fordeel, medens hans Trivl yttredes paa den sidste Maade. Men hans Gnetaler og Betragtninger bleve høist forbausende afbrudte ved, at nok en Indianer pludseligt viste sig ved Ebbredden nogle faa hundrede Færne fra Pynten. Denne Mand, som aabenbart ogsaa var en Speider, hvem Knaldet af Rifflerne sandsynligviis havde lokket hen til Stedet, trængte ud af Skoven med saa lidt Forsigtighed, at Wildtskotten fik ham at see førend han selv opdagedes. Da dette et Dieblif derefter skete, udstødte den Wilde et lydeligt Hyl, som besvarede af en halv Ennes

Stemmer fra forskjellige Kanter. Det var nu ikke længere Tid at tøve og i den næste Minut forlod Baaden Strandbredden under lange, besindige Naretag.

Saa snart Vildtskytten troede at være i en sikker Afstand, opborte han med sine Anstregelser og lod det lille Kortei drive, medens han i Die og Mag iagttog Forholdene. Den Kano, som først var sat i Driwt, flod for Luftningen fuldkomment en quart Miil ovenfor ham og lidt nærmere ved Kysten, end han ønskede, nu da han vidste, at der var flere Wilde i Nærheden. Den Kano, som var bleven stødt ud fra Punten, var kun nogle faa Favne fra ham, da han havde styret efter den, idet han satte fra Land. Den døde Indianer laa i bister Nødsag, hvor han havde forladt ham; Krigeren, som sidst havde vist sig, var atter forsvunden og Skovene selv var ligesaa tause og tilsyneladende ligesaa ede, som den Dag, de vare udgaaede fra deres store Skabers Haand. Men denne Stilhed varede kun et Dieblif. Da Fjendens Speidere havde havt tilstrækkelig Tid til at see sig om, sturtede de fra Dykningen ud paa den nøgne Punt og opfyldte Luften med rasende Hyl, da de opdagede deres Stalbrederes Død. Disse Skrig afløstes umiddelbart dervaa af Glædesraab, da de kom hen til Liget og ivrige flokkede sig omkring det. Vildtskytten var noksom indviet i de Indfødtes Sædvaner til at kunne fatte Grunden til denne Forandring. Hylet var den sædvanlige Beeklage over Tabet af en Kriger, Raabet et Tegn

paa Glæde over, at Seirherren ikke havde været istand til at fikke sig Skalpen, den Trophæ, uden hvilken en Seir aldrig ansaaes for fuldstændig. Den Afstand, hvori Kanoerne laa, forhindrede rimeligviis ethvert Forsøg paa at tilføie Seirherren Skade, da den amerikanske Indianer, ligesom Pantherdyret i hans egne Støve, sjældent angriber sin Fjende naar Omstændighederne ikke ere saadanne, at han kan vente at gjøre det med Held.

Da den unge Mand ikke længere havde Anledning til at forblive i Nærheden af Pynten, lovede han sig til at samle sine Kanoer for at bugser dem hen til Kastellet. Den nærmeste fik han snart i Toug, hvorpaa han gav sig til at søge efter den anden, som endnu stedse drev op ad Søen. Wildtskytten havde ikke saasnart fæstet sit hurtige Øie paa denne Gaad, førend han blev opmærksom paa, at den var Kysten nærmere, end den vilde have været, dersom den alene havde fulgt Retningen af den sagte Luststrøm. Han begyndte at fatte Mistanke om, at der var en eller anden usynlig Strømning i Vandet, og fordobblede sine Anstregelser for at komme i Besiddelse af Gaaden, førend den kunde drive ind i en farlig Nærhed af Støven. Da han kom nærmere, syntes han, at Kanoen havde en mærkelig Bevægelse gjennem Vandet og at denne, medens den laa med Bred siden mod Vinden, førte den ned mod Land. Nogle kraftige Væretag bragte ham endnu nærmere, og da løstes Gaaden. Der var Noget, som aabenbart var i Bevægelse

paa den modsatte Side af Kanoen, eller paa den, der var længst borte fra ham, og ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at det var en usgen Menneskearm. En Indianer laa paa Bunden af Kanoen og drev den langsomt, men sikkert ind mod Land, idet han brugte Haanden som Ror. Wildtskytten fattede øieblikkeligt det hele Kunstgreb. En Wild var svømmet ud til Baaden, medens han havde været beskæftiget paa Pynten med sin Fjende, havde taget den i Besiddelse og betjente sig nu af dette Middel for at faae den til Land.

Overtydet om, at Manden i Kanoen ingen Baaben kunde have, tøvede Wildtskytten ikke med at ile hen paa Siden af den flygtende Baad, uden at ansee det nødvendigt at løfte sin Riffel i Reiret. Saa snart det Squulv i Vandet, som han frembragte ved at nærme sig, kunde høres af den liggende Wild, sprang denne op og udstedte et Udraab, som viste, hvor fuldstændigt han var bleven overrumplet.

"Dersem Du har fornoiet Dig nok i den Kano, Rødhud," bemærkede Wildtskytten koldblodigt, idet han i Tidsstandsede sin Fart for at forebygge et Sammenstød mellem de to Baade, "dersem Du har fornoiet Dig nok i den Kano, saa vilde Du gjøre klogest i at tye til Soen igjen. Jeg er rimelig i saadanne Ting og trakter ikke efter Dit Blod, skjøndt der er dem paafærde, der snarere vilde betragte Dig som en Anviisning paa Præmien, end som et døde-

ligt Menneske. Spring paa Minuten i Søen, førend det kommer til Klammeri imellem os."

Den Wilde hørte til dem, som ikke forstode et Ord Engelsk, og han skyldte alene Vildtskyttens Gebærder og Udtrykket i et Dje, som sjældent bedrog, sin ufuldkomne Opfatning af hans Mening. Maaskee paasfyndede ogsaa Synet af Riffen, der laa ved Siden af den hvide Mand, hans Beslutning. I ethvert Tilfælde krummede han sig sammen ligesom en Tiger, der laver sig til Spring, udstødte et Hyl og i det næste Dieblik var hans nøgne Krop forsvunden i Vandet. Da han kom op for at trække Beiret, var han flere Favne fra Kanoen og det ilfomme Blik, han kastede bag omkring sig, tilkjendegav, hver meget han frygtede Ankomsten af et dødbringende Sendebud fra sin Fjendes Riffel. Men den unge Mand viste intet Kjendetegn paa et fjendtligt Sindelag. Efterat han besindigt havde gjort Kanoen fast ved de andre, begyndte han at roe fra Kysten og da Indianeren kom i Land og havde rystet sig ligesom en Pudel, der kommer op af Vandet, var hans frygtelige Fjende allerede udenfor Riffelskuds Afstand og underveis til Kastellet. Vildtskytten undled ikke efter sin gamle Vane at tale for sig selv om det, der nyligt havde tildraget sig, medens han stadigt fortsatte sin Kours til sit Bestemmelsessted.

"Ja, ja," begyndte han, "det vilde have været uret at dræbe et dødeligt Menneske uden Hensigt. Skalper komme ikke i Betragtning hos mig og Livet er sødt og bør ikke

ubarmhjetigen berøves af dem, der have hvide Gaver. Den Wilde var en Minge, det er sandt, og jeg tvivler ikke paa, at han er og saa længe han lever vil vedblive at være en Dgle og en Landstruger, men det er ikke nogen Grund, hvorfor jeg skulde glemme mine Gaver og min Farve. Nei, nei, lad ham gaae; mødes vi nogensinde igjen med Rislen i Haanden, nu, saa vil det sees, hvem af os der har det modigste Hjerte og det hurtigste Die. — Falkovic! Det er ikke noget daarligt Navn for en Kriger og klinger meget mandigere og tappere end Bildtsutte! Det er ikke nogen daarlig Titel at begynde med og den er ærligt fortjent. Dersom det nu var Chingachook, saa kunde han gaae hjem og rose sig af sine Bedrifter og Hovdingerne vilde strax kalde ham Falkovic; men det sommer sig ikke for det hvide Blod at prale og det er ikke let at indsee, hvorledes Sagen skal blive bekjendt, naar jeg ikke gjør det. Ja, ja — Alt staaer i Guds Haand, denne Sag saavel som enhver anden; derpaa vil jeg stole med Hensyn til min Len for enhver Ting.“

Efter saaledes at have robet hvad der kunde kaldes hans svage Side, vedblev den unge Mand at roe i Tausbed, og skyndte sig saa hurtigt hans Priser tillod det hen til Kastellet. Solen var nu ikke alene staaen op, men havde viist sig ovenfor de østlige Bjerger og udbredte en Strøm af det berligste Lys over denne endnu udopte Vandflade. Alle Omgivelserne straaede af Skjønhed og den, som ikke var bekjendt med

Skovens sædvanlige Historie, kunde ikke troe, at den saa nyligt havde været Vidne til saa grusomme og barbariske Begivenheder. Da Wildtskytten nærmede sig gamle Hutters Bygning, syntes eller rettere sagt følte han, at dens Udseende stod i en mærkelig Samklang med alle de øvrige Omgivelser. Skjøndt der ikke var taget Hensyn til Andet, end Styrke og Sikkerhed, bidroge dog de plumpe, svære Bjælker, som endnu bedækkedes af deres ru Bark, det fremspringende Tag og hele Formen til at gjøre Bygningen malerisk under næsten enhver Situation, medens dens Beliggenhed foiede noget Nytt og Paafaldende til dens andre interessante Punkter.

Dog, da Wildtskytten kom Kastelet nærmere, viste der sig Gjenstande, som pludseligt fordunklede de Skjønheder, som kunde have udmærket Søens Omgivelser og den iselsomme Bygnings Beliggenhed. Judith og Hetty stode paa Platformen udenfor Døren, Hutters Førtoug, og ventede hans Komme i øiensynlig Spænding, idet den Første af og til betragtede ham og Kanoerne gjennem den allerede omtalte, gamle Skibskikkert. Denne unge Pige havde sandsynligviis aldrig taget sig mere glimrende skjon ud, end i dette Dieblif, da Spænding og Uro forboiede Rodmen paa hendes Kinder og Blidheden i hendes Dine, en Ynde, som endog den stakkels Hetty deelte med hende, færogedes ved inderlig Bekymring. Saaledes tænkte i det mindste den unge Mand, uden at standse eller at give sig af med at forklare Bevæggrunde eller at drage nogen anden meget embyggelig Skjel-

linie mellem Marsag og Virkning, da han med sine Kanoeer kom paa Siden af Arken, hvor han ombyggeligt gjorde dem alle tre fast, førend han satte sin Fod paa Platformen.

Ottende Kapitel.

Engen af de to unge Piger talte, da Bildtskotten ene traadte hen til dem og hans Ansyn robede hele den Frygt, han nærede med Hensyn til de to fraværende Medlemmer af Selskabet.

„Fader!“ udbrod Judith omfæder, idet det lykkedes hende ligesom ved en fortvivlet Anstrengelse at frembringe Ordet.

„Der er tilstødt ham et Uheld og det nytter ikke at skjule det,“ svarede Bildtskotten paa sin ligefremme, trofskyldige Maade. „Han og Hurrer ere i Wingoernes Hænder og Himlen alene veed, hvad Enden vil blive. Jeg har bragt Kanoeerne i Sikkerhed og det er dog een Trost; for nu maa de Landstrygere enten svømme eller betjene sig af en Flaade for at komme herud til os. Ved Solens Nedgang ville vi blive forstærkede ved Chingachgoet, dersom

jeg blot kan faae ham i en Kano, og saa troer jeg nok, at vi To kunne indestaae for Arken og Kastelet indtil nogle af Officiererne faae Noget at høre om denne Krigssti, hvilket maa skee tidligere eller senere, og saa kunne vi vente Udsætning fra den Kant, om ikke fra nogen anden."

"Officiererne!" udbrød Judith utaalmodigt, idet hendes Rødme blev stærkere og hendes Dine udtrykte en levende, skjøndt passiv Bevægelse. "Hvem vil nu erindre eller tale om disse hjertelelse Kavalerer? Vi er nok i os selv til at forsvare Kastelet; men hvorledes hænger det sammen med min Fader og den stakkels Hurry Harry?"

"Det er naturligt, at De føler denne Bekymring for Deres egen Fader, Judith, og jeg mener, at det er ligesaa naturligt, at De føler den samme Bekymring for Hurry Harry."

Wildtskytten aflagde nu en sammentrængt, men tvædelig Beretning om Alt hvad der havde tildraget sig om Natten, uden paa nogen Maade at skjule det, der var bændet hans to Ledsagere, eller sin egen Mening om det, der sandsynligviis vilde blive Folgen deraf. De unge Piger hørte paa ham med dyb Dymærksomhed, men ingen af dem robede den quindelige Frygt og Ængstelse, der vilde være fulgte paa en saadan Meddelelse, naar den var skeet til Andre som havde været mindre vant til Grandselivets Farer og Eventyr. Til Wildtskyttens Forundring syntes Judith at være den meest nedslaaede, medens Betty vel herte

opmærksomt paa ham, men derimod snarere syntes at gruble i sorgmodig Tausbed over Omstændighederne, end at røbe noget udvortes Tegns paa Følelse. Den Førstes Bevægelse undlod den unge Mand ikke at tilskrive fuldkomment saa meget den Deeltagelse, hun nærede for Hurry, som hendes barnlige Kjerlighed, hvorimod Hettys tilsyneladende Ligegyldighed forklarede af det aandelige Værke, som i en vis Grad omtaagede hendes Forstand og muligen forhindrede hende fra at begribe alle Følgerne. Ingen af dem sagde imidlertid Meget, idet Judith og hendes Søster beskjeftigede sig med Forberedelserne til Frokosten, da de, der pleie at besfatte sig med saadanne Sager, arbeide med omhyggelig fort, selv midt under Sorger og Lidelser. Det simple, men nærende Maaltid nødtes af dem alle tre i nedslagen Tausbed. De unge Piger sviste kun Lidet, men Wildtskytten afslagde Berviis paa, at han besad een af en god Soldats væsentlige Egenskaber, den at bevare Appetiten midt under de meest forureligende og fortvivlede Omstændigheder. Maaltidet var næsten endt førend der yttredes en Etarelse og da talte Judith paa den kramptagte, hastige Maade, hvorpaa Følelsen bryder igjennem Tvang, naar denne er bleven paa sig selv ligere end selve Mabenbarelse af Bevægelsen.

„Denne Kist vilde have smagt Fader,” udbrod hun; „han siger, at Ferskvandslaren næsten er ligesaa god som Harlaren.“

„Deres Fader maa kjende Havet, efter hvad jeg har

hørt, Judith," svarede den unge Mand og kunde ikke lade være at kaste et spørgende Blik paa Vigen; thi ligesom alle de, der kjendte Gutter, nærrede han en vis Nysgjerrighed med Hensyn til dennes tidligere Historie. „Hurry Harry fortæller mig, at han har været Sømand."

Judith saae først forlegen ud, men blev derpaa, paa-virket af Bøllefer, der i mere end een Henseende vare ny for hende, pludseligt snaksom og tilsyneladende meget interesseret i Samtalen.

„Derjem Hurry veed Noget om Faders Historie, vilde jeg ønske, at han havde fortalt mig det!" udbrød hun. „Undertiden troer jeg ogsaa, at han har været Sømand, men saa igjen, at han ikke har været det. Hvis den Kiste var aaben, eller kunde tale, kunde den maaskee indvie os i hele Historien. Men dens Lukkelse ere for stærke til at kunne brydes ligesom Seglgarn."

Bildtskytten vendte sig om med den omtalte Kiste og betragtede den for første Gang opmærksomt. Skjøndt dens Farve havde tabt sig og den var Sver af en meget ilde Nidtfart, saae han dog, at den var af et Arbeide og af Materialier, som overgik Alt, hvad han forhen havde seet af samme Slags. Træet var mørkt, rigt og havde engang i Tiden været stærkt poleret, skjøndt der paa Grund af den lidte Behandling kun var lidt af Glansen tilbage, og forskjellige Ridsler og Skurer vidnede om de plumpe Sammenstød, hvori den havde befundet sig med Gjenstande, der

havde været endnu haardere end den selv. Hjørnerne vare beslaaede med omhyggeligt og ziirligt udarbejdede Staalplader og Laasene, hveraf der ikke var færre end tre, og Hængslerne vare af en Façon og et Arbeide, som vilde have vaart Opmærksomhed selv i et Dylag af kostbart Behave. Derhos var Kisten stor og da Bildtskytten stod op og søgte at løfte den ene Ende ved den massive Hank, mærkede han, at Begten fuldkomment svarede til det ydre Udseende.

„Har De nogenstunde seet den Kiste aaben, Judith?“ spurgte den unge Mand med Grændseboer-Fribed; thi Delikatesse i deslige Henseender var dengang en stor Ejendommelighed blandt dem, som befandt sig paa Kanden af Civilisationen, hvad den saa er nu.

„Nei aldrig. Fader har aldrig lukket den op i min Nærværelse, hvis han overhovedet aabner den. Ingen her har seet dens Laag blive lettet, med mindre det skulde være Fader, og jeg veed ikke, om han engang har seet det.“

„Du tager Feil, Judith.“ svarede Hettu roligt. „Fader har lettet Laaget og jeg har seet ham gjøre det.“

En vis mandig Følelse holdt Bildtskuttens Mund lukket; thi medens han ikke vilde have taget i Betænkning at gaae udenfor hvad der vilde være blevet anseet for Sømmelighedens Grændser, ved at udsørge den ældre Søster, nærrede han en rigtig Betænkelse ved at benytte hvad der kunde betragtes sem en Fordeel over den yngres svage Førestand. Judith, som ikke heldtes tilbage af nogen saadan

Tvang, vendte sig imidlertid hurtigt om mod sin Søster og fortsatte Samtalen.

„Naar og hvor har Du seet den Kiste blive lukket op, Hetty?“

„Her og det flere Gange. Fader lukker den ofte op, naar Du er borte, men bryder sig ikke det mindste om, at jeg er tilstede og seer hvad han gjør og hører hvad han siger.“

„Men hvad gjør han og hvad siger han da?“

„Det kan jeg ikke sige Dig, Judith,“ svarede den Anden med dæmpet, men bestemt Røst. „Faders Hemmeligheder ere ikke mine.“

„Hemmeligheder! Det er endnu beivnderligere, Vildtskytte, at Fader skulde fortælle dem til Hetty og ikke betro mig dem!“

„Dertil er der dog god Grund, Judith, skjøndt Du ikke faaer den at vide. Fader er her ikke og kan ikke svare selv og jeg vil ikke tale mere derom.“

Judith og Vildtskytten saae Begge forundrede ud og for en Minut syntes den Første at føle sig krænket. Men med pludselig Fatning vendte hun sig bort fra sin Søster, ligesom af Medlidenhed med hendes Svaghed, og tiltalte den unge Mand.

„De har kun fortalt det Halve af Deres Historie,“ sagde hun, „da De brod af paa det Sted, da De lagde Dem til at sove i Kanoen, eller rettere sagt der, hvor De

reiste Dem og for at lytte efter Waagestriget. Vi hørte ogsaa Waagerne skribe og træde, at det bebudede Uveir, skjøndt vi sjældent pleie at have Uveir her paa Søen paa denne Aarstid."

"Vinden blæser og Stormen tuder, naar det behager Gud, snart paa den ene og snart paa den anden Aarstid," svarede Bildtskytten, "og Waagerne tale overensstemmende med deres Natur. Det vilde være bedre, hvis Menneskene vare ligesaa ærlige og frimodige. Da jeg havde reist mig for at lytte efter Fuglene og havde overtydet mig om, at det ikke kunde være Hurrys Signal, lagde jeg mig atter til at sove. Da det gryede ad Dag, vaagnede jeg og var paa færde som sædvanligt og gav mig derpaa til at søge efter de to Kanoer, for at Wingoerne ikke skulde faae fat paa dem."

"De har ikke fortalt os Alt, Bildtskytte," sagde Judith alvorligt. "Vi hørte Rislen under det østlige Bjerg; Gjenlyden var fyldig og lang og fulgte saa hurtigt paa Knaldet, at Geværerne maa være blevene afskudte paa eller ganske tæt ved Kysten. Vere Dren ere vant til disse Tegn og lade sig ikke skuffes."

"De have gjort deres Pligt, Barn, denne Gang; ja de have gjort deres Pligt. Rislerne ere blevene anlagte i denne Morgenstund og trukne af med, skjøndt ikke saa ofte, som de kunde være blevet det. Een Kriger er gaaen til sine lykkelige Jagtegne og det er det Hele. En Mand af

hvidt Blod og hvide Gaver bør antages ikke at ville prale med sine Bedrivter og befatte sig med Skælper."

Judith lyttede næsten aandløs og da Wildtskytten paa sin vante rolige og beskedne Viis syntes at ville forlade Gjenstanden, stod hun op, gik over Gulvet og satte sig ved Siden af ham. Pigens Bæsen havde intet Vaatrængende, men det robede den quindelige Hengivenheds hurtige Instinkt og den sympathiserende Omhed ved Fruentimmerets Deeltagelse. Hun tog endog Jægerens haarde Haand og trykkede den mellem sine, maaskee sig selv uafvidende, medens hun saae ham alvorligt og selv bebreidende i det selbrændte Ansigt.

"De har kæmpet med de Wilde, Wildtskytte, alene og paa Deres egen Haand!" sagde hun. "I Deres Omhu for at beskytte os — Betty — mig maaskee — har De medigen kæmpet med Fjenden, uden at der var noget Die, som kunde opmuntre Dem eller være Vidne til Deres Fald, dersom det havde behaget Forsynet at tillade en saa stor Ulykke."

"Ja, jeg har kæmpet, Judith; jeg har kæmpet med Fjenden og det for første Gang i mit Liv. Saadanne Ting maa skee og de medføre en blandet Følelse af Sorg og Triumph. Den menneskelige Natur er en kæmpende Natur, antager jeg, eftersom Folkfærdene dræbe hinanden i Krig, og vi maa holde fast paa vore Rettigheder og Gaver. Hvad der hidtil er udrettet, har ikke meget at betyde, men skulde Chingachgoek i Aften komme til Klippen, som det er

aftalt imellem os, og jeg faae ham med, de Vilde uafvidende, eller hvis med deres Vidende, saa mod deres Duffer og Planer, da kunne vi Alle vente os Noget ligesom Krig, førend Mingoerne skulle komme i Besiddelse af enten Kastellet, Arken eller Eder selv."

"Hvem er denne Gbingachgoof; hvorfra kommer han og hvorfor kommer han bertil?"

"Disse Spørgsmaale ere naturlige og riigtige, antager jeg, skjøndt Inglingen allerede har et stort Navn hjemme i sin egen Egn. Gbingachgoof er en Mehikaner af Herkomst og holder sig til Delawarerne af Wanc, saaledes som Tilfældet er med de fleste af hans Stamme, der for længe siden er bleven opløst ved vor Farves Tiltagen. Han er af de store Hovdingers Familie, thi hans Fader Unkas har været sit Folks største Kriger og Raadgiver. Endog gamle Tamenund ærer Gbingachgoof, skjøndt han endnu ansees for at være for ung til at føre an i Krigen, og desuden er Stammen bleven saa adspredt og formindsket, at Hovdingsværdigheden over den nu kun er lidet Andet end et Navn. Nu vel, da nu denne Krig virkelig var brudt ud, aftalte Delawareren og jeg et Sted, hvor vi skulde mødes i Aften ved Solens Nedgang ved Vedets Klippe nede ved Gnden her af Soen, eftersom vi havde i Sinde at drage ud paa vort første fjendtlige Tog med Mingoerne. Hvorfor vi netop tage denne Wei, er vor egen Hemmelighed, men bejndige unge Mænd, der befinde sig paa Krigsstien,

føretage sig, som De vel kan begribe, ikke Noget uden Plan og Beregning."

"En Delawarer kan ikke have uvenskabelige Hensigter imod os," sagde Judith efter et Dieblis Betænkning, "og vi vide, at De er vor Ven."

"Førræderi er den sidste Forbrydelse, jeg haaber at blive beskyldt for," svarede Wildtskytten, stedt over det Glimt af Mistillid, der var faret gennem Judiths Hoved, "og allermindst Førræderi med min egen Farve."

"Ingen mistænker Dem, Wildtskytte," udbrød den unge Pige beftigt; "nei, nei, Deres ærlige Ansigt vilde være en tilstrækkelig Borgen for tusinde Hjerters Oprigtighed! Hvis alle Mænd havde en ligesaa ærlig Tunge og Ingen lovede Mere, end han agtede at holde, vilde der ske mindre Uret i Verden, og smukke Fjerbuske og røde Kjøler vilde ikke anses for Undskyldninger for Lavhed og Bedrageri."

Den unge Pige talte med en stærk, ja kramvagtig Følelse og bendes smukke, ellers saa blide og tillokkende Dine sprudede Ild, da hun taug. Wildtskytten kunde ikke andet end lægge Mærke til denne usædvanlige Bevægelse, men med en Hofmands Takt undgik han ikke alene enhver Hentydning derpaa, men det lukkedes ham endog at skjule det Indtryk, som denne Ordtagelse havde gjort paa ham selv. Judith blev efterhaanden atter rolig og da hun oienlynlige gjerne vilde vise sig til sin Fordeel i den unge Mand's Dine, var

hun snart istand til at fortsætte Samtalen ligesaa fattet, som om Intet var hændet, der kunde forstyrre hende.

„Jeg har ingen Riet til at trænge ind i Deres eller Deres Vens Hemmeligheder, Vildtskytte,“ vedblev hun, „og er villig til at tage Alt, hvad De siger, for Sandhed. Dersom vi i dette farlige Dieblis virkelig kunne faae nok et Mandfolk til at forene sig med os, vil det være os til stor Hjælp, og jeg er ikke uden Haab om, at naar de Vilde see, at vi ere istand til at forsvare Egen, ville de tilbyde at udlevere deres Fanger for Skind, eller i det mindste for den Tonde Krudt, vi have her i Huset.“

Den unge Mand havde Ordene, „Skalper“ og „Præmie“ paa Tungen, men en vis Ulyst til at forurelige Døtrens Følelser afholdt ham fra at gjøre den paatænkte Betydning til deres Faders sandsynlige Skjebne. Men han var alligevel saa lidet øvet i Forstillelseskunsten, at hans udtryksfulde Ansigt i og for sig forstodes af den skarpsindige Judith, hvis Forstand var bleven skærpet ved de med hendes Levemaade forbundne Farer.

„Jeg forstaaer hvad De mener,“ vedblev hun hurtig, „og hvad De vilde have sagt, naar De ikke havde frvæget for at bedrøve mig — os, mente jeg; tbi Hetty elsker sin Fader ligesaa høit som jeg. Men saadanne Tanker have vi ikke om Indianerne. De skalvere aldrig en usaaret Fange, men foretrække at bortføre ham levende, med mindre den brændende Attraa efter at pine ham skulde faae Over-

magten over dem. Jeg frygter slet ikke for min Faders Skalp og kun lidt for hans Liv. Kunde de liste sig paa os om Natten, vilde vi sandsynligviis Alle komme til at lide paa den Maade; men Mand, som fanges i aab'n Kamp, blive sjeldent tilsoiede Overlast, i det mindste ikke forend Pinslernes Time er kommen."

"Det er Sagn, indrømmer jeg, og overensstemmende med Skik og Brug, men ved De, Judith, i hvilken Hensigt Deres Fader og Hurry droge ud imod de Wilde?"

"Ja, og det var i en grusom Hensigt! Men hvad vil De have? Mand blive Mand og Mogle, som endog straalet af Sol og Guld og have Kongens Bestalling i Lommen, ere ikke uskyldige i lignende Grusomheder." Judiths Nie luede paa ny, men hun gjenvandt sin Fatning ved en fortvilet Anstrengelse. "Jeg bliver varm, naar jeg tænker paa alle de Uretfærdigheder, Mændene begaae," tilsoiede hun, idet hun led, som om hun smilede, en Bestræbelse, der kun lykkedes hende nogenledes. "Alt dette er dumt. Eekt er slett og kan ikke ændres ved Klager. Men Indianerne tænke saa lidet paa at udgyde Blod og bedømme Mand saa meget efter Dristigheden af deres Foretagender, at de, selv om de vidste i hvilket Vrende deres Fanger vare komne, snarere vilde ære, end skade dem paa Grund deraf."

"For en Tid, Judith; ja, jeg indrømmer det, for en Tid. Men naar denne Følelse har tabt sig, saa kommer

Hevnlysten. Vi maa forsøge, Chingachgoof og jeg, vi maa forsøge hvad vi kunne udrette for at faae Deres Fader og Hurry fri; thi Wingoerne ville uden Tvivl strøise omkring her ved Søen i nogle Dage for at drage saa megen Fordeel som muligt af deres Held."

"De troer da, at denne Delawarer er at stole paa, Bildtskytte?" spurgte den unge Pige tankfuld.

"Ligesaa meget som jeg selv. De siger jo, at De ikke mistroer mig, Judith?"

"Dem!" udbrød hun, idet hun atter greb hans Haand og trykkede den mellem sine med en Varme, der kunde have vaakt Forfængelighed hos Enhver, der var mindre besteden og mere tilbøielig til at tænke paa sine egne gode Egenskaber. "Jeg vilde ligesaa gjerne være Mistillid til en Broder! Jeg har kun kjendt Dem een Dag, Bildtskytte, men den har vaakt et beelt Mars Tillid. Deres Navn er mig imidlertid ikke ubekjendt; thi Kavalererne fra Fortet tale ofte om den Underviisning, De har givet dem paa Jagten, og Alle rose de Deres Ærlighed."

"Tale De nogensinde om Skydningen, Barn?" spurgte den Anden ivrigt, dog først efter at have leet paa en taus, men hjertelig Naade. "Tale de nogensinde om Skydningen? Jeg vil ikke høre Noget om min egen; thi hvis den ikke er bekjendt nok nu i alle disse Egne, saa hjælper det kun lidt at være dygtig og sikker; men hvad sige Officiererne om deres egen — ja, hvad sige de om deres egen? Naaben,

som de kalde det, er deres Haandtering og dog er der Nogle iblandt dem, som kun forstaae sig meget lidt paa at bruge dem."

"Det haaber jeg vil ikke være Tilfældet med Deres Ven Chingachgook, som De kalder ham -- hvad betyder hans indianiske Navn paa Engelsk?"

"Storlange — saa kaldes han for sin Wiisdom og Enildhed. Unkas er hans egentlige Navn; alle hans Slægtninge hedde Unkas, indtil de faae en anden Benævnelse, som er bleven erhvervet ved Bedrifter."

"Hvis han besidder al denne Wiisdom, kunne vi vente en nyttig Ven i ham, med mindre hans eget Grinde i denne Deel af Landet skulde forhindre ham fra at tjene os."

"Naar Alt kommer til Alt, indseer jeg ikke hvad det kan skade, at jeg fortæller Dem hans Grinde, og da De maaskee kan finde Midler til at hjælpe os, vil jeg betro Dem og Hetty hele Sagen i det Haab, at De ville bevare Hemmeligheden, som om den var Deres egen. De maa da vide, at Chingachgook er en smuk Indianer og bliver meget beundret af de unge Fruentimmer i hans Stamme baade for hans Slægts og hans egen Skyld. Nu er der en Hovding, som har en Datter ved Navn Wah-ta!-Wah, hvilket oversat paa Engelsk betyder Tys-ob!-Tys, den sjeldneste Pige blandt Delawarerne og en af dem, som bliver meest søgt og attraact til Hustru af alle Nationens unge Krigere. Nu vel, Chingachgook fik, ligesom saa mange Un-

dre, Gudhed for Wah-ta!-Wah og Wah-ta!-Wah fik ligeledes Gudhed for ham " Her standsede Wildtskytten et Dieblik; thi da han var kommen saavidt i sin Tale, stod Getty Hutter op, nærmede sig og blev staaende opmærksom ved hans Knæ, ligesom et Barn, der kommer nærmere for at lytte til Moderens Fortællinger. „Ja, han syntes godt om hende og hun syntes godt om ham,“ tog Wildtskytten atter til Orde, efterat have kastet et venligt og bifaldende Blik paa den uskyldige og deeltagende unge Pige, „og naar det er Tilfældet og alle de Ældste ere enige, pleier det unge Par sjældent at blive adskilt. Chingachgoof kunde ikke godt bortføre et saadant Bytte uden at faae Fjender iblandt dem, der holdt ligesaa meget af hende som han. En vis Rødtorn, som vi kalde ham paa Engelsk, eller Yekommen, som han benævnes paa Indiansk, tog sig det meest til Hjerte og vi mistænke ham for at have havt en Haand med i Spillet ved Alt, hvad der siden paafulgte. Wah-ta!-Wah fulgte for to Maaneder siden med sin Fader og Moder for at fiske Lax i de vestlige Floder, hvor denne Fisk efter Alles Formening i disse Egne findes i størst Mængde, og medens Vigen var saaledes beskjæftiget, forsvandt hun. I flere Uger kunde vi ingen Underretning faae om hende, men for ti Dage siden bragte en Løber, som kom igjennem Delawarernes Land, et Budskab, hvorefter vi erfarede, at Wah-ta!-Wah var bleven stjaalet bort fra sit Folk — vi troe, men vi vide det ikke, ved Rødtornens Undersundigheder — og at

hun nu befandt sig tilligemed ham hos Fjenden, som havde antaget hende i Datters Sted og vilde have hende til at egte en ung Wingo. Budskabet sagde, at Hoben agtede at jage og strøise omkring i denne Egn et Par Maaneders Tid førend den vendte tilbage til Kanada, og dersom det kunde lykkes os, at komme den paa Evor heromkring, kunde der maaskee hændes Noget, som vilde lede til at vi fik Pigen befriet."

"Men hvorledes vedkommer det Dem, Wildtsfytte?" spurgte Judith lidt bekymret.

"Det vedkommer mig ligesom alle Ting, der angaae en Ven, vedkomme en Ven. Jeg er her som Obingachgeoks Bistand og Medhjælper, og dersom vi kunne faae den unge Pige, som han elsker, tilbage, vil det næsten velde mig en ligesaa Fornoielse, som om jeg havde faaet min egen Kjæreste tilbage?"

"Og hvor er da Deres Kjæreste, Wildtsfytte?"

"Hun er i Skoven — hun hænger ned fra Trærnes Grene under en mild Regn — i Duggen paa Græsset paa den fri Mark — Skyerne, som drive omkring paa den blaa Himmel — Fuglene, som sunge i Skoven — den søde Kilde, hvori jeg slukker min Tørst — og i alle de andre herlige Gaver, som komme fra Guds Forsyn!"

"De mener, at De endnu ikke har elsket Noget af mit Kjon, men holder meest af Deres Indlingssteder og Deres egen Levemaade."

„Det er det, det er det netop. Jeg er hvid — har et hvidt Hjerte og kan fornuftigviis ikke elske en rødhudet Pige, som maa have en Rødhuds Hjerte og Følelser. Nei, nei, jeg er karst nok i saa Henseende og baaber ogsaa at forblive det, i det mindste til denne Krig er forbi. Jeg mærker, at min Tid bliver mig for meget betagen ved Chingachooks Unliggende, til at jeg skulde ønske selv at have et at varetage forend det er blevet afgjort.“

„Den Pige, som omüder vinder Dem, Wildtskytte, vil i det mindste vinde et ærligt Herte; et Hjerte uden Forræderi eller Brode, og det vil være en Seir, som de fleste af hendes Kjon bør misunde hende.“

Idet Judith yttrede disse Ord, antog hendes skjonne Ansigt et truende Udtryk, medens et bittert Smil spillede omkring hendes Mund, som ingen Fordreielse af Munklerne kunde gjøre mindre smuk. Wildtskytten bemærkede denne Forandring og uagtet han kun var lidet bekjendt med det qvindelige Hjerte, havde han dog tilstrækkelig medfødt sin Følelse til at indsee, at det var bedst ikke at tale mere om denne Gjenstand.

Da der endnu var længe til den Time, Chingachook kunde ventes, havde Wildtskytten Tid nok til at undersøge Forsvarsværkernes Beskaffenhed og til at træffe saadanne yderligere Foranstaltninger, som stode i hans Magt og som Dieblikkets Fornødenhed syntes at udkræve. Putters Erfaring og Omagt havde kun levet Lidet at gjøre i saa Henseende; imidlertid paatrængte dog adskillige Forhigtighedsregler sig

den unge Mand, der kunde siges at have studeret Grændsekrigskunsten gjennem det Folks Sagn og Fortællinger, blandt hvilket han havde levet saa længe. Afstanden mellem Kastelet og det nærmeste Punkt paa Kysten udelukkede enhver Frygt for Hisselkugler fra Land. Vel laa Huliet i een Betydning indenfor Geværskuds Afstand, men om Sigte kunde der aldeles ikke være Tale og selv Judith tilkjendegav en fuldkommen Ligeegyldighed for Fare fra den Kant. Saalænge de altsaa forbleve i Besiddelse af Fæstningen, vare de sikke, med mindre Fjenden kunde finde Midler til at komme ud og erobre den ved Ild eller Storm, eller ved andre Kunstgreb af indianers Snedighed og indianers Forræderi. Mod den første Anledning til Fare havde Hutter truffet mange Foranstaltninger og selve Bygningen var, med Undtagelse af det med Bark takkede Tag, ikke synderligt brandbar. I Gulvet var der anbragt forskellige Huller og Spande, der vare forsynede med Tøuge og tillige benyttedes til daglig Brug, vare bestandigt paa rede Haand i et saadant Nødtilfælde. En af de unge Piger kunde let slukke enhver Ild, som blev paasat, naar den kun ikke fik Tid til at udbrede sig for meget. Judith, som syntes at forstaae alle sin Faders Forsvarsindretninger og havde havt Dygtighed nok til at have taget en ikke uvæsentlig Deel i deres Udførelse, forklarede alle disse Omstændigheder for den unge Mand, som saaledes svarede megen Tid og Anstrengelse ved at anstille sine Undersøgelser.

Om Dagen var der kun lidet at frygte. Med Undtagelse af Kanoerne og Arken, hvoraf de vare i Besiddelse, fandtes intet andet Fartoi paa Søen. Ikke desto mindre vidste Wildtskotten, at en Flaade snart var forfærdiget og da der var udgaaede Træer tæt ved Vandet, kunde det ikke falde de Vilde meget vanskeligt at forsynne sig med Midlerne til en Storm, dersom de virkelig for Alvor tænkte paa at udsætte sig for dens Farer. Den berømte amerikanske Dre, et Redskab, der paa sin Viis er uden Lige, var dengang endnu ikke ret vidt bekjendt og de Vilde vare langtfra erfarne i Brugen af dens en Gtrebiil lignende Stedfortræder, men de besadde dog Dvelse nok i denne Maade at sætte over Kloder paa til at gjøre det vist, at de vilde forfærdige en Flaade, dersom de fandt det hensigtsmæssigt at udsætte sig for Farerne ved en Storm. Deres Krigers Død kunde enten blive en tilstrækkelig Dvfordring, eller ogsaa tjene til en Advarsel; men Wildtskotten fandt det mere end muligt, at den paafølgende Nat vilde bringe Sagen til en Krisis og det netop paa denne Maade. Denne Overbeviisning bragte ham til at længes inderligt efter sin mohikanse Vens Komme og Bistand og til at imødesee Solens Nedgang med stigende Bekymring.

Allt som Dagen skred frem, modnedes de Paaagjeldendes Planer og de traf deres Forberedelser. Judith var virksom og syntes at finde Fernoielse i at raadføre sig med og at raade sin ny Bekjendt, hvis Ligeegyldighed for

Fare, mandige Døffrelse for hende og hendes Søster, uskyldige Væsen og oprigtige Følelse hurtigt havde bestukket hendes Indbildningskraft og hendes Hjerte. Skjøndt Timerne i visse Henseender forekom Wildtskytten lange, fandt Judith dem dog ikke saaledes, og da Solen begyndte at stige ned med de med Graner bevorede Toppe af de vestlige Bjerge, følte og yttrede hun sin Forundring over, at Dagen saa hurtig kunde nærme sig sin Ende. Derimod var Hetty nedslaaen og taus. Hun var aldrig snaksom og naar hun undertiden kunde være mere meddelende end ellers, da var det fordi hun paavirkedes af en midlertidig Svænding, der vakte hendes ufordærvede Gemyt; men i Lobet af denne høist vigtige Dag syntes hun flere Timer ad Gangen at have aldeles mistet Brugen af sin Tunge. Si heller syntes Frygt for Faderens Skyld væsentligen at bevæge nogen af Søstrene. Ingen af dem syntes alvorligt at befrygte noget større Onde end Fangenskab og et Par Gange, naar Hetty talte, yttrede hun den Forventning, at Hutter selv vilde finde paa Midler til at befrie sig. Skjøndt Judith var mindre sangvinsk i saa Henseende, robede hun dog ogsaa det Haab, at der vilde indløbe Forslag om en Udløsning, naar Indianerne erfarede, at Kastelet trodsede alle deres Forsøg og Kunstgreb. Wildtskytten behandlede imidlertid alle disse Formodninger som nogle slet fordøiede Indfald af et Par unge Piger og traf alle sine Forberedelser ligesaa roligt og

grublede ligesaa alvorligt over Fremtiden, som om de aldrig vare komne over deres Læber.

Omåder indtraf den Time, da det blev nødvendigt at begive sig til det med Mohikaneren eller Delawareren, som Chingachgook hyppigere kaldtes, aftalte Mødested. Efterat Planen var bleven modent overveiet af Bildisshytten og fuldstændigt meddeelt Søstrene, gæve de sig alle Tre til endrægtigt og forstandigt at iværksætte den. Hety gik ind i Arken, hvor hun bandt to af Kanoerne sammen; derpaa satte hun sig i den ene og roede hen til et Slags Port mellem de Bygningen omgivende Palissader, gennem hvilken hun halede dem Begge og gjorde dem fast underneden Huset ved Ræder, som vare befæstede indeni Huset. Disse Palissader bestode af Træstammer, der vare rammede fast ned i Mudderet og tjente i det dobbelte Niemed at danne et lidet Indelukke, som netop var bestemt til at benyttes paa denne Maade, og at holde enhver Fjende, der maatte nærme sig i en Baad, i nogen Afstand. Kanoer, som saaledes vare blevene halede i Det, vare paa en Maade usynlige og naar Porten blev tilbørligt stænget og lukket, var det ingen let Sag at føre dem bort, selv om de skulde blive set. Men førend Porten lukkedes, gik Judith ligeledes ind i Indelukket med den tredie Kane, medens Bildisshytten havde travlt med at sværre Vinduer og Døre inde i Bygningen ovenover hendes Hoved. Da Alt var massivt og stærk og unge Træstammer brugtes til

Stænger, vilde det have udkrævet et Par Timers Arbejde at bryde ind i Bygningen efterat Wildtskytten var færdig med sit Hverv, selv om de Angribende havde haft andre Redskaber end Dren og ingen Modstand maatte finde. Denne Omserg for Sikkerheden hidrørte fra, at Hutter et Par Gange under sine hyppige Kraværelser var bleven bestjaaet af de levløse Hvide fra Grændjerne.

Saa snart Alt var befastet inde i Huset, viste Wildtskytten sig ved en Lem, hvorfra han steg ned i Judiths Kano. Da dette var gjort spærrede han Døren med en svær Træstamme og en stærk Hængelaas, hvorpaa Hetty modtoges i Kanoen, som skjodes udenfor Palissaderne. Den næste Forsigtighed var at lukke Porten og Nøglerne bragtes ind i Arken. De Tre vare nu udelukkede fra Huset, som alene kunde betrædes ved Beld eller ved at bruge den samme Fremgangsmaade som den, hvoraf den unge Mand havde betjent sig ved at forlade det.

Sikkertten var foreløbigt tagen med og Wildtskytten betragtede dervaa omhyggeligt hele Kysten, saavidt hans egen Stilling tillod det. Der var ikke en levende Gjenstand at see, undtagen nogle faa Fugle, og selv disse slagrede omkring i Trærnes Skygge, som om de ikke havde Lust til at udsætte sig for en lummer Eftermiddags Hede. Alle de nærmeste Punter underkastedes i Særdeleshed en streng Undersøgelse for at erfare, om der intetsteds tilberededes en Flaade; men Udfaldet afgav overalt samme Billede af ro-

lig Ensomhed. Dogle faa Ord ville forklare den væsentligste Forlegenhed ved vore Benneres Stilling. Selv udsatte for ethvert aarvaagent Dies Jagttagelser, skjultes deres Fjenders Bevægelser for dem af en tyk Skovs Draperi. Videns Indbildningskraften let kunde være tilbøielig til at befolke denne med mange flere Krigere, end den virkelig indeholdt, maatte deres egen Svagbed være altfor ivinefaldende for Enhver, som faldt paa at kaste et Blik i Retningen hen mod dem.

„Der rører sig imidlertid ikke Noget,“ udbrod Wildtskytten, da han tilsidst sænkede Rifferten og beredede sig til at gaae ind i Arken; „dersom Landstrygerne have Ondt i Sinde, saa ere de for snedige til at lade det sees; en Flaade kan rigtignok være under Arbeide inde i Skoven, men den er endnu ikke bleven bragt ned til Søen. De kunne ikke gjette, hvad vi tænke paa med at forlade Kastelet, og om de ogsaa gjorde det, ere de ikke istand til at vide, hvor vi agte os hen.“

„Dette er saa sandt, Wildtskytte,“ svarede Judith, „at vi, nu da Alt er istand, dristigt kunne begive os afsted uden Frygt for at blive forfulgte; ellers kunde vi let komme for sildiat.“

„Nei, nei, den Sag kræver Forsigtighed; thi uagtet de Wilde ere uvidende om Obingadgøet og Klippen, saa have de dog Sine og Deen og ville see i hvilken Retning vi styre og ville bestemt følge os. Men jeg skal dog søge at narre dem ved at styre Prammen snart ad en og snart ad

en anden Kant, indtil de begyndte at blive trætte og kjede af at træffe bagester os."

Saa vidt det stod i hans Magt var Wildtskytten saa god som sit Ord. Ikke fem Minuter efter at han havde sagt disse Ord, var hele Selskabet i Arken og i Bevægelse. Det luftede let af Nord og efter dristigt at have heiset Seilet, gav den unge Mand det plumpe Fartoi en Cours, der efter en rigelig, men nødvendig Beregning for Ufdrivt vilde have bragt det i Land et Par Mile længere nede ad Søen og paa dennes østlige Side. Arken seilede aldrig meget hurtigt, skjøndt det, da den laa saa lavt paa Vandet, ikke var vanskelig at sætte den i Bevægelse eller drive den frem med en Kart af tre til fire Mile i Timen. Afstanden mellem Kastellet og Klippen udgjorde over to Eng-mile. Da Wildtskytten kjendte den indianske Punktlighed, havde han noiagtigt anstillet sine Beregninger og indrommet sig selv lidt mere Tid til at naae Mødestedet i den Hensigt at kunne forhale eller fremskynde sin Ankomst, alt som det maatte være fordecelagtigt. Da han heisede Seilet, stod Solen over de vestlige Bjerge i en Høide, som levede noget over et Par Timers Dag, og nogle faa Minuter overtjydede ham om, at Prammens Fart svarede til hans Forventninger.

Det var en herlig Juni Eftermiddag og aldrig havde denne ensomme Vandslade mindre lignet en Tumleplads for Kamp og Blodsudgydelse. Den lette Luftning naaede snart

ned til Svøens Leie og svævede hen over det, som om den ugjerne vilde forstyrre dets dybe Ro eller kruse dets speilglatte Klade. Endog Skovene syntes at slumre i Selen og nogle saa snekkede Skybunker havde i flere Timer hvillet paa den nordlige Horizont, ligesom rodfæstede i Atmosfæren og alene anbragte der for at forskjønne Skuespillet. Nogle saa Vandfugle fore hen over Vandet og en enkelt Ravn saaes at svæve hen ovenover Træerne, holdende aarvaagent Nie med Skoven underneden sig for at kunne opdage et eller andet Levende, som de gaadefulde Skove maa skee vilde yde som Bytte.

Læseren har sandsynligviis bemærket, at midt under det friske og raske Væsen, som betegnede Judiths Grændseboervaner, evergil hendes Sprog det, som brugtes af hendes mandlige Umgang, hendes Fæder derunder indbefattet. Denne Forskiel strakte sig saavel til Udtalen, som til Valget af Ord og Talemaader. Maaskee er der ikke Noget, som saa hurtigt ferraader Nydragelsen og Umgangen som Uttringsmaaden og saa Kuldkommenheder bidrage saa meget til den qvindelige Skjønheds Hude, som en smuk og dannet Udtale, hvorimod Intet saa hurtigt frembringer den Forsvinden af det Fortryllende, som nødvendigviis maa blive en Følge af Uoverensstemmelse mellem det Hjerte og Væsenet, som en simpel Beining af Stemmen og en plump Brug af Ordene. Judith og hendes Søster vare fremragende Udtalere fra alle de unge Piger af deres Klasse langs med hele

Brønden, og Officiererne fra det nærmeste Fort havde ofte smigret den Første med den Tanke, at faa af Bydamerne vare fuldkomnere end hun i denne vigtige Henseende. Dette var langt fra at være bogstaveligt sandt, men kom dog Sandheden nær nok til at kunne foranledige Artigheden. De unge Viger skyldte deres Moder dette Fortrin, da de fra deres Barndom ved hende havde ernaact en Ferdeel, som hverken Flid eller Arbeide kan erstatte, naar den er bleven forsømt udover Livets tidligere Afslut. Hvem denne Moder var, eller rettere sagt havde været, vidste ingen Andre end Gutter. Hun havde nu været død i to Sommer, og var, som Hurry havde fortalt, bleven begravet i Egen, om af Eftergivnehed for en Fordom eller af Ulyst til at grave hende en Grav, var ofte blevet afhandlet mellem de raa Bøssener i den Egn. Judith havde aldrig besøgt Stedet, men Hetty havde været nærværende ved Ligfærden og reede ofte ved Solens Nedgang eller i Maanestien med en Kano ud til Pletten, hvor hun stirrede ned i det gjennemsligtige Vand i Haab om at kunne see et Glimt af en Skikkelse, som hun havde elsket saa ømt fra sin Barndom og indtil Skilsmisens sorgelige Stund.

„Maa vi nøiagtigt naae Klippen i samme Nieblis, som Selen gaaer ned?“ spurgte Judith den unge Mand, medens de stode tæt ved hinanden, og Vildtskuiten holdt Styraaren og hun syede paa noget Punt, der langt overgik hendes Stilling i Livet og var noget aldeles Nyt i Eke-

vene. „Vilke nogle faa Minuter tidligere eller seldiger gjøre noget til Sagen? Det vil være meget voveligt at ligge i Nærheden af Kysten ved denne Klippe.“

„Det er det, Judith; deri stikker netop Knuden! Klippen er indenfor Waterpasskuds Afstand med en Geværkugle og det gaaer aldrig an at lure der for længe eller for tæt ved. Har man at bestille med en Indianer, maa man beregne og passe paa; for den røde Natur holder saa meget af Underfundigheder. Du seer De, Judith, at jeg slet ikke styrer hen mod Klippen, men her Osten for den, hvorved de Wilde ville komme til at træffe afsted i den Retning og løbe deres Been trætte og det til slet ingen Nytte.“

„De troer altsaa, Wildtskytte, at de see os og iagttage vore Bevægelser? Jeg haabede, at de havde trukket sig ind i Skovene og overladt os til os selv for nogle faa Timer.“

„Det er ikke andet end Fruentimmerforstand. Der er ingen Afbrudelse i en Indianers Marvaagenhed, naar han er paa Krigsstien, og Dine hvile paa os i denne Minut, skjøndt Egen beskytter os. Vi maa nærme os Klippen efter Beregning og søge at faae de Blodhunde paa en falsk Fært. Wingoerne have gode Næser, har man fortalt mig; men en hvid Mand's Forstand bør stedse kunne veie op med deres Instinkt.“

Judith indlod sig nu i en overfladisk Samtale med Wildtskytten, under hvilken Pigen robede sin verende In-

teresse for den unge Mand, en Interesse, som hans Hjertes Enfældighed og hendes bestemte Charakter, opretholdt som den blev ved den vakte Bevidsthed om den Opmærksomhed, hendes personlige Indigheder saa almindeligen frembragte, gjorde hende mindre omhyggelig for at dølge, end det ellers vilde have været Tilfældet. Hun kunde neppe kaldes dristig i hendes Væsen, skjøndt der undertiden var en Frihed i hendes Diekast, som udkrævede hendes overordentlige Skjønheds hele Bistand for ikke at vække Mistanke mod hendes Hedsedenhed, om ikke mod hendes Sædelighed. Med Hensyn til Wildtskytten vare disse Diekast imidlertid mindre udsatte for at underkastes en saa ubehagelig Fortolkning; thi hun betragtede ham sjældent uden at aabenhare meget af den Oprigtighed og Naturlighed, som ledsage Qvindens reneste Følelser. Det var lidt mærkeligt, at uagtet Faderens Fangenskab forlængedes, forraadede de unge Piger dog ingen stor Bekymring for ham; men deres vante Liv indgjød dem Tiltro og de imødesaae hans Befrielse ved Hjælp af en Løsepenge med en Tillid, som for en stor Deel kunde forklare deres tilsyneladende Ligegyldighed. Hutter havde engang for befundet sig i Trofeernes Hænder og nogle saa Skind havde da let bevirket hans Løsladelse. Denne Begivenhed var dog, hvad Søstrene ikke vidste, indtruffen paa en Tid, da der var Fred mellem England og Frankrig og da de forskjellige Kolonialregjeringer holdt de

Wilde i Tømme, istedetfor at opmuntre dem til at begaae deres Udskielser.

Medens Judith var snaksom og venlig paa sin Wiis, forblev Hetty tankefuld og stum. Engang nærmede hun sig rigtignok Wildtskytten og udspurgte ham lidt noiere om hans Hensigter og om Waaden, hvorpaa han vilde opnaae sit Niemed, men hendes Onske om en Samtale gik ikke videre. Saasnart hendes ligefremme Spørgsmaale vare besvarede, og det bleve de alle paa den fuldstændigste og venligste Waade, trak hun sig tilbage til sin Plads og vedblev at arbeide paa en grov Klædning, som hun forfærdigede til sin Fader, medens hun af og til nynnede en tungsindig Melodi og hyppigt sukede.

Paa denne Waade gik Tiden og da Solen begyndte at gløde bageved den Krands af Graner, som begrændsede det vestlige Bjerg, eller omtrent tyve Minuter førend den virkelig gik ned, var Arken næsten heelt nede ved den Punt, hvor Hutter og Hurry vare bleve tagne tilfange. Ved først at helde til den ene og derpaa til den anden Side af Søen var det lykkelig Wildtskytten at tilveiebringe Uvisshed om hans Niemed og de Wilde, som uimodsigeligt iagtege hans Bevægelser, bragtes uden Tvivl til at troe, at det var hans Hensigt at træde i Forbindelse med dem enten paa eller tæt ved dette Sted, og skyndte sig fermødentligt hen i den Retning for at være færdige til at benytte sig af Omstændighederne. Denne List var vel udtænkt, efterføm

Bøiningen af Bugten, Krumningen af Eoen og den flade, mellemliggende Nøsestrækning rimeligviis vilde tillade Arken at naae Klippen, førend dens Forsølgere, hvis de virkelig havde forsamlet sig ved Pynten, kunde faae Tid til at gjøre den fornødne Omvei for at komme derhen over Land. For endvidere at befordre dette Krigspuds, stod Wildttsskytten saa langt ind under den vestlige Kyst, som Klogskaben tillod det, og efterat han derpaa havde faaet Judith og Hetty til at gaae ind i Huset eller Kabytten og selv var krogen saaledes sammen, at hans Legeme dækkedes af Ekroget af Prammen, dreiede han pludseligt denne rundt og begyndte at gjøre sit Bedste for at naae Udløbet. Begunstiget ved, at Vinden blev stærkere, tiltog Arkens Fart saa meget, at den lovede det heldigste Udfald af denne Plan, uagtet Fartøiets krabbeagtige Bevægelse nødsagede Styrmanden til at holde dets Stevn i en heelt anden Retning, end den hveri det virkelig bevægede sig.

Liende Kapitel.

Læseren vil maaskee lettere kunne forstaae de Begivenheder, vi ere i Begreb med at berette, naar han erhø-

der et hurtigt udkastet Billede af de Omgivelser, der ved et eneste Blik fremstilles for hans Sine. Man vil erindre, at Søen dannede et uregelmæssigt formet Bækken, hvis Omkreds i det Hele taget var ovalt, men havde saa mange Bugter og Pynter som fornødent til at afbryde dets Ensformighed og pryde dets Kyster. Denne skønne Vandflade skinnede nu ligesom en Edelsteen i Aftensolens sidste Straaler og det Heles Infatning — Bjerge, som vare bedækkede med den fredigste Snebeverning — belystes af et Slags straalende Smil. Da Bredderne med saa Undtagelser hævede sig brat op fra Vandet, selv der, hvor Bjergene ikke umiddelbart begrændsede Udsigten, ludedes en hist og her afbrudt Løvfrands ud over den reilige Sø, idet Træerne svang ud fra Skrænterne og boiede sig mod Lyset, indtil deres lange Grene og ranke Stammer i mange Tilfælde strakte sig fyrgetoye til halv hundrede Fod hiinsides den lodrette Linie. Ved disse Tilfælde mene vi alene Skovens Kæmper — Graner af hundrede til halvandet hundrede Fods Hvide — thi af den lavere Beverning boiede mange sig saa dybt, at deres nederste Grene slæbte i Vandet.

I den Stilling, Arken nu havde intaget, skjultes Ra-stellet af en fremspringende Pynt, ligesom ogsaa hele den nordlige Ende af selve Søen. Et anseligt, snebeveret Bjerg, der var afrundet ligesom de øvrige, begrændsede Udsigten, idet det strakte sig umiddelbart tværs over samtlige skønne Omgivelser med Undtagelse af en dyb Bugt,

der gik omkring dets vestlige Ende og derved gjorde Rækkenet over en Mil længere. Den Waade, hvorpaa Vandet flød ud af Søen under Lovhvalvingerne af Træerne paa Bredderne af Strømmen, er allerede omtalt, og det er ligeledes blevet anført, at Klippen, som var et yndet Mødested i hele den Egn og hvor Wildtskotten nu ventede at træffe sin Ven, laa i Nærheden af dette Udløb og ikke langt fra Kysten. Det var en stor, enkelt Steen, som hvilede paa Bunden af Søen, hvor den rimeligviis var bleven liggende, da Vandet bortskyllede den omgivende Jord, dengang det banede sig Vej ned ad Floden, og som havde faaet sin Skikkelse ved Elementernes Paavirkning under Aarhundredernes langsomme Fremgang. Denne Klippebloks Høide udgjorde næppe ser Fod og dens Skikkelse var som sagt ikke ulig en Bisubes eller en saadan Staks, hvori Høet sættes for at veires. Den sidste giver ogsaa det bedste Begreb ikke blot om dens Skikkelse, men tillige om dens Størrelse. Den laa og ligger endnu — thi vi beskrive virkelige Omgivelser — ikke fuldt halvhundrede Fod fra Stranðbredden og paa en Dybde af kun to Fod Vand, skjøndt dens afrundede Tinde, hvis en saadan Benævnelser med Føie kan bruges, paa visse Aarstider skjultes af Søen. Mange af Træerne strakte sig saa langt ud, at det fra en kort Afstand saae ud, som om Klippeblokken og Kysten vare Et, og een eneste rank Gran ludedes ud over den saaledes, at den dannede en ædel og passende Himmel over en Throne, som

havde rummet mangen en Skovhørding i den lange Række af ubekjendte Tidsaldere, hvori Amerika og Alt, hvad det indeholdt, havde været assendrede i gaadesuld Ensomhed som en Verden for sig selv, baade uden nogen bekjendt Historie og uden en Oprindelse, som kan naaes af Wienneskens Harbøger.

I en Afstand af to til tre hundrede Fod fra Kysten bjergede Wildtskytten sit Seil og lod Drægget falde saasnart han saae, at Arken var drevet hen i Linie umiddelbart til Luvert af Klipp.u. Derpaa standsedes Prammens Bevægelse, da den fik Sternen med Vinden ved dennes Paa-virkning. Da dette var skeet, stal Wildtskytten paa sit Loug og lod Fartsiet drive ned mod Klippen saa hurtigt, som den lette Luftning kunde bringe det ned i V. Da Fartsiet laa saa lavt i Vandet, var dette snart skeet og den unge Mand standsede Farten, da han hørte, at Prammens Agterspeil var omtrent femten til atten Fod fra det attraaede Sted.

Wildtskytten var gaaen rask tilværks med at udføre denne Manoeuvre; thi da han ikke nærede mindste Tvivl om, at han baade iagttoges og forfulgtes af Fjenderne, troede han at have gjort dem tvivlraadige i deres Bevægelser ved den tilsyneladende Usikkerhed i hans egen, og han vidste, at de ikke formaede at forvise sig om, at Klippen var hans Maal, med mindre en af Fangerne skulde have forraadt ham, Noget, der i sig selv var saa usandsynlig,

at det siet ikke foruroseligede ham. Trods Hurtigheden og Bestemtheden i hans Bevægelser vovede han sig dog ikke saa tæt ind til Land, uden at træffe de fornødne Foranstaltninger til at kunne iværksætte et Tilbagetog, hvis et saadant skulde blive fornødent. Han holdt Touget i Haanden og Judith var posteret ved et Skydehul i den Side af Skabytten, som vendte ind mod Land, hvor hun skulde iagttage Bredden og Klipperne og i Tide tilkjendegive, naar enten en Ven eller Fjende nærmede sig. Hetty var ligeledes stillet paa Vagt, men det var for at tage vare paa Træteppene, for at ikke en Fjende ved at klatre op i en af dem skulde komme til ganske at beberske det Indre af Prammen og derved gjøre Huset eller Skabytten unyttig til Forsvar.

Eelen var forsvunden fra Egen og Dalen, da Bildtskotten standsede Arken paa den ovennævnte Maade. Imidlertid manglede der endnu nogle Minuter i, at Eelen var heelt nede, og han kjendte den indianske Puuktlighed for noie til at vente noget umandigt Hastværk af sin Ven. Det store Spørgsmaal var, om han, omgiven som man vidste han var af Fjender, kunde være undgaaen deres Garna. De sidste fire og tyve Timers Begivenheder maatte være en Hemmelighed for ham, og Chingachgeef var, ligesom Bildtskotten selv, endnu ung paa Krigsstien. Vel havde han til Hensigt, at træffe sammen med den Hob, som bortførte hans trelevede Brud, men han havde intet Middel til at for-

viste sig om Omfanget af den Fare, for hvilken han udsatte sig, eller de Stillinger, hvori Venner og Fjender befandt sig. Kort sagt, under alle disse farlige Forhold havde han intet Andet at stole paa, end Indianerens øvede Skarpsindighed og utrættelige Forsigtighed.

„Er Klippen tom, Judith?“ spurgte Vildtskytten, saasnart han havde standset Arkens Fart, eftersom han ansaae det uflegt uden Nødvendighed at nærme sig Kysten. „Er der Noget at see af Delawarer Hovdingen?“

„Nei, slet Intet, Vildtskytte. Hverken Klippe, Kvist, Træ eller Sø synes nogensinde at have gjemt en menneskelig Skikkelse.“

„Tag Dem i Agt, Judith; tag Dem i Agt, Hertz; en Riffel har et skarpt Die, en hurtig Fod og en fortvivlet farlig Tunge. Tag Dem derfor i Agt, men hold skarpt Udkik og vær paa Deres Post. Det vilde skjære mig i Hjertet, om Noget af Dem kom til Skade.“

„Men De, Vildtskytte!“ udbrod Judith, idet hun vendte sit smukke Ansigt fra Skydehullet for at kaste et venligt Blik paa den unge Mand; „Tager De Dem i Agt og passer De paa, at de Wilde ikke saae Dem at see? En Kugle kan blive ligesaa farlig for Dem, som for Noget af os, og det Saar, De fik, vilde føles af Alle.“

„Frygt bare ikke for mig, Judith, frygt ikke for mig, min gode Pige. See ikke denne Dei, skjøndt De seer saa

rar og sjon ud; men hold De med Klippen og Kysten og — —"

Wildtskytten afbrødes ved et svagt Udraab af den unge Pige, der, adlydende hans ivrige Vink ligesaa meget som hans Ord, strax igjen havde vendt sit Blik i denne medsatte Retning.

"Hvad er det? Hvad er det, Judith?" spurgte han hastigt. "Er der Noget at see?"

"Der er en Mand paa Klippen! En indiansk Krieger i hans Maling og bevæbnet!"

"Hvor bærer han sin Falkesjer?" spurgte Wildtskytten, idet han slappede Touget for at kunne drive nærmere til Mødestedet. "Er den stukken fast i Kriegerlekken eller bærer han den over det venstre Dre?"

"Det er som De siger, over det venstre Dre, og han smiler ogsaa og mumler Ordet "Mobikaner."

"Gud være lovet, endeligt er Slangen der!" udbrod den unge Mand og lod Touget glide gennem sin Haand, indtil han hørte et let Spring i Agterenden af Kartoiet hvorpaa han pludseligt støppede Touget, og begyndte at hale ind paa det igjen, forvissset om, at hans Niemed nu var opnaaet.

I det samme blev Døren til Kabotten hastigt aabnet og en Krieger foer ud af det lille Rum og stod ved Siden af Wildtskytten, idet han blot udstødte det Udraab: "Hugh!" I næste Dieblik skrege Judith og Hetty og Luf-

ten opfyldtes med et Hyl af tyve Wilde, som kom springende mellem Grenene ned ad Skrænten, medens Nøgle i deres Hastværk tumlede formeligt paa Hovedet ud i Vandet.

„Hal Wildtsfytte,“ raabte Judith, idet hun hurtigt stængede Døren for at forbinde et Indbrud ad den Wei, Delawareren nyligt var kommen, „hal paa Liv og Død — Seen vrimler af Wilde, som vade ud efter os!“

De unge Mand — thi Chingachgoof kom vieblikkeligt sin Ven til Hjælp — lode sig ikke dette siges to Gange, men gave sig til deres Arbejde paa en Maade, der viste hver bydende de ansaae Omstændighederne for at være. Den store Vanskelighed bestod i pludseligt at overvinde en saa stor Masses vis inertie; thi naar den først var kommen i Bevægelse, var det en let Sag at faae Prammen til at skyde frem med fornøden Fart.

„Hal, Wildtsfytte, for Himlens Skyld!“ raabte Judith atter ved Skydebullet, „Disse Uslinger styrte ud i Vandet, ligesom Hunde, der følge deres Bytte! Ah. Flaaden kommer i Gang og nu gaar Vandet den Førreste op til Armbullerne, men alligevel styrte de fremad og ville gribe Arken.“

Et svagt Skrig og derpaa en glad Latter hørtes fra den unge Pige, hvoraf det første frembragtes ved en fortvivlet Anstregelse af deres Førfølgere og den anden ved, at denne mislykkedes dem, da Prammen, der nu havde faaet ordentlig Fart, skjed ud paa dybt Vand med en Hurtighed, som tilintet-

gjorde deres Fjenders Planer. Da Kahytten forhindrede de to Mænd fra at see hvad der foregik agterude, nødtes de til at spørge de unge Piger om, hvorledes det stod til med Forfølgningen.

„Hvad nu, Judith, hvad nu? Komme Mingoerne endnu bestandigt bagefter os, eller ere vi dem quit for Diebliffet?“ spurgte Wildtshytten, da han mærkede, at Louget gav efter, eftersom Prammen var i stærk Fart, og hørte den unge Piges Skrig og Latter næsten i det samme Dieblif.

„De ere forsvundne! Gen, den Sidste, er netop i Begreb med at smutte ind imellem Bussene paa Bredden; saa, nu er ogsaa han borte i Skyggen af Træerne! De har faaet deres Ven og vi ere alle i Sikkerhed!“

De to Mænd gjorde endnu en stor Anstrengelse, haledes Urken hen til Trægget, lattede det af Grund, og da Prammen var skudt et Stykke frem, lode de atter Ankeret falde, hvorpaa de, for første Gang efter deres Sammenkomst, heldt inde med at arbejde. Da det slydende Huus nu laa flere hundrede Fod fra Land og ydede et fuldstændigt Værn med Kugler, var der ikke længere nogen Fare eller Anledning til diebliffelig Anstrengelse.

Den Maade, hvorpaa de to Venner nu gjenkjendte hinanden, var høist karakteristisk. Chingachgook, en ædel, rank, smuk og atletisk, ung indianer Krieger undersøgte omhyggeligt sin Nisfel, aabnede Vanden for at see, om Fængslet ikke

var blevet vaadt, og da han havde forvissset sig i denne vigtige Henseende, kastede han stjaalne, men opmærksomme Blikke rundt omkring paa den sælsomme Bølig og de to unge Piger; men han talte ikke og undgik fremfor Alt at forraade nogen quindagtig Nysgjerrighed ved at gjøre Spørgsmaale.

„Judith og Hettty,“ sagde Bildtskotten med utillært, naturlig Høflighed; „det er den mohikanske Hørding, om hvem De have hørt mig tale; Chingachgoof, som han kaldes, der betyder den store Slange, hvilket Navn han har faaet for sin Wiisdom og Klogskab og Snildhed, og min første og sidste Ven. Af Falkefjeren over det venstre Nie vidste jeg, at det maatte være ham, da de fleste andre Krigere være den i Kriegerloffen.“

Da Bildtskotten ophørte at tale, lo han hjerteligt, maaskee mere bevæget ved Bløden over at have faaet sin Ven i god Behold ved Eiden af sig under saa farlige Omstændigheder, end ved noget Indfald, der foer igjennem hans Phantasi, og robede dette Udbrud af Kølser paa en Maade, som kun var lidet kjendelig, eftersom hans Lystighed ikke ledsagedes af nogen Yarm. Skjøndt Chingachgoof baade forstod og talte Engelsk, var han dog, ligesom de fleste Indianere, lidet tilbøielig til at meddele sine Tanker i dette Sprog, og da han havde besvaret Judiths hjertelige Haandtryk og Hettys mildere Hilsen paa den høflige Maade, som summede sig en Hørding, vendte han sig bort,

aabenbart for at afvente det Dieblif, da det maatte behøve hans Ven at indlade sig paa en Forklaring af sine fremtidige Hensigter og meddele hvad der var sket siden deres Skildsmisse. Den Anden forstod hans Mening og tilkjendegav sine Anskuelser af Sagen, idet han tiltalte de unge Piger.

„Vinden vil snart reent lægge sig, nu da Solen er nede,“ sagde han, „og det behøves ikke at roe lige imod den. Om en halv Times Tid vil det enten være blifstille, eller ogsaa springer Vinden op fra den sydlige Kyst, og saa kunne vi begynde paa Tilbagereisen til Kastelet; imidlertid ville Delawareren og jeg tale sammen om Et og Andet og erfare hverandres Mening om, hvorledes vi skulle være os ad.“

Ingen havde Noget herimod at indvende og de unge Piger gik ind i Kabytten for at tilberede Aftensmaaltidet, medens de to unge Mænd satte sig ude i Forenden af Prammen og begyndte at tale sammen. Samtalen førtes i Delawarernes Tungemaal. Da denne Dialekt imidlertid er temmelig ukjendt, selv blandt de Lærde, skulle vi, ikke alene ved denne, men ogsaa ved alle andre paafølgende Leiligheder meddele det, som behøver noiagtigt at gjengives, paa tydeligt Engelsk, medens vi dog saavidt muligt vilde bibeholde de respektive Talendes Idiomer og Siendommeligheder for at fremstille Skildringerne i den meest udtrykfulde Skikkelse for Læserens Indbildningskraft.

Det er unødvendigt at meddele det, som først fortælltes af Wildtskytten, der afslagde en kort Beretning om de Omstændigheder, der allerede ere bekjendte for dem, som have læst vore Blade. Men det maa dog bemærkes, at han under Meddelelsen af disse Begivenheder ikkun berørte Omridsene og især undgik at sige Noget om sit Møde med og sin Seir over Profesoren, saavel som om sine Bestræbelser for de forladte unge Fruentimmers Skyld. Da Wildtskytten var færdig, begyndte Delawareren sin Fortælling, idet han talte med Alvor og Værdighed. Hans Beretning var baade klar og kort og forskjønedes ikke ved Indsletninger, som ikke ligefrem vedkom Historien om hans Afreise fra hans Folks Landsbyer og hans Ankomst til Susquebannas Dal. Da han havde naaet denne, hvilket var skeet paa et Sted, som kun laa en halv Meil Sønden for Udlobet, var han kort efter stødt paa et Spor, som underrettede ham om, at Fjender sandsynligviis vare i Nærheden af ham. Forberedt paa en saadan Omstændighed, da Diemedet med hans Tog kaldte ham umiddelbart, hen i Nærheden af den Hob Profesore, som vidstes at være ude, betragtede han denne Dydagelse snarere som et Held, end som det Modsatte, og anvendte de sædvanlige Forsigtighedsregler for at benytte sig deraf til sin Fordeel. Efterat han havde fulgt Floden op til dens Kilde og forvissnet sig om Klippens Beliggenhed, traf han paa et andet Spor og havde i fulde fire Timer streift i Flanken paa

Fjendene, speidende ligesaa meget efter en Leilighed til at møde sin Elskede, som til at tage en Skaly, og det kunde være et Spørgsmaal, hvilket han ivrigst havde ønsket. Han holdt sig tæt ved Søen og vovede sig undertiden hen paa et eller andet Sted, hvorfra han kunde see, hvad der foregik paa dens Overflade. Arken var bleven bemærket og iagttaget saasnart den var kommen i Sigte, skjøndt den unge Kriger nødvendigviis var uvidende om, at den skulde blive Midlet til at iværksætte den attraaede Forening med hans Ven. Usikkerheden i dens Bevægelser og den Omstændighed, at den ganske bestemt styredes af brude Mænd, bragte imidlertid ham til at gjette Sandheden, og han holdt sig færdig til at gaac ombord, saasnart en passende Leilighed tilbød sig. Da Solen nærmede sig Horizonten, vendte han tilbage til Klippen, hvor han, idet han kom ud af Eleven, glædedes ved at see Arken ligge tilsyneladende rede til at modtage ham. Maaden, hvorpaa han viste sig og kom i Fartsoiet, er bekjendt.

Uagtet Chingachgook i flere Timer omhyggeligt havde iagttaget sine Fjender, var deres pludselige og hidtige Forsølgning, da han var kommen ud paa Flaaden, ligesaa overraskende for ham, som den havde været det for hans Ven. Han kunde alene forklare sig den af den Omstændighed, at de maatte være talrigere, end han først havde troet, og at de havde Udposter, om hvis Tilværelse han var uvidende. Deres regelmæssige og faste Leir, hvis Ordet fast kan an-

vendes paa Opholdstedet for en Hob, der efter al Sandsynlighed kun havde i Sinde at blive nogle faa Uger i Marken, var ikke langt fra det Sted, hvor Hurry og Hutter vare faldne i deres Hænder og som Noget, der følger af sig selv, tæt ved en Kilde.

„Du vel, Slange,“ sagde Wildtskytten, da den Anden havde endt sin korte, men livlige Fortælling, „nu vel, Slange, siden Du har speidet rundt omkring disse Wingoer, saa kan Du sagtens ogsaa fortælle os Noget om deres Fanger, Faderen til disse unge Fruentimmer og en Anden, der, som jeg har Grund til at troe, er den Gnes Kjerreste?“

„Ubingachgoof har seet dem. En gammel Mand og en ung Kriger — den faldende Fyr og den ranke Gran.“

„Du tager ikke saa ganske Feil, Delawarer, Du tager ikke saa ganske Feil. Gamle Hutter begynder ganske vist at forfalde, skjendt der endnu kunde bugges mangen en dygtig Blok ud af hans Stamme, og hvad nu Hurry Harry angaaer, saa kan han i Henseende til Hvide, Styrke og Smulhed rigtignok kaldes den menneskelige Skovs Stelthed. Holdtes Wændene bundne, eller pintes de paa nogen anden Maade? Jeg svorger for de unge Fruentimmers Skyld, som sikkert gjerne ville vide Bessed derom.“

„Det er ikke saaledes, Wildtskytte; Wingoerne ere for mange til, at de skulde holde deres Wildt i Buur. Nogle sove; Nogle speide; Nogle jage. De blege Unægter blive

i Dag behandlede som Brødre; i Morgen ville de miste deres Skælper."

"Ja, det er rød Natur og den maa have sin Vilje! Judith og Hetty, her ere glædelige Tidender for Dem; thi Delawareren fortæller mig, at hverken deres Fader eller Hurry Harry bliver piint, men de have det, undtagen i Henseende til Friheden, lige saa godt som vi selv. De bevogtes naturligtvis i Leiren; for Næsten kunne de gjøre hvad de finde for godt."

"Det glæder mig at høre, Bildtskytte," svarede Judith, "og nu, da Deres Ven er kommen til os, nærer jeg ingen Tvivl om, at vi nok ville finde en eller anden Leilighed til at udløse Fangerne. Dersom der er Fruer-timmer i Leiren, saa har jeg Klædningsstykker, som ville fængsle deres Dine, og i allerværste Fald kunne vi aabne Kisten, som jeg troer vil befindes at indeholde Ting, der kunne friste Hovdingerne."

"Judith," sagde den unge Mand, idet han betragtede hende med et Smil og et Udtryk af alvorlig Nysgjerrighed, hvilket, trods det tiltagende Mørke, ikke undgik Pigens Blikke, "kan De virkelig bringe det over deres Hjerte at stille Dem ved Deres Etads for at udløse Fanger, selv naatet den Gne er Deres egen Fader og den Anden Deres svorne Veiler og Elsker?"

Pigens Kinder blussede, deels af Bredde, men deels maa skee ogsaa af en blidere og hidtil ukjendt Følelse, som med Smagens lunefulde Ubestandighed hurtigt havde gjert hende

modtageligere for den Ynglings gode Dmdeemne, som spurgte hende, end for nogen anden Persens. Idet hun med instinktmæssig Hurtighed undertrykte den harmfulde Fornemmelse, svarede hun med en Bestemthed og Sanddrubed, som bragte hendes Søster til at nærme sig for at lytte, skjøndt dennes fløve Forstand var langt fra at kunne fatte Beværgelserne i et saa troløst, ustadiat og bydende Hjerte, som den forkjælede og smigrede Skjønnens.

„Wildtskytte,“ svarede Judith efter et Diebligs Tausched, „jeg vil være ærlig imod Dem. Jeg tilstaaer, at der var en Tid, da det, som De kalder Stads, var mig det Skjæreste paa Jorden; men jeg begynder at tænke anderledes. Skjøndt Hurry Harry er mig aldeles ligegyldig og aldrig kan blive Andet, vilde jeg dog give Alt, hvad jeg eier, for at skaffe ham fri. Naar jeg vilde gjøre dette for den pralende, trættekjære, altid snakkende Hurry, der ikke har anden Anbefaling, end sit smukke Ansigt, saa kan De selv indsee hvad jeg vilde gjøre for min egen Fader.“

„Dette klinger godt og stemmer overens med Qvindegaver. Al ja! De samme Følelser findes iblandt Delawareernes unge Fruentimmer. Jeg har mange, mange Gange seet, at de have overført deres Forsængelighed for deres Hjerte. Det er, som det skal være; det er, som det skal være, antager jeg, i begge Parter. Qvinden skabtes for Følelserne og beherkses saare meget af dem.“

„Vien de Vilde vilde lade Fader gaae, dersom Ju-

dith og jeg gave dem alle vore bedste Ting?" spurgte Hetty paa sin uskyldige, blide Maade.

"Deres Fruentimmer vilde blande sig i Sagen, gode Hetty, ja deres Fruentimmer vilde maaskee nok blande sig i Sagen med et saadant Maal for Die. Men sig mig, Elange, hvorledes det forholder sig med Squawer iblandt disse Skurke; have de mange af deres egne Fruentimmer med i Leiren?"

Delawareren hørte og forstod Alt, hvad der foregik, skjøndt han med indiansk Alvor og Stillehed havde siddet med bortvendt Ansigt, tilsyneladende ligegyldig for en Samtale, som ikke ligefrem vedkom ham. Men saaledes opfordret svarede han sin Ven paa sin sædvanlige fjernfulde Maade.

"Ser," sagde han, idet han rakte alle Fingrene paa den ene og Femmelfingeren paa den anden Haand i Beiret. "foruden denne." Det sidste Tal betegnede hans Trolovede, hvem han med Naturens Poesi og Sandhed beskrev ved at lægge Haanden paa Hjertet.

"Saae Du hende, Hovding? Saae Du et Glimt af hendes vakre Ansigt, eller kom Du hendes Dre saa nær, at Du kunde synge den Sang for det, som hun holder saa meget af?"

"Nei, Vildtskytte; Træerne vare for mange og Blade bedækkede deres Grene ligesom Skyer, der skjule Himlen i et Uveier. Men," den unge Kriger vendte sit mørke Ansigt

syn om mod sin Ven med et Emil, som belyste dets vildt udsæende Bemaling og af Naturen alvorlige Træk med et Straaleskjær af menneskelig Følelse, „Ebingachgeot horte Wah-ta!-Wahs Latter; han kjendte den fra Troksernes Dvinders Latter. Den klang i hans Dren som Gjerdesmutterens Dviddren.“

„Ja, man kan stole paa en Elskers Dre i saa Henseende og paa en Delawarers i Henseende til enhver Lyd, som nogensinde har ladet sig høre i Skoven. Jeg veed ikke, hvorfor det er saaledes, Judith; men naar unge Mænd — og jeg tør sige, at det akkurat gaaer ligedan med unge Fruentimmer — men naar de have fattet Gedbed for hverandre, saa er det forunderligt, hvor behagelig Latteren eller Taalen bliver for den anden Person. Jeg har seet barske Krigere lutte til unge Pigers Snakken og Snusen, som om det havde været Kirkemusik, saaledes som man kan høre den i den gamle hollandske Kirke i den store Gade i Albany, hvor jeg har været mere end een Gang med Peltsværk og Wildt.“

„Men De, Wildtskutte,“ sagde Judith burtigt og med en større Opmærksomhed, end som ellers betegnede hendes letfærdige og tankefulde Væsen, „har De aldrig følt, hvor behageligt det er at lytte til den Piges Latter, som De elsker?“

„Gud velsigne Dem, Pigebarn! Jeg har jo aldrig levet længe nok iblandt min egen Farve til at hengive mig

til det Slags Følelser — nei, aldrig! Jeg vil gjerne tilstaae, at de ere naturlige og rigtige; men for mig er ingen Musik saa sød som Vindens Sang i Trætoppene og Bakkens Vislen fra en fuld, blinkende Kilde af reent, frisk Vand; med mindre, tilføiede han, idet han for et Dieblik sænkede Hovedet paa en estertænksom Maade, "det skulde være en sikker Hunds Halsen, naar jeg er paa Farten af en feed Buk. De usikre Hunde derimod bryder jeg mig kun lidt om, da de ligesaa gjerne balse, naar Hjerten ikke er i Sigte, som naar den er det."

Judith gik langsomt og tankesuld bort og heller ikke laa der noget af hendes sædvanlige, beregnende Regnetteri i det svage, skjælvende Suk, der hende uafvidende steg op paa hendes Læber. Derimod lyttede Hetty med brodefri Opmærksomhed, ihvervel det var hendes enfoldige Sjæl paafaldende, at den unge Mand kunde foretrække Skovens Melodi for unge Pigers Sang eller vel endog for Uskyldighedens Latte og Glæde. Dog vant som hun var til i de fleste Ting at rette sig efter sin Søster, gik hun snart bagefter Judith ind i Kabinen hvor hun tog en Stol og sad og grublede dybt over en eller anden Begivenhed, Beslutning eller Mening, der var en Hemmelighed for alle andre end hende selv. Da Wildtskytten og hans Ven vare bleve ene, begyndte de atter deres Samtale.

* Har den unge Jæger med det blege Ansigt været længe

ved denne Es?" spurgte Delawareren efter høfligt at have ventet paa, at den Anden skulde have talt først.

"Kun siden i Gaar Middags, Elange, skjøndt det har været længe nok til at see og gjøre Meget."

Det Blik, som Indianeren fælede paa sin Kammerat, var saa skarpt, at det syntes at svotte Astenens tykke Nørke. Da den Anden hemmeligt besvarede dette Blik, saae han to sorte Dine funkle imod sig, ligesom en Panthers eller en fangen Uls. Han forstod Betydningen af dette glødende Blik og svarede undvigende saaledes, som han troede, at det bedst sømmede sig for en bruds Vands Gavers Bessedenbed.

"Det er, som Du troer, Elange; ja, det er noget nær det. Jeg har stødt paa Fjenden og jeg troer og'aa, at det kan siges, at jeg har kæmpet med ham.

Et Udbrud af Henrykkelse og Stoltthed undslap Indianeren, som dervaa, idet han ivrigt lagde Haanden paa sin Vens Arm, spurgte, hvor mange Skalper der vare blevne tagne.

"Det, vil jeg paastaae ligeoverfor hele Delawarerstammen, den gamle Samenund og Din Fader, den store Unkas, saavel som alle de Dvrigte, er imod brude Gaver! Vi i en Skalp sidder paa mit Hoved, som Du selv kan see, Elange, og den var den eneste Skalp, som kunde være i Fare, naar den ene Part var aldeles christelig og bvid."

"Faldt ingen Kriger? Vildtskytten fik ikke sit Navn,

af at være langsom til at see eller ubehændig med Riflen."

"J saa Henseende, Hovding, er Du mere fornuftig og derfor nærmere ved at have Ret. Jeg kan sige, at en Wingo faldt."

"En Hovding?" spurgte den Inden med paafaldende Heflighed.

"Ja, det er mere end jeg veed eller kan sige. Han var snedig og troløs og modig og kan maaskee have vundet Indest nok blandt sine Landsmænd til at have opnaaet den Hing. Wien han fegtede godt, skjøndt hans Die ikke var raff nok for Gen, der er bleven oplært i Dit Selskab, Delawarer."

"Min Broder og Ben ramte Liget?"

"Det behøvedes ikke, eftersom Wingoen døde i mine Arme. Sandbeden kan ligesaa godt strax blive sagt; han kæmpede som en Mand med røde Gaver og jeg som en Mand med Gaver af min egen Farve. Gud gav mig Seiren; jeg kunde ikke tredse hans Forsyn ved at glemme min Fødsel og Natur. Hvid skabte han mig og hvid maa jeg leve og døe."

"Godt! Wildtskytten er et blegt Ansigt og har et blegt Ansigts Hænder. En Delawarer skal søge efter Skalpen og hænge den paa en Stang og synge en Sang til hans Ære, naar vi gaae tilbage til vort Folk. Æren tilhører Stammen, den maa ikke gaae tabt."

„Det er lettere sagt, end det er gjort. Wingoens Lig er i hans Venners Hænder og uden Tvivl skjult i en eller anden Hule, hvor Delawarerens List aldrig vil være istand til at finde Skalpen.“

Den unge Mand meddeelte derpaa sin Ven en kort, men tydelig Beretning om Morgensens Begivenhed, uden at fordølge Noget af Vigtighed og dog berørende Alt beskedent og med omhyggelig Dymærksomhed, undgaaende den indianiske Skik at prale. Ebingachgeol yttrede atter sin Glæde over den Hre, hans Ven havde indlagt sig, og derpaa stode de Begge op, da Tiden nu var kommen, da det vilde være fornuftigst at faae Aften længere fra Land.

Det var nu aldeles mørkt; Himlen blev overtrukken med Skyer og Stjernerne skjulte sig. Den nardlige Vind havde som sædvanligt lagt sig ved Solens Nedgang og en let Luftning sprang op fra Syden. Da denne Forandring begünstigede Wildtskuttens Plan, lattede han sit Dræg og Prammen begynde strax temmelig raff at drive længere ud i Eoen. Da Seilet var blevet sat til, fik Fartøiet en Fart af ikke meget under to Mile i Timen, og da dette gjorde det unødvendigt at roe — en Besjæftigelse, hvortil en Indianer sjældent har Lust — satte Wildtskotten, Ebingachgeol og Judith sig i Agterenden af Fartøiet, hvor den Førstnævnte styrede dets Bevægelse ved at holde Raren. Her talte de sammen om deres fremtidige Bevægelser og

om de Midler, der burde anvendes for at udvirke deres Benneres Befrielse.

I denne Samtale tog Judith en væsentlig Deel, idet Delawareren med Lethed forstod Alt, hvad hun sagde, og hans egne Svar og Bemærkninger, der kun vare faa, men kraftige, undertiden oversattes paa Engelsk af hans Ven. I den halve Time, som nu paafulgte, steg Judith betydeligt i sin Ledsagers Afgtelse. Naar i sine Beslutninger og fast i sine Forsætter, som hun var, robede hendes Forstand og Raad et Mod og en Skarpsindighed, som begge maatte finde Yndest hos Grændsemænd. De Begivenheder, som havde tildraget sig efter deres Sammenkomst, samt hendes ensomme og afhængige Stilling bragte den unge Pige til at betragte Wildtskytten mere som en mangeaarig Ven, end som en Dags Bekjendtskab og hun var bleven saa aldeles vunden ved hans rene Sanddrubed i Charakter og Følelse — noget ganske Nyt hos vort Kjon, hvad hendes egen Erfaring angik — at hans Særegenheder havde vakt hendes Nysgjerrighed og frembragt en Tillid, som hun endnu aldrig havde næret til nogen Mand. Hidtil havde hun været nødt til at gaae forsvarsviis tilværks i sin Dmgang med Mandfolk — med hver stort Held vidste hun bedst selv — men her var hun pludseligen blevet bragt i Selskab med og stillet under Beskyttelse af en Yngling, der aabenbart ikke mere possede paa Ondt imod hende, end om han havde været hendes Broder. Det Ny i hans Redelighed, det Poetiske og

Eand i hans Følelser, og selv det Udannede i hans
 Talemaader gjorde Altsammen sin Virkning og bidrog
 til at vække en Interesse, som hun fandt at være lige-
 saa reen, som den var pludselig og inderlig. Hurrys
 smukke Ansigt og mandige Skabning havde aldrig kun-
 net øvre hans larmende og platte Bæsen, og hendes
 Dmngang med Officiererne havde sat hende istand til at
 anstille Sammenligninger, hvorved endog hans naturlige
 Fordele bleve de tabende. Men netop denne Dmngang
 med de Officierer, som undertiden indfandt sig ved Søen
 for at fiske og jage, havde sin Deel i at frembringe hen-
 des nuværende Følelser for den unge Fremmede. Uagtet
 hendes Forsængelighed var bleven smigret og hendes Egen-
 kjærlighed vaft i en høi Grad, havde hun dog mange
 Grunde til inderligt at fortryde sit Bekjendskab med dem
 — om ikke til at sørge over det i hemmelig Bedrøvelse
 — thi en Person med hendes lyse Forstand kunde umuligt
 andet, end indsee, hvor tom en Forbindelse mellem den
 Overordnede og den Underordnede var, og at hun snarere
 betragtedes som Legetoi i en ledig Time, end som en Ven-
 inde af lige Stand selv af de meest velværende og mindst
 forræderiske af hendes skarlagensklædte Beundrere. Wildt-
 skytten derimod havde en Rude i sit Bryst, gjennem hvil-
 ken Lyset af hans Ærlighed stedse skinnede; selv hans Lige-
 gyldighed for Indigheder, der saa sjældent undlode at frem-
 kalde Opmærksomhed, pirrede den unge Piges Stoltthed og

gav ham en Interesse, som det maaskee ikke vilde være lykket en anden, af Naturen mere Begunstiget at opvække.

Paa den Maade forløb en halv Time, i hvilken Krøken krob langsomt gennem Vandet, medens Mørket stedse blev tykkere og tykkere omkring den, skjøndt det var let at see, at Skovens Dunkelhed ved den sydlige Ende af Søen fjernedes mere og mere, medens de Bjerger, som begrændsede Bredderne af det skjøne Bækken, næsten overskyggede det fra den ene Side til den anden. Der var rigtignok en smal Stribe Vand midt i Søen, hvor det matte Lys, som endnu udbredte sig fra Himlen, faldt paa dens Overflade i en Linie fra Nord til Syd, og langs dette Spor — et Slags omvendt Melkevei, hvor Mørket ikke var fuldt saa tykt, som paa andre Steder — holdt Prammen sin Kours, da den, som styrede den, nok vidste, at det førte hen i den Retning, han agtede at gaae. Læseren maa imidlertid ikke troe, at der var nogen Vanskelighed forbunden med at finde Koursen; den kunde være bleven bestemt ved Vindens Retning, dersom det ikke havde været muligt at skjelne Bjergene, ligesom ogsaa ved den ubetydelige Abning mod Syd, der betegnede Dalens Beliggenhed paa den Kant ovenover Sletten af høie Træer ved et Slags formindsket Dunkelhed; Forskjellen mellem Skovens og Mattens Mørke, naar dette kun sees i Luften. Disse Særegenheder valte omhøder Judiths og Wildtskyttens Opmærksomhed, som standsede deres Samtale, for at betragte Naturens dybe No og høitidelige Stilhed.

„Det er en skummel Nat,“ bemærkede Judith efter en Pause af flere Minuter. „Jeg haaber dog, at vi kunne finde Kastellet.“

„Vi behøve ikke at frygte for at forfeile det, naar vi blot holde os paa denne Sti midt i Søen,“ svarede den unge Mand. „Naturen har gjort en Vej for os her og saa dunkel som den ogsaa er, er det dog ikke vanskeligt at følge den.“

„Hørte De ikke Noget, Vildtskytte? Det forekom mig, som om Vandet pladskede ganske tæt ved os!“

„Ja, der var rigtignok Noget, som satte Vandet i Bevægelse paa en usædvanlig Maade; det maa have været en Fisk. Disse Skabninger forfølge hinanden ligesom Menneskene og Dyrene paa Landjorden; en af dem er strungen op i Luften og er falden tungt tilbage i sit eget Element. Det nytter kun lidt, Judith, at Noget søger at komme ud af sit Element, eftersom det er Natur at blive i det, og Naturen vil have sin Villie. Ha! Det lyder ligesom en Klare, der bruges med mere end almindelig Forsigtighed!“

I samme Dieblil boiede Delawareren sig forover og pegede betydningsfuldt ud mod den mørke Grændse, som om han pludseligt havde faaet Die paa en Gjenstand. Naade Vildtskytten og Judith fulgte Retningen af hans Finger og begge saae i samme Øi en Kano. Glimtet af denne vaafaldende Nabo var svagt og vilde for mindre øvede Dine have været usikkert; men for dem i Arken var Gjen-

standen aabenbart en Kano, i hvilken en enkelt Person stod opreist og roede. Hvor Mange der laa skjulte paa Bunden, kunde man naturligviis ikke vide. At flygte ved Hjælp af Rorer fra en Kano af Bark, der dreves fremad af kraftige og øvede Hænder, var aldeles ugjorligt og begge Mandene grebe deres Riisler i Forventning om en Kamp.

„Jeg kan let fælde ham, der roer,“ hviskede Bildtskytten; „men vi ville først tiltale ham og spørge ham om hans Grinde.“ Derpaa hævede han Stemmen og tilfoiede paa en høitidelig Maade. „Holdt! Kommer Du nærmere, maa jeg skyde, skjondt mod min Willie, og da bliver den visse Død Følgen. Hold op med at roe og svar!“

„Skyd og drøb en stakkels forsvarslos Pige,“ svarede en blid, skjælvende Qvindestemme. „og Gud vil aldrig tilgive Dem det. Gaa De Deres Vej, Bildtskytte, og lad mig gaae min.“

„Getty!“ udbrøde den unge Mand og Judith i samme Mandedræt og den Første sprang diebliffeligt hen til det Sted, hvor han havde gjort den Kano fast, som de havde havt paa Slæbetoug. Den var borte og han fattede hele Sammenhængen. Hvad Flygtningen angik, saa ophørte hun, skræmmet af Trudslen, at roe og forblev dunkelt synlig, idet hun lignede det spogelseagtige Omrids af en menneffelig Skikkelse, som stod paa Vandet. I næste Diebliff blev Seilet strøget for at forbinde Arken fra at seile forbi det Sted, hvor Kanoen laa. Men dette Middel anvendtes ikke tids-

nek; thi et saa svært Fartøis Drivkraft og Trykket af Vin-
den skjode den snart forbi, idet Hettv kom lige til Luvart,
skjøndt endnu stedse synlig, da Forandringen i de to Far-
tøiers Stillinger bragte hende i det omtalte Slags Melkevei.

„Hvad kan dette betyde, Judith?“ spurgte Wildtskytten.

„Hvorfor har Deres Søster taget Kanoen og forladt os?“

„De veed, at hun ikke er rigtig i Hovedet, stakkels
Pige! og hun har saa sine egne Tanker om hvad der burde
gjøres. Hun elsker sin Fader høiere, end de fleste Børn
elske deres Forældre — og desuden — “

„Desuden hvilket, Pige? Det er et vigtigt Dieblif,
et Dieblif, da man maa tale reent ud af Posen.“

Judith følte en høimodig og qvindelig Smerte ved
at ferraade sin Søster og tøvede noget, inden hun atter
talte. Men Wildtskytten trængte paa nu ind paa hende,
og da hun indsaae alle de Farer, for hvilke de Allesam-
men udsattes ved Hettvs Uforsigtighed, kunde hun ikke læn-
gere tie.

„Da desuden frygter jeg, at den stakkels, svagsindede
Hettv ikke har været saa ganske istand til see al den Forkæn-
gelighed, Daarskab og Taabelighed, der ligge skjulte under
Hurrus Hurrus glatte Ansigt og smukke Skabning. Hun
taler om ham, naar hun sover, og ferraader undertiden
ogsaa i sine vaagne Dieblifke sin Tilbøielighed.“

„De treer altsaa, Judith, at Deres Søster nu agter
at udføre en eller anden affindig Plan til Bedste for sin

Fader og Hurry, hvorved de Dgler af Wingoer efter al Rimelighed ville komme i Besiddelse af en Kano?"

Ja, det frygter jeg er Tilfældet, Wildtskytte. Den stakkels Hetty besidder neppe Enildhed nok til at overlise en Bild."

I al den Tid var Kanoen, i hvis ene Ende Hettys Skiffelse stod opreist, endnu svagt synlig, skjøndt Arkens raskere Drixt gjorde den med hvert Dieblil mindre tydelig. Det var klart, at der ingen Tid var at svilde, naar den ikke ganske skulde forsvinde. Risperne bleve nu lagte tilside som unyttige og derpaa grebe de to Mand Mærerne og begyndte at svaie Stevnen af Prammen om i Retningen mod Kanoen. Judith, vant til denne Ferretning, skoi hen til den anden Ende af Arken og satte sig ved det saakaldte Roer. Hetty forureligedes ved disse Forberedelser, der ikke kunde skee uden Larm, og feer afsted som en Fugl, der pludseligen skræmmes op ved Nærmelsen af en uventet Fare.

Da Wildtskytten og hans Kammerat roede som Mand, der indsaac Nødvendigheden af at anstrenge hver eneste Muskel, og Hettys Kræfter svækkedes ved en frambagtig Altraa efter at undkomme, vilde Jagten snart have endt sig med Flygtningens Opbringelse, dersom den unge Pige ikke havde gjort flere korte og uventede Afrigelsir fra sin Kurs. Disse Dreiningir skaffede hende Tid og bragte tillige baade Kanoen og Arken efterhaanden ind i det tykkere Mørke, som Skyggerne fra Bjergene kastede. De forøgede ligeledes

efterbaanden Afstanden mellem Flugtningen og hendes Følgerere, indtil Judith raabte til sine Ledfagere, at de skulde holde op med at roe, da hun aldeles havde tabt Kanoen af Synne.

Da denne smertelige Forkyndelse skete, var Heltu virkelig saa nær ved, at hun horte hver Stavelse, hendes Søster yttrede, uagtet denne havde brugt den Forsigtighed at tale saa sagte, som Omstændighederne vilde tillade og for at hun kunde blive hørt. Heltu lod være at roe i samme Dieblif og opveiede Udfaldet med en Utaalmedighed, der manglende Nænde, saavel paa Grund af hendes sidste Anstregelser, som formedelt hendes Attraa efter at komme i Land. En Dødsstilbed udbredtes diebliffeligt over Egen, under hvilken de Tre i Arken brugte deres Sandses paa forskjellig Maade for at opdage, hvor Kanoen var. Judith boiede sig fereover for at lytte, i Haab om at opfange en eller anden Lyd, der kunde forraade den Retning, i hvilken hendes Søster listede sig bort; medens hendes to Ledfagere saa meget som muligt bragte deres Dine i lige Linie med Vandet for at opdage enhverfømbelst Gjenstand, der maatte fløde paa dets Overflade. Alt var imidlertid frugtesløst, thi hverken Syn eller Lyd belønnede deres Bestræbelser. I al denne Tid stod Heltu, der ikke besad Enildbed nok til at lægge sig ned i Kanoen, opreist med Fingeren trykket mod Læberne og stirrende i den Retning, hvorfra Stemmerne vare blevne hørt, ligesom en Billedstøtte,

der skal udtrykke dvb og frygtfuld Opmærksomhed. Hun havde blot besiddet Sindrigbed nok til at bemægtige sig Kanoen og forlade Arken paa den beskrevne lydlose Maade og da syntes den siebliffeligt at være udtømt. Selv Kanoens Bugtninger havde ligesaa meget været en Folge af en usikker Haand og krampagtig Bevægelse, som af List eller Beregning.

Pausen varede flere Minuter, i hvilke Wildtskytten og Delawareren raadsløge i den Eidsnævntes Sprog. Derpaa sattes Rorerne atter i Vandet og Arken tog Fart, medens der blev roet med saa liden Larm som muligt. Den styrede vestligt, en Kjende til Syd, eller i Retningen med Fjendens Leir. Efterat have naaet et Punkt ikke langt fra Kysten, hvor Mørket var tvft paa Grund af Landets Nærbed, laa den stille i henved en Time, oppebiende Hettys forventede Ankomst, eftersom man troede, at hun vilde skynde sig hen til dette Sted, saasnart hun ansaae sig for at være ude af Fare for at blive forfulgt. Men denne lille Blokade kronedes ikke med Held, da ingen Gjenstand eller Lyd tilkjendegav Kanoens Komme. Utilfreds med dette skuffede Haab og erkjendende Bigtigheden af at komme i Besiddelse af Borgen førend Fjenden bemægtigede sig den, begaar Wildtskytten sig nu paa Veien til Kastelet med den Frugt, at al hans Omserg for at sikke sig Kanoerne vilde blive tilintetgjort ved denne ufermodede og foruroligende Bevægelse fra den svagsindede Hettys Side.

Tiende Kapitel.

Det var ligesaa meget af Frygt som af Beregning, at Hetty havde holdt op at roe, da hun mærkede, at hendes Forfølgere ikke vidste hvilken Retning de skulde tage. Hun blev liggende stille, indtil Arken var bleven roet hen i Nærheden af Leiren, saaledes som fortalt i det foregaaende Kapitel; hvorpaa hun atter greb Raren og ilede med ferligste Dag hen med den vestlige Kyst. Men for at undgaa sine Forfølgere, som hun med Hette formodede snart selv vilde strøife omkring langs med denne Kyst, holdtes Kanoen saa nordligt, at den maatte lande ved en Pynt, der ragede ud i Eoen i omtrent en Somils Afstand fra Udlobet. Heller ikke var dette udelukkende en Folge af Duffet om at undkomme; thi saa svagsindet Hetty ogsaa var, besad hun dog en beel Deel af den instinktmæssige Forsigtighed, der saa ofte beskytter dem, som Gud saaledes har bjemsøgt, med Fare. Hun indsaac fuldkomment Vigtigheden af at forebygge, at Kanoeerne faldt i Irokesernes Hænder, og et langvarigt Bekjendtskab med Eoen havde ladet hende vælge et af de simpleste Midler, hvorved dette væsentlige Niemed kunde forenes med hendes egen Plan.

Den omtalte Pynt var det første fremragende Punkt paa den Side af Eoen, hvor en Kano, naar den sattes i Driivt med sydlig Vind, kunde drive klar af Landet og

hvor det ikke vilde være noget stort Brud paa Sandsynligheden at antage, at den endog kunde støde paa Kastelet, da dette laa ovenfor Pynten og næsten i lige Linie med Vinden. Saaledes var altsaa Hettys Plan og hun landede ved den yderste Spids af den sandede Pynt under en ludende Eg i den udtrykkelige Hensigt at skyde Kanoen fra Land, for at den skulde drive op til hendes Faders Obelig. Hun vidste derhos af de Træstammer, som undertiden dreve omkring paa Eoen, at dersom Kanoen forleiledede Kastelet og dets Tilbehør, vilde Vinden sandsynligviis springe om, førend den kunde naae den nordlige Ende af Eoen, og at Wildtskytten nok vilde faae Leilighed til at bemægtige sig den om Morgenen, naar han uden Tvivl vilde undersøge Eoen og alle dens skovbevorede Kyster med Rifferten. Ved Alt dette lededes Hettys mindre af nogen Tankerække, end af Vanen, hvilken sidste ofte erstatter aandelige Mangler hos de menneskelige Væsener, ligesom den gjør de lavere Dyreflasker den samme Tjeneste.

Den unge Pige var fuldkomment en Time om at finde Vej til Pynten, da Afstanden og Mørket beholdt hende lige meget; men hun stod ikke saasnart paa den sandede Strandbred, førend hun lavede sig til at sætte Kanoen i Drikt paa den ovenanførte Maade. Idet hun vilde skyde den fra sig, hørte hun dæmpede Stemmer, der syntes at komme fra Træerne bagved hende. Forbauset over denne ventede Fare, vilde Hetty allerede til at springe i Kanoen

igjen for at søge sin Frelse ved Flugt, da hun i det samme syntes, at hun gjenkjendte Tonerne af Judiths melodiske Røst. Ved at boie sig forover for mere umiddelbart at opfange Lyden, mærkede hun tydeligt, at den kom fra Vandet, og hun indsaae da, at Arken nærmede sig fra Syden og saa tæt inde under den vestlige Kyst, som den behøvede for at passere Pynnten i omtrent ti Favnes Afstand fra det Sted, hvor hun stod. Her var althaa Alt, hvad hun kunde ønske; Kanoen blev skudt ud i Søen, medens Hetty selv blev staaende paa den smalle Strandbred.

Da denne selvepoffrende Handling var udført, traf Hetty sig ikke tilbage. Havde det været lyst, vilde Lovet af de ud over Vandet hængende Træer og Buske næsten havde skjult hendes Skikkelse, og nu, da det var mørkt, var det a'deles umuligt at opdage en saaledes beskygget Gjenstand i en Afstand af blot nogle Fod. Desuden var det heelt let at flygte, da tyve Skridt formeligt vilde have begravet hende i Skoven. Hun blev derfor staaende og iagttog med den stærkeste Ervænding Udfaldet af sit Foretagende, bestemt paa at henlede de Andres Opmærksomhed paa Kanoen med sin Stemme, dersom de skulde synes at seile forbi uden at bemærke den. Arken nærmede sig og havde atter heiset Seil og Vildtskytten stod i Forenden tilligemed Judith, medens Delawareren stod tilroers. Det syntes, som om den i det svage Haab om at afskjære Hetty var kommen for nær til Land i Bugten nedefor; thi alt

som den kom nærmere, hørte hun tydeligt de Anviisninger, som den unge Mand forude gav sin Kammerat for at klare Pynten.

„Hold hende mere fra Land, Delawarer.“ sagde Bildtskytten for tredje Gang og paa Engelsk, for at hans smukke Ledsagerinde kunde forstaae ham; „hold hende mere fra Land. Vi ere blevne indelukkede her og maa holde Maaften fri af Trærne. Judith, der er en Kano!“

De sidste Ord udtaltes med stærk Betoning og Bildtskyttens Haand laa paa hans Kiffel førend de vel vare ude af hans Mund. Men Sandheden havde som et Lyn paatænkt sig den snarraadige Pige og hun tilkjendegav øieblikkelig sin Ledsager, at Haaden maatte være den, hvor med hendes Søster var flygtet.

„Hold Prammen lige, Delawarer; styr ligesaa lige som Din Kugle flyver, naar den sendes afsted efter en Bul; saa — nu har jeg den.“

Kanoen blev greben og strax gjort fast paa Siden af Arken. I næste Dieblik blev Seilet strøget og Arkens Fart standset ved Hjælp af Rorerne.

„Hetty!“ raabte Judith med en Stemme, som robede Bekymring, ja endog Omhed; „Kan Du høre mig — for Guds Skyld svar og lad mig atter høre Klangen af Din Stemme! Hetty — kjære Hetty!“

„Jeg er her, Judith — her, paa Strandbredden,

hvor det vilde være unyttigt at følge mig, da jeg vil skjule mig i Skoven."

"O, Hetti, hvad vil Du gjøre? Husk paa, at det er nær ved Midnat og at Skovene ere fulde af Wilde og glubende Dyr."

"Ingen af dem ville gjøre en stakkels, halvtøstet Pige Fortræd, Judith. Gud er ligesaa vel hos mig her, som han vilde være i Arken, eller i Hytten. Jeg gaaer for at hjælpe min Fader og stakkels Hurry Harry, som ville blive piinte og dræbt, naar Ingen tager sig af dem."

"Vi tage os Alle af dem og ville i Morgen sende et Stilstandsflag for at kjøbe dem fri. Kom derfor igjen, Søster, og stel paa os, som have bedre Hoveder end Du, og som ville gjøre Alt, hvad vi formaae, for Fader."

"Jeg veed, at Dit Hoved er bedre end mit, Judith; for mit er rigtignok meget sragt; men jeg maa hen til Fader og stakkels Hurry. Du og Wildtskytten skulle passe paa Kastleet, og overlad mig i Guds Haand."

"Gud er med os Alle, Hetti; i Kastleet eller paa Land — med Fader og med os selv, og det vilde være sundigt ikke at stole paa hans Godhed. Du kan ikke udrette Noget i Mørket, vil forvirke Dig i Skoven og omkomme af Mangel paa Føde."

"Gud vil ikke lade dette vedsfares et stakkels Barn, der gaaer hen for at hjælpe sin Fader, Søster. Jeg maa forsøge at finde de Wilde."

„Kom tilbage, blot for i Nat; i Morgen tidligt skulle vi sætte Dig i Land og lade Dig handle saaledes som Du finder det rigtigst.“

„Du siger det nok, Judith, og mener det ogsaa, men Du vilde dog ikke gjøre det. Dit Hjerte vilde røres og Du vilde see Tomahawker og Skalspeerknive i Luften. Desuden har jeg faaet Noget at sige den indianske Hovding, som vil opfylde alle vore Ønsker, og jeg er bange for at glemme det, dersom jeg ikke siger ham det strax. Du skal see, at han lader Fader gaae, saasnart han faaer det at høre.“

„Stakkels Hetty! Hvad kan Du vel sige en grusom Wild, som skulde kunne rokke hans blodige Foriæt?“

„Noget, som vil gjøre ham bange og faae ham til at lade Fader gaae,“ svarede den ensfaldige Pige bestemt. „Du skal faae at see, Søster, Du skal faae at see, hvor snart det vil gjøre ham forielig som et venligt Barn.“

„Vil De betroe mig, Hetty, hvad De har i Sinde at sige?“ svurgte Wildsfyhtten; „Jeg kjender de Wilde godt og kan gjøre mig et Slags Begreb om, hvorvidt gode Ord ville gjøre Indtryk paa deres blodige Naturer eller ikke. Stemmer det ikke med en Rødhuds Gaver, vil det ikke nytte Noget; for baade Fornuft og Dyrforsjel ve. eer paa Gaver.“

„Du vel da,“ sagde Hetty idet hun dæmpede sin Stemme til en lav, fortrolig Tone; thi Nattens Stilhed

og Arkens Nærhed tillode hende at gjøre det og dog at blive hørt. "Nu vel da, Wildtskytte, da De synes at være en god, og ærlig ung Mand, vil jeg betro Dem det. Jeg agter ikke at sige et Ord til nogen af de Bilde, førend jeg staaer Ansigt til Ansigt med deres Hovding, lad dem saa plage mig med saa mange Spørgsmaale som de ville; nei, jeg vil ikke svare Noget af dem uden før at bede dem føre mig til deres viseste Mand. Da, Wildtskytte, vil jeg sige ham, at Gud ikke tilgiver Mord og Tyverier, og at om ogsaa Fader og Hurry gif ud efter Trolesernes Skalper, maa han dog gjengjelde Dndt med Gødt; thi saaledes befaler Bibelen, ellers vil han komme i evigvarende Straf. Naar han bærer dette og føler, at det er sandt, og det maa han føle, hvor længe vil det da vel vare førend han sender Fader og Hurry og mig ned til Kysten ligeoverfor Kastellet og beder os alle Tre at fare med Fred?"

Det sidste Spørgmaal fremiattes i en triumpherende Tone og derpaa so den enfoldige Nige ved det Indtryk, som hun ikke trovlede paa hendes Plan havde gjort paa Tilhørerne. Wildtskotten blev som lunslaaet ved dette Beris paa brodefri Svagbed i Manden, men Judith faldt pludseligt paa et Middel til at medarbeide denne fortroivlede Plan ved at indvirke paa de samme Følelser, der havde udflattet den. Uden derfor at agte paa Slutningsspørgsmaalet eller paa Vatteren, nævnede hun bartigt sin Søster ved Navn, ret som om hun var gjennemtrængt af Bigtig-

beden af det, hun havde at sige. Men paa denne Opfordring fulgte intet Svar.

Efter Grenenes Bragen og Lovets Raslen at domme havde Hetty allerede forladt Kysten og fordybede sig nu inde i Skoven. Alt følge efter hende vilde have været for-gjæves, eftersom Mørket og det tætte Skjul, som Skovene overalt ydede, vilde have gjort det saa godt som umuligt at fange hende, hvortil endnu kom den uophørlige Fare for at falde i Fjendens Hænder. Efter en kort og sørgmodig Raadslagning blev Seilet derfor igjen heiset og Arken fortsatte sin Kurs til sin sædvanlige Fortøiningsplads, medens Wildtskytten stiltiende ønskede sig til Lykke med at have faaet Kanoen tilbage og grublede over sine Planer for den kommende Dag. Det blæste stærkere op, da de Tre forlode Pynten, og i mindre end en Time havde de naaet Kastellet. Her fandtes Alt i samme Stand, som det var blevet for-ladt, og man maatte nu for at komme ind i Byningen bruge den medsatte Fremgangsmaade af den, man havde brugt for at komme ud af den. Judith indtog den Nat et ensomt Leie, beduggende Puden med sine Taarer, naar hun tænkte paa det uskyldige og hidtil tilhødesatte Bæien, der havde udgjort hendes Omgang fra Barndommen; og bitter Anger bemestrede sig hendes Sind af mere end een Aarsag, medens de seendragtige Timer snege sig frem, saa at det næsten blev Morgen, førend hun tabte sin Bevidsthed i Sønnen. Wildtskytten og Delawareren lagde sig

til Hvile i Arken, hvor vi ville forlade dem, medens de nyde den Retskasnes, Karsses og Uforfærdedes Eavn, for at vende tilbage til den unge Pige, som vi sidst have seet midt i Skoven.

Da Helty forled Strandbredden, søgte hun uden Betænkning ind i Skoven med en frampagtig Frugt for at blive forfulgt. Lykkeligviis var dette den bedste Retning, hun kunde tage for at opnaae sit Diemed, da det var den eneste, som førte bort fra Pynnten. Natten var saa balmørk under Træerne, at hun kun kunde gaae ganske langsomt og aldeles paa maae og faae, da hun havde tilbagelagt de første Skridt. Jorbundens Bestaenhed tillod hende imidlertid ikke at afvige fra den Linie, hvori hun ønskede at gaae frem. Paa den ene Side blev den snart begrændset af Bjergskraanten, medens Eoen paa den anden tjente til Veiviser. I to Timer arbejdede denne af Hjerte og Forstand lige enfoldige Pige sig igjennem Skovens Nat, snart befinde sig paa Nafsen af den Banke, som begrændside Eoen, og snart stridende sig op ad en Skraaning, som advarede hende om ikke at gaae længere i den Retning, da den nødvendigviis løb i en ret Winkel med den Vej, hun ønskede at tage. Dste glede Fodderne fra hende og hun gjorde mangan et Fald, dog uden at komme til Skade, men ved Slutningen af det ovennævnte Tidsrum var hun bleven saa træt, at hun manglede Kræfter til at gaae videre. Hvile var uundgaaeligt nødvendig og hun gav sig til at berede sig et Leie med et

Menneſkes Færdighed og Kolbledighed, for hvem Orkenen
 ingen unødvendige Rædsler frembyder. Hun vidſte, at vilde
 Dyr ſtrøfede omkring i de nærliggende Skove, men de
 Dyr, der gaae paa Rov efter Menneſker, vare ſjeldne og
 af farlige Slanger var der bogſtaveligen ingen. Alt dette
 havde hun lært af ſin Fader, og hvor lidet hendes ſvage
 Aand end i det Hele formaade at fatte, ſaa fattede den
 dog ſaa tillidsfuldt, at ingensomhelſt Tvivl eller Miſtro
 forvoldte hende mindſte Urolighed. For hende var det Dy-
 bvide i den Enſomhed, hvori hun beſandt ſig, ſnarere trø-
 ſtende end forfærdende, og hun redede ſig et Leie af Blade
 med ligesaa megen Ligeegyldighed for de Omſtændigheder,
 der vilde have forjaget enhver Tanke om Søvn fra de Fleſte
 af hendes Kjøn, ſom om hun havde ordnet ſit ſædvanlige
 natlige Hvileſted under det faderlige Tag.

Saasnart Hetty havde ſamlet en tilſtrækkelig Mængde
 tørre Blade til at beſkytte hendes Perſon med Jordens
 fugtige Uddunſninger, knælede hun ved Siden af denne
 beſkedne Dynge, ſoldede ſine oploſtede Hænder i en Stilling
 af den inderligſte Andagt og fremsagde med blid, dæmpet,
 men dog hørlig Stemme Herrens Bøn. Paa denne fulgte
 hine enfoldige og fremme, for Børn ſaa velbekjendte Vers,
 hvori hun anbefalede Gud ſin Sjæl, derved den før Mor-
 genes Gjenkomſt ſkulde blive kaldt bort til en anden Til-
 værelſeſtilſtand. Efterat denne Pligt var opfyldt, lagde
 hun ſig og beredede ſig til at ſove. Skjondt den unge Pi-

ges Paaklædning var indrettet efter Aarstiden, var den dog tilstrækkelig varm i enhver sædvanlig Henseende; men Skoven er stedse kold og Nætterne ere stedse i denne høit liggende Deel af Landet svale, saa at Klædningsstykker ere mere nødvendige, end det pleier at være Tilfældet om Sommeren paa de lavere Bredegrader. Dette var blevet forudsæet af Hetty, som havde medtaget en grov, tyk Raabe, hvilken, naar hun udbredte den over sig, ganske gjorde samme Tjeneste som et Teppe. Saaledes tildækket faldt hun efter saa Minuters Forløb ligesaa roligt i Søvn, som om hun var bleven bevogtet af den beskyttende Dmhu af den Moder, der saa nyligt var bleven hende berøvet for stedse, og dannede i saa Henseende en høit vaafaldende Modsetning mellem sit eget beskedne Leie og sin Søsters søvnlose Hovedgjærde.

Den ene Time gik efter den anden i en Rie, saa uforstyrret, og en Hvile saa sød, som om Engle, der udtrykkelig havde haft dette Hverv, havde vaaget omkring Hetty Gutteres Seng. Ikke een eneste Gang aabnedes bendes blide Dine førend Daggryet kæmpede sig gjennem Trætoppene og i Forening med Sommermorgensens Kjælighed gav det sædvanlige Bærstel om at vaagne. Sædvanligt var Hetty oppe førend Solen berørte Bjergenes Tinder; men ved denne Leilighed havde bendes Træthed været saa stor og bendes Hvile saa tryk, at den almindelige Opfordring ferslede sin Virkning. Pigen mumlede i Søvne, kastede den ene Arm fremad og smilede saa blidt som et Barn i Buggen, men

slumrede endnu bestandigt. Ved at gjøre denne ubevidste Bevægelse faldt hendes Haand paa en varm Gjenstand og i den halvt bevidstløse Tilstand, hvori hun laa, bragte hun denne Omstændighed i Forbindelse med sine daglige Omgivelser. I det næste Dieblif gjordes et heftigt Anfald med hendes Side, som om et rødende Dyr stal Snuden ind under den for at fortrænge hende fra hendes Stilling, og dervaa vaagnede hun, idet hun nævnede Navnet „Judith“. Da den forbausede Pige var kommen til at sidde overende, bemærkede hun, at en dunkel Gjenstand sprang bort fra hende og adspalttede Bladene og brakkede Dviftene i dens Fart. Efterat have aabnet Dinene og fattet sig noget efter den første Forvirring over sin Tilstand, saae Hetty en Unge af den almindelige brune amerikanske Bjørn, der havde sat sig paa Bagbenene og endnu betragtede hende, ligesom om den var i Tvivl om, at det var sikkert atter at nærme sig hendes Person. Hetty havde selv haft flere saadanne Bjørneunger og hun vilde derfor i Begyndelsen løbe hen og bemægtige sig det lille Dyr, men en lydelig Brummen advarede hende om det Farlige ved et saadant Skridt. Idet den unge Pige foer et Par Skridt tilbage, saae hun sig tilfømt om og bemærkede da, at Moderen i en ikke ret lang Afstand iagttog hendes Bevægelser med glødende Blikke. Et huult Træ, som tidligere havde været et Hjem for Bier, var nyligt faldet om og Moderen gjerde sig tilligemed to andre Unger tilgode med det Naaltid, som Tilfældet saaledes havde for-

skaffet hende, medens hun holdt vaagent Die med sin tredie, bortløbne, letsindige Unges Stilling,

Det vilde overgaae alle de menneskelige Kundskaber Midler at ville forklare de Indskydelser, som lede de lavere Dyreflaskers Handlinger. Ved denne Leilighed robede Hundbjørnen, skjøndt dens Vildhed, naar den troer sine Unger i Fare, er bleven til et Ordsvog, ingen Lust til at anfælde den unge Pige. Den forled Honningen og da den havde nærmet sig hende i en Afstand af tyve Fod, reiste den sig paa Bagbenene og bevægede Krøppen frem og tilbage med en vis ærgerlig, knurrende Misfornøielse, men kom ikke nærmere. Lykkeligviis flygtede Hetty ikke. Hun knurrede tværtimod, skjøndt ikke uden Førfærdelse, med Ansigtet vendt mod Dyret og gjentog med foldede Hænder og oploftede Dine sin Bon fra den foregaaende Aften. Denne fromme Handling var ingen Krugt af Skræk, men en Migt, som hun aldrig forsomte at iagttage førend hun lagde sig til at sove og naar Bevidstheden atter vakte hende til Dagens Forretninger. Da den unge Pige atter reiste sig op, satte Bjørnen sig igjen paa alle Fire, samlede sine Unger omkring sig og lod dem tage deres naturlige Mæring. Hetty var benrykt over dette Beviis paa Ombed hos et Dyr, som ikke staaer i sonderligt Ry for blidere Følleser, og da en af Ungerne vilde slippe Modern for at løppe og springe omkring i sin Raadhed, fik hun igjen stor Lust til at tage den paa Armen og lege med den. Men advaret ved den

ovenomtalte Brummen havde hun Selvbeherfskelse nok til ikke at iværksætte denne farlige Plan og rev sig, erindrende sig sit Grinde imellem Bjergene, løs fra Gruppen og fortsatte sin Vandring langs med Kanden af Eoen, af hvilken hun nu atter saae enkelte Glimt imellem Træerne. Til hendes Skrak reiste Bjørnefamilien sig op og fulgte hendes Skridt, holdende sig et kort Stykke bag ved hende, og iagttog tilfyneladende enhver Bevægelse, som om den var stærkt interesseret i Alt, hvad hun foretog sig.

Paa denne Maade tilbagelagde den unge Pige, ledsaget af Hundbjørnen og dens Unger, henved en Meil, et tre Gange saa langt Stykke Vej, som det, hun havde været istand til at tilbagelægge i Mørket i den samme Tid. Dervaa kom hun til en Bæk, som selv havde gravet sig en Kanal i Jorden og løb rislende ud i Eoen imellem høie og steile, med Træer bevorede Bredder. Her hvilede Hetty sig og drak af det klare Vand fra Bjerget, hvorpaa hun fortsatte sin Gang, vederqvarget og lettere om Hjertet, men endnu stedsse fulgte af sine fælsomme Ledfagere. Hendes Vej gik langs med en bred og næsten flad Terrasse, som strakte sig fra Næsen af den Banke, der begrændiede Eoen, til en lav Skrant, som gik op til en anden, uregelmæssig Hvide ovenfor. Dette var en Deel af Dalen, hvor Bjergene gik paa skraa og dannede Begyndelsen til en Slette, som udbredte sig mellem Bjergene Sonden for Banefloden. Hetty indsaae heraf, at hun nærmiede sig Leiren,

og selv om hun ikke havde indseet det, vilde Bjørnene have advaret hende om, at hun befandt sig i Nærheden af menneskelige Bøsser. Hunbjørnen snusede og vrgrede sig ved at følge længere med, uagtet den unge Pige saae sig tilbage og ved barnagtige Tegn og selv ved umiddelbare Opfordringer med sin blide Stemme indbød den til at komme med. Viedens hun saaledes banede sig Vej gennem nogle Buske med bertvendt Ansiget og Dinene stivt heftede paa det ubevægelige Dyr, mærkede hun pludseligt, at hendes Fjed standsede ved en menneskelig Haand, som sagte lagdes paa hendes Skulder.

„Hvorhen gaar?“, spurgte en blid, qvindelig Stemme hurtigt og bekymret. „Indianer — Hødmænd — Bild — Hem Kriger — den Vej.“

Denne urentede Hilsen foruretsagede ikke den unge Pige mere, end Nærværelsen af Skovenes glubende Heboere. Vel overraskede den hende noget, men hun var paa en Maade forberedt paa et eller andet saadant Møde og den Skabning, som standsede hende, var saa lidet ifand til at evvække Skrak som Nogen, der nogeninde har viist sig i indianer Dragt. Det var en ung Pige, ikke stort ældre end hun selv, hvis Smil var ligesaa varmt som Judiths i dennes meest straalende Diebliske; hvis Stemme var Bellød og hvis Tonesald og Bøien robede hele den vdmuyge Blidhed hos Kjønnen blandt et Folk, hvor Qvinderne i Almindelighed behandles som Krigernes Dyende og Tjenerinder. Ekjenhed er ingen-

lunde ualmindelig blandt de indfødte Amerikaneres Fruentimmer, førend de udsattes for Hustruens og Moderens Besværlighed. I saa Hensende vare Landets oprindelige Besiddere ikke deres mere civiliserede Efterfølgere ulige, idet Naturen syntes at have tildeelt dem den Færdighed i Træk og Omrids, som udgjør en saa stor Ynde hos den unge Kvinde, men som hun saa tidligt berøves og det ligesaa vel ved det buslige Livs Sædvaner som af nogen som helst anden Marsag.

Den unge Pige, som saa pludseligt havde standset Hettys Skridt, var iført en Kattuns Kaabe, som bedækkede hele den øverste Deel af hendes Person, medens et kort Skjort af blaat Klæde, kantzet med Guldknirlinger og som ikke naaede længere end til Knæene, Kamajcher af samme Slags Toi og Mokkafliser af Hjorteskind fuldendte hendes Paaklædning. Haaret faldt i lange sorte Fletninger ned ad Skuldrene og Rygen og var stift ovenfor en lav, glat Pande paa en Maade, som blidnede Udtrykket i Øinene, der var fulde af Skjelmeri og naturlig Følelse. Hendes Ansigt var aflangt med blide Træk; Tænderne vare lige og hvide og Munden udtrykte en tungsinelig Omhed, som i medfødt Erkjendelse af den Skiebne, der forestod et Bæsen, som fra Fødselen var bestemt til at bære en Kvindes Videlic, formildede ved en Kvindes Kjærlighed. Hendes Stemme var, som allerede antydet, saa blid som Natteflugtens Sang, et Særkjende for hendes Stammes Fruentimmer, men som var saa paaafaldende hos hende, at det havde skaf-

fet hende Navnet Wah-ta!-Wah, hvilket paa Engelsk betyder Iys o! Iys.

Det var med et Ord Chingachgooks Trolovede, hvem det var lykket at dysse sine Bevogteres Mistanke i Sovn og som nu havde faaet Tilladelse til at vandre omkring udenfor Leiren. Denne Overbærenhed stemmede overens med den almindelige Politik hos de røde Mand, som desuden meget godt vidste, at hendes Spor kunde blive fulgt i Tilfælde af Flugt. Man vil derhos erindre, at Trofserne, eller Huronerne, som de rigtigere bør kaldes, vare aldeles uvidende om, at hendes Elsker befandt sig i Nærheden; en Omstændighed, som virkelig ogsaa var hende selv ubekjendt.

Det er ikke let at sige, hvem der viste den største Fatning ved dette uventede Møde, enten det bleve Anstigt, eller den røde Pige. Men Wah ta!-Wah, var, skøndt lidt forbausset, meest tilbøielig til at tale og langt mere skikket baade til at forudsee Følger og til at udtænke Midler til at afværge dem. Hendes Fader var i hendes Barndom bleven brugt meget som Kriger af Muteriteteene i Kolonien og da hun i flere Aar havde erholdt sig i Nærheden af Forterne, havde hun erhvervet sig Kundskab i det engelske Sprog, som hun talte paa Indianernes sædvanlige forkerkede Maade, men flydende og uden noget Spor af sine Landsmænds almindelige Ulvst.

„Hvorhen! gaac?“ gjentog Wah ta! Wah, idet hun

besvarede Heltys Smil paa sin eiendommelige, blide og vindende Maade; „Elev Kriger, den Vel — god Kriger, langt borte.“

„Hvad hedder Du?“ spurgte Hetty med et Barns Enfoldighed.

„Wah-ta!-Wah. Jeg ingen Wingo — god Delawarer — Yengeese Ben. Wingo meget grusom og holder af Skalp for Blods Skyld — Delawarer holder af ham for Wrens. Kom herhen, hvor ingen Dine.“

Wah ta!-Wah førte nu sin Ledsjagerinde hen mod Søen, idet hun steg ned ad Bredden saaledes, at de ludende Træer og Buske kom imellem dem og enhver mulig Jagttager, og standsede ikke førend de havde sat sig ved Siden af hverandre paa en Træstamme, hvis ene Ende laa begravet i Vandet.

„Hvad kommer Du for?“ spurgte da den unge Indianerinde ivrigt; „Hvor kommer Du fra?“

Hetty fortalte sin Historie paa sin eiendommelige enfoldige og sandhedskjærlige Maade. Hun forklarede sin Faders Stilling og yttrede sit Ønske om at være ham til Nytte og om muligt tilveiebringe hans Losladelse.

„Hvad, Din Fader kom til Wingo om Natten?“ spurgte Indianerinden med en Ligefremhed, som, om den end ikke var laant af den Anden, dog havde en stor Deel af dennes Oprigtighed. „Han veed det er Krigstid og han ingen Dreng — han ikke mangler Skjæg — ikke

behøver at fortælles, at Profeser har Tomahawk og Kniv og Piffel. Hvorfor kom han ved Nattetid, tog mig ved Haar og vilde skalpere Delawarer Pige?"

"Dig!" udbrod Hetty, som næsten fik endt af Rædsel; "Greb han Dig — vilde han have skalperet Dig?"

"Hvorfor ikke? Delaware Skalp ligesaa dyr som Mingo Skalp. Gouverneur gjør ingen Forskiel. Elen Ting for blegt Mængt at skalpere. Ikke hans Gaver, som gode Wildtskytte altid faar mig."

"Kjender Du da Wildtskytten?" spurgte Hetty rød-mende af Glæde og Forundring og for Diebliffet glemmende sin Sorg over denne Følelse. "Ogsaa jeg kjender ham. Han er nu i Arken med Judith og en Delawarer, som kaldes den store Slange. Og en kjel og smuk Kriger er denne Slange!"

Treds den mørkerøde Farve, som Naturen havde tildeelt den indianse Skionhed, trængte det færraderiske Blod dog frem i Kinderne, saa at denne Rødme gav de fulsorte Dine end mere Liv og Udtruf. Idet hun bævede en Finger i en advarende Stilling, dæmvede hun sin allerede saa blide og vundige Stemme næsten til en Hviffen, da hun fortsatte Samtalen.

"Chingachgoek!" svarede Delawarer Pigen, udsultende det baarde Navn i saa bløde Gutturaltøner, at det naaede Øret med Velklang. "Hans Fader, Unkas — stor Hovding blandt Mohikanni — næst efter gamle Tamez-

vist i Ansigtet, som om hun vilde undersøge, hvorvidt hun kunde betroe en Fremmed sin Hemmelighed. Skjøndt Hetty ikke kunde gjøre noget Krav paa sin Søsters ualmindelige Sjønhed, fandt dog Wiange, at hendes Ansigt var det meest indtagende af de to. Det udtrykte hendes Charakters bele uferstille Dyrigtighed og var aldeles frit for enhver af de ubehagelige physiske Særegenheder, som saa hyppigt ledsage aandelig Sløvhed. Vel kunde den, som var øvet i mere end almindelig skarp Jagttagelse, have opdaget Beviserne paa hendes aandelige Svaghed i de undertiden tomme Dines Eprog; men de vare Tegn, som ved deres fuldkomne Skyldfrihed snarere vakte Sympathi, end nogen anden Følelse. Virkningen paa Tys, for at bruge den engelske og mere bekjendte Oversættelse af Navnet, var gunstig, og idet hun gav efter for en om Indskydelse slyngede hun sine Arme omkring Hetty og omfavnede hende med en overstrømmende Bevægelse, der var saa naturlig, at den kun øveiedes af dens Varme.

„Du god,“ hviskede den unge Indianerinde, „Du god, jeg ved; det er saa længe siden Wah-ta!-Wah har havt en Veninde — en Søster — Nogen at tale sit Hjerte til! Du Tys's Veninde; siger jeg ikke Sandhed?“

„Jeg har aldrig havt nogen Veninde,“ svarede Hetty og besvarede den varme Omfavnelse med uferstilt Dyrigtighed; „jeg har en Søster, men ingen Veninde. Judith elsker mig og jeg elsker Judith; men det er naturligt og

saaledes som det læres os i Bibelen; men jeg vilde gjerne have en Veninde! Jeg vil være Din Veninde af mit ganske Hjerter; thi jeg kan godt lide Din Stemme og Dit Smil og Din Tænkemaade i enhver Henseende, undtagen om Skalper — — —

„Ikke tænke mere paa den, ikke sige mere om Skalp,“ afbrød Tys hende blidt; „Du blegte Ansigt, jeg Rødhud; vi tænke hver paa sin Maade, Wildtskytte og Chingachgoel store Benner, og ikke samme Farve; Tys og — hvad bedder Du, smukke blege Ansigt?“

„Jeg kaldes Hetty, skjøndt naar man staver Navnet i Bibelen, staves det stedse Githber.“

„Hvad gjør det? Ikke godt — ikke Skade. Behoves slet ikke at stave Navn. Hernhuter vilde have Wah-ta!-Wah til at stave, men Ingen vilde tillade det. Ikke godt for Delawarer Pige at vide for meget — at vide mere end Kriger sommetider; det stor Skade. Mit Navn Wah-ta!-Wah — det siger Tys i Dit Sprog; Du kalde det Tys — jeg kalde det Hetty.“

Efterat disse indledende Forhandlinger vare afgjorte til gjensidig Tilfredshed, begyndte de to unge Piger at tale sammen om deres forskjellige Planer og Forhaabninger. Hetty gjorde sin ny Veninde nærmere bekendt med sine Henlængter angaaende sin Fader og for Enhver, som i mindste Maade havde havt Lust til at trænge ind i Andres Anliggender, vilde Tys have fortraadt sine egne Følelser og

Forventninger med Hensyn til den unge Krieger af hendes egen Stamme. Imidlertid aabenbaredes der paa begge Sider nok til, at Enhver af dem kunde danne sig et temmelig klart Begreb om den Andens Ansfaelser, skjøndt der tillige stiltiende forbeholdtes saa meget, at det kunde foranledige de paafølgende Spørgsmaale og Svar, hvormed Samtalen endtes. Som den i aandelig Henseende meest Begavede begyndte Tys først at spørge. Hun lagde sin Arm omkring Hettus Liv og boiede sit Hoved saaledes, at hun spørgende kunde see op i den Andens Ansigt og talte derpaa smilende, som om hendes Niening skulde udlofkes mere tydeligt af hendes Blik.

„Hetty faaet Broder ligesaa vel som Fader?“ sagde hun; „Hvorfor ikke tale om Broder ligesaa vel som om Fader?“

„Jeg har ingen Broder, Tys. Jeg havde engang en, siger man; men han er død for mange Aar siden og ligger begravet i Eøen ved Siden af Moder.“

„Ikke faaet Broder — faaet ung Krieger; elsker han næsten ligesaa meget som Fader, hvad? Meget smuk og seer medig ud; stikket til at blive Høvding, hvis han ligesaa god som han seer ud til.“

„Det er syndigt at elske en anden Mand ligesaa høit, som jeg elsker min Fader, og jeg bestræber mig for ikke at gjøre det, Tys,“ svarede den samvittighedsfulde Hetty, som ikke vidste, hvorledes hun skulde skjule en Bevægelse

ved en Tilnærmelse til en Usandhed, der var saa tilgivelig som et undvigende Svar, skjøndt den quindelige Undseelse mægtigt fristede hende til at begaae en Feil; „uagtet jeg undertiden troer, at Synden vil overvinde mig, dersom Hurry kommer saa ofte til Seen. Jeg maa sige Dig Sandbeden, kjære Dys, eftersom Du spørger mig, skjøndt jeg vilde falde om og døe i Skoven, dersom han fik den at vide!“

„Hvorfor han ikke selv spørge Dig? Seer modig ud — hvorfor ikke tale dristigt? Ung Kriger bør spørge ung Pige, ikke lade ung Pige tale først. Dgsaa Mingo Pige skammer sig derved.“

Dette sagdes med Harm og med den ædle Barm, som en ung, kraftig Kvinde vilde føle ved hvad hun ansaae for et Indgreb i sit Kjønns kostbareste Forret. Det gjorde kun liden Virkning paa den ensfoldige, men tillige rettænkende Gettu, som, skjøndt af Naturen quindelig i alle sine Dripter, dog var mere medtagelig for sit eget Hjertes Bevægelser, end for nogen af de Sædvaner, hvormed Etik og Brug bare beskyttet hendes Kjønns fine Følelse.

„Spørge mig om hvilket?“ spurgte den forbausede Pige med en Tilværdighed, som robede, hvor fuldstændigt hendes Frukt var bleven vakt. „Spørge mig, om jeg holder lige saameget af ham som af min egen Hader! Oh, jeg baaber, at han aldrig vil gjøre mig et saadant Spørgsmaal; thi da maatte jeg svare og det vilde dræbe mig.“

„Nei — nei — ikke dræbe, bare næsten,“ svarede

Tys og smilede mod sin Willie. "Gjør rød — gjør ogsaa undselig — men det gaaer snart over og saa lykkeligere end før. Ung Kriger maa sige ung Pige, han vil gjøre til Kone, ellers aldrig kan leve i hans Wigwan."

"Hurry har ikke Lyst til at giwte sig med mig; Ingen vil nogensinde have Lyst til at giwte sig med mig, Tys!"

"Hvor kan Du vide? Maaskee Alle have Lyst til at giwte sig med Dig og lidt efter lidt Tunge siger hvad Hjerte føler. Hvorfor Ingen have Lyst til at giwte sig med Dig?"

"Jeg har ikke min fulde Forstand, siger man. Fader siger mig det ofte og det gjør ogsaa Judith sommetider, naar hun er vred; men jeg vilde ikke brude mig saa meget om dem, som om Moder. Hun sagde det een Gang og saa græd hun, som om hendes Hjerte skulde bryde, og derfor veed jeg, at jeg ikke har min fulde Forstand."

Tys stirrede over en Minut paa den blide, ligefremme unge Pige uden at tale, og dervaa syntes Sandheden at slaae ned som et Lyn i den unge Sjæl. Medlidenhed, Erbødigbed og Omhed syntes at kæmpe med hinanden i hendes Bryst; dervaa reiste hun sig pludseligt og yttrede det Onske, at Hetty vilde følge med hende til Leiren, som ikke laa langt borte. Denne uventede Overgang fra den Forsigtighed, som Tys tidligere havde viist, at hun onskede at bruge for ikke at blive seet, til aabenlyst at fremstille sin Venindes Person, hidrørte fra den fuldkomne Overbe-

viiisning om, at ingen Indianer vilde gjøre et Bæsen For-
træd, som den store Mand havde afvæbnet ved at berøve
det dets stærkeste Værn, Føruusten. I saa Henseende ligne
næsten alle, af Fordomme ubildede Nationer hinanden, idet
de synes, drevne af en Følelse, der gjør den menneskelige
Natur Grev, frivilligt at tilbyde den Beskyttelse ved deres
egen Overbærenhed, som Forsynet i sin uransagelige Viisdom
har negtet. Wah-ta! Wah vidste, at de Banvittige og Af-
sindige af mange Stammer betragtedes med et Slags reli-
giøs Grefrygt og af Skovens uoplygte Beboere vistens Ag-
telse og Hæder, istedetfor den Haan og Forsømmelse, som
det er deres Lød at finde blandt de mere Fordomsfulde
og Umassende.

Hetty fulgte sin ny Veninde uden Frygt eller Ulyst.
Det var hendes Dufte at komme til Leiren og understøttet
af sine Bevæggrunde følte hun ikke større Bekymring for
Følgerne, end hendes Ledsagerinde gjorde, nu da denne
harde erfaret Beskaffenheden af den Beskyttelse, som den
unge Pige med det blege Ansigt førte med sig. Men
medens de saaledes vandrede langsomt henad den med ludende
Buske bevorede Strandbred, fortlatte Hetty Samtalen, idet
hun paateg sig det Hverv at spørge, hvilket den Anden
strax havde opgivet, saamart hun var bleven bekjendt med
Beskaffenheden af den Mand, til hvem hendes Spørgsmaale
havde været rettede.

. Men Du har ingen Mangel paa Forstanden, ' sagde

Hetty „og der er ingen Grund, hvorfor Slangen ikke skulde give sig med Dig.“

„Tys er Fange og Wingo faaet lange Dren. Ikke tale om Chingachgook, naar de ere tilstede. Lev Tys det, gode Hetty.“

„Jeg forstaaer — jeg forstaaer Dig“ svarede Hetty halvt hvissende i sin Jvrighed for at v'ie den Anden, at hun indsaae Nødvendigheden af Forsigtighed. „Jeg forstaaer Dig; Wildtskytten og Slangen have i Sinde at faae Dig bort fra Trokeserne og Du onsker, at jeg ikke skal røbe Hemmeligheden.“

„Hvoraf veed Du det?“ sagde Tys hastigt, lidt stødt over, at Hetty ikke var mere svag paa Forstanden, end det virkelig var Tilfældet. „Hvoraf veed Du det? Fedre ikke at tale om Andet, end Fader og Hurry; det forstaaer Wingo; han ikke forstaaer det Andet. Lev Du ikke at tale om hvad Du ikke forstaaer.“

„Men jeg forstaaer det jo, Tys, og derfor maa jeg tale derom. Wildtskytten har saa godt som fortalt Fader det Hele i min Nærværelse, og da Ingen forbød mig at lytte, saa hørte jeg det Altsammen ligesom jeg hørte Hurrys og Faders Samtale om Skalperne.“

„Meget slemt af blege Ansigter at tale om Skalper, og meget slemt af unge Fruentimmer at lytte! Nu Du elsker Tys, veed jeg, Hetty, og derfor blandt Indianer naar Kjærlighed stærkest, aldrig tale meest.“

„Det er ikke Skik blandt hvide Mennesker, som tale meest om dem, de holde meest af. Jeg tænker, at det kun er fordi jeg ikke har min fulde Forstand, at jeg ikke kan indsee, hvorfor det er anderledes blandt røde Mennesker.“

„Det er hvad Bildtskytte kalder deres Gave. Den Gne Gave til at tale, den Anden Gave til at tie. At tie Din Gave blandt Mingoer. Har Slange Lust at see Tys, saa har Hettys Lust at see Hurry. God Vige aldrig robe Venindes Hemmelighed.“

Hetty forstod denne Dvsfordring og hun lovede Delawareer Vigen ikke at gjøre nogen Hentydning til Chingachgoeks Nærværelse eller til Bevæggrunden til hans Besøg ved Eoen.

„Maaskee han kan faae Hurry og Fader fri ligesaa vel som Tys, naar han maa raade sig selv,“ hvissede Wah-ta!-Wah i en fortrolig, smigrende Tone til sin Ledsagerinde, da de vare komne Leiren saa nær, at de kunde høre Stemmerne af flere af deres eget Kjon, som tilsyneladende vare beskjefligede med de sædvanlige Arbejder for Fruentimmer af deres Klasse. „Tænk p'aa det, Hetty, og læg to, tove Fingre paa Mund. Ikke faae Venner fri uden Slange gjør det.“

Et bedre Middel kunde hun ikke have valgt til at sikke sig Hettys Taushed og Forsigtighed, end det som nu fremstilledes for hendes Sjæl. Da hendes Faders og den unge Grandseboers Befrielse var det store Formaal for

hendes Eventyr, indsaae hun Forbindelsen imellem det og Delawarerens Tjenester; hun nikkede med et uskyldigt Smil og lovede med en lignende dæmpet Stemme noie at efterkomme sin Venindes Ønsker. Saaledes beroliget lovede Tys ikke længe men viste strax og aabenlyst Veie til sine Begjæringers Leir.

Elleve Kapitel.

Alt den Hob, hos hvilken Tys nødtrungen befandt sig, ikke formeligt var paa Krigsstien, var klar af den Omstændighed, at den havde Fruentimmer hos sig. Det var en lille Afdeling af en Stamme, som havde været paa Jagt og Fiskeri indenfor den engelske Grændse, hvor den opholdt sig ved Fjendtlighedernes Udbrud, og efterat have tilbragt Vinteren og Foraaret med at ernære sig af hvad der egentlig var Fjendens Eiendom, besluttede den at udføre en frigerisk Bedrivt førend den endeligt trak sig tilbage. Der laa ligeledes en indianisk Klogt i den Manoeuvre, som havde ledet den saa langt ind paa Fjendens Gnemærker. Da den Løber ankom, som forkyndte Krigens Udbrud mellem

England og Frankrig, en Kamp, som man kunde være vis paa vilde bringe alle de Stammer i Raaben, som boede paa de krigsførende Magters gjensidige Gebeet, befandt denne Hob Trofjere sig ved Bredderne af Onaida Søen, hvilkue Sø ligger omtrent halvhundrede Mile nærmere ved deres egen Grændse, end den der er Skuepladsen for vor Fortælling. At have slygtet i lige Linie til Kanada vilde have udsat dem for Faren af en umiddelbar Forfølgelse, og Hovdingerne havde besluttet at vælge den Udvei at trænge dybere ind i en Egn, som var bleven farlig, i det Haab at kunne trække sig tilbage i Nyggen paa deres Forfølgere, istedetfor at have disse i Hælene paa sig. Fruentimmernes Nærvarrelse havde foranlediget Forsøget paa denne Krigslist, da disse Hobens seagere Medlemmers Kræfter ikke kunde udholde Besværlighederne ved at undslippe fra en Forfølgelse af Krigere. Naar Læseren erindrer sig den ubyre Udstrækning af den amerikanske Orken paa hiin Tid, vil han indsee, at det var muligt endog for en heel Stamme at holde sig flere Maaneder skjult i visse Dele af den; ei heller var Faren for at møde en Fjende, naar behørig Forsigtighed iagttoges, saa stor i Skovene, som den i Krigstider er paa aaben Sø.

Da Leiren blot var midlertidig, frembød den intet Andet for Diet, end en Birouaks raa Bærn, som kun ganske ubetydeligt oplivedes ved de sündrige Hjælpemidler, der afbenyttedes af disse snarraadige Mennesker, som tilbragte deres

Liv under lignende Dytrin. Et eneste Baal, som var blevet antændt ved Roden af en grøn Eg, var tilstrækkeligt for hele Hoben, eftersom Veiret var saa mildt, at Baalet ikke behøvedes til Andet, end til at luge ved. Omkring dette Tiltrækningens Midtpunkt laa femten til tyve lave Hytter adspredte, i hvilke de forskjelligte Gierne krobe ind om Natten og som ligeledes vare bestemte til at yde Beskyttelse mod Uveir. Disse smaa Hytter vare opførte af Grene, som vare sammensatte med en vis Sundrighed, og de vare saamligen belagte med Bark, som var bleven flaaet af omfaldne Træer, der i enhver Urskov findes i hundredevis i alle mulige Gradationer af Forraadnelse. Af Bohave var der saa godt som intet. Kogeredskaber af det simpleste Slags laa i Nærheden af Baalet; Risler, Krudthorn og Kuglepøser vare opstillede mod Træerne eller hængte paa de lavere Grene og to eller tre Hjortekroppe vare udstrakte til Skue paa de samme naturlige Slagterbænke.

Da Leiren laa midt i en tyk Skov, kunde Diet ikke overse den i dens Heelhed med et Blik; men den ene Hytte traadte frem efter den anden i dette dunkle Maleri, naar man speidede omkring efter Gjenstande. Der var intet Midtpunkt, med mindre Baalet kunde betragtes som et saadant, ingen aaben Plads, hvor Besidderne af denne raa Landsby kunde forsamle sig, men Alt var skjult, mørkt, tilhyllet og snedigt, ligesom Gierne. Nogle saa Børn streife omkring fra Hytte til Hytte og gave Stedet en Smule Udseendet

af huusligt Liv og Fruentimmernes undertrykkte Latter og dæmpede Stemmer trængte undertiden ind i den skumle Skovs dybe Stilhed. Hvad Viændene angik, saa spiste, sov eller undersøgte de deres Baaben. De talte kun lidet og da sædvanligen affides eller i Grupper, fjernede fra Qvinderne, medens et Udtryk af utrættelig, medfødt Marvaagenhed og Bevidsthed om Fare syntes at afspræge sig endog i deres Svov.

Da de to Piger kom Leiren nærmere, udstødte Getty et svagt Udraab, idet hun fik Die paa sin Fader. Han sad paa Jorden med Ryggen mod et Træ og Hurry stod i Nærheden af ham og snittede trægt paa en Vind. Tilsyneladende nøde de ligesaa stor Frihed som enhver Anden i Leiren og den, som ikke var bekjendt med Indianernes Skikke, vilde snarere have anseet dem for fremmede Gjester, end for Fanger. Wah-ta!-Wah førte sin ny Veninde tæt hen til dem og trak sig derpaa beskedent tilbage, for at hendes Nærværelse ikke skulde paalægge dennes Følelser nogen Tvang. Men Getty var ikke fortrolig nok med Kjerategn eller udvortes Beviser paa Dmbed, til at hun skulde have tilladt sig noget Udbrud af Følelse. Hun nærmede sig blot sin Fader og stillede sig ved Siden af ham uden at tale, ligesom en taus Billedstøtte af datterlig Kjærlighed. Den gamle Mand robede hverken Uro eller Forundring over det sludselige Syn af hende. I denne Retning havde han lært Indianernes Stoicisme, vel vidende, at der ikke gaves noget

sikrere Middel til at erhverve sig deres Agtelse, end ved at efterligne deres Selvbeherkelse. Ei heller forraadte de Bilde det mindste Tegn paa Bevægelse ved, at en Fremmed saa pludseligt traadte frem iblandt dem. Dette Komme frembragte, kort sagt, et langt mindre synlig Røre, uagtet det fandt Sted under saa særegne Omstændigheder, end der vilde være blevet bemærket i en Landsby med høiere Krav paa Civilisation, naar en sædvanlig Rejsende havde holde stille udenfor Værtshuset. Imidlertid forsamlede dog nogle saa Krigere sig og af den Maade, hvorpaa de betragtede Hetty medens de talte med hverandre, var det klart, at hun var Gjenstanden for deres Samtale og at de sandsynligviis drøftede Grunden til hendes uventede Komme. Dette ublegmatiske Bæsen er eiendommeligt for den nordamerikanske Indianer — efter Nøgles Paastand ligeledes for hans hvide Efterfølger — men i dette Tilfælde kunde det for en stor Deel tilskrives den særegne Stilling, hvori Heben befandt sig. Styrken i Arken var, med Undtagelse af Chin-gachgoofs Nærværelse, velbekjendt; ingen Stamme eller Troppesafdeling antoges at være i Nærheden og aarvaagne Dine vare posterede rundt omkring hele Søen, iagtagende Dag og Nat den mindste Bevægelse af dem, som nu uden Overdrivelse kunde kaldes de Beleirede.

Gutter blev indvortes dybt rørt ved Hettys Opførelse, skjøndt han paatog sig et saa ligegyldigt Bæsen. Han mindedes hendes blide Opfordring til ham, førend han for-

led Arken, og Ulykken gav det Bøgt, som maasse vilde være blevet glemt under Triumphen over et heldigt Udfald. Desuden kjendte han dette Barns enfoldige, hjertelige Trost og fattede, hvorfor hun var kommen og den fuldkomne Mangel paa Hensyn til sig selv, som herskede i alle hendes Handlinger.

„Dette er ikke godt, Hetty,“ sagde han, mere afbedende følgerne for Pigen selv, end nogen anden Ulykke. „Det er vilde Trofesere og de ere ligesaa lidet istand til at glemme en Fornærmelse, som en Tjeneste.“

„Siig mig, Fader,“ svarede Pigen, idet hun vaersomt saae sig om, som om hun frygtede for at blive beluret, „tillod Gud Dig at udføre den grusomme Hensigt, i hvilken Du gik? Jeg vil gjerne vide det, for at jeg kan tale roligt til Indianerne, hvis han ikke gjorde det.“

„Du burde ikke være kommen hid, Hetty; disse Barbarer ville hverken forstaae Din Natur eller Dine Hensigter.“

„Hvorledes gik det, Fader? Hverken Du eller Hurry synes at have Noget, der seer ud som Skalper.“

„Dersom det kan berolige Dig, mit Barn, saa kan jeg svare Dig nei. Jeg havde grebet det unge Kreatur, som førte Dig hid; men hendes Skraalen bragte mig snart en Flok af disse Wildkatte paa Halsen, der var altfor stærk til, at nogen Christen havde kunnet staae sig for den. Hvis det kan nytte Dig, saa ere vi ligesaa uskyldige i den-

negang at have taget en Skalp, som jeg er vis paa, at vi ville blive fri for at faae Præmien."

"Tak for det, Fader! Nu kan jeg tale frit til Professorerne og med en rolig Samvittighed. Jeg haaber ligeledes, at Hurry heller ikke har været istand til at gjøre Noget af Indianerne noget Ondt?"

"Ja, hvad det angaaer, Hetty," svarede det omtalte Individ, "saa har De saa temmelig fremsat det som en egentlig religiøs Sandhed. Hurry har ikke været istand dertil og det er Guden paa den lange Bise. Jeg har oplevet mange Byger, Gamle, baade tillands og tilvands, men aldrig har jeg oplevet en saa voldsom og buldrende som den, der overfaldt os forrige Nat i Skikkelse af et indianisk Hurra. Ja, Hetty, De har nu ikke stort at betyde hvad Forstanden angaaer, eller med Hensyn til en Tanke, som ligger lidt dybere end almindeligt; men De er dog et Menneske og har nogle menneskelige Begreber og derfor vil jeg bede Dem betragte alle disse Omstændigheder. Her var gamle Dem, Deres Fader, og jeg gaarde ud i et ganske lovligt Grend, saaledes som det kan sees af Lovens og Proklamationens Ord, og tænkte paa intet Ondt; men saa bleve vi overfaldne af disse Skabninger, som mere lignede en Flok forsultne Ulve, end selv dødelige Bilde, og de bandt os ligesom to Aar i kortere Tid, end jeg har brugt for at fortælle Dem Historien."

"Nu er De fri, Hurry," bemærkede Hetty, idet hun

frygtsoomt betragtede den unge Kæmpes ubundne, smukke Lemmer. "Nu er der ingen Touge eller Vidier, som pine Deres Arme eller Been."

"Nei, Hertz; men Natur er Natur og Frihed er ogsaa Natur. Mine Lemmer see fri ud, men det er saa omtrent ogsaa det Hele, eftersom jeg ikke kan bruge dem paa den Maade, jeg gjerne vilde. Endog disse Træer have Dine, ja, og Tunger med; for dersom den Gamle eller jeg selv gif et eneste Skridt udenfor vort Fængsels Grændser, vilde hele Mandskabet komme i Dører forend vi kunde omgjerne vore Lænder til et Beddeløb, og fem, ser Riffelkugler blive sendte bagefter os med ligesaa mange Indbydelse til at lægge Tømme paa vor Utaalmodighed. Ikke een eneste Arrest i hele Kolonien er saa tæt som den, hvori vi nu befinde os; for jeg har prøvet, hvad to eller tre af dem due til, og kjender Materialierne, de ere byggede af, og de Folk, der have bygget dem, eftersom Nidbrydning er det næste Skridt til at lære at bygge op."

For at Læseren ikke af denne vraleriske og upassende Uttring skal danne sig noget overdreuet Begreb om Hurrus brodefulde Bandel, ville vi bemærke, at hans Forseelser indskrænkede sig til Klammerier og Slagsmaal, for hvilke han var bleven kastet i Fængsel, ved hvilke Leiligheder han, som han nyligt sagde, var brudt ud af de skrøbelige Bygninger, hvori han havde været indesværret, ved at aabne Døre paa Steder, hvor Bygmesteren havde forsonit at an-

bringe dem. Men Getty kjendte Intet til Fængsler og lidet Andet til Beskaffenheden af Forbrydelser, end hvad hendes uforfalskede og næsten instinktmæssige Begreber om Ret og Uret lærte hende, og dette Indfald af det plumpe Væsen, som havde talt, var spildt paa hende. Hun fattede imidlertid hans Mening i det hele taget og svarede alene med Hensyn til denne.

„Saa er det bedst, Hurry,“ sagde hun, „at De og Faderen forholde dem stille og rolige indtil jeg har talt til Drekslerne; saa vil Alting gaae lykkeligt og vel. Jeg onsker ikke, at Noget af dem følger mig, men vil helst gaae alene. Saasnart Alt er afgjort og De have faaet Lov til at vende tilbage til Kastelet, skal jeg komme og lade Dem det vide.“

Getty talte med et saa enfoldigt Alvor, syntes at være saa vis paa et heldigt Udfald og bar et saa dybt Præg af moralsk Følelse og Sandhed, at begge hendes Tilhørere følte sig tilbøieligere til at tillægge hendes Nægling Vigtighed, end ellers vilde have været Tilfældet. Da hun altsaa tilkjendegav, at hun vilde forlade dem, satte de sig ikke derimod, uagtet de saae, at hun var i Begreb med at begive sig hen til den Gruppe af Hovdinge, som raadsloge afsides, tilsyneladende om Betydningen af og Marsagen til hendes pludselige Ankomst.

Da Lys, thi saaledes ville vi helst kalde hende, havde forladt sin Ledfagerinde, streifede hun tæt forbi et Par af de ældre Krigere, som havde viist hende meest Godhed under

hendes Fangskab og af hvilke den Fornemste endog havde tilbudt at antage hende i Datters Sted, naar hun vilde samtykke i at blive Huronerinde. Den snilde unge Pige valgte denne Retning for at blive opfordret til at tale. Hun var altfor godt oplært i sit Folks Skikke til at ville paatrænge Værd og Krigere en Qvindes Anskuelse; men Naturen havde udrustet hende med en Takt og Eindrigbed, som satte hende istand til at vække den Opmærksomhed, hun attraaede, uden at saare Følelsen hos dem, som det var hendes Pligt at boie sig for og vise Ærbødighed. Selv hendes paatagne Pigeugdighed pirrede Nysgjerrigheden og Hettys var neppe femmen hen ved Siden af sin Fader, forend Delawarerinden bragtes indensfor Krigernes Kreds ved et hemmeligt, men betydningsfuldt Bink. Her udsurgtes hun angaaende sin Ledfagerindes Nærværelse og de Hveræggrunde, som havde ført hende til Leiren. Hun forklarede, hvorledes hun havde opdaget Svagheden i Hettys Forstand, hvorhos hun snarere overdrev end forminskede denne Mangel, og fortalte derpaa i almindelige Udtryk den unge Piges Niemed ved at vove sig ind iblandt sine Fjender. Virkningen heraf blev Alt hvad den Talende kunde vente, idet hendes Beretning omgav deres Gjestes Person og Charakter med en Helligbed og Ærbødighed, som hun vidste vilde tjene hende til Beskyttelse. Da Tys havde opnaaet sit Niemed, trak hun sig noget tilbage, hvor hun med qvindelig Opmærksomhed og søsterlig Omhed gav sig til at tilberede et Maaltid,

som hun vilde tilbyde sin ny Veninde, saasnart hun maatte være istand til at nyde det. Men fordi den unge Pige var saaledes beskjeftiget, formindskede hun dog ingenslunde sin Narvaagenhed, idet hun iagttog enhver Forandring i Hovdingernes Mener, enhver Bevægelse af Hetty og alle de mindre Begivenheder, som kunde have nogen Indflydelse paa hendes egen, eller hendes ny Venindes Fordeel.

Da Hetty nærmede sig Hovdingerne, aabnede de deres lille Kreds med en Lethed og Erbødighed, som vilde have gjort Mand af en besnæsnere Dyrindelse Vre. En Træstamme laa i Nærheden og den ældste Kriger gav Pigen stiltiende et Tegn til at sætte sig paa den, medens han selv tog Plads ved Siden af hende med en Faders Venlighed. De Dvrige ordnede sig omkring de Tvende med alvorlig Bærdighed og derpaa begyndte Pigen, der besad tilstrækkelig Jagttagelsesevne til at indsee, at saadant ventedes af hende, at aabenbare Hensigten med sit Komme. Men i samme Sieblif hun aabnede Munden for at tale, bad den gamle Kriger med en venlig Bevægelse om Undskyldning, sagde nogle faa Ord til en af de Yngre og ventede derpaa med taus Taalmedighed til denne havde hentet Tvs. Denne Afbrydelse hidrørte fra, at Hovdingen havde opdaget Nødvendigheden af en Telt, eftersom kun faa af de tilstedeværende Hurener forstode Engelsk, og det endda kun usfuldkomment.

Wah-ta!-Wah havde Intet imod at blive opfordret

til at være tilstede ved Samtalen og mindst i den Egenffab, hvori man nu behøvede hende. Hun indfaae de Farer, hvorfor hun udsatte sig ved at forsøge paa at skuffe et Par af de Tilstedeværende, men besluttede desuagtet at benytte ethvert Middel, som tilbød sig, og at betjene sig af enhver List, som indianst Opragelse kunde indgive, for at skjule den Omstændighed, at hendes Forlovede var i Nærheden, og Marsagen til hans Komme. Den med det vilde Livs Hjælpe midler og Anskuelser Ube kjendte vilde ikke have abnet den Enarraadighed, Ferhigtighed i Handling og høie Bestemtbed, de ædle Dripter, den dybe Selvepoffrelse og quindelige Hensynsløshed for sit eget Jeg, hvor Følelserne kom med i Spillet, som laa skjulte under den unge indianst Skjønbeds rolige Udvertes, blide Line og selklare Emil. Da hun nærmede sig, betragtede de barske gamle Krigere hende med Velbehag; thi de fulte en hemmelig Stoltbed ved Haabet om at kunne indrede en saa sjelden Drist paa deres egen Nations Stamme, idet Uderstion blev ligesaa regelmæssigt udøvet og bestemt erkjendt blandt Amerikas Folkeslag, som nogenfunde blandt de Nationer, der adlyde den borgerlige Lovgivnings Herredømme.

Daasnart Tys havde sat sig ved Siden af Hetty, bad den gamle Hovding hende at spørge det „smukke, unge, blege Ansigt“, om hvad der havde ført hende blandt Profeserne og hvad de kunde gjøre for hende.

„Siig dem, Tys, hvem jeg er — Thomas Hutters

Yngste Datter, Thomas Hutter, den Ældste af deres to Fanger; han, som eier Kastelet og Arken og har den bedste Ret til at ansees for Eier af disse Bjerge og af Søen, eftersom han har boet saa længe og sat Snarer saa længe og fisket saa længe iblandt dem. De ville begribe hvem Du mener med Thomas Hutter, naar Du fortæller dem det. Og siig dem derpaa, at jeg er kommen hertil for at overbevise dem om, at de ikke maa gjøre Fader og Hurry noget Ondt, men bør lade dem fare med Fred og snarere behandle dem som Brødre, end som Fjender. Siig dem nu Alt dette tydeligt, Tys, og frygt hverken for Dig selv eller for mig; Gud vil beskytte os."

Wah-ta!-Wah gjorde som den Anden bad, idet hun søgte at gjengive sin Benindes Ord saa bogstaveligt som muligt paa Trokessisk, et Sprog, som hun talte næsten ligesaa færdigt som sit eget Modersmaal. Høvdingerne hørte paa denne Indledning med alvorlig Anstand, idet de, som kunde lidt Engelsk, tilkjendegave deres Tilfredshed med Tolkens ved hemmelige, men betydningsfulde Niekast.

"Og nu, Tys," vedblev Hetty, saasnart det tilkjendegaves hende, at hun kunde gaae videre. "nu beder jeg Dig siige disse røde Mænd Ord for Ord hvad jeg er i Begreb med at siige. Siig dem først, at Fader og Hurry kom hertil i den Hensigt at tage saa mange Skalper som de kunde; thi den stamme Gouverneur og Provindsen have lovet Penge for Skalper, hvad enten af Krigere eller Fruentimmer,

Viand eller Børn; og Begjerligheden efter Guld var for stærk til, at deres Hjerter kunde modstaae den. Siig dem Alt dette, kjære Tys, netop ligesom Du har hørt det af mig, Ord for Ord."

Wah-ta!-Wah tøvede noget med at gjengive denne Tale saa bogstaveligt, som det begjertes; men da hun bemærkede deres Kundskab, som forstode Engelsk, og frygtede for, at den var større, end virkeligt var Tilfældet, saae hun sig nødsaget til at adlyde. Tværtimod hvad et civiliseret Menneske vilde have ventet, frembragte Indrømmelsen af Fangernes Bevæggrunde og Henligter ingen synlig Virkning paa Tilhørernes Ansigter eller Følelser. De betragtede sandsynligviis Handlingen som fortjenstlig og det, som Ingen af dem vilde have taget i Betænkning selv at udøve, kunde han heller ikke dadle hos en Anden.

"Og nu, Tys," tog Hetty atter Ordet, da hun saae, at hendes første Uttringer vare blevene forstaaede af Høvdingerne, "kan Du sige dem mere. De vide, at det ikke lykkes Fader og Hury, og de kunne derfor ikke bære Nag til dem for nogensombelst Skade, som er skeet. Dersom de havde dræbt deres Børn og Koner, vilde det ikke forandre Sagen; og jeg er ikke vis paa, om det, jeg er i Begreb med at sige dem, ikke vilde have større Vægt, dersom en Ulykke var bleven anrettet. Men spørg dem først, Tys, om de vide, at der er en Gud, som regjerer over hele Jorden og er Høvding og Herre over alle dem,

som leve, hvad enten de ere røde eller hvide, eller af hvilken anden Farve."

Wah-ta'-Wah saae lidt forundret ud ved dette Spørgsmaal; thi Tanken om den store Aand er sjældent længe borte fra en indianers Piges Sjæl. Hun fremsatte imidlertid Spørgsmaalet saa bogstaveligt som muligt og erholdt et alvorligt, bekræftende Svar.

"Det er godt," vedblev Hetty, "og min Pligt vil nu være let. Denne store Aand, saaledes som I kalde Eders Gud, har ladet en Bog blive skreven, som vi kalde en Bibel, og i denne Bog er blevet indført alle hans Bud og hans bellige Villie og Velbehag og de Regler, hvorefter alle Mennesker skulle leve, og Anviisninger til at styre endog Tankerne og Drufterne og Villien. See, dette er en af disse Bøger og Du maa forklare Hordingerne det, jeg er i Begreb med at læse for dem af dens hellige Blade."

Da Hetty sluttede, tog hun ærbødigt en lille engelsk Bibel ud af et Omslag af grovt Bomuldstøi og behandlede Bogen med den samme udvertes Værefrygt, som en Katholik vilde vise en hellig Reliquie. Mødens hun langsomt udiørte sit Værk, iagttoge de bariske Krigere enhver Bevægelse med stive Blikke og da de saae den lille Bog komme for Lyset, undslap en svag Uttring af Forundring et Par af dem. Men Hetty rakte den triumpherende ud imod dem, som om hun ventede, at dette Syn vilde frembringe et synligt Vidunder, og henvendte sig derpaa, uden

at robe enten Forundring eller Bedrøvelse over Indianernes Etoicisme, ivrigt til sin ny Veninde for at fortsætte Samtalen.

„Dette er den hellige Bog, Tys,“ sagde hun, „og alle disse Ord og Linier, Vers og Kapitler ere komne fra Gud.“

„Hvorfor den store Mand ikke sendt Bog ogsaa til Indianer?“ spurgte Tys, med et naturligt Gemyts hele Ligefremhed.

„Hvorfor?“ svarede Hetty lidt forvirret ved et saa uventet Spørgsmaal. „Hvorfor? — Al, Du veed jo, at Indianerne ikke forstaae at læse.“

Om ogsaa Tys ikke tilfredsstilledes ved denne Forklaring, ansaae hun dog ikke dette Punkt for vigtigt nok til en yderligere Drøftelse. Idet hun blot boiede Kroppen i blid Erkjendelse af Sandbeden af det hun havde hørt, sad hun taalmodigt og vendtede paa hvad det begejstrede blege Ansigt videre havde at anføre.

„Du kan sige disse Hordinger, at det ved denne Bog befales Menneskene at tilgive deres Fjender, at behandle dem som Brødre og aldrig at tilføie deres Medskabninger noget Ondt, og allermindst af Hevngjerrighed eller af nogen slet Videnkab. Troer Du, at Du kan sige dem dette saaledes, Tys, at de kunne forstaae det?“

„Nej sige ham det; men han ikke meget let til at forstaae.“

Tys forklarede nu saa godt hun kunde Hettys Tanker for de opmærksomme Indianere, som hørte hendes Ord med omtrent den samme Forbauselse, som en Amerikaner fra vore Dage vilde røbe ved at høre paastaaes, at Nutidens store, men vaklende Hersker over de menneskelige Ting, den offentlige Mening, kan tage Feil. Imidlertid sagde dog et Par af dem, som havde stødt sammen med Missionairer, nogle saa Ord til Forklaring og derpaa stjænkede Gruppen de forventede Meddelelser hele sin Opmærksomhed. Førend Hetty atter tog Ordet, spurgte hun Tys alvorligt, om Høvdingerne havde forstaaet hende, og var ikke ganske tilfreds med at faae et undvigende Svar.

„Jeg vil nu læse nogle Vers for Krigerne, som de kunne have godt af at høre,“ vedblev den unge Pige, hvis Bæsen blev høitideligere alt som hun gik videre, „og de maa ihukomme, at de ere den store Lands egne Ord. For det Første altsaa, befales det Eder: „Elsk Din Næste som Dig selv,“ Siig dem det, kjære Tys,“

„Næste for Indianer ikke betyder blegt Ansigt;“ svarede Delawarer Pigen med større Bestemthed, end hun hidtil havde fundet det fornødent at bruge. „Næste betyder Troleser for Troleser, Mohikaner for Mohikaner, blegt Ansigt for blegt Ansigt. Ikke behøver at sige Høvding nogen anden Ting.“

„Du glemmer, Tys, at disse ere den store Lands Ord, og Høvdingerne maa ligesaa vel som Andre adlyde

dem. Her kommer nok et Bud: „Naar Noget slaaer Dig paa den høire Kind, saa vend den venstre til.“

„Hvad det betyder?“ spurgte Tys med Lynets Hurtighed.

Hetty forklarede, at det var en Befaling om ikke at hevne Fornærmelser, men hellere at taale ny Forurettelser af Fornærmeren.

„Du hør ogsaa dette, Tys,“ tilføiede hun; „Elsker Eders Fjender; velsigner dem, som forbande Eder; gjøre vel imod dem, som hadede Eder, og beder for dem, som forhaane og forfølge Eder.“

Hetty var nu kommen i Erstase; hendes Dine tindrede af hendes Kjølelers Inderlighed; hendes Kinder glødede og hendes ellers saa dæmpede og velklangende Stemme blev stærkere og mere bydende. Med Bibelen var hun tidligt bleven gjort fortrolig af sin Moder og hun sprang nu fra Blad til Blad med forbausende Fart, idet hun omhyggeligt udvalgte de Vers, som indeholdt de erhoiede Lærdomme om christelig Kjærlighed og Tilgivelse. Wah-ta! Wah vilde have fundet det umuligt at oversætte Halvdelen af det, hun sagde i sin fromme Iver, selv om hun havde forsøgt det; men Forbauselsen holdt hendes Tunge bunden ligesom Høvdingerues, og den unge, enfoldige Sværmerisse var bleven aldeles udmattet af sin Anstrengelse, førend den Anden aabnede Munden for at yttre en Etævelse. Da

gav Delawarer Pigen rigtignok en kort Oversættelse af Hovedindholdet af baade det Dylæste og det Sagte, idet hun indskrænkede sig til et Par af de meest paafaldende Vers, som dem, der havde gjort det dybeste Indtryk paa hendes Indbildningskraft, som de meest overdrevne, og som vistnok vilde have vare meest anvendelige paa det foreliggende Tilfælde, dersom de uoplyste Tilhørere havde kunnet fatte de moralske Sandheder, de indeholdt.

Det vil neppe være nødvendigt at fortælle Læseren, hvilken Virkning saadanne aldrig før hørte Pligter maatte frembringe paa en Gruppe indianske Krigere, for hvem det var et Slags Troessag aldrig at glemme en Begjæring eller at tilgive en Fornærmelse. Lykkeligviis havde de af Dys tidligere meddeelte Forklaringer forberedet Huronerne paa noget Overordentligt og det Meste af det, der forekom dem Usammenhængende og Overdrevent, tilskreves den Omstændighed, at den Talende besad en Mand, som var indrettet anderledes end de Flestes af den menneskelige Slægt. Imidlertid var der dog et Par gamle Mænd, som havde hørt lignende Lærdomme af Missionairerne, og de ønskede at benytte et ledigt Dieblif til at forfølge en Gjenstand der forekom dem saa mærkværdig.

„Dette er blege Ansigtets gode Bog,“ bemærkede en af disse Hovdinger, idet han tog Bibelen af Hettys kraftløse Haand, medens hun stirrede ham ivrigt i Ansigtet hver Gang han vendte Bladene, som om hun ventede syn-

lige Følger af denne Omstændighed. "Dette den Lov hvorefter mine hvide Brøde sige, at de leve?"

Tys, til hvem dette Spørgsmaal var rettet, hvis det kunde anses for rettet til Nogen i Særdeleshed, svarede ligefremt bekræftende, idet hun tilføiede, at baade Franskmændene i Kanada og Yngreiserne i de britiske Provindser lige meget indrømmede dens Gyldighed og lode, som om de ærede dens Grundsatninger.

"Eiig min unge Søster," sagde Hurenøren, idet han saae paa Tys, "at jeg vil aabne min Mund og sige nogle saa Ord."

"Profeser Hordingen vil tale — min Veninde med det blege Ansigt høre," sagde Tys.

"Det glæder mig at høre!" udbrod Hetty; "Gud har rørt hans Hjerte og han vil nu lade Fader og Hurry gaac."

"Dette er det blege Ansigts Lov," tog Hordingen til Ord. "Den byder ham at gjøre vel imed dem, som skade ham, og naar hans Broder begjærer hans Riffel, at give ham Krudthornet med. Saaledes er det blege Ansigts Lov?"

"Nei, ikke saaledes — ikke saaledes," svarede Hetty alvorligt, da disse Ord vare blevene fortolkede. "Der staaer ikke et Ord om Riffel i hele Bogen og Krudt og Kugle ere den store Mand til Forargelse."

"Hvorfør bruger det blege Ansigt dem da? Naar

det er ham befalet at give den dobbelt, som beder om en Ting, hvorfor tager han da dobbelt fra de stakkels Indianere, der ikke bede om nogen Ting? Han kommer fra hiinsides den opgaaende Sol med sin Bog i Haanden og han lærer den røde Mand at læse i den; men hvorfor glemmer han selv Alt det, den siger? Naar Indianeren giver, er han aldrig fornøiet, og nu lever han Guld for Skalperne af vore Qvinder og Børn, uagtet han kalder os glubende Dyr, naar vi tage Skalpen af en Kriger, der er faldet i aaben Kamp. Mit Navn er den „splintrede Eg.“

Da dette farlige Spørgsmaal var blevet Hetty behørigt forelagt i Oversættelse, og Tys udførte denne Gang sit Hverv med mere end almindelig Nedebonhed, behøver det neppe at siges, at hun blev bedroveligt forvirret. Dygtigere Hoveder, end denne stakkels Piges, ere hyppigt bleve satte i Forlegenhed ved Spørgsmaale af lignende Indhold og det er ikke at undres over, at hun, trods al sin Dyrtighed og Ærlighed, ikke vidste, hvad hun skulde svare.

„Hvad skal jeg sige dem, Tys?“ spurgte hun bøn-faldende. „Jeg veed, at Alt det, jeg har læst op af denne Bog, er sandt, og dog synes det maaskee ikke at være det paa Grund af den Aldfærd, som de, til hvem Bogen blev given, udvise; hvad?“

„Giv dem de blege Ansigtets Grunde,“ svarede Tys ironisk; „de altid gede for een Side, endstjøndt daarligere for den anden.“

„Nei, nei, Tys; Sandheden kan ikke have to Sider og dog seer det saa besynderligt ud! Jeg er vis paa, at jeg har læst Versene rigtigt, og Ingen vilde være saa syndig at forklare Guds Ord urigtigt. Det kan aldrig skee, Tys.“

„Ja, for stakkels indianer Pige synes det, at Alting kan skee for blegt Ansigt,“ svarede Tys roligt. „En Gang han siger hvidt og een Gang han siger sort. Hvorfor da aldrig kan skee?“

Hetty blev mere og mere forlegen, og brast tilsidst i Taarer, overvældet af Frygt for, at hun havde forfejlet sit Diemed og forbrudt sin Faders og Hurrys Liv ved en eller anden Feil fra sin Side. Fra dette Dieblif forsvandt alt det Ironiske og den kolde Ligegyldighed i Delawarerindens Bæsen og hun blev atter den kjærlige, opmærksomme Veninde. Hun slyngede Armene om den bedrøvede unge Pige og søgte at formilde hendes Sorg ved den quindelige Medlidenheds Hjælpemiddel, som sjældent forfejler sin Virkning.

„Hold op græde — ikke græde,“ sagde hun, idet hun tørrede Taarerne af Hettys Ansigt, ligesom hun havde været et Barn, og bukkede sig for af og til at trykke hende til sit eget varme Bryst med en Søsters Ombed, „hvorfor Du saa urolig? Du ikke gjorde Bog, dersom den var uret, og Du ikke gjorde blegt Ansigt, dersom han stem. Der ere stemme røde Mænd og stemme hvide Mænd —

ingen Farve heelt god — ingen Farve heelt slem. Høvdingen vide det meget godt."

Hetty fattede sig snart efter dette pludselige Udbrud af Betymning og derpaa vendte hendes Tanker atter tilbage til Hensigten med hendes Besøg med hele deres ensfoldige Alvor. Da hun saae, at de barske Høvdinger endnu stode omkring hende med alvorlig Opmærksomhed, haabede hun, at nok et Forsøg paa at overtøde dem om hvad Det var vilde faae et heldigt Udfald.

"Hør, Tys," sagde hun, idet hun bestræbte sig for at undertrykke sin Gulken og tale tydeligt, "sig Høvdingerne, at det Intet gjør til Sagen, hvorledes den Uretfærdige handler — Det er Det — den store Lands Ord ere den store Lands Ord — og Ingen kan undgaae Straf for en syndig Handling, fordi en Anden har udøvet den for ham! „Gjengjelder Dødt med Godt," siger denne Bog og det er ligesaa vel en Lov for den røde Mand som for den hvide Mand."

"Aldrig hørt saadan Lov iblandt Troleser," sagde Tys trøstende. "Nytter ikke at sige Høvdinger saadan Lov. Siig dem Noget, de ferstaae."

Tys vilde imidlertid alligevel have talt, naar ikke den ældste Høvding havde vikket hende paa Skulderen med sin Finger, hvorved hun kom til at see i Veiret. Hun bemærkede da, at en af Krigerne havde forladt Gruppen og allerede var paa Tilbageveien til den med Hutter og Hurry. Indseende, at de to Sidstnævnte skulde deeltage i

Forbøret, blev hun stum med en Indianerindes beredvillige Lydigbed. Efter nogle faa Diebliffes Forbød stode Fangerne Ansigt til Ansigt for de Fornemste blandt deres Bevogtere.

„Datter,“ sagde den ældste Høvding til den unge Delawareinde, „spørg denne Graassjæg, hvorfor han trængte ind i vor Leir.“

Spørgsmaalet fremsattes af Tys paa hendes ufuldkomne Engelsk, men dog saaledes, at det let kunde forståes. Hutter var af Naturen for alvorlig og haardhjertet til at gaa tilbage for Følgerne af nogen af sine Handlinger og han var ligeledes altfor bekjendt med de Vildes Ansuelser til ikke at indsee, at der Intet var at vinde ved Tve-tungethed eller umandig Frygt for deres Brede. Uden Betænkning tilsted han derfor den Hensigt, hvori han var gaaen i Land, og forsvarede den alene ved den Omstændighed, at Provindsiens Regjering havde udsat høie Præmier for Skalper. Denne aabenhjertige Tilstaaelse modtoges af Troleserne med oienynlig Tilfredshed, skjøndt ikke saa meget paa Grund af den Fordeel, som den fra det moralske Synspunkt gav dem, som fordi den godtgjorde, at de havde fanget en Mand, der fortjente at bestjefte deres Tanker og blive en Gjenstand for deres Havn. Da Hutter blev tilsvurgt, tilsted han Sandheden, naagtet han vilde have været mere tilboielig end sin alvorligere Kammerat til at fordølge den, dersom Omstændighederne havde tilladt et

aadant Balg. Men han besad Takt nok til at indsee, at Tvetungethed i dette Dieblif vilde være unyttig, og gjorde derfor en Dyd af Nødvendighed ved at efterligne en Frimodighed, der, som Tilfældet var med Hutter, udsprang af en til Vane bleven Ligegyldighed, der indvirkede paa et Gemyt, som stedse havde været toilesløst og blindt for personlige Farer.

Saasnart Hovdingerne havde faaet deres Spørgsmaale besvarede, gik de stiltiende bort, som om de ansaae Sagen for afgjort, og alle Hettys Lærdomme vare svilte paa Næsener, der fra Barndommen til den verne Alder vare bleve oplærte i Voldsomheder. Hetty og Tys vare nu ene med Hutter og Harry, uden at noget synligt Baand var lagt paa deres Bevægelser, skjøndt de alle Fire bleve aarvaagent og uophørligt iagttagne. Med Hensyn til Mændene droges der Omsoerg for at forhindre dem fra at bemægtige sig nogen af de Risler, der laa spredte omkring, deres egne derunder indbefattede, og dermed ophørte alle synlige Tegne paa Bevogtning. Men de, som vare saa erfarne i Indianernes Skikke, vidste altfor godt, hvilken stor Afstand der var mellem Skinnet og Virkeligheden, til at de skulde lade sig føres bag Lyset af denne tilsyneladende Mangel paa Agtvaagivenhed. Skjøndt de Begge uafsladeligt vonsede paa Midler til Flugt, erkjendte dog Enhver af dem det Unyttige i at forsøge paa nogensomhelst Plan af det Slags, som ikke var dybt lagt og blev hurtigt udført. De

havde været længe nok i Leiren og brugt deres Jagttagelseevne tilstrækkeligt til at have erfaret, at Lys ogiaa var et Slags Fange, og under denne Forudsætning talte Hutter mere uforbeholdent i hendes Nærværelse, end han ellers vilde have fundet det raadeligt, samt forledede ved sit Grempe Hurry til at være ligesaa uforsigtig.

„Jeg vil ikke irettesætte Dig, Hetty, fordi Du er kommen i dette Grinde, som var godt meent, om end ikke synderligt klogt udtænkt,“ begyndte Faderen, idet han satte sig ved Siden af sin Datter og tog hendes Haand, et Tegns paa Ombed, som dette raa Bæsen pleiede at vise denne Datter i Særdeleshed; „men Præken og Bibelen ere ikke Midlerne til at faae en Indianer til at forandre sin Beslutning. Har Wildtskytten sendt noget Budskab, eller har han nogen Plan, hvorved han troer at kunne skaffe os fri?“

„Ja, det er Meningen af det!“ faldt Hurry ham i Tale; „Dersom De kan hjælpe os til en halv Miils Frihed, Vige, eller bare til en halv Fjerdingvei, indestaaer jeg for Resten. Maaskee behøver den Gamle lidt mere, men for en Mand af min Hvide og mine Nar vil det være mere end nok.“

Hetty saae nedslaaet ud og vendte Blikkene fra den Gne til den Anden, men havde intet Svar paa den letsin-dige Hurrus Spørgsmaale.

„Fader,“ svarede hun, „hverken Wildtskytten eller Judith vidste, at jeg vilde gaae herhen, førend jeg havde forladt Arken. De ere bange for, at Trokeserne skulle bygge

en Flaade og forsøge paa at komme ud til Kastelet, og de tænke mere paa at forsvare det, end paa at komme og hjælpe Dig."

"Nei — nei — nei," sagde Tys ivrigt, skjøndt med dæmpet Stemme og med Ansigtet vendt nedad for at skjule den Omstændighed, at hun overhovedet talte, for dem, som hun vidste iagttog dem. "Nei, nei, nei, Vildtskytte ganske anden Mand. Han ikke tænke paa at forsvare sig selv, naar en Ven i Fare. Den Gne hjælpe den Anden og Alle komme til Kastelet."

"Det klinger godt, gamle Tom," sagde Hurry plirende og smilende, skjøndt ogsaa han brugte den Forsigtighed at tale sagte. "Naar jeg har en snarraadig Squaw til Veninde, troer jeg, skjøndt jeg, ikke heelt og holdent vil trodse en Profeser, dog, at jeg tør trodse Fanden."

"Ikke tale høit;" sagde Tys "negle Profeser faaet Yengeese Tunge og Alle faaet Yengeese Dre."

"Have vi en Ven i Dig, unge Kvinde?" spurgte Hutter med stigende Deeltagelse for Samtalen. "I saa Tilfælde kan Du gjøre Regning paa en god Belønning og Intet vil være lettere, end at sende Dig til Din Stamme, naar vi blot kunne faae Dig lykkeligt og vel med os til Kastelet. Skaf os Urken og Kanoerne, saa kunne vi beherske Egen trods alle Wilde fra Kanada. Ikkun Artilleri kan fordrive os fra Kastelet, naar vi først ere komne tilbage til det."

„Du kom i Land for at tage Skalp?“ svarede Tys med kold Ironi, hvori hun syntes at være mere dreven, end hendes Kjon pleier at være.

„Naa, naa — det var en Feiltagelse; men det nytter kun lidt at flage og endnu mindre at stille.“

„Fader,“ sagde Hetty, „Judith tænker paa at brække den store Kiste op i Haab om at finde Noget i den, som kunde kjøbe Din Frihed af de Wilde.“

En mørk Sky seer over Gutteres Ansyn ved denne Efterretning og han mumlede sin Utilfredshed med den frem paa en Maade, at den blev uforstaaelig for de Tilstedeværende.

„Hvorfor ikke brække Kiste op?“ tog Tys til Orde. „Liv sødere end gammel Kiste. Hvis ikke sige Datter at brække op, Wah-ta!-Wah ikke hjælpe ham at løbe bort.“

„J vide ikke hvad J forlange; J ere kun nogle tøsede Piger og det Klogeste for Eder Begge er at tale om det, J forstaae, og ikke om Andet. Jeg synes ikke meget om denne de Wildes kolde Kingeagt; det er et Beviis paa, at de have Ondt i Sinde, og skulle vi gjøre Noget, maa det skee snart. Troer Du, at vi kunne stole paa dette unge Fruenimmer?“

„Hør,“ sagde Tys hurtigt og med et Alvor, som viste, hvor stærkt hendes Følelser vare bevægede; „Wah-ta!-Wah ingen Troleser — heelt igjennem Delawarer — faaet Delaware Hjerte — Delaware Følelse. Hun Fange med.

En Fange hjælpe anden Fange. Nytter ikke at tale mere nu. Datter blive hos Fader — Wah-ta!-Wah komme og see Veninde — Alt i Nødtighed — saa sige hvad han gjøre.”

Dette sagdes med dæmpet Stemme, men tydeligt og saaledes, at det maatte gjøre Indtryk. Saasnart den unge Pige havde udtalt, stod hun op og forlod Gruppen og gik roligt hen til den Hytte, hun beboede, som om det ikke vedkom hende, hvad der maatte foregaae mellem de tre blege Ansigter.

Colvte Kapitel.

Vi forlode Beboerne af Urken og Kastelet begravede i Eavn. Vel reiste Wildtskytten eller Delawareren sig et Par Gange i Mattens Løb og saac ud over den rolige Sø, men da de stedse fandt Alt, som det skulde være, vendte de tilbage til deres Leie og sov som Mennesker, der ikke let lade sig deres naturlige Hvile berøves. Ved det første Tegns til Daggry stod imidlertid den Førstnævnte op og traf sine personlige Forberedelser for Dagen, men hans Ledsager, hvis Nætter i den sidste Tid ikke have været ro-

lige eller uforstyrrede, blev liggende indtil Solen var heelt staaen op. Judith var den Morgen sildigere paafærde end ellers; thi Nattens første Timer havde kun bragt hende liden Bederqvægelse eller Søvn. Men førend Solen havde viist sig ovenfor de østlige Bjerge, vare ogsaa Indianeren og hun oppe og paa Benene; thi i den Egn blev selv de Træge sjeldent liggende efter det store Lyses Fremkomst.

Medens Chingachgoek var i Begreb med at gjøre sit Skovtoilette, traadte Wildtskotten ind i Arkens Kabyt og kastede nogle grove, men lette Sommerklæder, som tilhorte Hutter, hen til ham.

"Judith har givet mig dem til Din Nibenyttelse, Høvding," sagde Wildtskotten, idet han kastede Troien og Beenklæderne hen for Indianerens Fodder; "thi det strider med al Fornuft og Fornøgtighed at vise sig i Din Krigsdragt og Maling. Vask alle disse røde Striber af Dine Kinder, træk disse Klæder paa og her er en Hat, saadan som den er, der vil give Dig et fælt uciviliseret Anstrøg af Civilisation, som Missionairerne kalde det. Husk paa, at Tys er i Nærheden, og hvad vi gjøre for Pigen, maa skee medens vi bande for Andre. Jeg veed det er imed Dine Gaver at bære Klæder, med mindre de ere skaarne og blive baarne paa en rød Mands Viis, men gjør en Dyd af Nødvendighed og træk disse strax paa, selv om de skulde blive Dig siddende en Emule i Halsen."

Chingachgoek, eller Slangen betragtede Klædningsstyf-

kerne med stærk Modbydelighed, men indsaae dog Nyttten, om ikke den uundgaaelige Nødvendighed af en saadan Forklædning. Derseem Trokeserne opdagede en rød Mand i eller i Nærheden af Kastelet, vilde de sikkert blive endnu aarvaagnere og bevende deres Mistanke paa deres quindedelige Fange. Alt var at foretrække for et ubeldigt Udsald, naar det angik hans Brud, og efterat have vendt op og ned paa Klædningsstykkerne, undersøgt dem med en vis alvorlig Ironi, ladet, som om han vilde iføre sig dem paa en Maade, der forbød sig selv, og iøvrigt tilkjendegivet en ung Vilds Ulyst til at indespærre sine Lemmer i det civiliserede Livs sædvanlige Tillbehør, efterkom Høvdingen sin Kammerats Opferding og stod slutteligen, saavidt Diet kunde opdage, kun hvad Farven angik som en rød Mand. Der var imidlertid kun lidet at befrygte af den sidstnævnte Egenkab, eftersom Afstanden fra Kysten og Mangelen paa Rikterter forbød enhver skarp Undersøgelse, og Vildtskytten havde selv, skjønt af en lysere og friskere Farve, et Ansigt, som af Solen havde faaet et neppe mindre rødt Skjær, end hans mohikanske Stalbroders. Delawarerens Keitethed i hans ny Dragt fik hans Ven til at smile meer end een Gang den Dag, men han undgik omhyggeligt enhver af hine svøgefulde Udladesser, som vilde være blevene yttrede blandt hvide Mænd ved en saadan Leilighed, idet en Høvdinges Sædvaner, en Krigers Værdighed paa hans første Krigssti og de alverlige Forhold, hvori de befandt sig, i

Forening bidroge til at gjøre saadanne Løier ubetimelige.

Sammenkomsten ved Frokosten mellem de tre Dboere, dersom vi tør bruge dette Udtryk, var taus, alvorlig og takkefuld. Judiths Udseende robede, at hun havde havt en urolig Nat, medens de to Mænd havde Fremtiden med dens usikre og ubekjendte Begivenheder for Sig. Wildtskytten og Judith verlede nogle faa Høfligheder under Frokosten, men ingen af dem hentydede paa deres Stilling. Omfider bragte Judith, hvis Hjerte var fuldt og hvis ny Følelser stemte hende til at nære blidere og smere Fornemmelser end ellers, Gjenstanden paa Bane og det paa en Maade, som viste, hvormeget den havde beffjelliget hendes Tanker under den sidste søvnløse Nat.

„Det vilde være skrækkeligt, Wildtskytte,“ udbrod den unge Pige pludseligt, „om noget Alvorligt skulde hendes min Fader og Betty! Vi kunde ikke forblive rolige her og lade dem i Trokesernes Hænder uden at tænke paa Midler til at frelse dem.“

„Jeg er rede, Judith, til at tjene dem og alle Andre, som ere i Nød, dersom Nogen blot kunde sige mig Maasden. Det er ingen Ubetydelighed at falde i Rødhunders Hænder, naar Mænd ere gaaede ud i et Grinde som det, hvorfor Gutter og Hurry gik i Land; det veed jeg lige-
 saa godt som en Anden og jeg vilde ikke ønske min værste Fjende i en saadan Knibe, langt mindre dem, med hvem jeg har reist og spist og sovet. Har De nogen Plan,

som De kunde ønske, at Slangen og jeg skulde prøve paa at udføre?"

"Jeg veed intet andet Middel til at befrie Fangerne, end at bestikke Troleserne; de kunne ikke modstaae Foræring og vi kunde maaskee tilbyde dem saa meget, at de vilde troe det bedre at tage imod det, som for dem vilde være rige Gaver, end at bortføre nogle stakkels Fanger, hvis de overhovedet ville bortføre dem."

"Det er godt nok, Judith, det er godt nok, dersom Fjenden vil lade sig kjøbes og vi kunne finde Varer til at afslutte Handelen med. Deres Fader har en beqvem Bøllig og dens Beliggenhed er findrigt valgt; men den synes ikke at være overfyldt med Rigdomme, som med nogen Himelighed kunne kjøbe ham fri. Dette Gevær, som han kalder Hjortefælde, kan regnes for Niogget, og jeg hører, at her skal være en lille Tønde med Krudt, som ogsaa kunde tynge i Begttskaalen; men alligevel løskjøbes to dygtige Mænd ikke for en Riffel — og desuden —"

"Desuden hvilket?" spurgte Judith utaalmodigt, da hun bemærkede, at Bildtsfytten tøvede med at gaae videre, sandsynligviis af Frygt for at bedrøve hende.

"Jh nu, Judith, Franskmændene udlove Præmier ligesaa vel som vore Landsmænd; og for Prisen for to Skalper kan der kjøbes en lille Tønde Krudt og en Riffel, om end ikke fuldt saa god som denne Hjortefælde, som Deres Fader roser som ualmindelig og mageløs, men godt

Krudt og en temmelig sikker Riffel, og desuden ere de røde Mand ikke de Erfarreste i Brugen af Skydegevær og kjende ikke altid Forskjellen mellem hvad der er virkelig og det, som kun synes saa."

"Det er skrækkeligt!" stammede Pigen, truffen af den Pigefremhed, hvormed Vildtskytten pleiede at anføre sine Paastande. "Men De overseer mine egne Klæder, Vildtskytte, og de ville dog vistnok betyde meget i Troksernes Fruentimmers Dine.?"

"Det ville de upaatvivleligt, Judith, det ville de upaatvivleligt," svarede den Mand, idet han betragtede hende skarpt, som for at forvise sig om, at hun virkelig var istand til at bringe et saadant Løffer. "Men er De vis paa, Pige, at De kunde bringe det over Deres Hjerter at stille Dem ved Deres Stads i et saadant Niemed? Maa-gen en Mand har anseet sig for modig, indtil Faren stræde ham i Dinene, og jeg har ogsaa kjendt dem, som troede, at de vare godgjørende og rede til at give Alt det, de havde, til de fattige, naar de horte tale om andre Folks Haardhjertethed, men hvis Hænder vare lukkede ligesaafast som Kernen i Valnødestammen, naar de selv skulde gjøre et Tilbud. Desuden, Judith, er De smuk, ualmindeligt smuk kan man sige uden at træde Sandheden for nær, og de, som beundre Skjønhed, ville ogsaa gjerne have hvad der kan pryde dem. Er De vis paa, at De

kunde bringe det over Deres Hjerte at skille Dem ved Deres Stads?"

Den formildende Hentydning paa Pigens personlige Indigheder var vel skiftet til at erveie Virkningen af den unge Mand's tilkjendegivne Mistillid til Judit's Lydighed mod hendes barnlige Pligter. Havde en Anden sagt det samme som Wildtskytten, vilde Komplimenten rimeligviis være bleven overseet i den ved Tivolen vakte Harm; men netop denne upolerede Oprigtighed, som saa ofte fik den ligefremme Jæger til at aabenbare sine Tanker, havde noget Tillokkende for den unge Pige og uagtet hun rødmede og hendes Dine funkede, kunde hun dog ikke bringe det over sit Hjerte for Alvor at vredes paa et Menneske, hvis hele Sjæl syntes at være Sandhed og mandig Mildbed. Det folte hun Hebreidelsen, men hun overvandt Lyster til at gjengjælde den og det lykkedes hende at give et blidt ven-skabeligt Svar.

"De maa have erbevaret hele Deres gunstige Mening for Delawarernes unge Piger, Wildtskytte, naar De kan tænke saaledes om dem af Deres egen Farve," sagde hun med et raataget Smil. "Men prøv mig; dersom De seer, at jeg sørger, enten over Baand eller Tjer, Silke eller Musselin, saa maa De tænke om mit Hjerte hvad De vil og sig hvad De tænker."

"Det er Retsfærdighed! Den sjeldneste Ting paa Jorden er et virkelig retsfærdigt Menneske. Saa siger Tame-

nund, den viseste Propheet blandt Delawarerne, og saaledes maa Alle tænke, som have Leilighed til at see og tale og handle blandt Menneffene. Jeg elsker en retfærdig Mand, Slange; hans Dine ere aldrig skjulte af Mørke mod hans Fjender, medens de ere lutter Solskin og Lys mod hans Venner. Han bruger den Fornuft, Gud har givet ham, og bruger den med en Følelse af, at det er paalagt ham at betragte og overveie Tingene som de ere, og ikke som han ønsker de skulde være. Det er let nok at finde Menneffer, som kalde sig retfærdige, men det er vidunderligt sjældent at finde dem, som i Gjærningen ere det. Hvor ofte har jeg ikke seet Indianere, Pige, som troede, at de betragtede en Sag overensstemmende med den store Lands Billie, medens de egentligt alene søgte at handle efter deres egen Billie og Forgedtbefindende, og det ovenikjøbet heelt ofte med en Fristelse til at begaae Uret, som ikke kunde sees af dem selv mere, end Bækken, som løber i den næste Dal, kan sees af os gennem hiint Bjerg, uagtet enhver Tilskuer vilde have kunnet opdage den ligesaa tydeligt, som vi kunne bemærke de Abborrer, der svømme omkring dette Huus.

„Meget sandt, Wildtskytte,“ svarede Judith, idet ethvert Spor af Misbag forsvandt i et venligt Smil; „meget sandt og jeg haaber at see Dem følge denne Kjærlighed til Retfærdighed i Alt, hvad der angaaer mig. Fremfor Alt haaber jeg, at De vil domme efter egen Overbeviisning og ikke troe enhver ondskabsfuld Historie, som en sladderagtig

Lediggænger, som Hurry Harry, kan have at fortælle om de unge Fruentimmer, der tilfældigviis ikke have de samme Tanker om hans Ansigt og Skabning, som den pralende Frisfyr har om sig selv."

"Hurry Harrys Tanker ere intet Evangelium for mig, Judith; men selv de, der ere værre end han, kunne have Dine og Dren," bemærkede Wildtskytten alverligt.

"Hof herom," udbrod Judith med funklende Dine og en Rødme, som steg hende op i Tindingerne, "og mere om min Fader og Løsepengene for ham. Det er, som De siger, Wildtskytte; Indianerne ville sandsynligviis ikke slippe deres Fanger uden imod en sværere Betaling, end den mine Klæder og Faders Riffel og Krudt kan tilbyde. Men der er Kisten."

"Ja, der er Kisten, som De siger, Judith, og naar Bølget er mellem en Hemmelighed og en Skalp, saa troer jeg, at de fleste vilde foretrække at beholde den sidste. Har Deres Fader nogeninde givet Dem nogen udtrykkelig Befaling angaaende denne Kiste?"

"Aldrig. Han synes steds at have anset dens Laase, dens Jernbaand og dens Styrke for dens bedste Beskyttelse."

"Det er en sjelden Kiste og af en ganske mærkværdig Bygning," svarede Wildtskytten idet han stod op og nærmede sig den omtalte Gjenstand, paa hvilken han satte sig for desto mageligere at kunne tage den i Diesyn. "Whingadygoof, det Træ er ikke kommet fra nogen Eker, som Du eller jeg

nogensinde have gennemsporet. Det er ikke sort Balnød og dog er det fuldkomment saa smukt, om ikke smukkere, hvor det ikke har lidt af Røg og ilde Medfart."

Delawareren kom nærmere, følte paa Træet, undersøgte Aarerne, søgte at ride i Overfladen med Neglen og foer nysgjerrigt med Haanden hen over Jernbaandene, de store Hængelaase og de øvrige sjeldne Giendommeligheder ved den svære Kasse.

"Nei, der vører Ingenting i disse Egne, som ligner dette," vedblev Bildtskytten; "jeg har seet alle Slags Egetræer, begge Slags Åborn, Almetræer, Lindetræer, alle Slags Balnøddetræer, Hasseltræer, kort ethvert Træ, som har Haardhed og Farve i en eller anden Skikkelse, men jeg har aldrig før seet saadant et Slags Træ som dette! Judith, Kisten alene kunde kjøbe Deres Fader fri, eller ogsaa er trofessig Nysgjerrighed ikke saa stærk, som Hudhudernes Nysgjerrighed i Almindelighed, især hvad Træ angaaer."

"Handelen kunde maaskee afsluttes billigere, Bildtskytte. Kisten er fuld og det er bedre at stille sig ved det Halve, end ved det Hele. Desuden sætter Fader, jeg veed ikke hvor, Priis paa denne Kiste."

"Da synes han at sætte større Priis paa Indbøldet, end paa selve Kisten, at domme efter den Maade, hvorpaa han behandler det Udvendige og sikrer det Indvendige. Der er tre Laase, Judith; men der er ingen Nøgler."

"Jeg har aldrig seet nogen og dog maa der være

en Døgle, eftersom Getty fortalte os, at hun ofte havde seet Kisten aaben.

„Døgler flyve ligesaa lidet i Luften eller slyde i Vandet som Mennesker, Pige; er der en Døgle, maa den ogsaa være gjemt et Sted.“

„Det er sandt og det vilde ikke være vanskeligt at finde den, naar vi blot turde søge.“

„Det angaaer Dem, alene Dem, Judith. Kisten er Deres eller Deres Faders, og Hutter er Deres Fader, ikke min. Nysgjerrighed er Qvindens, ikke Mandens Skrøbelighed, og der har De alle mine Grunde. Indeholder Kisten Ting, som kunne bruges til Løspenge, forekommer det mig, at de vilde være godt anvendte til at frelse deres Giers Liv, eller endog blot hans Skalp; men det er Noget, som De maa bedømme, ikke jeg. Naar den lovlige Gier af en Fælde, en Buk, eller en Kano er fraværende, træder hans nærmest Betslegtede i hans Sted ifølge alle Love i Skovene. Vi overlade derfor Dem at bestemme, om Kisten skal aabnes eller ikke.“

„Jeg haaber, at De ikke troer, at jeg har Betænkelig- heder, naar min Faders Liv er i Fare, Wildtskytte.“

„Det er omtrent det samme som at sætte Skjend imod Taarer og Sorg. Det er ikke urimeligt at forudsige, at gamle Tom vil blive vred over hvad De har gjort, naar han atter befinder sig her i sit Huus; men det er ikke saa sjældent, at Mennesker blive fortrydelige over det, som er

Blevet gjort til deres eget Bedste; jeg er vis paa, at endog Maanen vilde see anderledes ud, end den gjør nu, naar vi kunde see den fra den anden Side."

"Kunne vi finde Nøglen, bemundiger jeg Dem, Wildtskytte, til at aabne Kisten og tage de Ting ud af den, som kunne kjøbe min Fader fri."

"Find først Nøglen, Vige; siden ville vi tale om Resten. Slange, Du har Dine som en Flue og en Dømmekraft, som sjeldent tager Feil; kan Du hjælpe os til at udregne, hvor flydende Tom rimeligviis har gjemt Nøglen til en Kiste, som han holder saa hemmelig som denne?"

Delawareren havde ikke deeltaget i Samtalen, førend han saaledes ligefremt opfordredes, hvorpaa han forled Kisten, som stadigt havde tiltrukket sig hans Opmærksomhed, og saae sig om efter et Sted, hvor en Nøgle rimeligviis kunde være skjult under saadanne Omstændigheder, og da Judith og Wildtskytten heller ikke forholdt sig vrkesløse, vare de snart alle Tre ivrigt beskæftigede med at søge. Da det var afgjort, at Nøglen ikke kunne være i nogen af de sædvanlige Skuffer eller Gjemmer, hvoraf der fandtes flere i Bygningen, bleve disse ikke ransagede, men Alle henvendte deres Undersøgelser paa de Steder, som sereskom dem at være de forbergneste og meest sandsynligt at blive brugte dertil. Paa denne Maade blev det yderste Værelse paa det nøieste, men forgjæves gennemløst, hvorpaa de gif ind i Gutteres Sovestue. Denne Deel af den plumpe Bygning

var bedre forsynet med Behave, end det Dvrige, idet den indeholdt Gjenstande, som udelukkende havde været bestemte til Eiermandens afdøde Hustrues Afbenyttelse; men da Judith havde alle de andre Nøgler, blev Kammeret snart gjen-nemsøgt, uden at den attraaede Nøgle kom for Lysset.

De gik da ind i Pøttrenes Sovestue. Ebingachgoof overraskedes strax ved Forskjellen mellem de Gjenstande, og Ordningen af den Side af Værelset, som kunde kaldes Judiths, og det, som nærmere tilhørte Hetty. Der undslap ham et svagt Udbrud og medens han pegede i begge Retninger, hentydede han paa denne Omstændighed med dæmpet Stemme, idet han tiltalte sin Ven paa Delawarisk.

„Som Du troer, Elange,“ svarede Wildtstytten, hvis Bemærkninger vi stedse oversatte paa Engelsk, medens vi dog saa meget som muligt bevare Mandens eiendommelige Ord-føining og Væsen. „Det er netop saaledes, som Enboer kan see, og det er Allisammen grundet paa Natur. Den ene Søster holder af Stads, Nøgle lige for meget; den Anden er saa from og ydmyg, som Gud nogensinde har skabt Godhed og Sandhed. Imidlertid tør jeg dog paa-staae, at Judith har sine Dyder og Hetty sine Feil.“

„Og den „svage Mand“ har seet Kisten aaben?“ spurgte Ebingachgoof med Nyssgjerrighed i sit Blik.

„Ganske vist, det har jeg hørt af hendes egen Mund og det har Du da endeligt med. Det synes, som om hen-

des Fader stoler paa hendes men ikke paa sin ældste Datters Taushed."

"Saa er Nøglen altsaa kun skjult for den „vilde Rose?" thi saaledes havde Chingachgook begyndt med Galanteri at benævne Judith i sine private Samtaler med sin Ven.

"Det er det! Det er det netop! Til den Gne har han Tillid, til den Anden ikke. Der er Rødt og Hvidt deri, Slange, eftersom alle Stammer og Nationer ere enige i at have Tillid til Nøgle og negte at stole paa Andre. Det berøer paa Nygtet og Forstanden."

"Hver kunde en Nøgle blive gjemt med saa liden Rime-
lighed for at blive funden af den vilde Rose, som imellem
grove Klæder?"

Wildtshytten studsede og idet han vendte sig om imod sin Ven med Beundring malet i ethvert af hans Træk, lo han paa sin tause, men hjertelige Naade over det Eindrige og Hurtige i denne Formodning.

"Du har med Rette faaet Dit Navn, Slange; ja Du har med Rette faaet det! Ja rigtigt, hvor vilde en Ynder af Stads vel mindst søge, end imellem saa grove og uanse-
lige Klædningsstykker, som den stakkels Hettys? Jeg tør
væstaae, at Judiths fine Fingre ikke have rørt ved et saa
grovt og grimt Stykke Tøj som det Skjort, siden hun først
gjorde Bekjendtskab med Officiererne! Dog hvo veed? Nøg-
len kan maaskee ligesaa gjerne være paa den Knag, som paa et

andet Sted. Tag Klædningen ned, Delawareer, lader os see, om Du virkelig er en Prophet."

Ghingachgoek adlød, men der fandtes ingen Døgle. En grev, tilsyneladende tom Lomme, som hængte paa den nærmeste Knag, blev ligeledes undersøgt. Imidlertid var Judiths Opmærksomhed bleven henledet i denne Retning og hun talte ivrigt og som om hun vilde spare unyttig Uleilighed.

"Det er kun den stakkels Hetius Klæder, det fjære, enfoldige Vigebarn!" sagde hun; "Det er ikke rimeligt, at det, vi søge, vil findes der."

Derpaa vare disse Ord ude af den Talendes smukke Mund, førend Ghingachgoek trak den forønskede Døgle op af Lommen. Judith var altfor opvagt til ikke at insee, hvorfor et saa simpelt og aabent Gjemmested var blevet afbenyttet. Blødet foer hende op i Ansigtet, maaskee ligesaa meget af Harme som af Udsæelse, og hun bed sig i Læben, skjøndt hun forblev taus. Wildtskytten og hans Ven aabenbaredede nu en naturlig fin Følelse, idet Ingen af dem smilede eller engang ved et Blik robede hver fuldkomment han forstod Bevæggrundene til og Eindrigheden af denne veludtænkte List. Den Førstnævnte, som havde modtaget Døglen af Judianeren, gik foran ind i det næste Værelse, hvor han ved at anbringe den i en Laas forvissede sig om, at det rigtige Nidsskab nu var blevet fundet. Der var tre Hængelaase, hvoraf imidlertid enhver med Lethed lod sig aabnes med den ene Døgle. Wildtskytten tog dem alle af, løsnede Has-

verne, løftede Laaget en lille Smule for at see, om det kunde gaac op, og trak sig derpaa adskillige Fod tilbage fra Kisten, tilkjendegivende sin Ven, at han skulde gjøre det samme.

„Det er en Familiekiste, Judith,“ sagde han, „og den seer ud til at indeholde Familiehemmeligheder. Slangen og jeg ville gaac ud i Arken og see efter Kanoerne og Pagaierne og Narerne, for at De kan undersøge den alene og see ad, om der maatte være Et eller Andet imellem Tingene, som kan tjene til Løsepenge eller ikke. Naar De er færdig, kan De kalde paa os, saa ville vi holde Raad sammen angaaende Tingenes Vardi.“

„Holdt, Bildtsfytte,“ udbrod den unge Vige, da han var i Begreb med at gaac; „jeg vil ikke røre et eneste Stykke, ikke engang løfte Laaget i Veiret, naar De ikke er tilstede. Fader og Helty have fundet for godt at holde det Indre af denne Kiste hemmeligt for mig og jeg er altfor stolt til at ville speide i deres skjulte Skatte, naar det ikke var til deres eget Bedste; bliv derfor hos mig; jeg behøver Vidner til det, jeg gjør.“

„Jeg treer næsten, Slange, at Vigen har Ret. Tillid og Fortrolighed avle Sikkerhed, men Mistanke kan let gjøre os Alle listige. Judith har Ret til at forlange, at vi skulle være tilstede, og skulde Kisten indeholde nogen af Maastr Gutteres Hemmeligheder, ville de falde i Hænderne paa to saa tausje unge Mænd, som der kan findes. Vi ville blive

hos Dem, Judith; men lader os først kaste et Blik paa Soen og Kysten; thi denne Kiste tømmes ikke i en Haandenending."

De to Mænd gik nu ud paa Platformen og Vildtskytten betragtede Kysten gjennem Kikkerten, medens Indianeren alvorligt kastede Diet paa Vandet og Skovene, forskende efter et eller andet Tegn, som kunde forraade deres Fjenders Manker. Der var Intet at see og efterat have overbevist sig om deres Sikkerhed for Dieblicket, forsamlede de Tre sig atter omkring Kisten for nu at aabne den.

Judith havde, saa længe hun kunde huske, næret en vis Verbodighed for denne Kiste og dens ubekjendte Indhold. Hendes Fader og Moder havde ikke engang omtalt den i hendes Nærverrelse og det syntes at være en stiltiende Overenskomst, at man, naar man nævnte de Gjenstande, som tilfældigviis stode i Nærheden af den, eller vel endog kaa paa dens Laag, omhyggeligt undgik enhver Betydning paa selve Kisten. Nanen havde gjort dette saa let og naturligt, at Pigen først for ganske uyligt havde begyndt at gruble over det Sælsomme ved denne Omstændighed. Men det havde aldrig været et saa fortroligt Forhold mellem Gutter og hans ældste Datter, at det kunde fremkalde Tillid. Under tiden var han venlig, men i Almindelighed og især mod hende, barsk og gnaven. Allermindst havde han udøvet sin Myndighed paa en saadan Maade, at hans Barn kunde have faaet Mod til at fordrifte sig til den Frihed, hun var i

Begreb med at tage sig, uden mange bange Abnælsler om Følgerne, uagtet denne Frihed udsprang af Onsket om at gavne ham. Derhos var Judith ikke aldeles fri for en Smule Overtro med Hensyn til denne Kiste, der fra hendes Barndom og lige til nu havde staaet som et Slags forbudt Reliquie for hendes Dine. Ikke desto mindre var den Tid nu kommen, da det skulde synes, som om denne Hemmelighed skulde opklares og det desuden under Forhold, som kun levede hende lidet Valg i Sagen.

Da Judith saae, at begge hendes Bundsforvandre med taus Alvorlighed iagttog hendes Bevægelser, lagde hun Haanden paa Laaget og forsøgte paa at løfte det op. Men hendes Kræfter vare utilstrækkelige og det forekom Higen, som beelt vel vidste, at alle Luffer vare aabnede, at hun ved et vanbelligt Forsøg modstodes af en overnaturlig Magt.

„Jeg kan ikke løfte Laaget op, Wildtskytte,“ sagde hun; „er det ikke bedre, at vi opgive Forsøget og finde paa andre Midler til at befrie Fangerne?“

„Nei, Judith, nei vist ikke, min Pige. Intet Middel er saa sikkert og let, som en god Løsepenge,“ svarede Wildtskytten. „Hvad Laaget angaaer, saa holdes det kun tilbage ved dets egen Tyngde, hvilket er vidunderligt med et saa lille Stykke Træ, uagtet det er saa stærkt beslaaet med Jern.“

Wiedens Wildtskytten talte, prøvede han sine egne Kræfter paa Forsøget og det lykkedes ham ogsaa at løfte Laaget op

mod Husets Bjelkevæg, hvor han sørgede for at befæste det ved en stærk Knag. Judith skjælvende formeligt, da hun første Gang kastede sit Die paa det Indvendige, og hun folte en midlertidig Løttelse ved at see, at et Stykke Seildug, som var ombyggeligt stukket ned paa alle Sider, skjulte Alt, hvad der laa underneden det. Kisten var imidlertid tilsyneladende godt forsynet, eftersom Seilduget kun laa en Tomme fra Laaget.

„Her er en fuld Ladning,“ sagde Wildtskytten, da han fik Die paa Indretningen, „og vi maa gaae langsomt og i Ro og Mag tilværks. Hent nogle Stole, Slange, medens jeg breder dette Teppe ud paa Gulvet; saa ville vi begynde vort Arbeide sindigt og erdenligt.“

Delawareren adlød; Wildtskotten satte høfligt en Stol til Judith, tog selv en og begyndte at tage Seilduget tilside. Dette skete saa langsomt og forsigtigt, som om han troede, at der laa meget skrøbelige Ting underneden det. Da Seilduget var taget af, var det første, som kom tilsyne, nogle mandlige Klædningsstykker. Disse vare af fint Stof og, efter Datidens Maade, af brogede Farver og besatte med rige Prudelser. En Kjole i Særdeleshed var af rødt Klæde og Knaphullerne vare udsyede med Guldtraad. Dog var det ikke nogen Uniform, men udgjorde en Deel af en fornem Civilists Paaklædning paa en Tid, da den selskabelige Rang strengt iagttoges i Klædedragten. Ghin-gachgoek kunde ikke bare sig for at udbryde i Htringer af

Bellebeag, da Wildtskytten udfoldede denne Kjole og holdt den for Lyset; thi trods hans tillærte Selvbeherfskelse var Klædningsstykkets Glæds for stærk for en Indianers Philo-
sophi. Wildtskytten vendte sig hurtigt om og betragtede sin Ven med et siebliffeligt Misshag, da dette Udbrud af Svag-
hed undslap ham, og derpaa talte han med sig selv, saale-
des som det var hans Vane hvergang en eller anden stærk
Følelse pludseligt bemestede sig ham.

"Det er hans Gave! Ja, det er en Rødhuds Gave at holde af Stads, og han bør ikke dades derfor. Det er desuden et usædvanligt Klædningsstykke og usædvanlige Ting fremkalde usædvanlige Følelser. Jeg troer dette kan bruges, Judith; thi der findes neppe det indianiske Hjerte i hele Amerika, som kan modstaae Farver som disse og Glim-
mer som denne. Hvis denne Kjole er bleven syet til Deres Fader, saa er De med Gode kommen til Deres Smag for Stads."

"Den Kjole er aldrig bleven syet til Fader," svarede Vigen hurtigt; "den er altfor lang og Fader er jo lille og firrfaaren."

"Der maa have været Klæde nok, hvis den er bleven det, og Klitterstadien maa have været billig," bemærkede Wildtskytten med sin tause hjertelige Latter. "Slange, denne Kjole er bleven forfærdiget til en Mand af Din Størrelse og jeg kunde have Lyst til at see den paa Dine Skuldre."

Chingachgoek havde aldeles Intet mod Forsøget og

kastede Gutteres grove og lugslidte Troie tilside for at skjule sin Person med en Kjole, som oprindeligt havde været bestemt for en fornem Herre. Forandringen var latterlig; men da Menneskene sjældent finde mere Anstød ved det Uiammenhængende i deres Udortes, end i deres Udfærd, betragtede Delawareren med dyb Interesse denne Forandring i et simpelt Speil, hvorved Gutter pleiede at barbere sig. I dette Dieblig tænkte han paa Tys og vi skyldte Sandbeden at sige, at skjøndt det kunde synes at stride lidt med en Krigers alvorlige Charakter at tilstaae det, saa ønskede han dog at kunne blive seet af hende med dette forbedrede Ydre.

„Bort med den, Slange, bort med den,“ tog den uboelige Wildtskytte til Orde; „saadanne Klædningsstykker somme sig ligesaa lidt for Dig, som de vilde somme sig for mig. Dine Gaver ere for Maling og Falkesjer og Terver og Wampum, og mine ere for Brystduge af Skind, stærke Kamascher og brugelige Mokkafiner. Jeg siger Mokkafiner, Judith; thi skjøndt jeg er hvid, maa jeg dog, da jeg lever saa meget i Skovene, følge adskillige af Skovens Skikke for Bequemmeligheds og Billigheds Skyld.“

„Jeg indseer ikke, Wildtskytte, hvorfor den Gne ikke ligesaa godt kan bære en Skarlagens Kjole som den Anden,“ svarede Pigen. „Jeg vilde ønske jeg kunde faae Dem at see i denne smukke Klædning.“

„See mig i en Lords Kjole! Ja, Judith, vil De vente saa længe, saa kommer De til at vente til De seer mig uden

Førstand og Hukommelse. Nei, nei, Pige, mine Gaver ere mine Gaver og jeg vil leve og døe i dem, om jeg saa aldrig skulde fælde en Hjort eller stikke en Lær mere. Hvad har jeg gjort, siden De kan ønske at see mig i en saadan spraglet Kjøle, Judith?"

"Det er fordi jeg troer, Vildtskytte, at de unge Frisshyre fra Ferterne med deres falske Tunger og falske Hjerter ikke ene burde vise sig i smukke Fjer, men at Sandhed og Ærlighed ogsaa have deres Krav paa at blive ærede og ophøiede."

"Og hvilken Opbøining?" — Læreren vil bemærke, at Vildtskytten ikke havde studeret sin Ordbog med megen Kritik — "Og hvilken Opbøining vilde det være for mig, Judith, at blive behængt med Stads og Skarlagene ligesom en Winge Hovding, der nyligt har faaet sine Foræringer fra Duebek? Nei, nei; jeg er god nok, som jeg er, og hvis ikke, saa kan jeg ikke blive bedre. Læg Kjolen paa Tøppet, Slange, og lader os see dybere i Kisten."

Det fristende Klædningsstykke, som sikkert aldrig havde været bestemt for Hutter, lagdes tilside og Undersøgelsen fortsattes. Forraadet af de mandlige Klædningsstykker, som alle svarede til Kjolen, var snart udtomt, og nu kom de kvindelige. En deilig Kjøle af Brokade, lidt beffadi et ved forsømmelig Behandling, viste sig først og denne Gang trøstede uforstilte Glædesudraab fra Judiths Læber. En sa meget den unge Pige ogsaa havde været hengiven til hunkke

Klæder og saa gunstige Leiligheder hun ogsaa havde havt til at see en vis Fordring derpaa hos de forskjellige Kommandanters Fruer og andre Damer fra Forterne, havde hun dog aldrig før skuet et Stof eller Farver, som kunde sammenlignes med hvad der nu saa uventet udbredtes for hendes Dine. Hendes Henrykkelse var næsten barnagtig og hun tillod ikke, at Undersøgelsen fortsattes, førend hun havde iført sig en for hendes Levemaade og Opbeholdsted saa usædvanlig Dragt. Til den Ende begav hun sig ind i sit eget Værelse, hvor hun med sine i saadanne Forretninger ovede Hænder snart skilte sig af med sit eget pyntelige Lærreds Klædeben og straalende med Brokadens prægtige Farver. Kjolen passede tilfældigviis Judiths smukke, fyldige Figur og havde sikkert aldrig smykket et Bæsen, der ved sine naturlige Fuldkommenheder bedre egnede sig til at gjøre dens glimrende Farvespil og skønne Stof Værd. Da hun kom tilbage, stode Wildtskotten og Obingachgeok, der havde tilbragt Tiden under hendes korte Fraværelse med nok engang at betragte de mandlige Klædningsstykker, op fulde af Forundring, idet der undslap dem saa utvetydige Udbrud af Forbauselse og Velbehag, at Judiths Dine fik en fornyet Glæde, idet hendes Kinder glødede af Triumph. Den unge Pige lod imidlertid, som om hun ikke bemærkede det Indtryk, hun havde gjort, men satte sig ned med en Trennings Majestæt og anmedede om, at Kisten maatte blive nærmere undersøgt.

„Jeg veed ikke nogen bedre Maade at underhandle med

„Mingoerne paa, Pige,“ udbrød Wildtskytten, „end at sende Dem i Land saaledes som De er og fortælle dem, at en Dronning har indfundet sig hos dem! De vilde udlevere Hutter og Hurry og Hetty med ved saadant et Syn!“

„Jeg troede, at Deres Tunge var for ærlig til at smigre, Wildtskytte,“ svarede Pigen, mere glad over denne Beundring, end hun vel vilde tilstaae. „En af Hovedaarsagerne til min Afgjælse for Dem var Deres Kjærlighed til Sandhed.“

„Og det er Sandhed og høitidelig Sandhed, Judith, og intet Andet. Aldrig have mine Dine skuet en Skabning med et saa herligt Udseende som Deres i dette Dieblif! Jeg har ogsaa seet Ekjonheder i min Tid, baade røde og hvide, og det berømte og meget omtalte Ekjonheder; men aldrig har jeg seet nogen, der kunde taale at sammenlignes med hvad De er i dette velsignede Dieblif, Judith, aldrig.“

Det henrykte Blik, som den unge Pige tilkastede den oprigtige Jæger, formindskede ingenslunde Virkningen af hendes Yndigheder og da de fugtige Dine gave det et Anstrøg af Følsomhed, havde Judith maaskee aldrig seet mere virkelig elskværdig ud, end i hvad den unge Mand havde kaldt „dette velsignede Dieblif.“ Han sankede sit Hoved, holdt det en kort Tid bøiet over den aabne Kiste, ligesom i Tvivl, og fortsatte derpaa Undersøgelsen.

Der næst kom adskillige mindre Gjenstande, hørende til den quindelige Paaklædning, som alle fuldkomment swa-

rede til Kjolen. Disse lagdes stiltiende for Judiths Fødder, som om han havde et naturligt Krav paa deres Besiddelse. Et Par af dem, saasom Handsker og Kniplinger, tog hun op og foiede dem til sin allerede rige Dragt, ligesom for Evg, men i Virkeligheden for at smykke sin Person saa meget Omstændighederne vilde tillade. Da disse tvende mærkelige Dragter, mandlige og kvindelige, som de kunde kaldes, vare rommede tilside, affondrede nok et Stykke Seildug. Resten af Gjenstandene fra den Deel af Kisten, hine havde indtaget. Saarnt Wildtskytten bemærkede denne Foranstaltning, standsede han, ligesom i Tvivl om Rigtigheden af at gaae videre.

„Enhver har sine Hemmeligheder, antager jeg,“ sagde han, „og Alle have Ret til at beholde dem; vi ere efter min Formening komne langt nok ned i denne Kiste for vort Dømed og jeg synes, at vi gjorde bedst i ikke at gaae videre og at lade Maister Hutter beholde det, der ligger under dette Klæde, for sig selv og sine egne Følelser.“

„Hvort De at tilbyde Trokserne disse Klæder som Løsepenge?“ svurgte Pigen hurtigt.

„Ja ganske vist. Hvorfor rage vi op i en anden Mands Kiste, uden for at tjene dens Eier saa godt vi kunne? Denne Kjole alene vilde være istand til at vinde Dglernes fernemste Hovding, og hvis hans Kone eller Datter tilfældigviis skulde være ude med ham, vilde den Kjole, De har paa, gjøre Hjertet blødt paa enhver Kvinde

imellem Albany og Montreal. Jeg indseer ikke, at vi behøve et større Varesforraad, end disse to Ting."

"Dem kan det maaskee forekomme saaledes, Bildtskytte," svarede den skuffede Pige; "men hvilken Nytte kunde vel en Indianerinde have af en Dragt som denne? Hun kunde ikke bære den mellem Trærnes Grene; Ureenligheden og Røgen i Wigwamen vilde snart fordærve den og hverledes vilde et Par røde Arme tage sig ud i disse korte, med Kniplinger besatte Hermer?"

"Altsammen meget sandt, Pige, og De kunde gaae endnu videre og sige, at det hverken er til rette Tid eller Sted her i denne Egn. Hvad kommer det os ved, hvorledes denne Stads bliver behandlet, naar den kun kan befordre vore Onsker? Jeg indseer ikke, at Deres Fader kan gjøre nogen Brug af saadanne Klæder, og det er heldigt, at han har Ting, som ikke ere af nogen Værdi for ham selv, men som ville staae i høi Priis hos Andre. Vi kunne ikke gjøre nogen bedre Handel, end at tilbyde disse Pjalter for hans Frihed. Vi ville opoffre alt dette Flutterstads og faae Hurry fri ovenikjøbet!"

"De troer altsaa, Bildtskytte, at Thomas Gutter ikke har Noget i sin Familie — intet Barn — ingen Datter — for hvem denne Dragt kunde synes passende og hvem De kunde ønske at see i den engang imellem, selv om det kun var sjældent og alene for Spøg?"

"Jeg forstaaer Dem, Judith — ja, nu forstaaer jeg

Deres Mening og jeg troer, jeg kan sige, Deres Duffer. Alt De er ligesaa herlig i denne Dragt som Solen, naar den staaer op eller gaaer ned paa en blid Oktober Dag, er jeg villig til at indrømme, og at De i høi Grad passer for den, er en heel Deel sikkrere, end at den passer for Dem. Der er Haver i Klæder ligesaa vel som i alle andre Ting. Du troer jeg ikke, at en Krieger paa sit første Tog bør anlægge de samme Farver som en Høvding, hvis Mod er blevet prøvet og som veed af Erfaring, at han ikke vil gjøre sine høie Fordringer Skam. Saaledes er det med os Alle, Røde eller Hvide. De er Thomas Hutters Datter og den Kjøle er bleven gjort til Datteren af en eller anden Gouverneur, eller en Dame af høi Stand, og var bestemt til at bæres imellem smukt Bohave og i rigt Selskab. I mine Dine, Judith, seer en anstændig Pige aldrig mere sømmelig ud, end naar hun er sømmeligt klædt, og Intet er passende, som ikke er paa sit rette Sted. Desuden, Pige, gives der nogen Skabning i Kolonien, som kan undvære Stads og stole paa sit eget vakkre Udseende og smukke Ansigt, saa er det Dem selv "

"Jeg vil strax trække disse Jammerligheder af, Wildtskytte," udbrod Pigen og sprang op for at gaae ud af Stuen, "og gid jeg aldrig maa faae Dem at see paa noget andet menneskeligt Væsen igjen!"

"Saaledes er det med dem Alle, Elange," sagde den Anden og vendte sig om mod sin Ven og lo, da den

Skjønne var forsvunden. „De holde af Stads, men de holde dog allermest af deres medfødte Indigheder. Imidlertid er jeg glad over, at Pigen har samtykket i at lægge sine Falbelader tilside, for det er imod al Færnuft for en af hendes Stand at bære dem, og desuden er hun smuk nok, som jeg kalder det, til at gaae alene. Iys vilde ogsaa see ualmindeligt godt ud i en saadan Dragt, Delawarer!“

„Wah-ta!-Wah er en rødhudet Pige, Bildtskytte,“ svarede Indianeren; „ligesom Skovduens Unge kjendes hun paa sine egne Fjer. Jeg kunde gaae ferbi uden at kjende hende, derisom hun var iført et saadant Skind. Det er flegest at gaae saaledes klædt, at vore Venner ikke behøve at spørge os om vort Navn. Den „vilde Rose“ er meget indtagende, men hun er ikke smukkere, fordi hun bærer saa mange Farver.“

„Det er det! — Det er Natur og den sande Grundvold for Kjærlighed og Beskyttelse. Naar en Mand standser for at plukke et vildt Jordbær, venter han ikke at finde en Melon, og naar han vil tage en Melon, bliver han skuffet, hvis den viser sig at være et Græskar, skjøndt Græskarret ofte er smukkere for Diet end Melonen. Det er det og det betyder: Bliv ved Dine Gaver, og Dine Gaver ville blive ved Dig.“

Wændene raadsløge nu en kort Tid om Rigtigheden af at trænge dybere ned i Gutteres Kiste, indtil Judith atter kom tilbage, afført Galladragten og igjen bærende sin simple Lærreds Kjøle.

efter det vieblikkelige Indtryk, som hans Lovtale over hendes Udvortes havde frembragt, „kunde vi bedre bestemme, hvorledes vi skulde forholde os.“

„Det er ikke saa ufornuftigt, Vige, skjøndt det mere er et blegt Ansigts, end en Rødhuds Gave at udforske andre Folks Hemmeligheder.“

„Nysgjerrighed er naturlig og det er at vente, at alle menneskelige Væsener have menneskelige Svagheder. Hvergang jeg har været i Høtterne, har jeg bemærket, at de Fleste i og i Nærheden af dem gjerne vilde vide deres Naboers Hemmeligheder.“

„Ja, og undertiden slutte sig til dem, naar de ikke kunde udfinde dem. Det er Forskjellen mellem en indianisk Gentleman og en hvid Gentleman. Slangen her vilde dreie Hovedet tilhinde, dersom han sig selv uafvidende kom til at see ind i en anden Hovdings Wigwam, hvorimod de Fleste i Kolonierne, hvor Alle ville være store Folk, vise, at de ere bleve endnu større ved den Maade, hvorpaa de tale om deres Anliggender. Jeg er overbevist om, Judith, at De ikke vilde kunne faae Slangen der til at tilstaae, at der er Noget i Stammen, der er saa meget større end han selv, at han kunde blive Gjenstanden for hans Tanker, og faae ham til at bruge sin Tunge til at tale om hans Bevægelser, Klædedragt, Spise og Drikke og alle de andre Emaating, som en Mand befatter sig med, naar han ikke er bestjefiget med sine større Pligter. Den, som gjør dette, er i

Grunden kun lidet bedre end en Skurk, og de, som opmun-
tre ham, ere omtent af samme Suurdeig, lad dem saa bære
nok saa smukke Klæder og af hvilken Farve de ville."

"Men dette er ikke en Andens Wigwam; den tilhører
min Fader; disse Ting ere hans og de behøves til hans
Nytte."

"Det er sandt, Vige, det er sandt og har noget at
betyde. Godt, naar Alt ligger for os, kunne vi rigtignok
bedst bedømme, hvad vi skulle tilbyde som Løsepenge, og
hvad vi skulle beholde."

Judith var aldeles ikke saa uegennyttig som hun lod.
Hun vidste, at Hettys Nysgjerrighed var bleven føiet med
Hensyn til Kisten, hvorimod hendes egen ikke var bleven
ændret, og hun havde Intet imod at besidde en Leilighed til
at komme paa samme Trin som sin mindre begavede Søster
i deene ene Henseende. Da nu Alle syntes at være enige
om, at Undersøgelsen af Kistens Indhold burde fortsættes,
skred Wildtskytten til at tage det andet Seildugs Hylster
bert.

De Gjenstande, som laa overst, da Teppet atter droges
tilside for Kistens Hemmelighed, vare et Par rigt med Sølvs
indlagte Pistoler. Deres Værdi vilde have været betydelig
i en af Byerne, men i Skovene brugtes dette Slags Vaaben
kun sjældent, eller aldrig, undtagen maaskee af en eller an-
den Officier fra Europa, der, som saa Mange paa den Tid,
besøgte Kolonierne med en saa dyb Overbeviisning om de

londonste Skiffes Fortræffeligbed, at han indbildte sig, at de ikke burde tilfidesættes paa de amerikanske Grændser. Hvad der tildrog sig i Anledning af Opdagelsen af disse Baaben, vil man erfare i det følgende Kapitel.

Trettende Kapitel.

Aldrig saasnart havde Bildtskytten taget Pistolerne, førend han vendte sig om mod Delawareren og viste ham dem, for at han skulde beundre dem.

„Barne-Gevær,“ sagde Slangen smilende, idet han haanterede et af Redskaberne, som om det havde været et Legetoi.

„Nei det er ikke, Slange, nei det er ikke. Det er gjort for en Mand og vilde være nok for en Kæmpe, naar det bliver rigtigt brugt. Men holdt; hvide Mænd udmærke sig ved deres Uagtsomhed med at gemme Geværer i Kister og Kroege. Lad mig see, om der er viist Forsigtighed med disse Baaben.“

Medens Bildtskytten talte tog han Pistolen ud af sin Bens Haand og aabnede Panden. Denne var fuld af Fængkrudt, som ved Tid, Fugtighed og Tryk var blevet

forvandlet til en Kage, ligesom et Stykke Kul. Ved Hjælp af Ladestoffen erfarede, at begge Pistoler vare ladte, skjøndt Judith kunde bevidne, at de sandsynligviis havde ligget flere Aar i Kisten. Det er ikke let at skildre Indianerens Forbauselse over denne Opdagelse; thi han var vant til hver Dag at lægge frisk Rængkrudt paa og eftersee Indholdet af sit Gevær i korte Mellemrum.

„Det er hvid Forsømmelighed,“ sagde Wildtskotten og rystede paa Hovedet, „og der gaaer neppe noget Aar, uden at En eller Anden i Kolonierne lider derunder. Det er ligeledes beisynderligt, Judith, ja det er virkelig hoist beisynderligt, at naar Gieren løsner sit Gevær paa en Hjort eller paa et andet Stykke Vildt, eller ogsaa maasse paa en Fjende, saa feiler han to af tre Gange; men kommer han til Skade med et saadant forglemt Skud, saa bliver det gjerne den visse Død for et Barn, en Broder eller en Ven! Nu, vi gjøre Gieren en sand Tjeneste, naar vi løsne disse Pistoler for ham, og da de ere noget Nytt for Dig og mig, Slange, ville vi prøve vor Færdighed efter et Maal. Kom frisk Rængkrudt paa denne og jeg vil gjøre det samme med denne her og saa ville vi see, hvem der er den bedste Mand med en Pistol; for hvad Rislen angaaer, har det længe været afgjort imellem os.“

Wildtskotten lo hjerteligt over sit eget Indfald og et Par Minuter derefter stode de Begge paa Platformen

vælgende en eller anden Gjenstand i Urken til deres Skive. Judith var af Nysgjerrighed fulgt med.

„Gaa tilbage, Pige, gaa lidt tilbage; disse Naaben have længe været ladte,“ sagde Bildtskotten, „og der kunde maaffee hændes en Ulykke, naar de blive løsnede.“

„Saa skal De ikke løsne dem; lad Delawareren faae dem begge to, eller det er endnu bedre at trække Ladningen ud uden at skyde.“

„Det er imod Skik og Brug — og nogle sige imod Manddom, skjøndt jeg ikke holder paa en saadan taabelig Lære. Vi maa løsne dem, Judith skjøndt jeg forudser, at Ingen af os vil faae synderlig Grund til at rose sig af sin Færdighed.“

Judith var i det Hele taget en Pige af stort personligt Mod og hendes Levemaade forhindrede hende fra at føle noget af den Skræk, som saa let kommer over hendes Kjon ved Knaldet af et Skud. Hun havde løsnat mangen en Riffel og man vidste endog, at hun havde fældet en Hjort under Forhold, der gjorde hende Ære. Hun adlød derfor, idet hun gik lidt tilbage ved Siden af Bildtskotten og overlod Forhøden af Platformen til Indianeren alene. Chingachgoof havde sit Naaben flere Gange, søgte at bringe det i Die ved at bruge begge Hænder, gik fra den ene forkeerte Stilling over til den anden endnu forkeertere og trykkede omsider løs med en fortrivlet Pigeegyldighed uden egentligt talt i mindste Maade at have faaet Sigte. Føl-

nen heraf blev, at han, istedetfor at ramme den Knast, som var bleven valgt til Maalet, aldeles forfeilede Arken, og Kuglen hoppede hen over Vandet ligesom en Steen, der kastes med Haanden.

„Godt gjort, Elange, godt gjort!“ raabte Bildtskytten og lo med sin lodlose Lustighed; „Du har ramt Egen og det er allerede en Bedrivt for visse Folk! Jeg vidste det nok og sagde det saa godt som til Judith; for disse korte Vaaben høre ikke til en Hødbuds Gaver. Du har ramt Egen og det er bedre, end bare at ramme Lusten! Gaa nu tilbage og lader os see, hvad hvide Gaver kunne udrette med hvide Vaaben. En Pistol er ingen Riffel, men Farve er Farve.“

Bildtskytten sigtede baade hurtigt og roligt, og Knaldet kom næsten ligesaa saare Pistolen hævedes. Men den brændte for, som det kaldes, og Stumper og Stykker af den fleg omkring i alle Retninger, saa at nogle faldt ned paa Taget af Kastelet, nogle i Arken og een i Vandet. Judith skreg og da de to Mænd forskædede vendte sig om mod hende, var hun saa bleg som et Lig og skjælvede over hele Kroppen.

„Hun er saaret — ja, den stakkels Pige er saaret, Elange, skjøndt Ingen kunde forudsee det, da hun stod hver hun stod. Vi ville bære hende hen paa en Stol og gjøre Alt for hende, hvad vor Kundskab og Duclighed formaacr.“

Judith lod sig bæres hen paa en Stol, sank en Mundfuld af det Vand, som Delawarereren bød hende i en Kalebas, og brast i Taarer efter et voldsomt Andfald af Skjalven, der syntes at skulle opløse hendes skjonne Skikkelse.

„Emerten maa bæres, stakkels Judith, ja, den maa bæres,“ sagde Wildtskytten trøstende, „skjondt jeg er langt fra at ønske, at De ikke skal græde, for Graad letter ofte en Piges Følelser. Hvor kan hun være saaret, Slange? Jeg seer intet Spor af Blod eller noget Hul i Hud eller Klæder.“

„Jeg har ingen Skade taget, Wildtskytte,“ stammede den unge Pige under Taarer. „Det er Skræk, forsikrer jeg Dem, og jeg seer, at Ingen, Gud være lovet, er kommen tilskade.“

„Det er mærkeligt!“ udbrod den umistreiske, ligefremme Jæger. „Jeg troede, at De var opvokset over Koloni Svagheder, Judith, og at De var en Pige, som ikke lod sig kuse af Knaldet af et Gevær, der springer. Nei, jeg ansaac Dem virkelig ikke for saa frygtsem! Getty kunde nok være bleven forstræffet; men De har altfor megen Forstand og Dømmekraft til at burde være bange, naar Faren er forbi. De ere behagelige for Diet, Hovding, og seranderlige, men meget ubestemte i deres Følelser.“

Andseelsen gjorde Judith taus. Hendes Bevægelse havde ikke i mindste Maade været forstilt, men var heelt og holden udspungen af en pludselig og ubetvingelig Skræk —

en Skræk, som hun, næsten fandt ligesaa uforklarlig selv, som den var det for hendes Omgivelser. Efterat have borttørret Sporene af sine Taarer, smilede hun dog atter og kunde snart deeltage i Latteren over hendes Taabelighed.

„Nien De, Wildtsfytte,“ lykkedes det hende omüder at sige, „er De virkelig slet ikke kommen til Skade? Det synes næsten at være et Mirakel, at en Pistol kunde springe i Deres Haand og De komme derfra uden Tab af Lemmer eller Liv.“

„Saadanne Vidundere ere slet ikke saa sjeldne blandt forslidte Vaaben. Den første Kiffel, man gav mig, spillede mig det samme Puds og dog overlevede jeg det, skjøndt jeg ikke kom saa uskadt derfra som denne Gang. Thomas Sutter har nu een Pistol mindre, end han havde i Morges; men da det skete ved et Forsøg paa at vise ham en Tjeneste, har han Intet at klage over. Kom nu og lader os undersøge Kisten nærmere.“

Judith havde nu for saavidt overrundet sin Berørgelse, at hun kunde sættte sig igjen, og Undersøgelsen foretoges. Den første Gjenstand, som viste sig, var indhyllet i et Klæde og da det aabnedes, saaes det at være et af de dengang blandt Sofolk brugelige, mathematiske Instrumenter med de sædvanlige Zirater og Skruer af Messing. Wildtsfytten og Chingachgeok yttrede deres Beundring og Forbauselse over

det ubekjendte Instrument, der var blankt og glimrende, da det aabenbart var blevet omhyggeligt opbevaret.

„Det overgaaer Landmaalernes, Judith,“ udbrød Bildtskytten, efterat have vendt og dreiet Instrumentet flere Gange i Haanden; „jeg har tidt seet alle deres Redskaber og stemme og hjerteløse nok ere de, thi de komme aldrig ud i en Skov uden at vise Dei for Edselshed og Delæggelse, men intet af dem seer saa undersundigt ud som dette! Jeg er næsten bange for, at Thomas Hutter ikke er draget ud i Orkenen med redelige Hensigter for dens Lykke. Har De nogensinde seet deres Fader befatte sig med Landmaaleri, Pige.“

„Han er ikke Landmaaler, Bildtskutte, og forstaaer heller ikke at bruge dette Instrument, skjøndt han synes at eie det. Troer De, at Thomas Hutter nogensinde har baaret den Kjøle? Den er ligesaa meget for stor til ham, som dette Instrument overgaaer hans Lærdomme.“

„Saaledes er det, saaledes maa det være, Slange, og den gamle Krabat maa paa en eller anden ubekjendt Maade være bleven Arving til en anden Mands Gods. Folk sige, at han har været Somand og denne Kiste og hele dens Indhold synes ogsaa — ha! Hvad er det? Det overgaaer langt Messinget og det sorte Træ paa Instrumentet!“

Bildtskytten havde aabnet en lille Pøse, af hvilken han toog for en fremteg Brikkerne til et Skakspil. De

vare af Elphenbeen, meget større end sædvanligt og ud-
 mærket godt udskaarne. Enhver Brit forestillede den Per-
 son eller Ting, hvoraf den var Navnet; saaledes vare Sprin-
 gerne Hiddere tilhest, Taarnene stode paa Elephanterne og
 selv Bønderne vare Menneskefigurer. Spillet var ikke fuld-
 stændigt og nogle Sønderbrydelse røbede en ilde Medfart;
 men det Tiloversblevne var blevet omhyggelige gjemt og
 opbevaret. Endog Judith tilkjendegav Forundring, da disse
 ny Gjenstande fremstilledes for hende, og Chingachgeek glemte
 i sin Beundring og Henrykkelse aldeles sin indianiske Vær-
 dighed. Han tog hver eneste Brit og undersøgte den med
 utrættelig Tilfredshed, idet han viste den unge Pige de
 mere sindrige og paafaldende Dele af Arbeidet. Men Ele-
 phanterne voldte ham dog den største Glæde. De „Hughs!“,
 som han udstødte, medens han følte paa deres Snabler,
 Øren og Haler, vare meget tydelige og ligesaa lidt glemte
 han at lægge Mærke til Bønderne, der vare væbnede som
 Bueskytter. Denne Fremstilling varede flere Minuter, i
 hvilke Judith og Indianeren havde hele Henrykkelsen for
 dem selv. Wildtskytten sad taus, tankesuld og endog mørk,
 skjøndt hans Øie iagtog enhver af de to fornemste Skue-
 spilleres Bevægelser og bemærkede enhver ny Giendommelig-
 hed ved Brillerne, altsem de stilledes til Skue. Intet Udbrud
 af Glæde, intet rosende Ord kom over hans Læber. Om-
 sider bemærkede de to Andre hans Tausshed og da talte
 han første Gang efterat Skafbrillerne vare blevne fundne.

„Judith,“ spurgte han alverligt, men med en Inderlighed, som grændsede nær til Omhed, „have Deres Fædre nogensinde talt med Dem om Religionen?“

Den unge Pige rødmede, og de Purpurlyn, der fore over hendes skønne Ansigt, lignede det ubestandige Farvespil paa Neapels Himmel i November. Men Bildtskytten havde bibragt hende en saadan Ferkjærlighed for Sandhed, at hun ikke vaklede i sit Svar, men sagde ligefremt og oprigtigt:

„Min Moder har ofte talt med mig derom, min Fader aldrig. Jeg troer det gjorde min Moder bedrøvet at tale om vore Bønner og Pligter, men min Fader har ikke lukket sin Mund op om saadanne Ting, hverken for eller efter hendes Død.“

„Det vil jeg troe, det vil jeg troe! Han har ingen Gud, ingen saadan Gud, som det sommer sig et Menneske med hvid, eller engang med rød Hud at tilbede. Disse Ting ere Afgudsbilleder.“

Judith studsede, og syntes et Dieblit at føle sig dybt krænkhet. Men efter nogen Betænkning lo hun emsiger.

„Men troer De da, Bildtskytte, at disse Elphenbeens Duffer ere min Faders Guder? Jeg har nok hørt tale om Afgudsbilleder og veed hvad de ere.“

„Det er Afgudsbilleder,“ svarede den Anden bestemt. „Hvorfor skulde Deres Fader gjemme dem, naar han ikke tilbeder dem?“

„Vilde han gjemme sine Guder i en Pose og indelukke

dem i en Kiste? Nei, nei, Vildtsfytte, min stakkels Fader fører sin Gud med sig, hvor han gaaer, og den er hans egne Bøster. Det kan gjerne være, at disse Ting ere Afgudsbilleder; jeg troer selv, at de ere det, efter hvad jeg har hørt og læst om Afgudsdyrkelse; men de ere komne fra et fjernt Land, ligesom alt det Andet, og ere faldne i Thomas Gutteres Hænder, medens han var Sømand."

"Det glæder mig, det glæder mig hjerteligt at høre det, Judith; for jeg troer ikke, at jeg kunde have faaet mig til at forsøge paa at hjælpe en hvid Afgudsdyrker ud af hans Forlegenhed. Den gamle Mand er af min Farve og Nation og jeg vilde gjerne være ham til Nytte; men det vilde have kostet mig megen Overvindelse at gjøre det, dersom han havde foragtet alle sine Gaver i Henseende til Religionen. Dette Dyr synes at volde Dig megen Glæde, Slange, skjøndt det dog ikke er Andet, end et Afgudsbillede."

"Det er en Elefant," faldt Judith ham i Talen. "Jeg har tidt seet Billeder af saadanne Dyr i Forterne og Møder havde en Bog, hvori der stod en trykt Beskrivelse af dem. Fader brændte den tillige med de andre Bøger, for han sagde, at Møder heldt altfor meget af at læse; det var ikke længe førend Møder døde og jeg har undertiden tænkt, at dette Tab fremskyndede hendes Død."

Dette sagdes ligesaa lidet med Letindighed, som med dyb Følelse. Det sagdes uden Letindighed; thi Judith blev

bedrøvet ved sine Grindringer, og dog var hun bleven altfor vant til at leve for sit eget Jeg og sin Forkængelighed til at kunne føle de Forurettelser, der vare vederfarede hendes Moder, meget dybt. Der udfordredes overordentlige Omstændigheder til at vække et rigtigt Begreb om hendes Stilling, og vurre de bedre Følelser hos denne skjøne, men vildledede Pige, og saadanne Omstændigheder vare endnu ikke indtraadte i hendes korte Tilværelse.

„Enten det nu er en Elefant eller ikke, saa er det et Afgudsbillede,“ svarede Jægeren, „og bør ikke være i en Christens Hjemme.“

„Godt for Drekejerne!“ sagde Chingachgook, idet han nødigt slap det ene af Taarnene, da hans Ven tog det fra ham for at lægge det i Posen. „Elefanten kjøbe hele Stamme — kjøbe næsten Delawarer.“

„Ja, det vilde den, som Enhver, der kjender Noget til Rødhudernes Natur, maa indsee,“ svarede Wildtskytten; „men den Mand, der giver falske Penge ud, Slange, er ligesaa slet som den, der gjør dem. Har Du nogensinde kjendt en retfærdig Indianer, som ikke vilde foragte at sælge et Alderskind for et egte Naarskind, eller udgive et Stinkdyr for en Bæver? Jeg veed, at nogle saa af disse Afgudsbilleder, maaskee een af disse Elefanter, vilde kunne kjøbe Thomas Hutters Frihed, men det strider imod Samvittigheden at udgive saadanne falske Penge. Maaskee ingen indianer Stamme her i Egnen er rigtige Afgudsdyrkere,

men nogle af dem ere saa nær ved at være det, at hvide Gaver burde være meget forsigtige med at opmuntre dem i deres Vildfarelse."

"Hvis Afgudsdyrkelse er en Gave, Vildtsfytte, og Gaver ere hvad De synes at ansee dem for, kan Afgudsdyrkelse hos saadanne Mennesker neppe være en Synd," svarede Judith med større Raasbed end Besindighed.

"Gud giver ingen af sine Skabninger saadanne Gaver, Judith," svarede Jægeren. "Man maa tilbedes under et eller andet Navn, men ikke Skabninger af Metal eller Glybenbeen. Det gjør Intet til Sagen, om Alles Fader kaldes Gud eller Manitu, Gud eller den store Mand, han er derfor ligesuldt vor fælleds Skaber og Herre; ei heller har det meget at sige, om de Retfærdiges Sjæle komme i Paradiis eller til de lykkelige Jagtegne, eftersom han kan sende hver sin Bei efter hans Velbehag og Visdom; men mit Blod størknes, naar jeg seer dødelige Mennesker saaledes indhyllede i Mørke og Døvtro, at de af Jerd, Træ eller Been — Ting, som ere gjorte af deres egne Hænder — forfærdige ubevægelige, bevidstløse Billeder og derpaa falde ned for dem og tilbede dem som en Guddom!"

"Men, Vildtsfytte, disse Glybenbeens Tingester ere maaskee slet ikke Afgudsbilleder. Du husker jeg, at jeg har seet, at en af Officiererne i Fortet havde en Hæv og nogle Sjæs, der vare forfærdigede i et omtrent lignende Diemed

“som disse; og her er noget Haardt, der indsvøbt i et Klæde og maaske bærer til Deres Afgudsbilleder.”

Wildtskytten tog den Palle, Pigen rakte ham, og ved at løse den op, fandt han Brædtet inden i den. Det var ligesom Brækkerne stort og pragtfuldt og indlagt med Ibenholt og Elphenbeen. Ved at lægge det Hele sammen gif Jægeren, skjøndt ikke uden mange Tvivl, langsemt over til Judiths Mening og indrømmede omsider, at de formeentlige Afgudsbilleder alene vare nogle mærkeligt udskaarne Brækker til et eller andet ubekjendt Evil. Judith besad den Takt at bruge sin Seir med stort Maadehold og hentydede aldrig, end ikke i fjerneste Maade, paa sin Bundsforvantes latterlige Feiltagelse.

Dydgælsen af Brugen af de udsædvanlige smaa Billeder afgjorde Spørgsmaalet om den foreslaaede Løsepenge. Det indrømmedes enstemmigt — og Alle kjendte Indianernes Svagheder og Tilbøieligheder — at Intet rimeligviis mere egnede sig til at friste Profesérnes Begjerlighed, end Elphanterne i Eerdeleshed. Lykkeligviis befandt samtlige Taarne sig blandt Brækkerne og man beslattede tilsidst, at disse fire Dyr med deres Taarne paa Ruggen skulde udgjøre den Løsepenge, man vilde tilbyde. Resten af Brækkerne skulde derimod, ligesom alle de andre Gjenstande i Kisten, gjenimes og kun benyttes som et sidste Middel. Saasnart disse Beslutninger vare tagne, blev enhver Ting, med Undtagelse af de for Stammen bestemte, igjen lagt

i Kisten og samtlige Klæder atter knyttede sammen, saaledes som de vare fundne, og det er meget muligt, at dersom Gutter paa ny kunde være bleven sat i Besiddelse af Kæstellet, vilde han have tilbragt sine øvrige Dage i det, uden at have næret den mindste Mistanke om det Indgreb, der var skeet i hans Kistes Hemmelighed. Den sprungne Pistol vilde maaskee snarest have robet det Skete, men den blev lagt ved Siden af Magen til den og Alting trykket sammen ligesom tidligere, uden at engang en halv Snees Pakker, der endnu laa i Kisten, bleve aabnede. Da dette var skeet, blev Laaget lukket, Hængelaasene satte for og Nøglen dreiet om, hvorpaa denne atter gjemtes i den Lomme, hvori den var bleven fundet.

Der medgik over en Time med at raadslaae om den fornødne Fremgangsmaade og med at lægge enhver Ting paa sit Sted. Man standsede ofte for at tale sammen og Judith, som følte et levende Velbehag ved den aabne, uferstille Beundring, hvormed Wildskyttens ærlige Die betragtede hendes smukke Ansigt, fandt Leilighed til at forlænge Samtalen med en Behændighed, der synes at være det kvinde- lige Koquetteri medfødt. Wildskytten var virkelig den Første, der syntes at lægge Mærke til den Tid, der saaledes svildtes, og gjorde de Andre opmærksomme paa Nødvendigheden af at foretage Noget for at iværksætte den til Fangerens Loskjøbelse lagte Plan. Obingadigeof var forbleven i Gutteres Sovestammer, hvor Elephanterne vare gjemte,

for at gøtte sig ved Synet af Billederne af disse saa vidunderlige og fremmede Dyr. Naaste sagde et Instinkt ham, at hans Nærvarrelse ikke vilde være de Andre slet saa kjærkommen som hans Fraværelse; thi Judith var ikke synderligt tilbageholden i at vise sin Kørkærlighed, og Delawareeren kunde som forlovet ikke være ubekjendt med Tegnene paa den stærkeste af alle Videnskaber.

„Ja, Judith,“ sagde Wildtskytten, idet han stod op, efterat Samtalen havde været meget længere, end han havde troet, „det er behageligt at tale med Dem og afgjøre alle disse Ting, men Pligten kalder os andetsteds hen. I al denne Tid have Hurry og Deres Fader, ikke at tale om Hetty —“

Ordet afbrødes i den Talendes Mund; thi i samme Dieblik hørtes lette Kjed paa Platformen eller Fortøuet, en menneskelig Skikkelse formærkede Døren og den sidstnævnte Person stod for ham. Det dæmpede Udraab, som undslap Wildtskytten og Judiths svage Skrig vare neppe hørte, førend en ung indianisk Knos paa mellem femten og sytten Aar stod ved Siden af hende. De to Indtrædende havde båret Pistoler paa Bæltene, og selvfølgelig næsten aldeles ingen Larm gjort; men saa uventet og hemmeligt de end havde indfundet sig, havde deres Komme dog ikke kunnet forstyrre Wildtskyttens Fatning. Det Første, han gjorde, var at tale burtigt paa Delawarisk til sin Ven for at paalægge ham at holde sig af Synet, medens han stod paa

Bagt, og det næste, at gaae hen til Døren for at forvise sig om Farens Omfang. Der var imidlertid ikke kommet Andre og et simpelt Befordringsmiddel i Skikkelse af en Flaade, der laa og stod ved Siden af Arken, forklarede strax, paa hvilken Maade Getty var bleven bragt over Egen. To udgaaede, tørre og folgeligt letflydende Fyrrestammer vare blevene forbundne med Grene og Vidier og en lille Forboining af Kastanietræ var plumpt anbragt oven paa dem. Her var Getty bleven sat paa en Træflods, medens den unge Profeser havde roet det ukunstlede og langsomme, men fuldkomment sikre Fartoi fra Kysten. Saasnart Wildtskotten noie havde undersøgt dette Fartoi og overtydet sig om, at Intet ellers var i Nærheden, rustede han paa Hovedet og mumlede, som han pleiede, ved sig selv:

„Det kommer der af at lige i en anden Mandes Kiste! Havde vi været aarvaagne og brugt vore Dine, vilde en saadan Overrumpling aldrig være skeet, og naar en Dreng har kunnet gjøre dette, kunne vi see, hvad vi kunne vente os, naar de gamle Krigere først rigtigt begynde at bruge deres Kunster. Imidlertid baner det Vel for en Underhandling og jeg vil høre, hvad Getty har at sige.“

Saasnart Judiths Overraskelse og Forstrækkelse havde lagt sig lidt, vege de for en hjærlig Glæde over hendes Søsters Tilbagekomst. Hun trukkede hende til sin Arm og kysiede hende ligesom hun pleiede at gjøre i deres Barndoms og Ulfyldigheds Dage. Getty selv var mindre

bevæget; thi for hende var der ingen Overraskelse tilstede og hendes Kraft opretboldtes ved hendes Forsæts Reenhed og Helligbed. Paa sin Søsters Begjering satte hun sig og begyndte at fortælle sine Hændelser siden de vares skiftes tid. Hun begyndte netop sin Fortælling, da Wildtskytten kom tilbage og han blev folgeligt en opmærksom Tilhører, medens den unge Trofester stod i Nærheden af Døren, tillivneladende ligesaa ligegyldig som en af dennes Stolper for hvad der foregik.

Den unge Piges Beretning var tilstrækkeligt klar, indtil hun kom til det Tidspunkt, da vi forlode hende i Leiren efter Samtalen med Hovdingerne og i det Dieblis, da Tys forled hende paa den beskrevne pludselige Maade. Resten af Historien ville vi fortælle med hendes egne Ord.

„Medens jeg læste Skriften for Hovdingerne, Judith, vilde Du ikke kunne have seet, at den gjorde nogen Forandring i deres Sind,“ sagde hun; „men naar Frøet nedlægges, verer det. Gud nedlagde Frøet til alle Træerne — --“

„Ja, det gjorde han, det gjorde han,“ mumlede Wildtskytten, „og en herlig Afgrøde er opvoret deraf.“

„Gud nedlagde Frøet til alle Træerne,“ vedblev Helv efter et Dieblis Pause, „og Du seer til hvilken Hoide og Skyggesuldhed de ere opvorede! Saaledes gaaer det ogsaa med Bibelen. Du læser maaffee et Vers i Klar og glemmer

det, men om et Mars Tid falder det Dig ind igjen, naar Du mindst ventede at buske paa det..

„Og saae Du Noget heraf blandt de Bilde, stakkels Hetty?“

„Ja, Judith, og det snarere og fuldstændigere, end jeg endog havde ventet. Jeg blev ikke længe hos Fader og Hurry, men gik bort med Tys for at spise Frokost. Da vi vare færdige dermed, kom Hovdingerne hen til os og da mærkede vi Frufterne af det Fro, der var blevet nedlagt. De sagde, at det, jeg havde læst for dem i den gode Bog, var rigtigt — det maatte være rigtigt — detklang rigtigt, ligesom naar en yndig Fugl sang i deres Øren, og de bade mig gaae tilbage og sige det samme til den store Kriger, der havde fældet en af deres Tavnre, og sige det til Dig og sige, hvor glade de vilde være ved at gaae i Kirke her i Kastelet, eller at komme ud i Sølen og høre mig læse mere i den hellige Bog, og at sige Dig, at de onske, at Du vil laane dem nogle Kanoer, for at de kunne bringe Fader og Hurry og deres Fruentimmer her over til Kastelet, hvor vi Alle kunne sidde paa Kærtouget og høre paa de blege Ansigters Manitus Sang. See, Judith, har Du nogensinde hørt Noget, der saa tydeligt viser Bibelens Magt, som dette?“

„På samme måde var sandt, vilde det i Sandhed være et Mirakel, Hetty. Men Alt dette er ikke Andet, end indianisk

Enedighed og Ferræderi for at kunne faae os i deres Bøld ved List, da de see, at de ikke kunne gjøre det ved Magt."

"Tvivler Du paa Bibelen, Søster, siden Du bedømmer de Vilde saa strengt."

"Jeg tvivler ikke paa Bibelen, stakkels Hetty, men jeg tvivler stærkt paa en Indianer og en Trokøjer. Hvad siger De til dette Besøg, Wildtsfytte?"

"Lad mig først tale et Par Ord med Hetty," svarede han; "blev denne Flaade gjort istand, efterat De havde spist Trokøst, min Pige, og gif De fra Leiren til Stranden her lige overfor os?"

"Al nei, Wildtsfytte, Flaaden var allerede færdig og laa i Vandet; skulde det være skeet ved et Mirakel, Judith?"

"Ja, ja, ved et indianisk Mirakel," svarede Jægeren. "De ere drevne nok i det Slags Mirakler. Og De fandt Flaaden færdig og liggende i Vandet og ligesom ventende paa sin Ladning?"

"Det forholdt sig Altsammen som De siger. Flaaden laa i Nærheden af Leiren og Indianerne satte mig paa den og havde Touge af Bast og de trak mig hen til Stedet lige overfor Kastellet og befalede derpaa det unge Menneske at roe mig herover."

"Og Slovene vrimsle af disse Landstrygere, der vente paa, hvad Udfaldet af Miraklet vil blive. Nu satte vi denne Sag, Judith, og ville først stille os af med denne unge kanadiske Bledsuger, og derpaa overveie vor egen

Fremgangsmaade. De og Hetty maa lade os være ene, efterat De først har bragt mig Gleybanterne, som Slangen staaer og beundrer; thi det gaaer ikke an at lade denne springende Hjort være alene et Dieblik, ellers laaner han en Skano uden at spørge om Forlov."

Judith gjorde som han bad, idet hun først bragte Brikkerne og derpaa med sin Søster begav sig ind i deres eget Værelse. Wildtskotten havde erhvervet sig nogen Kundskab i de fleste Dialekter i den Gaa og kunde tilstrækkeligt Drekesiff til at føre en Samtale i dette Sprog. Idet han derfor vinkede ad Huglingen, led han ham sætte sig paa Kisten og satte derpaa de to af Taarnene pludseligt ben for ham. Indtil dette Dieblik havde den unge Wilde ikke tilkjendegivet en eneste forstaaelig Bevægelse eller Tanke. Der var mange Ting paa og omkring dette Sted, som vare ham aldeles fremmede, men han havde vedligeholdt sin Fatning med filosofisk Selvbeberffelse. Vel havde Wildtskotten bemærket, at hans sorte Die havde betragtet Forvarsanstalterne og Waabnene, men denne Undersøgelse var bleven anstillet med en saa uskyldig Mine, paa en saa begabende, derff og drengagtig Maade, at kun den, der var bleven oplært i en lignende Skole, kunde have mistænkt dens Hensigt. Men i det Dieblik, den Wildes Dine faldt paa det udstaarne Gleybenbeen og Billederne af de vidunderlige, ubekjendte Dyr, overvældedes han af Ferbauselse og Beundring. Den Maade, hvorpaa de Indfødte paa Lerne i Eydhavet

først betragtede det civiliserede Livs Legetøier, er ofte bleven beskrevet, men Læseren er ikke saa fortrolig med en amerikansk Indianers Væsen under lignende Forhold. I dette enkelte Tilfælde lod den unge Trofæer eller Huroner et Udtraab af Henrykkelse undslippe sig, men derpaa gjorde han Vold paa sig selv, som om han havde gjort sig skyldig i en Usømmelighed. Derefter ophørte hans Dine at vandre omkring og forbleve fængslede ved Elephanterne, af hvilke han endog efter en kort Tøven vovede at tage den ene i Haanden. Wildtskytten forstyrrede ham ikke i fulde ti Minuter, da han vidste, at Knæsen indvæntede sig disse Mærkværdigheder saa nøie, for at han efter sin Tilbagekomst kunde meddele de Ældre den ombyggeligste og nøiagtigste Beskrivelse af dem. Da Jægeren troede at have indrømmet tilstrækkelig Tid til at frembringe den tilsigtede Virkning, lagde han en Finger paa Unglingens nøgne Knæ og hentedede hans Dømmersomhed paa sig selv.

„Hør,“ sagde han, „jeg ønsker at tale med min unge Ven fra Kanada. Lad ham glemme dette Vidunder for et Dieblil.“

„Hvor er den anden blege Broder?“ spurgte Drengen, idet han saae op og lod den Tanke, som førend Skafbrøkernes Fremjættelse meest havde beskæftiget ham, uwillkaarligt undslippe sig.

„Han sover, eller hvis han ikke er falden i Søvn, saa befinder han sig dog i det Værelse, hvor Mandfælkens

love," svarede Vildtskytten. "Hvoraf vidste min unge Ven, at her var nok Ven?"

"Saae ham fra Land. Trofester have faaet lange Dine — see gennem Skyerne — see Bunden af den store Kilde."

"Godt, Trofesterne ere velkomne. To blege Ansigter ere Fanger i Dine Fædres Leir, Dreng."

Drengen nikkede og lod, som om han betragtede denne Omstændighed med den største Ligegyldighed, skjøndt han strax efter smilede, ligesom hoverende over sin Stammes overlegne Behændighed.

"Kan Du sige mig, Dreng, hvad Eders Hordinger have i Sinde med disse Fanger, eller have de maaskee endnu ikke taget nogen Beslutning?"

Drengen saae et Niebil en Emule forundret paa Jægeren og satte dervaa kolbledigt Spidsen af Pegefingeren til sit eget Hoved lige ovenover det venste Ore og førte den omkring Isen med en Nøiagtighed og Færdighed, der viste, hvor godt han var bleven øvet i denne for hans Stamme eiendommelige Kunst.

"Naar?" svurgte Vildtskytten, hvis Barm hævede sig ved denne kolbledige Yttring af Ligegyldighed for Menneskeliv. "Og hvorfor ikke føre dem med til Eders Wigwamer?"

"Bei for lang og fuld af blege Ansigter. Wigwam fuld og Skalver dyre. Lille Skalv, meget Guld."

"Ja, det forklarer det — ja, det forklarer det. Naar

behøver ikke, at være tydeligere. Du veed Du, Dreng, at den ældste af Eders Fanger er disse to unge Fruentimmers Fader og den anden den Gnes Beiler. Vigerne ville naturligviis gjerne frelse saadanne Benner's Skalper og ville give to Elphenbeens Dyr i Løsepenge, et for hver Skalp. Vend tilbage og sig dette til Dine Hovdinge og bring mig Svar førend Solen gaaer ned."

Drengen gik ivrigt ind paa Planen og med en Overrigtighed, der ikke efterlod nogen Tvivl om, at han vilde udrette sit Hverv med Forstand og Hurtighed. For et Øieblik glemte han al Uergjerrighed og Stammefjendskab mod Engländerne og deres Indianere over Dystet om at see sin Stamme i Besiddelse af en saadan Skat og Vildtskytten var tilfreds med det Indtryk, han havde gjort. Vel foreslog Drengen at tage den ene af Elphanterne med som en Prøve paa den anden; men hans Medunderhandler var altfor skarpsindig til at samtykke heri, da han heelt vel vidste, at den aldrig vilde naae sit Bestemmelsessted, naar den betroedes saadanne Hænder. Denne lille Vanskelighed blev snart hævet og derpaa lavede Drengen sig til at tage bort. Viedens han stod paa Platformen og var i Begreb med at bestige Flaaden, tovede han og vendte sig rask om med det Forslag at laane en Kano som det bedste Middel til at forkorte Underhandlingen. Vildtskytten afflog roligt Begjæringen og efter en kort Tøven roede Drengen langsomt bort fra Kastelet i Retningen mod et Krat paa Kysten, der ikke laa fuldt en halv Miil borte. Vildtskytten satte sig

paa en Stol og iagttog Gesandtens Bevæggelse, idet han undertiden noie betragtede hele Udstrækningen af Kysten saa langt Diet kunde naae; derpaa støttede han Albuen paa Skæret og blev i lang Tid siddende med Hagen hvilende i Haanden.

Under Samtalen mellem Wildtskytten og Drengen foregik et heelt andet Dyrtrin i det tilstødende Værelse. Betty havde spurgt efter Delawareren og da hun var bleven underrettet om, hvorfor og hvor han holdt sig skjult, gik hun ind til ham. Den Maade, hvorpaa Chingachgoel modtog hende, var ærbødig og blid. Han fattede hendes Character og hans Tilboielighed til at være mild imod et saadant Væsen foregedes uden Tvivl ved Haabet om at erholde Underretning om hans Trolovede. Saasnart Pigen var kommen ind, satte hun sig og opfordrede Indianeren til at tage Plads i Nærheden af sig, men forblev taus, som om hun fandt det sømmeligt, at han spurgte hende, førend hun gav sig til at tale om den Gjenstand, der laa hende paa Hjertet. Men da Chingachgoel ikke fattede denne Følelse, forblev han ærbødigt opmærksom for hvad hun maatte behage at sige ham.

„Du er Chingachgoel — Delawarernes store Slange, er Du ikke?“ begyndte Pigen omsider paa sin eiendommelige, ligefremme Maade, idet Duffet om at komme videre berøvede hende Herredømmet over sig selv, medens hun dog først vilde være vis paa, at hun talte med den rette Person.

„Chingachgoof,“ svarede Delawareren med alvorlig Værdighed. „Det betyde stor Slange paa Vildtskyttes Maal.“

„Nu, det er ogsaa mit Maal. Vildtskytten og Fader og Judith og jeg og stakkels Hurry Harry — Kjenner Du Henry March, store Slange? Dog jeg veed Du kjenner ham ikke, ellers vilde ogsaa han have talt om Dig.“

„Nævne nogen Tunge Chingachgoof, boiede Lilie?“ tvi saaledes havde Hovdingen benævnt den stakkels Hette. „Blev hans Navn sunget af en lille Fugl blandt Troleserne?“

I Begyndelsen svarede Hette ikke, men lod med den ubeskrivelige Følelse, der vækker Deeltagelse og Forstand blandt de Unge og Lovede af hendes Køn. Hovedet synke og Blodet foer op i hendes Kinder, førend hun kunde finde Mælet. Det vilde have overgaaet hendes Kræfter at forklare denne Forvirring, men om den stakkels Hette end ikke kunde raisonnere ved enhver Leilighed, saa kunde hun dog stedsse føle. Rødmen vceg langsemt fra hendes Kinder og den unge Pige saae skjelmss paa Indianeren, smilende med Barnets Uskyldighed og Qvindens Deeltagelse.

„Min Søster, den boiede Lilie, hørte en saadan Fugl!“ tilføiede Chingachgoof og det med en Blidhed i Stemme og Bæien, der vilde have forbausset dem, som undertiden hørte de skjærende Strig, der ofte kom ud af den samme Strube; deslige Overgange fra det Haarde og Gutturale til det Bløde og Melodiose ere nemlig ikke sjeldne i de

sedvanlige indianiske Samtaler. „Min Søsters Øren vare aabne — har hun mistet sin Tunge?“

„Du er Chingachgeok — Du maa være det; thi her er ingen anden rød Mand, og hun tredje Chingachgeok vilde komme.“

„Chin—gach—geok,“ sagde han, udtalende Navnet langsomt, og dvælende ved hver enkelt Stavelse; „stor Slange paa Hørgese Maal.“

„Chin—gach—geok,“ gjentog Hetty paa samme betænksomme Maade; „ja, saaledes udtalte Tys det; Du maa være Hørdingen.“

„Wah-ta!-Wah,“ tilføiede Delawareren.

„Wah-ta!-Wah, eller Tys-e!-Tys. Jeg synes, at Tys er smukkere end Wah, og derfor kalder jeg hende Tys.“

„Wah! meget sødt i Delawarers Øren.“

„Du lader det klinge anderledes end jeg. Men lige meget; jeg hørte den Sugl synge, Du taler om, store Slange.“

„Vil min Søster sige Sangens Ord? Hvad hun synger meest — hvorledes hun seer ud — om hun ofte leer?“

„Hun sang Chingachgeok oftere, end nogen anden Ting, og hun lo hjerteligt, da jeg fortalte hende, hvorledes Troleserne vadede ud i Vandet efter os, men ikke kunde fange os. Jeg haaber, at disse Bjeller ikke have Øren, Slange?“

„Frygt ikke Bjelker; frygt Søster i Kammer ved Siden af. Frygt ikke Troleser; Vildtskytte stopper hans Dine og Øren med sære Dyr.“

„Jeg forstaaer Dig, Slange, og jeg forstod Tys. Undertiden troer jeg ikke, at jeg er halvt saa svagsindet, som de Andre sige, at jeg er. See nu op til Loftet, saa skal jeg fortælle Dig Alt. Wien Du forstrækker mig; Du seer saa hidsig ud, naar jeg taler om Tys.“

Indianeren beherskede sine Blikke og opfyldte Pigens enfoldige Begjering.

„Tys bad mig med meget dæmpet Stemme sige Dig, at Du ikke maatte troe Troleserne i nogen Ting. De ere snedigere, end alle andre Indianere hun kjender. Og saa siger hun, at der er en stor, klar Stjerne, som kommer op over Bjerget omtrent en Time efterat det er blevet mørkt (Tys havde betegnet Planeten Venus uden at vide det) og naar den lader sig see, vil hun være paa den Pynt, hvor jeg landede i Nat, og der maa Du komme med en Kano og hente hende.“

„Godt; Chingachgoek forstaaer allerede ret godt nu; men han forstaaer bedre, naar Søster synger for ham igjen.“

Hetty gjentog sine Ord, idet hun tydeligere forklarede, hvilken Stjerne der var meent, og omtalte den Deel af Pynten, hvor han skulde vove sig i Land. Derpaa gik hun paa sin ukunstlede Maade over til at berette sin Sammenkomst med den unge Indianerinde og gjentog flere af

hendes Yttringer og Anskuelser, der vakte en stor Fryd i hendes Forlovedes Hjerte. I Særdeleshed gjentog hun hendes Førmønder om, at de skulde være paa deres Post med Forræderi, en Advarsel, der imidlertid neppe behøvedes til Mænd, der vare saa listige som de, hvem den gjaldt. Hun forklarede ligeledes med tilstrækkelig Klarhed — thi ved saadanne Gjendstande svigtede hendes Sjælsener hende sjældent — Fjendens nærværende Stilling og de Bevægelser, han havde foretaget siden om Morgenen. Tys havde været paa Flaaden med hende, indtil den gik fra Land, og befandt sig nu et eller andet Sted i Skoven ligeoverfor Kastelet og vilde ikke vende tilbage til Leiren førend Natten nærmede sig, da hun haabede at kunne slippe bort fra sine Fødsagere, medens de paa Hjemveien fulgte langs med Kysten, og skjule sig paa Punten. Ingen syntes at have Mistanke om Gbingachgecks Nærværelse, skjøndt det nødvendigvis var bekjendt, at en Indianer den foregående Aften var kommen ind i Arken og det formodedes, at han siden havde vist sig i og omkring Kastelet i et blegt Ansigts Dragt. Men der herskede dog et Slags Tvivl om den sidste Omstændighed; thi da det var paa den Aarstid, at de hv de Mænd ventedes at ankomme, næredes der en vis Frygt for, at Kastelets Besætning kunde være bleven forstærket paa denne sædvanlige Maade. Alt dette havde Tys meddeelt Betty, medens Indianerne trak dem langs med

Kysten, da Strækningen, der var over sex Mile, havde ydet Tid nok dertil.

„Tys veed ikke selv, om de have Mistanke til hende eller ikke, eller om de have Mistanke til Dig; men hun haaber, at ingen af Delene er Tilfældet. Og siden jeg nu, Elanoe, har sagt Dig saa meget fra Din Forlovede,“ vedblev Henty, idet hun sig selv uafvidende greb en af Indianerens Hænder og legede med Fingrene, ligesom et Barn ofte sees at lege med Faderens eller Moderens, „maa Du ogsaa lade mig høre Dig noget fra mig selv. Naar Du giver Dig med Tys, maa Du være god mod hende og smile til hende, saaledes som Du nu smiler til mig, og ikke være barsk mod hende, saaledes som nogle af Hovdingerne ere med deres Koner. Vil Du love mig det?“

„Altid god med Wah! For svæd til at snees haardt; ellers brækker hun.“

„Ja, og ogsaa smile; Du veed ikke, hvor meget en Vige langes efter et Smil af den, hun elsker. Fader smilede neppe een Gang til mig, da jeg var hos ham — og Hurry — ja — Hurry talte høit og lo; men jeg troer heller ikke, at han smilede een Gang. Du kjender jo Forskjellen mellem at lee og at smile?“

„Lee bedst; høre Wah! lee, troer Fugl synge.“

„Jeg veed det; hendes Yatter er behagelig; men Du maa smile. Og saa, Elanoe, maa Du heller ikke lade hende bære Byrder eller balle Jorden, som saa mange Indi-

anere gjøre, men behandle hende mere saaledes, som de blege
 Unsigter behandle deres Koner."

"Wah-ta! Wah intet blegt Unsig, faact rød Hud
 rødt Hjerter, røde Følelser. Heelt rød; intet blegt Unsig.
 Maa bære Papeose."

"Enhver Kvinde bærer gjerne sit Barn," sagde Hetty
 smilende, "og der er intet Ondt i det; men Du maa elske
 Tys og være blid og god mod hende; thi hun er selv
 blid og god."

Chingachgoof bukkede alvorligt og det led derpaa, som
 om han syntes, at det nu kunde være nok om denne Deel
 af Sagen. Førend Hetty fik Tid til at fortsætte sine
 Meddelelser, hørtes Bildtskotten i det ydre Værelse at kalde
 paa sin Ven, og i samme Dieblis stod Slangen op for at
 adlyde Opfordringen og Hetty begav sig til sin Søster.

Fjortende Kapitel.

Det Første, Delawareren foretog sig, da han atter
 var kommen ud til sin Ven, var med største Alverlighed
 at befrie sig fra sin uciviliserede Draag og atter fremtræde
 som indianisk Kriger. Bildtskottens Indsigelser afviste han

ved at meddele, at det var Troleserne bekjendt, at der befandt sig en Indianer i Kastelet, og at han langt sandsynligere vilde henlede deres Mistanke paa hans egentlige Hensigt, dersom han beholdt sin Forklædning, end om han viste sig aabenlyst som et Medlem af en fjændtlig Stamme. Da Bildtskytten erfarede Sagens rette Sammenhæng og hørte, at han havde taget Feil i sin Formodning om, at det var lykkelig Hændingen at betræde Arken ubemærket, samtykkede han villigt i Forandringen, eftersom ethvert yderligere Forsøg paa Forstillelse vilde være frugtesløst. Der laa imidlertid en blidere Følelse, end den Indianeren havde angivet, til Grund for hans Dnske om at vise sig som en Skovens Søn. Han havde hørt, at Tys befandt sig paa Kysten ligeoverfor, og Naturen seirede for saavidt over alle Særegenheder af Maner, Stamme og Følkeslaa, at den vakte en lignende Følelse hos denne unge, vilde Kriger, som under lignende Forhold vilde være bleven fundet hos de meest forfinede Beboere af en Stad. Der laa en blid Tilfredsstillelse i den Tanke, at den, han elskede, kunde see ham, og da han traadte ud paa Platformen i sin tarvelige, indsødte Dragt som en Orkenens Apollo, opfyldtes hans Indbildningskraft og blødgjordes hans Hjerte af hundrede af de sømmere Forestillinger, der fare gennem en Elsters Hjerne.

Alt dette var spildt paa Bildtskytten, der ikke var nogen Indviet i Kupides Mysterier, men hvis Sjæl var

langt mere beffjefstiget med de Forhold, der paatrængte fig hans Opmærksomhed, end med nogen af Kjærlighedens uftadige Indfald. Han bragte derfor snart igjen fin Stalbroder til at mindes deres nærværende Stilling ved at kalde ham til et Slags Krigsraad, hvor det ffulde afgjeres, hvorledes de for Fremtiden vilde gaae tilværks. I den derpaa følgende Samtale gjorde de hinanden gjensidigen beffjendte med, hvad der var forefaldet i den Sammenkomst. Enhver af dem havde høvt. Chingachgool hørte Beretningen om Traktaten angaaende Løfpenge og Wildtffytten alle Hettys Meddelelfer. Den fidsnævnte hørte med ædelmodig Deeltagelfe paa fin Vens Forhaabninger og lovede ham al den Biffand, han kunde yde.

„Det er vort Hovederinde, fom Du veed, Slange; for denne heriens Fegten for Kaffellet og gamle Hutteres Døttre er jo kommen reent tilfældigviis. Ja, ja, jeg ffal være virkffom ved at hjælpe lille Tys, fom ikke alene er en af de bedffe og smuffeffte Piger i Stammen, men den allerbedffe og allerffuffeffte. Jeg har beffandigt opmuntret Dig, Hovding, i Din Indeff for hende og det er tillige rigtigt, at en ffør og gammel Slægt fom Din ikke uddør. Derffom et Fruentimmer med rød Hud og røde Haver kunde komme mig nær nok til, at jeg kunde onffe mig hende tit. Kone, faa vilde jeg fføge om Wiage til Tys, men det kan aldrig ffæe; nei, det kan aldrig ffæe. Det glæder mig i alt Fald, at Hetty har truffet Tys; for om

hun ogsaa har det lidt knapt paa Vid og Forstand, saa har den Anden nok for dem Begge. Ja, Slange," vedblev han med hjertelig Latter; „stil dem ved Siden af hinanden og der findes ikke to flinkere Piger i hele Kolenien Herk."

„Jeg vil drage til Trokesernes Leir," svarede Delawarereren alvorligt „Ingen kjender Ebingachgool uden Wab! og en Overenskomst om Liv og Skalper burde afsluttes af en Hovding! Giv mig de selsomme Dyr og lad mig tage en Kano."

Wildtskytten sænkede Hovedet og legede med Enden af en Medestang i Vandet, medens han sad og dinglede med Benene ud over Kanden af Platformen, ligesom et Viennesse, der faider i dybe Tanker ved det pludselige Frembrud af en ny Idee. Istedetfor strax at besvare sin Vens Forslag, begyndte han at tale med sig selv, en Omstændighed, der imidlertid paa ingen Maade gjorde hans Ord mere sande, eftersom han udmærkede sig ved at sige hvad han tænkte, enten saa deslige Bemærkninger gjaldt ham selv eller Andre.

„Ja, ja," sagde han, „det maa være hvad man kalder Kjærlighed! Jeg har hørt sige, at den undertiden reent forstyrrer Fornuften og gjør en una Mand, ligesaa hjælpeløs i Henseende til Berregning og Forsigtighed som et umærlende Dyr. Hvem skulde have troet, at Slangen saaledes funde miste sin Fornuft, List og Visdom! Vistnok maa vi

see til at faae Tus bort og dem givte, saasnart vi ere komne tilbage til Stammen, ellers vil Hovdingen ikke have mere Nytte af denne Krig, end af en lidt usædvanlig og ualmindelig Jagt. Ja, ja, han bliver aldrig den Mand, han var, før han faaer denne Sag ud af Hovedet og kommer til sine Sandser igjen, ligesom alle andre Mennesker. Det kan ikke være Dit Alvor, Elange, og derfor vil jeg ikke sige stort om Dit Tilbud. Men Du er en Hovding og vil snart blive sendt ud paa Krigsstien i Epidisen for Mand og jeg vil bare svorge Dig, om det kunde falde Dig ind at give Din Styrke i Fjendens Haand, sværend Kampen er forbi? "

"Wah!" udbrød Indianeren

"Ja, Wah! — Jeg veed nok, at det er Wah' og atter Wah! Jeg er virkelig bedrovet og ydmyget paa Dine Vegne, Elange. Jeg har aldrig hørt en saa svag Tanke komme fra en Hovding og det een, der allerede har faaet et Navn for at være viis, uagtet han er ung og uerfaren. En Kano faaer Du ikke saalænge Venfæbets og Advarsels Stemme kunne regnes for Noget!"

"Min Ven med det blege Ansigt har Ret. Der kom en Sky over Chingachgooks Nafsn og Svagbed i hans Mand, medens hans Dine vare dunkle. Min Broder har en god Huskommelse for gode Gjerninger og en svag Huskommelse for slette. Han vil glemme."

"Ja, det er let nok. Tal ikke mere derom, Hovding

men skulde flere saadanne Skyer drive hen mod Dig, maa Du søge at undgaae dem. Skyer ere stemme nok paa Himlen, men naar de komme over Forstanden, saa bliver Tingen alvorlig. Sæt Dig nu her ved Siden af mig og lader os beregne vore Bevægelser en Smule; thi vi faae enten snart Stilstand og Fred, eller en hidsig og blodig Krig. Du seer, at disse Landstrygere forstaae sig ligesaa godt paa at bruge Træstammer, som de bedste Flaadebyggere ved Floderne, og det vilde ikke være nogen svær Sag for dem at overfalde os i en Hob. Jeg har tænkt paa, om det ikke var det Klogeste at gemme alle gamle Toms Sager i Arken, lukke og stænge Kastellet og betroe os til Arken. Den er bevægelig og ved at lade Seilet staae og skifte Plads, kunde vi holde ud i en heel Deel Nætter, uden at disse Ulve fra Kanada skulde finde Vej til vor Faaresti."

Chingachgook hørte bifaldende denne Plan. Mistlykkes Underhandlingerne, var der kun lidet Haab om, at Natten vilde forløbe uden et Angreb, og Fjenderne vare skarpsindige nok til at indse, at naar de erobrede Kastellet, bleve de sandsynligviis tillige Herrer over Alt, hvad det indeholdt, Kasepengene iberegne, uden at de mistede nogen af de allerede erhvervede Ferdele. En eller anden Foranstaltning af den Natur var uundgaeligt nødvendig; thi nu, da Trofesernes Antal var bekjendt, kunde et natligt Angreb neppe mødes med Held. Det vilde være umuligt at forhindre Fjenden fra at bemægtige sig Kanonerne

og Arken og den sidstnævnte vilde være en Skandse, hvor Angriberne vilde være ligesaa godt beskyttede mod Kugler, som inde i Kastelet. I nogle faa Minuter tænkte begge de unge Væend paa at sænke Arken paa flakt Bunde, bringe Kanoerne ind i Huset og ganske at søge Beskyttelse i Kastelet, men ved nærmere Overveielse overtydedes de om, at dette Middel vilde glippe. Det var saa let at samle Træstammer paa Strandbredden og bygge en Flaade, næsten saa stor det skulde være, at det var afgjort, at Troleserne nu, da de havde fæstet deres Opmærksomhed paa saadanne Hjælpsmidler, for Alvor vilde gribe til dem, da de vare visse paa at komme til Vaalet ved Udholdenhed. Efter modent Overlæg og efterat have opstillet alle Hensyn for sig, bleve de to unge Begyndere i Skovkrigs-kunsten enige om, at Arken indeholdt det ene tjenlige Sikkerhedsmiddel. Denne Beslutning var ikke saasnart tagen, før den meddeeldes Judith, og da hun intet Væsentligt havde at indvende imod den, gave de sig alle Fire til at træffe de fornødne Foranstaltninger til Planens Iværksættelse.

Læseren vil let indsee, at flydende Toms tørlige Gi-
 endele ikke vare af stort Omfang. Et Par Senge, nogle
 Klædningsstuffer, Baabnene og Ammunitionen, nogle faa
 Kjøkkenredskaber, samt den gaadefulde og kun halvt under-
 søgte Kiste udgjorde de vigtigste Poster. Disse bleve snart
 alle flyttede, efterat Arken var bleven balet om paa den
 østlige Side af Bygningen, for at Flytningen kunde ske

uden at sees fra Kysten. Det fandtes unødvendigt at medtage de sværere og grovere Stykker Huusgeraad, da de ikke behøvedes i Afsen og kun vare af liden Vardi i sig selv. Da der udkrævedes stor Forsigtighed ved Afslytningen af de enkelte Gjenstande, hvoraf de fleste bragtes ud af et Vindue for at skjule hvad der foregik, medgik der to eller tre Timer førend Alt var istand, men da denne Tid var forløben, saaes Flaaden bevæge sig fra Land. Vildtskytten greb strax Kikkerten, ved hvis Hjælp han opdagede, at Flaaden indeholdt to Krigere, der dog syntes at være ubevæbnede. Flaadens Fart var kun langsom, en Omstændighed, der udgjorde en af de store Fordele. Arken vilde være i Besiddelse af, dersom det kom til Kamp, eftersom dens Bevægelser vare forholdsviis lette og hurtige. Da der var Tid nok til at træffe Foranstaltninger til de to farlige Gjesters Modtagelse, var Alt i Beredskab for dem, længe førend de vare komne saa nær, at de kunde praies. Slangen og de to unge Piger begave sig ind i Huset, hvor den første blev staaende ved Døren, vel forsynet med Risler, medens Judith gjennem et Skydebul iagttog hvad der foregik. Vildtskytten derimod havde sat en Stol ved Kanten af Platformen, som det Punkt Flaaden nærmede sig, og taget Sæde med sin Riffel skjodesløst staaende mellem Benene.

Altsom Flaaden kom nærmere, benyttede Kastellet's Beboere ethvert Middel, hvoraf de vare i Besiddelse, for at

erfare, om deres Gjester havde Skydegevær. Hverken Wildtskytten eller Chingachgook kunde opdage saadanne; men Judith, der ikke vilde stole paa sine blotte Dine, stak Rikkerten ud ad Skydebullet og stillede den mod de Skarntudegrene, der laa mellem Flaadens tvende Bjelker og dannede baade et Slags Gulv og et Sæde for dem, som roede. Da det langsomt seilende Fartoi var kommet paa halvhundrede Fods Afstand, praiede Wildtskytten Huronerne og bød dem helde op med at roe, da han ikke agtede at tillade dem at lande. Det var naturligtviis nødvendigt at adlyde og de to barske Krigere forlode strax deres Sæde, skjøndt Flaaden vedblev langsomt at nærme sig, indtil den var dreven meget længere ind mod Plattformen.

„Ere I Hovdinger?“ spurgte Wildtskytten med Værdighed. „Ere I Hovdinger, eller have Mingoerne sendt Krigere uden Navn til mig i et saadant Grinde? Hvis saa er, da vil, jo før I vende tilbage, den, som en Krieger kan tale med, saa meget snarere kunne være her.“

„Hugh!“ udbrød den Ældste af de To paa Flaaden, idet han rullede sine glødende Dine hen over de forffjellige Gjenstande, der vare synlige i og omkring Kastellet, med en Hurtighed, som robede, hvor lidet der undgik ham. „Min Broder er meget stolt, men den splintrede Eg (vi bruge den bogstavelige Oversættelse af Navnet) er et Navn, der kan faae en Delawarer til at blegne.“

„Det kan være sandt og det kan ogsaa være Løgn,

solintrede Eg; men jeg har ikke saa let ved at blegne, eftersom jeg er født bleg. Hvad er Eders Grinde og hvorfor komme I blandt lette Barkkanoer paa Træstammer, som ikke engang ere udhulede?"

"Trofesere ere ikke Vænder, der kunne gaae paa Vandet! Lad de blege Unfigter give dem en Kano, og de skulle komme i en Kano."

"Det er mere fornuftigt, end det er sandsynligt at det vil ske. Vi have fire Kanoer og da vi selv ere fire, gjør det een for hver. Vi takke Eder imidlertid for Tilbudet, skjøndt vi maa bede om Tilladelse til at afslaae det. I ere velkomne, Trofesere, paa Eders Træstammer."

"Tak min unge Krieger med det blege Unfigt; han har faaet et Navn — hvorledes kalde Hørdingerne ham?"

Wildtskytten tøvede et Dieblik og der paakom ham et Glimt af Stelthed og menneskelig Svaghed. Han smilede, mumlede mellem Tænderne og sagde derpaa, idet han saae stolt i Beiret:

"Wingo, ligesom Alle, der ere unge og raske, har jeg været bekjendt under forskjellige Navne til forskjellige Tider. En af Eders Krigere, hvis Mand først i Gaar Morges foer hen til Eders Folks lykkelige Jagteane, fandt, at jeg fortjente at kendes under Navn af Falkevie, og det fordi mit Syn tilfældigviis var hurtigere end hans, da det gjaldt enten Liv eller Død mellem os."

Ebingachgoof, som hørte oymærksomt paa Alt, hvad der foregik, hørte og forstod dette Beviis paa forbigaaende For-

fængelighed hos hans Ven og ved en senere Leilighed udspurgte han ham nærmere angaaende Kampen paa Pynnten, hvor Wildtskytten for første Gang havde berøvet et Menneske Livet. Da han havde erfaret det Hele, undlod han ikke at fortælle det til sin Stamme, og fra den Tid var den unge Jæger bestandigt kjendt blandt Delawarerne under et saa herligt Navn. Men da dette Tidspunkt er langt yngre, end alle Begivenhederne i denne Fortælling, ville vi vedblive at kalde den unge Jæger ved det Navn, hvorunder han først er bleven Kæseren forestillet. Et ikke mindre Indtryk gjorde den hvide Mands Selvrees paa Profesoren. Han var vidende om sin Kammerats Død og havde ikke vanskeligt ved at forstaae Hentydningen, eftersom Sammenstødet mellem Seirherren og dennes Døffer var blevet seet af flere Bilde paa Bredden af Søen, der havde været bosterede paa forskjellige Punkter netop lige indenfor Bussene for at holde Die med de drivende Kanoer, dog uden at de havde haft Tid til at naae Balpladsen, førend Seirherren havde trukket sig tilbage. Virkningen paa dette raar Bøsen fra Skoven yttrede sig i et Udraab af Forbauselse, der afløstes af et saa artig Smil og en Bevægelse med Haanden, der vilde have gjort en asiatisk Diplomat Gre. De to Profesorer talte med hinanden med dæmpet Stemme og nærmede sig Begge den Ende af Flaaden, der laa nærmest ved Platformen.

„Min Broder Falkeie har sendt Huronerne et Bud-

skab," tog den splintrede Eg atter Ordet, „som har gjort deres Hjerter meget glade. De høre, at han har Billeder af Dyr med to Haler! Vil han vise sine Venner dem?"

„Siig hellere Sjender," svarede Wildtskytten, „men en Lyd er en Lyd og gjør kun liden Skade. Her er et af Billederne, som jeg vil kaste ud til Eder paa Tro og Love. Bliver det ikke tilbageleveret, skal Rislen afgjøre den Sag imellem os."

Trokeserne syntes at samtykke i Betingelserne og Wildtskytten stod op og beredede sig til at kaste en af Elphenarterne ud paa Flaaden, medens begge Parter brugte enhver Forsigtighed for at forebygge, at den skulde gaae tabt. Da Svellen gjør Menneskene erfarne i saadanne Ting, blev det lille Stykke Elphenbeen snart lykkeligen flyttet fra den ene Haand til den anden og nu paafulgte nok et Optrin paa Flaaden, hvorved Forbauselse og Henrykkelse overvandt den indianske Stoicisme. Disse to bistre gamle Krigere yttrede endog en større Bevægelse, medens de undersøgte den forunderligt udskaarne Skafbril, end Trengen havde viist; thi hos den sidste havde den nys fuldendte Ordagelse endnu bevaret sin Indflydelse, hvorimod Mændene, ligesom Alle, der kunde støtte sig paa et prøvet Navn, ikke skammede sig ved at lægge nogle af deres Køller for Dagen. I nogle Minuter tabte de tilsyneladende Bevidstheden om deres Stilling i den skarpe Undersøgelse, de anvendte paa et saa fint Materiale, et saa kunstfærdigt udskaaet Arbejde og et saa usædvanligt Dyr. Glødyrets Løbe er maaskee af Alt,

hvad der findes i de amerikanske Skove, det, der kommer Elefantens Snabel nærmest; men denne Lighed var langt fra at være tilstrækkelig til at gøre denne ny Skabning forstaaelig for deres Levemaade og Ideer, og jo mere de betragtede Billedet, desto større blev deres Forundring. Si heller antog disse Skovens Børn Bygningen paa Elefantens Ryg for en Deel af selve Dyret; de vare bekjendte med Heste og Dyrer og havde i Kanada seet Taarne og fandt intet Forunderligt ved Lastdyr. Men ved en meget naturlig Tankeforbindelse antog de dog, at Billedet skulde tilkjendegive, at det Dyr, de saae, var stærkt nok til at bære en Fæstning paa sin Ryg; en Omstændighed, som paa ingen Maade formindskede deres Forundring.

„Har min Broder med det blege Ansigt flere saadanne Dyr?“ spurgte omsider den ældste Trofester i et Slags bedende Tone.

„Der er flere hvor det kom fra, Wingo,“ var Svaret; „det er imidlertid nok til at løskjøre halvhundrede Skalper.“

„En af mine Fanger er en stor Krieger — bøv som en Gran — stærk som Elsdyret, hurtigt som Hjorten — glubst som Pantberen! Engang vil han blive en stor Hovding og anføre Kong Georgs Hær.“

„Stille, stille, Wingo; Harry Hurry er Harry Hurry og Du vil aldrig kunne gøre mere end en Korporal af ham, om Du kan det. Han er bøv nok, det er sandt; men det er til ingen Nytte, da han blot støder Hovedet mod Grenene, naar han gaaer igjennem Skoven. Han er

ogsaa stærk, men en stærk Krop er ikke det samme som et stærkt Hoved og Kongens Generaler vælges ikke for deres Seners Skyld. Han er hurtig, om Du vil; men en Riffelkugle er hurtigere, og hvad Glubffheden angaaer, saa er den ingen Unbefaling for en Soldat, da de, som ansee sig selv for de modigste, ofte vende Ryg, naar det kniber. Nei, nei, Du vil aldrig faae Hurrys Skalp til at gjælde for mere end en god Paryk af krollede Haar med en egensindig Hjerne underneiden "

"Min gamle Fange meget viis — Konge over Egen — stor Kriger, viis Raadgiver."

"Ja, der er dem, som ogsaa vilde modsige Alt dette, Wingo. En meget viis Mand vilde ikke let have ladet sig fange paa en saa dum Maade, som Master Hutter; og hvis han kan give gode Raad, saa maa han have taget med flutte i denne Sag. Der er kun en Konge over denne Ege og han er langt borte og vil formodentlig aldrig faae den at see. Flydende Tom er omtrent ligesaa meget Konge over denne Ege som Ulven, der sniger sig ajensnem Bussene, er Konge over Skoven. Et Dyr, med to Haler er nok to saadanne Skalper værdt

"Vien min Broder har nok et Dyr? Han vil give to," sagde han, idet han rakte ligesaa mange Fingre i Vei-ret, "for gamle Fader."

"Flydende Tom er ikke min Fader, dog derfor er han ikke værre faren; men at give to Dyr for hans Skalp og det Dyr med to Haler er altfor urimeligt. Tank

Dig vel om, Mingo, førend Du gjør en lang flætter Handel."

Imidlertid havde den solintrede Egs E selvbeherfskelse faaet Herredømmet over hans Forundring og han begyndte at tye til sin vante Snedighed for at slutte en saa fordeelig Handel som muligt. Det vilde være overflødig at berette mere end Indbeldet af den afbrudte Samtale, som nu paafulgte og hvorved Indianeren viste en ikke liden Klogt for at tilbagevinde det Terrain, han havde tabt ved Overraskelsens Indslydelse. Han led endog, som han betvivlede, at der var nogen Original til af Billedet af Dyret og paasted, at den ældste Indianer aldrig havde hørt noget Sagn om en saadan Skabning. Næppe drømte Nogen af dem dengang om, at Civilisationens Fremskridt længe førend et Aarhundredes Forløb vilde bringe endog langt overordentligere og sjeldnere Dyr til denne Egn som Mærkværdigheder, der skulde stilles til Skue for de Muffine, og at det selvsamme Dyr, hvorefter de nu tvistedes, vilde blive seet at skylle sin Kropp og svømme i det selvsamme Vand, hvor de vare mødtes. En af de Paaagjeldende blev, som det gjerne pleier at gaae ved flige Veiligbeder lidt varm; thi Wildtslytten mødte sin snedige Modstanders Beviser og Fordreielser med sin eiendommelige, kolde Ligefremhed og urettelige Sandbedskjærlighed. Han vidste kun lidet bedre end Indianeren hvad en Gleybant var; men han vidste fuldkomment vel, at de udskaarne Stykker Gleybenbeen maatte have omtrent samme Værdi i en Profesjers Dine, som en

Pung med Guld, eller en Pukke Bæversskind i en Handelsmands. Under disse Omstændigheder ansaae han det desaaarsag for klogest ikke at indrømme for meget i Begyndelsen, eftersom der fandtes en næsten uovervindelig Hindring for at iværksætte Udlieferingerne, selv om de kontraherende Parter bleve enige om Vilkaarene. Med denne Vanskelighed for Die, beholdt han de andre Skakbriller i Baghaanden, som et Middel til at udjævne enhver Vanskelighed i Nødssituationer.

Omsider paasted den Wilde, at yderligere Underhandlinger vare unyttige, eftersom han ikke kunde være saa uretfærdig mod sin Stamme at berøve den Gren og Lønnen for to fortræffelige, fuldvorne Mandfolkeskalper imod en saa ubetydelig Erstatning som to Stykker Legetøi af det Slags, han havde seet, og dermed beredede han sig til Afreisen. Begge Parter havde nu den sædvanlige Fornemmelse, der opstaaer, naar en Handel, som Begge gjerne gad slutte, er i Begreb med at afbrydes paa Grund af altfor stor Halsstarrighed; men Virkningen af dette feilslaaede Haab var hvist forskjellig hos de enkelte Individier. Wildtskytten var nedslaaet og harmfuld; thi han havde ikke alene Miedlidenhed med Fangerne, men ogsaa i hoi Grad med de unge Piger. Underhandlingernes Afbrydelse gjorde ham derfor sorgmodig og bekymret. Hos den Wilde derimod frembragte hans Nederlag det vilde Dnske om Hevn. Han havde i et Dieblisks Opbrusning yttret, at han ikke vilde sige mere, og han var ligesaa opbragt paa sig selv som paa sin

kolblodige Opponent over, at han havde tilladt et blegt Ansigt at vise større Ligegyldighed og Selvbeherfskelse, end en indianst Hovding. Da han begyndte at arbejde Flaaden bort fra Platformen, sankedes hans Ansigt og hans Dine glødede, selv medens han paatog sig et venfskabeligt Smil og gjorde en hoflig Gebærde ved Afskeden.

Det varede lidt, inden Træstammernes vis inertiae kunde overvindes, og medens dette iværfsattes af den taufe Indianer, skred den splintrede Eg med taus Glubenhed hen over Skarntydegrenene, der laa mellem Bjelkerne, og betragtede skarpt Huset, Platformen og sin ferrige Modstanders Person. Engang talte han med dæmpede, hurtige Ord til sin Ledfager og rodede mellem Grenene med Foden ligesom et stædigt Dyr. I dette Dieblif var Wildtsfyttes Narvaagenhed tagen lidt af, thi han sad og grublede over, hvorledes han skulde fornye Underhandlingerne uden at give Modparten for stor en Fordeel, og det var maaffee heldigt for ham, at Judiths skarpe og klare Dine vare ligesaa meget paa deres Post som før. I det Dieblif, den unge Mand passede mindst paa og hans Fjende var meeft agtpaaagiven, raabte hun med en advarende Røst til hiin og vakte netop i rette Tid hans Dymærksomhed.

„Pas paa, Wildtsfytte,“ raabte Vigen; „jeg kan med Sikkerthen see Risler ligge under Skarntydebussen og Trofsereen løsner dem med Fødderne.“

Det skulde synes, at Fjenden havde drevet sin List saa vidt, at han havde brugt et Sendebud, der forstod

Engelsk. Den foregaaende Samtale havde fundet Sted i den splintrede Egs eget Sprog, men af den pludselige Maade, hvorpaa hans Fødder ophørte med deres forraaderiske Beskjeftigelse og Udtrykket i hans Ansigt gik over fra tvær Glubskhed til et artigt Smil, var det klart, at Pisgens Ord vare bleve forstaaede. Idet han med et Tegn tilkjendegav sin Kammerat, at han skulde standse med sine Bestræbelser for at sætte Træstammerne i Bevægelse, gik han hen paa den Ende af Platformen, der var Flaaden nærmest, og talte.

„Hvi skulde den splintrede Eg og hans Broder efterlade en Sky imellem dem?“ sagde han. „De ere Begge vise, Begge tavsre og Begge ædelmodige; de burde stilles som Venner. Et Dyr skal være Prisen for hver Fange.“

„Og Minge,“ svarede den Anden, glad over at kunne fornye Underhandlingen paa næsten hvilket som helst Betingelser og fast besluttet paa at bringe Handelen istand, om ogsaa ved en lidt vel stor Gavnildhed, „Du skal faae at see, hvorledes et blegt Ansigt ved at betale den fulde Priis, naar han handler med et aabent Hjerte og en aaben Haand. Behold det Dyr, Du havde glemt at give mig tilbage, da Du var i Begreb med at seile bort, og som jeg glemte at forlange, fordi det saae ud til, at vi skulde stilles i Brede. Viis Eders Hovdinge det. Dersom Du bringer os vore Venner, skulle to andre blive lagte til — og —“ tilsviede han, idet han tovede et Dieblis som af Midstillid

til Hensigtsmæssigheden af en saadan Indrømmelse, men derpaa bestemte sig til Fordeel for den — „og dersom vi see dem førend Eolens Nædgang, kunne vi maaskee finde et fjerde for at gjøre Tallet lige.“

Dette gjorde Udslaget. Et hvert Glimt af Utilfredshed forsvandt fra Profeserens mørke Anslyn, og han smilede ligesaa mildt, om ikke saa yndigt som Judith Hutter selv. Den Brik, som allerede var i hans Besiddelse, blev atter undersøgt og et Udbrud af Glæde viste, hvor tilfreds han var med dette uventede Udfald af Sagen. Egentlig talt havde baade han og Bildtskotten for et Dieblig glemt, hvad der var blevet af Gjenstanden for deres Underhandling, men det havde ikke været Tilfældet med den ivlindrede Gæs Ledsager. Denne Mand havde beholdt Brikken og fuldt og fast besluttet hellere, dersom den blev forlangt tilbage under Omstændigheder, der gjorde dens Tilbagegivelse nødvendig, at lade den falde i Vandet i Haab om ved en anden Leilighed at kunne finde den igjen. Denne fortvivlede Udvæi var imidlertid ikke længere nødvendig og efterat de to Indianere havde gjentaget Betingelserne for Overenskomsten og tilkjendegivet, at de forstode dem, toge de omsider for Alvor Afsted og roede langsomt ind med Land.

„Kan man fæste Lid til saadanne Glendige?“ spurgte Judith; da hun og Hetty vare komne ud paa Platformen og stode ved Siden af Bildtskotten, iagttagende Flaadens langsomme Bevægelse. „Ville de ikke inarere beholde det Legetoi, de allerede have, og sende os nogle blodige Beviser

paa, at de kunne overlifte os, for siden at prale dermed? Jeg har hørt tale om ligesaa flette Handlinger før."

"Uden Tvivl, Judith; ganske vist uden Tvivl, naar ikke den indianske Natur var med i Spillet. Men jeg forstaaer mig ikke paa en Rødhud, naar ikke hiint tobalede Dyr anretter et ligesaa stort Oprør i Stammen, som en Stok i en Bikube. Der er nu Slangen, f. Ex., en Mand med Nerver som Flint og ikke mere nysgjerrig i Sverdagsanliggender, end det sømmer sig den Kloge, og han blev saa overvældet ved Synet af denne Skabning, uagtet den er udskaaen i Been, at jeg skammede mig paa hans Vegne! Det hører imidlertid netop til deres Gaver og man kan ikke ret vel strides med en Mand for hans Gavers Skyld, naar de ere lovlige. Chingachgoek vil snart overvinde sin Svaghed og buske paa, at han er en Høvding og nedstammer fra en stor Slægt og har et berømt Navn at vedligeholde; men hvad Slynglerne histovre angaaer, ville de ikke holde Fred før de troe, at de have bemægtiget sig Alt hvad der var af Udskaaet blandt Thomas Hutters Giendele."

"De vide kun Bessed om Elephanterne og kunne ikke gjøre sig Haab om de andre Ting."

"Det er sandt nok, Judith, men Begjerligheden er en mægtig Følelse. De ville sige, siden de blege Anægter have disse forunderlige Dyr med to Haler, hvo kan da vide, om de ikke have faaet nogle med tre eller for den Sags Skyld med fire? Det er hvad Skolemesterne kalde

naturlig Arithmetik, og den kjende de Wilde ogsaa. De blive ikke rolige, førend de have erfaret hele Sandheden."

"Troer De, Wildtskytte," spurgte Hetty paa sin enfoldige og uskyldige Maade, "at Troleserne ikke ville lade Fader og Hurry gaae? Jeg læste nogle af de allerbedste Vers i hele Bibelen for dem og De seer, hvad de allerede have gjort."

Jægeren hørte, som han altid gjorde, mildt og endog kjærligt paa Hettys Bemærkninger og hensank derpaa et Dieblif i taus Grublen. Der viste sig ligesom en let Rødme paa hans Kind da han svarede, efterat der næsten var forløbet en Minut.

"Jeg veed ikke, om en hvid Mand behøver at skamme sig eller ikke ved at tilstaae, at han ikke kan læse, men det er Tilfældet med mig, Judith. De er duelig, som jeg mærker, i alle saadanne Sager, medens jeg kun bar studeret Guds Haand, saaledes som den sees paa Bakkerne og i Dalene, paa Bjergtoppene, i Skovene, Floderne og Kilderne. Man kan forskaffe sig megen Lærdom paa denne Maade, ligesaavel som af Bøger, og dog synes jeg somme-tider, at det er en hvid Mand's Gave at kunne læse! Naar jeg af Hernbuternes Mund hører de Ord, hvorefter Hetty taler, vække de en Længsel i min Sjæl og jeg synes, at jeg vil lære selv at læse dem; men Wildtet om Sommeren, Sagnene, Underviisningen i Krigen og andre Ting have bestandigt ladet mig blive i Ugterhaanden."

"Skal jeg lære Dem det, Wildtskytte?" spurgte Hetty

alvorligt. „Jeg er svagjindet, siger man, men jeg kan læse ligesaa godt som Judith. Det kunde maaskee frelse Deres Liv, naar De forstod at læse i Bibelen for de Wilde, og det vil bestemt frelse Deres Sjæl; for det sagde Wo-der mig saa mange Gange.“

„Tak, Hettu, ja, jeg takker Dem af mit ganske Hjerte. Det seer ud til at blive altfor urolige Tider til megen Lediggang; men naar der er blevet Fred og jeg igjen kommer her til Egen og besøger Dem, saa vil jeg give mig ifærd dermed, som om det var Fornøielse og Fordeel paa een Gang. Maaskee burde jeg skamme mig over, at det forholder sig saaledes, men Sandhed er Sandhed. Hvad Troleserne angaaer, da er det ikke rimeligt, at de vilde glemme et Dyr med to Haler over et Bers eller to af Bibelen. Jeg ventter snarere, at de ville udlevere deres Fanger og benytte sig af en eller anden List for at faae dem tilbage igjen, tilligemed os og Alt, hvad der i Kastellet og Arken ovenikjøbet. Imidlertid maa vi holde disse Landstrygere ved godt Humour, først for at faae Deres Fader og Hurry ud af deres Kløer og dernæst for at vedligeholde Freden mellem dem og os, indtil det kan lykkes Slangen at befrie sin trolovede Hustru. Hvis der pludseligt skulde udbrøde Forbittrelse og Vildhed, ville Indianerne strax sende alle deres Fruentimmer og Born til Leiren, hvorimod vi ved at vise os rolige og tillidsfulde maaskee kunne komme afsted med at træffe Tys paa det Sted, hun har omtalt. Hel-kere end at Handelen nu skulde gaae tilbage, vilde jeg lægge

en halv Snees af disse Billeder af Bueskytter til, hvoraf der er nok i Kisten "

Judith samtykkede beredvilligt; thi hun havde hellere givet Slip endog paa den blomstrede Brokade, end ikke befriet sin Fader og føiet Wildtskytten.

Udsigterne til et heldigt Udfald vare nu saa opmun-
trende, at Modet steg hos Alle i Kuppet, ibvorvel den
fornødne Jagttagelse af Fjendens Bevægelser vedligeholdtes.
Den ene Time gik ikke desto mindre efter den anden og Solen
havde atter begyndt at sænke sig med Toppen af de vest-
lige Bjerge, uden at der saaes noget Tegn til Flaadens
Tilbagekomst. Idet Wildtskytten bestrog Kysten med Rif-
ferten, opdagede han omider et Sted i den tykke og mørke
Skov, hvor han var temmelig vis paa, at Troleserne
vare forsamlede i et betydelig Antal. Det var i Nærhe-
den af den Dykning, hvorfra Flaaden var løben ud, og
en lille Bæk, som strømmede ud i Søen, tilkjendegav Nær-
heden af en Kilde. Her holdt altsaa de Wilde sandsynlig-
vis Raad og der skulde den Beslutning tages, som skulde
afgjøre Spørgsmaalet om Fangernes Liv eller Død. Der
gaves imidlertid, trods den lange Forhaling, endnu een
Grund til at haabe, som Wildtskytten ikke undled at med-
dele sine bekymrede Omstændigheder. Det var nemlig langt
sandsynligere, at Indianerne havde efterladt deres Fanger
i Yeiren, end at de skulde have bevaret sig selv med at
lade dem følge gjennem Skoven med en Hob, der alene
var ude paa et midlertidigt Tog, og var dette Tilfældet,

behøvedes der en betydelig Tid til at sende et Bud det fornødne Stykke Vei og bringe de to boide Mænd til det Sted, hvor de skulde indskibes. Udmuntret af disse Betragtninger, samlede man et nyt Forraad af Taalmodighed og Solens Dalen betragtedes med mindre Uro.

Udfaldet stadfæstede Vildtstyttens Formodning. Ikke længe førend Solen var aldeles forsvunden saaes de to Træstammer atter at komme ud af Tynningen og da Flaaden kom nærmere, forkyndte Judith, at hendes Fader og Hurry Begge laa bundne paa Bussene i Midten. Indianerne roede ligesom før. De syntes at indsee, at den sildige Tid paa Dagen udfordrede usædvanlig Anstrengelse, og tværtimod deres Landsmænds Bane, hvilke aldrig holdt af at anstrenge sig, arbejdede de stærkt med de plumpe Redskaber, der traadte istedetfor Rorer. Paa Grund af denne Iver laa Flaaden paa sin gamle Plads i mindre end Halvdelen af den Tid, den havde brugt ved de foregaaende Besøg.

Selv efterat Betingelserne vare blevne saa godt forstaaede og Tingen var kommen saa vidt, var Fangernes Overlevering ikke saa let at iværksætte. Troleserne vare nødte til at fæste megen Lid til deres Fjenders Redelighed; thi naar Hutter og Hurry vare komne i Frihed, talte Besætningen i Kastelet to imod een med dem paa Flaaden, og om at undkomme ved Flugt kunde der ikke være Tale, da hiin havde tre Barkanoer, ei at tale om Husets og Urkens Forsvarsmidler. Alt dette indsaaes af begge Parter og man vilde saadsynligviis aldrig kunne have truffet no-

gen Overenskomst, naar ikke Vildtskyttens ærlige Ansiget og Bæsen havde udøvet deres sædvanlige Indflydelse paa den splintrede Eg.

„Min Broder veed, at jeg sætter Tillid til ham.“ sagde denne, da han nærmede sig med Hutter, hvis Been vare blevne løste, før at den gamle Mand kunde bestige Platformen; „een Skalv — et Dyr til.“

„Holdt Minge,“ afbrød Jægeren ham, „behold Din Fange et Dieblit. Jeg maa først ind og hente Betalingsmidlerne.“

Denne Undskyldning var, skjøndt tildeels sand, dog i det Væsentlige en List. Vildtskytten forlod Platformen og da han var kommen ind i Huset, bad han Judith samle alle Baabnene og skjule dem i hendes eget Kammer. Dervaa talte han alvorligt med Delawareren, der stod paa Vagt ligesom før ved Indgangen til Bygningen, skaf de tre andre Faarne i Lommen og vendte tilbage.

„Velkommen tilbage til Deres gamle Velig, Master Hutter,“ sagde Vildtskytten, da han hjalp ham op paa Platformen, idet han paa samme Tid hemmeligen skjød et Faarn i den splintrede Egs Haand. „De vil finde deres Føttre meget glade ved at see Dem og her kommer Betty før at sige Dem det.“

Her standsede Jægeren og brast ud i et hjertelig Anfald af sin stumme og eiendommelige latter. Hurrus Been vare netop blevne løste og han selv bleven stillet

overende, men Baandene havde været snørede saa stærkt sammen, at han endnu ikke havde den fulde Brug af sine Lemmer, og den unge Kæmpe dannede oprigtigt talt et meget hjælpsomt og noget latterligt Skue. Det var dette usædvanlige Syn og især det forstyrrede Ansigt, som vakte Wildtskyttens Ystigtbed.

„Du ligner en skrælet Gran i en Lysning, Harry Hurry, naar den staaer og rokker i en Storm,“ sagde Wildtskytten, idet han betvang sin ubetimelige Munterhed mere af Hensyn for de Andre, end af nogen som helst Verbødighed for den befriede Fange. „Men det glæder mig dog at see, at Du ikke har faaet Dit Haar friseret af en irskeist Haarfsjærer under Dit sidste Besøg i deres Leir.“

„Hør engang, Wildtskytte,“ svarede den Anden lidt beftigt, „det vilde være klogest af Dig at vise lidt mere Venstabs ved denne Leilighed. Opfør Dig som en Christen og ikke som en vild Tøs i en Landsbysskole, naar Læreren vender Ryggen, og sig mig, om der er Fodder eller ikke paa Enden af mine Been. Jeg synes jeg kan see dem, men hvad Følelsen angaaer, kunde de ligesaa godt være ved Bredderne af Mohawkfloden som der, hvor de synes at være.“

„Du er sluppen heelt skindet derfra, Harry, og det er endda ikke saa lidt,“ svarede Jægeren, idet han hemmeligt leverede Indianeren Resten af de betingede Besæpunge og tillige gav ham et alvorligt Bink om at begynde sit Tilbagetog. „Du er sluppen heelt skindet derfra med Fodder og Alt og Dine Been sove bare en Smule efter den stærke Snoring af Bidieqvistene. Naturen vil

snart satte Blodet i Bevægelse og saa kan Du begynde at dandse og hoitideligbolde hvad jeg kalder en hoist vidunderlig og uventet Befrielse ud af en Ulvehule."

Wildtskytten løsnede sine Døgners Arme, ligesom enhver af dem kom i Land, og de trampede nu omkring paa Platformen, brummende og udstødende Forbandelser, medens de bestræbte sig for at befordre den tilbagevendende Circulation. Men de havde været altfor længe bundne til at faae deres Lemmers Brug saa snart igjen, og da Indianerne vare ligesaa ivrige paa Tilbageveien som paa Hænsen, var Flaaden henved et hundrede Favne fra Kastellet, førend Hurry, idet han tilfældigviis vendte sit Blik i den Retning, bemærkede, hvor hurtig den undroog sig hans Hævn. Han kunde nu bevæge sig med nogenlunde Letbed, skjøndt stedse paa en forkeert Maade. Dog uden at betænke sin egen Tilstand, snappede han den Riffel, som hvilede paa Wildtskyttens Skulder og forsøgte at spænde Hanen og tage Sigte. Men den unge Jæger var ham for hurtig. Idet han greb Geværet, vristede han det ud af Kampens Hænder, skjøndt ikke førend det var gaact af under Kampen, saa at Skudet foer lige op i Luften. Wildtskytten vilde sandsynligviis paa Grund af Hurrys Lemmers Tilstand være bleven Seirherre i denne Brydning; men i det Dieblig Geværet gik af, gav Hurry efter og bumpede hen mod Huset, løstende Benene ved hvert Skridt en Fod fra Jorden, da han var usikker paa sine Fødders virkelige Stilling. Men han var bleven

forekommet af Judith. Hele Hutter's Forraad af Vaaben-
der var blevet efterladt i Bygningen som Hjælpemiddel
ved et pludseligt Udbrud af Fjendtligheder, var blevet ta-
get bort og gjemt efter Wildtskyttens Befaling. Paa Grund
af denne Forsigtighed viste der sig ingen Udvei for March
til Iværksættelsen af hans Planer.

Bedragen for sin Hevn satte Hurry sig og var, lige-
som Hutter, i den første halve Time altfor beffjæstiget med
at bestræbe sig for at befordre Blodomløbet og tilbage-
vinde Brugen af sine Lemmer til at fordybe sig i andre
Betragtninger. Efter denne Tids Forløb var Flaaden for-
svunden og Natten begyndte atter at udbrede sine Skygger
over det hele Skovtheater. Førend det var blevet aldeles
mørkt og medens de unge Piger tilberedede Aftensmaalti-
det, meddeelte Wildtskytten Hutter et Omrids af de fore-
faldne Begivenheder og skildrede ham de Midler, han havde
valgt til hans Børns og Eiendoms Sikkerhed.

Sextende Kapitel.

Aftenens Kølighed stod atter i en sælsom Modsetning
til, medens dens tiltagende Mørke stod i en ligesaa sæl-
som Samklang med Menneskenes Lidenskaber. Solen var
gaaen ned og Straalerne af det svindende Lys havde op-
hørt at forgylde Randen af de saa Skyer, der havde til-

stræffelige Åbninger til at tilstede dens hændende Glands Udgang. Himlen var tyk og overtrukken og bebudede nok en mørk Nat, men Søens Overflade krusedes neppe af en Vind. Det lustedes svagt, uden at det kunde kaldes at blæse, men da denne Luftning var fugtig og tung, havde den dog en vis Kraft. Beboerne af Kastellet vare ligesaa mørke og tause som Omgivelserne. De to løskjebte Fanger følte sig ydmogede og vanærede, men i deres Ydmogelse blandede sig Hevulyst. De vare langt tilbøiligere til at mindes den Uværdighed, hvormed de vare blevne behandlede i de sidste faa Timer af deres Fangenskab, end til at føle Taknemlighed for den foregaaende Overbærenhed, ligesom den skarpsindige Udvarer, Samvittigheden, ved at erindre dem om den gjengjeldende Retfærdighed i Alt det, de havde udstaaet, forledede dem til snarere at vælte hele Skylden over paa deres Fjender, end at anklage sig selv. De Andre vare tankesulde, ligesaa meget af Sorg som af Glæde. Wildtskytten og Judith opfyldtes meest af den forstærkede Fornemmelse, skjøndt af høist forskjellige Marsager, hvorimod Betty var fuldkomment lykkelig. For Delawareren viste der sig ligeledes livlige Billeder ved Udgangen til saasnart igjen at komme i Besiddelse af sin Forlovede. Under saadanne Omstændigheder og i denne Stemning nøde de Alle Aftensmaaltidet.

"Gamle Tom!" raabte Horry, idet han udbrod i en stormende Latter, "De lignede forbausende en bunden Bjørn, medens De laa udstrakt paa Skarntydegrenene, og det underer mig kun, at De ikke brummede mere. Naa, nu er det

forbi og Klynken og Klagen andre ikke Sagen! Denne hersens Skurk, den „splintrede Eg,“ som han kalder sig, han, der bragte os hertil, har en ganske ualmindelig Skalp, og jeg vilde selv give ligesaa meget for den som Kolonien. Ja, jeg føler mig ligesaa rig som Gouverneuren i saa Henseende og vil betale ligesaa mange Dubloner som han. Søde Judith, sørgede De meget over mig, medens jeg var i Philipsteinernes Hænder?”

Disse Sidstnævnte vare en Familie af tydsk Herkomst ved Nichawf Floden. med hvem Hurry nærede et stort Had, og som han havde forverlet med Judæas Fjender.

„Vore Taarer have bragt Egen til at stige, Harry March, som De maa kunne have seet paa Stranden!—“ svarede Judith med en forstilt Leisindighed, som hun var langt fra at føle. „Alt Gøtly og jeg skulde have sørget for Fader, var at vente, men for Dem fløde vore Taarer strømmeviis.“

„Vi vare bedrøvede for stakkels Hurry, ligesaa vel som for Fader, Judith,“ faldt hendes uskyldige og oprigtige Svøster hende i Talem.

„Sandt. Varn, sandt; men vi ere jo bekymrede for Enhver, der er stedt i Fare, veed Du,“ svarede Judith, i en hurtig, formanende Tone og med dæmpet Vøst. „Ikke desto mindre glæder det os at see Dem, Maister March, og det ude af Philipsteinernes Hænder.“

„Ja, det er et slemt Folk og det er ogsaa den anden Green af dem nede ved Floden. Det er et Mirakel for mig, Bildtskytte, hvorledes Du kunde faae os fri, og jeg tilgi-

ver Dig for denne lille Tjenestes Skyld, at Du lagde Dig imellem og forhindrede mig fra at tage Hevn over den Landstryger. Indvie os i Hemmeligheden, for at vi kunne vise Dig den samme Tjeneste, dersom det skulde behøves. Var det ved at lyve eller ved at lokke?"

"Ved ingen af Delene, Hurry, men ved at købe. Vi betalte Løsepenge for Eder Begge og til en saa høi Priis, at Du maa tage Dig i Agt for ikke nok engang at falde i Fangenskab, da vort Forraad af Barer saa maaskee ikke vilde være tilstrækkelig."

"Løsepenge! Saa har gamle Tom maattet betale Gildet; for Intet af det, jeg har, vilde kunne betalt Haarene, end sige Skindet. Jeg troede ikke, at saa inedige Folk som disse Landstrygere vilde have sluppet en Karl saa let, naar de først havde faaet ham saa heelt og holdent i deres Vold. Men Penge ere Penge og unaturligt haarde at modstaae, baade for en Indianer og en hvid Mand; det kommer ud paa Et. Man maa tilstaae, Judith, at der dog er en betydelig Deel Menneskenatur i Menneskeslægten i det Hele."

Paa sted Hutter op, gav Wildtskytten et Tegn og førte ham ind i det inderste Kammer, hvor han til Svær paa sine Spørgsmaale først erfarede, hvilken Priis der var bleven erlagt for hans Frigivelse. Den Gamle udtrede hverken Brede eller Forundring over det Angreb, der var blevet gjort paa hans Kiste, skjøndt han dog robede en vis Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvorvidt Undersøgelsen var gaaen. Han spurgte ligeledes om, hvor Nøglen var bleven

fundet. Wildtskyttens sædvanlige Oprigtighed forbød ham enhver Fertielse af Sandheden og Samtalen endtes snart med, at de vendte tilbage til det yderste Værelse, eller det, som tjente saavel til Dagligstue som til Kjøkken.

„Jeg gad vide, om der er Fred eller Krig mellem os og de Wilde!“ udbrod Hurry, netop som Wildtskytten, der havde standset et Dieblik og lyttet opmærksomt, uden at sige et Ord gik ud af Hørdøren; „denne Udlevering af Fanger har et venkabeligt Udseende og naar Folk have handlet sammen paa ærlige og billige Vilkaar, burde de skilles som Venner, i det mindste for den Gang. Kom tilbage, Wildtskytte, og lader os høre Din Mening; for efter Din sidste Opførsel begynder jeg at faae bedre Tanker om Dig, end jeg før havde.“

„Her er et Svar paa Dit Spørgsmaal, Hurry, siden Du er saa lystet efter atter at komme i Slagsmaal.“

Med disse Ord kastede Wildtskytten et lille Skrive, som bestod af en halv Snes, med en Hjerteskindskrem tæt sammenbundne Pinde, hen paa Bordet, hvorpaa den Anden støttede sin Albu. March greb det ivrigt og ved Skinnets af en blussende Fyrreknude, der laa paa Skerfven og udgjorde Stuens eneste Belysning, saae han, at Enden af hver enkelt Pind var dypet i Blod.

„Om dette ikke er tydeligt Engelsk.“ sagde den uforfærdede Brandseemand, „saa er det tydeligt Indianisk! Det er hvad de nede i York kalde en Krigserklæring, Judith. Hvorledes kom Du til denne Udfordring, Wildtskytte?“

„Ganske let. Det er ikke en Minut siden, at den laa paa hvad Du kalder flydende Toms Fortoug.“

„Hvorledes kom den der? Den er ikke falden ned fra Skyerne, Judith, som det undertiden skeer med smaa Skrubtudser, og desuden regner det ikke. Du maa sige os, hvor den kom fra, Wildtskutte; ellers maa vi troe, at Du har i Sinde at skræmme dem, der for længe siden vilde have mistet deres Forstand, dersom Frygt havde kunnet forjage der.“

Wildtskuttens havde nærmet sig et Vindue, hvorfra han kastede et Blik ud over den dunkle Sø. Som om han var tilfreds med det, han havde seet, gik han tæt hen til Hurry og tog selv Vindene, som han omhyggeligt undersøgte.

„Ja det er rigtignok en indianisk Krigserklæring,“ sagde han, „og det er et Berviis paa, hvor lidet Du er stiftet til at være paa den Sti, den har tilbagelagt, Harry March, at den er kommen hertil, uden at Du kan indsee, hvorledes. De Wilde have jo rigtignok ladet Skalpen blive siddende paa Dit Hoved; men de maa have taget Dreene bort, ellers vilde Du have hørt en Pladsken i Vandet, som Drengen gjorde, da han kom igjen paa sine Træstammer. Hans Grinde var at kaste disse Vinde udenfor vor Dør, hvilket vil sige saa meget som: Vi have nedrammet Krigsvalen, efterat Handelen blev sluttet, og nu ville vi see til at ramme Eder.“

„De lumste Ulve! Men ræk mig den Pistol, Judith, saa skal jeg sende disse Landstrygere Svar gjennem deres Sendebud.“

„Ikke saa længe jeg er tilstede, Mester March,“ faldt

Wildtskytten ham koldblodigt i Taler, idet han vilde formeaae den Manden til at afstaae fra sit blodige Forsæt. „Et Ord er et Ord, enten det er givet en Hødbud eller en Skristen. Knusen havde tændt en Knude og kom aabentlust, medens den blussede for at advare os, og Ingen her skal gjøre ham Fortræd, saalænge han er i et saadant Grinde. Det nytter ikke at bruge mange Ord, for Knegten er for fleg til at lade Knuden blive ved at brænde nu, da han er færdig, og Natten er allerede for mørk til at tage noget sikkert Sigte med en Riffel.“

„Det kan være sandt nok hvad et Gevær angaaer, men en Kano duer ogsaa til Noget,“ svarede Hurry, idet han skred hen mod Døren med vældige Skridt og en Riffel i Haanden. „Den Mand lever ikke, som kan holde mig fra at forfølge den Dgle og bringe hans Skaly med tilbage. Jo flere af dem man knu'er i Skallen, desto færre blive der tilbage, som kunne stikke i Skoven.“

Judith skjælvede som et Gspelov uden selv ret at vide hvorfor, skjøndt der var Udsligt til et voldsomt Optrin; thi var Hurry hidsig og overmodig i Bevidstheden om sine umaadelige Kræfter, saa beiaad Wildtskytten den rolige Bestemthed, der lærer større Udholdenbed, og den Fasthed, som sandsynligviis snarere opnaaer sit Diemed. Det var mere hans alvorlige, bestemte Blik, end Hurrys larmende Hestighed, som vakte hendes Frygt. Hurry naaede snart det Sted, hvor Kaneen laa fersvøiet, dog ikke førend Wildtskytten havde talt til Slangen paa Delawarist med hurtig,

alvorlig Høst. Den Sidstnævnte havde egentligt først hørt Lyden af Mareslagene og var i sin mistænkelige Marvaagenhed gaaen ud paa Platformen. Lyset havde overtydet ham om, at der kom et Sendebud, og da Drengen kastede sit Pindeskivpe hen for hans Fodder, havde det bverken vaakt hans Harm eller Forundring. Han blev alene staaende paa Dag med Riflen i Haanden for at overbevise sig om, at der intet Forræderi laa skjult under Udfordringen, og da Wildtskotten nu raabte til ham, sprang han i Kanoen og tog med Tankens Hurtighed Marerne bort. Hurry blev rasende, da han saae, at han var berøvet Midlerne til at komme afsted. Han nærmede sig først Indianeren med lydelige Trudsler og selv Wildtskotten sted forskædet ved Tanken om de sandsynlige Følger. March rystede sine Forhammer-Næver og svang sine Arme, idet han nærmede sig Indianeren, og Alle ventede, at han vilde forsøge at slaae Delawareren; een af dem i det mindste vidste heelt vel, at Blodsudgydelse vilde blive den sieblikkelige Følge af et saadant Forsøg. Men selv Hurry heldtes i Ave ved Hovdingens alvorlige Fatning og ogsaa han vidste, at en saadan Mand ikke ustraffet lod sig tornærmes; han vendte sig derfor om for at udgyde sin Forbittrelse over Wildtskotten, hvor han ikke forudsaae saa skrækkelige Følger. Hvilket Udfald denne hans anden Bevægelse vilde have faaet, dersom den var bleven fuldført, er ubekjendt, eftersom den ikke blev iværksat.

„Hurry,” sagde en blid, forsonende Stemme ved Ei-

den af ham, „det er Syndigt at være saa vred og Gud vil ikke glemme det. Trofesterne behandlede Dem godt, og toge ikke Deres Skaly, skjøndt De og Fader vilde have taget deres.“

Blidhedens Indflydelse paa Lidenskaben er bekjendt nok. Derhos havde Hetty erhvervet sig et Slags Anseelse, hun aldrig før havde haft, ved det Selveroffrende og Bestemte i hendes seneste Udfærd. Maaskee understøttede hendes erkjendte aandelige Svagbed hendes Indflydelse, idet den fjernede enhver Mistanke om Lyst til at herske. Men lad nu Marsagen være hvilken den vil, saa var Virkningen noksom afgjort. Istedetfor at quæle sin gamle Reisekammerat, vendte Hurry sig om mod den unge Pige og udgjød en Deel af sin Misfornøielse, om ikke af sin Harm, i hendes opmærksomme Øren.

„Det er for galt, Hetty!“ udbrod han; „Ligesaa galt som et Fængsel eller Mangel paa Bøvere at faae et Kreatur ind i Gns egen Fælde og derpaa see det slippe bort. Der er nu roet en Vardi af ser Skind af første Sort væf paa disse klodsede Træstammer, medens tove Dag med en øvet Mær kunde have indbentet den. Jeg siger Vardi; for hvad Drengen angaaer efter Naturen, saa er han kun en Dreng og hverken mere eller mindre værd end een. Wildtskytte, Du har været utro mod Dine Venner ved at lade en saadan Leilighed smutte bort mellem Fingrene baade paa dem og Dig selv.“

Swaret meddeelttes sagtmodigt, men med saa fast en Stemme, som en frygtløs Natur og Bevidstheden om at

have handlet rigtigt kan indgive. „Jeg vilde have været utro mod hvad Det er, dersom jeg havde handlet anderledes,“ svarede Vildtskytten roligt; „og hverken Du eller nogen Anden har Maagt til at forlange saa meget af mig. Drengen kom i sit lovlige Kald og den usleste Rødbud, der strolker omkring i Skovene, vilde have skammet sig ved ikke at agte hans Grinde. Men nu er han for langt borte, til at Du kan naae ham, Master Mardy, og det hjælper nu kun lidt at snakke som et Par gamle Kjarlinger om hvad der ikke kan ændres.“

Med disse Ord vendte Vildtskytten sig bort, som om han havde besluttet ikke at spille flere Ord paa den Sag, medens Hutter trak Hurry i Ormet og forte ham ind i Arken, hvor de sadde længe i en hemmelig Samtale. Imidlertid holdt ogsaa Indianeren og hans Ven deres hemmelige Raadslagning; thi skjøndt der endnu var tre eller fire Timer til Stjernens Dvgang, kunde den Første dog ikke lade være at drøfte sin Plan og aabne sit Hjerte for den Anden. Judith gav ligesledes efter for sine blidere Kølcher og lyttede til Hettys bele, ukunstlede Beretning om hvad der hvar foregaaet efterat hun var kommen i Land. Skovene havde kun faa Rædsler for disse to unge Piger, der vare opdragne og vante til dagligen at betragte deres ubvære Udstrækning eller vandre i deres dunkle Skugger; men den ældste Søster følte, at hun vilde have taget i Betænkning saaledes at vove sig ind i en irokesisk Leir. Om Dvs var Hetty ikke meget meddelende. Hun talte om hendes

Gedhed og Venlighed og Modet i Skoven, men Ghin-gachgecks Hemmelighed bevarede med en Skarvündighed og Tresskab, som mangen en Pige med en langt lysere Forstand maaskee ikke vilde have lagt for Dagen.

Dmsider afbrødes de forskjellige Samtaler ved, at Gutter atter viste sig paa Platformen. Her forsamlede han hele Selskabet og meddeelte det saa meget af sine Planer, som han fandt passende. Bildtskyttens Forslag at forlade Kastellet om Natten og tye til Arken vandt hans udeelte Bifald. Han erkjendte, ligesom de Andre havde gjort, at dette var det eneste virksomme Middel til at undgaae Undergang. Nu, da de Wilde havde henvendt deres Dymarksombed paa at bygge Sommerflaader, kunde der ikke længere være nogen Tvivl om, at de i det mindste vilde gjøre et Forsøg paa at indtage Bygningen, og Budskabet med de blodige Pinde robede tilstrækkeligt deres Overbeviisning om et heldigt Udfald. Den gamle Mand betragtede, fortalt, Natten som farlig, og han opfordrede dem Alle til at gjøre sig færdige saa snart som muligt for at kunne forlade Huset i det mindste for en Tid, om ikke for stedsse.

Efterat disse Meddelelser vare skete, foretoges Alt med Hurtighed og Forstand. Kastellet afluffedes paa den tidlige beskrevne Maade; Kanoerne bleve halede ud fra Haven og fortoiede ved Arken ved Siden af hinanden; de saa Nødvendighedsartikler, der vare blevne efterladte i Huset, bragtes over i Kabytten; Ilden blev slukket og Alle gik ombord.

De nærliggende Bjerger med deres Bevorning af Naaletraer gjorde de dunkle Nætter endnu mørkere end sædvanligt paa Eoen. Imidlertid strakte der sig, som altid, et forholdsvis lysere Belte hen over Midten af Vandfladen, medens Mørket rugede tungest over Vandet indenfor Skyggen af Bjergene. Den, eller Kastellet laa i dette lysere Belte, men Natten var dog saa mørk, at den skjulte Arkens Afgang. En Jagttager paa Strandbredden kunde aldeles ikke see dens Bevægelser, saa meget mere som en Baggrund af sorte Bjergstræter sluttede Perspektivet af enhver Ud-
sigt, der havde sig fraas eller lige tværs over Vandet. Den herskende Vind paa Indsøerne i disse Egne er vestlig, men paa Grund af de Kløfter, som Bjergene danne, er det hyppigt umuligt at bestemme Luftstrømningernes sande Retning, da de ofte afveje paa korte Afstande og med korte Mellemrum af Tid. Dette gjælder mere om de svage, ustadige Luftninger, end om de staaende Vinde, skjøndt det er en bekjendt Sag, at ogsaa disses Byger ere usikre og omspringende i alle Bjergegne og snevre Farvande. Ved den nærværende Leilighed var Gutter selv, idet han skjød Arken fra dens Leie ved Siden af Platformen, i Forlegenhed med at bestemme, fra hvilken Kant Vinden blæste. I Almindelighed løstes denne Vanskelighed ved Hjælp af Skyerne, som, idet de dreve høit ovenover Bjergtoppene, naturligvis adløde Luftens Strømninger; men nu saae hele Himmelhvælvingen ud som en Vægg af sort Muurværk. Ikke den mindste Abning var synlig og Chingach:

gvoft skjalt allerede før, at Stjernen ikke skulde vise sig og saaledes forhindre hans Forlovede fra punktligt at indfinde sig til Stevnemødet. Under disse Omstændigheder beisede Gutter sit Seil tilsyneladende alene i den Hensigt at komme bort fra Kastelet, da det kunde være farligt at opholde sig synderligt længere i dets Nærhed. Winden fyldte snart Dugen og da Flaaden begyndte at lystre og Seilet var blevet sat tilbørligt, befandtes det, at Retningen var sydlig med en Bøining mod den østlige Kyst. Da der ikke viste sig nogen bedre Kurs for Selskabets Hensigter, lod man det sølsomme Fartoi glide i over een Time hen over Vandets Overflade i denne Retning, indtil en Forandring i Luftstrømningen førte det hen mod Leiren.

Wildtskytten iagttog alle Gutter og Hurrys Bevægelser med mistreiff Opmærksomhed. I Begvadelsen vidste han ikke, om han skulde tilskrive Tilfældet eller en bestemt Plan den Kurs, de holdt, men nu begyndte han at ahne det Sidste. Saa fortrolig som Gutter var med Eoen, var det let for ham at skuffe den, der kun havde lidet Kjendskab til Vandet, og hans Hensigt være nu hvilken den vil, saa var det, førend to Timer vare forløbne, viensynligt, at Arken var kommen saa langt frem, at den ikke var hundrede Favne fra Kysten, netop ligeoverfor det Sted, hvor Leiren, som bekjendt, laa. Længe førend den var kommen til dette Punkt, havde Hurry, der besad nogen Kundskab i Algonquin Sproget, haft en fortrolig Samtale med Indianeren, hvis Udfald denne nu meddeelte Wildtskytten, der

havde været en kold, for ikke at sige mistroist Jagttager af Alt, hvad der foregik.

„Min gamle Fader og den store Gran“ — thi saaledes havde Delawareren døbt March — „længes efter at see Huronerkskalper ved deres Belter,“ sagde Chingachgook til sin Ven. „Der er Plads til nogle ved Slangens Belte, og hans Folk vil see efter dem, naar han vender tilbage til sin Landsby. Dets Dine maa ikke forblive i Taage, men maa see, hvad de vente. Jeg veed, at min Broder har en hvid Haand; han vil ikke engang slaae de Døde. Han vil vente efter os; naar vi komme tilbage, vil han ikke skjule sit Mafyn af Skam over sin Ven. Mohikanernes store Slange maa blive værdig til at vandre paa Krigsstien med Falkesie.“

„Vel, vel, Slange, jeg seer, hvorledes det forholder sig; det Navn vil blive hængende og med Tiden vil jeg blive bekendt under det istedetfor Vildtskytte; nu vel, naar en saadan Ære indfinder sig, maa den Ydmugste af os Alle være villig til at bære den. Hvad det angaaer, at Du tragter efter Skalper, saa hører det til Dine Gaver, og jeg seer intet Ondt deri. Men vær dog barmhjertig, Slange; vær barmhjertig, det beder jeg Dig om. Det kan sikkert ikke skade en Rødhuds Ære at vise en Smule Barmhjertighed. Hvad den gamle Mand, de to unge Fruentimmers Fader, der kunde modne bedre Følelser i sit Hjerte, og Harry March her angaaer, der, uagtet han er en Gran, Vildtskytten, 2 D.

dog bedre kunde bære Frugter af et mere christeligt Træ, hvad de To angaaer, da overlader jeg dem i den hvide Mands Guds Haand. Var det ikke for de blodige Pindes Skyld, saa skulde Ingen gaae imod Mingoerne i Nat, da det vilde vanære vor Nædelighed og vort gode Navn; men de, som fordre Blod, kunne ikke beklage sig over, at der bliver udgydt Blod paa deres Dpfordring. Imidlertid, Slange, kan Du være barmhjertig. Begynd ikke Din Løbebane med Dvinderens Jammerraab og Børnens Skrig. Dpfor Dig saaledes, at Lys vil smile og ikke græde, naar hun møder Dig. Gaa da, og Manitu bevare Dig!"

"Min Broder vil blive her paa Flaaden. Hab! vil snart staae paa Strandbredden og vente og Chingachgeof maa ile."

Indianeren forenede sig derpaa med sine to Kammerater og efterat have strøget Seilet gif de alle Tre i en Kano og forlode Arken. Hverken Hutter eller March talte til Wildtstyitten om deres Hensigt eller om hvor længe de sandsynligviis vilde blive borte. Alt dette var blevet betroet Indianeren, der havde skilt sig ved sit Hverv med eiendommelighed. Saasnart Kanoen var ude af Sigte, og dette skete førend der var gjort en halv Enes Dag med Marerne, traf Wildtstyitten de bedste Foranstaltninger, han kunde, for saa meget som muligt at holde Arken paa samme Punkt, og derpaa satte han sig i Enden af Fartøiet for at drøvtygge sine egne bittere Betragtninger. Det varede imidlertid ikke længe, førend han forstyrredes heri af Judith,

der søgte enhver Leilighed til at være i hans Nærhed, og ledede sine Angreb paa hans Følelser med den Behændighed, der indstjodes af et naturligt Koqvetteri, understøttet af en ikke ringe Dvælse, men som erholdt det meste af dets farlige Magt fra det Anstrøg af Følsomhed, der meddeelte hendes Bæsen. Stemme, Betoning, Tanker og Handlinger den naturlige Dmbeds ubeskrivelige Trylleri. Idet vi forlade den unge Jæger, udsat for disse farlige Modstandere, er det os for Diebliffet mere magtpaaliggende, at følge Selskabet i Kanoen til Kysten.

Den overveiende Driivt, der havde foranlediget Hutter og Hurry til at gjentage deres Forsøg med Leiren, var netop den samme, der havde afstedkommet det første Overfald, maaskee lidt stærket af Duffet om Hevn. Men intet af disse to raa Bæsener, der vare saa samvittighedsløse i Alt, hvad der angik den røde Mand's Heltigheder og Interesser, uagtet de i andre Henseender besadde en vis menneskelig Følelse, besjæledes synderligt af nogen anden Altraa end Higen efter Binding. Vel havde Hurry, strax efterat han var bleven befriet, været forbittet over sine Lidelser, men denne Fornemmelse var snart vegen for hans sædvanlige Kjærlighed til Guldet, som han snarere søgte med en forarmet Odlands benyansløse Begjerlighed, end med den Gjerriges uopborlige Længsel. Den Bevæggrund, der tilskyndede dem begge til saa snart at drage ud mod Huronerne, var, kort sagt, en til Bane bleven Foragt for

deres Fjende, der indvirkede paa Ddselhedens stadige Graadighed. Men ogsaa de yderlige Udsigter til et heldigt Udfald havde deres Andeel i Planen til dette det andet Tog. Det var bekjendt, at en stor Deel af Krigerne, om ikke alle, før denne Nat havde leiret sig ligeoverfor Kastelet, og der var Haab om, at hjælpeløse Slagtofferes Skaller vilde blive Følgen. Sandt at sige ventede i Eardeleshed Gutter — han, som nyligt havde forladt to Døtre — kun at finde saa Andre end Qvinder og Børn i Leiren. Denne Omstændighed havde han kun saa løseligt berørt i sin Samtale med Hurry og for Chingachgook var den bleven aldeles uemtalt. Dersom Indianeren overhovedet tænkte derpaa, var det kun ham selv bekjendt.

Gutter styrede Kanoen; Hurry havde mandigen taget Post i Stevnen og Chingachgook stod i Midten. Vi sige stod, thi alle Tre vare saa bvede i at haandtere dette Slags skrøbelige Fartøier, at de kunde holde sig opreiste i det tykkeste Mørke. Man nærmede sig Kysten med stor Forsigtighed og Landgangen blev lykkelig og vel iværksat. Nu laa vede de Tre deres Baaben tilrette og begyndte at snige sig som Tigere ind mod Leiren. Indianeren gik foran medens hans to Stalbrødre traadte i hans Fodspor med en saadan Varsomhed, at deres Skridt næsten bogstaveligen vare lydlose. Undertiden kunde en tør Green brækkes under den gigantiske Hurrys tunge Vegt, eller ved den gamle Mands plumpe Ubrændighed; men om ogsaa Indianeren havde gaaet i Lust, kunde hans Fjed ikke have syntes let

tere. Hovedopgaven var først at opdage Belliggenheden a Jlden, som man vidste var Midtpunktet i den hele Stilling, og omüder lykkedes det ogsaa Chingachgoofs skarpe Die at faae et Glimt at see af denne vigtige Beviser, som funkede i nogen Afstand mellem Trærnes Stammer. Det var intet Baal, men kun en enkelt, hændende Brand, hvilket ogsaa stemmede med den Tid, det var paa Natten, da de Vilde i Almindelighed gaae til Hvile og reise sig igjen med Solen.

Saasnart Eventyrerne havde faaet Die paa dette Fyr, bleve deres Skridt hurtigere og sikkrere. Efter faa Minuters Forløb kom de til Udkanten af den lille Kreds af Hytter, hvor de standsede for at rekognoscere Terrainet og aftale deres videre Bevægelser. Mørket var saa tykt, at det var vanskeligt at skjelne Andet end den glødende Brand, Stammerne af de nærmeste Trær og den uendelige Svælvning af Røg, som tilslørede den skyfulde Himmel. Imidlertid overtlydede man sig om, at en Hytte var i Nærheden, og Chingachgoof forsøgte at undersøge dens Indre. Den Maade, hvorpaa Indianeren nærmede sig et Sted, som antoges at indeholde Fjender, lignede en Kats eller en Fugls snedige Fjed. Da han var kommen hen til Hytten, bukkede han sig ned paa Hænder og Knæer, thi Indgangen var saa lav, at denne Stilling blev nødvendig, endog blot for at kunne komme ind. Men førend han stak Hovedet indensfor, lyttede han længe for at opfangne de Svændes Mandedræt. Ikke en Lyd hørtes, og denne menneske-

lige Slange stak sit Hoved ind ad Døren eller Abningen, ligesom en virkelig Slange vilde have trængt sig ind i en Fuglerede. Intet belønnede det vovelige Forsøg, thi efterat han havde følt sig forsigtigt for med Haanden, mærkede han, at Stedet var tomt.

Delawareren begav sig paa samme varsomme Maade hen til et Par andre Hutter, som han fandt i samme Tilstand, hvorpaa han vendte tilbage til sine Ledsagere og underrettede dem om, at Huronerne havde forladt deres Leir. En nærmere Undersøgelse stadfæstede dette og der var nu intet Andet tilbage, end at vende om igjen til Kanoen. Den forskjellige Maade, hvorpaa Eventyrerne fandt sig i, saaledes at være blevene skuffede, fortjener en forbigaaende Bemærkning. Hovdingen, som alene var gaaen i Land i Haab om at erhverve sig Hæder, stod ubevægelig, støttende sig til et Træ og ventede paa, hvad hans Ledsagere vilde bestemme sig til. Vel var han krænket og lidt overrasket, men bar det Hele med Værdighed, trostende sig med de sødere Forventninger, der endnu vare ham forbeholdne længere ud paa Natten. Vigtignok kunde han ikke haabe at møde sin Elskede med Beviser paa Kjæthed og Dygtighed paa sin Person, men han turde dog gjøre sig Haab om at møde hende, og den Kriger, som var ivrig i at søge, kunde stedse haabe at blive bødret. Derimod kunde Hutter og Hurry, som fornemmeligen havde ladet sig tilskynde af den laveste af alle menneskelige Bevæggrunde, Vindesjgen, neppe beherste deres Følelser. De snege sig om-

kring imellem Hytterne, som om de ventede at finde et for-
glemmt Barn eller en letfjindig Sovende, og gave flere Gange
deres Harmes Lust paa de uforsomme Hytter, hvoraf adskil-
lige formeligen bleve revne i Stykker og spredte omkring
paa Jorden. Ja, de stjendtes endog indbyrdes og verlede
bestige Bebreidelser. Dette kunde muligen have haft al-
vorlige Følger, dersom Delawareren ikke havde lagt sig
imellem og mindet dem om det Farlige i at være saa
uforsigtige, og om Nødvendigheden af at vende tilbage til
Arken. Dette dæmpede Striden og efter saa Minuters
Forløb roede de pludseligt tilbage til det Sted, hvor de
haabede at finde deres Fartoi.

Vi have sagt, at Judith tog Plads ved Siden af
Wildskytten kort efter Gventyrernes Afreise. I en kort
Tid var den unge Pige taus og Jægeren vidste ikke, hvil-
ken af Søstrene det var, som havde nærmet sig ham; men
han gjenkjendte snart den Elites fyldige, klangfulde Stemme,
da hun gav sine Følelser Luft i Ord.

„Dette er et skrækkeligt Liv for Fruentimmer, Wildt-
skytte!“ udbrod hun; „Gud give, at jeg dog kunde see
Ende derpaa!“

„Livet er godt nok, Judith,“ var Svaret; „men det
kommer an paa, hvorledes det bruges eller misbruges.
Hvad vilde De ønske Dem i dets Sted?“

„Jeg vilde være tusinde Gange lykkeligere ved at leve
nærmere ved civiliserede Væsener — hvor der findes Hols-
gaarde, Kirker og Huse, byggede af christelige Hænder, og

hvor min Søn vilde være blid og rolig! En Bolig i Nærheden af et af Forterne vilde være langt bedre, end det øde Sted, hvor vi opholde os."

"Nei, Judith, jeg kan ikke saa let indrømme Sandheden af Alt dette. Om ogsaa Forter kunne være gode til at holde Fjender borte, saa indeholde de dog undertiden selv Fjender. Jeg troer ikke, at det vilde være godt enten for Dem eller Hetty at boe i Nærheden af et af dem, og hvis jeg skal sige hvad jeg tænker, saa er jeg bange for, at De allerede er dem vel nær." Wildtskytten vedblev paa sin egen rolige, alvorlige Maade; thi Mørket skjulte de Farver, som næsten havde givet Pigens Kinder et skarlagensrødt Anstrøg, medens hun med stor Anstrengelse undertrykkede Lyden af sit Aandedrag, som var nær ved at kvæle hende. "Hvad nu Hovsgaardene angaaer, saa have de deres Nytte og der gives dem, som gjerne ville tilbringe hele deres Liv i dem; men hvilken Bequemmelighed kan en Mand søge paa en Ryddeplads, som han ikke kan finde i dobbelt saa stor Mængde i Skoven? Behøver man en Emule Luft, Lys og Plads, saa forskaffe Stormene og Floderne eller som her Jandsørne dem; men hvor vil De vel finde Skygge, smilende Kilder og dansende Bække, eller ærværdige, tusinde Aar gamle Træer paa en Ryddeplads? De finder dem ikke, men vel Deres lemlæstede Stammer, betegnende Jorden ligesom Ligstenene en Kirkegaard. Det forekommer mig, at Mennesker, som boe paa saadanne Steder, bestandigt maa tænke paa deres egen Bestemmelse og den almindelige Under-

gang; og det ovenikjøbet ikke den Undergang, der er en Folge af Tiden og Naturen, men den Undergang, der hidrører fra Udsjælsed og Vold. Og hvad nu Kirkerne angaaer, saa ere de vel sagtens gode, eftersom gode Mennesker vedligeholde dem, men de ere aldeles ikke nødvendige. Man kalder dem Herrens Templer; men hele Jorden, Judith, er et Herrens Tempel for den, som har det rette Sindelag. Hverken Forter eller Kirker gjøre Folk lykkeligere. Desuden er Alting Uvordigelse i Kolonierne, medens Alting er Overensstemmelse i Skoven. Forter og Kirker følges næsten bestandigt ad og de ere de aabenbare Uvordigheder, eftersom Kirkerne ere til for Fredens og Forterne for Krigens Skyld. Nei, nei, lad mig beholde Orkenens Kæstningsværker, hvilke ere dens Træer, og ligeledes dens Kirker, som ere de Lunde, Naturens Haand har plantet."

"Qvinden er ikke skabt for Dvtrin som disse, Wildtskytte; Dvtrin, hvorpaa vi ikke faae Ende, saalange denne Krig varer."

"Derksom De mener Qvinder af hvid Farve, saa tror jeg næsten, at De ikke er ret langt fra Sandheden, Pige; men for de røde Mænds Fruentimmer ere saadanne Hjemløgesser eiendommelige. Intet vilde gjøre Dvs, hiin Delawarers trolovede Brud, lykkeligere, end om hun vidste, at han i dette Dieblif sniger sig omkring blandt sine naturlige Fjender og stræber efter en Skaly."

Men, Wildtskytte, hun kan ikke være en Qvinde uden

at føle Bekymring, naar hun troer, at den Mand, hun elsker, befinder sig i Fare."

"Hun tænker ikke paa Faren, Judith, men paa Wren, og naar Hjertet for Alvor er hengivet til saadanne Følelser, finder Frygten kun liden Plads til at skjule sig i. Tys er en blid, venlig, munter, behagelig Skabning, men hun elsker Wren ligesaa høit som nogen Delawarerinde, jeg har kjendt. Hun skal møde Slangen om en Time paa den Pynt, hvor Hetty gif i Land, og er uden Tvivl ligesaa længselsfuld i den Anledning som noget andet Fruentimmer; men hun vilde kun være saa meget mere lykkelig, dersom hun vidste, at hendes Elsker i dette Dieblif laa i Baghold efter en Mingo for at tage hans Skalp."

"Naar De virkelig troer dette, Wildtskutte, saa er det intet Under, at De lægger saa stor Vægt paa Gaver. Jeg er overbevist om, at ingen hvid Pige kunde andet end føle sig høit ulykkelig, naar hun troede, at hendes Kjæreste befandt sig i Livsfare! Og ikke beller troer jeg, at De selv, saa rolig og ubevægelig De end synes at være, kunde være ubekymret, naar De troede, at Deres Tys var i Fare."

"Det er noget Andet, det er noget ganske Andet, Judith. Qvinden er for svag og blød til, at det skulde være hendes Bestemmelse at udsættes for saadanne Farer, og Manden maa føle for hende. Ja jeg troer næsten, at dette ligesaa meget ligger i den røde som i den hvide Natur. Wien jeg har ingen Tys og faaer sagtens heller in-

gen; thi jeg anseer det for uret at blande Farverne paa nogen anden Maade, end ved Vennskab og Tjenester."

"I saa Henseende er og føler De, som en hvid Mand bør! Hvad Hurry Harry angaaer, saa troer jeg, at det vilde komme ud paa Et for ham, om hans Kone var en Squaw eller Datteren af en Gouverneur, naar hun blot var lidt smuk og kunde bidrage til at holde hans graadige Bug fuldt."

"De gjør March uret, Judith, ja De gjør. Den stakkels Fyr hænger ved Dem, og naar en Mand virkelig har hengivet sit Hjerte til en saadan Skabning, saa kan ingen Mingo- eller engang en Delawarer-Vige rokke hans Beslutning. De kan sagtens spotte over Mandfolk som Hurry og jeg, for vi ere raa og uvidende med Hensyn til Bøger og anden Kundskab; men vi have ligesaa vel vore gode som vore slette Sider. Et ærligt Hjerte er ikke at foragte, Vige, om det end ikke forstaaer sig paa alle de Smaating, der behage et Fruentimmers Sind."

"De, Wildtsfytte! — Og troer De, kan De for et Dieblisk troe, at jeg sætter Dem ved Siden af Harry March? Nei, nei. Saa indskrænket er jeg da heller ikke. Ingen, hverken Mand eller Kvinde, kunde tænke paa at nævne Deres ærlige Hjerte, mandige Natur og ligefremme Sanddrubed ved Siden af Henry Marchs pralende Egenfjærlighed, graadige Gjerrighed og overmodige Glubskhed. Det Bedste, som kan siges om ham, findes i hans Navn

Hurry Skurry,* hvilket, om det end ikke betegner noget synderligt Slet, heller ikke betegner noget synderligt Godt. Selv min Fader indseer dette, uagtet han for Diebliffets deler den Andens Anskuelse, og kjender heelt vel Forskjellen imellem Eder. Det veed jeg; thi han har selv sagt mig det med rene og klare Ord."

Judith var en Pige med en lys Forstand og beftige Følelser og da hun kun lidet kjendte den Trang, som lægger Haand paa de jomfruelige Bevægelser blandt dem, der ere opdragne i det civiliserede Livs Sædvaner, robede hun undertiden hine Bevægelser med en Uforbeholdenhed, der var saa reent naturlig, at den var ligesaa opbøiet over Kogvetteriets Hænker som over dets Hjerteløshed. Hun havde endog nu grebet en af Jægerens haarde Hænder og trykkede den mellem sine med en Varme og Jnderlighed, der beviste Oprigtigheden af hendes Ord. Det var maa-
skee beldigt, at hun standsedes af selve Hestigheden af sine Følelser, eftersom den samme Driiv kunde have tilskyndet hende til at tilstaae Alt, hvad hendes Fader havde sagt, idet den gamle Mand nemlig ikke havde ladet sig nøies med at anstille en for Vildtskotten fordeelig Sammen-
ligning mellem ham og Hurry, men formeligen paa sin raad-
plumpe Maade i al Rothed havde raadet sin Datter aldeles at opgive den Sidstnævnte og at tænke paa at faae den Første til Mand. Judith havde nødig sagt dette til nogen anden Mand, men Vildtskyttens ukunstlede Ligefrem-

* Hastværks Narren.

hed havde vaft en faadan Tillid hos hende, at en Person af hendes Natur ideligt maatte fristes til at overffride Sædvanens Etkranke. Hun gif imidlertid ikke videre, idet hun strax flap Haanden og iagtteg en Tilbageholdenbed, der bedre fommede fig for hendes Kjøn og i Sandhed ogsaa for hendes medfødte Undfeelfe.

„Mange Tak, Judith; jeg takker Dem af mit ganske Hjerte,“ svarede Jægeren, hvis Befkedenhed forhindrede ham fra at give den unge Piges Ord og Adfærd nogenfombelst smigrende Uddyndning. „Jeg takker Dem ligesaa meget, som om det Altsammen var sandt. Harry er ivinefaldende, ja han er ligesaa ivinefaldende som den hviefte Bran paa disse Bjerge og Slangen har derfor ogsaa givet ham dette Navn; men Negle finde nu Behag i et godt Udvertes og Andre alene i en god Dpfførel. Hurry har den ene Fordeel og det beroer paa ham selv, om han ogsaa skal have den anden, eller — Iys! Det er deres Faders Stemme, Pige, og han taler som en Mand, der er opbragt over en eller anden Ting.“

„Gud bevare os for flere af disse voldsomme Dpfftrin,“ udbrod Judith, idet hun bukkede fit Ansigt ned med sine Knæ og fegte at udelukke den skurrende Lyd ved at holde Haanden for Drene. „Jeg onsker undertiden, at jeg ingen Fader havde.“

Dette fagdes med Bitterhed og den Utillfredsbed, som udpreffede disse Ord, foltes bittert. Det er umuligt at fige, hvad det dernæst vilde have undfluppet hende, dersom ikke en blid, dæmpet Røft havde talt ved Siden af hende.

„Judith, jeg burde have læst et Kapitel for Fader og Hurry!“ sagde den uskyldige, men forskædede Talende, „og det vilde have afholdt dem fra atter at drage ud i et saadant Grinde. Kald paa, dem, Wildtskytte, og sig dem, at jeg vil tale med dem og at det vil være godt for dem Begge, dersom de komme tilbage og høre paa mine Ord.“

„Ik, stakkels Hetty, De kjender kun lidet til Graadigheden efter Guld og Havn, naar De troer, at De saa let lade sig bevæges til at afstaae fra deres Forsæt! Men det er noget ganske Usædvanligt i mere end een Henseende, Judith! Jeg hører Deres Fader og Hurry brumme som Bjørne og dog høres der ikke en Lyd af den unge Høvdinges Mund. Det er forbi med Hemmeligheden og dog tier hans Krigsfrig, som overensstemmende med Reglerne under saadanne Omstændigheder burde have runget mellem Bjergene.“

„Retfærdigheden har maaskee ramt ham og hans Død sparet de Uskyldiges Liv.“

„Nei, nei; Slangen vilde ikke komme til at lide, hvis det skal være Loven. Der var sikkert intet Angreb fundet Sted og Leiren har rimeligviis været forladt og Mændene komme skuffede tilbage. Det forklarer Hurrys Brummen og Slangens Taushed.“

I samme Dieblik hørtes et Fald af en Nare i Kaanen; thi Ugrælsen havde gjort March ubetænksom og Wildtskytten følte sig overbevist om, at hans Formodning var rigtig. Da Seilet var strøget, var Arken ikke drevet langt og førend ret mange Minuter vare forløbne, hørte

han Chingachgoof med sagte, rolig Stemme anvise Hutter, hvorledes han skulde styre for at naae den. I kortere Tid, end der behøves til at fortælle det, lagde Kanoen an ved Arken, som Eventyrerne derpaa besteg. Hverken Hutter eller Hurry omtalte det Forefaldne og Delawareren sagde blot, idet han gik forbi sin Ven, de Ord: „Ild ude,“ hvilket, om end ikke bogstaveligt sandt, dog tilstrækkeligt forklarede Sammenhængen for hans Tilhører.

Det var nu Spørgsmaalet, hvilken Kurs man skulde styre. Der holdtes en kort, tvær Raadslagning, hvorpaa Hutter afgjorde, at det Klogeste vilde være at holde det gaaende, som det Middel, hvorved man bedst kunde tilintetgjøre ethvert Forsøg paa en Overrumpling, samt yttrede, at han og Mardy agtede at holde sig skadesløse for deres Mangel paa Svovl under deres Fangenskab ved nu at gaae til Hvile. Da Vinden endnu stedse var omspringende og svag, besluttedes det at seile for den i hvilkensombest Retning den maatte blæse, saa længe den ikke drev Arken paa Stranden. Efterat dette var afgjort, bjalp de befriede Fanger til med til at heise Seilet og kastede sig derpaa paa et Par Madratser, overladende det til Wildtskotten og hans Ven at tage Vare paa Fartøiets Bevægelser. Da Ingen af dem var tilbøielig til at sove paa Grund af Stev- nemødet med Lys, var denne Foranstaltning velkommen for alle Parter og at Judith og Hetty ligeledes blev oppe, for- mindskede ingenlunde det behagelige ved Forandringen.

I nogen Tid drev Arken mere end den seilede langs

med den vestlige Kyst, idet den adlød en let sydlig Luftstrømming. Farten var langsom og oversteg ikke et Par Mile i Timen, men de to Mænd bemærkede, at den ikke alene førte dem hen mod det Punkt, som de ønskede at naae, men tillige med en Hurtighed, som var fuldkomment saa stor, som Tiden udfordrede. Men der blev ikke talt meget, ikke engang af de unge Piger, og det, der taltes, angik mere Befrielsen af Iys, end nogen anden Gjenstand. Indianeren var tilsyneladende rolig; men alt som den ene Minut gik efter den anden, bleve hans Følelser mere og mere spændte, indtil de naaede en Hvide, der maatte have tilfredsstillt den fordringsfuldeste Heberskerinde. Wildtskytten holdt Kartoiet saa meget som muligt inde i Bugterne deels for at seile i Skyggen af Skoven og deels for at opdage et eller andet Tegn paa et Leirsted, som man muligens kom forbi. Paa denne Maade havde de seilet omkring en lav Pynt, og vare allerede inde i den Bugt, som med Nord endtes med det Maal, hvorefter de tragtede. Dette var endnu en Fjerdingvei borte, da Chingachgook stiltiende nærmede sig sin Ben og pegede ben paa et Sted, der var ret forude. En lille Ild glimtede tæt indensfor Kanden af de Buske, som bekrandsede Kysten paa den sydlige Side af Pynten og levede ingen Tvivl om, at Indianerne pludseligt havde flyttet deres Leir hen til selve det Sted, eller i det mindste til selve den Odde, hvor Iys havde sat dem Sterne.

Cooper's
Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Ethundrede og niogtyvende til ethundrede og toogtredivte Hefte.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1846.

1900

Journal of the

Board of Directors

of the

Company

for the

Year

W i l d t s k y t t e n .

En Roman

af

James Fenimore Cooper.

Oversat fra Engelsk

ved

G. Moltke.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1846.

THE HISTORY OF

THE

OF

THE HISTORY OF THE

—*—

OF THE HISTORY OF

OF

OF THE HISTORY OF

OF THE HISTORY OF

OF THE HISTORY OF

OF THE HISTORY OF

OF THE HISTORY OF

Første Kapitel.

Den i Slutningen af forrige Kapitel omtalte Opdagelse var af stor Vigtighed i Bildskyttens og hans Vens Dine. For det Første var der Fare for, ja næsten Visshed om, at Putter og Hurry vilde gjøre et nyt Forsøg med denne Leir, dersom de vaagnede og kom til Kundskab om dens Beliggenhed. Dernæst var det nu blevet end farligere at gaac i Land og bortføre Tys, hvortil endnu kom den almindelige Usikkerhed og de yderligere Farer, som maatte flyde af, at Fjenden havde begyndt at forandre Stilling. Da Delawareren vidste, at den Time var nær, da han skulde indfinde si, paa Mødestedet, tænkte han ikke længere paa at fratage sin Fjende Trophæer, og noget af det Første, som aftaltes mellem ham og hans Stalbroder, var at lade de to Andre blive ved at sove, for at disse ikke skulde forstyrre Udførelsen af deres Plan ved at sætte en af deres egne i Stedet. Arken bevægede sig langsomt

og det vilde have varet et godt Qvarter, inden de kunde have naaet Pynten med den Fart, de skjode, saa at de havde Tid til at betænke sig. Indianerne havde for at skjule deres Ild for dem, som de troede endnu befandt sig i Kastellet, anbragt den saa tæt ved den sydlige Side af Pynten, at det blev overordentligt vanskeligt at indelukke den mellem Bussene, uagtet Wildtskytten styrede Arken baade til Høire og til Venstre i Haab om at blive istand til at opnaae dette Niemed.

„Der er een Fordeel, Judith, ved at finde denne Ild saa tæt ved Vandet,“ sagde han, medens han udførte disse smaa Manoevrer, „eftersom det viser, at Mingoerne troer, at vi ere i Huset, og vort Komme fra denne Kant vil være en ganske uventet Begivenhed. Men det er heldigt, at Deres Fader og Harry March sove, ellers vilde vi snart see dem igjen snige sig ud efter Skalver. Ha! Saa — nu begynde Bussene at indelukke Ilden — og nu kan den slet ikke sees mere!“

Wildtskytten tøvede et Dieblik for at forvise sig om, at han omsider havde opnaaet den attraaede Stilling, hvorpaa han gav det aftalte Signal, paa hvilket Chingachgoof lod Trægget falde og strog Seilet.

Den Stilling, hvori Arken nu laa, var baade fordelagtig og ufordelagtig. Ilden var bleven skjult ved at belde af ind mod Kysten og denne var maaskee nærmere, end det var ønskeligt. Imidlertid var det bekjendt,

at Baudet var meget dybt længere ude paa Eoen og at ankre paa dybt Baudet maatte om muligen undgaaes under de Omstændigheder, hvori Selskabet befandt sig. Det var ligeledes troligt, at der ikke kunde være nogen Sommerflaade i flere Miles Afstand, og skjøndt Træerne i Mørket næsten syntes at lade ud over Arken, vilde det dog ikke være let at komme ud til den, undtagen ved Hjælp af en Baad. Det tykke Mørke, som herskede saa tæt inde ved Skoven, tjente derhos til en kraftig Skjerm og saa længe man vegtede sig for at gjøre Larm, var der kun liden eller ingen Fare for at blive opdaget. Alt dette gjorde Wildtskytten Judith opmærksom paa og underrettede hende om, hvorledes hun havde at forholde sig, hvis Fjenden kom paa Benene; thi det ansaaes for i højeste Grad u hensigtsmæssigt at vække de Sovende, undtagen i den yderste Nød.

„Da da vi nu forstaae hinanden, Judith, er det paa Tiden, at Slangen og jeg gaae i Kanoen.“ sagde Jægeren slutteligt. „Rigtignok er Stjernen ikke staaen op endnu, men den maa snart gjøre det, skjøndt Ingen af os sandsynligviis faaer det at see i Nat paa Grund af Skyerne. Dvs er imidlertid ikke raadvild og hører ikke til dem, der behøve at have en Ting for Dinene for at see den. Jeg indestaaer for, at hun ikke vil tage to Minuter eller to Fod Feil af Tiden eller af Stedet, med mindre disse mistænkelige Landstrygere af Mingoer have lugtet Lunten og bruge hende som Loffedue for at fange os,

eller have skjult hende for at forberede hendes Hjerte for en huronisk istedetfor en mohikansk Mand."

"Bildtskytte," faldt den unge Pige ham alvorligt i Taler; "det er et saare farligt Hverv; hvorfor befatter De Dem overboredet dermed?"

"Hvad for Noget! De veed jo, Pige, at vi gaac for at bortføre Tys, Slangens Forlovede — den Pige, han agter at tage til Kone, naar vi komme tilbage til Stammen."

"Det er altsammen meget rigtigt af Indianeren — men De har jo ikke i Sinde at egte Tys — De er ikke forlovet og hvorfor skulle De vove Liv og Frihed for at gjøre det, som Een ligesaa godt kan udrette?"

"Ah! Du forstaaer jeg Dem, Judith — ja nu begynder jeg at fatte Deres Tanker. De troer, at da Tys er Slangens Forlovede, som Folk kalde det, og ikke min, saa kommer hele Sagen ogsaa alene ham ved, og da een Mand kan roe en Kano, saa skulde han alene drage ud efter sin Pige? Men De glemmer, at det er vort Grindeber ved Søen og at det ikke vilde skæde godt at glemme et Grinde, naar Provens Time kommer. Og naar Kjærlighed har saa meget at betyde for visse Folk, i Særdeleshed for unge Fruentimmer, saa betyder Venskab ogsaa noget for visse Andre. Jeg tør sige, at Delawareren kan roe en Kano alene og selv bortføre Tys og maastee ligesaa gjerne saae det, som at have mig med; men han kan ikke

saar godt møde Lyst med Lyst, eller forstyrre et Baghold, eller kæmpe med de Wilde og tillige bortføre sin Kjæreste, naar han er alene, som naar han har en Ven med, kan han stole paa, selv om denne Ven ikke er nogen Bedre, end jeg. Nei, nei, Judith, De vilde ikke svigte den, der stolede paa Dem, i et saadant Dieblif og De kan derfor heller ikke vente, at jeg skulde gjøre det."

"Jeg frygter — jeg tror, De har Ret, Wildtskytte, og dog ønsker jeg, at De ikke vilde gaae! Lov mig i det mindste een Ting og det er, ikke at røve Dem ind imellem de Wilde, eller at foretage Dem Andet, end at frelse Pigen. Det vil være nok for een Gang og dermed maa De lade Dem nøles."

"Gud velhigne Dem, Pige! Man skulde troe, at det var Hetty, som talte, og ikke den skarpsindige, beundringsværdige Judith Hutter! Wien Frygten gjør den Vise enfoldig og den Starke svag. Ja, derpaa har jeg mere end een Gang seet Beviser. Naa, det er smukt og godt af Dem, Judith, at føle denne Bekymring for et Medmenneske og jeg vil stedse paastaae, at De er god og besidder den rette Følelse, lad saa dem, der misunde Dem Deres smukke Udortes, fortælle nok saa mange dumme Historier om Dem, som de ville."

"Wildtskytte!" sagde Pigen hastigt, idet hun faldt ham i Talen, skøndt hun var nær ved at grædes ved sin egen Bevægelse; "Troeer De Alt det, De hører, om en

stakkels moderløs Pige? Skal Harry Hurrys ondskabsfulde Tunge beskjemme mit Vernet?"

"Nei vist ikke, Judith, vist ikke. Jeg har sagt Harry, at det ikke anstod en Mand at bagtale den, han ikke kan vinde ved ærlige Midler, og at selv en Indianer stedse er om over et ungt Fruentimmers gode Navn."

"Derisom jeg havde en Broder, vilde han ikke vove at gjøre det!" udbrod Judith med funkende Dine. "Men da han seer, at jeg ingen anden Beskytter har, end en gammel Mand, hvis Dren snart blive ligesaa sløve som hans Følelser, tager han sig enhver Frihed, han finder for godt."

"Just ikke det, Judith, just heller ikke det! Ingen Mand, enten han er Broder eller Fremmed, vilde religiøs see paa, at en saa smul Pige som De blev forfulgt, uden at sige et Ord til hendes Forsvar. Det er Hurrys alverlige Henstigt at gjøre Dem til hans Kone og det Videt, han yttre sig med mod Dem, hidhører snarere fra Ekinsvige, end fra alt Andet. Smil til ham, naar han vaagner, og tryk hans Haand halvt saa haardt, som De trykkede min for lidt siden, saa tør jeg vedde mit Liv paa, at den stakkels Kyr vil glemme Alt, undtagen Deres Skjonhed. Hidse sige Ord komme ikke altid fra Hjertet, men oftere fra Vregelse, end fra noget andet Sted. Prøv ham, Judith, naar han vaagner, og see, hvad et Smil formaaer."

Wildtskytten lo paa sin eiendommelige Maade, da han sluttede sin Tale, og tilkjendegav derpaa den taalmodig la-

dende, men i Birkeligheden utaalmodige Chingachgoek, at han var færdig til at tage bort. Da den unge Mand gik i Kanoen, stod Pigen ubevægelig som en Steen, bensiunken i de Betragtninger, som hans Ord og Bæsen sandsynligviis maatte fremkalde. Jægerens Ligefremhed havde ganske bragt hende ud af Fatning; thi Judith var i sin indskrænkede Kreds en erfaren Lederinde af det andet Kjøn, skjøndt hun i nærværende Tilfælde ved Alt, hvad hun havde sagt og gjort, mere havde handlet efter Indskydelse, end af Beregning. Vi ville imidlertid ikke negte, at nogle af Judiths Betragtninger vare bitre, skjøndt vi maa henvise til Gangen i vor Fortælling for at forklare, hvor fortjente eller hvor kvalfulde hendes Lidelser vare.

Chingachgoek og hans blege Ven droge ud paa deres vevelige og vanskelige Seg med en Koldblodighed og efter en saa velordnet Plan, at det vilde have gjort Mand Gre, som havde befundet sig paa deres tvende Krigssti, istedetfor at denne var disies første. Overensstemmende med sit Forhold til den smukke Flygtning, hvis Tjeneste de havde helliget sig, tog Indianeren Plads i Forstevnen af Kanoen, medens Bildtskotten fra Ugterenden ledede dens Bevægelser. Paa Grund heraf kunde hiin gaae først i Land og folgeligen først møde sin Beherskerinde. Bildtskotten havde indtaget sin Plads uden videre Forklaring, men hemmeligen paavirket af den Betragtning, at den, der havde saa Meget staaende paa Evil som Indianeren, muligens ikke

vilde kunne styre Kanoen med samme Eindsro og Klogt som en Anden, der havde et større Herredømme over sine Følleser. Fra det Dieblit, de havde forladt Arken, lignede de to Gventureres Bevægelser veldresserede Soldaters Manœuvrer, som for første Gang skulle møde Fjenden i Warfen. Hidtil havde Gbingachgook ikke løsnat et fjendtligt Skud og hans Stalbroders Krigerdebut er Kaseren bekjendt. Vel havde Indianeren ved sit Komme beluret sin Fjendes Leir i nogle faa Timer og endog, saaledes som i forrige Kapitel fortalt, betraadt den een Gang, men intet af disse Forsøg havde havt Følger. Nu var det afgjort, at der enten maatte opnaaes et vigtigt Udfald, eller ogsaa lides et krænkende Nederlag. Befrielsen af Tys eller hendes fortlatte Fangenskab beroede paa Foretagendet. Det var, kort sagt, disse to ærgjerrige, unge Eskerkrigeres Tomfrugt og medens den ene af dem drog ud, tilskyndet af Følleser, der i Almindelighed drive Mand saa vidt, vare Begges Følleser af Stoltbed og Manddom interesserede i det heldige Udfald.

Istedetfor at styre i en lige Linie med Pynnten, som dengang var mindre end en Fjerdingvei fra Arken, rettede Wildtskotten Kanoens Forstern paa Kraas mod Midtpunktet af Eoen for at indtage en Stilling, hvorfra han kunde nærme sig Kysten og alene have sine Fjender foran sig. Det Sted, hvor Hetty var gaaet i Land og hvor Tys havde lovet at møde dem, laa desuden snarere paa den

mere ophøiede Side af Odden, end paa den lavere, og dersom de tvende Eventyrere ikke havde foretaget dette foreløbige Skridt, vilde de have været nødsagede til næsten at omseile den hele Pynt tæt inde ved Kysten. Nødvendigheden af denne Forholdsregel indsaars saa godt, at Chingachgook roede ganske roligt væk, skjøndt den blev truffen uden at spørge ham tilraads og tilsyneladende førte hen i en næsten aldeles modsat Retning af den, man skulde have troet han meest ønskede at følge. Nogle faa Minuter vare imidlertid tilstrækkelige til at bringe Kanoen i den tilbørlige Afstand, hvorpaa de tvende unge Mænd ligesom ved en instinktmæssig Overenskomst ophørte at roe og Baa-den blev liggende stille.

Mørket tog snarere til end af, men det var endnu muligt at skjelne Omridsene af Bjergene fra det Sted, hvor Eventyrerne laa. Forgjæves vendte Delawareren Hovedet mod Osten for at erfange et Glimt af den lovede Stjerne; thi uagtet Skyerne aabuede sig en Smule tæt ved Horizonten paa den Kant af Himlen, vedblev dog Lyset at være rullet saa langt ned, at det aldeles skjulte Alt, hvad der var bagved det. Foran laa, som Landdannelsien ovenfor og bagved dem viste, Pynten i en Afstand af omtrent tusinde Fod. Af Kustellet kunde intet Tegns sees og ei beler nogen Betægnelse fra den Kant af Søen naas Dret. Det Sidste kunde ligesaa vel hidrøre fra Afstanden, der udgjorde flere Mile, som fra den Omstændighed, at ingen

Bevægelse fandt Sted. Hvad Væfen angik, saa saa den, skjøndt neppe længere fra Kanoen end Punten, saa aldeles begravet i Skyggen af Kysten, at den ikke vilde have været synlig, selv om det havde været meget lysere, end det virkelig var.

Eventyrerne talte nu sammen med dæmpede Stemmer og raadsloge om, hvad det sandsynligviis var i Tiden. Wildtskytten troede, at der endnu manglede nogle Minuter i Stjernens Dpgang, hvorimod Høvdingens Utaalmodighed bragte ham til at antage, at det var langt længere ud paa Natten og at hans Forlovede allerede ventede paa Strandbredden paa hans Komme. Hans Ansæelse blev, som man kunde vente sig, den seirende og hans Ven lovede sig til at styre efter Mødestedet. Kanoens Haandtering udkrævede nu den høieste Grad af Forsigtighed og Dygtighed. Væfnerne lettedes af og sattes atter i Vandet uden den allermindeste Lyd og da de havde nærmet sig Strandbredden i en Afstand af halvhundrede Favne, tog Chingachgoof sin aldeles ind og lagde i det Sted Haanden paa Riffen. Da de vare komne endnu længere indenfor det Belte af Mørke, som omgav Eløene, saae de, at de styrede fer nordligt, hvisaarsag Koursen blev forandret. Kanoen syntes at skride frem ligesom af Instinkt, saa forsigtige og overlagte vare alle dens Bevægelser. Men den vedblev endnu at styde Fart, indtil dens Stevn skræbede mod Gruset ved Strandbredden paa selvsamme Sted, hvor Betty var gaaet i

Land og hvorfra hendes Stemme havde ludd den foregaaende Aften, da Arken seilede forbi. Der var som sædvanlig en smal Strandbred, men Busse omgave Skoven og ludedde paa de fleste Steder ud over Vandet.

Chingachgoof gik i Land og undersøgte forsigtigt Kysten i nogen Afstand paa begge Sider af Kanoen. For at gjøre dette var han ofte nødsaget til at vade til Klæbene i Søen, men ingen Fys belønnede hans Søgen. Da han kom tilbage, fandt han sin Ven ligeledes paa Land. De talte derpaa hvissende sammen, idet Indianeren befrugtede, at de havde taget Feil af Mødestedet, hvorimod Wildtskotten meente, at de sandsynligviis havde taget Feil af Tiden. Miedens han endnu talte, greb han Delawarerens Arm, led ham dreie Hovedet ud mod Søen og pegede med Toppene af Bjergene i Ost. Skyerne havde adspredt sig lidt, aabenbart snarere bagved, end ovenover Bjergene, og Aftenstjernen tindrede mellem Grenene af en Gran. Dette var i enhver Henseende et smigrende Marsel og de unge Mænd støttede sig til deres Rifler og lyttede med spændt Opmærksomhed efter Lyden af Fodtrin, som skulde nærme sig. De hørte ofte Stemmer og med dem blandede sig undertrykte Skrig af Børn og den dæmpede, men vundige Lat-ter af indianske Fruentimmer. Da de indfødte Amerikanere i Almindelighed ere forsigtige og sjeldent udbryde i lydelig Samtale, indsaac Eventyrerne heraf, at de maatte være nær ved Leiren. Af den Maade, hvorpaa nogle af Træ-

ernes øverste Brene vare belyste, var det let at indsee, at der maatte være et Baal inde i Sloven, men det var dem umuligt paa det Sted, hvor de stode, at afgjøre, hvor nær det var ved dem. Een eller to Gange syntes det, som om nogle Omstreifende fra Baalet nærmede sig Mødestedet; men disse Lyd vare enten et Blændværk, eller ogsaa vare de, som havde nærmet sig, vendte om igjen uden at komme til Strandbredden. Et Qvarteer forløb under denne Tilstand af spændt Forventning og Bekymring, hvorpaa Wildtskytten foreslog, at de skulde seile om Pynten i Kanoen og ved at lægge sig tæt under Land paa et Sted, hvorfra Leiren kunde sees, bespeide Indianerne og saaledes sætte sig istand til at danne en eller anden rimelig Formodning om Grunden, hvorfor Iys ikke var kommen. Men Delawareren afflog med Bestemthed at forlade Stedet, idet han fornuftigt nok angav som Grund hertil, hvor bedrøvet Pigen vilde blive, dersom hun indfandt sig under hans Kraværelse. Wildtskytten havde Medlidenhed med sin Deus Bekymring og tilbød at ville alene omseile Pynten, medens den Anden skulde skjule sig imellem Bussene for at oppebie en eller anden heldig Begivenhed, som kunde begunstige hans Plan. Med denne Aftale skiltes de ad.

Saa snart Wildtskytten atter havde indtaget sin Plads i Agterenden af Kanoen, forlod han Kysten ligesaa forsigtigt og lydlost, som han havde nærmet sig den. Denne Gang fjernede han sig ikke ret langt fra Land, men holdt

sig saa tæt inde under det som muligt, da Bussene ydede tilstrækkeligt Skjul. Det vilde i Sandhed ikke have været let at udfinde et gunstigere Middel til at bespejde en indianer Peir, end det som Forholdene tilbode. Dannelsen af Pynten tillod at omseile Stedet paa de tre Sider og Baa-den skred saa lydlost frem, at der ikke var noget at befrygte af dens Larm. Den meest øvede og varisomme Fod kunde bringe en Bunte Lov til at rasle, eller brække en tør Green i Mørket, men en Barkkano kunde slyde hen over smult Bunde næsten med Svømmefuglens instinktmaessige Færdighed og ganske sikkert med dens lydlose Bevægelser.

Wildtskytten var næsten kommen i Linie mellem Urken og Peiren, før end han fik et Glimt at see af Baalet. Dette faldt ham saa pludseligt og uventet i Sinene, at han i Begyndelsen blev urelig fer, at han uforfægtigen havde vovet sig indenfor den Lyskreds, det udbredte. Men da han ved nærmere Betragtning saae, at han var aldeles sikker for at blive opdaget, saa længe Indianerne holdt sig i Nærheden af Midtpunktet for Belysningen, bragte han Kanoen til at standse i den fordeelaagtigste Stilling, han kunde finde, og begyndte derpaa sine Jagttagelser.

Vi have skrevet meget, men forgyves, om dette usædvanlige Væsen, dersom Læseren nu behøver at underrettes om, at han var ubekjendt med Verdens Lærdom og stedse viste sig ensfoldig med Hensyn til Alt, hvad der angik den vedtagne Smags Smaaligheder, men var en Mand af kraftig,

naturlig poetisk Kælelse. Han elskede Skovene for deres Frihed, deres øvviiede Ensomhed, deres uhyre Udstrækning og det Præg, de overalt bære af deres Skabers guddommelige Haand. Han drog sjældent igjennem dem uden at standse ved en eller anden særegen Skjønhed, som vakte hans Velbehag, skjøndt han sjældent forsøgte at udforske Marsagerne, og der forløb aldrig nogen Dag, uden at han i Nanden og det derhos uden Bistand af Former eller Ord, havde Samqvem med det uendelige Dybav til Alt, hvad han saae, sølte og betragtede. Med en saadan Konstitution i moralsk Forstand og med en Sindro, som ingen Fare kunde rolke, ingen Krisis forstyrre, er det ikke at undres over, at Tægeren fandt en saadan Fornøielse i at betragte det Dytrin, der nu aabenbarede sig for ham, at han for et Dieblit glemte Henøigten med sit Komme. Dette vil vise sig endnu tydeligere, naar vi beskrive dette Dytrin.

Kanøen laa udenfor en naturlig Abning ikke blot mellem Buskene, som omgave Kysten, men ogsaa imellem Træerne, der forskaffede et klart Overblik over Veiren. Det var ved Hjælp af den samme Abning, at Ilden først var bleven bemærket fra Arken. Paa Grund af den nyligt foretagne Forandring af Veirelads, havde Indianerne endnu ikke begivet sig til deres Hytter, men vare blevene forsinkede deri ved deres Forberedelser, der indbefattede baade Tag over Hovedet og Levnetsmidlerne. Et stort Baal var blevet antændt saavel for at udbrede Lys som for at benyttes ved

den simple Madlavning og blussede netop i dette Dieblit stærkt og klart, da der nyligt var blevet lagt en stor Mængde tørt Græs til det, saa at det nu belyste Skovens Hvelvinger og gjorde hele den Plads, som Leiren indtog, saa lys som om hundrede Kjerter havde været tændte. Det meste Arbejde var gjort og selv det hungtigste Barn havde tilfredsstillet sin Sult. Det var, kort sagt, hin Slappelies og almindelige Trægbeds Tilstand, der gjerne følger ovenpaa et dygtigt Maaltid og Tilendebringelsen af Dagens Anstrengelser. Jægerne og Fiskerne havde været lige heldige og da der var Oversflodighed af Levnetsmidler, denne det vilde Livs Hovedfornodenhed, syntes enhver anden Betyngning at være vejen for Fornemmelsen af det Velvære, der beroer paa denne alt Andet overveieude Omstændighed.

Wildtskotten saac ved første Diekast, at mange af Kriegerne vare fraværende. Hans gamle Bekjendt, den splintrade Eg, var imidlertid tilstede og sad i Forgrunden af et Maleri, som det vilde have frydet Salvator Rosa at seviere, idet hans sortebrune Træk vare ligesaa opklarede af Glæde som af den blussende Ald, medens han viste en Anden af Stammen en af de Elephanter, der havde vaft saa megen Forundring blandt hans Landsmænd. En Dreng, som med slov Nysgjerrighed saac over hans Skulder, gjorde Gruppen fuldstændig. Længere borte i Baggrunden hvilede ette eller ti Krigere i en halvt liggende Stilling eller sadde med Ryggen op imed et Træ som ligesaa mange Sindbil-

leder paa træg No. Deres Baaben vare i Nærheden, og stode enten op til det Træ, hvortil de selv stottede sig, eller laa tværs over deres Legemer. Men den Gruppe, som meest tiltrak sig Wildtskyttens Opmærksomhed, var den, der bestod af Fruentimmerne og Børnene. Samtlige Fruentimmer syntes at være forsamlende og havde, som en næsten naturlig Følge, deres Smaa i Nærheden af sig. De Første lo og fladdrede paa deres eiendommelige frygtssomme og stille Maade, skjøndt den, der kjendte Folkets Skikke, maatte kunne have seet, at ikke Alt gik sin vante Gang. De fleste af de unge Fruentimmer syntes at være muntre nok; men een gammel Her sad afstüdes med en aarvaagen, sur Mine, af hvilken Jægeren strax saae, at Hovedingenere havde overdraget hende et eller andet ubehageligt Hverv. Hvori dette bestod, kunde han ikke bringe i Erfaring, men han var overbevist om, at det paa en eller anden Maade maatte staae i Forbindelse med hendes eget Skjøn, eftersom i Almindelighed ingen andre end de gamle Kener valgtes til deslige Bestillinger.

Wildtskytten speidede naturligvis ivrigt og begjerligt for at faae Lys paa Tys, men hun var intetsteds synlig, uagtet Lyset udbredte sig i en betydelig Afstand rundt omkring Baalet. Han studsede et Par Gange, som om han gjenkjendte hendes Latter, men hans Øren skuffedes ved den blide Bellang, der er saa almindelig for Indianerinderne's Rost. Omhüder talte den gamle Qvinde lydeligt og opbragt

og derpaa saae han i Baggrunden een eller to Skikkelser, der vendte sig om, som om de adløde Trettesættelsen og gik længere indenfør Lysfredsen. Først viste Skikkelsen af en ung Kriger sig tydeligt; derpaa fulgte to u-gdemmelige Fruentimmer, hvoraf det ene var Delawarerinden. Nu fattede Wildtskytten det Hele. Lys blev bevøget, muligen af sin unge Ledsagerinde og ganske sikkert af den gamle Kone. Unglingen var maaskee en Beiler til hende, eller hendes Ledsagerinde; men selv paa hans Paavarsienhed stoledes ikke paa Grund af Virkningen af hans Beundring. Den velbekjendte Omstændighed, at Personer, der kunde formodes at være hendes Venner, befandt sig i Nærbeden og at en fremmed, rød Mand var ankommen til Soen, havde foranlediget denne mere end sædvanlige Omhu og Vigen havde ikke været istand til at slurve bort fra dem. Der bevøgete hende, for at holde sit Ord. Wildtskytten saae hendes Uro deraf, at hun et Par Gange forsøgte at see op igjennem Træernes Grene, som om hun vilde opfange et Glimt af den Stjerne, hun selv havde angivet som Mødetegn. Alt var imidlertid frugtesløst og efterat de to unge Piger endnu en kort Tid havde vanket omkring i Leiren med paatagen Ligeegyldighed, forlede de deres mandlige Ledsager og toge Plads blandt deres eget Kjon. Saainart dette var skeet, byttede den gamle Skildvagt sin Plads med en anden, for hende selv behageligere; et sikkert Beviis paa, at hun hidtil udelukkende havde været paa Vagt.

Wildtskytten var nu heelt forlegen med hvorledes han skulde forholde sig. Han vidste meget godt, at Chingachgoef ikke led sig overtales til at vende tilbage til Arken, uden at have gjort et eller andet fortvivlet Forsøg paa at befrie sin Kjæreste, og hans egen Udelmodighed stemte ham ogsaa ganske til at staae ham bi ved et saadant Foretagende. Han troede at bemærke, at Fruentimmerne havde i Sinde snart at begive sig til Hvile, og dersom han blev tilstede og Baalet vedblev at udbrede sit Lys, kunde han maaskee opdage den Hytte eller Buss, hvorunder Lys hvilede, en Omstændighed, der vilde være uendeligt fordeelig for deres senere Skridt. Blev han imidlertid ret meget længere paa det Sted, hvor han var, var der stor Fare for, at hans Bens Utaalmodighed vilde forlede ham til en eller anden ubesindig Handling. Han ventede virkelig hvert Dieblif at see Delawarerens dunkle Skikkelse vise sig i Baggrunden ligesom en Tiger, der sniger sig rundt omkring Fjelden. Alt vel overveiet besluttede han derfor, at det vilde være bedst, at han vendte tilbage til sin Ben og forsøgte at dæmpe hans Heflighed ved sin egen Kulde og Forhættighed. Der udfordredes kun et Par Minuter til at iværksætte denne Plan, idet Kanoen var paa Tilbageveien til Strandbredden ti eller tove Minuter efterat den havde forladt den.

Wildtskytten fandt, maaskee tværtimod sin Forventning, Indianeren paa hans Post, fra hvilken han ikke havde rørt sig af Frygt for, at hans Forlovede skulde indfinde sig

i hans Kraværelse. En Samtale paafulgte, i hvilken Schin-
gachgoof blev underrettet om, hvorledes det stod til i Lei-
ren. Da Tus havde betegnet Pynnten som Mødested, var
det steet i Forventning af, at hun kunde slippe bort fra
den forrige Leirplads og begive sig hen til et Sted, hvor
hun ikke formodede at finde Mennesker, men den pludselige
Forandring af Lokalteterne havde forstyrret alle hendes
Planer og der udfordredes nu en langt høiere Grad af Mar-
vaagenhed, end som tidligere havde været nødvendig, og den
Omstændighed, at en gammel Kone holdt Vagt, tilkjendegav
ligeledes særegne Grunde til Vistanke. Alle disse Hensyn
og endnu mange flere, som letteligen ville fremstille sig for
Læseren, bleve i Korthed drøftede, førend de unge Mænd
kom til nogen Beslutning; men da Omstændighederne for-
drede Handling istedetfor Dred, blev man snart enig om,
hvorledes man vilde forholde sig.

Efterat have anbragt Kanoen saaledes, at Tus maatte
faae den at see, dersom hun indfandt sig paa Mødestedet
førend deres Tilbagekomst, efterfaae de unge Mænd deres
Raaben og laavede sig til at trænge ind i Skoven. Hele
Ødden indeholdt omtrent to Aeres Land og den Deel, som
dannede Pynnten og hvorpaa Leiren stod, udgjorde et neppe
halvt saa stort Kladerum. Den var fornemmeligen bevoeren
med Gge, der, som i Almindelighed i de amerikanske Skove,
strakte sig høit i Veiret, førend de skjede Sidearene, og
derpaa dannede en frodig og tulv Lovbrøtning. Før nedem

var der, med Undtagelse af de tætte Buise langs med Ky-
sten, kun meget lidet Underkov, skjøndt Træerne paa Grund
af deres Skikkelse stode tættere ved hinanden, end de pleie
i Egne, hvor Oxen hyppigt bliver brugt, og lignede høie,
ranke, landlige Piller, der bare den sædvanlige Himmel af
Blade. Overfladen af Landstrækningen var temmelig jevn,
men hævede sig lidt i Midten, hvorved den deelttes i to
Halvdele mod Nord og Syd. Paa den sidste havde Hu-
ronerne anbragt deres Baal, idet de havde benyttet sig af
Terrainet for at skjule det for deres Kjender, som de, som
man vil erindre, antog befandt sig i Kasketlet, der laa
imod Nord. En Bæk strømmede ligeledes rislende ned fra
de tilgrandsende Bjerge og bandede sig Wei ud i Søen paa
den sydlige Side af Punten. Den havde selv skaarret sig
et dybt Leie gennem nogle af de høiere Dele af Grunden
og har i senere Tider, efterat Stedet er blevet taget i
Civilisationens Tjeneste, ved sine Krumninger og skyggefulde
Bredder ikke bidraget lidet til Egnens Skjønhed. Denne
Bæk løb Vesten for Leiren og bandede sig Wei til den store
Bandsbeholder paa samme Side og ganske tæt ved det Sted,
hvor Baalet var antændt. Wildtskotten havde, for saavidt
Omstændighederne tillode det, lagt Mærke til alle disse En-
keltheder og forklaret dem for sin Ven.

Læseren vil indsee, at denne lille Forhoining, der laa
bagved den indianske Leir, i høi Grad begunstigede de to
Eventyreres hemmelige Marsch. Den forbindrede Skinnet af

Iden fra at udbrede sig over Baggrunden, uagtet Vandet dalede ned med Eoen, saa at det, der kunde kaldes den venstre eller østlige Klante af Stillingen, var aldeles ubeskyttet af dette Skjul. Vi have sagt "ubeskyttet," uagtet dette ikke er det rette Ord, eftersom Banken bagved Hutterne og Baalet snarere ydede et Skjul for dem, der hemmeligt nærmede sig, end nogen Beskyttelse for Indianerne. Wildtskytten brød ikke igjennem Buskadsset umiddelbart lige ud for Kaneen, hvorved han kunde være kommen altfor pludseligt indenfor Lysets Virkefæds, eftersom Banken ikke strakte sig heelt ned til Vandet; men han fulgte Strandbredden Nord efter, indtil han næsten var kommen om til den modsatte Side af Landtungen, hvilket bragte ham ind under den lave Skrant og folgeligt mere i Skyggen.

Saa snart de to Benner vare komne ud af Buskene, standsede de for at speide. Baalet blussede endnu bagved den lille Bakkeryg og kastede sit Skin i Veiret og op i Trætoppene, hvorved det frembragte en mere smuk, end fordeelsagtig Virkning. Men ogsaa Lyset havde sin Nytte; thi medens Baggrunden var indbyllet i Mørke, var Forgrunden stærkt belyst, saa at de Wilde vare stillede blot og deres Fjender derimod skjulte. De unge Mænd nærmede sig, idet de benyttede denne Omstændighed, forsigtigt Bakkeryggen med Wildtskotten i Spidsen; thi saaledes havde han villet det, for at Delawarerens Følelser ikke skulde ferlede denne til en eller anden Uforsigtighed. Der udfordredes kun et

Dieblig for at naae Foden af denne lille Skraaning og derpaa begyndte den voveligste Deel af Føretagendet. Idet Jægeren bevægede sig med den yderste Forsigtighed og slæbte sin Kiffel bagefter sig saavel for at skjule Løbet som for at have den paa rede Haand, satte han den ene Fod foran den anden, indtil han var kommen høit nok op til at kunne see ud over Bankens Top, idet kun hans Hoved kom indenfor Lyskredsen. Obingachgoof var ved Si. en af ham og Begge standsede for endnu engang noie at undersøge Leiren; men for at dække sig med en eller anden Dumstreifende i Ryggen paa dem, stillede de sig op imod en Eggestamme, der stod ved den Side, som var nærmest ved Baalet.

Den Udsigt, Billedskytten nu fik over Leiren, var netop det Modsatte af den, han havde haft fra Sønden. De utydelige Skikkelser, han forhen havde opdaget, maatte have befundet sig paa Toppen af Bakerygen nogle faa Skridt foran det Sted, hvor han nu stod. Ilden blussede endnu rask og rundt om den sadde tretten Krigere, hvilket forklarede Alt, hvad han havde seet fra Kanoen. De talte meget alvorligt sammen, medens Elefantbilledet gik fra Haand til Haand. Det første Udbrud af de Vildes Forundring havde lagt sig og det Spørgsmaal, som nu forhandlede, angik et saa usædvanligt Dyr's sandsynlige Tilværelse, Historie og Levemaade. Vi have ikke Tid til at optegne disse uvidende Menneskers Meninger om en Vjensstand, der stemmede saa meget overens med deres Leves-

maade og Erfaring, men der er ikke meget rovet ved at sige, at de vare fuldkomment saa rimelige og langt sindrigere, end Halvdelen af de Gjetninger, der gaae forud for de videnskabelige Beviisforelser. Hvor meget de end kunne have taget Feil i deres Slutninger, saa er saa meget vist, at de droftede Spørgsmaalene med ivrig og udeelt Opmærksomhed. For Diebliffet var alt Andet glemt og vore Gventyrere kunde ikke have nærmet sig paa et heldigere Tidspunkt.

Fruentimmerne vare tæt samlede omtrent saaledes, som Wildskytten sidst havde seet dem, næsten i en Linie mellem det Sted, hvor han nu stod, og Baalet. Afstanden imellem Gætræet, hvortil de unge Mænd støttede sig, og Kriegerne udgjorde omtrent femten Favne og Fruentimmerne kunde maaskee være halvt saa langt borte fra dem, ja de vare dem saa nær, at det var uundgaeligt nødvendigt at bruge den yderste Forsigtighed med Hensyn til Lyd og Bevægelse. Måttet de talte med deres sagte, blide Stemmer, var det dog formedelst Skovens dybe Stilhed muligt at opfatte hele Sætninger af Samtalen, og den muntre latter, som undslap de unge Piger, kunde undertiden maaskee endog have naaet Kaneen. Wildskytten bemærkede den Skjelven, der gjennemseer hans Ben, da denne første Gang hørte den søde Lyd, som udgik fra Ivs's bukkede, smukke Læber. Han lagde endog Haanden paa Indianerens Skulder som et Slags Ojferding til, at han skulde beberste sig selv.

Alt som Samtalen blev ivrigere, bøjede de sig Begge fremad for at lytte.

„Hurønerne have mærkeligere Dyr end det,“ sagde en af Pigerne haanligt; thi de talte, ligesom Mændene, om Elephanten og dens Egenskaber. „Delawarerne ville ansee dette Dyr for vidunderligt, men i Morgen vil ingen Hurøner Tunge tale om det; vore unge Mænd ville finde ham, dersom Dyrene vove at nærme sig vore Wigwamer!“

Disse Ord gjaldt egentligt Wah-ta!-Wah, skjøndt den, fra hvem de kom, talte med en paatagen Tvivlsomhed og Beskedenhed, der forhindrede hende fra at see paa den Anden.

„Delawarerne ere saa langt fra at lade saadanne Skabninger komme ind i deres Land,“ svarede Tys, „at Ingen engang der har seet Billedet af dem! Deres unge Mænd vilde skræmme baade Billederne og Dyrene selv bort!“

„Delawarernes unge Mænd! — Nationen bestaaer af Qvinder — selv Hjertene gaae, naar de høre deres Jægere komme; Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung Delawarer Kriger?“

Dette sagdes i en godmodig Tone og med et Smil, men tillige paa en bidende Maade. Alt Tys antog det derfor, viste sig af den Mand, der robede sig i hendes Svar.

„Hvo har nogensinde hørt Navnet paa en ung Delawarer?“ svarede hun alvorligt. „Samenund har selv, skjøndt

han nu er saa gammel som Granerne paa Bjerget, eller som Ornene i Luften, engang været ung; hans Navn høres fra den store Saltis til de ferske Bænde i Vesten. Hvad er Familien Unkas? Hvor er en anden ligesaa stor, skjøndt de blege Ansigter have exploieret dens Grave og traadt paa dens Been? Flyve Ornene saa høit, er Hjerten saa rap, eller Panteren saa modig? Er der ingen ung Kriger af den Art? Lad Huronerpigerne lukke deres Dine bedre op, da kunne de see en Kriger ved Navn Chingachgoek, der er ligesaa rank som den unge Afs og ligesaa seig som Baldnøddetræet "

Da Pigen brugte sit Billedsbrog og bad sine Selskabsfostre at "aaabne deres Dine, saa skulde de see" Delawareren, stødte Wildtskytten sin Ben i Siden og brast ud i sin velvillige, hjertelige Latter. Den Anden smilede, men den Talendes Sprog var for smigrende og hendes Stemmes Klana for sød for ham, til at han kunde forstyrres ved noget som helst tilfældigt, om end latterligt Sammentræf. Tys's Uttringer fremkaldte Modsigelse og Twisten blev varm og en Smule larmende, skjøndt den fortsattes i en godmodig Tone og uden noget af den plumpe Hæftighed i Udtryk eller Gebærder, der saa ofte svækker Kjønnets Ynde i det saakaldte civiliserede Liv. Midt under dette Oprin fik Delawareren sin Ben til at bulke sig saaledes, at han blev heel skjult, og frembragte derpaa en Lyd, der saa aldeles lignede den svage Piben af den mindste Art af det ame-

rifanste Egern, at Wildtskytten virkelig, skjøndt han hundrede Gange havde hørt denne Efterligning, troede, at den kom fra et af hine Smaadyr, som sprang omkring ovenover Hovedet paa ham. Denne Lyd er saa hyppig i Skovene, at Ingen skjænkede den mindste Dymærksomhed, men Iys holdt diebliffeligt op med at tale og blev studeende ubevægelig. Imidlertid havde hun dog Fatning nok til at lade være at dreie Hovedet; hun havde hørt det Tegnbuormed hendes Elsker saa ofte havde kaldt hende fra Wigwamen til det stjaalne Stevnemøde, og det gjorde samme Indtryk paa hendes Sandser og hendes Hjerte, som Serenader paa de unge Pigers i Sangens Land.

Fra dette Dieblif af var Obingadgøsk overbevist om, at hans Nærvarrelse var bekjendt. Dette var allerede meget og han turde nu haabe en større Kjelbed hos sin Elskerinde, end hun tidligere havde rovet at lægge for Dagen under Uvissheden om, hvor han befandt sig. Der var ingen Tvivl om, at hun jo vilde søge at understøtte hans Bestræbelser for at befrie hende. Wildtskytten reiste sig saasnart Tegnet var givet og skjøndt han var uindviet i det søde Forhold, der alene er bekjendt for Elskende, behøvede han dog ikke lang Tid til at opdage den store Forandring, der var foregaaet i den unge Piges Væsen. Hun led endnu, som om hun fortsatte Tvisten, skjøndt det ikke skete længere med Iver og Sindrigbed, men det, hun udtrede, fremstattes mere som et Middel til at lække hendes

Modstander frem til en let Seir, end med noget Haab om selv at seire. Vel indskjød hendes medfødte Snarraadighed hende et Par Gange en Bemærkning, eller en Beviisgrund, som vakte Latter og forskaffede hende en siebliffelig Ferdeel; men disse smaa Udbrud af Wittighed tjente kun saa meget desto bedre til at skjule hendes sande Forhold og give Modpartens Triumph et naturligere Udseende, end den vilde have havt uden dem. Omhinder bleve de Tvistende trætte og reiste sig Alle paa een Gang, som om de vilde skilles ad. Nu vovede Tys for første Gang at vende Ansigtet i den Retning, hvorfra Fegnet var kommet. Idet hun gjorde dette, vare hendes Bevægelser naturlige, men varsomme, og hun strakte Armene og gæbede, som om hun var overvældet af Sovnighed. Vibet høretes atter og Pigen var nu vis paa, hvor hendes Glisfer var, uagtet den stærke Belysning, hvori hun selv befandt sig, og det forholdsvis mørke, hvori Eventyrerne stode, forhindrede hende fra at see deres Hoveder, den eneste Deel af deres Skikkelser, som viste sig ovenfor Falken. Det Træ, ved hvilket de havde stillet sig, beskuggedes stærkt af en ubyre Gran, der stod imellem det og Jlden, en Omstændighed, der alene vilde have gjort en Gjenstand indenfor dets Slagskugge usynlig i nogen Afstand. Dette vidste Wildtskotten meget godt og det var en af Grundene, hvorfra han netop havde valgt dette Træ.

Det Sieblif var nær, da det blev nødvendigt for Tys at skride til Handling. Hun skulde sove i en lille

Hytte, der var bleven opført tæt ved hvor hun stod, og hendes Selskabsføster var den allerede omtalte gamle Kjerling. Naar hun først var inde i Hytten, tværs for hvis Indgang den søvnløse Gamle hver Nat pleiede at lægge sig, var Haabet om Flugt næsten tilintetgjort, og hun kunde hvert Dieblik blive kaldt tilsæms. Lykkelighvis kaldte en af Krigerne paa den Gamle og bad hende hente sig noget Vand. Der var en deilig Kilde paa den nordlige Side af Hynten og Heren tog en Kalebas fra en Green, kaldte Tys hen til sig og begav sig hen mod Toppen af Bakken i den Hensigt at gaae ned og tværs over Hynten til den naturlige Kilde. Medens de gik, holdt hun Tys fast ved Haanden, og idet hun kom forbi det Træ, som skjulte Chingachgoof og hans Ven, følte bliin efter sin Tomahawk i den Hensigt at begrave den i den Gamles Hjerne. Men Wildtskysten indsaac det Farlige heri, eftersom et eneste Skrig kunde bringe alle Krigerne over dem, og af menneskekjærlige Hensyn var han desuden imod selve Handlingen. Hans Haand forbindrede derfor Hugget, men idet de Tvende stred forbi, gjentoges Pibet og Huronerinden standsede og betragtede det Træ, hvorfra Lyden syntes at komme, og stod i dette Dieblik ikke ser Skridt fra sine Fjender. Hun tilkjendegav sin Forundring over, at et Egern kunde være paafærde saa sildigt, og sagde, at det bebudede Ulykke. Tys svarede, at hun havde hørt det samme Egern tre Gange i de sidste tyve Minuter og at hun troede, at det ventede paa nogle

af de Smuler, der vare levede fra det sildige Aftensmaal-
tid. Denne Forklaring syntes tilfredsstillende og de gik
atter hen ad Kilden til, medens Mændene fulgte stille og
tæt bag efter dem. Kalebassen var fuld og den Gamle
ilede allerede tilbage, endnu stedse holdende fast om Pigens
Haandle, da hun pludseligt blev greben saa voldsomt i
Struben, at hun maatte slippe sin Fange og forhindredes
fra at gjøre nogen anden Larm, end ved at frembringe en
gurglende Lyd, som af En, der quæles. Slangen slyngede
sin Arm omkring sin Elskedes Liv og foer igjennem Buskene
med hende paa den nordlige Side af Pjynten. Her dreiede
han strar omkring langs med Strandbredden og løb hen
mod Kanoen. Han kunde have taget en mere liges Vret-
ning, men dette kunde maaſkee have ledet til Dydagelse af
Indſfibningsstedet.

Vildſkytten vedblev at spille paa den gamle Kones
Strube ligesom paa Tangenterne af et Orgel, idet han
snart lod hende trække Veiret og snart igjen trykkede Fin-
grene tæt sammen, som om han vilde quæle hende. Men
de korte Mellemrum af Mandedræt bleve godt benyttede og
det lykkedes Heren at udstøde et Par Skrig, der syntes at
vække Uro i Leiren. Krigernes Trampen, idet de sprang
op fra Baalet, hortes tydeligt og i det næste Dieblit viste
tre eller fire af dem sig paa Toppen af Bakken, hvor de
i Modſætning til den lyse Baggrund lignede dunkle Skug-
gebilleder. Nu var det paa Tiden for Jægeren at trække

ſig tilbage. Idet han spændte Been for ſin Fange og gav hendes Strube endnu et Tryk til Afſked, fuldkomment ſaa meget af Korbittrelſe over hendes utømmelige Anſtrengelſer for at gjøre Anſkrig, ſom af nogen Klogſkabsgrund, lod han hende blive liggende paa Ryggen og ilede hen med Buſkene med Riſlen i Ligevegt og Hovedet vendt tilbage ligesom en Løve i Spring.

Andet Kapitel.

Baalet, Kanoen og Kilden, i Nærheden af hvilken Wildſkotten begyndte ſin Flugt, vilde have dannet en temmelig ligefidet Triangel. Afſtanden fra Baalet til Baaden var lidt kortere end Afſtanden fra Baalet til Kilden, hvorimod Afſtanden fra Kilden til Baaden var omtrent ligesaa ſtor ſom den imellem de to førſtnævnte Punkter. Dette gjaldt imidlertid kun om de rette Linier — en Bei til Flugt, ſom Flygtningene ikke kunde benytte, men nødsagedes til at gjøre en Omvei for at komme i Skjul af Buſkene og at følge Krumningen af Strandbredden. Under diſſe vanſkelige Forhold begyndte alſaa Jægeren ſit Tilbage-
tog — Forhold, hvis Miſlighed han indſaae var ſaa meget

deste større, eftersom han vidste, at Indianerne sjældent, naar de overrumpled, især naar de ligge i Skjul, undlade strax at udsende Blinkere til Siderne for at kunne møde deres Fjender paa alle Kanter og om muligt falde dem i Ryggen. Alt noget Lignende nu ogsaa var Tilfældet, sluttede han sig til af de Fodtramp, der ikke alene, som ovenfor bemærket, kom op ad Skrænten, men som ligeledes hørtes at udbrede sig, ikke alene med Bakken bagved, men ogsaa med den yderste Epid's af Puntten lige i den modsatte Retning af den, han selv var i Begreb med at tage. Hurtighed blev folgelig af yderste Vigtighed, eftersom Førfølgerne kunde mødes paa Strandbredden førend Flygningen kunde naae Kanoen.

Uagtet Forholdets paastrængende Bessaffenhed tøvede Wildtskytten dog et eneste Dieblif, førend han styrtede sig ind mellem de Buske, der omgave Kysten. Hans Blod var kommet i Kog ved det hele Dyrtrin og der opstod en Voldsomhed i hans Sind, som ellers var ham fremmed. Fire dunkle Skikkelser viste sig paa Ryggen af Bakken, belyste af den klare Lue, og en Fjende kunde let være bleven offeret i en Haandevending. Indianerne havde standset for at stirre ud i Mørket efter den skraalende Her og med en mindre betænksum Mand end Jægeren vilde en af dem være bleven Dødens visse Bytte. Lykkelighvis var han forsigtigere. Endstjøndt Riflen sank en Emule med den Første af hans Førfølgerne, tog han dog ikke Sigte for at

skyde, men forsvandt i Tøkningsen. Alt naac Strandbredden og følge langs hen med den omkring til det Sted, hvor Chingachgook allerede befandt sig i Kanoen, var kun et Dieblis Sag. Efter at Wildtskytten havde lagt sin Rifsel i Bunden af Kanoen, bukkede han sig for at give den et kraftigt Stød fra Land, men i det samme sprang en stærk Indianer gjennem Buskene og seer ligesom en Panther paa Ryggen af ham. Alt hængte nu i et Haar og et falsk Skridt kunde fordærve Alt. Med en Heimedighed, som vilde have forskaffet en Rømer uforgængelig Gæder, men som, udøvet af et saa ringe og beskedent Væsen, forstedse vilde være gaaet tabt for Verden, naar denne fordringsfri Fortælling ikke var, samlede Wildtskytten hele sin Kraft i een fortvivlet Anstrengelse, stødte til Kanoen med en Styrke, der diebliskelig sendte den hundrede Fod fra Land, og faldt selv forever ud i Søen med Ansigtet nedad, idet hans Angriber nødvendigviis fulgte med.

Skjøndt Vandet var dybt nogle saa Fjerne fra Stranden, gik det dog ikke længere end op til Bryttet paa det Sted, hvor de Kæmpende faldt. Men dette var allerede ogsaa tilstrækkeligt til at tilintetgjøre den, der var sunken under saa mislige Forhold som Wildtskytten. Hans Hænder vare imidlertid fri og den Wilde nødsagedes til at give Slip for at holde sig selv ovenfor Vandet. I en halv Minut opstod en fortvivlet Kamp, omtrent ligesom naar en Alligator rigtigt har grebet et kraftigt Bytte, og der-

paa stode de Begge opreiste, holdende fast i hinandens Arme for at forbindre Brugen af den dræbende Kniv i Mørket. Det er ikke let at sige hvilket Udfald denne heftige personlige Kamp vilde have faaet; thi sem ser Wilde sprang ud i Vandet for at hjælpe deres Ven og Wildtskytten gav sig til Fange med en Værdighed, der var ligesaa mærkelig som hans Selvopoffrelse.

Alt forlade Søen og føre den ny Fange hen til Baalet, medtog kun en Minut. De vare alle saa fordybede i Kampen og dens Følger, at Kanoen ikke blev seet, uagtet den saa nær ved Land, at Delawareren og hans Giffede tydeligt kunde høre hver Stavelse, som yttredes, og hele Selskabet forlod Stedet, idet Nogle vedbleve at søge efter Tus langs med Stranden, medens de Fleste vendte tilbage til Baalet. Her fik Wildtskyttens Modstander sit Veir og sin Sukemmelse saa meget igjen, thi han var bleven overrasket saa stærkt, at han havde været nær ved at quæles, at han kunde fortælle, hvorledes Pigen var sluppen bort. Det var nu for sildigt at forfølge de andre Flyvninge; thi Delawareren saae ikke saasnart sin Ven blive ført ind i Buskene, førend han satte sin Nare i Vandet, og den lette Kano gled lydlost bort, holdende Kours efter Midten af Søen indtil den var udenfor Skudvidde, hvorpaa den søgte Arken.

Da Wildtskytten kom hen til Baalet, saae han sig omgiven af ikke mindre, end otte barske Wilde, blandt

hvilke hans gamle Bekjendt den "slyntrede Eg" befandt sig. Saa snart denne fik et Glimt at see af Fangens Ansyn, talte han afstedes til sine Kammerater, hvorpaa der undslap dem et svagt, men almindeligt Udraab af Blæde og Forundring. De vidste, at den der havde overvundet deres afdøde Ven, ham, der var falden paa den modsatte Side af Søen, befandt sig i deres Hænder og var afhængig af deres Barmhjertighed eller Hævn. Der blandede sig en ikke liden Beundring i de Blikke, som kastedes paa Fangen, en Beundring, som opvales ligesaa meget ved hans nærværende Forfatning, som ved hans foregaaende Bedrifter. Dette Dytrin kan siges at have været Begyndelsen til det store og frygtelige Ny, som Wildtskytten eller Falkerie, som han senere kaldtes, nød blandt alle Stammer imellem New York og Kanada, et Ny, der vistnok var mere indskrænket i territorialt og numerisk Omfang, end det, der besiddes i det civiliserede Liv, men som maaskee opveiede hvad det i saa Henseende manglede ved dets større Nøjsfærdighed og dets fuldkomne Mangel paa Overdrivelse.

Wildtskyttens Arme bleve ikke bundne og han beholdt den fri Brug af sine Hænder efter først at være bleven berøvet sin Kniv. Den eneste Forrygtighed, der blev truffen for at forsikre sig hans Verien, bestod i en utrættelig Vagtvaagivenhed og et stærkt Bastreb, der gik fra den ene Ankul til den anden, ikke saa meget for at forhindre ham i at gaae, som for at forebygge, at han skulde forsøge paa

at undsløbe ved et pludseligt Spring. Selv denne overordentlige Forsigtighedsforanstaltning blev ikke iværksat, førend Fangen var bleven bragt hen til Baalet og man havde forvissnet sig om hvem han var. Det var egentligt en Erkjendelse af hans Mandhaftighed og han følte sig stolt af denne Udmærkelse. Han havde anseet det for sandsynligt, at han vilde blive bunden, naar Krigerne lagde sig til at sove; men at han bandtes i samme Dieblig, han var bleven taget tilfange, viste, at han allerede nu og saaledes tidligt havde indlagt sig et Navn. Medens de unge Indianere befæstede Touget, var han i Uvisshed om, hvorvidt Ohingachgoos vilde være bleven behandlet paa samme Maade, dersom han var falden i Fjendens Haand. Da det unge blege Ansigts Berømtbed grundede sig ikke udelukkende paa hans Held i den feregaaende Kamp, eller paa den Smidhed og Koldblodighed, hvormed han havde ledet de stedfundne Underbandlinger, men den var bleven tydeligt forøget ved Nattens Begivenheder, idet Troleserne, der vare uvidende om Arkens Bevægelser og den Hændelse, hvorved deres Ald var kommen tilsynne, tilskreve en saa listig Fjendes Narvaagenhed Lydagelsen af deres ny Leir. Den Maade, hvorpaa han havde vovet sig ud paa Isden, Bortførelsen eller Flugten af Is og fremfor alt Fangens Selveffrelse samt den Hasthed, hvormed han havde stædt Kanoen fra Land, vare ligesaa mange vigtige Led i den Rjede af Tildragelser, hvorpaa hans vorende Dy grundede sig.

Mange af disse Omstændigheder vare bleven sete, andre forklarede og alle vare de blevene forstaaede.

Medens denne Beundring og disse Overbeviisninger saa uforbeholdent ydedes Bildtskotten, undgik han ikke nogle af de med hans Stilling forbundne Ubehageligheder. Det tillodes ham at sætte sig paa Enden af en Trastamme for at tørre sine Klæder, medens hans forrige Modstander stod ligeoverfor og snart holdt nogle af sine saa Klædningsstykker med Ilden og snart greb sig til Struben, paa hvilken Nærkerne af hans Fjendes Fingre endnu vare fuldkomment sunlige. De øvrige Krigere holdt Raad tæt i Nærheden, efterat Alle de, der havde været ude, vare vendte tilbage for at berette, at der ikke fandtes noget Tegn til, at Andre snege sig omkring i Nærheden af Leiren. Under denne Tingenes Tilstand nærmede den gamle Kvinde, hvis Navn paa Engelsk var „Hunbjørn,“ sig Bildtskotten med knyttede Hænder og ildsprudende Line. Hidtil havde hun været beskæftiget med at skrive en Bestilling, hvorved hun havde spillet sin Dølle med et ikke ringe Held, men efterat det var lykket hende at forfærde Alle saa lanat et Par Lunger kunde række, der vare blevene styrkede ved lang Dølle, henvendte hun dernæst sin Dymarksømhed paa de Bestadigelser, hendes Persen havde lidt under Kampen. Disse vare ingentunde betydelige, men dog af en Bestaffenhed, som maatte vække det Fruentimmers hele Hæseri, der for længe siden havde mistet det Tillokkende ved blidere Gjenstaber

og som var meget tilbøielig til at bevne de Videlser, hun havde udstaaet saa længe som den forsonte Hustru og Moder til Wilde, paa Alle dem, der faldt i hendes Vold. Om end Wildtskytten ikke havde tilføiet hende Skade for bestandigt, havde han dog forarsaget hende en viedblikkelig Smerte, og hun var ikke den, der oversaae en Forurettelse af denne Natur af Hensyn til dens Beræggrund.

„Stinkdyr af et blegt Ansigt!“ begyndte denne forbitrede og halvt poetiske Furie, idet hun rystede sin Næve under Næsen paa den urokkelige Jæger, „Du er ikke engang en Kvinde. Dine Venner, Delawarerne, ere kun Kvinder og Du er deres Faar. Dine egne Landsmænd ville ikke erkjende Dig og ingen Stamme af røde Mænd vil have Dig i dens Wigwamer. Du luster omkring mellem besjortede Krigere. Du faldede vor tappre Ven, som forlod os? Nei, hans store Sjæl foragtede at kæmpe med Dig og vilde hellere forlade hans Legeme, end have den Skam at falde Dig! Men det Blod, som Du udgjød, da Manden ikke længere var tilstede, er ikke sunket i Jorden. Det maa begraves i Dine Jammerraab — hvad er det for en Musik, jeg hører? Det er ikke en rød Mands Klager! — Ingen rød Krieger byler saa ligt et Sviin. De komme fra et blegt Ansigts Strube — et Yengeese Bryst — og klinge ligesaa behageligt som en ung Piges Sang. Hund — Stinkdyr — Murmeldyr — Bæsel — Pindsvin — Tude — Gædderfop — Yengee —“

Du kunde den gamle Kvinde ikke mere; hendes Mand-
 dedræt og hendes Skjeldsord vare udtømte og hun maatte
 standse et Dieblif, skjøndt hun rystede sine Næver for den
 Fangnes Dine og hele hendes rynkede Ansigt var fuldt af
 glubende Hevnajerrighed. Bildtskytten betragtede disse af-
 mægtige Forsøg paa at opbidse med en ligesaa stor Lige-
 gyldighed som en Herre i vor Samfundstilstand betragter
 en pøbelagtig Karls Forbaanelse; thi den Gne følte, at
 en gammel Kvindes Tunge aldrig kan fornærme en Krieger,
 og den Anden veed, at Armod og Gemenhed kun varigen
 kunne vedrøre dem, der tyer til Brugten af dem; men han
 forskaanedes for Diebliffet for flere Angreb, idet den „splin-
 trede Eg“ lagde sig imellem ved at skude Heren tilside og be-
 falede hende at gaae og selv lavede sig til at tage Sæde
 ved Siden af sin Fange. Den gamle Kone fortrak, men
 Jægeren indsaae meget godt, at han vilde være en Gjen-
 stand for alle hendes Plagerier, om ikke for legemlig Mis-
 handling, saalænge han forblev i sine Fjenders Veld; thi
 Intet slaaer saa dybe Rødder som Bevidstheden om, at et
 Forsøg paa at opirre er blevet medt med Foragt, en Føl-
 lelse, der sædvanligen er den passiveste af alle dem, der
 gjemmes i Menneskets Bryst. Den „splintrede Eg“ ind-
 tog roligt den af os nævnte Plads og begyndte efter en
 kort Pause en Samtale, hvilken vi som sædvanligt over-
 sætte for de Væsers Skyld, der ikke have studeret de nord-
 amerikanske Tungemaal.

„Min Ven med det blege Ansigt er meget velkommen.“ sagde Indianeren med et fortroligt Nis og et saa ujult Smil, at Wildtskotten behøvede hele sin Marvaagenhed og ikke lidet af sin Philosophi forat ordage det uden at det mærkedes paa ham, „han er velkommen. Huronerne vedligebolde et varmt Baal for at tørre den hvide Mandes Klæder ved det.“

„Jeg takker Dig, Huroner, eller Mingo, som jeg helst vil kalde Dig,“ svarede Jægeren; „jeg takker Dig for Velkomsten og jeg takker Dig for Baalet. Begge Dele ere gode hver paa sin Maade og det sidste er meget godt for den, der har været ude i en saa kold Kilde som Glimmer-sveilet. Selv Huronerne's Varme kan være behagelig i et saadant Dieblis for en Mand med et Delawarerhjerter.“

„Det blege Ansigt — men min Broder har et Navn? En saa stor Kriger kan ikke have levet uden et Navn!“

„Mingo,“ sagde Jægeren, idet noget af den menneskelige Naturs Svaghed røbede sig i hans Diekast og i Rønnen paa hans Kind, „Mingo, Eder's Tappre kaldte mig Falkevie, formodentlig paa Grund af et hurtigt og sikkert Sigte, medens han laa med sit Hoved i mit Skjed lørend hans Mand seer afsted til de lykkelige Jagtrevierer.“

„Det er et godt Navn! Falken er sikker paa sit Bytte. Falkevi: er ingen Kvinde; hvorfor erholder han sig blandt Delawarerne?“

„Jeg forstaaer Dig, Mingo, men vi betragte Alt

dette som en List af nogle snedige Djævlø og beneate Beskyldningen. Forsynet satte mig som ung blandt Delawarerne og fraregnet hvad de christelige Skikke fordre af min Farve og mine Gaver, haaber jeg at leve og doe i deres Stamme. Men derfor agter jeg alligevel ikke at kaste mine medfødte Rettigheder aldeles bort og vil bestræbe mig for at opfylde et blegt Ansigts Pligter i Samfund med Rødhuder."

"Gødt; en Hurener er ligesaa vel en Rødhud som en Delawarer. Fiskevie er mere en Hurener, end en Kvinde."

"Jeg antager, at Du forstaaer Dine egne Ord. Minas; gjør Du det ikke, tvivler jeg ikke paa, at Satan forstaaer dem. Men dersom Du vil have Noget ud af mig, saa maa Du tale tydeligere; for en Handel kan ikke afsluttes i Blinde eller naar Tungen er bunden."

"Gødt; Fiskevie har ingen klovret Tunge og han siger reent ud, hvad han tænker. Han kjender Moskusrøtten" — med dette Navn betegnede alle Indianere Gutter — "og han har boet i hans Wigwan, men er ikke hans Ven. Han tragter ikke efter Skalver som en ussel Indianer, men kæmper som et modigt blegt Ansigt. Moskusrøtten er hverken hvid eller rød, hverken Dyr eller Fisk. Han er en Vandslange; undertiden i Kilden og undertiden paa Landet. Han biger efter Skalver som en Færstødt. Fiskevie kan vende tilbage og sige ham, hvorledes han har overlistet Hu-

ronerne, hvorledes han er flygtet; og naar hans Dine ere ontaagede, naar han ikke kan see saa langt som fra sin Hytte til Skoven, da kan Falkoie aabne Doren for Huronerne. Og hvorledes skal Byttet deles? Falkoie kan jo tage det Meste og Huronerne ville lade sig noies med det, han lever dem. Skalperne kunne gaae til Kanada; thi et blegt Ansigt har ingen Glæde af dem."

"Godt, godt, splintrede Eg; thi saaledes horer jeg, at man kalder Dig; det er tydeligt Engelsk nok, skjøndt det er sagt paa Irekessisk. Du forstaaer jeg Dig fuldkomment og maa tilstaae, at det endog overgaaer Wingeernes Djævelskab! Det vilde uden Tvivl være let nok at vende tilbage og fortælle Messkusrøttens, at jeg var slurven bort fra Eder, og at indlægge sig nogen Ære ved denne Bedrøft."

"Godt; det er netop det, jeg vilde have det blege Ansigt til at gjøre."

"Ja, ja, det er tydeligt nok. Jeg veed, hvad Du vil have mig til at gjøre, uden flere Ord. Naar jeg først var kommen ind i Huset og spiste Messkusrøttens Brød og spogte og talte med hans smukke Døttre, skulde jeg tilbylle hans Dine med en saa tyk Saage, at han ikke engang kunde see Doren og endnu mindre Landet."

"Godt! Falkoie burde have været en født Huroner! Hans Blod er ikke mere end halvt hvidt!"

"Der tager Du Feil, Huroner, der tager Du ligesaa meget Feil, som hvis Du antog en Ulv for en wild Kat.

Jeg er hvid af Blod, Hjerte, Natur og Gaver, skjøndt en Smule Rødhud af Følelser og Baner. Men naar gamle Hutters Dine ere rigtigt omtaagede og hans smukke Døttre maasse ligge i dyb Søvn og Harry Hurry, den store Gran, som I Indianere kalde ham, drømmer om alt Andet end Ulykker og Alle mene, at Falkesie staaer som en tro Skildvagter paa sin Post, saa behøver jeg ikke at gjøre Andet, end at vise en Fakkell til Signal, aabne Døren og lade Huronerne komme ind, for at de kunne slaae dem Alle ihjel."

"Min Breder tager sikkert Feil; han kan ikke være hvid! Han fortjener at være en stor Høvding blandt Huronerne."

"Det tilstaaer jeg er sandt nok, dersom han kan gjøre Alt dette. Men vas nu paa, Huroner, og vær idet mindste een Gang nogle faa redelige Ord af en ligefrem Mand's Mund. Jeg er en født Christen og de, som komme af en saadan Stamme og høre de Ord, som bleve talte til deres Fædre og ville blive talte til deres Børn lige til Jorden og Alt hvad den indeholder forgaaer, kunne aldrig laane Bistand til saadanne Misgjerninger. Krigslist kan være og er tilladt imod Fjender; men List, Bedrageri og Troløshed imod Venner sømme sig kun for Djævlene blandt de blege Ansigtter. Jeg veed, at der gives hvide Mænd nok til at vække denne Forestilling om vor Natur, men de ere utro imod deres Blod og Gaver og burde, hvis de ikke ere det, være Landstrygere og Forfudte. Intet ærligt blegt Ansigt kan gjøre hvad

Du ønsker, og, for at være saa ligefrem som jeg gjerne vil, heller ingen ærlig Delawarer; med en Wingo forbeder det sig maaffee anderledes."

Huroneren hørte med tydeligt Mishag paa dette Afslag, men beholdt sit Formaal for Die og var altfor uderfundig til at udsætte sig for at forspilde det ved overilet at yttre sin Harm. Han syntes at høre opmærksom til, idet han lod som han smilede, og grublede derefter paa det, han havde hørt.

"Elsker Falkovic Messusrotten?" spurgte han pludseligt; "Elsker han hans Døttre?"

"Ingen af dem, Wingo. Gamle Tom er ikke Mand for at vinde mit Venstab og hvad Døttrene angaaer, saa ere de vel smukke nok til, at enhver ung Mand maa synes godt om dem; men der er Grunde for ikke at fatte nogen stor Kjarlighed til nogen af dem. Heltv er en god Sjæl; men Naturen har lagt en tung Haand paa hendes Forstand, stakkels Ting!"

"Da den vilde Rose da?" udbrod Huroneren — thi Rygtet om Judiths Skjønhed havde ligesaa vel udbredt sig blandt dem, der kunde færdes i Orkenen med samme Letthed som paa en flagen Landvei ved Hjælp af gamle Ornereder, Klipper og splintrede Træer, der vare dem bekjendte af gamle Sagn og Andres Meddelelser, som blandt de hvide Grændseboere — "Da den vilde Rose, er hun ikke sød nok til at blive stukken i min Broders Bryst?"

Wildtsfytten besad for megen medfødt Nidderlighed til at antyde noget imod en Persons gode Navn, der efter sin Natur og Stilling var saa hjælpeløs, og da han ikke vilde sige Usandhed, foretrak han at tie. Huroneren misforstod Bevæggrunden og antog, at skuffet Kjarlighed foranledigede hans Tausbed; men endnu stedse fast besluttet paa at overtale sin Fange for at komme i Besiddelse af de Skatte, hvormed hans Indbildningskraft fyldte Kasketet, fortsatte han sine Angreb.

„Falkovic taler med en Ven,“ vedblev han. „Han ved, at den splintrede Gy er en Mand af Ord, thi de have kjøbslaaet sammen og en Handel aabner Sjælen. Er min Ven ikke kommen hertil paa Grund af en lille Streng, som holdtes af en ung Pige og som kan rulle den stærkeste Krigers bekr Legeme?“

„Nu er Du nærmere ved Sandheden, Huroner, end Du nogensinde har været, siden vi begyndte at tale sammen. Dette er sandt. Men den ene Ende af denne Streng var ikke bunden til mit Hjerte og heller ikke holdt den vilde Rose i den anden.“

„Det er forunderligt! Elsker min Broder med Hovedet og ikke med Hjertet? Og kan den „svage Mand“ rulle saa haardt imod saa stærk en Krieger?“

„Der have vi det igjen; tildeels rigtigt og tildeels forkert. Den Streng, Du mener, er bunden til Hjertet af en stor Delawarer, en af Mohikanernes Stamme, der lever

blandt Delawarerne siden hans eget Folks Adspjittelse og er af Familien Unkas; han hedder Ebingachgoof eller den "store Slange." Han kom hertil, trukken af Strengen, og jeg fulgte med, eller gik reitere sagt i Forveien; thi jeg kom først, uden dog at være trukken af noget Stærkere end Venfkab, hvilket er stærkt nok for den, der ikke er gjerrig paa sine Følelser og er villig til at leve lidt for sine Medmennesker saavel som for sig selv."

"Men en Streng har to Gænder; den ene er knyttet til en Mobilaners Sjæl og den anden —"

"Jh, den anden var jo tæt her ved Baalet for en halv Time siden. Wah-ta! Wah holdt den i sin Haand, hvis hun ikke holdt den til sit Hjerte."

"Jeg forstaaer Din Mening, min Broder," svarede Huroneren alvorlig, idet han for første Gang fattede Traaden i Aftenens Hændelser. "Da den store Slange var stærkest, trak han haardest og Døds blev nødt til at forlade os."

"Jeg troer ikke, at der behøvedes nogen stærk Trækken," bemærkede den Anden, leende paa sin sædvanlige Maade med ligesaa megen Hjertelighed, som om han ikke var fange og udsat for Pinsler eller Død. "Jeg troer ikke, at der behøvedes nogen stærk Trækken; nei jeg gjør ikke. Gud hjælpe Dig, Huroner! Han holder af Pigen, og Pigen holder af ham og det overgik Huronerens Underfundighed at holde to unge Mennesker adffilte, naar en saa stærk Følelse trak dem til hinanden."

„Dg Falkovie og Chingachgoof kom alene ind i vor Leir i dette Grinde?“

„Det er Svøgsmaal, som besvarer sig selv, Mingo! Ja, dersom et Svøgsmaal kunde tale, vilde det besvare sig selv til Din Tilfredshed. I hvilket andet Grinde skulde vi vel komme? Dg dog er heller ikke det saa nsiagtigt; thi vi kom slet ikke ind i Eders Leier, men blot saa langt som til den Gran, som Du seer der paa den anden Side af Bakken, hvor vi stode og iagttog Eders Bevægelser og Udfærd saa længe vi lystede. Da vi vare færdige, gav Slangen sit Tegn og saa gik Alt netop, som det skulde, lige indtil det Dieblit, da hin Landstruger sprang op paa Ryggen af mig. Ja, vi kom i den Hensigt og ikke i nogen anden, og vi fik ogsaa det, vi vilde have; det nytter ikke at sige Andet. Iys er slugtet med en Mand, der er saa godt som hendes Egtefælle, og der maa hændes mig hvad det vil, saa er dog det Gode blevet ernaaet.“

„Hvilket Tegn eller Signal underrettede den unge Pige om, at hendes Elsker var i Nærheden?“ spurgte den gamle Huroner med større Nysgjerrighed, end han pleiede at røbe.

Wildtskytten lo atter og syntes at fryde sig ligesaa inderligt over det heldige Udfald af Bedrivten, som om han ikke var bleven dens Dffer.

„Eders Egern ere nogle store Springføre, Mingo!“ udbrod han, endnu leende; „Ja, de ere virkelig nogle store

Springfyre! Naar andre Folks Egern ere hjemme og i Seng, saa hoppe Eders omkring mellem Træerne og pibe og synge, saa at endog en Delawarer Pige kan forstaae deres Muik! Ja, der gives firbenede Egern og tobenede Egern og lad mig faae de sidste hvor der er en god stram Streng mellem to Hjerter. Bringer denne dem sammen, saa sig de andre dem, naar de skulle trække stærkest!"

Hurenoren saae opbragt ud, skjøndt det lykkedes ham at undertrykke ethvert voldsomt Udbrud af Forbittrelse. Han forlod kort efter sin Fange og begav sig hen til de øvrige Krigere, hvem han meddeelte Hovedindholdet af det, han havde hørt. Ligesom hos ham selv blandede sig ogsaa hos dem Beundring med Harmen over deres Fjenders Kjæbhed og Lykke. Tre eller fire af dem besteg den lille Skrant og betragtede det Træ, hvorved Eventyrerne havde vesteret sig, og en af dem gik endog ned ad Skranten og undersøgte Fodsporene ved Træets Rod for at forvise sig om Forflaringens Sanddrubed. Udfaldet bekræftede Fangens Fortælling og de vendte Alle tilbage til Baalet med forøget Forbauselse og Urefrygt. Sendebudet, som var ankommen med en eller anden Underretning fra Hoben ovenfor, medens de to Eventyrere bespejdede Leiren, blev nu sendt tilbage med Svar og medbragte uden Tvivl Efterretning om alt det Forefaldne.

Lige indtil dette Dieblil havde den unge Indianer, der var bleven seet at spadserere med Tys og et andet Fru-

entimmer, ikke gjort noget Skridt for at aabne en Samtale med Bildskytten. Han havde endog holdt sig afsides fra sine Venner, idet han gik tæt forbi Sværmen af de yngre Qvinder, som flokkede sig, afsides som sædvanligt, og med dæmpet Stemme talte om deres forrige Selskabs søsters Flugt. De fandt maaskee ligesaa meget Behag som Grund til Harmen i det, der var bandet. Deres kvindelige Sympathier holdt med de Glsfende, hvorimod deres Stoltbed knyttede sig til deres egen Stammes Hæder. Det er ogsaa muligt, at de overlegne personlige Fortrin hos Tys gjorde hende farlig for nogle af den yngre Deel af Gruppen, og det var dem ikke ukjært, at hun ikke læn- gere stod i Veien for deres eget Herredømme. I det Hele taget var imidlertid den bedre Følelse den overveieude; thi hverken den vilde Tilstand, hvori de levede, Stammer- nes egenkjerlige Fordømme, eller deres haarde Skjebne som Indianerinder kunde aldeles overvinde deres Kjons uudslykkelige Tilbøielige for det Dmme. En af de unge Piger so endog af Beilerens trostesløse Blikke, medens han ind- bildte sig, at han var bleven forladt, en Omstændighed, der syntes pludseligt at vække hans Mod og foranledigede ham til at skrige hen til den Irrestamme, hvorpaa Fangen sad og tørrede sine Klæder.

„Dette er „Pantheren!“, sagde Indianeren, idet han pralende slog med Haanden paa sit nøgne Bryst paa en

Maade, som skulde udtrykke, hvor stor en Begt han ønskede at lægge i den.

„Dette er Falkesie,“ svarede Wildtskytten roligt, idet han antog det Navn, under hvilket han vidste, at han i Fremtiden vilde blive bekendt imellem alle de irøfenske Stammer. „Mit Syn er skarpt; er min Broders Spring langt?“

„Herfra til Delawarernes Landsbyer. Falkesie har stjaalet min Kone; han maa bringe hende tilbage, ellers kommer hans Skalp til at hænge paa en Stang og blive tørret i min Wigwam.“

„Falkesie har ikke stjaalet Noget, Huroner. Han kommer ikke af Tyveslægt og har heller ikke Tyvegaver. Din Kone, som Du kalder *Wab-ta!-Wab*, vil aldrig egte en Rodhud fra Kanada; hendes Sjæl er i en Delawarers Hytte og hendes Legeme er gaaet bort for at søge den. Jeg veed, at Pantheren er rask; men den kan ikke holde Skridt med en Qvindes Duffer.“

„Delawarernes Slange er en ussel Malequabbe, der holder sig i Vandet; han er bange for at staae paa fast Jord som en modig Indianer.“

„Naa, naa Huroner; det er dog temmelig uforsskæmmet, eftersom det ikke er en Time siden, at Slangen stod ikke hundrede Fod fra Dig og vilde have prøvet Din Huds Eeghed med en Riffelfugle, da jeg viste ham Dig, dersom jeg ikke havde lagt Begten af en Smule Fornuft paa hans

Haand. Du kan maaskee bedrage frygtsomme Pigeborn i Kolonierne med Dit Pantherbyl, men en Mand's Øren kunne skjelne Sandt fra Mandt."

"Tys spotter ham! Hun seer, at han er halt og en daarlig Jæger, og han har aldrig været paa Krigsstien. Hun vil tage en Mand til Husbønde og ikke en Saabe."

"Hvoraaf veed Du det, Panther?" svarede Wildtskytten leende. "Du seer hun er gaaet ud i Søen; maaskee foretrækker hun en Larvred for en Marekat. Med Hensyn til Krigstier har hverken Slangen eller jeg megen Erfaring, det tilstaae vi villigt; men hvis Du ikke kalder denne saaledes, maa Du kalde den ligesom Pigerne i Kolonien kalde den, den slagne Landevei til Egteskab. Lyd mit Raad, og søg Dig en Kone blandt de unge Huronerinder; Du faaer aldrig nogen med hendes gode Willie blandt Delawarerne."

Pantheren greb efter sin Tomahawk og da Fingrene naaede Haandfanget, spillede de krampagtigt, som om deres Herre vakkede mellem Klogskab og Forbittrelse. I dette Diebluk nærmede den „splintrede Eg“ sig og bragte ved en myndig Gebærde den unge Mand til at fjerne sig, hvorpaa han selv satte sig paa sin forrige Plads ved Siden af Wildtskytten. Her blev han siddende taus en liden Stund og iagttog en indianer Høvdings alvorlige Tilbageholdenhed.

"Falkesie har Diet," begyndte Dreksieren omhøder; "hans Syn er saa skarpt, at han kan see Sandheden i

den mørke Nat, og vere Dine have været forblindede. Han er en Ugle og Mørket kan ikke skjule Noget for ham. Han bør ikke fælde sine Benner. Han har Ret."

"Det glæder mig, at Du tænker saaledes, Wingo," svarede den Anden: "thi en Forræder er i mine Dine værre end en Kryster. Jeg bryder mig saa lidt om Viossfusretten, som det er det ene blege Ansigt tilladt at bryde sig om det andet; men jeg bryder mig for meget om ham til at overraske ham paa den Maade, som Du ønskede. Efter mine Begreber strider, kort sagt, enhver List, undtagen List i aabenbar Krig, baade mod Loven og hvad vi Hvide kalde Evangeliet."

"Min Broder med det blege Ansigt har Ret; han er ingen Indianer, som kan glemme sin Manitu og sin Farve. Hurerne vide, at de have en stor Krieger i deres Fange, og de ville behandle ham som en saadan. Skal han vines, skulle hans Wiinsler blive saadanne, som ingen almindelig Mand kan udhelde, og skal han behandles som Ven, skal det være Hordingers Bønskab."

Medens Hureren udtalte denne overordentlige Forsikring om Høiaatelse, betragtede hans Nic stjaalet hans Tilhørers Maaen for at ordage, hvorledes han optog denne Kompliment, skjøndt hans Alvorlighed og tilsyneladende Oprigtighed vilde have forhindret Enhver, der ei var drevnen i Snedigbed, fra at ordage hans Betægsgrunde. Wildtskytten horte til de Umistreffes Klasse og da han kjendte

Indianernes Begreber om hvad der udgjør Mætelse med Henhyn til Behandlingen af Fanger, følte han Blodet stivne i sine Aarer ved Forkyndelsen, selv medens han vedligeholdt et saa uforandret Udseende, at hans skarpsynede Modstander ikke kunde opdage noget Tegn paa Svagbed i det.

„Gud har givet mig i Dine Hænder, Huroner,“ svarede Fangen omsider, „og Du vil formodentligt kjøbe Dit Mied paa mig. Jeg vil ikke prale af hvad jeg kan gjøre under Piinsler; tbi jeg er endnu ikke blevet prøvet og Ingen kan tale derom, førend han er bleven det; men jeg skal gjøre mit Bedste for ikke at gjøre det kelt Skam, blandt hvilket jeg er bleven opdraget. Imidlertid ønsker jeg nu, at Du vil være Vidne til, at jeg er aldeles af hvidt Blod og tillige naturligtvis af hvide Gaver; skulde jeg derfor bukke under og glemme mig selv, haaber jeg, at Du vil give den Skylden, som fortjener den, og ingenlunde give Delawarerne eller deres Venner og Bundsforvante, Modikanerne, den. Vi ere Alle skabte med større eller mindre Svagbed og jeg frygter, at det horer til et blegt Ansigt at bukke under for store legemlige Smerter, hverimed en Rødhud synger sine Sange og praler af sine Bedrifter lige i Dinene paa sine Fjender!“

„Vi ville faae at see, Salkevie har et godt Haisyn og han er seig. Men hvorfor skulde han vinde, naar Huronerne elske ham? Han er ikke deres fødte Fjende og een

Krigers Død vil ikke kaste en Sky imellem dem for bestandigt."

"Saa meget desto bedre, Huroner; saa meget desto bedre. Imidlertid ønsker jeg dog ikke at skylde en Misforstaaelse af vore Meninger Noget. Det er nu meget godt, at I ikke bære noget Nag for en Krigers Skyld, der faldt i Kampen; og dog er det ikke sandt, at der ikke er Fjendskab — lovligt Fjendskab, mener jeg — imellem os. Forsaavidt jeg overhovedet har Rødhuds-Følelser, har jeg Delaware-Følelser, og Du kan nu selv domme om, hvorvidt de ere venstabelige med Wingoerne."

Wildtskytten standsede; thi et Slags Gjenfærd viste sig for ham, der pludseligt afbrød hans Tale og virkelig for et Dieblis bragte ham til at betvivle hans udfregne Svns Trosskab. Betty Gutter stod ved Baalet ligejaa roligt, som om hun hørte til Stammen.

Medens Jægeren og Indianeren sadde og iagttog de Bælgelser, der gjensidigen forraadte sig i deres Ansigter, havde Pigen ubemærket nærmet sig, idet hun uden Tvivl var stegen op fra Strandbredden paa den sødlige Side af Pynten, eller den, der var nærmest ved det Sted, hvor Arken havde ankret, og var gaaet hen til Baalet med den for hendes Enfoldighed særegne Frygtløshed, hvilken tillige rigtignok retfærdig gjordes ved den Behandling, Indianerne tidligere havde vist hende. Saasnart den „sølintrede Eg“ bemærkede Pigen, gjenkjendte han hende og kaldte paa to af de yngre

Krigere, som Hovdingen sendte afsted for at undersøge, om hendes Ankomst ikke var Forløberen for nok et Angreb. Derpaa tilkjendegav han Hetty, at hun skulde komme nærmere.

„Jeg haaber, at Deres Besøg er et Tegn paa, at Slangen og Tys ere i Sikkerhed, Hetty,“ sagte Wildtskytten, saasnart Pigen havde efterkommet Hurenereis Dpforderung. „Jeg tænker ikke, at De er kommen i Land i det samme Grinde, som De kom forrige Gang.“

„Denne Gang bad Judith mig at gaac, Wildtskytte,“ svarede Hetty; „hun roede mig selv i Land i en Kano, saasnart Slangen havde viist hende Tys og fortalt sin Historie. Hvor Tys er smuk i Nat, Wildtskytte, og hvor meget lykkeligere seer hun ikke ud, end da hun var hos Hurenerne.“

„Det er Natur, Pige; ja, det kan antages for menneskelig Natur. Hun er hos sin Irelovede og er ikke længre bange for at faae en Winge til Mand. Efter min Formening vilde endog Judith tabe det meste af sin Skjoneshed, dersom hun troede, at hun skulde skjenke en Winge den; Tilfredshed er et stærkt Værn for et smukt Udseende og jeg tør indestaae for, at Tys er saare tilfreds nu, da hun er ude af disse Uslingers Hænder og hos sin udvalgte Krieger! Sagde De ikke, at Deres Søster bad Dem gaac i Land? Hvorfor gjorde Judith det?“

„Hun bad mig gaac at see til Dem og fortoge paa at overtale de Vilde til at tage imod flere Elephanter for

at løslade Dem; men jeg har taget Bibelen med; den vil udrette mere, end alle Glepbanterne i Faders Kiste!

„Og Deres Fader, gode, lille Hetty, og Hurry, vidste de Noget af Deres Grinde?“

„Nei Intet, de sov Begge og Judith og Slangen ansaae det for bedst ikke at vække dem, for at de ikke igjen skulde faae Lust til at drage ud efter Skalper, naar Ivs fortalte dem, hvor saa Krigere og hvor mange Qvinder og Børn der er i Peiren Judith led mig ikke have No, før jeg gik i Land for at see, hvad der var tilstødt Dem.“

„Godt, det er mærkeligt hvad Judith angaar! Hvorfor men hun er saa urelig for mig? Ja, nu seer jeg, hvorledes det forholder sig; nu forstaaer jeg hele Sammenhængen. De maa vide, Hetty, at Deres Søster er bange for, at Harry Mardy skulde vaagne og buse lige i Hænderne paa Djenden igjen i den Tanke, at han burde hjælpe mig i denne Sag som sin Reisekammerat! Hurry er rigtignok en Kusentast; men jeg troer ikke, at han vilde rove saa Meget for min Skuld som for sin egen.“

„Judith bryder sig ikke om Hurry, skjøndt Hurry bryder sig om hende,“ svarede Hetty uskyldigt, men meget bestemt.

„Jeg har hørt Dem sige det Samme før; ja, jeg har hørt det af Dem Pige og dog er det ikke sandt. Man opbeholder sig ikke blandt en Stamme uden for en Deel at see, hvorledes Kjærligheden arbejder sig ind i et Fruentimmers Hjerter.“

Uagtet jeg selv ingensunde har Lyst til at giøte mig, har jeg dog været en Tilskuer blandt Delawarerne og dette er en Sag, hveri de blege Ansigters og Rødhudernes Gaver ere ens. Naar Følelsen begynder, bliver den unge Kvinde tankesuld og har kun Dine og Dren for den Kriger, der har indtaget hende; derpaa følger Tungvindighed og Sukken og deslige, hvorpaa hun ofte, især naar Sagen ikke kommer til Forklaring, vender om til at bagtale og dadle Ynglingen for de selv samme Ting, som hun bedst kan lide hos ham. Nogle unge Skabninger ere overlede med at vise deres Kjærlighed paa denne Maade og efter min Formening hører Judith til dem. Jeg har endog hørt hende benegte, at Hurry er smuk, og det maa virkelig være kommet vidt med det unge Fruentimmer, der kan gjøre det "

"Det unge Fruentimmer, der synes om Hurry, vil tilstaae, at han er smuk. Jeg finder Hurry meget smuk. Wildtskytte, og er overbevist om, at Enhver, der har Dine, maa finde det. Judith kan ikke lide Harry March og det er Grunden, hvorfor hun har Meget at udsætte paa ham."

"Naa, naa, min gode, lille Hetty, tag det kun som De selv vil. Om vi ogsaa snakkede fra nu af og til Vinter, saa vilde dog hver beholde sin Tro, og Ord ere til ingen Nytte. Jeg maa troe, at Judith er meget skudt i Hurry og tidligt eller seent faaer ham, og det netop paa Grund af den Maade, hvorpaa hun bagtaler ham; og jeg

ter paastaae, at De er af den ganske modsatte Mening. Men husk paa, hvad jeg nu siger Dem, Pige, og lad som om De ikke veed det," vedblev dette Bøsen, der var saa fløvt i et Punkt, hvori Mandfolk i Almindelighed ere hurtige nok til at gjøre Sydagelser, og saa skarpsindigt i andre Anliggender, der vilde have sat største Deelen af Menneskeslægten's Jagtagelseserne i Forlegenhed; "jeg seer, hvorledes det forholder sig med disse Landstrygere. Den splintrede Eg har forladt os, som De seer, og taler hist med sine unge Mænd, og skjøndt han er for langt borte til at kunne høres, kan jeg dog se, hvad han siger til dem. De faae Befaling til at holde Die med os og til at udfinde, hvor Skanoen skal møde Dem for at bringe Dem tilbage til Arken, og derpaa bemægtige sig Alle og Alt hvad de kunne. Det gjør mig ondt, at Judith sendte Dem, for jeg antager, at hun længes efter, at De skal komme tilbage igjen."

"Alt det er afgjort, Wildtskytte", svarede Pigen med dampet Stemme og paa en fortrolig, betydningsfuld Maade "og De kan være vis paa, at jeg skal overlise den bedste Indianer af dem Alle. Jeg veed nok, at min Forstand er svag, men jeg har dog faaet nogen, og De skal faae at see, hvorledes jeg skal bruge den for at femme tilbage, naar mit Grinde er udrettet."

"Ak, stakkels Pige, jeg er bange for, at Alt dette er lettere sagt, end gjort; de ere et forgiftigt Slags Dgler og deres Gift er ikke bleven svagere ved Tabet af Tys.

Naar, jeg er glad for, at dog Slangen slap bort med Pigen; thi nu er der i det mindste to Lykkelige; hvorimod der, hvis han var falden i Wingoernes Hænder, vilde have været to Ulykkelige og en Tredie, der langt fra ikke vilde have været saaledes tilmede som et Wiensske onsker at være det."

"Nu erindrer De mig om en Deel af mit Grinde, som jeg næsten havde glemt, Vildtskytte. Judith bad mig spørge Dem om, hvad De troede, at Hurerne vilde gjøre ved Dem, dersom De ikke kunde blive løskjøbt, og hvad hun helst skulde gjøre for at være Dem til Nytte. Ja, det var den vigtigste Deel af Grindet — hvad hun helst skulde gjøre for at være Dem til Nytte."

"Det troer nu De, Hetro, men det gjør Intet til Sagen. Unge Qvinder ere tilbøielige til at lægge størst Vægt paa det, som meest rører deres Følelse; dog lige meget, tag De det som De vil, men pas bare paa, at disse Landstrygere ikke bemægtige sig en Kane. Naar De kommer tilbage til Arken, saa beed dem at holde god Vagt og tilige at holde den under Seil, især om Natten. Det kan ikke vare mange Timer, førend Tropverne ved Floden erfare Noget om dette Streisparti, og saa kunne deres Fjender vente Udsætning. Der er kun en Dagmarsch til det nærmeste Fort og egne Soldater ville ikke sidde med Hænderne i Skjødet, naar Fjenden er i Nærheden. Det er mit Raad og De kan siige Deres Kader og Hurry, at det nu vil være en daarlig Bestilling at gaae paa Jagt efter Skalper, da

Wingoerne ere aarvaagne, og at Inlet kan frelse dem førend Dropperne komme, undtagen et bredt Bælte af Vand imellem dem og de Wilde."

"Hvad skal jeg sige til Judith om Dem, Bildtsfytte? Jeg veed, at hun sender mig tilbage igjen, dersom jeg ikke siger hende Sandheden om Dem."

"Naa, saa sig hende da Sandheden. Jeg seer ingen Grund for, at Judith Hutter ikke ligesaa godt kan høre Sandheden om mig, som en Løgn. Jeg er en Fange i Indianerbønder og ikkun Forsvnet veed, hvad Enden vil blive! Hør engang, Hetty," vedblev han, idet han dæmpede sin Stemme og talte i en mere fortrolig Tone, "De er jo rigtigt nok lidt svag paa Forstanden, men De forstaaer Dem noget paa Indianerne. Her er jeg nu i deres Hænder efter at have fældet en af deres stolteste Krigere, og de have søgt at formaae mig ved Frugt for Følgerne til at forraade Deres Fader. Jeg forstaaer de Skurke ligesaa godt, som om de havde sagt mig det reent ud med deres Tunge. De friste mig paa den ene Side ved Hjerlighed og paa den anden ved Frugt og troe, at Urlighe- den vil vige imellem disse To. Men underret Deres Fader og Hurry om, at ingen af Delene nytter; hvad Slan- gen angaaer, saa veed han det allerede."

"Men hvad skal jeg sige Judith? Hun sender mig bestemt tilbage, dersom jeg ikke stiller hende tilfreds."

"Naa, saa sig hende det Samme. Uden Tvivl ville

de Vilde prøve paa deres Piinsler for at faae mig til at bukke under og hegne Tabet af deres Kriger, men jeg skal holde ud imod naturlig Svaghed det bedste jeg kan. De kan sige til Judith, at hun skal være ubekymret for min Skyld; det vil holde haardt, det veed jeg nok, eftersom en hvid Mands Gaver ikke gaae ud paa at prale og synge under Piinsler, da han i Almindelighed har mindst Med, naar han lider meest; men sig hende kun, at hun ikke skal være bekymret for min Skyld. Jeg troer nok, at jeg skal kunne udholde det; men det kan hun stole paa, at om jeg ogsaa bukker nok saa meget under og fuldkomment beviser, at jeg er hvid, ved at jamre og klage, ja endog ved Taarer, saa skal jeg dog aldrig falde saa dubt, at jeg fer raader mine Venner. Naar det kommer saa vidt, at de begynde paa at brænde Huller i Kjedet med gløende Vandstokke, eller sonderbugge Kroppen og rykke Haaret ud med Nede, da gaaer Naturen maaskee af med Sciren hvad Klynken og Klagen angaaer, men dermed er ogsaa disse Landstrygeres Triumph forbi og intet mindre, end at Gud selv giver sig Djævlene i Bøld, kan faae en ærlig Mand til at blive sin Farve og sin Pligt utro."

Hetty hørte paa ham med stor Opmærksomhed, og hendes blide, men talende Naasyn røbede en varm Deeltagelse for den formicentlige Lidendes tilkommende Smerten. I Begyndelsen syntes hun at svæve i Uvisshed om, hvortledes hun skulde forholde sig; derpaa greb hun Vildstyttens

ene Haand og raadede ham fjærligt til at laane hendes Bibel og læse i den, medens de Vilde foretog deres Piinsler. Da han nu oprigtigt tilstod, at det oversteg hans Kræfter at læse, tilbød hun endog at blive hos ham og selv udøve denne hellige Forretning. Tilbudet affloges med Venlighed og da den „splintrede Eg“ nu var i Begreb med at nærme sig dem, opfordrede Vildtskytten Pigen til at gaae, efter først endnu engang at have paalagt hende at forsikre Arkens Beboere om, at de ganske kunde forlade sig paa hans Troskab. Hetty gif da bort og nærmede sig Fruetimmerne med ligesaa megen Tillid og Fatning, som om hun selv havde hørt til Stammen. Huroneren indtog derimod sin gamle Plads ved Siden af sin Fange og begyndte at fremsætte sine Spørgsmaale med en øvet indiansk Raadgivers hele snedige Eindrigbed, medens hans Modstander tilintetgjorde alle hans Forsøg ved de selvsamme Midler, der vides at være de kraftigste til at overvinde Civilisationens fordringsfuldere Politiks Kiinbed, eller med andre Ord, ved i sine Svar at helde sig til Sandheden og til Sandheden alene.

Credie Kapitel.

De unge Mænd, der havde været ude paa Speideri i Anledning af Hettys pludselige Komme, vendte snart tilbage med den Efterretning, at det ikke var lykket dem at gjøre nogen Lydagelse. En af dem havde endog begivet sig langs med Strandbredden lige hen til Stedet ligeoverfor Arken, men Mørket havde aldeles skjult dette Fartøj for hans Sine. Andre havde anstillet Undersøgelser i forskjellige Retninger og overalt havde Nattens Stilhed forenet sig med Skovens Taushed og Ensomhed.

Maa antog folgeligt, at den unge Pige var kommen alene, ligesom ved hendes forrige Besøg og i et lignende Grinde. Trokserne vidste ikke, at Arken havde forladt Kastellet, og der lagdes Planer til Bevægelser, som, om de end ikke for Diebliffet skulde iværksættes, i hoi Grad foretogede Fornemmelsen af Sikkerhed. Der blev altsaa udstillet Poster og Alle overlode sig med Undtagelse af Skildvagterne til Sovnen.

Der var blevet draget tilstrækkelig Omhu for Fangens Bevogtning uden at tilføie ham unødvendige Lidelser og det tillodes Hetty at vælge sig en Plads iblandt de indianse Piger saa godt som hun kunde. Hun fandt ikke den Førelommenhed, som Tus havde viist hende, men hendes Divale sikrede hende ikke alene mod Smertes og Fangenskab, men

forfaffede hende endog en Anfeelse og Opmærksomhed, der stillede hende, hvad Bequemmeligheden angik, paa en fuldkomment lige Fod med de vilde, men blide Væsener, der omgave hende. Hun blev forsynet med et Skind og redede sit Leie paa en Runke Qvas lidt affides fra Hytterne. Her faldt hun snart i en dyb Sovn ligesom alle de Andre.

Der fandtes nu tretten Mandfolk i Flokken og tre af disse holdt Vagt ad Gangen. Een opheldt sig imidlertid i Skyggen ikke langt fra Baalet. Det paalaa ham at bevogte Fangen, at sørge for, at Ilden ikke blussede for stærkt, saa at den belyste Stedet, og ei heller gik aldeles ud, samt i det Hele taget at holde Nie med Tilstanden i Leiren. En Anden vandrede fra den ene Strandbred til den anden tværs over Puntens Baas, medens den Tredie skred langsomt hen langs med Kysten omkring den yderste Odde for at forebygge en Gjentakelse af den Overrumpling, der allerede havde fundet Sted een Gang samme Nat. Disse Foranstaltninger vare langt fra at være sædvanlige blandt Wilde, som i Almindelighed stole mere paa Læmmelighedsfuldbeden af deres Bevægelser, end paa en Marvaagenhed af en saadan Beskaffenhed, men de vare bleve foranledigede ved de særegne Forhold, hvori Huronerne nu befandt sig. Deres Stilling var deres Fjender bekjendt og kunde ikke let forandres paa en Tid, der krævede Hvile. De satte maaskee ogsaa deres største Tillid til Kundskaben om det, de troede der foregik høiere oppe paa Eøen og som efter deres Formening til-

straffeligt vilde beskjeftige alle de blege Ansigter, der vare i Frihed, tilligemed deres eneste indianske Bundsforvante. Det var ligeledes sandsynligt, at den „svlintrede Eg“ vidste, at han i sin Fange besad den farligste af alle sine Fjender.

Den Hurtighed, hvormed de, der ere vante til Marvaagenhed eller til en Levemaade, hvorved Roligheden ofte afbrydes, falde i Sovn, er ikke det mindste Phænomen i vor gaadefulde Tilværelse. Ikke saasnart hviler Hovedet paa Pudsen, før Bevisstheden er borte og dog synes Sjælen til den bestemte Tid at vække Legemet ligesaa nøiagtigt, som om den imedens havde staaet Skildvagt over det. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at de, som vækkes saaledes, vaagne ved Tankens Indflydelse paa Materien, skjøndt Maaden, hvorpaa denne Indflydelse udøves, maa forblive skjult for vor Nysgjerrighed indtil det, hvis den Tid nogensinde kommer, bliver forklaret ved Sjælens fuldstændige Oplysning om alle menneskelige Mysterier. Saaledes forholdt det sig med Hetty Hutter. Saa svag som den ulegemlige Deel af hendes Tilværelse end ansaas for at være, var den dog virkiom nok til at lade hende staae Dinene op ved Midnat. Hun vaagnede ved den Tid og efterat have forladt sit Leie af Skind og Dvas, vandrede hun uskyldigt og aabenlyst hen til Emmerne af Jlden og rørte op i dem, som om hun var bleven lidt forfrossen ved Mattens Kjølighed i Skoven i Forbindelse med hendes saare ukunstlede Leie. Idet Quen

blussede op, belyste den den vagthavende Huroners brune Ansigt og hans sorte Dine sunklede i dens Ekin ligesom Pantherens, naar den forfølges til sin Hule med gleende Brande. Men Hetty følte ingen Frygt og nærmede sig det Sted, hvor Indianeren stod. Hendes Bevægelser vare saa naturlige og saa aldeles fri for Listens eller Bedrageriets Snigen, at han indbildte sig, at hun alene var staaen op paa Grund af Natens Kjølighed, noget meget Almindeligt i en Bivouak og som mindst af Alt maaskee er skikket til at vække Mistanke. Hetty talte til ham, men han forstod ikke Engelsk. Derpaa betragtede hun den sovende Fange næsten en Minut og begav sig langsomt bort paa en bedrøvet, tungsindig Maade.

Den unge Pige søgte slet ikke at skjule sine Bevægelser. En saadan sündrig Udvei overgik hendes Kræfter men hendes Fjed vare lette som sædvanligt og neppe hørlige. Idet hun tog Retningen med den yderste Evids af Pynnten, eller det Sted, hvor hun havde landet paa sit første Tog og hvor Tys havde bestegit Kanoen, saae Skildvagten hendes lette Skikkelse efterhaanden forsvinde i Mørket uden at han blev urolig derefter eller forandrede Stilling. Han vidste, at Andre stode paa Udkig, og troede ikke, at en Person, der to Gange havde frivilligt indfundet sig i Leiren og allerede aabenlyst forladt den, nu vilde frelse sig ved Flugten. Pigens Udfærd vakte kort sagt ikke større Opmærksomhed, end enhver Persons af svage Landskaver

vilde vække i det civiliserede Samfund, hvorimod hun her betragtedes med større Erbødighed og Agtelse.

Hetty havde vistnok ikke noget klart Begreb om Lokaliteterne, men fandt dog ned til Stranden, som hun naaede paa samme Side af Pynten, hvor Leiren var bleven opslaaet. Ved at følge langs med Vandet Nærd efter, mødte hun snart den Indianer, der havde Post ved Kysten. Det var en ung Kriger og da han hørte hendes lette Fjed i Gruset, nærmede han sig hurtigt, skjundet med et intet mindre end truende Bæsen. Mørket var saa tykt, at det ikke var let at gjenkjende nogen Skikkelse i Skovens Skugge i en Afstand af tyve Fod og aldeles umuligt at skjelne en Person, uden at være den saa nær, at man kunde røre ved den. Den unge Hurener robede en vis Ergrelse, da han mærkede hvem han havde mødt; thi han ventede oprigtigt talt sin Elskede, der havde lovet at fordrive Midnatsvagtens Kjedsommelighed ved sin Nærværelse. Denne Mand kunde heller ikke Engelse, men var ikke forundret over, at Pigen var oppe paa denne Tid. Saadanne Ting forefaldt hyppigt i Indianernes Landsbyer og Leire, hvor Sænen er ligesaa uregelmæssig som Maaltiderne. Desuden hjalp den stakkels Hettys bekjendte Forstandssvagbed hende ved denne ligesom ved de fleste andre Leiligheder, hvor hun kom i Berøring med Indianerne. Ugerlig over sit stufede Haab og utaalmodig over Nærværelsen af en Person, som han ansaae for en paatrængende Gjest, betydede den

unge Kriger Pigen, at hun skulde gaae videre og holde sig langs med Strandbredden. Hetty adlød, men idet hun gik, talte hun høit paa Engelsk med sin sædvanlige blide Røst, der kunde høres i nogen Afstand paa Grund af Nat-
tens Stilhed.

„Dersom Du antog mig for en Huronerpige, Kriger.“ sagde hun, „saa undrer det mig ikke, at Du blev saa lidt fornøiet. Jeg er Hetty Hutter, Thomas Hutters Datter, og har aldrig mødt noget Mandfolk om Natten; thi Moder sagde steds, at det var urigtigt og at anstændige unge Piger ikke burde gjøre det; jeg mener anstændige unge Piger blandt de blege Ansigter; thi jeg veed nok, at Skif-
tene ere forskjellige i de forskjellige Dele af Verden. Nei, nei, jeg er Hetty Hutter og vilde ikke engang mødes med Harry Hurry, om han ogsaa faldt paa sine Knæ og bad mig derom; thi Moder sagde, at det var urigtigt.“

Da Hetty havde udtalt disse Ord, havde hun naaet det Sted, hvor Kanoerne vare komne i Land og som paa Grund af Krumningen af Landet og Krattet vilde have været aldeles skjult for Skildvagten, selv om det havde været høilys Dag. Dog andre Fjed havde ramt Elskerens Dre og han var allerede næsten for langt borte til at kunne høre den unge Piges sølvklare Stemme. Dog Hetty der kun var beskæftiget med sine egne Tanker og Planer, vedblev at tale, skjøndt Blidheden af hendes Røst forhindrede

men alle Mødre burde kunne læse, hvorledes skulde de ellers lære deres Børn det? Vær vis paa, Judith, at Wildtskytten ikke kan have havt nogen Moder, ellers havde han nok kunnet læse."

"Sagde Du ham, at jeg havde sendt Dig i Land, Judith, og hvor bekymret jeg var over hans ulykkelige Skjebne?" spurgte den ældre Søster utaalmodigt.

"Jeg troer, at jeg gjorde det, Judith, men Du veed, at jeg kun har en svag Ferstand, og maaffee har jeg glemt det. Men jeg sagde ham, at Du havde sat mig i Land, og han sagde mig en heel Deel, som jeg igjen skulde sige til Dig, og det buffer jeg godt; thi mit Bled isnede, medens jeg hørte paa ham. Han bad mig sige til hans Venner — jeg antager, at Du hører til dem, Søster?"

"Hvorledes kan Du pine mig saaledes, Hetty? Ja, jeg er en af hans trofasteste Venner her i Verden!"

"Pine Dig! Ja, nu buffer jeg det Altsammen. Det glæder mig, at Du brugte dette Ord, Judith, for det bringer det Hele tilbage i min Grindring. Naa, han sagde, at han formodentligt vilde blive piint af de Wilde, men han vilde forsøge at udholde det, som det sommer sig en Christen og en hvid Mand —"

"Hvad?" afbrød Judith vende, næsten gispende efter Veiret. "Sagde Wildtskytten virkelig til Dig, at han troede, at de Wilde vilde lægge ham paa Pinebænken?"

Huff Dig vel om, Hetty; thi dette er en hoist skrækkelig og alvorlig Ting."

"Ja han gjorde og jeg kom til at huske paa det ved det, at Du talte om, at jeg viinte Dig. O, det gjorde mig ret saa ondt for ham, og Wildtskytten fandt sig saa roligt og taalmodigt i det Altsammen! Wildtskytten er ikke saa smuk som Harry Hurry, Judith, men han er mere taalmodig."

"Han ejer en Million Hurrer! Ja, han ejer alle de unge Mænd til sammen, som negensinde have indfundet sig ved Eoen," sagde Judith med en Kraft og Bestemthed, der vakte hendes Søsters Forundring. "Han er oprigtig. — Der er ingen Løgn ved Wildtskytten. Du veed maaskee ikke, Hetty, hvor stor en Fortjeneste det er hos en Mand at være oprigtig; men naar Du faaer — deg nei, jeg baaber, at Du aldrig vil erfare det. Hvorfor skulde et Væsen som Du gjøre den bitre Erfaring at mistroe og bade!"

Judith sænkede sit Hoved, uagtet det var saa mørkt og hun ikke kunde sees af nogen Andens Nie, end den Alvidendes, ned i sine Hænder og hulkede. Men dette pludselige Udbrud af hendes Følelser varede kun en Minut og hun vedblev mere roligt at tale oprigtigt til sin Søster, til hvis Forstand og Tausbed i Alt, hvad der angik hende selv, hun ikke nærede den mindste Mistillid. Dog hendes

Stemme var svag og qvalt, istedetfor at den tidligere havde været klar og livlig.

„Det er haardt at frygte for Sandheden, Hetty,“ sagde hun, „og dog er jeg mere bange for Bildtskyttens Sandhed, end for nogensombelst Fjende! Man kan ikke lege med en saadan Sanddrubed, saa megen Urlighed, en saa haardnakket Oprigtighed! Men vi ere dog ikke aldeles ulige, Søster, Bildtskytten og jeg? Han er dog ikke i Et og Alt min Overmand?“

Judith pleiede sjeldent at nedlade sig til at forlange Hetty's Dom. Ei heller tiltalte hun bende ofte med Benævnelsen af Søster, en Udmærkelse, der i Almindelighed, indrommes den Eldre af den Yngre, selv hvor der findes fuldkommen Lighed i alle andre Henseender. Da ubetydelige Afvigelser fra det sædvanlige Forhold oftere gjøre Indtryk paa Indbildningskraften, end vigtigere Forandringer, lagde Hetty Mærke til disse Omstændigheder og forundrede sig over dem paa sin riendommelige, enfoldige Maade.

Hendes Uergjerrighed oplyvedes en Emule og Svaret blev ligesaa afvigende fra Tingenes sædvanlige Gang, som Spørgsmaalet havde været det, idet den stakkels Pige søgte at forfine det over hendes Erne.

„Overmand, Judith!“ gjentog hun med Stelthed. „Hveri kan Bildtskytten være Din Overmand? Er Du ikke Moders Barn — kan han læse — og overgil ikke Moder

alle andre Fruentimmer i denne Deel af Verden? Jeg skulde mene, at han er saa langt fra at ansee sig for Din Overmand, at han neppe engang troer, at han er min. Du er smuk og han er styg —"

"Nei, ikke styg, Hetty," faldt Judith bende i Talem. "Kun som Folk ere fleest. Men der ligger et Udtryk i hans ærlige Ansigt, som er langt bedre end Ekjønbed. I mine Dine er Wildtskotten smukkere, end Harry Hurry!"

"Judith gutter, Du forskæder mig! Hurry er det smukkeste Nienneske i Verden, ja endog smukkere end Du selv, efter som et Mandiølsks smukke Udvortes altid, som Du veed, er bedre end et Fruentimmers."

Dette lille Tegn paa naturlig Tilboielighed behagede ikke den ældre Søster i det Dieblik og hun tog ikke i Betænkning at tilkjendegive dette.

"Du taler Du som en Taabe, Hetty, og det er bedst ikke at spille flere Ord paa den Sag," svarede hun. "Hurry er langt fra ikke det smukkeste Nienneske i Verden og der gives Officierer i Forterne" — Judith stammede ved disse Ord -- "der gives Officierer i Forterne tæt ved os, som ere langt smukkere end han. Men hvorfor anseer Du mig for at være ligesaa god som Wildtskotten? Tal om det; thi jeg holder ikke af at høre Dig yttre saa megen Beundring for et Nienneske som Harry Hurry, der hverken har Følelse, Belevenbed eller Samvittighed Du er for god til ham og han burde have det reent ud at vide."

"Jeg! Men Judith, Du glemmer jo reent, at jeg ikke er smuk og kun har en svag Forstand."

"Du er god, Hetty, og det er mere, end man kan sige om Henry March. Han har vel et Ansigt og et Legeme, men han har intet Hjerte. Jeg nok herom for denne Gang. Siig mig hvad det er, som gjør mig ligesaa god som Wildtskytten?"

"Hvor kan Du svørge saaledes, Judith? Du kan jo læse, men han kan ikke. Han forstaaer ikke at tale, men udtaler endog Ordene flattere end Harry, thi selv Harry har ikke altid den rigtige Udtale. Har Du nogeninde lagt Mærke til det?"

"Ja ganske vist; han er ligesaa plump i sin Tale, som i alt Andet. Men jeg er bange for, at Du smigrer mig Hetty, naar Du troer, at jeg med Rette kan kaldes en Mand's Lige, som Wildtskytten. Rigtignok har jeg faaet en bedre Opdragelse, er i en vis Forstand snuffere og kunde maaskee fæste mine Tanker høiere; men saa gjør hans Oprigtighed — hans Oprigtighed — en frygtelig Forskjel imellem os! Naa, jeg vil ikke tale mere herom og vi ville tænke paa Midler til at befrie ham af Sureners Hænder. Vi have Faders Kiste med i Arken, Hetty, og kunne søge at friste dem med flere Glerhanter, skjøndt jeg frygter, at sligt Legetoi ikke vil kunne kjøbe en Mand som Wildtskytten fri. Jeg er bange for, at Fader og

Hurry ikke ville være saa beredvillige til at udløse Wildtskytten, som han var til at udløse dem."

"Hvorfor ikke, Judith? Hurry og Wildtskytten ere Venner, og Venner bør stedse hjælpe hinanden."

"Alt, stakkels Hetty, Du kjender kun lidet til Menneskene! Man maa ofte være mere bange for en tilsyneladende Ven, end for en aabenbar Fjende, især hvad Fruentimmer angaaer. Men Du maa igjen gaar i Land tidligt paa Morgenstunden og forsøge paa hvad der kan gøres for Wildtskytten. Viint skal han ikke blive, saa længe Judith Hutter lever og kan finde Midler til at forebygge det."

Samtalen gik nu over fra den ene Gjenstand til den anden og fortsattes, indtil den ældre Søster havde udlokket enhver Omstændighed af den yngre, som dennes svage Evner tillode hende at beholde i Huskommelsen og at meddele. Da Judith var bleven tilfredsstillet, skjøndt hun egentlig ikke kunde siges at være det, eftersom hendes Følelser syntes at være saa sammenslettede med Alt, hvad der angik Gjenstanden, at det havde vaakt en næsten umættelig Nysgjerrighed hos hende, men da Judith ikke kunde optænke flere Spørgsmaale, uden at gjentage sig selv, blev Kanoen reet hen til Arken. Natens tykke Dørke og de tætte Skygger, som Bjergene og Skoven udbredte over Vandet, gjorde det vanskeligt at finde dette Fartoi, eftersom det havde ligget tilankers saa tæt inde under Land, som en fleg Forsigtighed tillod. Judith var øvet i at styre en

Barflans, hvis Letbed udkrævede større Færdighed end Kraft, og hun satte sin egen lille Baad i rask Fart hen over Vandfladen, saasnart hun havde endt Samtalen med Hetty og besluttet at vende tilbage. Men der var ingen Ark at see. Søstrene indbildte sig flere Gange, at de saae den skimte frem i Mørket ligesom en lav, sort Klippe; men hver Gang viste det sig enten at have været et optisk Bedrag, eller en Fremspringning af Lovet paa Kysten. Efter en Søgen, som næsten varede en halv Time, nødsagedes Pi-gerne til at komme til den uvelkomne Overbeviisning, at Arken var seilet bort.

De fleste unge Fruentimmer vilde snarere have følt det Ubehagelige ved deres Stilling i fysisk Forstand under saadanne Omstændigheder som de, hvori Søstrene befandt sig, end de vilde have været nogen Frygt af en anden Besskaffenhed. Men saaledes forholdt det sig ikke med Judith og selv Hetty var mere bekymret over de Bevæggrunde, der kunde have indvirket paa hendes Fader og Hustru, end hun følte nogen Uengstelighed for sin egen Sikkerhed.

"Det skulde dog vel ikke være muligt, Hetty," sagde Judith, efterat en omhyggelig Søgen havde overtydet dem Begge om, at der ingen Ark var at finde, "det skulde dog vel ikke være muligt, at Indianerne have betjent sig af en Flaade, eller ere svømmede ud og have overrumplet vore Benner medens de sov?"

"Jeg kan ikke tree, at Tys og Chingachgoek kunne

have lagt sig til at sove, forend de have sagt hinanden
 Alt, hvad de havde at sige efter saa lang en Skilsmisse;
 troer Du vel, Søster?"

"Maaskee ikke, Barn. Der var Meget, som kunde
 holde dem vaagne; men een Indianer kan være bleven
 overrumplet, selv naar han ikke sov, især da hans Tanker
 kunne have været henvendte paa andre Ting. Men vi
 maatte dog have hørt Larm; thi i en Nat som denne
 vilde en Gd af Harry Hurrys Mund have gjenlydt blandt
 de østlige Bjerge ligesom et Jordenskrald.

"Hurry er syndig og letåndig med sine Ord, Ju-
 dith," svarede Hetty blidt og sorgmodigt.

"Nei, nei; det er umuligt, at Arken kunde være ble-
 ven taget, uden at jeg havde hørt Larmen derved. Det
 er ingen Time siden jeg forlod den og hele Tiden har
 jeg været opmærksom paa den mindste Lyd. Og dog er
 det ikke let at troe, at en Fader frivilligt kan have for-
 ladet sine Børn."

"Fader har maaske troet, at vi sov i rovt Afslutte,
 Judith, og er seilet hjem. Du veed jo, at vi ofte seile
 med Arken om Natten."

"Det er sandt, Hetty, og det forholder sig maaskee
 saaledes som Du siger. Det lugter lidt mere fra Syd end
 før og de ere maaskee gaaede op ad Søen —."

Judith standsede, thi ligesom det sidste Ord svævede
 hende paa Tungen, belystes Omgivelserne pludseligt, men

kun for et Dieblik, af et Glimt. Derpaa fulgte Knaldet af en Hissel og saa hortes Schoet rulle hen langs med de østlige Bjerge. Næsten i samme Dieblik opsteg et gennemtrængende qvindeligt Skrig i Luften i et forlænget Hyl. Den skrækkelige Stilhed, som fulgte ovenpaa, var om muligt endnu mere forfærdende, end den heftige og pludselige Afbrydelse af Midnattens dybe Stilhed. Saa kjel som Judith var af Natur og Kane, vovede hun dog neppe at trække Veiret, medens den stakkels Hetty skjulte sit Ansigt og skjælvede.

„Det var et Fruentimmerstrig, Hetty,“ sagde Judith høitideligt, „og det var tillige et Smertestrig! Dersom Arken er seilet fra dette Sted, kan den alene være gaaen Nord ester med Vinden, og Geværskudet og Skriget kom fra den Kant. Skulde der være hændet Tus Noget?“

„Lader os see ad, Judith; hun trænger maaskee til vor Hjælp; thi foruden hende er der lutter Mandfolk i Arken.“

Det var nu ikke Tid til at nøle og førend Judith havde udtalt, var hendes Nare i Bandet. Afstanden til Puntten var i lige Linie ikke lang og de Følelser, hvormed de unge Piger roede, vare altsor spændende til at tillade dem at spille de kostbare Dieblikke med unyttig Forsigtighed. De roede uforsigtigt videre, men den samme Spænding afholdt Andre fra at bemærke deres Bevægelser. Snart opdagede Judith et Lysstjær mellem Bussene og idet hun sty-

rede efter det, holdt hun Kanoen i en saadan Retning, at det vedblev at være synligt, og kom saa tæt ind under Land som det hverken var nødvendigt eller flegt.

Det Optrin, som nu fremstillede sig for Vigterne, foregik inde i Skoven paa den saa ofte omtalte Side af Skranten og kunde ganske oversees fra Baaden. Her vare alle de i Leiren Tilstedeværende forsamlede, medens fem eller sex bare Fakler af Fedepinde, som udbredte et stærkt, men begravelsesagtigt Lys over Alle under Skovens Hvalvinger. Med Ryggen op mod et Træ og understøttet paa den ene Side af den unge Skildvaat, hvis Gifterladenhed havde været Skyld i, at Hetty undslap, sad det Fruentimmer, hvis Besøg havde foraarsaget hans Forsælle. Ved Skinnets af den Fakkel, som holdtes op til hendes Ansigt, saaes det tydeligt, at hun laae i Dødsstramme, medens Blødet, som randt ned fra hendes blottede Bryst, robede Besskaffenheden af hendes Saar. Desuden mærkedes den gjennemtrængende Lugt af Krudt endnu ganske tydeligt i den tunge, sugtige Natteluft. Der kunde ikke være nogen Tvivl om, at hun var bleven skudt. Judith begreb det Hele ved første Diekast. Lysglimtet havde vist sig paa Vandet i en kort Afstand fra Pynten og Riflen var enten bleven løsnat fra en Kano, som havde sneget sig ind under Land, eller ogsaa fra Arken, da denne seilede forbi. Et uforhøitigt Udraab eller en Ratter kunde have foranlediget Overfaldet; thi det var ifkun en Mulighed, at Sigtet kunde være blevet rettet efter Andet, end

Lyden. Virkningen blev snart mere klar, idet Slagtofferet boiede Hovedet og Kroppen sank død sammen. Derpaa bleve alle Fallerne paa een nær slukkede af Forsigtighed og det sorgelige Tog, som bar Liget til Leiren, kunde netop skimtes ved det tilbageblevne Lys.

Judith suckede dybt og gyste, da hun atter satte Naren i Vandet og Kanoen forsigtigt dreiede om Punten. Det Syn, som havde saaret hendes Sanser og nu hjemsogte hendes Indbildningskraft, var endnu tungere at bære, end selv den afdede Piges sorgelige Skjebne og kortvarige Smerte. Hun havde ved det stærke Ekin af samtlige Faller seet Bildtskyttens ranke Skikkelse staae med et Udtryk af Medlidenhed og, som det forekom hende, af Undseelse i sit Ansyn, tæt ved den døende Kvinde. Han selv robede hverken Frygt eller Forlegenhed, men af de Blikke, som Krigerne kastede til ham, var det klart, at heftige Videnskaber kæmpede i deres Bryst. Alt dette syntes hangen ikke at ændse, men det blev ikke hele Natten udsløttet af Judiths Hufemmelie.

Ingen Kano mødtes liggende i Nærheden af Punten. En saadan Stilhed og Dunkelhed, som om Skovens Længsel aldrig var bleven afbrudt, eller som om Solen aldrig havde skinnet paa denne afledes Egn, herskede nu paa Punten, de mørke Bunde, i den slumrende Skov og selv paa den uklare Himmel. Der var derfor intet Andet at gjøre, end at søge et Tilflugtsted, og dette kunde alene findes midt ude paa Egen. Kanoen roedes stiltiende ud efter dette Sted og tog en

nordlig Retning, medens de unge Piger søgte at udhvile sig saa godt som deres Stilling og Følelser vilde tillade det.

Fjerde Kapitel.

Judith Gutteres Formodning om, hvorledes den indianske Pige havde fundet Døden, var i det Væsentlige rigtig. Efterat have sovet i adskillige Timer, vaagnede hendes Fader og March, hvilket skete saa Minuter efterat hun selv havde forladt Arken for at opvøge sin Søster og da Obin-gachgook og hans Forlovede naturligviis vare komne ombord. Af Delawareren erfarede den gamle Mand Leirens Belliggenhed tilligemed de nyligt forefaldne Begivenheder og begge sine Døttres Kraværelse. Den sidste Omstændighed forureligede ham ikke, da han i hei Grad stolede paa den Ældstes Klogskab og den Frihed, hvormed den Yngste som bekjendt kunde vandre omkring imellem de Wilde, og derhos havde en lang Fortrolighed med Farer søvet hans Følsomhed. Ei heller syntes han just at beklage Wildtskyttens Fangeskab ret meget; thi uagtet han erkjendte, hvor vigtig hans Bistand vilde være under et Forsvar, havde deres forssjellige Anskuelse om Elevens Moralitet dog ikke levet nogen stor

Sympathi imellem dem. Det vilde have været ham kjær at have erfaret Leirens Beliggenhed, førend den skræmmedes op ved at Tys flygtede, men nu vilde det være altfor dumdriftigt at vove sig i Land og han opgav ugjerne for den Nat de grusomme Planer, som Fangenskab og Hevngjerrighed havde avlet hos ham. I denne Stemning satte Hutter sig i Forenden af Arken, hvor Hurry snart kom hen til ham, medens Slangen og Tys forbleve i uforstyrret Besiddelse af den anden Ende af Fartøiet.

„Bildtskytten har baaret sig ad som en Dreng ved at gaae ind blandt de Wilde paa en saadan Tid og lade sig falde i deres Hænder ligesom et Dyr, der tumler ned i en Grav,“ brummede den Gamle, idet han som sædvanlig bemærkede Skjeven i sin Broders Die, men oversaae Bjelken i sit eget. „Hvis han nu kommer til at betale sin Dumbet med sit eget Kjød, kan han ikke give nogen Anden end sig selv Skulden derfor..“

„Det er Verdens Gang, gamle Tom,“ svarede Hurry. „Enhver maa selv betale sin Gjæld og svare for sine Synder. Men det forundrer mig alligevel, at en saa dygtig og aarvaagen Karl som Bildtskytten kunde fanges i en saadan Snare! Harde han intet Bedre at bestille, end at gaae og snige sig omkring ved Midnatstid, uden at have andet Tilflugtssted end en Es? Eller antog han sig selv for en Raabul, der ved at tye ud i Vandet kan udslutte Sperret og redde sig ved Svømning? Jeg maa tilstaae, at jeg havde

bedre Tanker om Knosens Forstand, skjøndt man maa holde en Lovet en Smule Uvidenhed tilgode. "Hør engang, Maa-ster Sutter, veed De tilfældigviis ikke hvad der er blevet af Pigeboerne? Jeg seer ingen Tegn til Judith og Hetty, skjøndt jeg har været overalt i Arken og talt hele dens levende Besætning."

Sutter forklarede ham korteligt, hvorledes hans Døtre havde begivet sig i Kanoen, saaledes som Delawareren havde fortalt ham det, samt Judiths Tilbagekomst, efterat hun havde sat sin Søster i Land, og hendes senere Afreise.

"Det kommer af en glat Tunge, flydende Tom," udbrød Hurry og skar Tænder af Forbittrelse. "Det kommer af en glat Tunge og en tøstet Piges Tilboieligheder — og De gjorde bedst i at undersøge den Sag noget nøiere! De og jeg vare begge to Fanger" — nu kunde Hurry mindes denne Omstændighed — "De og jeg vare begge to Fanger, og dog rørte Judith sig ikke en Tomme af Stedet for at bevise os en Tjeneste! Hun er bleven forherret af denne opløbne Wildtskytte og han og hun og De og vi Alle gjorde bedst i at tage os i Agt. Jeg er ikke den Mand, der taalmodig finder sig i en saadan Fornærmelse, og jeg siger, at Bedkommende gjorde bedst i at tage sig i Agt! Lader os lette Drægget, gamle Kammerat, og ankre nærmere inde ved Puntten for at see, hvorledes det staaer til."

Sutter havde Intet at indvende mod denne Bevægelse, og Arken blev sat i Gang paa den sædvanlige Maade, idet

man vogtede sig for at gjøre Stoi. Vinden var sydlig og Seilet førte snart Arken saa langt op ad Eoen, at man dunkel kunde skimte den mørke Omrids af Træerne, hvormed Pynten var bevoret. Det var umuligt at skjelne nogen Gjenstand, der befandt sig indenfor Skyggen paa Land, men den unge Sildvagt, som vi allerede have omtalt, opdagede Seilet og Kabytten. Ved denne pludselige Overraskelse undslap ham et indianisk Udraab, og med den Letsindighed og Slubstighed der udgjorde Hovetrækkene i Hurrys Charakter, sigtede han med sin Piffel og Skjod.

Kuglen lededes af Tilfældet, eller af det almægtige Forsyn, som afgjør Alles Skjebne, og Pigen faldt, og derpaa fulgte det nyligt beskrevne Optrin med Faklerne.

I selvsamme Dieblik, de begik denne ubetænksumme Gruesomhed, befandt Judiths Kano sig neppe hundrede Skridt fra det Sted, hvorfra Arken saa nyligt var seilet. Vi have beskrevet hendes Skurs og det vaaligger os nu at følge hendes Faders og hans Ledsagers. Skriget tilkjendegav Følgerne af Marchs Skud paa Lykke og Fremme og førte kyndte tillige, at Offeret havde været en Kvinde. Hurrus selv forbausedes over disse uventede Følger og plagedes for en kort Tid af modstridende Følelser. I Forræmningen le han i letsindigt, raat Overmod og derpaa skjod Samvittigheden, hiin Udvarer, som Gud har plantet i vert Bryll og hvis Vert i Almindelighed befordres ved den Pleie, den erholder i Barndommen, en Piiil i hans Hjerte. Før

en Minut var denne saavel af Civilisationen som af Bar-
bariet opforstrede Skabnings Sjælstilstand et Slags Chavs
af Følelser, idet han ikke vidste hvad han skulde tænke om
sin egen Handling, og derpaa lagde hans sædvanlige Haard-
nakketbed og Stoltbed sig imellem for at hævde deres gamle
Herredomme. Han stødte Kiffelkolben mod Bunden af Ar-
ken ligeisom til et Slags Udfordring og begyndte med vaa-
tagen Vigegyldighed at fløite nogle sagte Toner. Imidler-
tid havde Arken stedse været i Bevægelse og var allerede
ud for Bugten ovenfor Pynten og selgeligt i Begreb med
at forlade Landet.

Hurrys Vedsagere betragtede ikke hans Handling med
den samme Overbærenhed, hvormed han selv syntes tilboie-
lig til at bedømme den. Hutter tilkjendegav knurrende sit
Misshag; thi Handlingen bragte ingen Fordeel og truede
derimod med at gjøre Krigen blodigere end negensinde, og
Ingen dadler ubegrundede Afrigøliet fra det Rette strengere,
end den Gennyttige og Samvittighedsløse. Imidlertid
beherstede han sig dog, eftersom Wildisshyttens Fangenskab
gjorde Hornærmerens Arm dobbelt vigtig for ham i dette
Dieblif. Chingachgool stod op og for et enkelt Dieblif glem-
tes det gamle Stammebad over Farvens Sympathier, men
han besindede sig itide for at forebygge enhver af de blo-
dige Følger, hvorpaa han et Dieblif havde ønsket. Saa-
ledes gik det ikke Tys. Styrtende gjennem Kahytten stod
Vigen ved Siden af Hurry næsten ligesaa snart, som hans

Hiffel havde berørt Arkens Bund, og udgjød med en Uforfærdethed, der gjorde hendes Hjerte Vre, sine Bebreidelser med en Qvindes ædle Varme.

„Hvorfor stjød Du?“ sagde hun. „Hvad Huronerpige gjort, at Du dræbt den? Hvad troer Du Manitu siige? Hvad troer Du Manitu føle? Hvad Troeser gjøre? Ikke faae Vre — ikke Vreir — ikke Fange — ikke Seir — ikke Seir — faae slet Ingenting. Blod kommer efter Blod! Hverledes Du føle, naar Din Kone dræbt? Hvem beklage Dig, naar Taare kommer for Moder eller Søster? Du hei som stor Gran — Huronerpige lille tynd Birk — hvorfor Du falde over hende og knuse hende? Du troer Huroner glemmer det? Nei, Rødhud aldrig glemme! Aldrig glemmer Ven, aldrig glemmer Fjende. Rød Mand Manitu deri. Hvorfor Du saa slem, store blege Ansigt?“

Hurry havde aldrig været saa forknøyt som ved dette heftige og varme Angreb af den unge Indianerinde. Det er sandt, at hun havde en mægtig Bundsferrant i hans Samvittighed, og medens hun talte saa alvorligt, stete det i saa qvindelige Toner, at han berøvedes ethvert Paaskud til umandig Brede. Blidheden i hendes Stemme forøgede Begten af hendes Bebreidelser ved at give disse Udtrykket af Reenhed og Sandhed. Ligesom de fleste lavt tænkende Mennesker havde han kun betragtet Indianerne gennem deres grovere og vildere Giendommeligheder. Det var aldrig faldet ham ind, at Følelserne ere menneskelige, at selv de

høieste Grundfætninger — om end modificerede ved Sæder og Fordomme, men derfor ikke mindre opvoiede i deres Kreds — kunne findes i den vilde Tilstand og at den Kriger, der viser sig vildest paa Balpladsen, i den huuslige Nøligheds Dieblikke kan bøie sig for de blideste og hjærligste Indflydelse. Det var kort sagt hans Vane at betragte alle Indianere som Væsener, der kun stod ganske lidt ovenfor de vilde Dyr, der streifede omkring i Skovene, og at være tilbøielig til at behandle dem som saadanne, naar Egennytte eller Lune afgav en Bevæggrund eller Tilskyndelse dertil. Men uagtet den smukke Barbar forknyttedes ved disse Bebreidelse, kunde han dog ikke siges at være angergiven. Han var for stærkt fuet af sin Samvittighed til at lade noget Udbrud af Hidsigbed undslippe sig, og maaskee følte han, at han allerede havde begaaet en Handling, som med Rette kunde bringe hans Manddom i Tvivl. Istedet for at besvare Tys's simple, men naturlige Tiltale gif han bert, ligesom han led haant om at indlade sig i Ordstrid med et Fruentimmer.

Imidlertid drev Arken afsted og dengang Dytrinet med Fakterne foregik under Træerne, var den kommen heelt ud paa Egen, idet fludende Tom havde vendt den mere fra Land med et Slags instinktmæssig Frygt for Gjengjeldelse. Der forløb nu en Time i en skummel Tausshed, som Ingen syntes at være tilbøielig til at afbryde. Tys havde begivet sig til sit Leie og Chingachgook laa og sov i Foren-

den af Arken. Kun Hutter og Hurry vare vaagne, idet den Første sad ved Styraaren, medens den Sidstnævnte grublede over sin Udfærd med dens Stivfærdighed, der sjældent vil tilstaae sine egne Feil eller de hemmelige Sting af den Døm, som aldrig døer. I dette Dieblik var det, at Judith og Hetty havde naaet Midten af Euen og lagt sig ned for at forsøge paa at sove i deres drivende Kano.

Natten var stille, skjøndt meget fordunklet af Skyer. Dette var ikke Stormenes Marstid og de, som undertiden indtraf i Juni Maaned paa denne Indsø, vare stedse kortvarige, skjøndt hyppigt meget heftige. Ikke destomindre berffede den sædvanlige Strømning af tung, fugtig Natteluft, som, idet den feer hen over Trærnes Terre, neppe syntes at sænke sig heelt ned til Overfladen af den speilklare Sø, men bevægede sig i en kort Afstand hen over den, gjennemtrængt af den fra Skevene stedse opstigende Fugtighed, og gik tilsyneladende aldrig langt i nogen Retning. Disse Luftstrømninger paavirkedes naturligtvis af Bjergenes Effekts, en Omstændighed, som endog gjorde en frisk Kuling ustadig og indskrænkede Natteluftens svage Anstrengelser til at blive et Slags lunefuld og vankelmedig Sukken af Skovene. Flere Gange viste Stevnen af Arken med Ost og een Gang vendte den sig igjen heelt med Syd, men i det Hele taget lagde den saa meget som muligt Nord om, idet Hutter stedse holdt fuldt Seil, da hans Hovedbevæggrund syntes at være Duffet om at holde sig i Fart for at til-

intetgjøre enhver forræderisk Plan af hans Fjender. Han begyndte nu at blive urolig for sine Døttre og maaske ogsaa for Kanoen, men i det Hele taget forstyrrede denne Uvisshed ham ikke meget, da han, som sagt, forlod sig paa Judiths Forstand.

Det var paa den Tid af Aaret, at Natterne vare kortest, og det varede ikke længe, førend det tykke Mørke, der gaaer forud for Dagen, begyndte at vige for det tilbagevendende Lys. Derisom noget jordisk Optrin, der kan fremstilles for Menneskets Sandser, kan tæmme dets Lidenskaber og formilde dets Vilhed, saa var det det, som viste sig for Hutters og Hurrys Dine, alt som Timerne skrede frem og Natten begyndte at forvandles til Dorgen. Paa Himlen saaes det sædvanlige blide Farvespil, under hvilket hverken Mørkets Skummelhed, eller Solens Glands har Overherredømmet, og Gjenstandene synes at være mere ulesnelige og man kunde tilføie mere hellige, end paa nogen anden Tid af Døgnet. Astenens skjonne og milde Helligbed er bleven lovpriist af tusinde Digttere og dog medbringer den ikke de vidtgaende, erboiede Tanker, som opstaae i den halve Time, der gaaer forud for Sommersolens Opgang. I det første Tilfælde skjules Panoramaet efterhaanden for Diet, hvorimod Gjenstandene i det andet træde ud af det sig aabnende Maleri, først dunkle og taagede og derpaa skarpt betegnede mod den hvitidelige Baggrund, dernæst sees i et tiltagende, fra det aftagende saa himmel-

vidt forskjellige Tusmørkes Trylleri og endeligen bløde, klare og skinnende altsom Straalerne fra Lysets store Midtpunkt udbrede sig mere og mere i Dunstfredsen. Fuglenes Hymner lode ogsaa ganske anderledes nu, end deres Sang medens de flyve til Røden, og ledsage uforanderligen Dagens Bebudelse indtil Ankomsten af selve Solen „bader Land og Hav i uendelig Glæde.“

Men Alt dette betragtedes af Hurry og Hutter uden noget af den stille Fryd, som dette Syn pleier at bringe, naar Tankerne ere retfærdige og Attraaen reen. De vare ikke alene Vidner dertil, men de vare Vidner dertil under Dristændigheder, som egnede sig til at forøge dets Styrke og forhøje dets Gode. Kun een eneste Gjenstand blev synlig ved det tilbagevendende Lys, som havde medtaget Skilfelse eller Anvendelse af menneskelige Lyster eller Dyster, hvilke ligesaa ofte vanbelde, som forskjønne et Landskab. Det var Kastelet; alt det Dyrige var som Guds Haand havde skabt det. Men ogsaa hiin eiendommelige Bygning harmonerede med de naturlige Omgivelser, idet den traadte pyntelig, malerisk og som en Zirat frem af Mørket. Ikke desto mindre var det Hele spildt paa Tilskuerne, der ikke kjendte til poetiske Følelser, havde tabt deres Sands for naturlig Andagt ved en forhærdet og sneverhertet Egenlyste og besadde liden anden Sympathi for Naturen, end den der hidrorte fra deres laveste Fornødenheder.

Saa snart det var lyst nok til tydeligt at kunne over-

see Euen og i Særdeleshed Kysterne, dreiede Gutter Ar-
 lens Stevn lige mod Kastellet med den tilkjendegivne Be-
 slutning at tage det i Besiddelse i det mindste for den Dag,
 som det Sted, der meest begunstigede Nødret med hans
 Døttre og Iværksættelsen af hans Planer med Indianerne.
 Chingachgoek var nu staaen op og Lys hortes at røre sig
 i Skjoffenet. Det Sted, hvorefter de styrede, var kun en
 Miil borte og Vinden var saa gunstig, at de kunde nærme
 sig det ved Hjælp af Seilet. I dette Dieblik saaes, lige-
 som for at Udsigterne skulde være mere heldvarslende, og
 saa Judiths Kano at drive Nørd efter paa den bredeste
 Deel af Euen, efterat være kommen forbi Arken i Mørket
 uden at have adlydt nogen anden Magt end Elementernes.
 Gutter tog Skikkerten og saae længe og omhyggeligt i den
 for at erfare, om hans Døttre befandt sig i det lette Kar-
 toi eller ikke, og et svagt Udraab ligesom af Glæde undslav
 ham, da han fik et Glimt at see af Nøget, som han med
 Nette antog for en Deel af Judiths Kjele, ovenfor Næi-
 lingen af Kanoen. Strax efter reiste Vigen sig og saaes
 at stirre omkring, ligesom om hun vilde forvise sig om, hvor
 hun var. En Minut senere saaes Hetti paa sine Knæ i
 den anden Ende af Kanoen gjentagende de Bønner, som
 en vildledt, men angrende Moder havde lært hende i hen-
 des Barndom. Da Gutter lagde den endnu udtrukne Skik-
 kert fra sig, satte Slangen den for Diet og vendte den med
 Kanoen. Det var den første Gang han havde betjent sig

af et saadant Instrument, og Tys begreb af hans "Hugh!", Udtrykket i hans Ansigt og hans hele Holdning, at noget Sælsomt havde vaakt hans Beundring. Det er en bekjendt Sag, at de nordamerikanske Indianere, især de af overordnet Charakter og Stilling, saa særegent vedligeholde deres Fatning og Stoicisme midt under den Syndsloed af Vidunderere, der fremstiller sig for dem, naar de undertiden besøge Civilisationens Opholdsteder, og Chingachgook havde tilregnet sig nok af denne Kulde til at kunne undertrykke enhver Ytring af Forundring. Tys var derimod ikke bunden af nogen saadan Lov, og da det var lukket hendes Ølser at bringe Kikkerten i lige Linie med Kanoen og hun satte Diet for den tyndeste Ende, før hun forskædet tilbage; derpaa klappede hun i Hænderne af Henrykkelse, og et Smil, den sædvanlige Ledfager af naturlig Beundring, paafulgte. Nogle faa Minuter vare tilstrækkelige til at sætte denne skarvsindige Pige istand til selv at styre Instrumentet og hun rettede det mod enhver fremragende Gjenstand, som faldt hende ind. Efter at have fundet et Støttestpunkt i et Vindue, betragtede hun og Delawareren først Søen, derpaa Kysterne og Bjergene og omsider tiltraf Kastellet sig deres Opmærksomhed. Efter længe og opmærksomt at have betragtet dette, tog Tys Diet bort og talte sagte, men alvorligt med sin Ølser Chingachgook satte strax Diet til Glasset og stirrede endnu længere og opmærksommere end sin Ferlovede igjennem det. Derefter talte de altes fortroligt sammen.

og syntes at sammenholde hinandens Meninger, hvorpaa Skifferten lagdes tilside og den unge Kriger forlod Kabytten, for at begive sig hen til Hutter og Hurry.

Arken skjed kun langsomt, men stadigt fremad og Kasketlet var ikke over en halv Miil borte, da Gbingachgoof gik hen til de to hvide Mand i Ugterenden af Arken. Hans Holdning var relig, men det var tydeligt for de Andre, som fjendte Indianernes Skikke, at han havde Noget at meddele. Hurry var i Almindelighed rede til at tale og gjorde, som sædvanligt, ogsaa denne gang Begyndelsen.

„Herud med det, Rødhud!“ raabte han paa sin sædvanlige plumpe Maade. „Har Du seet et Stinkdyr i et Træ, eller svømmer der en Larverred under Arken? Du veed nu hvad de blege Ansigter formaae i Henseende til Dine, Slange, og kan ikke undres over, at de kunne see Indianernes Lande langt borte fra.“

„Ikke godt at gaae til Kasket,“ sagde Gbingachgoof med Eftertryk i samme Dieblit som den Anden lod ham komme til Orde. „Huronet er der!“

„Han er Kanden beller! Dersom dette skulde vise sig at være sandt, flydende Tom, saa kunde vi snart have trukket en net Snare sammen over Hovedet paa os. Huronen der! — Naa, det kan være muligt; men jeg kan ikke see Tegn til andre Ting i eller ved den gamle Kasse, end Bieifer, Vand og Bark — med Undtagelse af to eller tre Vinduer og een Der.“

Hutter forlangte Kikkerten, og undersøgte hele Pletten omhyggeligt, førend han dristede sig til at vitre nogen Mening, hvorpaa han noget haanligt tilkjendegav sin Uenighed med Indianeren.

„Du har vendt den forkeerte Ende af Kikkerten foran Delavarer,“ vedblev Hurry; „hverken den Gamle eller jeg kan opdage noget Spor i Søen.“

„Ikke Spor — Vand ikke gjøre Spor,“ sagde Tys ivrigt. „Stands Baad — ikke gaa for nær — Huroner der!“

„Ja der skulle vi have det! Hold fast ved den samme Fortælling, saa tro flere Folk den. Jeg baaber, at Du og Din Pige, Slange, ville være enige om at fortælle den samme Historie, efterat I ere blevene givte, ligesaa vel som nu. Huroner der! — Hvor er han at see — i Hængelaasen — Kjederne eller Pælene? Der gives ikke et Fængsel i hele Kolonien, der seer mere tæt tilsluttet ud, end gamle Toms Kastelet, og jeg kjender af Erfaring noget til Fængsler.“

„Ikke see Mokolassin,“ sagde Tys utaalmodigt; „hvorfor ikke see efter — og see den?“

„Giv mig Kikkerten, Hurry,“ kaldt Hutter hende i Talem, „og stryg Seilet. Det er sjeldent, at en Indianerinde blander sig med i Lauget, og naar hun gjør det, er der i Almindelighed Grund dertil. Der flyder virkeligt en Mokolassin ved en af Pælene og det kan ligesaa vel være som ikke være et Tegns paa, at Kastelet ikke har und-

gaaet Besøg i vor Fraværelse. Mofassiner ere imidlertid ingen Sjeldenheder, for baade jeg, Wildskotten og Du selv, March, gaaer med dem, og for den Sags Skyld gaaer ogsaa Hetty ligejaa ofte med dem som med Sko, skjøndt jeg aldrig har seet Judith stifte sin smukke Fod i en Mofassin..

Hurry havde strøget Seilet og Arken var nu neppe to hundrede Fod fra Kastellet, som den hvert Dieblik fem nærmere og nærmere, dog saa langsomt, at det ikke kunde vække nogen Uro. Alle toge nu Sikkeren efter hinanden og Kastellet og enhver Ting i Nærheden af det underkastedes en endnu strengere Undersøgelse end forhen. Der laa nu unegteligt Mofassinen og flød saa let og havde bevaret sin Skikkelse saa godt, at den neppe var bleven vaad. Den var bleven hængende ved den ru Bark paa en af Vælene udenfor de Palisader, der dannede den tidligere emtalte Dække, hvilken Omstændighed alene havde forbindret den fra at drive bort for Vinden. Men dens Tilstedeværelse kunde forklares paa mange Maader, uden at man behøvede at antage, at den var bleven tabt af en Fjende. Den kunde være falden ned fra Platformen, selv medens Gutter var i Besiddelse af Stedet, og drev hen hvor den nu laa, uden at være bleven bemærket, før den ordages af Ius's skarpe Syn. Den kunde være kommen drivende langt borte fra, enten op eller ned ad Eoen, og tilfældigviis være bleven hængende ved Vælen eller Palisaden. Den kunde ogsaa være bleven kastet ud af et Vindue, eller rigtigset

ogsaa være bleven tabt af en Speider eller Angriber i den forløbne Nat, som havde været nødt til at lade den blive i Søen paa Grund af det dengang herskende tykke Mørke. Alle disse Formodninger gik fra Hutter til Hurry, af hvilke hiin syntes at ansee Varslet for noget Uheldigt, hvorimod denne behandlede det med sin sædvanlige Ligegyldighed. Indianeren derimod meente, at Mofassinen burde betragtes ligesom et Spor i Skovene, der muligen kunde vise sig at være truende. Tys gjorde imidlertid et nyttigt Forslag. Hun erklærede sig villig til at tage en Kano, roe hen til Vælen og bortføre Mofassinen, hvis Zirater da vilde vise, om den var kommen fra Kanada eller ikke. Begge de hvide Mænd syntes at være tilbøielige til at modtage dette Tilbud, men Delawareren lagde sig imellem for at forebygge Bøvestykket. Skulde et saadant Hverv udrettes, sømmede det sig en Krieger at udsætte sig for Faren derved, og han tilkjendegav sin Vægring ved at lade sin Forlovede gaac omtrent paa den samme stille, men forte Maade, hvorpaa en indianisk Egtemand udsteder sine Befalinger.

„Nu vel da, Delawarer, saa gaa selv, siden Du er saa om over Din Equaw,“ sagde den ligefremme Hurry. „Den Mofassin maa vi have fat paa, ellers bliver slydende Tom liggende her til Jlden gaaer ud i hans Kabvt. Det er dog ikke Andet, end en Emule Hjorteskind, og enten det nu er sfaarettil paa den ene eller den anden Maade, saa er det dog ingen Fuglestrømsel, der kan jage egne Jægere

bort fra deres Bytte. Hvad siger Du, Slange; skal jeg eller Du tage Kanoen?"

"Lad rød Mand gaae. Bedre Dine end blegt Ansigt — kjender ogsaa bedre Huroner List."

"Det tør jeg medlige lige til min Dødsdag! En hvid Mand's Dine og en hvid Mand's Næse, og for den Sags Skyld hans Eyn og hans Dren med ere Allesammen bedre end en Indianers, naar de blive upartist prøvede. Wiangen en Gang har jeg seet Beviser herpaa og hvad der er beviist, det er vist. Wien alligevel troer jeg, at den usleste Landstryger, enten det nu er en Delawarer eller en Huroner, kan finde Veien til Huset hist og tilbage igjen, og tag Du derfor Din Nare, Slange, og Lykke paa Reisen."

Chingachgoek var allerede i Kanoen og satte det af den Anden nævnte Redskab i Vandet, da Hurrys slydende Tunge standsede. Wah-ta! Wah saae sin Krigers Bortgang ved denne Leilighed med Indianerindens ydmuige Lydighed, men tillige med de fleste af hendes Kjønns mørke Abnelser. Chingachgoek havde hele den foregaaende Aften og lige til det Dieblif, da de benyttede Skifferten i Ka-bytten, viist sin Forlevede ligesaa megen mandig Ombed, som Nogen med de meest forfinede Følelser kunde have lagt for Dagen under lignende Omstændigheder, men nu tabte ethvert Tegn paa Svagbed sig i Udtrykket af en urokkelig Beslutning. Uagtet Iys frygtløst vovede at erfanke hans

Blik, da Kanoen forlod Arken, tillod Krigerens Stolthed ham ikke at møde hendes blide og bekymrende Die. Kanoen satte af og intet flygtigt Diekast belønnede hendes Engstelighed.

Ei heller vare Delawarerens Forsigtighed og Alver paa urette Sted under de Forestillinger, hvormed han gik ud paa dette Eventyr. Dersom Fjenden virkelig var kommen i Besiddelse af Huset, var han nødt til at stille sig blot ligesom Mundingen af hans Pistol og det uden Beskyttelse af noget af de Dækningemidler, der udgjøre en saa væsentlig Deel af den indianske Krigskunst. Det er neppe muligt at tænke sig et farligere Svær og dersom Slangens Erfaring havde været ti Aar ældre, eller hans Ven Bildtskytten været tilstede, vilde det aldrig være blevet forsøgt, eftersom Fordelen ingenlunde opveiede Faren. Men den indianske Hovdings Stolthed sættes i Bevægelse ved Beddestriden mellem Farverne og det er ikke usandsynligt, at netop Nærværelsen af det Bæsen, af hvem hans Begreber om Manddom forbød ham at modtage et eneste Blik, uagtet han opfyldtes af en Elskov, som hun saa vel fortjente, havde haft en ikke liden Indflydelse paa hans Beslutning.

Chingachgeok roede roligt hen til Palisaderne og holdt Die med ethvert Kigbul i Bygningen. Hvert Dieblit ventede han at see Mundingen af en Pistol blive stukken frem eller at høre dens skarpe Knald, men det lykkedes ham vel-

beholden at naae Vælene. Her var han tildeels dækket, eftersom Toppen af Palisaderne var imellem ham og Huset, og Udøngterne til et Forsøg med hans Liv formindskedes i høi Grad, saalænge han befandt sig i denne Stilling. Kanoen havde naaet Vælene med Stevnen i nordlig Retning i en kort Afstand fra Mofassinen. Istedetfor at dreie til for at fiske denne op, roede Delawareren rundt omkring bele Bygningen, medens han omhyggeligt undersøgte enhver Gjenstand, der kunde forraade Nærværelsen af Fjender eller udøvet Vold, men kunde ikke opdage noget Tegns til Styrke for hans valte Mistanke. Tomhedens Tausbed gjennemtrængte Bygningen; ikke en Laas var tagen fra; ikke et Vindue brækket op. Døren saae ligesaa sikker ud, som da den lukkedes af Hutter, og selv Porten til Døkken var befæstet paa sædvanlig Maade. Det stærkeste og meest mistroiske Die kunde, kort sagt, ikke opdage noget andet Vidnesbyrd om et fjendtligt Besøg, end det der indebeldtes i den paa Vandet flydende Mofassin.

Delawareren var nu i stor Forlegenbed med hverledes han skulde bære sig ad. Et Dieblit, nemlig da han var kommen hen til Forstuden af Kastelet, var han i Begreb med at gaae op paa Plattformen og lægge Diet til et af Righullerne for personligen at undersøge det Indvendige; men han betænkte sig. Skjøndt han selv kun havde liden Erfaring i saadanne Saaer, havde han dog hørt saa mange Sagn om indianiske Kunstgreb, havde lyttet med en

saa aandelos Dymærkiembed til de ældre Krigeres Fortællinger om, hvorledes de vare blevne frelst, og havde, kort sagt, Theorien af sit Kald saa godt inde, at det næsten var ham ligesaa umuligt at begaae nogen grov Feil ved en saadan Leilighed, som for en vel funderet lærd Mand, der har begyndt rigtigt, at tage Feil ved Løsningen af en mathematisk Opgave. Hovdingen opgav sin vieblikkelige Plan om at gaae i Land og fortsatte langsomt sin Kours omkring Palisaderne. Idet han nærmede sig Mofassinen, efter nu næsten at have beelt omseilet Bygningen, kastede han den skjebnevangre Hjenstand ind i Kanoen ved en behændig og næsten umærkelig Bevægelse med Aaren. Han var nu færdig til at sætte af, men Tilbagetoget var næsten endnu farligere, da han ikke længere kunde holde Sie med Skudbullen. Var der virkelig Nogen i Kastellet, maatte denne kunne indsee Bevæggrundten til Delawarerens Refleksionering, og det var det Klogeste, hvor farligt det end kunde være, at begive sig tilbage med en tillidsfuld Wine, som om Undersøgelsen havde båret enhver Mistanke. Indianeren besluttede sig derfor ogsaa hertil og roede tilbage til Arken uden at lade nogen Indsindelse af Frygt bevæge ham til at bruge Aaren raftere, eller endog blot at kaste et bemmeligt Blik tilbage.

Ingen om, i den beieste Civilisations Fortællinger er dragen Hustru bar nogenstunde kunnet modtage sin fra Babylonien tilbagevendte Gytetælle med et større Udtryk af Følsomhed

i sit Maaen, end det Lys lagde for Dagen, da hun saae Delawarernes store Slange uskadt betræde Arken. Men hun undertrykkede sin Bevægelse, skjøndt den Glæde, der tindrede i hendes sorte Lue, og det Smil, der svævede omkring hendes smukke Mund, talte et Sprog, som hendes forlovede kunde forstaae.

"Haa, Slange," raabte Hurry, som stedse var den Første til at tale, "hvad Nyt fra Messusrotterne? Biste de Tænder, medens Du roede omkring deres Bolig?"

"Jeg ikke lide ham," svarede Delawareren med Eftertryk. "For stille. Saa stille, kan see Tausbed."

"Det er egte Indiansk — som om Noget kunde gøre mindre Støi end Ingenting! Har Du ingen bedre Grunde at anføre, end denne, saa gjør gamle Tom bedst i at heise sit Seil og gaae ben og frise Krokest under sit eget Tag. Hvor er Mofassinen bleven af?"

"Her," svarede Chingachgook og foreviste sit Bytte til almindeligt Skue.

Mofassinen blev undersøgt og Lys erklærede den med Bestemthed at være en burensk paa Grund af den Maade, hvorpaa Pindsvinepiggene vare anbragte paa dens forreste Side, og Hutter og Delawareren var ligeledes afsjort af samme Mening. Men selv Alt dette indrømmet, var det dog ingen nødvendig Følge, at dens Eiermand befandt sig i Kastellet. Mofassinen kunde være kommen drivende andetsteds fra, eller være bleven tabt af en eller anden Sreider, som

havde forladt Stedet, efterat han havde udrettet sit Grinde. Den forklarede, kort sagt, Intet, medens den valte saa megen Vistanke.

Under disse Omstændigheder vare Gutter og Hurry ikke de Mænd, der lode sig skræmmes ret længe af saa ubetydelige Bevægelser, som det Mølaskinen indeholdt. De heisede atter Seilet og Arken kom snart i Fart og nærmede sig Kastelet. Vinden eller, rettere sagt, Luftningen vedblev at være svag og Arken bevægede sig saa langsomt, at man havde tilstrækkelig Tid til nøie at undersøge Bygningen, medens Fartøiet nærmede sig den. Den samme Dødsstilhed herskede og det var vanskeligt at tænke sig, at Noget, der havde Liv, befandt sig paa eller i Nærheden af Stedet. Allige Elangen, hvis Indbildningskraft havde spillet gjennem de af ham horte Sagn, indtil han var nær ved at see en kunstig Stilhed i en naturlig, saae de Andre Intet at befrugte i en Neliighed, der i Sandhed kun tilkjendegav livløse Ting's hvile. Derhos vare Omstændighederne ved Optrinnet ligeledes mere beroligende og stille, end spændende. Dagen var endnu ikke skreden saa langt frem, at Solen var kommen op ovenfor Horisonten, men Himlen, Atmosfæren, Skoven og Eøen saaes i den blide Belysning, som gaaer forud for dens Komme og som maaskee er det meest fortryllende Tidspunkt i Døgnet. I dette Dieblik er enhver Ting tydelig; selv Atmosfæren synes at besidde en flydende Gjennemgængelighed, Farverne tage sig

graa og bløde ud og Omridsene af Gjenstandene smelte sammen og Perspektivet ligner de moralske Sandheder, naar de fremstilles i deres Reenhed, uden nogen falsk Bistand af Zirater eller Flitterstads. Med et Ord, det er i dette Dieblik, at Sandserne synes at tilbagevinde deres Kræfter i de simpleste og noiagtigste Former, ligeisom naar Manden dykker op af Trivlens Dunkelhed til Beviets Hellighed og Fred. Det meste af den Indslydelie, som et saadant Skuespil kan udøve paa dem, der ere rigtigt konstituerede i moralisk Henseende, var spildt paa Gutter og Hurry, men begge Delawarerne vare, skjøndt altfor bekjendte med Mergenstundens Deilighed til at standse for at undersøge deres Følelser, lige modtagelige for Dieblikkets Skjønheder, skjøndt det maaskee paa en Maade var dem selv ubevidt. Det stemte den unge Kriger for Fred og han havde aldrig følt mindre Vængsel efter Kampens Hæder, end i det Dieblik, han traadte ind i Rabytten til Ivs, ligeisom Arken stodte imod Platformen. Men han vakte af denne blide Bevægelse ved en barsk Kalden fra Hurry, der erfordrede ham til at komme ud og hjælpe ham med at bjerge Seilet og fortoie Arken.

Shingachgeel adled og da han kom ud i Forenden af Fartøiet, stod Hurry og tramvede paa Platformen, ligeisom om han glædede sig ever at berøre hvad der sammenlignelsesviis kunde kaldes terra firma, og yttrede sin Li-
begyldighed for hele Huronerstammen paa sin sædvanlige

larmende og bydende Maade. Hutter havde balet en Kane op til Forenden af Arken og var allerede i Begreb med at aabne Porten for at komme ind i Dokken. March havde ingen anden Bevæggrund til at gaae i Land, end et uforstandigt Praleri, og efter at have ruffet i Døren for at sætte dens Fasthed paa Prøve, gik han ned i Kanoen til Hutter og begyndte at hjælpe ham. Læseren vil erindre, at denne Indgangsmaade gjordes nødvendig ved de Lukningsmidler, hvorved Eieren af denne sølsomme Bolig pleiede at sikke den, naar den stod tom og især naar der var Fare paa Færde. Da Hutter gik i Kanoen, havde han givet Delawareren et Tøug og betydet ham, at han skulde fortoie Arken ved Platformen og stryge Seilet, men istedetfor at følge denne Anviisning led Obingachgoof Seilet blive staaende og Arken, efterat han havde kastet en Bugt af Touget omkring en Pæl, svaae rundt, indtil den laa op imod Korsværksværkerne i en Stilling, hvor den alene kunde blive entret fra en Baad eller ved at gaae langs ben med det Øverste af Palisaderne, hvilket Sidste var en Tdræt, som udkrævede et vist Herredomme over Fødderne og ikke let vilde blive forsøgt ligeoverfor en kjet og bestemt Fjende

Som Følge af denne Forandring af Arkens Leie, hvilken iværksattes førend det lukkedes Hutter at aabne Porten til hans Dokke, laa nu Arken og Kastellet, hvad en Sømand vilde kalde Maanokke om Maanokke ti, tolv Fod fra

hverandre paa Grund af Vælene. Da Fartøiet laa tæt op til disse, dannede de et mandshøit Brystværn og dækkede i en vis Grad de Dele af Arken, som ikke vare beskyttede af Ruffet. Delawareren betragtede denne Foranstaltning med stor Tilfredshed og da Hutters Kano løb gennem Porten ind i Døllen, syntes han, at han kunde have forsvaret sin Stilling i en temmetig lang Tid med enhver kombellst Besætning i Kastellet, naar han blot havde haft sin Ven Wildtskyttens Arm til sin Bistand. Som Sagerne nu stode, følte han sig dog forheldsviis sikker og mærkede ikke længere den stærke Frygt, han nyligt havde næret for Tys's Skyld.

Et eneste Stød sendte Kanoen fra Porten til Lemmen underneden Kastellet. Her fandt Hutter Alting i Orden, idet hverken Hængelaas, Kjede eller Stang vare blevene forstyrrede. Røglen toges frem, Laasene blevene tagne fra, Kjeden løsnet og Lemmen skudt i Veiret. Du skal Hurry Hovedet ind ad Abningen; derpaa kom Armene og de løsløse Been bævedes i Veiret uden tilsvindelende Anstrengelse. I næste Dieblil bortes hans svære Fod at rampe i Gangen ovenfor, som adskilte Faderens og Døttrenes Værelser og til hvilken Lemmen gik op. Han udstødte derpaa et Triumphskrig.

„Følg mig, gamle Tom,“ raabte den letfindige Skovbygger inde fra Bygningen; „Soligen er tro og i god Vebeld, ja, og ligejaa tom som en Nød, der har været en halv

Time i et Egerns Vøter! Delawareren vræler af, at han kan see Tausheden; lad ham komme hid, saa kan han tage og føle paa den oveniljøbet."

"Enhver Tausbed, hvor De er, Hurry Harry," svarede Gutter, idet han trak sit Hoved ind i Gullet da han udtalte det sidste Ord, hvorved hans Røst siebliffeligt klang mere dæmpet for dem udenfor, „enhver Tausbed, hvor De er, maa man baade kunne see og føle; for den ligner ikke nogen anden Tausbed."

"Kom, kom, gamle Kammerat! Heis Dem selv en, saa ville vi aabne Døre og Vinduer og lade den friske Luft strømme ind for at lyse op i Sagen. Kaa Ord, i et vanskeligt Dieblif gjøre Viænd til de bedste Venner. Deres Datter Judith er hvad jeg kalder et uartigt ungt Fruentimmer og hele Familiens Hold paa mig er bleven saa svækket ved hendes seneste Udsærd, at der ikke vilde behøves saa lang en Tale som de ti Budord for at sende mig afsted til Floden og faae mig til at forlade Dem og Deres Kælder, Deres Ark og Deres Børn, Deres Tjenestekarle og Deres Tjenestegrinder, Deres Drex og Deres Ufener, for at De selv alene kunde udfegte denne Kamp med Troleserne. Gul det Vindue er, flydende Tom, medens jeg famler mig frem og gjør det samme ved Forderen."

Der opstod et Dieblifs Tausbed og derpaa fulgte en Larm, der lignede den, som frembringes ved Kaldet af et tungt Legeme. Hurry udfødte en heftig Forbandelse og

dervaa syntes hele det Indre af Bygningen at faae Liv. Man kunde ikke tage Keil af den Larm, der nu saa pludseligt og, vi kunne gjerne tilfoie, saa uventet, selv for Deslamvareren, afbrød Stilbeden indenfor. Den lignede den, som vilde opstaae ved en Kamp imellem to Tigere i et Buur. Et Par Gange udstodtes det indianiske Hul, men det syntes at være dæmpet og ligesom at komme ud af en udmattet, eller sammentrykket Strube, og een eneste Gang hortes nok en inderlig og voldsom, oprørende Forbandelse af Hurry. Det syntes som om menneskelige Legemer ideligen bleve kastede med Hestighed i Hulret og ligesaa ofte reiste sig for at fornye Kampen. Gbingadageel var meget tvivlsraadig om, hvorledes han skulde forholde sig. Han havde alle Raabnene i Arken, da Hutter og Hurry havde forladt den uden at medtage deres Risler; men det var umuligt at bruge eller række deres Giere dem. De Kampende vare bogstaveligen indesværede, hvorved det næsten blev ligesaa ugjortliat at komme ud af som ind i Huset. Desuden besværede Ivs hans Bevægelse og lammede hans Anstængelser. For at komme ud af denne Forlegenbed bad han Pigen at tage den tilbageblevne Kane og forene sig med Hutters Døtre, der nærmede sig uferdigt, men langsemt, for at frelse sig selv og advare de Andre om Faren. Men Pigen negtede fast og bestemt at adlyde. I dette Dieblit kunde ingen menneskelig Magt uden ved at anvende overlegen physisst Styrke have formaact hende til at forlade Ste-

det. Diebliffets Vigtighed tillod ingen Ovsættelse og da Delawareren ikke indsaae nogen Mulighed i at komme sine Benner til Hjælp, kappede han Touget og skjed ved et stærkt Stød Arken en Snees Fod bort fra Pælene. Derpaa greb han Marerne og det lykkedes ham at komme et kort Stykke til Luvart, hvis nogen Retning kunde kaldes saaledes i en saa svag Lustning, men hverken Tiden eller hans Dygtighed i at bruge Marerne tillod denne Afstand at blive lang. Da han holdt op med at roe, kunde Arken omtrent være et halvt hundrede Favne fra Platformen og halvt saa langt Syd for den, eftersom Seilet var strøget. Judith og Hetty havde nu bemærket, at der var Noget i Veien, og laa omtrent tusinde Fod længere mod Nord.

I al denne Tid fortsattes den rasende Kamp inde i Huset. Under Optrin som disse bobede Begivenhederne sig i kortere Tid, end de kunne fortælles. Fra det Dieblif, da det første Fald hørttes inde i Bygningen og indtil Delawareren havde ophørt med sine frugtesløse Forsøg paa at roe, kunde der være gaaet tre eller fire Minuter, men dette Tidsrum havde aabenbart svækket de Kampende. Hurrys Gder og Forbandelser hørttes ikke længere og selv Slagsmaalet havde tabt noget i Styrke og Raseri, men vedvarede ikke desto mindre med uforandret Udboldenhed. I dette Dieblif vrang Døren op og Kampen forskyttedes ud paa Platformen ved Dagens Lys og i fri Luft.

En Huren havde løsnet Lukket paa Døren og tre

eller fire af hans Stamme styrtede ud bagefter ham paa det snevne Rum, ligesom glade ved at undsløye et eller andet skrækkeligt Dytrin indenfor. Legemet af nok en fulgte bagefter, idet det kastedes ud af Døren med frygtelig Voldsomhed. Derpaa viste March sig rasende som en omringet Løve og før et Dieblik befriet fra sine talrige Djender. Gutter var allerede bleven taget tilfange og bundet. Der var nu en Standsning i Kampen, der lignede Afbrudelsen af et Uvceir. Alle følte Nødvendigheden af at trække Vei-ret og de Kæmpende iagttog hinanden ligesom Bulbidere, der ere blevene skilte ad med Magt og vente paa en ny Lei-lighed til at slaae Fænderne i hinanden. Vi ville benytte denne Standsning til at berette, hvorledes Indianerne vare komne i Besiddelse af Kastelet, og dette saa meget desto hellere, fordi det vil være nødvendigt at forklare Læseren, hvorfor en Kamp, der havde været saa bidsig og voldsom, tillige havde kostet saa forholdsvis lidet Blod.

Den „svlintrede Geg“ og hans Ledsager, i Særde-leshed den Sidste, der havde syntes at være en Underord-ner og alene beskæftiget med sin Flaade, havde anstillet de nøieste Jagttagelser under deres Besøg ved Kastelet; endog Drengen havde medbragt omstændelige og vigtige Efterret-ninger. Herved havde Gurerne saaet et almindeligt Be-greb om, hvorledes Stedet var indrettet og sikret, saavel som Rundskaber, der satte dem istand til at gaae forstan-digt tilværks i Mørket. Uagtet Gutteres Forsigtighed,

at lægge Arken paa den østlige Side af Bygningen, medens han flyttede sit Behave fra denne til hiin, var han dog bleven saa noie bevogtet, at denne Forholdsregel var bleven unyttig. Baade paa den østlige og vestlige Side af Søen havde Speidere været paa Udkig og lagt Mærke til det Hele. Saasnart det var blevet mørkt, nærmede der sig Flaader, ligesom den allerede beskrevne, fra begge Sider af Søen for at rekonoscere, og Arken havde seilet i en Afstand af ikke halvhundrede Fod fra en af dem, uden at denne var bleven bemærket, da Folkene paa den havde ligget langs hen ad Træstammerne, saa at baade de selv og deres langsomt glidende Maskine gik i et med Vandet. Da disse tvende Hobe af Eventyrere nærmede sig Kastellet, mødte de hinanden og efterat have meddeelt deres gjensidige Jagttagelser, rykkede de uden Betænkning nærmere mod Bygningen, hvilken de efter Forventning fandt tem. Flaaderne gik strax tilbage til Kysten efter Forstærkning, medens to af de Bilde bleve tilbage for at benytte sig af deres Stilling. Det lykkedes dem at komme op paa Taget og ved at tage noget af Barken bert at trænge ind i hvad der kunne kaldes Dvisten, hvor de foresandtes af deres Kammerater. Med Oxerne hugaedes nu et Hul gennem Bjelkerne i Loftet, gjennem hvilket ikke færre end otte af de stærkeste Indianere lode sig glide ned i Stuen nedenunder. Her lode de Andre dem blive, vel forsynede med Naaben og Levnetsmidler, enten for at udholde en Belci-

ring eller gjøre et Udfald, alt som Omstændighederne krævede det. Natten tilbragtes med at sove, som Indianerne have for Skik, naar de ere i Virksomhed Ved Daggryet saae de gennem Skudhullerne, den eneste Maade, hvorpaa Luft og Lys nu kunde komme ind, eftersom Vinduerne vare tæt tillukkede med plumpt tilvassede Træskodder, at Arken nærmede sig. Saasnart man havde forvisset sig om, at de to hvide Mænd vare i Begreb med at gaae ind gennem Lemmen, tog den Anfører, der ledede Huronerens Bevægelse, sine Forbudsregler derefter. Af Distillid til den vilde Glubskhed, som vækkes ved Leæmsbeskædigelse, tog han alle Vaabnene fra sine Folk, endog Knivene derunder indbefattede, og skjulte dem paa et Sted, hvor de ikke kunde findes uden ved en nøie Kanslagning. Hastreb bleve derpaa lavede til Nette og efterat de havde posteret sig i de tre forskjellige Afdelinger af Huset, ventede de Alle paa Signalet til at styrte sig over deres formeentlige Fanger. Saasnart de Dtte vare komne ind i Bygningen, lagde de Andre Barken af Taget paa dens Sted igjen, fjernede ombvæggeliat ethvert Sver af deres Nærværelse og begave sig atter tilbage til Kysten. Det var en af denne Hob, der havde tabt sin Mefassin, som han ikke kunde finde igjen i Mørket. Harde Pigens Død været bekjendt, vilde sandsynligviis Intet kunne have frelst Hurons og Hutters Liv; men hiin Begivenhed indtraf, efterat Bagholdet var lagt og i en Afstand af flere Mile

fra Kastelet. Disse vare de Vidler, der vare blevne anvendte for at tilveiebringe den Tingenes Tilstand, som vi nu videre skulle beskrive.

Fjerde Kapitel.

I forrige Kapitel forlode vi de Kæmpende trækkende Beiret i de snevre Stranker. Vant til de dengang i Amerika og især paa Grændsen saa almindelige, raa Idrætter at brydes og at springe, besad Hurry en Fordeel, foruden hans vidunderlige Styrke, som havde gjort Kampen mindre ulige, end den ellers vilde have syntes at være. Dette alene havde sat ham istand til at holde saa længe ud imod saa mange Fjender; thi Indianeren udmærker sig ingenlunde ved Færdighed eller Kraft i atletiske Svæser. Hidtil havde Ingen taget nogen alvorlig Skade, skjøndt adskillige af de Wilde havde gjort nogle haarde Fald, og han i Særdeleshed, der formeligt var bleven kastet ud paa Platformen, kunde siges for Dieblillet at være udvgtig til Kamp. Noget af de Andre baltede og March selv var ikke suppen ganske heeltindet, skjøndt Mangelen paa Beir var det væsentligste Tab, som begge Parter ønskede at oprette.

Under Omstændigheder som de, hveri de Paagjældende befandt sig, kunde en Vaabenstilstand, den maatte nu hidrøre fra hvilkensomhelst Marsag den vilde, ikke ret vel blive af lang Varighed. Balpladsen var for indskrænket og Mistanken om Forræderi for stor til at tillade dette. Tværtimod det, man skulde have ventet af ham i hans Stilling, var Hurry den Første til atter at begynde Fjendtlighederne. Om dette hidrørte fra Klogskab eller den Tanke, at han muligen kunde vinde nogen Fordeel ved et pludseligt og uventet Angreb, eller om det var en Frugt af hans Forbittrelse og uslukkelige Had til Indianerne, er umuligt at sige. Hans Anfald var imidlertid frygteligt og strakte i Begyndelsen Alt til Jorden. Han greb den nærmeste Huroner i det Lunde af Livet, løftede ham heelt op fra Platformen og kastede ham ud i Vandet, som om han havde været et Barn. Efter en halv Minuts Forløb vare to Andre paa Eiden af ham, af hvilke den Eine kom alvorligt til Skade ved Faldet af den Ven, der lige var kommen ham i Korkjobet. Men fire Fjender vare tilbage og i en Kamp Mand imod Mand, hvor ingen andre Vaaben end de naturlige brugtes, troede Hurry sig fuldkomment i Stand til at kunne maale sig med dette Antal Rødhuder.

„Hurra, gamle Tom!“ raabte han; „De Slungler tve til Eoen og jeg skal snart lære dem Allesammen at svømme!“ Med disse Ord sendte han ved et voldsomt Spark i Ansigtet den tilskadefemne Indianer, der havde faaet fat i

Kanten af Platformen og forsøgte at løfte sig op til den, hjælpeløs og redningsløs tilbage ud i Vandet. Eiden, da Slagsmaalet var forbi, saaes hans mørke Krov igjennem Glimmerspeilets klare Element ligge med udstrakte Arme nede paa den Grund, hvorpaa Kastelet stod, og klynge sig til Sandet og Verterne, som om Livet skulde holdes tilbage ved dette affindige Dodstag. Et Stød i Mavebulen bragte en Vinden til at krympe sig som en Orm, der trædes under Fødder, og nu var der kun to friske og ulemfæstede Kjender tilbage. Men den Sene af disse var ikke alene den største og stærkeste af Huronerne, men tillige den meest erfarne af de tilstedeværende Krigere og en Mand, hvis Muffler vare bleve vedst hærdede i Fegtninger og ved Vandringer paa Krigsstien. Denne Mand havde tilfulde vurderet sin Modstanders Kampkræfter og omhyggeligt holdt til Raade med sine egne. Han var tillige udrustet paa den fordeelagtigste Maade til en saadan Kamp, da han ikke havde andet paa, end et Klæde om Lænderne, og stod som en nøgen og skjon Medelstatue af Smidighed og Etyrke. At saae Tag i ham udkrævede større Færdighed og ualmindelige Kræfter. Men Hurry vakkede ikke; thi det Sværk, der havde taget Livet af et Wienneske, var ikke saasnart blevet uddeelt, førend han foer ind paa sin vældige Modstander for at forsøge paa ligeledes at tvinge ham ud i Vandet. Den Kamp, som nu opstod, var i Sandhed rædsom. Den blev strax saa heftig og Athleternes Be-

vægelsier vare saa hurtige og foranderlige, at den tilbageblevne Bilde ikke vilde have fundet Leilighed til at blande sig i den, om han ogsaa havde villet, men stod som fasttryllet af Forundring og Frygt. Han var en uerfaren Yngling og Blodet størknedes i hans Arter, da han saae de menneskelige Videnskabers blodtørstige Kamp og det fremstillet i en saa usædvanlig Skikkelse.

Hurry forsøgte først at kaste sin Modstander overende. Til den Ende greb han ham i Struben og ved den ene Arm og svandt Been for ham med en amerikansk Grændseboers Hurtighed og Styrke. Men det mislykkedes paa Grund af de smidige Bevægelser af Hurenoren, der havde Klæder at tage fat i og hvis Fødder undgik Forsøget med en Behændighed, der var ligesaa stor som den, hvormed det gjordes. Dervaa fulgte et Slags Haandgemæng, om ellers en Kamp mellem To kan kaldes saaledes, i hvilke ingen Anstrengelser tydeligt kunde sees, fordi de Brudendes Lemmer og Legemer antog saamange Stillinger og Fordreininger, at det var umuligt for Diet at følge dem. Denne forvirrede og bestiae Strid varede imidlertid næppe en Minut; thi Hurry, der var rasende over at see sine Kræfter gjorte til Skamme ved sin Kjendes Smidighed og Modgenbed, gjorde en fortrinlet Anstrengelse og slænte Hurenoren voldsomt imod Bjelkerne i Gulvet. Rustelsen var saa stærk, at den for et Dieblig ligesom bedøvede den Bilde. Emerten afvredte ham derhos en dyb Stenen, det sæd-

vanlige Tegn paa Døden, der undslipper den røde Mand i Kampens Hede. Men ikke desto mindre styrtede han atter frem imod sin Fjende, vel vidende, at hans Frelse beredde paa hans Bestemthed. Nu greb Hurry ham i det Lynde af Livet, løstede ham op fra Platformen og lod sig falde ovenpaa ham med sin hele svære Lyngde. Dette yderligere Stød bedøvede den Lidende i den Grad, at hans gigantiske hvide Modstander nu havde ham ganske i sin Vold. Idet han lagde sine Hænder omkring sit Officers Hals, klemte han dem sammen med en Skruestilles Kraft og trykkede med sin djævelske Styrke Huronerens Nakke beelt tilbage over Kanten af Platformen indtil Hagen kom overst. Et eneste Diekast var nok til at vise Følgerne heraf. Den Lidendes Dine syntes at træde ud af deres Huler, Tungen stal frem og Næseborene udvidede sig, saa at de vare nær ved at revne. Men i dette Dieblil blev et Toug med en Løkke paa den ene Ende behændigt stukket ind under Armene paa Hurry, Enden ført igjennem Løkken og Touget trukket til, saa at hans Albuer snæredes sammen paa Hvagen med en Kraft, som hans hele Kampstyrke ikke kunde modstaae. Selv under saadanne Omstændigheder saae den forbittede Grandseboer kun med Uvillie sine Hænder blive trukne tilbage fra deres dræbende Tag; thi alle endte Lidenskaber havde dengang Overberredemmet. Næsten i samme Dieblil bleve hans Been bundne paa en lignende Maade og hans Krop rullede ligesaa hjælpeløst og ligesaa haanligt,

som om den havde været en Træflods, midt ben paa Plat-
formen. Men hans befriede Modstander reiste sig ikke;
thi endnu medens han begyndte atter at faae Veirret, hængte
hans Hoved hjælpeløst ud over Kanden af Bjelkerne og
man troede i Forstningen, at hans Hals var bleven for-
vredet. Han kom kun efterbaanden til sig selv igjen og
det varede flere Timer, førend han kunde gaac. Mogle
meente, at hverken hans Legeme eller hans Sjæl ingensinde rig-
tigt gjenvandt deres Styrke, efterat han havde været Dø-
den saa nær.

Hurrys Nederlag og Fangenskab hidrorte fra den Iver,
hvormed han udelukkende havde anvendt alle sine Kræfter
paa sin faldne Fjende. Medens han var saaledes besjæfti-
get, steg de to Indianere, han havde kastet i Vandet, op
paa Valene, som de kroge henad, og forenede sig med deres
Kammerat paa Platformen. Den Sidstnævnte var kom-
men saa meget til sig selv, at han havde faaet fat paa de Kæb,
som vare blevene holdte i Beredskab, og da de Andre kom
til, bleve de anvendte paa den beskrevne Maade, medens
Hurry laa og trukkede sin Fjende med hele sin Tungde,
alene med det stræffelige Overv for Die at quæle ham. Saa-
ledes vendte Bladet sig i et Dieblil; den, der havde været
saa nær ved at vinde en Seir, der gjennem Sagnene vilde
have bevaret hans Navn i Harbundereder i disse Egne, laa
nu som en hjælpeløs, bunden Fange. Det blege Ansigts
Anstrengelser havde været saa frygtelige og den Styrke,

han havde lagt for Dagen, saa vidunderlig, at de Vilde, selv medens han laa kneblet som et Faar, betragtede ham med Uerbødighed og ikke uden Rædsel. Deres stærkeste Krigers hjælpeløse Legeme laa endnu udstrakt paa Platteren og da de kastede deres Blik udover Søen for at søge efter den Kammerat, der paa en saa uhyggelig Maade var bleven slængt ud i den og hvem de havde tabt af Sigte under Kampens Forvirring, fandt de hans livløse Legeme klyn- gende sig fast ved Græsiet paa Bunden, saaledes som vi allerede have fortalt. Disse forskjellige Omstændigheder bidroge til at gjøre Huronerne Scier næsten ligesaa forfer- dende for dem, som et Nederlag.

Chingachgeol og hans Forlovede havde fra Arken væ- ret Vidner til den hele Kamp. Da de tre Huronere vare i Begreb med at føre Touget omkring den liggende Hur- rys Arme, søgte Delawareren sin Kiffel; men førend han kunde bruge den, var den hvide Mand bunden og Ulykken fæet. Han kunde endnu have fældet en Fjende, men det vilde have været umuligt at faae Skulpen, og den unge Hovding, som gjerne havde rovet sit eget Liv for at er- bverve sig et saadant Scirstegn, tog i Betænkning at be- rove en Fjende hans uden et saadant Formaal for Die. Et Blik paa Liv og Tanken om de mulige Følger dæm- rede etbrert forbigaaende Duffe om Hevn. Væieren bar seet, at Chingachgeol neppe kunde siges at forstaae sig paa at bruge Arkens Arer, saa erfaren han ogsaa var i at

haandtere Vagaien til en Kano. Maaskee er der intet
 legemligt Arbejde, hvorved Folk vise sig saa leitede og kled-
 fede, som ved deres første Forsøg paa at roe, idet de meest
 erfarne Matroser eller Færgesfolk bukke under ved deres Be-
 stræbelser for at kappes med Gondolierens berømte Kriften.
 Det er, kort sagt, for en Tid umuligt for en ny Begynder at
 komme frem med en enkelt Aare og i dette Tilfælde var
 det nødvendigt at bruge to og det meget store paa een
 Gang. Imidlertid kunne Bunkaarer snarere blive til Nytte
 i en uevet Haand, end lettere Mædskeer, og dette var
 ogsaa Grunden, hvorfor Delawarerens første Forsøg paa at
 sætte Arken i Gang var lykket ham saa godt som det var.
 Men dette Forsøg havde dog været tilstrækkeligt til at vække
 Mistillid og han indsaac tilfulde den farlige Stilling, hvori
 han selv og Tys nu vilde komme, dersom det skulde falde
 Surenerne ind at betjene sig af den Kano, der endnu laa
 under Lemmen, for at komme ud til dem. Et Dieblit
 tænkte han paa at sætte Tys i den Kano, der var i hans
 Besiddelse, og tre til de østlige Bjerger i Haab om at naae
 Delawarernes Landsbyer ved at flygte i den korteste Ret-
 ning. Men mange Grunde fremstillede sig imed at gjøre
 et saa uforstigt Skridt. Det var næsten afsjort, at Erei-
 dere vare ude paa begge Sider af Søen, og en Kano kunde
 ikke nærme sig Kysten uden at blive seet fra Bjergene.
 Deuden kunde et Eper ikke skjules for indianske Dine og
 Tys var ikke stærk til en tilstrækkeligt hurtig Flugt for at

undgaae Forfølgelsen af øvede Krigere. I denne Deel af Amerika kjendte Indianerne ikke Brugen af Heste og Alt maatte beroe paa Flugtningenes legemlige Kræfter. Endelig, men ikke mindst, tænkte han ogsaa paa Vildtskytten, en Ven, som han ikke burde forlade i hans nærværende Nød.

Ogsaa Tys anstillede sine Betragtninger og kom, skjøndt ad en anden Wei, til den samme Slutning. Hendes egen Fare forureligede hende mindre, end hendes Bekymring for de to Søstre, hvis Stilling gjorde et stærkt Krav paa hendes qvindelige Medfølelse. Da Kampen paa Platformen borte op, var Kanoen med Pigerne omtrent halvandetbundredde Favne fra Kastellet og her opborte Judith at roe, idet hun nu først fik Die paa Vidnesbyrdene om Striden. Hun og Hettv stode opreiste og søgte ivrigt at forvise sig om, hvad der havde tildraget sig, men ude af Stand til at tilfredsstille deres Nysgjerrighed, da Bygningen for en stor Deel skjulte Balpladsen.

Personerne i Arken og i Kanoen skyldte Voldsomheden af Hurrus Angreb deres uebliffelige Sikkerhed. I ethvert sædvanligt Tilfælde vilde Pigerne strax være bleven tagne tilfange, hvilket vilde have været en let Sag, nu da de Vilde vare i Besiddelse af en Kano, naar Hurenernes Dumdriftighed ikke var bleven saa strengt tugtet under den nyligt ferefaldne Kamp. De behøvede nogen Tid til at fatte sig efter dette voldsomme Optrin og det saameget mere, som den vigtigste Mand i Heben, i det mindste hvad per-

sonlig Styrke angik, havde lidt saa meget. Det var imidlertid af største Vigtighed, at Judith og hendes Søster øjeblikkeligt toge deres Tilflugt til Arken, hvis Forsvarsværker i det mindste vdede en midlertidig Beskyttelse, og det Første, som var at gjøre, var at udfinde Midler til at faae dem til at gjøre det. Iys viste sig i Agterenden af Kartoiet og gjorde, skjøndt forgjæves, mange Tegn og Gebærder for at betyde Pigerne, at de skulde gjøre en Omvei for at undgaae Kastelet og nærme sig Arken fra den østlige Side. Men enten bleve disse Tegn ikke forstaaede, eller ogsaa befandtes de mistænkelige; thi Judith kjendte sandsynligviis ikke tilstrækkeligt Tingenes virkelige Tilstand for at kunne sætte Tillid til nogen af Parterne. Istedet for fuldkomment at efterkomme Ordfordringen, holdt hun sig mere sjernt og roede langsomt tilbage Nord efter, eller ud paa den bredeste Deel af Søen, hvor hun havde den videste Udsigt og den bedste Mark til Flugt for sig. I dette Dieblis viste Søen sig ovenfor Granerne paa den østlige Bjergsiede og en let sydlig Vind sprang op som sædvanligt paa denne Tid af Dagen og Naret.

Chingachgoek nølede intet Dieblis med at beise Seilet. Hvad der end forested, saa kunde der dog ikke være Erørgemaal om, at det Dusseligste i enhver Henseende var at faae Arken saa langt bort fra Kastelet, at hans Kjender derved nødsagedes til at nærme sig him i den Rano, som Krigslykken til saa liden Baade for hans Døster og

Sikkerhed havde bragt i deres Hænder. Eynet af det sig udspilende Scil syntes først at vække Huronerne af deres Sløvbed, og da Stevnen af Fartøiet faldt af for Vinden, hvilket den ubeldigviis gjorde i den forkerte Retning, idet Arken derved nærmede sig Kastelet paa nogle faa Favne, fandt Tys det nødvendigt at gjøre sin Elsker bymærksom paa, hvor vigtigt det var, at han dækkede sig med sine Fjenders Risler. Denne Fare maatte under alle Omstændigheder undgaaes og det saa meget mere, som Delawareren saae, at Tys selv ikke vilde krube i Skjul saa længe han stod blottet. Chingachgool overlod derfor Arken til dens egne Bevægelser, skjed Tys ind i Kuffet, hvortil han strax lukkede Døren, og saae sig dervaa om efter Rislerne.

De Vaagjældendes Stilling var nu saa mærkelig, at den fortjener en særskilt Beskrivelse. Arken var nu omtrent tredive Favne fra Kastelet og lidt Sonden for eller til Luvart af dette; Seilet stod fuldt og Styraaren var forladt, hvilken sidste lykkeligviis var løs, saa at den ikke havde nogen stor Indflydelse paa det plumpe Fartøies krabbeagtige Bevægelser. Da Seilet ikke var forsynet med Brauser, tvang Luftningen Kaaen for efter, uagtet begge Skjødene vare støttede. Virkningen var tredobbelt paa en Baad, hvis Bund var aldeles flad og som blot stak tre til fire Tommer dybt. Stevnen trøkkedes langsomt ned i Lr, hele Skuden trængtes tillige i samme Retning og den Vandmasse, som uundgaaeligt sammenbeledes i Lr'siden, gav

Arken en Bevægelse fremad. Alle disse Forandringer vare imidlertid overordentligt langsomme; thi Vinden var ikke alene svag, men tillige som sædvanligt omhyringende, saa at Seilet spillede to, tre Gange og endog een Gang blev heelt bak.

Harde Arken havt Kjol, vilde den uundgaaeligt være løben uklar af Plattformen med Bougen, og da vilde sandsynligviis Intet kunne have forbindret Hurerne fra at tage den, i Særdeleshed da de vilde have kunnet nærme sig under Bedækning af Seilet. Men nu dreiede den langsomt rundt og klarede med Nød og neppe denne Deel af Bygningen. Derimod bleve Vælene, der ragede flere Fod i Veiret, ikke klarede; thi Steenen af det sig langsomt bevægende Fartoi kom med et af sine Hjørner ind imellem to af dem og blev bængende. I dette Dieblif passede Delawareren ivrigt paa at faae Veilighed til at skyde, medens Hurerne holdt Nie med Arken i samme Hensigt. Den udmattede Kriger lænede sig op imod Huset, eftersom der ikke havde været Tid til at slutte ham, og Hurry laa næsten ligesaa bjælvløs som en Trakleds og bunden ligesom et Kaar, der føres til Slaughterbanken, benimed Vidten af Plattformen. Chingachgoel kunde have faldet den første, naar det skulde have været, men hans Skalp vilde dog have været i Efferbed, og den unge Hording led baant om at gjøre et Skud, som høerken kunde bringe ham Vre eller Fordeel.

„Stik en af Stagerne ud, Slange, dersom Du er

en Slange," sagde Hurry blandt de Klageraad, som Baandenes Stramhed begyndte at afpresse ham; „stil en af Stagerne ud og skyd Forenden af Prammen fra, saa driver Du klar af os, og naar Du har gjort Dig selv denne Tjeneste, kunde Du bevise mig den Villighed at gjøre det af med den Skurk, der har kneblet mig."

Hurrys Dvfordring havde imidlertid ingen anden Virkning, end at den gjorde Tys opmærksom paa hans Stilling. Den skarpsindige unge Pige fattede den ved første Diekast. Hans Ankler vare omsnoede flere Gange med et stærkt Bastreb og hans Arme vare ovenfor Albuerne sammensnoede paa Ryggen paa lignende Maade, saa at han blot kunde røre Hænderne og Haandledene lidt. I det hun satte Munden til et Skydehul, sagde hun med dæmpet, men tydelig Stemme:

„Hvorfor Dig ikke rulle ned her og falde i Pram? Chingachgoel skyde Hurener, hvis han vil"

„Ved Himlen, Pige, det var en fornuftig Tanke, og det skal blive forsøgt, dersom Agterenden af Arken kan komme lidt nærmere. Læg en Dyne tilrette, for at jeg kan falde paa den."

Dette blev sagt i et beldigt Dieblik; thi kjede af at vente havde alle Indianerne næsten samtidigt hurtigt affruet deres Pisler, dog uden at gjøre Skade, uagtet flere Kugler vare gaaede igjennem Skydehullerne. Tys havde hørt en Deel af Hurrys Ord, men det meste af det, han havde

sagt, havde tabt sig i de skarpe Knald af Beværrerne. Hun tog Slangen fra den Dor, som førte til Agterenden af Arken, men vovede ikke at stille sig blot. I al denne Tid blev Arken hængende fast, men stedse svagere og svagere, idet den anden Ende svaiede rundt og mere og mere nærmede sig Platformen. Hurry, som nu laa med Ansigtet mod Arken, vridende og vaandende sig ligesom af Smerte, hvilke Bevæggelser han havde udført lige siden han blev bunden, iagttog enhver Mulighed til Frelse og saae tilhøst, at bele Fartøiet var frit og begyndte at skure sig langsomt fremad langs hen med Vælene. Forsøget var fortvivlet, men det syntes at være den eneste Høvei til at undgaae Piinsler og Død og passede sig godt for hans lettsindige Dumdriftighed. Han lovede til det sidste Dieblif, paa det at Agterenden af Prammen kunde komme i fuldkommen Berøring med Platformen, og begyndte igjen at vaande sig ligesom af utaalelig Smerte og at forbande alle Indianere i Almindelighed og alle Huroner i Særdeleshed, indtil han pludseligt og hurtigt rullede sig afsted hen med Agterenden af Prammen. Uheldigviis behøvede Hurrys Skuldre større Plads end hans Hødder, og da han var kommen ud til Kanden af Platformen, havde hans Retning forandret sig saaledes, at han ganske forfeilede Arken, og da Hurtigheden af hans Smøvelinger og Røden ikke tillode nogen Ovsættelse, faldt han i Vandet. I dette Dieblif fik Chingachgeel efter Aftale med sin Forlovede Huronerne igjen til at give Ild, uden at

Nogen af dem saac, hverledes den, som de vidste var saa kraftigt bunden, forsvandt. Wien Tys følte en levende Deeltagelse for det heldige Udfald af en saa kjel Plan og iagttog Hurrys Bevægelser ligesom Ratten iagttager Musens. I det Dieblil, han var kommen i Gang, forudsaae hun Følgerne og det saa meget lettere, som Prammen nu begyndte at bevæge sig med en vis Stadighed, og hun var betænkt paa Midler til at frelse ham. Med et Slags instinktmæssig Færdighed aabnede hun Døren i samme Dieblil, som Riffelstuden endnu rungede i hendes Øren, og kom, beskyttet af det mellemliggende Ruf, tidsnok ud i Ugrerenden af Prammen for at være Vidne til Hurrys Kald i Søen. Hun satte sig selv ubevidst, Foden paa Grund af det ene Skjode, der var gjort fast agter, og idet hun, vel med en Qvindes Keitethed, men tillige med dennes hele ædelmodige Bestemtbed, greb det tilovers værende af Touget, kastede hun det ud til den hjælpeløse Hurry. Touget faldt paa den Synkendes Hoved og Krop og det lyfledes ham ikke alene at gribe forskellige Quater af det med Hænderne, men han fik endog en Stump af det fat med Tænderne. Hurry var en øvet Svømmer og saa bunden som han var, benyttede han dog ethvert Middel, som Phisioserhi og Estertanke vilde have tiltraadet. Han var falden paa Ryggen og istedetfor at udmatte og drukne sig ved fortvilede Forsøg paa at gaac paa Vandet, led han Kroppen synke saa dybt som muligt og var, med Uudta-

gelse af Ansigtet, allerede under Vand, da Touget naaede ham. I denne Stilling vilde han muligens kunnet være forbleven indtil Huronerne havde bjerget ham, idet han brugte Hænderne ligesom Fiskene deres Finner, dersom han ikke havde faaet anden Hjælp; men Arkens Fart strammede snart Touget og han blev folgeligt slæbt langsomt afsted, idet han holdt Skridt med Prammen. Farten vidreg til at holde hans Ansigt oppe og en haardfor Vand kunde have ladet sig bugseres en Miil paa denne eiendommelige, men simple Maade.

Vi have sagt, at Huronerne ikke bemærkede Hurrys bludselige Forsvinden. I hans nærværende Stilling skjultes han ikke alene af Plattformen, men erholdt tillige, idet Arken skjed langsomt frem ved Hjælp af det nu faldte Seil, den samme venstabelige Bistand af Pælene. Huronerne vare derhos saa opsatte paa at fælde deres Fjende, Delawareren, ved at sende en Kugle gjennem et Skudebul eller en Sprække i Ruffet, at de slet ikke tænkte paa en Person, som de ansaae for at være saa sikkert bunden. Deres Hovedermarksomhed gjaldt den Maade, hvorpaa Arken skurede sig forbi Pælene, skjøndt Snidningen formindskede dens Fart indtil det Halve, og de begave sig ud paa den nordlige Ende af Kastellet for at faae Leilighed til at føre gjennem Skudebullen i denne Deel af Bygningen. Udsigtsgeet var bestjættet paa lignende Maade og ligesaa uvidende som sine Fjender om Hurrys Stilling. Medens

Arken arbejdede sig fremad, udsendte Risperne deres smaa Røgskyer fra det ene Skjul efter det andet, men de Kampendes Dine og Bevægelser vare for hurtige til, at nogen Skade kunde skee. Dmsider havde det ene Parti den Krænkelse og det andet den Glæde at see Arken svaiet heelt klar af Valene, hvorpaa den sieblikkelig skjed en betydelig forøget Fart Nord efter.

Nu først erfarede Ebingachgeof af Tys Hurrus farlige Stilling. At have stillet nogen af deres Personer blot i Agterenden af Prammen vilde have været den visse Død, men lykkeligviis gif Skjodet, ved hvilket Manden hængte, forud til Underliget af Seilet. Delawareren saae Leiligheden til at gjøre det los fra Klampen agter og Tys, som allerede var forude i dette Niemed, begyndte at hale i Touget. I dette Dieblik slæbtes Hurry halvhundrede til tresindstyve Fod agterude uden at have andet end Ansigtet ovenfor Vandet. Først da han var blevet halet udenfor Kastellet og Valene, bemærkedes han af Hurerne, som oploftede et affskyeligt Hyl og begyndte at flyde paa den flydende Maasse, som den med Rette kunde kaldes. Det var i samme Dieblik, at Tys begyndte at hale i Touget forude, en Omstændighed, der sandsynligviis, i Forbindelse med Hurrus egen Katning og Grandsbeerfærdighed, reddede hans Liv. Den første Kugle slog i Vandet lige paa det Sted, hvor den unge Kampees Bryst var synligt gjennem det klare Element, og vilde maasse have gjennemberet hans

Hjerte, dersom den var bleven affkudt i en mere spids Winkel. Men istedetfor at trænge ned i Søen, prellede den af, gik i Veiret og begravede sig i Bjelkerne af Ruffet tæt ved det Sted, hvor Obingadigoel havde viist sig kort iforveien medens han gjorde Touget løs fra Klampen. Den anden, tredje og fjerde Kugle mødte alle den samme Modstand paa Overfladen af Vandet, skjøndt Hurry tydeligt mærkede Voldsomheden af de Stød, hvormed de sloge mod Søen saa tæt ovenfor hans Brøst. Hurenerne, som indsaae deres Wildfarelse, forandrede nu deres Fremgangsmaade og sigtede efter det ubedækkede Ansigt; men nu halede Ivs i Touget, Skiven fjernede sig og de drøbende Kugler faldt i Vandet. Strax efter halede Kroppen forbi Enden af Prammen og kom i Skjul. Delawareren og Ivs arbejdede fuldkomment i Skjul af Ruffet og halede i kortere Tid, end der behøves til at fortælle det, Hurrus vældige Legeme hen til det Sted, hvor de vare. Obingadigoel stode rede med sin brasse Kniv og havde snart, idet han boiede sig ud over Reilingen af Prammen, sønderskaaret Basten, hvormed Brandseboerens Lemmer vare bundne. Derimod var det langt mindre let at løfte ham saa høit, at han kunde faae fat i Fartøiet og selv hjælpe til med at komme over, eftersom Hurrus Arme endnu vare saa godt som ubrugbare; men begaae Dele skete dog og den befriede Mand vandlede nu forud og sank udmattet og hjælpeløs om i Prammen. Her ville vi forlade ham, medens han tilbage-

vinder sine Kræfter, og hans Blod kommer i det fornødne Omløb, og imidlertid gaar videre i vor Beretning om Begivenheder, der flokke sig saa hurtigt, at de ikke tillade nogen Ophættelse.

Saa snart Huronerne havde tabt Hurrys Legeme af Syne, udstødte de i Forening et Forbittrelsens Hyl og de tre raskeste af dem løb hen til Lemmen og gik i Kanoen. Men de behøvede dog nogen Tid til at indstibe sig med deres Baaben, finde Alarnerne og, dersom vi tør betjene os af et teknisk Udtryk, „komme ud af Havn“. Imidlertid var Hurry sluppen ind i Prammen og Delawareren holdt sine Rifler i Beredskab. Eftersom Arken nødvendigvis maatte seile paa Vinden, var den nu kommen fulde hundrede Favne fra Kastellet og skred sig hvert Øjeblik mere og mere fra det, skjøndt med en saa let Bevægelse, at Vandet neppe krusedes. Kanoen med Pigerne var over en Hjerdingvei fra Arken og holdt sig vicensynligt med Forsæt borte fra den, dels af Uvidenhed om hvad der havde tildraget sig, og dels af Frygt for Følgerne af at være sig for nær. De havde valgt Retningen med den østlige Kyst og tillige bestræbt sig for at komme til Land af Arken og paa en Maade imellem begge Partier, som om de vare uvisse om hvem de skulde anse for Ven og hvem for Fjende. Paa Grund af deres lange Dreise brugte de Alarnerne med nogen Færdighed; thi Judith havde endog

flere Gange vundet Prisen i Kaproning med de unge Mand-
folk, som undertiden besøgte Søen.

Da de tre Huroner kom udenfor Valisaderne og saae sig
paa den aabne Søe nødsagede til at nærme sig Arken ube-
dækkede, dersom de fulgte deres oprindelige Plan, kjølnedes
aabenbart derer Iver. I en Barkkano vare de berøvede
ethvert Dækningsmiddel og den indianiske Forsigtighed stred
aldeles med en saadan Dvofrelse af Liv, som høist sand-
synligt vilde være bleven Følgen af at forsøge paa at
angribe en Fjende, der var saa godt forskandset som Dela-
wareren. Istedetfor at forfølge Arken, vendte disse tre
Krigere sig derfor mod den østlige Kyst og holdt sig i en sikker
Afstand fra Chingachgoeks Risler, ved hvilken Manoeuvre
Vigernes Stilling blev overordenligt farlig. Den truede
med at bringe dem, om ikke imellem en dobbelt Ild, saa
dog imellem tvende Farter eller hvad de ansaae for Farter,
og istedetfor at tillade Huronerne at indslutte bende i hvad
hun ansaae for et Slags Garn, begyndte Judith sit Til-
bagetog i sydlig Retning og i en ikke stor Afstand fra
Kysten. Hun vovede ikke at lande; thi skulde hun tve til
denne Udvei, burde den kun benyttes i yderste Nødsstil-
fælde. I Begyndelsen skjenkede Indianerne den anden Kano
liden eller ingen Dymærkssembød; fuldkomment bekjendte med
dens Indbeld, ansaae de dens Grobring for at være af
forholdsviis ringe Vigtighed, hvorimod Arken med dens
indbildte Skatte og Delawarere og Hurrys Personer og

dens Gyne til at bevæge sig efter en stor Maalestof laa for dem. Men denne Ark havde ligesaa vel sine Farer som sine Fristelser og efterat have spildt en Time med vaelende Bevægelser og stedse i sikker Afstand fra Rislen, syntes Huronerne pludseligt at have taget deres Beslutning, og begyndte at aabenbare den ved ivrigt at gjøre Jagt paa Pigerne.

Da denne sidste Plan iværksattes, havde samtlige Bedkommendes Forhold med Hensyn til deres gjensidige Stillinger væsentligt forandret sig. Arken havde seilet og drevet over en halv Mill og var næsten i samme Afstand ret Nord for Kastellet. Saasnart Delawareren bemærkede, at Pigerne skyede ham, strog han, da han ikke formaadede at styre sit plumre Karto og heelt vel vidste, at det vilde være unyttigt at forsøge paa at flygte fra en Barkane i Tilfælde af Førfølgelse, sit Seil, i Haab om derved at foranledige Søstrene til at forandre deres Plan og søge Beskyttelse i Prammen. Men dette Skridt frembragte ingen anden Virkning, end at Arken derved kom Begivenhedernes Skueplads nærmere, og satte dens Besætning istand til at blive Vidne til Jagten. Judiths Kane var omtrent en Fjerdingvei Syd for Huronerne, men lidt nærmere ved den østlige Kyst og omtrent i samme Afstand Syd for Kastellet som fra den fjendtlige Kane, en Omstændighed, ifølge hvilken den næstnævnte maatte være omtrent tværs

af Gutteres Fæstning. Idet de forssjellige Partier vare saaledes beliggende, begyndte Jagten.

Dengang Huronerne saa pludseligt forandrede deres Angrebsmaade, var deres Kane ikke udrustet paa det Bedste. Der var kun to Mærer og den tredie Mand var derfor kun en oversflodig og unyttig Last. Dernæst tilintetgjorde Forssjellen i Lyngde mellem Søstrene og de to andre Mænd, iær i saa overordentligt lette Kartsier, næsten ganske den Forssjel, der muligen kunde hidrøre fra Huronerne's overlegne Kræfter, saa at Kampen om Hurtighed langtfra ikke var saa ulige som den syntes. Judith begyndte ikke at anstrenge sig førend den anden Kane var kommen saa nær, at Hensigten med Bevægelsen var vis, og derpaa opfordrede hun Hetti til at staae hende bi med hele hendes Færdighed og Styrke.

„Hvorfor skulle vi flygte, Judith?“ svurgte den ensoldege Pige. „Huronerne have jo aldrig gjort mig Fertiød og jeg troer heller ikke, at de nogeninde ville gjøre det.“

„Det kan være sandt hvad Dig angaaer, Hetti; men det forholder sig ganske anderledes med mig. Knæl og bed, og staa derpaa op og hjælp mig af øderste Ende til at vi kunne undkomme. Tænk ogsaa paa mig, kjære Pige, medens Du beder.“

Judith gjorde disse Anmodninger med en blandet Kølelse, først fordi hun vidste, at hendes Søster i enhver Forlegenhed stedse søgte Bistand hos sin store Bundsferrante, og dernæst fordi en Fjernemmelse af Svagbed og Afhængig-

hed pludseligt overvældede hendes egen stolte Sjæl i denne Provølsens Stund. Bommen blev hurtig fremsagt og Kanoen kom snart i raff Bevægelse. Men ingen af Parterne anstrengte strax i Begyndelsen alle deres Kræfter, da de Begge vidste, at Jagten sandsynligviis vilde blive hidsig og lang. Ligesom to Krigsskibe, der lave sig til Kamp, syntes de først at ville forvise sig om deres gjensidige Hurtighed, før at de kunde vide, hvorledes de skulde indrette deres Bestræbelser førend den sidste store Anstrengelse. Nogle faa Minuter vare tilstrækkelige til at overtude Huronerne om, at Vigterne vare øvede og at de vilde behøve deres hele Færdighed og Styrke for at indhente dem.

Judith havde i Begyndelsen af Jagten vendt sig mod den østlige Kyst i den ubestemte Beslutning at gaac i Land og tve ind i Skovene som den sidste Udvei; men da hun nærmede sig Strandbredden, gjorde Wisbeden om, at hendes Bevægelser iagttoges af Speidere, hendes Modbydelighed for et saadant Hjælpemiddel uovervindelig. Derhos var hun endnu ved friske Kræfter og havde godt Haab om at kunne trætte sine Førfølgere. Med disse Tanker dreiede hun Kanoen med Haren og boiede af fra den Krands, af dunkle Fyrretræer, under hvis Skygge hun havde været saa nær ved at løbe ind, og holdt atter Kurs mere hen imod Midten af Søen. Dette syntes at være det gunstige Nieblif for Huronerne til at tage Fart, da de nu havde Søens hele Brede dertil, og det derhos paa dens meest udstrakte

Deel, saasnart de vare komne mellem Flugtningene og Landet. Nu fløi Kanoen afsted, idet Judith erstattede hvad hun mangede i Kraft ved sin store Færdighed og Fatning. Paa en halv Miil syntes Indianerne ikke at have nogen væsentligt Fordeel, men Fortsættelsen af saa store Anstrengelser i saa mange Minuter angreb vicensynligt de Paagjældende. Nu grebe Indianerne til et Middel, som satte dem i Stand til at den ene af dem efter den anden kunde trække Beiret, idet de lode Marerne gaae fra Haand til Haand uden synderligt at formindske deres Anstrengelser. Judith saae sig tilfældigvis om og bemærkede, at dette Middel anvendtes. Dette bragte hende strax til at mistvivle om Udfaldet, eftersom det ikke var sandsynligt, at hun i Længden vilde kunne holde ud med Mænd, der vare istand til at afløse hinanden; men ikke desto mindre blev hun dog ufortrodent ved, saa at ingen synderligt synlige Følger viste sig strax efter Forand ingen.

Hidtil havde Indianerne ikke været istand til at bale mere end et hundrede Kvarne ind paa Vigerne, skjøndt de vare hvad Somanden kalder "i deres Kjølvand," eller i en lige Linie bag ved dem. Dette gjerde Forfølgelsen til hvad der med et technisk Udtryk kaldes en "rumskjeds Jagt," hvilken ifølge Ordspøget er en "lang Jagt," hvorved forståes, at der paa Grund af begge Parters gjensidige Etiling ikke viser sig nogen anden Forandring, end den som opstaaer af, at Forfølgeren i lige Linie nærmer sig den

Forsfulgte. Men saa „lang“ det Slags Jagt end indrommes at være, kunde Judith dog see, at Hurerne nærmede sig mere og mere, førend hun vandt ud i Søen. Hun var ikke let til at fortvivle, men et Dieblig tænkte hun dog paa at overgive sig og ønskede at blive bragt til Leiren, hvor hun vidste, at Bildtslytten holdtes fangen; dog i Besragtning af de Midler, hun haabede at kunne anvende for at bevirke hans Befrielse betænkte hun sig igjen og ansøredes atter til fornyet Anstrengelse. Harde der været Niogen tilstede, som kunde have ørtignet begge Kanoernes Fart, vilde han have seet, at Judiths vandt et rask Forspring fra sine Forsølgere, idet Vigen gav den fordebblet Hurtighed, medens hun saaledes dvælede ved sine ædelmodige og magtvaaliggende Planer. Forskjellen mellem begge Kanoernes Fart i de næste fem Minuter var virkelig saa betydeligt, at Hurerne begyndte at overtydes om, at de maatte anvende alle deres Kræfter, naar de ikke vilde overgaae den Skam at overvindes af Kvinder. Idet den Stærkeste af dem i sin Forbittrelse over denne Tanke vilde gjøre en rasende Anstrengelse, brækkede han sin Nare i samme Dieblig, han havde taget den fra en Kammerat for at afløse ham. Dette afgjorde strax Sagen; en Kano med tre Mand og kun een Nare kunde nemlig umuligt indbente Flygtninge som Thomas Hutters Døtre.

„See, Judith!“ udbrod Hetty, der havde bemærket denne Hændelse; „Du haaber jeg, at Du vil tilstaae, at

det er nyttigt at bede! Hurerne have brækket en Nare, og de kunne aldrig indhente os."

"Jeg har aldrig negtet det, min skakkels Getty, og snuffer undertiden i min Sjæls Bitterhed, at jeg havde bedet mere og tænkt mindre paa min Eljønbed! Vi ere nu, som Du siger, frelst og behøve blot at holde os lidt sydligt for at trække Veiret."

Dette skete, eftersom Fjenden engav Forfølgelsen i samme Dieblig, han havde bært hiint Uheld, ligesaa pludseligt som et Skib, der mister et vigtigt Rundholt. Istedetfor at følge Judiths Rano, der nu dansede let ben over Vandet Syd efter, vendte Hurerne sig mod Kastelet, hvor de snart ankom og gik i Land. Af Frygt for, at en overflodig Nare kunde findes i eller omkring Bygningen, vedbleve Pigerne at roe og standsede ikke, førend de vare komne saa langt bort fra deres Fjender, at de havde det bedste Haab om at undkomme, dersom Jagten skulde blive fornuet. Det syntes, som om de vilde ikke nærrede nogen saadan Plan; thi efter en Times Forløb saaes deres Rane fuld af Mennesker at forlade Kastelet og styre mod Kysten. Pigerne havde ingen Levetemidler og nærmede sig nu Bygningerne og Arken, efter at de paa Grund af sidstnævnte Manoevrer havde overtydet sig om, at den indeholdt Væner.

Trods Kastelets tilsvøneladende forladte Tilstand nærmede Judith sig det dog med den vderste Forsigtighed. Arken var nu over en Mil Nærd paa, men roede ned med

Bygningerne med en saadan Regelmæssighed, at Judith blev overbevist om, at en hvid Mand sad ved Mærerne. Da Pigerne havde nærmet sig Kastelet paa et halvhundrede Favne, begyndte de at ree rundt omkring det for at forvise sig om, at det var tomt. Ingen Kano var i Nærheden og dette gav dem Mod til at nærme sig mere og mere, indtil de vare komne rundt omkring Pælene og havde nærmet sig Platformen.

„Gaa Du ind i Huset, Hetty,“ sagde Judith, „og see efter, om de Bilde ere borte. De ville ikke gjøre Dig Fortræd, og skulde der endnu være Noget af dem tilstede, kan Du give mig et Bink. Jeg troer ikke, at de ville skyde paa en stakkels værgeløs Pige, og jeg kan i det mindste undsløve, indtil jeg frivilligt begiver mig til dem.“

Hetty opfyldte Begjeringen og Judith trak sig nogle Favne tilbage fra Platformen, saasnart bendes Søster var gaaet i Land, og holdt sig færdig til Flugt. Men det sidste var unødvendigt, da det ikke varede en Minut, førend Hetty kom tilbage og fortalte, at Alt sted vel til.

„Jeg har været inde i Værelserne, Judith,“ sagde hun alvorligt, „og de ere alle tomme, undtagen Faders: han er inde i sit Kammer og sover, skjøndt ikke saa roligt som man kunde ønske.“

„Er der bændet Fader Noget?“ spurgte Judith irrigt, idet bendes Fod berørte Platformen; thi hun var i en saadan Spænding, at hun let kunde forureliges.

Hetty syntes at være bekymret og saae sig omkring med et stjaalet Diekast, som om hun ikke vilde, at nogen Anden end en Datter skulde høre hvad hun havde at meddele, og at selv denne kun skulde høre det ganske fort.

„Du veed, hvorledes det undertiden er med Fader, Judith,“ sagde hun. „Naar han har druffet for meget, veed han ikke altid hvad han siger eller gjør, og nu synes han netop at have druffet for meget.“

„Det er besunderligt! — Skulde de Vilde have druffet med ham og derpaa ladet ham blive tilbage? Men det er et sorgeligt Syn for et Barn, Hetty, at see en saadan Keil hos en Fader, og vi ville ikke gaae hen til ham for han vaagner.“

Men en Stønnen fra det indre Værelse forandrede denne Beslutning og Pigerne vovede sig hen til deres Fader, som de ikke saa sjældent kunde finde i en Tilstand, der sætter Mennesket i Klasse med de Umætlende. Han sad i en Krog af den lille Stue med Skuldrene flemte ind i Hjørnet og Hovedet hvilende tungt paa Brystet. Judith nærmede sig, drevet af en pludselig Indskydelse, og borte tog en Seildugs Hue, der var trykket saa dybt ned paa hans Hoved, at den skjulte Ansigtet, ja Alt lige til Skuldrene. I det Dieblit denne Vindring var fjernet, viste det bærende og blodige Kjød, de blottede Hænder og Muffler og alle de øvrige

væmmelige Kjendetegn paa Dødelighed, som aabenbare sig ved Hudens Afslaaning, at han var bleven levende skalperet.

Femte Kapitel.

Kæserne maa selv tænke sig den Forfærdelse, som Døtre maa føle ved et saa grueligt Syn, som det, der fremstillede sig for Judiths og Esthers Dine, saaledes som vi have fortalt i det foregaaende Kapitel. Vi ville forbigaae den barnlige Kjærligheds første Følelser og Handlinger og fortsætte Fortællingen snarere ved at tænke os, end ved at beskrive de oprørende Enkeltheder af Døtrinet. Det lemlestede, slaaede Hoved blev forbundet, det vanzirende Blod tørret af den Lidendes Ansigt, de andre Midler, som Omstændighedene og Dambu udkrævede, bleve anvendte og derpaa blev der Tid til nærmere at undersøge Sagen. Denne blev ikke bekjendt i hele sin Sammenhæng, saa simpel den var, før flere Aar derefter, men vi kunne ligesaa gjerne meddele den her, da det kan skee med saa Ord. I Kampen mod Huronerne var Hutter bleven stultet med en Kniv af den gamle Kriger, der havde brugt den Forsigtighed at gjemme alle Vaabnene undtagen sine egne, og da han blev haardt betrængt af sin drabelige Fjende, havde Kniven stilt

Trætten, hvilket skete netop som Døren blev aabnet og Hurry foer ud paa Platformen, saaledes som tidligere fortalt. Dette var den Hemmelighed, hvorfor ingen af disse to Mænd havde viist sig under den senere evstaaede Kamp, eftersom Hutter var aldeles udygtig til Strid og hans Overvinder skammede sig ved at vise sig med Spor af Blod paa sig, efterat have brugt saa mange Formaninger for at overtude sine unge Krigere om Nødvendigheden af at gribe deres Fanger levende. Da de tre Huroner vare vendte tilbage fra Forfølgelsen og det var blevet besluttet at forlade Kastellet og gaae i Vand til de Andre, var Hutter blevet bleven skælveret for at erholde den sædvanlige Trovbr og var derpaa bleven forladt for at doe temmeviis, saaledes som de barbariske Krigere i denne Deel af det amerikanske Fastland tusinde Gange have gjort. Havde Hutters Saar indskrænket sig til Hovedet, kunde han maaskee dog være bleven belbredet; thi det var Knivstilet, som viste sig at være dødeligt.

Der gives Nieblkke af levende Bevidsthed, hvori Guds strenge Kersfærdighed viser sig i saa skjærende Former, at de trodse ethvert Forsøg paa at tilføre dem for Diet, hver ubehagelige de end kunne synes, eller hvor gjerne vi end ville undgaae at erkjende dem. Dette var nu Tilfældet med Judith og Hettv, som Begge saae et gjenajeldende Fortyns Straffdom i den Maade, hvorpaa deres Fader led, og en Tugtelse for hans tidligere Forsøg med Trofesterne. Dette

saaes og soltes af Judith med den hende eiendommelige Skarphed og Klarhed, hvorimod det Indtryk, som det gjorde paa hendes Søsters enfoldige Aand, maaske var mindre livligt, men formodentlig vilde have været mere varigt.

„O Judith!“ udbrod den enfoldige Pige, saasnart de havde ydet den Lidende den første Lmsørg. „Hader gif selv ud efter Skaber og hvor er nu hans egen? Bibelen kunde have forudsagt denne skrækkelige Straf.“

„Stille, Hetty, stille, stakkels Søster — han aabner Dinene; han kan maaske høre og forstaae Dig. Det forholder sig som Du siger og tænker, men det er altfor skrækkeligt at tale om.“

„Band —“ udbrod Hutter, ligesom med en fortrivlet Austrengelse, der gjorde hans Røst frygteligt dyb og stærk hos et Menneſke, der var Døden saa nær, som han aabensbart var; „Band — dumme Piger — ville I lade mig døe af Torst?“

Der bragtes Vand, som rakktes den Enge, det Første, han havde nudt i flere Timer fulde af legemlige Qualer. Det gjorde den dobbelte Virkning, at det rensede hans Strube og før et Dieblit gjenoplivede hans sunkende Kræfter. Hans Dine aabnede sig med den vilde, udskilede Stirren, der pleier at lediage Hedengangen af en Sjæl, som overrastes af Døden, og han syntes tilbøielig til at tale.

„Hader,“ sagde Judith, ubeskriveligt forruint ved hans beklagelige Tilstand og det saa meget mere, som hun var uvi-

dende om, hvilke Midler hun skulde anvende; „Fader, kunne vi gjøre Noget for Dig? Kunne Hetty og jeg lindre Dine Smertes?“

„Fader!“ gjentog den gamle Mand langsemt. „Nei Judith — nei, Hetty — Jeg er ikke Eders Fader. Hun, var Eders Moder, men jeg er ikke Eders Fader. See efter i Kisten — der ligger det Altsammen — giv mig mere Vand.“

Pigerne adlode og Judith, hvis Barndomsrindringer gik længere tilbage end hendes Søsters og som i ethvert Tilfælde havde bevaret et langt tydeligere Begreb om det Forbigaaene, følte en ubetvingelig Glæde, da hun hørte disse Ord. Der havde aldrig hersket nogen stor Sympathi imellem hendes formeentlige Fader og hende selv og hun havde endog næret en vis Mistanke om den nu erfarede Sandhed paa Grund af de Samtaler mellem Hutter og hendes Moder, som hun havde listet sig til at høre. Det vilde maaffee være for meget sagt at paastaae, at hun aldrig havde elsket ham; men vi gjøre hende ikke Uret, naar vi sige, at hun glædede sig over, at det nu ikke længere var hendes Pligt. Hettys Kolesler vare derimod af en anden Bessaffenbed. Ude af Stand til at gjøre en saadan Forfsjel som hendes Søster, var hendes hele Natur fuld af Kjærlighed og hun havde elsket sin formeentlige Fader, skjøndt langt fra ikke saa omt som sin Moder, og det smertede hende nu at høre ham erklære, at han ikke af Naturen var berettiget til denne Kjærlighed. Hun følte en dobbelt Smerte, som

om hans Død og hans Ord to Gange berøvede hende en Fader. Den stakkels Pige gav efter for sine Følelser og gik til en Side og gråd.

De to Pigers modsatte Fornemmelser gjorde netop, at de Begge forbleve tause i nogen Tid. Judith gav ofte den Lidende Bånd, men trængte ikke ind paa ham med Spørgsmaale, tildeels vel af Hensyn for hans Tilstand, men sandt at sige fuldt saa meget, for at han ikke til en yderligere Forklaring skulde tilføie Noget, der kunde forstyrre hendes glade Tro, at hun ikke var Thomas Hutters Datter. Omfider afstørrede Hetty sine Taarer og kom og satte sig paa en Skammel ved Siden af den Døende, der var bleven lagt udstrakt paa Gulvet med nogle gamle Klædningsstykker, der vare blevene efterladte i Huset, under Hovedet.

„Fader,“ — sagde hun, „Du maa lade mig blive ved at kalde Dig Fader, skjøndt Du siger, at Du ikke er det — Fader, skal jeg læse i Bibelen for Dig? Moder sagde altid, at Bibelen var god for Menneffene, naar de vare i Nød. Hun var tidt selv bedrøvet og da led hun mig læse i Bibelen for sig; thi Judith holdt ikke saa meget af Bibelen som jeg, og det gjorde hende altid godt. Mingen en Gang har jeg seet Moder begynde at høre paa mig med Taarer i Øinene og ende med Smil og Glæde. O, Fader! Du ved ikke, hvor meget Godt Bibelen kan gjøre, da Du aldrig har forseggt det; nu skal jeg læse et Kapitel og

det vil formilde Dit Hjerte, ligesom det formildede Huro-
nerues."

Wiedens stakkels Hetty havde saamegen Erbødighed for og Tillid til Bibelens Kraft, var hendes Forstand for fløv til, at hun fuldkomment kunde fatte alle dens Skjønheder eller udgrunde dens dybe og undertiden gaadefulde Wiisdom. Hiin instinktmæssige Bevidsthed om det Rette, der syntes at bevare hende mod at gøre Uret og endog at kaste en Raabe af moralsk Elskværdighed og Sandhed om hendes Charakter, kunde ikke trænge igjennem Abstrusiteter eller efterspore det fine Slægtsskab mellem Marsag og Virkning hinsides deres mere vensfaldende og uomtvistelige Forbindelse, skjøndt hun aldrig undlod at see denne i dens Heelhed og tilskrive Alt dets rette Følge. Hun børte med et Ord til dem, der føle og handle rigtigt, uden at være istand til at angive nogen legisk Grund derfor, idet hun endog anførte Aabenbaringen som sin Hjemmel. Hendes Udvalg af Bibelen udmærkede sig derfor i Almindelighed ved hendes eget Hjertes Enfoldighed og ved, at de byrri- gære indeholdt Billeder af bekjendte og legemlige Ting, end hine erboiede moralske Sandheder, hvorpaa denne vidunderlige Bog er saa rig — vidunderlig og mageløs, selv uden Hensyn til dens guddommelige Oprindelse, som et Værk, der er fuldt af den dybeste Philosophie, udtrykt i det ædleste Erebeg. Hendes Wiedet havde ved en Tankeforbindelse, der sandsynligvis vil være paafaldende, især yndet Jobs Bog

og Hetty havde for en stor Deel lært at læse ved de hyppige Underviisninger, hun havde modtaget i de forskjellige Kapitler af dette ærverdige og orhoiede Digt, der nu antages at være den ældste Bog i Verden. Ved denne Leilighed gav den stakkels Pige efter for Banen og hun tog fat paa hien velbekjendte Deel af den hellige Skrift med samme Færdighed som den, hvormed en øvet Advokat citerer sin Hjemmel af den juridiske Viisdoms Forraadskammer. Ved Valget af Kapitlet lededes hun af Instinkten og tog det, som i vor engelske Text bar til Overskrift: „Job undskylder sit Onske om Døden.“ Dette læste hun heelt igjennem fra Begyndelsen til Enden med blid, dæmpet, klagende Røst, i det fromme Haab, at de allegoriske og dunkle Sætninger vilde yde den Lidendes Hjerte den Trøst, han behøvede. Det er nok en Eiendommelighed ved Bibelens umfangsrige Viisdom, at der neppe kan findes noget Kapitel, naar det ikke er reent fortællende, som ikke indeholder en eller anden Sandhed, der ikke kan anvendes paa et hvert menneskeligt Hjertes Tilstand saavel som paa dets Besidders vickliffelike Stilling, enten gjennem Hjertets egen Virken eller i en endnu mere umiddelbar Skikkelse. I dette Tilfælde var selve Begyndelsesveriet: „Er der ikke en bestemt Tid for Mennesket paa Jorden?“ forbausende og alt som Hetty blev ved, anvendte Gutter, eller troede idetmindste at kunne anvende flere Aporismer og Billeder paa sin jordiske og aandelige Tilstand. Naar Livet er stærkt i Aftagende, flammer Manden

sig ved Haabet, naar den ikke er aldeles sonderkønst af Fortviivelse. De høitidelige Ord: „Jeg har syndet; hvad skal jeg gjøre imod Dig, o Du Menneskenes Bevarer? Hvorfor har Du sat mig som en Skive imod Dig, saa at jeg er en Byrde for mig selv?“ gjorde et stærkere Indtryk paa Hutter, end de andre, og skjøndt de vare for dunkle til, at en Mand med hans plumpe Følelse og sløve Mand kunde fatte dem i hele deres fulde Omfang, kunde de dog anvendes saa umiddelbart paa hans egen Stilling, at han vaandede sig under dem.

„Føler Du Dig ikke bedre nu, Fader?“ spurgte Hettu, idet hun luffede Høgen; „Vieder blev stedse bedre, naar hun havde læst i Bibelen“

„Vand,“ svarede Hutter, „gør mig Vand, Judith. Jeg gad vide, om min Tunge stedse vil være saa beed! Hettu, staaer der ikke noget i Bibelen om at fjøle Tungen paa en Mand, der brændte i Helvedes Ild?“

Judith vendte sig forskædet bort; men Hettu erlygte ivrigt Stedet, som hun læste høit for det af Samvittigheden grebne Offer for dets egenjerrige Attraa.

„Det var det, skakkels Hettu, det var det. Min Tunge trænger til at lædskes nu; hverledes vil det gaae siden?“

Dette Spørgsmaal bragte endog den tillidsfulde Hettu til at tie; thi hun havde intet Svare tilrede paa en paa Fortviivelse saa indbeldsria Tilstaaelse. Saa længe Vand kunde lindre den Lidende, stod det i Søstrenes Magt at raffe

ham det, og hver Gang han forlangte det, holdt de det til hans Yæber. Selv Judith bad og saainart Hetty mærkede, at hendes Bestræbelser for at faae Faderen til at lytte til hendes Bihelsteder ikke længere lønnedes med Held, knælede hun ved Siden af ham og gjentog fromt de Ord, som Frelseren har efterladt os som et Moniter for de menneskelige Bønder. Dette vedblev hun at gjøre med enkelte Mellemrum saa længe det forekom hende, at det kunde nytte den Døende. Men Gutter holdt længere ud, end Pigerne havde troet det muligt, da de fandt ham. Undertiden talte han forstaaeligt, skjøndt hans Yæber oftere bevægede sig og frembragte Lyd, som ikke efterlode noget klart Indtryk. Judith lyttede opmærksomt og hun hørte Ordene: „Mand; Død; Sorøver; Leven; Skælver,“ og flere andre af lignende Betydning, skjøndt det ikke kunde udtrages af nogen Sætning i hvilken Forbindelse de brugtes. Men de vare dog tydelige nok til at blive forstaaede af en Person, hvem alle de Røgter, der vare i Gang til hendes formeentlige Faders Banære, ikke vare undgaaede og hvis Hætteerne var ligesaa hurtig som hendes Opmærksomhed var stor.

I hele den vaafølgende piinlige Time tænkte ingen af Søstrene saa meget paa Gurenerne, at hun kunde nære nogen Frygt for deres Tilbagekomst. Det syntes, som om deres Sorg og forladte Tilstand opbøiede dem over Faren af en saadan Forstyrrelse, og da de hørte Mareslag, blev ikke engang Judith, der alene havde nogen Grund til at

være bange for Fjenden, forbausset, men begreb strax, at Arken var i Nærheden. Hun gik uierfærdet ud paa Platformen; thi dersom det skulde vise sig, at Hurry ikke var der, men at Huronerne ligeledes havde bemærget sig Prammen, var Flugt umulig, og desuden følte hun det Slags Frygthed, som kun den høieste Grad af Glendighed indgyder. Men der var ingen Grund til ny Frygt, idet Chingachgook, Tus og Hurry alle stode i den aabne Deel af Prammen og forsigtigt undersøgte Bygningen for at forviise sig om, at Fjenden var borte. Og saa de havde set Huronerne forlade Kastellet og Vigernes Kano ankomme dertil og i Tillid til den sidstnævnte Omstændighed havde March dreiet Prammen til Platformen. Et Ord var tilstrækkeligt til at forklare, at her Intet var at befrygte, og Arken laa snart fortøiet i sit gamle Leie.

Judith sagde ikke et Ord om sin Faders Tilstand, men Hurry kjendte hende for godt til ikke at indsee, at der var noget mere end almindeligt Galt paa Færde. Han gik forar, skøndt med et mindre selvtillidsfuldt og kjælt Væsen end sædvanligt, ind i Huset og da han var kommen ind i det indre Værelse, saae han Hutter ligge paa Ryggen og Betty sidde ved Siden af ham og viste ham med om Omierg. Mergens Begivenheder havde betydeligt forandret Hurrys Væsen. Trods hans Dugtighed i at svømme og den Færdighed, hvormed han valgte det eneste Middel, der muligen kunde frelse ham, havde dog Hjælpeløsheden af

at befinde sig i Vandet med bundne Hænder og Fødder omtrent frembragt den samme Virkning paa ham, som den nær foreskaaende Straf pleier at frembringe hos de fleste Forbrydere, idet den havde efterladt et levende Indtryk af Dødens Rædsler i hans Sjæl og det ovenikjøbet i Forbindelse med Billedet af legemlig Hjalveløshed; thi dette Menneskes Dumdriftighed bidrorte meget mere fra uhyre legemlige Kræfter, end fra Williens Energi, eller naturligt Mod. Deslige Helte tabe gjerne en stor Deel af deres Mod, naar deres Kræfter svigte dem, og skjøndt Hurry nu var ubunden og ligesaa kraftig som nogensinde, vare Begivenhederne for ny, til at Grindringen om hans forrige beklagelige Tilstand endnu kunde være bleven svækket. Om han saa havde levet i hundrede Aar, vilde dog det, der havde tildraget sig i de saa indbeldsrige Minuter, da han befandt sig i Egen, have udøvet en dæmpende Virkning paa hans Charakter, om end ikke paa hans Væsen.

Hurry blev ikke alene rystet, men tillige hvist overrasket ved at finde sin fordums Kammerat i denne fortviplede Stilling. Under Kampen inde i Huset havde han selv været alt for beskæftiget til at kunne erfare hvad der var hendet hans Kammerat, og da der ikke var blevet brugt noget dræbende Vaaben mod ham selv, men alle Bestræbelser vare gaaede ud paa at tage ham ubeskadiget til Fange, troede han naturligviis, at Hutter var bleven overvældet, medens han skyldte sin store Legemsstyrke og et heldigt Sammenstød

af uventede Begivenheder sin Redning. Døden i et Bærelses Tausbed og Hvitidelighed var noget Nyt for ham og skjøndt fortrolig med voldsomme Dvtrin, var han dog ikke vant til at sidde ved Sygeleiet og iagttage Pussens langsomme Slag, alt som de blive svagere og svagere. Trods Forandringen i hans Følelser, kunde dog et heelt Livs Vaner ikke aflegges i et Dieblif og det uventede Dvtrin afpressede Grændseboeren nogle karakteristiske Ord.

„Hvad nu, gamle Tom!“, sagde han; „have Landstrygerne virkelig kastet Dem overende, saa at De ikke alene ligger i Gulvet, men sandsynligviis maa blive liggende? Jeg troede rigtignok, at De var fangen, men kunde dog aldrig tree, at det var saaledes fat med Dem.“

Hutter aabnede sine brystne Dine og stirrede vildt paa den Talende. En Overfømmelse af forvirrede Grindringer overfloodede hans emtaagede Aand ved Synet af hans gamle Kammerat. Det var klart, at han kæmpede med sine egne Forestillinger og ikke kunde skjelne de sande fra de falske.

„Hvem er du?“ spurgte han med en bæs Hviſten, idet hans svage Kræfter negete at understøtte ham i at give sin Stemme mere Gittertruf. „Hvem er du? Du ligner Stormanden paa „Sneen“; han var ogsaa en Kæmpe og havde nær overvældet os.“

„Jeg er Deres Stormand, fludende Tom, og Deres Kammerat, men har Jrtet at bestille med nogen Sneer.“

Du er det Sommer, og Harry March forlader altid Bjer-
gene snarest muligt, naar Frostten begynder."

"Jeg kjender Dig -- Hurry Skurry! Jeg vil sælge
Dig en Skalp af en fuldvoren Mand -- hvad vil Du
give?"

"Stakkels Tom! Dette Skalpvæsen har slet ikke viist
sig fordeedagtigt og jeg har saa noget nær bestemt mig til
at opgive det og tage fat paa en mindre blodig Haandtering."

"Har Du en Skalp? Min er borte. -- Hvorledes
er det at have en Skalp? Jeg veed, hvorledes det er at
have mistet den -- Ild og Luer omkring Hjernen -- og
en Knugen i Hjertet -- nei, nei -- drab først og skalp
veer bagefter."

"Hvad mener den gamle Krabat, Judith? Han snak-
ker, som om han ogsaa var bleven kjed af Haandteringen.
Hvorfor har De forbundet hans Hoved? Have de Wilde
maaaskee kildret ham lidt i Skallen med deres Tomabawker?"

"De have gjort det Samme ved ham, som De og
han, Harry March, med saa megen Fornøielse vilde have
gjort ved dem. Huden og Haarene ere blevene slidte af
hans Hoved for at faae Penge hos Gouverneuren i Ka-
nada, ligesom I vilde have slidt dem af Huronernes Hove-
der for at faae Penge af Gouverneuren i York."

Judith talte med megen Anstrengelse for at synes
fattet, men det laa overken i hendes Natur eller sieblifke-
lige Følelse at yttre sig uden Bitterhed og hendes stærke

Betoning og hendes Bæsen fik ogsaa Hetty til at see op med et bebreidende Blik.

„Det er haarde Ord af Thomas Hutters Datter, medens Thomas Hutter ligger her og skal døe,“ bemærkede Harry.

„Gud være lovet! Hvilken Bebreidelse der end kan ramme min stakkels Wieders, saa er jeg dog ikke Thomas Hutters Datter.“

„Ikke Thomas Hutters Datter! Forfyd ikke den gamle Karl i hans sidste Dieblikke, Judith; thi det er en Synd, som Herren aldrig vil overse. Naar De ikke er Thomas Hutters Datter, hvis Datter er De da?“

Dette Spørgsmaal aavede Judiths gjenstridige Aand; thi idet hun var bleven fri for en Fader, hvem hun følte det var en Lettelse at finde at hun tørde tilstaae, at hun aldrig havde elsket, havde hun overseet den vigtige Omstændighed, at der ikke var nogen Anden tilstede, som kunde indtage hans Plads.

„Jeg kan ikke sige Dem, Harry, hvem min Fader var,“ svarede hun mere blidt; „men jeg haaber, at han i det mindste var en retsskaffen Mand.“

„Hvilket er mere, end De troer at være Tilfældet med gamle Hutter? Nu vel, Judith, jeg vil ikke negte, at der var nogle slemme Historier om sludende Tom i Gang; men hvem saaer ikke Rigt, naar hans Fjende har Riven i Hænde?“

Der er dem som sige fremme Ting om mig; og selv De, saa smuk som De er, gaaer ikke altid fri."

Dette sagdes for at tilveiebringe et Slags Kæledskab i Kugte mellem de raagjeldende Personer og, som Nutidens Politikere udtrykke sig, i en yderligere Hensigt. Hvilken Følge det vilde have havt med Hensyn til Judiths bekjendte Gemyt og hendes afgjerte Antipathi for Hurrø, er ikke let at sige; thi Hutter røbede nu ved utvetydige Kjendestegn, at hans sidste Dieblik nærmede sig. Judith og Hetty havde staaet ved deres Moders Dødsleie og behøvede altsaa ikke nogen Advarsel om den forestaaende Krisis, og ethvert Tegns paa Harme forsvandt fra den Forstnævntes Ansyn. Hutter aabnede sine Øine og søgte endog at føle sig for med Haanden, et Øeris paa, at Synet slog ham Feil. En Minut derpaa begyndte han at ralle; derefter fulgte en Pause uden mindste Mandedræt, og endeligen kom det sidste langtrukne Sul, hvormed Sjælen antages at forlade Legemet. Denne pludselige Ende paa en Mands Liv, der hidtil havde indtaget en saa rigtig Plads paa den lille Skueplads, hvor han havde spillet en Rolle, standsede enhver Tristighed.

Dagen gik uden videre Afbrudelse, da Hurerne, skjøndt de nu vare i Besiddelse af en Kano, syntes at vare for saavidt tilfredsstillede ved deres Held, at de ikke strax tænkte paa at iværksætte nogen Plan imod Kastellet. Det vilde heller ikke have været saa ganske sikkert at nærme

sig det under deres Nisler, som nu vidstes at være i Besiddelse af det, og det er rimeligt, at Baabenstilstanden snarere hidrørte fra denne, end fra nogen anden Omstændighed. Imidlertid foretoges Forberedelserne til Gutteres Begravelse. At jorde ham i Land var umuligt og Heltvænsted, at hans Lig skulde hvile ved Siden af hendes Moders i Eøen. Hun formaacede at anføre en af hans Ytringer, hvori han havde kaldt Eøen „Familiefirkegaard“, hvilket heldigviis skete uden at hendes Søster, som vilde have modsat sig Planen med uovervindelig Visdom, dersom hun havde kjendt noget til den, vidste deraf. Men Judith havde ikke blandet sig i Sagen og de fornødne Forberedelser bleve truffne uden hendes Vidende eller Samtykke.

Tiden, der var bleven valgt til den simple Ceremoni, var det Nidlik, da Solen var ved at gaae ned, og man skulde vanskeligt have kunnet finde en Time eller en Skueplads, der bedre passede sig til at vise et Væsen med en roen og rolig Aand den sidste Tjeneste. Døden bar noget Gaadefuldt og høitideligt Værdigt, som stemmer de Levende til at betragte selv en Forbryders Levninger med en vis Værfrygt. Enhver jordisk Kærskjel er ørbert; det synes som om Eloret er blevet trukket tilude og at den Hedenangnes Rygte og Skjebne ere ligesaa ørbøiede over de menneskelige Anskueller, som over den menneskelige Videnskab. Døden er ingen sandere Lighedsgjører i Noget, eftersom Aanden erkjender, at uagtet det er umuligt ubetinget at

sammenblande Høie med Lave, Værdige med Uværdige, vilde det dog være Hermed at anmasse sig Ret til at domme dem, der antages at staae for Guds Domstol. Da Judith horte, at Alt var færdigt, gik hun efter sin Søsters Opfordring op paa Platformen og gav da først Afgt paa Anstalterne. Liget laa i Prammen, indhyllet i et Lagen, hvori over et Centner Steen, der vare tagne fra Arnestedet, vare indbundne, for at det skulde synke. Ingen andre Forberedelser syntes at være blevene ansete for nødvendige, men Hetty havde imidlertid dog sin Bibel under Armen.

Da Alle vare gaaede ombord i Arken, blev denne sølsomme Hellig for den Mand, hvis Lig de nu bar til det sidste Hvilested, sat i Bevægelse. Hurry sad ved Ræderne. I hans kraftige Hænder syntes de ikke at være stort Andet, end et Par Pagaier, der bleve regjerede uden mindste Anstrengelse, og da han var øvet i deres Brug, forblev Delawareren en ørkesløs Tilskuer. Arkens Fart havde noget af et Ligtegs majestætiske Høitidelighed, idet Rædeslagene vare afmaalte og Bevægelsen jevn og langsom. Vandets Plasken ved Rædeslagene holdt Takt med Hurrys Bestræbelser og kunde være blevet sammenlignet med en Sørgestares afmaalte Skridt, og de stille Omgivelser harmonerede skjønt med en Skik, til hvilken Tanken om Gud stedse knytter sig. I dette Dieblil saaes ikke een eneste Krusning paa Søens spejllare Overflade og det brede Skovpanorama syntes at betragte Etunden og Ceremoniens hellige Hellig-

hed med sorgmodig Taushed. Judith var roet til Taarer og selv Hurry var bevæget, uagtet han neppe vidste hvorfor. Hetty bevarede de udvortes Tegn paa Relighed, men hendes indre Sorg overgik langt hendes Søsters, eftersom hendes kjærlige Hjerte snarere elskede af Vane, end paa Grund af den sædvanlige Forbindelse mellem Følelse og Tilbeielighed. Men hun opretholdtes af et religiøst Haab, som i Almindelighed udfyldte den Plads i hendes enfoldige Sjæl, som jordiske Følelser indtog i Judiths, og hun var ikke ganske fri for at vente at see en eller anden Aabenbarrelse af den guddommelige Magt ved en saa høitidelig Leilighed. Alligevel var hun hverken mystisk eller oversvændt, da hendes Mandssvaghed forbed begge Dele. Ikke desto mindre besadde hendes Tanker i Almindelighed saa meget af en bedre Verdens Kjenhed, at det var let for hende ganske at glemme Jorden og kun at tænke paa Himlen. Dvs var alvorlig, opmærksom og deeltagende; thi hun havde ofte seet de blege Anstatters Begravelser, om end ingen, som lovede at blive saa eiendommelig som denne; hvorimod Delawareren, skjøndt han ogsaa viste sig alvorlig og opmærksom, var stoisk og religiøs.

Hetty agerede Leds og tilkjendegav Hurry, hverledes han skulde bære sig ad med at finde det Sted i Søen, hun pleiede at kalde „Moders Grav.“ Laxeren vil erindre, at Kastelet laa paa den sydlige Ende af en Grund, der strakte sig næsten en halv Meil imod Nord, og det var

ved den yderste Ende af dette flakke Vand, at flydende Tom havde fundet det passende at stede Levingerne af sin Hustru og sit Barn til Hvile, og nu vare hans egne i Begreb med at blive gjemte ved Siden af dem. Hetty havde Landkjendinger, ved hvis Hjælp hun pleiede at finde Stedet, skjøndt Bygningernes Beliggenhed, Grundens Retning og Vandets skønne Gjennemgængelighed, hvorigjennem man kunde see heelt ned paa Bunden, samtlige bidroge til at hjælpe denne. Ved disse Midler var hun istand til at bedømme Farten, saa at hun i rette Tid kunde nærme sig March og hviffe:

„Nu kan De gjerne holde op med at roe, Hurry. Vi ere komne forbi Stenen nede paa Bunden og Moders Grav er her tæt ved.“

March ophørte med sine Bestræbelser og lod strax Drægget falde og greb Warpet for at standse Prammen. Arken svaiede langsomt rundt under denne Tvang og da den laa stille, saaes Hetty fra Agerenden vege ned i Vandet, medens Taarerne strømmede fra hendes Dine af en ubetvingelig naturlig Kælelse. Judith havde været tilstede ved sin Moders Begravelse, men ikke siden besøgt Stedet. Denne Kærsommelighed bidrorte ikke fra nogen Ligegyldighed for den Afdedes Minde, thi hun havde elsket sin Moder og havt Anledning til bitterlig at sørge over hendes Tab; men det var hende ubehageligt at tænke paa Døden, og hun havde selv oplevet Begivenheder siden hin Begravelse,

som havde forøget denne Kælelse og gjort hende en muligt endnu mere utilbrikelig til at nærme sig det Sted, der indeholdt Levingerne af et Bæsen, hvis strenge Lærdomme om qvindelig Moralitet og Sømmelighed vare bleve end mere indskærpede ved Angeren over hendes egne Feil. Med Hety forholdt det sig derimod heelt anderledes. For hendes enfoldige og uskyldige Sjæl var Grindringen om hendes Moder kun en blid Sorg; en Smerte, der saa ofte benævnes vellystig, netop fordi den knytter sig til Billederne af en bedre Tilstands Fortræffelighed og Keenbed. En heel Sommer havde hun pleiet at indfinde sig paa Stedet efter Solens Nedgang, og naar hun havde lagt sin Kano saaledes tilankers, at den ikke kunde forstyrre Liget, kunde hun sidde og i Tankerne tale med den Afdøde, syngte blide Hymner i Aftenluften og gjentage de Bønner, som det Bæsen, der nu slumrede dernede, havde lært hende i hendes Barnhed. Hety havde tilbragt sine lykkeligste Timer i dette middelbare Samqvem med sin Moders Aand, idet vilde indianiske Sagn og Meninger hende selv uafvidende blandede sig med den christelige Underviisning, hun havde faaet som Barn. Gen Gang havde hine endog indvirket saa meget paa hende, at hun havde været i Begreb med at udøve nogle af de physiske Ceremonier, som de røde Mænd vides at iagttage; men denne forbigaaende Kælelse var bleven fordunklet af det Christendommens stadige, skjendt milde Lys, som aldrig ophørte at brænde i hendes blide Barm. Nu

vare hendes Fornemmelser kun de naturlige Udgydelser af en Datter, som grad over en Moder, hvis Kjærlighed var uudslukkelig indpræget i Hjertet og hvis Værdomme vare bleve givne med altfor stort Alvor, til at de let kunde glemmes af et Bæsen, der havde saa saa Fristelser til at fare vild.

Der var ingen anden Præst end Naturen tilstede ved denne sølsomme og eiendommelige Jordeførd. March slog Dinene ned og saae gjennem det klare Vand, der næsten var ligesaa reent som Luften, hvad Betty pleiede at kalde „Moders Grav.“ Det var en lav, uregelmæssig Forhøjning af Jord, der ikke var dannet af nogen Spade og af hvis ene Hjørne en Stump af det hvide Stykke Seildug, som udgjorde den Aldedes Ligklæde, tittede frem. Riget var blevet sænket ned paa Bunden og Hutter havde taget noget Jord med fra Lænd, som han havde ladet falde ned paa det, indtil det var blevet beel skjult. I denne Tilstand var Stedet forblevet, indtil Vandets Bevægelser havde blottet det eneste Tegn paa dets Bestemmelse. Selv de Naæste og Larmfuldste ares ved Ceremonierne ved en Begravelse. March følte ingen Lust til at give sin Stemme Lyst i et af dens sædvanlige plumpe Udbrud og var tilbøielig til at fulbyrde det Hverv, han havde paataget sig, med anstændig Sømmelighed. Naaste tænkte han paa den Gjengjeldelse, der havde ramt hans fordums Kammerat, og mindedes den frygtelige Fare, hveri hans eget Liv my-

ligt havde svævet. Han tilkjendegav Judith, at Alt var i Beredskab, anmodedes af hende om at lægge Haand paa Bærket og løstede, uden anden Bistand end sine egne uhyre Kræfter, Liget i Beiret, og bar det hen i Enden af Prammen. To Parter af et Teug bleve førte omkring Skuldrene og Benene ligesom omkring en Ligkiste og derpaa blev Liget føret langsomt ned under Vandspeilet.

„Ikke der, Harry Mardy, ikke der,“ sagde Judith og gyste uvilkaarlig; „får det ikke fuldt saa nær ned ved det Sted, hvor Moder ligger.“

„Hvorfor ikke, Judith?“ svurgte Hetty alvorligt. „De levede sammen i Livet og bør ogsaa ligge sammen i Døden.“

„Nei, nei, Harry Mardy, længere borte, længere borte Stakkels Hetty, Du veed ikke hvad Du siger. Lad mig ordne dette.“

„Jeg veed, at min Forstand er svag, og at Du er klog; men Manden bør dog sikkert hvile tæt ved sin Hustru. Moder sagde, at saaledes bleve de altid begravede paa kristelige Kirkegaarde.“

Denne lille Tvist førtes med Alvor, men med dæmpe Stemmer, som om de Talende frøgtede for, at de Døde skulde høre dem. Judith kunde ikke strides med sin Søster i et saadant Dieblik, men ifølge et betydningsfuldt Tegns fra hende fik Mardy Liget ned lidt længere borte fra Konens; derpaa trak han Teugene op og den høitidelige Handling var tilendebragt.

„Du er det ferbi med flydende Tom,“ udbrod Hurry, idet han briede sig ud over Prammen og stirrede gjennem Vandet ned paa Liget. „Han var en vakker Kammerat paa et Stroistog og udmærket duelig til at omgaaes med Snarer. Græd ikke, Judith; vær ikke saa modfalden, Hetty; thi ogsaa den Niesfærdigste af os maa døe og naar Tiden er kommen, kunne Klager og Taarer ikke kalde de Døde tillive igjen. Deres Fader vil unegteligt være et Tab for Dem; de fleste Fædre ere et Tab, især for ugiulte Døttre; men der gives et Middel til at læge den Sorg og De ere Begge for unge og smukke til at være længe om at finde det. Dersom De ikke har noget imod at høre, hvad en skikkelig, ligefrem Karl har at sige, Judith, vilde jeg gjerne tale lidt med Dem afhødes.“

Judith havde neppe lagt Mærke til dette plumpe Forsøg af Hurry paa at trøste, endstjondt hun nødvendigvis forstod dets almindelige Mening og havde et temmelig klart Begreb om dets Indhold. Hun græd ved Erindringer om sin Moders tidligere Omhed og smertelige Billeder af forlængst forglemte Lærdomme og ubaaagtede Forfrevter paa trængte sig bende. Men Hurrys Ord kaldte bende tilbage til det nærværende Dicklik og saa uventede og ubetimgelige de ogsaa vare, frembragte de intet af hine Misbags Tegn, sem man kunde have formodet af bendes Charakter. Der syntes tværtimod pludseligt at falde bende Meget ind; hun saae en kort Tid vist paa den unge Mand,

torrede sine Dine og gik hen i den anden Ende af Prammen med et Vink til ham om at følge med. Her satte hun sig ned og tilkjendegav March, at han skulde sætte sig ved Siden af hende. Den Bestemtbed og Alvorlighed, hvormed Alt dette skete, gjorde hendes ledsager lidt bange og Judith fandt det nødvendigt selv at brude Isen.

„De ønsker at tale med mig om Ekteffab, Harry March,“ sagde hun, „og jeg er kommen herhid over mine Forældres Grav saa at sige — nei, nei — over min storfæls hjære, hjære Moders Grav for at høre hvad De har at forebringe.“

„Det er noget Usædoanligt og De er saa besynderlig i Altsen, Judith,“ svarede Harry mere forvirret, end han vel vilde have tilstaaet; „men Sandbed er Sandbed og den skal frem, lad saa komme hvad der vil. De veed nok, Vige, at jeg længe har anseet Dem for det smukkeste unge Fruentimmer, mine Dine negensinde ere faldne paa, og at jeg ingen Hemmelighed har gjort deraf, hverken her ved Egen, ude imellem Jægerne og Snarefætterne, eller inde i Kolenierne.“

„Ja — ja, det har jeg hørt for og antager det for sandt,“ bemærkede Judith med en vis feberagtig Utaalmodighed.

„Naar et ungt Mandfolk taler saaledes om et ungt Fruentimmer, er der Grund til at troe, at han sætter Priis paa hende.“

„Sandt, sandt, Hurry; Alt det har De allerede sagt mig mange Gange.“

„Naa, naar det ikke er ubehageligt, skulde jeg mene, at et Fruentimmer ikke kan høre det for ofte. Alle sige, at det forholder sig saaledes med Deres Skjøn, at Intet er det sjærrere, end at man atter og atter gjentager for det hvor meget man holder af det, med mindre det skulde være at tale om dets Skjønhed.“

„Uden Tvivl; vi synes som oftest godt om begge Dele; men dette er et ualmindeligt Diebli, Hurry, i hvilket forkængelige Ord ikke burde bruges altfor frit. Jeg vilde hellere høre Dem tale uden Omvøb.“

„De skal faae Deres Willie, Judith, saaledes som jeg troer, at De altid vil have den. Jeg har ofte sagt Dem, at jeg synes bedre om Dem, end om noget andet ungt Fruentimmer, eller for den Eags Skyld end om alle andre unge Fruentimmer tilsammen; men De maa have bemærket, Judith, at jeg aldrig med rene Ord har spurgt Dem, om De vilde give Dem med mig.“

„Jeg har bemærket begge Dele.“ svarede den unge Pige, idet et Smil viliede om hendes skjøne Mund, trods den sølsomme og verende Synærksomhed, som bragte hendes Kinder til at rødme og tændte en næsten blændende Glans i hendes Øine, „jeg har bemærket begge Dele og fandt det Sidste mærkeligt hos en Mand med Harry Warchs Bestemthed og Uforsærdeibed.“

„Der har været en Grund dertil og den gjør mig forlegen selv i dette Dieblif — nei, bliv ikke saa rød og see ikke saa vred ud; thi der gives Tanker, som kunne blive steddende længe i en Mand's Hoved, ligesom der gives Ord, der kunne blive steddende i hans Hals; men paa den anden Side gives der Kælelser, som kunne overvinde dem alle, og for disse Kælelser mærker jeg, at jeg maa bøie mig. De har nu hverken Fader eller Moder mere, Judith, og det er moralsk umuligt, at De og Hetty kunde leve her, selv om der var Fred og Trofeierne vare religiøse; men saaledes som Sagerne nu staae, ville De ikke alene komme til at lide Sult, men ogsaa Begge De blive tagne tilfange eller skælverede, inden otte Dage ere omme. Det er derfor paa Tiden at tænke paa en Forandring og en Mand og vil De tage mig, skal Alt, hvad der er fæct, være glemt og dermed er den Visse ude.“

Judith havde ondt ved at undertrykke sin Utaalmodighed til han havde afgivet denne plumpe Erklæring, som hun aabenbart ønskede at børe og som hun nu hørte paa med en Beredvillighed, der kunde have vaakt Haab. Hun led nerve den unge Mand tale ud, saa begjærlig var hun efter at bringe ham paa det Rene og saa rede var hun til at svare.

„Holdt, Hurry, det er nok,“ sagde hun, bærende Haanden som for at standse ham; „jeg forstaaer Dem ligesaa godt, som om De blev ved at tale en heel Maaned

endnu. De foretrækker mig for andre unge Piger og ønsker, at jeg skulde blive Deres Kone."

"De sætter det frem i bedre Ord, end jeg kan, Judith, og jeg ønsker, at De vilde tænke Dem dem sagte saaledes som De helst vilde høre dem."

"De ere tydelige nok, Hurry, og det bør de ogsaa være. Dette er ikke Stedet til Svog eller Bedrager. Hør nu mit Svar, som i enhver Henseende skal være ligesaa oprigtigt som Deres Tilbud. Der gives en Grund, March, hvorfor jeg aldrig — —"

"Jeg troer jeg forstaaer Dem, Judith, men jeg er villig til at oversee denne Grund, den kommer ingen Nuden ved, end mig. Bliv nu ikke saa rød som Himlen ved Solens Nedgang; det var ikke min Agt at fornærme Dem og De maa derfor heller ikke tage det op i den Mening."

"Jeg bliver ikke rød og vil ikke tage det fornærmeligt op," sagde Judith, idet hun kæmpede for at undertrykke sin Harmes paa en Maade, som hun aldrig før havde fundet det nødvendigt at anvende. "Der gives en Grund, hvorfor jeg aldrig bør eller kan blive Deres Kone, Hurry; en Grund, som De synes at oversee, og som det er min Pligt nu at meddele Dem ligeiaa tydeligt, som De har begjært mit Ja. Jeg elsker Dem ikke og jeg er vis paa, at jeg heller aldrig vil kunne elske Dem hvit nok til at egte Dem. Ingen Mand kan ønske sig en Kone, som ikke foretrækker ham for alle andre Mænd, og naar jeg siger

Dem dette uforbeholdent, troer jeg, at De selv vil takke mig for min Oprigtighed."

"O Judith, det er disse stolte, brogede, rødkjolede Officierer fra Førtterne, som have anrettet den hele Ulykke!"

. Stille, Ward; bagtal ikke en Datter over hendes Moders Grav! Giv mig ikke, idet jeg kun ønsker at behandle Dem ærligt, Grund til i mit Hjertes Bitterhed at nedkalde Dindt over Deres Hoved! Glem ikke, at jeg er en Kvinde og De er en Mand, at jeg hverken har en Fader eller en Broder, som kunne straffe Deres Ord."

"Naa, der er Noget i det Sidste og jeg siger ikke Mere. Giv Dem Tid, Judith, og betænk Dem bedre herpaa."

"Jeg behøver ingen Tid; min Beslutning har længe været fattet og jeg har kun ventet paa, at De skulde tale tydeligt for at svare Dem tydeligt. Du forstaae vi hinanden og det nytter ikke at bruge flere Ord"

Pigens budende Alvor skræmmede den unge Mand; thi han havde aldrig før seet hende saa streng og bestemt. I de fleste af deres tidligere Samtaler havde hun mødt hans Ytringer undvigende eller spottende; men dette havde Hurry feilagtigen antaget for qvindeligt Requetteri og troet let at kunne faae forandret til et Samtykke. Han havde kun kæmpet med sig selv om at gjøre Tilbudet og aldrig for Alvor troet det muligt, at Judith vilde afslaae at blive den smukkeste Mandes Kone paa hele Grændsen. Nu, da

Afslaget virkelig kom og det i Udtryk, som ikke lernede nogen Tvivl om dets Oprigtighed, blev han, om ikke aldeles bedøvet og maalløs, saa dog saa opbragt og overrasket, at han ikke længere følte Lyst til at forsøge paa at forandre hendes Beslutning.

„Du har Glimmerspeilet ikke længere nogen stor Tillokkelse for mig,“ udbrød han efter en Minuts Tausbed. „Gamle Dem er død og borte; i Land er der ligesaa mange Huroner som Duer i Skovene og det begynder i Et og Alt at blive et ubehageligt Sted.“

„Saa forlad det. De seer, at det er omringet af Farer, og der er ingen Grund, hvorfor De skulde vove Deres Liv for Andre. Heller ikke veed jeg, at De kunde være os til nogen Nytte; reis i Alten, vi skulle aldrig beskulde Dem for at have begaaet noget Plichtstridigt eller Umandigt.“

„Gaaer jeg, vil det være med et tungt Hjerte for Deres Skyld, Judith; jeg vilde helst tage Dem med.“

„Derom er Talen ikke længere, Ward; men jeg skal sætte Dem i Land i en af Kanoerne, naar det bliver mørkt, og De kan da søge det nærmeste Fort. Naar De har naaet det og vilde sende en Trop — —“

Judith aavalte Ordene; thi hun følte, at det var vedmygende saaledes at udsætte sig for Betragtninger af en Person, som ikke var tilbøielig til at see hendes Opførsel i Forhold til Alle dem i Forterne i det gunstigste Lys.

Men Hurry fattede hendes Tanker og uden at fordreie dem saaledes, som hun frygtede, svarede han ganske rigtigt:

„Jeg forstaaer hvad De vilde sige og hvorfor De ikke sagde det. Kommer jeg velbeholden til Fortet, skal en Trep Soldater forfølge disse Landstrugeres Spor og jeg vil selv være med; thi jeg vilde gjerne see Dem og Hetty paa et sikkert Sted, forend vi skilles ad for bestandigt.“

„Ak, Harry March, havde De stedsse talt og følt saaledes, vilde mine Følelser for Dem maaskee have været anderledes.“

„Er det da for sildigt nu, Judith? Jeg er en raa Skovbygger, men vi blive Alle anderledes, naar vi behandles paa en anden Maade, end den vi have været vant til.“

„Det er for sildigt, March. Jeg kan aldrig føle saaledes for Dem eller nogen anden Mand, undtagen een, som De ønsker det. See, nu har jeg sikkert sagt nok og De vil ikke gjøre mig flere Spørgsmaale. Naar det er blevet mørkt, skal jeg eller Delawareren sætte Dem i Land; De skynder Dem da saa meget som muligt til Meebawf Floden og det nærmeste Fort og sender Alt hvad De kan til vor Undsætning. Du ere vi jo Venner, Hurry, og jeg kan stole paa Dem, ikke sandt?“

„Jo visstelig, Judith, sjøndt vort Vennskab vilde have været endnu varmere, dersom De kunde see saaledes paa mig, som jeg seer paa Dem.“

Judith nølede og en eller anden mægtig Bevægelse kæmpede inden i hende; men derpaa talte hun mere tydeligt, som om hun havde besluttet at overvinde enhver Svag-
hed og udføre sit Forsæt.

„I den nærmeste Post vil De finde en Kapitain ved Navn Warley,“ sagde hun, bleg som Døden og endog skjæl-
vende, medens hun talte. „Han vil formodentligt ønske at
anføre Troppen; men det vilde være mig saare kjært, om
det blev en anden. Kan Kapitain Warley blive holdt til-
bage, vil det glæde mig overordentligt!“

„Det er lettere sagt, end gjort, Judith; for disse
Officierer gjøre omtrent hvad de lyste. Majoreren befaler og
Kapitainerne, Lieutenanterne og Kændrillerne maa adlyde.
Jeg kjender nok den Officier, De mener; det er en lystig
Herre med et rødt Ansigt, og han drifter saa megen Madeira,
at det kunde være nok til at drukne Nubawf Floden i, men taler
alligevel godt for sig. Alle de unge Piger i Dalen beundre
ham og Folk siige, at han beundrer alle de unge Piger.
Jeg kan godt begribe, at De ikke kan lide ham, Judith,
da han er saadan en Generalesker, skjøndt han endnu ikke
er Generalesficier.“

Judith svarede ikke, men hele hendes Legeme rystede
og hendes Farve forandrede sig fra Ligblegt til Høirodt
og fra Høirodt atter til Ligblegt.

„Al, min stakkels Nøder!“ udbød hun i Manden,
istedet forat siige det høit; „Vi ere evnevere Din Grav,

men Du veed kun lidet af, hvor meget Dine Lærdomme ere bleve glemte, Din Omhu ringeagtet, Din Kjærlighed tilsidejat!"

Ved dette Sting af Ormen, som aldrig doer, stod hun op og tilkjendegav Hurry, at hun ikke havde mere at meddele.

Sjette Kapitel.

Imidlertid var Henny forbleven siddende i Forenden af Prammen, hvor hun stirrede sorgmodigt ned i det Vand, som gjemte Liget af hendes Moder samt af den Mand, som hun havde lært at ansee for sin Fader. Lys stod tæt ved hende i blid Ro, men havde ingen Trost at yde i Ord. Hendes Følses Eindræger paabød Tilagebødenhed i saa Henseende og hendes Sjæls Siendommelighed bragte hende til med Taalmodighed at oppebie det Dødelik, da hun kunde vise en trøstende Deeltagelse mere ved Handling, end ved Tale. Chingachgoel holdt sig lidt afundes med alvorlig Taushed og saae ud som en Kriger, men følte som et Menneske.

Judith nærmede sig sin Søster med en værdig og høiti-

delig Holdning, som hun ikke pleiede at have, og uagtet hendes skjønne Ansigt endnu bar Spor af Smerte, talte hun dog med Fasthed og uden Skjelven, da hun atter aabnede Læberne.

„Efter,“ sagde Judith venligt, „jeg har Meget at sige Dig; vi ville gaae i Kanoen og roe et Stykke bort fra Arken; to Forældreløses Hemmeligheder bør ikke høres af ethvert Dre.“

„Men sikkert af deres Forældres, Judith. Lad Hurry lette Drægget og seile bort med Arken; saa blive vi her ved Faders og Moders Grav og sige hvad vi have at sige.“

„Fader!“ gjentog Judith langsomt, idet Blodet for første Gang efter Skilsmisjen fra March atter steg op i hendes Kinder; „Han var ikke vor Fader, Heltv! Det horte vi af hans egen Mund og i hans Dødstime.“

„Glæder Du Dig, Judith, ved at erfare at Du ingen Fader havde? Han var Dombu for os, han ernærede, klædte og elskede os; en Fader kunde ikke have gjort Mere. Jeg forstaaer ikke, hvorfor han ikke var vor Fader.“

„Bryd Dig ikke derom, kjære Barn; men lader os gjøre som Du sagde. Det er maaffoe bedst at blive her og lade Arken drive et lille Stykke bort. Gjør Du Kanoen istand, saa skal jeg meddele Hurry og Indianeren vore Onsker.“

Dette var snart og let gjort, idet Arken ved afmaalte Narelast fjernedes et halvhundrede Favne fra Stedet, efter-

ladende Vigerne ligesom svævende i Luften ovenover de Dødes Hvilested; saa let flød det lille Fartoi, hvori de vare, og saa gjennemlygtigt var Elementet, hvoraf det bares.

„Thomas Hutters Død,“ begyndte Judith, efter at en kort Pause havde forberedt hendes Søster paa at høre hendes Meddelelser, „har forandret alle vore Udsigter, Hettv. Var han end ikke vor Fader, ere vi dog Søstre og maa føle som saadanne og leve sammen.“

„Hvoraf veed jeg, Judith, at Du ikke vilde blive ligesaa glad ved at erfare, at jeg ikke er Din Søster, som Du er det ved at erfare, at Thomas Hutter, som Du kalder ham, ikke var Din Fader? Jeg er svagjindet og saa Viennesker synes om at have svagjindede Slægtninge, og desuden er jeg ikke smuk — i det mindste ikke saa smuk som Du — og Du ønsker Dig maaskee en smukkere Søster.“

„Nei, nei, Hettv. Du og kun Du er min Søster, mit Hjerte og min Kjærlighed til Dig sige mig det; og Moder var min Moder og ogsaa derover er jeg glad og stolt; thi hun var en Moder til at være stolt af; men Fader var ikke Fader.“

„Stille, Judith! Hans Aand er maaskee tæt ved os; det vilde bedrøve den at høre hans Børn tale saaledes og det ovenover hans egen Grav. Børn har aldrig bedrøvet deres Forældre, sagde Moder mig saa ofte, og især ikke, naar de ere døde.“

„Stakkels Hetty! De ere lykkeligen befriede fra alle Sorger for vor Skyld. Intet, som jeg kan gjøre eller sige, vil nu forvolde Moder Sorg; det er i det mindste dog nogen Trost! Og Intet, som Du kan gjøre eller sige, vil faae hende til at smile, saaledes som hun pleiede at smile ved Din gode Opforel, medens hun levede.“

„Det veed Du ikke, Judith. Nander kunne see og Moder seer ligesaa godt som enhver anden Mand. Hun saade os stedse, at Gud saae Alt, hvad vi gjorde, og at vi ikke maatte gjøre Noget, som kunde fortorne ham, og nu, da hun var forladt os, bestræber jeg mig for ikke at gjøre Noget, som kunde mishage hende. Tænk, hvor hendes Mand vilde sørge og være bedrøvet, Judith, dersom den saae en af os begaae Noget, som ikke var Ret, og Nander kunne see, især de Forældres Mander, som ere bekymrede for deres Børn.“

„Hetty, Hetty, Du veed ikke hvad Du siger!“ mumlede Judith, næsten lipblaa af Berørgelse. „De Døde kunne ikke see og vide Intet af hvad der foregaaer her! Dog vi ville ikke tale længere herom. Moders og Thomas Hutters Lig ligge sammen i Esen og vi ville haabe, at Begges Mander ere hos Gud. Alt vi, der ere Børn af den Æne af dem, blive paa Jorden, er vist, og det er nu nødvendigt at vide hvad vi skulle foretage os for Fremtiden.“

„Om vi ogsaa ikke ere Thomas Hutters Børn, vil dog Ingen gjøre os Retten til hans Eiendomme stridig. Vi

have jo Kastellet, Arken, Kanoerne, Skovene og Søen ligesom medens han levede; hvad kan da forhindre os fra at blive her og tilbringe vort Liv paa den selvsamme Maade som forhen?"

"Nei, nei, stakkels Søster, det gaaer ikke længere an. To unge Piger vilde ikke være sikre her, selv om det maatte mislykkes Huronerne at faae os i deres Magt. Endog Fader havde nok at gjøre med at holde Fred paa Søen og os vil det aldeles mislykkes. Vi maa forlade dette Eted, Hetty, og begive os til Kolonierne."

"Det gjør mig ondt, at Du er af de Tanker, Judith," svarede Hetty, idet hun led Hovedet sunke og sa: tankefuldt ned mod den Plet, hvor hendes Moders jordiske Levninger netop kunde sees. "Det gjør mig meget ondt at høre det. Jeg vilde hellere blive her, hvor jeg har tilbragt mit Liv, om jeg ogsaa ikke blev sedt her. Jeg kan ikke lide Kolonierne, de ere fulde af Laster og Videnskaber, hvorimod Gud veer ufortøret imellem disse Bjerge! Jeg elsker Træerne, Bjergene, Søen, Kilderne, fort sagt Alt, hvad hans Gødhed har givet os, og det vilde bedrøve mig dybt at blive nødt til at forlade dem. Du er smul og Alt ikke svagsindet og Du faaer nok en Mand og jeg en Broder, der kan sørge for os, dersom Fruentimmer ikke kunne sørge for sig selv paa et Eted som dette."

"Ja, dersom det kunde skee, Hetty, da kunde jeg i Sandhed nu blive tusinde Gange lykkeligere i disse Skove,

end i Kolonierne! Engang folte jeg ikke saaledes, men nu gjør jeg det. Men hvilken Mand skulde forvandle dette skjønne Sted til en saadan Edens Have for os."

"Harry March elsker Dig, Søster," svarede den stakkels Hetty, idet hun sig selv uafvidende pillede Barken af Kanoen medens hun talte. "Jeg er vis paa, at han med Glæde vilde blive Din Mand og en kraftigere Yngling findes der ikke i hele Landet."

"Harry March og jeg forstaae hinanden og det er ikke værdt at tale mere om ham. Der gives Een — dog det er det samme. Det staaer Altsammen i Forsynets Haand og vi maa skynde os med at tage en Beslutning om vor Levemaade for Fremtiden. Blive her, det vil sige blive her alene, kunne vi ikke og maaskee vil der aldrig tilbyde sig en Leilighed til at blive her paa den Maade, Du tænker Dig. Det er derhos paa Tiden, Hetty, at vi indhente Efterretninger om vore Slægtninge og vor Familie. Det er ikke sandsynligt, at vi ganske ere uden Slægtninge, og de ville maaskee blive glade ved at see os. Den gamle Kiste er nu vor Eiendom og vi have Nødt til at undersøge Alt, hvad den indeholder. Nleder var saa forskjellig fra Thomas Hutter, at jeg nu, da jeg veed, at vi ikke ere hans Børn, brænder af Længsel efter at faae at vide hvis Børn vi kunne være. Der findes Papiere i Kisten, det er jeg vis paa, og disse Papiere kunne maaskee sige os Alt om vore Forældre og naturlige Venner."

„Ja det maa Du bedst vide, Judith; thi Du er forstandigere, end de fleste, som Moder altid sagde, og jeg er kun svagsindet. Nu, da Fader og Moder ere døde, bryder jeg mig ikke om andre Elægtninge, end Dig, og troer ikke, at jeg kunde elske dem, jeg aldrig har seet, saaledes som jeg burde. Naar Du ikke vil giwte Dig med Hurry, indseer jeg ikke, hvem Du kunde vælge Dig til Mand, og da frygter jeg, at vi maa forlade Søen.“

„Hvad synes Du om Bildtskytten, Hetty?..“ svurgte Judith, boiende sig forover ligesom sin ensfaldige Søster og sęgende at skjule sin Forlegenhed paa lignende Maade. „Vilde han ikke være en Svoger efter Dit Sind?..“

„Bildtskytten?..“ gjentog Hetty med uferstilt Forundring; „Men, Judith, Bildtskytten er ikke det mindste smul og passer sig slet ikke for en Pige som Du!“

„Han seer ikke saa ilde ud, Hetty, og hos en Mand har Ekjenhed ikke stort at betyde.“

„Men er Du det, Judith? Jeg veed nok, at Ekjenhed ikke har stort at betyde hverken hos Mand eller Qvinde i Guds Rige; thi Moder har ofte sagt mig det, naar hun troede, at jeg var bedrovet, fordi jeg ikke var saa smul som Du, skjønt hun ikke havde behovet at være urolig derfor, da jeg aldrig har været misundelig paa Dig, Søster, i nogen Henseende; men sagde mig det, gjorde hun; og dog er Ekjenhed meget bebagelig for Diet hos Begge. Derfor jeg var et Mandfolk, troer jeg, at jeg vilde hige

langt mere efter at see godt ud, end jeg gjør som Pige. En smuk Mand er et langt behageligere Syn, end et smukt Fruentimmer."

"Arme Barn, Du veed ikke hvad Du siger eller mener! Hos vort Kjøn er Skjønhed Meget, men hos Manden siger den kun lidet. Vel bør en Mand være høi, men Andre ere høie, ligesaa vel som Hurry; og rask — jeg troer at kjende dem, der ere raskere; og stærk — nu vel, han har ikke al Verdens Styrke; og modig — jeg er vis paa at kunne nævne en Yngling, der er modigere!"

"Det er besynderligt, Judith. Jeg troer ikke, at Jorden kan opvise en smukkere, stærkere, raskere eller modigere Mand end Harry Hurry; Jeg er vis paa aldrig at have seet hans Lige i saa Henseende."

"Godt, godt, Hetty! tal ikke mere herom. Jeg kan ikke lide at høre Dig tale saaledes. Det passer sig ikke for Din Ustyld, Din Sanddrubed og varme, hjertelige Oprigtighed. Lad Harry March gaae. Han forlader os i Alten og jeg beklager kun, at han er bleven saa længe og til saa liden Nytte."

"Al, Judith, det har jeg længe været bange for, og dog baabede jeg saa inderligt, at han skulde blive min Svoger!"

"Bryd Dig nu ikke om det; lader os tale om vor stakkels Moder og Thomas Hutter."

"Saa tal venligt, Søster, thi Du kan ikke være gan-

Ikke vis paa, at Nanderne jo baade kunne see og høre. Har Fader ikke vor Fader, var han dog god imod os, og gav os Føde og Huusly. Vi kunne ikke sætte en Steen over deres Grave her i Vandet for at fortælle Folk Alt dette, derfor bør vi sige det med vor Tunge."

"Det vil være dem temmelig ligegyldigt, Vige. Det er en stor Trøst at vide, Hetty, at om Moder ogsaa i sin Ungdom har begaaet en eller anden stor Feil, har hun vbrigtig angret den medens hun levede; hendes Synder ere uden Tvivl blevene hende tilgivne."

"Det er ikke rigtigt, Judith, at Børn tale om deres Forældres Synder. Vi gjorde bedre i at tale om vore egne."

"Tale om Dine Synder, Hetty! Har nogeninde en jordisk Skabning været uden Synd, da er det Dig! Vid jeg kunde sige eller tænke det samme om mig selv; dog vi faae at see. Ingen veed hvilke Forandringer Kjærligheden til en god Mand kan frembringe i en Qvindes Hjerte. Jeg troer ikke, Barn, at jeg nu holder saa meget af Stads som jeg gjorde før."

"Det vilde være syndigt, Judith, om Du kunde tænke paa Klæder ved Dine Forældres Grave! Vi ville aldrig forlade dette Sted, dersom Du saa synes, og lade Hæder gaae hvor den løfter."

"Jeg er villig nok til at samtykke i det Sidste, men kan ikke svare paa det Første. Vi maa for Fremtiden leve

som det sommer stg anstændige unge Fruentimmer, og kunne ikke blive her og være til Spot for alle de raa og kaadmundede Jægere og Snarefattere, der muligen komme her til Euen. Lad Hurry gaac sin Kaaß og faaer jeg først Veilighed til at see Bildtskytten, skal vor Fremtid snart være afgjort. Kom, Pige; Selen er gaaen ned og Arken driver bort fra os; lader os roe hen til Prammen og holde Kaaß med vore Benner. I Aften vil jeg ransage Kisten og i Morgen skal jeg bestemme hvad vi have at gjøre. Hvad Huronerne angaaer, da kunne vi nu, efterdem vi uden Frygt for Thomas Hutter kunne benytte vore Barer, kjøbe os fri for dem. Lad mig først faae Bildtskytten ud af deres Hænder, saa skal en eneste Time bringe Alt paa det Hæne."

Judith talte med Bestemthed og Myndighed, en Bane, hun længe havde brugt med sin svagstundede Søster. Men naagtet hun saaledes ved Hjælp af sit Bæsen og større Herredømme over sproget bleiede at faae sin Billie, standsiede Betty dog undertiden bendes heftige Følelser og overilede Handlinger ved Hjælp af hine simple, moraliske Sandheder, som vare saa dybt redfæstede i alle bendes Tanker og Følelser og skinnede igjennem dem med en mild og skjon Glands, der udbredte et Slags bellig Glorie over saa Meget af det, hun saade og gjorde. Ved den nærværende Veilighed viste denne gavnlige Overlegenbed hos Pigen med den svage Forstand over hende, der var udsivret med Græner, som under andre

Forhold kunde være blevene glimrende og beundrede, sig paa sin sædvanlige simple og alverlige Maade.

„Du glemmer, Judith, det, som bragte os herhid,“ sagde hun bebreidende. „Dette er Moders Grav og vi have nyligt lagt Faders Lig ved hendes Side. Vi have gjort Uret i at tale saa meget om os selv paa et saadant Sted og bør nu bede Gud tilgive os og lære os, hvorhen vi skulle gaae og hvad vi skulle gjøre.“

Judith lagde uvillkaarligt Haren fra sig, medens Hetty sank paa Knæ og tabte sig i sine fromme, men enfoldige Bønner. Hendes Søster bad ikke. Dette havde hun længe opført at gjøre umiddelbart, skjøndt sjælelige Qualer ofte fravristede hende stiltiende og hastige Opfordringer til Kjærlighedsens store Kilde om Bistand, om end ikke om et andet Sind. Men hun kunde dog aldrig see Hetty knæle, uden at omme Grindringer og en dyb Anger over hendes eget Hjertes Forstøffethed paatrængte sig hende. Saaledes havde hun selv gjort i sin Barndom og lige til den Tid, da hun i en ubeldig Time besøgte Forterne, og i saadanne Dieblikke vilde hun med Blæde have givet hele Verden for at have kunnet ombytte sine nærværende Fornemmelser med den tillidsfulde Tro, de rene Længsler og det blide Haab, som skinnede igjennem ethvert Træk, enhver Bevægelse hos hendes i andre Henseender mindre begunstigede Søster. Dog det Gæste, hun kunde gjøre, bestod i at lade Hovedet synke ned paa

Brystet og i sit Ydre antage noget af den Andagt, hvori hendes trodsige Aand vægrede sig ved at deeltage

Da Hetty reiste sig, straaledede hendes Anslyn af en Keenhed, som gjorde et altid behageligt Ansigt formeligt smukt. Hendes Sjæl havde Fred og hendes Samvittighed frikjendte hende for Pligtforsemmelse.

„Du kan Du gaae, hvis Du vil, Judith,“ sagde hun; „Gud var været god imed mig og taget en Byrde fra mit Hjerte. Moder havde, som hun pleiede at fortælle mig, mange saadanne Byrder og tog dem altid bort paa denne Maade. Det er den eneste Maade, Søster, hvorpaa saadanne Ting kunne skee. Man kan løfte en Steen eller en Bjelke med sin Haand, men Hjertet maa lettes ved Hen. Jeg troer ikke, at Du beder saa ofte, som Du pleiede, da Du var yngre, Judith?“

„Det er det samme, det er det samme, Barn,“ svarede Judith forstemt, „det gjør Intet til Sagen nu. Moder er borte og Thomas Hutter er borte og den Tid er kommen, da vi selv maa tænke og handle.“

Medens Kaneen bevægede sig langsomt bort fra Stedet ved det sagte Tryk af den ældre Søsters Aare, sad den yngre og grublede som hun var vant, naar hendes Aand forvirredes af en Tanke, der var hviere og vanskeligere at fatte end sædvanligt.

„Jeg veed ikke hvad Du forstaaer ved Fremtiden, Judith,“ bemærkede hun omsider pludseligt. „Moder pleied

at kalde Himlen Fremtiden, men Du synes at troe, at det betyder næste Uge eller i Morgen!"

"Den betyder begge Dele, kjære Søster, Alt det, der skal komme baade i denne og i den anden Verden. Det er et høitideligt Ord, Betty, og meest frygter jeg, for dem, som tænke mindst paa det. Moders Fremtid er Frigibeden; vor kan endnu betyde det, der skal skee, medens vi leve i denne Verden — men er det ikke en Kano, som i dette Dieblif glider bag ved Kastellet? — Her, mere i Retning af Pynten, mener jeg; nu er den skjult, men jeg saae den ganske bestemt liste sig bag ved Palisaderne."

"Jeg har seet den i nogen Tid," svarede Betty roligt; thi Indianerne indgjode hende ikke nogen stor Skræk, "men jeg fandt det ikke rigtig at tale om saadanne Ting ved Moders Grav. Kanoen kom fra Leiren, Judith, og blev roet af en enkelt Mand, der syntes at være Wildisslytten og ingen Trekeser."

"Wildisslytten!" svarede Judith med sin medfødte Heflighed. "Det kan ikke være muligt; Wildisslytten er fangen og jeg har tænkt paa Midler til at forskaffe ham Friheden. Hvorfor troede Du at det var Wildisslytten, Barn?"

"See nu selv, Søster; der kommer Kanoen i Sigte paa denne Side af Huset."

Den lette Vaad var ganske rigtig kommen forbi Bugningen og nærmede sig nu stadigt Arken, hvor de Personer, som vare ombord i denne, ferisamlede sig i Førenden

for at modtage deres Gjest. Et eneste Diekast var nok til at overtyde Judith om, at hendes Søster havde Ret og at Wildtskytten var alene i Kanoen. Han nærmede sig imidlertid saa langsomt og roligt, at det opfyldte hende med Forundring; thi en Mand, der var undkommen fra sine Fjender enten ved List eller Magt, vilde ikke kunne bevæge sig med den Stadighed og Besindighed, hvormed hans Marer kløvede Vandet. Imidlertid var Dagen ved at forsvinde og Gjenstandene forenede sig allerede dunkelt inde under Land. Men midt paa Søen dvælede Lyset endnu og udbredte en Glæde, der havde en svag Lighed med de varme Tinter i Solens Nedgang i Ostindien eller Grækenland, over den nærmeste Skueplads for de nærværende Begivenheder, der var mindre beskugget, end den større Deel af Vandfladen, da den laae paa dennes bredeste Sted. Bjelkerne i Huset og Arken havde et Slags med det tiltagende Mørke blandet Purpurskjær og Barken paa Vigernes Baad tabte sin Tydelighed i rigere, men blodere Farver, end de den viste i det klare Sollys. Da de to Kanoer nærmede sig hinanden — thi Judith og hendes Søster havde brugt deres Marer, for at afskjære den uventede Gjest forend han naaede Arken — fik endog Wildtskyttens solbrændte Ansiget et lysere Udseende end sædvanligt ved de yndige Straaler, der syntes at danske i Atmosfæren. Judith troede, at Glæden over at møde hende havde en vis Deel i dette usædvanlige og behagelige Udtryk. Hun vidste ikke, at hendes egen Skønhed tog sig serdeclagtigere

ud end ellers af den samme naturlige Grund, og hun var ligeledes uvidende om, hvad der vilde have voldt hende saa megen Glæde at have erfaret, at den unge Mand virkelig, da hun kom nærmere, fandt hende at være den elskeligste Skabning af hendes Kjon, hans Dine nogensinde havde hrilet paa.

„Velkommen, velkommen, Wildtsfytte!“ udbrød den unge Pige, idet Kanoerne glæde ved Siden af hinanden og Harene opborte at bevæge sig; „vi have haft en sørgelig, en frygtelig Dag, men Deres Tilbagekomst er i det mindste een Ulykke mindre. Ere Huronerne blevene menneskelige og have ladet Dem gaac, eller er De undslurpen fra disse Uslinger ved Deres eget Mod og Snildhed?“

„Ingen af Delene, Judith, ingen af Delene. Mingoerne ere endnu Mingoer og ville leve og døe som Mingoer; det er ikke rimeligt, at deres Natur nogensinde vil undergaae nogen stor Forbedring. Nu, de have deres Gaver og vi vere, Judith, og det passer sig ikke synderligt for nogen af os at tale ilde om det, Herren har skabt, skjøndt det sandt at sige er en haard Prøve at tænke eller tale godt om disse Landstrygere. Hvad det angaaer at overlise dem, saa kunde det være skeet og skete ogsaa ved Slangen hist henne og mig, da vi vare ude paa Svoret af Iys — her standsede Jægeren for at lee paa sin eiendommelige tause Maade — „men det er ingen let Sag at narre den, der engang er bleven narret. Selv Hjortekalvene lære Jægernes List at kjende førend den første Jagttid er forbi, og en Indianer,

hvis Dine engang ere bleve aabne ved et Puds, lukker dem aldrig mere paa det selvsamme Sted. Jeg har nok kjendt Hvide, som have gjort det, men aldrig nogen Rødhud. Det, de lære, kommer ved Erfaring og ikke af Bøger, og af alle Skolemestre giver Erfaringen de Lærdomme, som blive langst buffede."

"Alt dette er sandt; men naar De ikke er flygtet fra de Wilde, hvorledes er De da kommen herbid?"

"Det er et naturligt og tydeligt Spørgsmaal. De er vidunderligt smuk i Aften, Judith, eller vilde Rose, som Elan-gen kalder Dem, og jeg kan ligesaa gjerne sige det, da jeg mener det. De kan med god Grund kalde disse Min-gaer Wilde; thi de baade tænke som Wilde og ville handle som Wilde, naar de faae Leilighed dertil. Deres Tab her i Skjærmydslen gnaver dem i Hjertet og de ere rede til at hevne det paa enhver Skabning af engelst Blod, som falder i deres Hænder, og for den Sags Skyld troer jeg heller ikke, at de vilde tage i Betænkning at søge Fyldestgjorelse hos en Hollænder."

"De have dræbt Fader; det burde have tilfredsstillet deres syndige Begjerlighed efter Blod," sagde Heltv bebreidende.

"Jeg veed det, Pige, jeg kjender den hele Historie, deels af det, jeg saae fra Land, siden de havde ført mig hen til Pynten, og deels af deres Trudsel imod mig og deres øvrige Uttringer. Nu, Livet er i bedste Fald usk-

fert og det er hos os Alle afhængigt af Mandedrættet gennem vore Næseboer fra den ene Dag til den anden. Har De mistet en trofast Ven, som jeg ikke tvivler paa er Tilfældet, saa kan Himlen skaffe Dem ny i hans Sted, og efter som vort Bekjendskab er begyndt paa denne uædvanlige Maade, vil jeg ansee det for et Bink om, at det skal udgjøre en Deel af min Pligt i Fremtiden, dersom Leiligheden dertil maatte vise sig, at sørge for, at De ikke komme til at lide Mangel paa Vildt i Wigwamen. Jeg kan ikke bringe de Døde tillive igjen, men i at ernære de Levende kunne kun Faa paa denne Side af Grændsen overgaae mig, skjøndt jeg kun siger det af Medlidenhed og for at trøste og paa ingen Maade for at prale."

"Vi forstaae Dem, Vildtskytte." svarede Judith hastigt, "og optage Alt, hvad der kommer fra Deres Læber, saaledes som det er meent, i Godhed og Venskab. Himlen give, at alle Mand havde ligesaa sanddru Tunger og ligesaa ærlige Hjerter!"

"I saa Henseende ere Mændene rigtignok forskjellige, Judith. Jeg har kjendt dem, som man ikke kunde troe længere, end man kunde see dem, og atter Andre, paa hvis Ord man, naar det oversendes med et lille Stykke Kamrum, maaskee kunde stole ligesaa trygt, som om hele Eagen blev afgjort for Ens egne Dine. Ja, Judith, De har aldrig sagt et sandere Ord, end da De sagde, at nogle Mand vare at stole paa, og andre ikke."

„De er et ubegribeligt Væsen, Bildtskyste,“ svarede Pigen, ikke lidet forvirret ved den barnlige Enfoldighed i Charakteren, som Jægeren saa ofte robede, en Enfoldighed, der var saa paafaldende, at den hyppigt syntes at sætte ham næsten i Klasse med den stakkels Hetty, hvis Mandssvaghed dog stedse opbøiedes ved den skjønne moralske Sandhed, som skinnede gjennem Alt det, som denne uhykkelige Pige sagde og gjorde. „De er et høist ubegribeligt Menneske og jeg veed tidt ikke, hvorledes jeg skal forstaae Dem. Dog lige meget i dette Dieblif; De har glemt at fortælle os, hvorledes det er gaaet til, at De er her.“

„Jeg! Na, det er ikke slet saa ubegribeligt som jeg selv, Judith. Jeg er her med Orlov.“

„Orlov! Det Ord har en Betydning blandt Soldaterne, som jeg kjender; men jeg veed ikke hvad det vil sige, naar det bruges af en Fange.“

„Det betyder det selv samme. De har ganske Ret; Soldaterne bruge det og netop paa samme Maade som jeg. Orlov vil sige, at en Mand har Tilladelse til at forlade en Leir, eller en Garnison for en vis, bestemt Tid, efter hvis Udløb han skal komme tilbage og tage sit Gevær paa Pladsen igjen, eller underkaste sig Piinslerne, alt eftersom han er Soldat eller Krigsfange. Da jeg nu er det Sidste, maa jeg ogsaa finde mig i en Fanges Eljebne.“

„Have Hurerne da tilladt Dem at forlade dem paa denne Maade uden Vagt eller Berogtning?“

"Ja ganske vist; jeg kunde ikke være kommen paa nogen anden Maade, undtagen ved et dristigt Overfald eller ved Hjælp af Vist."

"Hvilken Borgen have de da for, at De vil vende tilbage?"

"Mit Ord," svarede Jægeren ligefremt. "Ja, jeg tilstaaer, at jeg gav dem det, og de vilde have været nogle store Tøsser, dersom de havde ladet mig gaae uden det! Ja, i det Tilfælde vilde jeg ikke have været nødt til at vende tilbage og underkaste mig de Djævelskaber, deres Raseri kan opfinde, men kunde have taget min Riffel paa Skulderen og skyndt mig tilbage til Delawarernes Landsbyer. Men Judith, de vidste dette ligesaa godt, som De og jeg, og vilde ligesaa lidet have ladet mig gaae uden et Løfte om at vende tilbage, som de vilde lade Ulvene kradsede deres Forsædres Been op."

"Er det da virkelig Deres Alvor at begaae en saa overordentligt letsinndig og Dem selv tilintetgjørende Handling?"

"Hvad?"

"Jeg spørger, om det er muligt, at De agter atter at give Dem i saa ubarmhjertige Fienders Hænder ved at holde Deres Ord?"

Vildstyrtten betraagede et Dieblit sin smukke Spørgerinde med alvorligt Misbehag. Derpaa serandredes Udtrykket i hans ærlige, tresskyldige Ansigt pludseligt, idet det

ligesom opklaredes af en hurtig Tanke, hvorefter han lo paa sin sædvanlige Maade.

„Jeg forsted Dem ikke strax, Judith; nei jeg gjorde ikke. De troer, at Chingachgook og Harry Hurry ikke ville tillade det, men jeg seer, at De endnu ikke kjender Menneskene rigtigt. Delawareren vilde mindst af Alle modsætte sig det, han veed er en Pligt, og March ændser ikke noget levende Væsen, undtagen sig selv, nok til at spille mange Ord paa en saadan Gjenstand. Og om han ogsaa gjorde det, vilde det dog ikke gjøre stort til Sagen; men det gjør han ikke; thi han tænker mere paa sin Fordeel, end selv paa sit eget Ord. Mine eller Deres eller noget andet Menneskes Lyster bekymre ham ikke, Judith. Vær aldeles ikke urolig derfor, Pige; jeg faaer nok Tilstedelse til at vende tilbage ifølge min Drøvel og skulde der opstaae Vanskeligheder, saa er jeg ikke bleven opdraget og oplært i Skovene uden at vide, hvorledes jeg skal overvinde dem.“

Judith taug i nogen Tid. Alle hendes Følelser som Dvinde og det som en Dvinde, der for første Gang i sit Liv begyndte at give efter for den Følelse, der har saa stor Indflydelse paa hendes Kjønns Lykke eller Glændighed, opvortes ved den grusomme Skjebne, som hun troede Vildtskytten vaadrog sig selv, medens den Sands for det Hætte, som Gud har nedlagt i ethvert menneskeligt Bryst, ved hende at beundre en saa uovervindelig og fordringsfri Hæ-

delighed, som den Anden saa uvilkaarligt aabenbaredede. Indvendinger, folte hun, vilde være unyttige og heller ikke var hun i dette Dieblig tilbøielig til at svække den Værdighed og Høihed i Grundfættninger, der vare saa paafaldende i Fæggerens Hensigter, ved at forsøge paa at bringe ham til at vikle i sit Forsæt. Hun bestræbte sig for at haabe, at der endnu kunde indtræffe Noget, som vilde afværge Nødvendigheden af denne Selvopoffrelse, og derpaa erkundigede hun sig om de nærmere Omstændigheder for at indrette sin Adfærd efter sit Kjendskab til Forholdene.

„Naar er Deres Orlov ude, Bildissytte?“ spurgte hun, medens begge Kanoer stevnede mod Arken og bevægede sig gjennem Vandet med en neppe mærkelig Anstrenghed af Rorerne.

„I Morgens Middag — ikke en Minut før, og De kan være vis paa, Judith, at jeg ikke vil forlade hvad jeg kalder et kristeligt Selskab for at overlevere mig til disse Landstrygere et Dieblig tidligere, end det er uundgaeligt nødvendigt. De begynde at frygte for et Besøg fra Rorterne og ville ikke forlænge Tiden det allerringeste og det er en afsjort Sag imellem os, at deriom mit Grinde skulde mislykkes mig, ville Wiinslerne begynde, naar Solen er ved at gaae ned, paa det at de kunne tiltræde deres Heimreise, naar det er blevet mørkt.“

Dette sagdes boitideligt, som om Tanken om det, der antoges at vintre ham, vinkeligt lyngede paa Røngens Sjæl,

og dog tillige saa ligefremt og saa frit for enhver Pralen med Lidelser, at det snarere maatte afvise end fremkalde aabenbare Yttringer af Deeltagelse.

„Ere de opsatte paa at bevne deres Tab?“ spurgte Judith mat, idet hendes egen høie Mand gav efter for den Andens rolige, men værdige Næmhed i Forlattet.

„Aldeles, dersom jeg kan bedømme indianiske Tilboieligheder efter Kjendtegnene. Imidlertid antager jeg, at de troe, at jeg ingen Mistanke har om deres Planer; men den, som har levet saa længe imellem Mennesker med rødhudede Gaver, vil ligesaa vanskeligt tage Feil af indianiske Følelser, som en egte Jæger tabe sit Sjør eller en trofast Hund Færten. Min egen Anskuelse er i høi Grad imod min Redning; thi jeg seer, at Drinderne ere meget opbragte i Anledning af Dvs, skjøndt jeg maaskee ikke burde sige det, eftersom jeg havde betvødelig Deel i Pigens Bertførelse. Derhos skete der et gruøent Mord i deres Leir i Nat og den Kugle kunde ligesaa godt have ramt mit eget Bryst. Dog komme hvad der vil, Slangen og hans Hustru ere frelste og det er dog een Glæde.“

„O, Billedskytte, de ville nok betænke sig, eftersom de have givet Dem Tid til i Morgen Middag til at tage Deres Beslutning.“

„Det troer jeg ikke, Judith; nei, det troer jeg ikke. En Indianer er en Indianer, og det er temmelig haablaa at troe at kunne bringe ham fra et Sjør, naar han først

har fundet det og forfølger det med Næsen i Luiten. De-
 lamvarerne ere nu en halvt christnet Stamme — ikke fordi
 jeg troer, at det Slags Christne ere stort bedre, end hee-
 blods Bantrende — men ikke desto mindre have dog Nogle
 af dem Godt af Alt det, som en saadan halv Christendom
 kan forskaffe et Menneske, og alligevel bærer Hvergjerrig-
 heden saa fast ved deres Hjerter, som de vilde Slunge-
 planter her ved Træet! Desuden fældede jeg en af deres
 bedste og kjæfeste Krigere, siige de, og det er for meget at
 vente, at de, efter at have fanget den Mand, som ude-
 vede denne Gjerning, paa det selv samme Stroitteg, paa
 hvilket den skete, ikke skulde brude sig videre om den Sag.
 Var der gaaet en Maanedes Tid, eller saa, vilde deres
 Sidstighed maaskee have lagt sig og vi kunde have mødtes paa
 en fredeligere Maade; men nu er det, som det er. Dog
 dette er kun at tale om mig og mine Anliggender, Ju-
 dith, da dog De har udstaaet meget og maaskee kunde have
 Lust til at raadføre Dem lidt med en Ven angaaende
 Dem selv. Er den gamle Mand bleven lagt i Bandet
 der, hvor jeg skulde tree hans Lig gjerne gad hvile? —

„Ja, Wildtskotte,“ svarede Judith nerve berligt.
 „Den Pligt er nølrigt bleven opfyldt. De har Ret i, at
 jeg onsker at raadføre mig med en Ven, og denne Ven er
 De. Harry Hurry er i Begreb med at forlade os; naar
 han er borte og vere Følleser i Anledning af denne beti-
 lidelige Handling ere blevene lidt religiøse, haaber jeg, at

De vil skjenke mig en Time alene. Betty og jeg vide ikke hvad vi skulle gjøre."

"Det er ganske naturligt, da Alt er kommet saa pludseligt og frydteligt. Men der er Arken; vi ville tale nærmere herom ved en bedre Leilighed."

Syvende Kapitel.

Mødet imellem Wildtstyttten og hans Venner i Arken var alverligt og bekymret. I Særdeleshed læste de to Indianere i hans Væsen, at han ikke var nogen heldig Flugtning, og nogle saa betydningsfulde Ord lode dem fatte Beskaffenheden af det, som deres Ven havde kaldt sin „Drøvel." Chingachgoek var strax bleven tankesuld, medens Tus, som sædvanligt, ikke vidste nogen bedre Maade at ytre sin Deeltagelse paa, end ved de imaa Opmærksomheder, som betegne Svindens kjærlige Væsen.

Efter nogle saa Minuters Forløb var der imidlertid lagt et Slags almindelig Plan for Nattens Forretagendet og for en uindviet Jagttagers Dine vilde Tingene have syntes at gaac deres vante Gang. Det begyndte nu at blive mørkt og man besluttede at ree Arken op til Kastelet og

fortoie den i dens sædvanlige Leie. Denne Beslutning toges paa en vis Maade paa Grund af den Umstændighed, at samtlige Kanoeer nu atter vare i deres retmæssige Eieres Besiddelse; men især paa Grund af den Trygbed, Wildtskuttens Forestillinger frembragte. Han havde undersøgt Tingenes Tilstand iblandt Huronerne og var overbevist om, at de ikke voviede paa yderligere Fjendtligheder i Løbet af Natten, da det Tab, de havde lidt, havde betaget dem Lusten til flere Anstrengelser for Diebliffet. Derpaa havde han et Forslag at gjøre — Gjenstanden for hans Besøg, og antoges dette, vilde Krigen øieblikkeligt være forbi mellem begge Parter, og Huronerne vilde sandsynligviis ikke forstyrre Udfaldet af en Plan, som aabenbart var deres Hovdinger saa magtvaaliigende, ved at stride til Voldsomheder forend deres Sendebuds Tilbagekomst.

Saa snart Arken var beborigt fertoiet, bestjefitzede de forskjellige Medlemmer af Selskabet sig hver paa sin eie-demmelige Maade; thi overilede Raadslagninger eller Beslutninger udmærkede ligesaa lidet de hvide Grandsøboeres som deres røde Naboers Fremgangsmaade. Fruentimmerne gave sig især med at tillave Aftensmaaltidet, taue og nedslaaede, men dog stedse opmærksomme for Naturens første Krav.

Hurry begyndte at istandrette sine Mesasiner ved Skinnet af det blussende Farnestykke; Chingachgoel satte sig i mørke Tanker og Wildtskotten gav sig til paa en Maade.

der var ligesaa fri for et paataget Væsen som for Bekymring, at undersøge Hutters allerede tidligere omtalte Riffel „Hjertefælder,“ der siden blev saa berømt i den Persons Hænder, som nu prøvede dens Fortjenester. Geværet var lidt længere end sædvanligt og hidrørte aabenbart fra en mere end almindelig Bøsssemagers Værksted. Det havde nogle faa Solvzirater, skjøndt det i det Hele taget vilde være blevet anseet for en simpel Bøsse af de fleste Grændseboere, da dets Hovedfortjenester bestode i Nøiagtigheden af dets Boring, den fuldkomne Udførelse af alle Enkelheder og Jernets Fortræffelighed. Jægeren lagde flere Gange Kolben til Skulderen og saae ud ad Løbet og ligesaa ofte bøiede han sit Legeme og løstede langsomt Geværet i Røret, som om han vilde tage Sigte paa en Hjort, for at prøve dets Vægt og forvise sig om, hvorvidt det var skikket til hurtige og sikke Skud. Alt dette gjordes kun ved Hjælp af Hurrus Fakkell, men med et Alvor og en Tankefuldhed, der vilde have rørt enhver Tilskuer, som havde kjendt Mandens sande Stilling.

„Det er et berligt Gevær, Hurrus!“ udbrød Wildskuttens omhøder. „Og man kunde næsten svures, at det er Skade, at det er faldet i Fruentimmerhænder. Jægerne have fortalt mig om dets Bedrifter og efter Alt det, jeg har hørt, vilde jeg ansee det for den visse Død i erfarnes Hænder. Hør en gang, hvor denne Paas smækker — en Ulfesar har ingen saa hårtig Fjer; Hane og Vandse smakte

sammen ligesom to Syngebestere, der opføre en Psalmes ved en Gudstjeneste. Jeg har aldrig seet en saa egte Boring, Hurry, det er vist."

"Ja, gamle Tom pleiede at rose Bøssen, skjøndt han ikke var Mand for at forstaae sig paa den sande Natur af noget Skydegevær i Gjærningen," svarede March, idet han stak Væderrisperne gjennem Nockasinen med en Skuffers Koldblodighed. "Han var ingen Skytte, dette maa vi Alle indrømme; men han havde sine gode Egenskaber ligesaa vel som sine flette. Jeg har haft Haab om, at Judith vilde falde paa at forære mig Hjortefælder."

"Ingen kan sige, hvad unge Fruertimmer kunne finde paa, det er en Sandhed, Hurry; og jeg tænker, at Du kan være ligesaa nær til at eie Nissen som en Anden. Men naar Ting ere Kuldkommenheden saa nær, er det Skade, at de ikke ganske naae den."

"Hvad vil Du sige med det? Vilde det Gevær ikke tage sig ligesaa godt ud paa min, som paa nogen anden Mands Skulder?"

"Hvad Udseendet anaaer har jeg Intet at sige. I ere Begge smukke og vilde gjøre hvad man kalder et smukt Par. Men det, som det kommer an paa, er Brugten. Der vilde falde flere Dyr i een Daa for det Gevær i visse Kells Hænder, end der vilde falde for det i en Uge i Dine, Hurry! Jeg har seet Dig stude — buster Du Buxken forleden Dag?"

„Den Buk var brænstig og hvem vil vel sælde brænstig Bildt? Jeg vilde kun prøve paa at gjøre Dyret bange og Du vil dog vel tilstaae, at det blev forstrækket nok?“

„Godt, godt, lad saa være. Men det er et herligt Gevær og vilde gjøre en fast Haand og et hurtigt Die til Skovenes Konge.“

„Saa beheld det, Bildtskytte, og bliv Skovenes Konge.“ sagde Judith indstændigt, som havde hørt Samtalen og hvis Die aldrig var borte fra Jægerens ærlige Ansigt. „det kan ikke være i bedre Hænder, end det er i dette Dieblik, og der haaber jeg det vil forblive i halv hundrede Aar!“

„Det kan ikke være Deres Alvor Judith!“ udbrod Bildtskytten, der var saa overrasket, at han robede en større Bevægelse, end han pleiede ved sædvanlige Veiligheder. „En saadan Gave vil det anstaae en virkelig Konge at gjøre, ja, og en virkelig Konge at modtage.“

„Jeg har aldrig talt alvorligere i mit Liv, Bildtskytte, og mener det ligesaa øvrigt med mit Onske, som med min Gave.“

„Godt, Vige, godt; vi skulle tales ved herom. Du maa ikke være nedslaaet, Hurrø, for Judith er et floget ungt Fruentimmer med en hurtig Forstand og need, at bendes Faders Riffels Væb er sikkrere i mine Hænder, end den vilde være i Dine, og derfor maa Du ikke være

nedslaaet. I andre Henseender og som ere mere efter Dit Sind vil Du see, at hun vil give Dig Fortrinet."

Hurry brammede misferneiet; men han var altfor opsat paa at forlade Søen og træffe sine Foranstaltninger til at spille sine Ord paa en saadan Gjenstand. Kort efter var Aftensmaaltidet færdigt; det fortæredes i Taushed saaledes som de pleie, som kun betragte Bordet som et Sted for dyrisk Vederqvægelse. Men ved denne Leilighed bidroge ogsaa Bekymring og Tankesuldhed deres Deel til det almindelige Duffe ikke at tale; thi Wildtskotten gjorde saa langt fra en Undtagelse fra Sædvanerne hos Folk af hans Klasse, at han ikke ønskede at holde Samtaler ved saadanne Leiligheder, men ligesaa ofte frembragte et lignende Duffe blandt sine Omgivelser.

Maaltidet var endt og da de bestedne Tilberedelser vare tagne bort, forsamlede hele Selskabet sig paa Platformen for at Wildtskotten at modtage den forventede Underretning om Hensigten med hans Besøg. Det havde været klart, at han intet Hastværk havde med at vtre sig, men Judiths Kelelier vilde nu ikke længere tilstede noget Orhold. Stole bentedes fra Arken og Huiet og alle Sættatte sig i en Kreds tæt ved Døren, iagttagende hinandens Ansigtsstræk som de hidit kunde ved det svarende Lys af den yndige, stjerneklare Nat. Den sædvanlige Skummelhed rugede over hele Kysten nedenfor Bjergene; men ude paa Søen saaes ingen Skvaac og tvinde Stjernealimt dansede

paa det klare Element, der netop var oprørt nok til at sætte dem i Bevægelse.

„Du, Vildtskytte,“ begyndte Judith, som ikke længere kunde betvinge sin Utaalmodighed, „nu, Vildtskytte, lader os nu høre Alt hvad Hurerne have at sige og Grunden, hvorfor de have sendt Dem paa Pavele for at gjøre os et Tilbud.“

„Orlov, Judith, Orlov bedder det og betyder i det Hele taget det samme for en Kænge, som for en Soldat, der har faaet Tilladelse til at forlade sin Fane. I begge Tilfælde forudsætter Ordet, at man skal komme tilbage, og nu husker jeg, at jeg har hørt, at den egentlige Betydning af „Orlov“ er, at det er en Tilladelse til at reise bort paa en vis Tid. Pavele troer jeg sparsere er hollandsk og har Noget at bestille med Tappentregen i Forterne. Men det gjør ingen stor Forskjel, eftersom Kraften af et Løfte ligger i Begrebet og ikke i Ordet. Du vel da, skal Budskabet overbringes, saa skal det overbringes, og det er maaskee ikke til nogen Nytte at opsætte det. Harry vil snart længes efter at begynde sin Reise til Kloden og Stjernerne staae op og gaae ned, ret som om de hverken brøde sig om Indianere eller Budskaber. Gud hjælp mig; det er et ubehageligt og, som jeg veed, et unyttigt Grinde; men det maa udrettes.“

„Hør, Vildtskytte,“ afbrød Harry ham noget mun-

dig, "Du er et fornuftigt Menneske paa en Jagt og den bedste Kammerat, man kan ønske sig paa en Marich; men Du er umaadeligt langsom med Budskaber, især naar Du troer, at de ikke ville blive godt medtagne. Naar en Ting skal siges, saa sig den og nol ikke som en Hantee Profurator, der lader som han ikke kan forstaae en Hollenders Engelsk bare for at faae dobbelt Sulair af ham."

"Jeg forstaaer Dig, Hurry, og Du bærer med Rette Dit Navn i Alfen, da Du ikke synes at have nogen Tid at give bort. Men lader os strax komme til Sagen, da det er Hensigten med denne Raadsforsamling; thi en Raadsforsamling kan den gjerne kaldes, uagtet Fruentimmer have Plads iblandt os. Sagen er simpelthen denne. Da Høben kom tilbage fra Kastellet, holdt Mingoerne Raad og forbittede vare de, det kunde jeg tydeligt see af deres skumle Ansigter. Ingen synes om at overvindes og en Rødhud ligesaa lidt som et blegt Ansigt. Nu vel, da de havde rogt deres Piber og heldt deres Taler og deres Raadsforsamlingsbaal begyndte at gaac ud, kom Sagen for en Dag. Det synes, som om de Ældste vare bleve enige om, at jeg var en vaalidelig Mand, som de kunde lade gaac med Drløv. De ere vidunderligt skarvsindige, disse Mingoer; det maa deres værste Fjender indrømme dem; men de antog, at jeg var en saadan Mand, og det er ikke øste," tilføiede Jægeren med den glade Bevidsthed, at hans foregaaende Mandel retfærdiggjorde en saadan ube-

tinget Tillid til hans Nedelighed, . det er ikke ofte, at de antage noget saa Godt om et blegt Unøigt; men de gjorde det om mig, og derfor toge de ikke i Betænkning at sige deres Mening, hvilken er denne: I see, hvorledes Tingene staae. Euen og Alt paa den troe de at være i deres Bold. Thomas Hutter er død og om Hurry troe de, at han i Dag har været Døden nær nok til ikke mere at ville gaae den under Dine for i Sommer. De antage derfor, at hele Eders Styrke indskrænker sig til Obingachgoof og de to unge Fruentimmer, og ligesom de vide, at Delawareen er af hoi Herkomst og en fødte Krieger, saaledes vide de ogsaa, at han nu er paa sin første Krigssti. Vi gerne regne de naturligviis ikke for mere, end de regne Fruentimmer for i Almindelighed.~

„De mener, at de foragte os?“ faldt Judith ham i Talen med Dine, der lynede saa klart, at det bemærkedes af Alle.

„Det vil sees til Slutningen. De ere overtødede om, at Alle paa Euen ere i deres Bold og sende derfor ved mig dette Wampumbelte.“ — her viste Jægeren Delawareen det ommeldte Tean — . med de Ord: Siig Slangen, sige de, at han har baaret sig godt ad for en Besynder; han kan gaae over Bjergene til sine Landsbyer, og Ingen skal søge efter hans Spor. Har han fundet en Skaly, kan han tage den med; Hurenernes Tævre have Hjertier og kunne tole for en ung Krieger, som nedigt lem-

mer lombåndet hjem. Er han rask tilføds, kan han anføre en Skare paa en Forfølgning. Men Tys maa vende tilbage til Huronerne; da hun forlod dem om Natten, tog hun af en Feiltagelse Noget med, som ikke tilhører hende."

"Det kan ikke være sandt!" sagde Getty alvorligt. "Tys er ingen saadan Pige, men en, som giver Enhver Sit —"

Hvad hun vilde have sagt mere, kan ikke vides, eftersom Tys deels leende, deels skjulende sit Ansigt af Undseelse, lagde sin Haand paa den Talendes Mund for at standse Ordene.

"De forstaaer Dem ikke paa Wingo Budskaber, skakfals Getty, bemærkede Wildskotten; "de betyde sjældent det, deres Ord sige Tys har taget en ung Huroners Tilboielighed med sig og de ville have hende tilbage, for at den unge Mand kan finde den, hvor han sidst saae den! Slangen, sige de, er en altfor levende ung Kriger, til at han ikke skulde finde saa mange Hustruer, han lystet; men denne Gue kan han ikke faae. Dette er deres Mening og intet Andet, saavidt jeg har forstaaet den."

"De ere meget forbindelige og betænksomme, naar de troe, at et ungt Kruentimmer kan glemme sin egen Tilboielighed for at lade hin ulykkelige Yngling finde sin!" sagde Judith svydt, skjøndt hendes Baser blev endnu bittere idet hun vedblev: "Jeg troer, en Drinde er en

Qvinde, enten hendes Farve er rød eller hvid, og deres Hovdinge kjende kun lidt til en Qvindes Hjerte, Vildet, stutte, dersom de troe, at det nogensinde kan tilgive en lidt Uret, eller glemme naar det er blevet oprigtigt elsket."

"Det kan nok vare Tilfældet med nogle Fruentimmer, Judith, skjøndt jeg har kjendt dem, der vare istand til begge Dele. Det næste Budskab gjælder Dem. De sige, at Moskusrøtten, som de kaldte Deres Fader, er dykket ned paa Bunden af Esen; at han aldrig mere vil komme op og at hans Unger snart vilde trænge til Wigwamer, om ikke til Føde. Huronerne Hytter synes de ere bedre, end Hytterne i York; de ønske, at De vil komme og prøve dem. Deres Farve er hvid, indremme de, men de mene, at unge Fruentimmer, der have levet saa længe i Skovene, ville fore vild i Lysningerne. En stor Krieger iblandt dem har nyligt mistet sin Hustru og han vil med Glæde sætte den vilde Rose paa hendes Bænk ved sit Arnested. Det svage Hoved skal ligeledes blive æret og forsørgt af røde Krigere. Deres Faders Giendele træe de bør anvendes til at berige Stammen, men det, De selv eie, hvilket skal indbefatte Alt af qvindelig Natur, skal, ligesom alle Hustruers Giendom, følge med til Mandens Wigwam. Desuden have de nyligt mistet en Pige ved en voldsom Død og ville have to blege Ungtuer til at udfulde hendes Plads."

"Og De bringer mig et saadant Budskab!" udbrød

Judith, skjøndt den Tone, hvormed Ordene sagdes, snarere tydede paa Sorg, end paa Brede. „Skal jeg være en Indianers Slavinde?“

„Derfor De ønsker at høre mine oprigtige Tanker om dette Punkt, Judith, saa vil jeg svare, at jeg ikke troer, at De negenstunde godvilligt bliver en Mand's Slavinde, enten han er en Hvid eller en Rødhud. De maa imidlertid ikke fortænke mig i, at jeg har overbragt Budskabet saa nær jeg kunde med de samme Ord, som hvormed det betroedes mig. De vare Betingelser for min Døds og en Handel er en Handel, om den ogsaa er sluttet med en Landstryger. Jeg har sagt Dem hvad de have sagt, men jeg har endnu ikke sagt Dem, hvad jeg troer, at De Alle som Een bør svare.“

„Ja, lader os høre det, Bildtskutte.“ sagde Hurrv. „Jeg er ganske nysgjerrig i saa Henseende og har stor Lust til at høre Dine Tanker om, hvorledes Svaret bør være, skjøndt jeg for min Part er temmelig enig med mig selv om mit eget Svar, som skal blive givet, saasnart det behøves.“

„Og det er jeg med, Hurrv, i enhver Henseende og i ingen mere, end angaaende Dit Svar. Var jeg Dig, vilde jeg sige: „Bildtskutte, sig de Slynkler, at de ikke kjende Harry March; han er et Menneske og da han har en hvid Hud, har han ogsaa en hvid Natur, hvilken Natur ikke tillader ham at forlade Fruentimmer af hans egen

Stamme og med hans egne Gaver i deres største Nød. Siger derfor Regning paa, at jeg ikke vil gaae ind paa Eders Traktat, om I saa vogte en heel Foustage Tobak op over den."

March blev lidt forlegen ved denne Brevidelse, som fremsattes med en Barme og et Udtryk, som ikke levede nogen Tvivl om dens Mening. Harde Judith opmuntret ham, vilde han ikke have betænkt sig paa at blive og forsvare hende og hendes Søster, men under de nærværende Forhold tilskyndede en Kælelse af Brede ham til at forlade dem. I ethvert Tilfælde besad Harry Harry ikke Ridderlighed nok til at sætte sin egen personlige Sikkerhed i Fare, med mindre han kunde see en umiddelbar Forbindelse imellem de sandsynlige Følger deraf og sin egen Fordeel, og det er derfor ikke at undres over, at hans Svar saavel robede hans Hensigt som den Tillid, han saa pralende satte til sine gigantiske Kræfter, der, om de end ikke altid gjorde ham modsig, dog sædvanligen gjorde ham uferksammet imod dem, med hvem han talte.

"Gode Ord vedligeholde Venkabet, Vildtskytte," sagde han lidt truende. "Du er kun en Puk imod mig og Du veed af Erfaring hvad Du er i en Mand's Hænder. Du er ikke er mig, men alene en Mellemmand imellem de Wilde og os Christne, saa kan Du fortælle dem, der sendte Dig, at de kjende Harry March, hvilket er et Brevs baade paa deres og paa hans Forstand. Han er Menneske nok til at

adlyde den menneskelige Natur og den byder ham at indsee det Taabelige i, at een Mand kjæmper mod en heel Stamme. Naar Fruentimmerne forlade ham, maa de vente at blive forladte af ham, enten de saa ere af hans, eller af en anden Mand's Gaver. Skulde Judith finde for godt at forandre sin Bestemmelse, maa hun gjerne følge med mig til Floden, og Hetty ogsaa; men kommer hun ikke til denne Beslutning, drager jeg bort, saasnart Kjendens Speidere begynde at krybe sammen mellem Bladene og Buskene til Natten."

"Judith forandrer ikke sin Beslutning, og begjærer ikke at følges med Dem, Hr. March" svarede Pigen ivrigt.

"Saa er da det Punkt afgjort," tog Wildtskytten til Orde, uden at bevæges ved den Andens Heflighed "Hurry Harry raader sig selv, og kan gjøre hvad han synes bedst. Den Bei, han agter at følge, vil forskaffe ham en let Flugt, om den end ikke vil give ham en let Samvittighed. Derpaa kommer Spørgsmaalet angaaende Tys; hvad siger Du, Pige? Vil Du ogsaa svige Din Pligt og vende tilbage til Wingoerne og tage en Hurener til Mand, og det ikke af Kjærlighed til den Mand Du skal givtes med, men af Kjærlighed til Din Skaly?"

"Hvorfor Du tale saa til Tys? - spurgte Pigen halvt fornærmet. "Du troer, Rodbud Pige gjøre som Kapitainens Frue og lee og svege med hver Officier, som kommer?"

"Hvad jeg troer, Tys, gjør aldeles Intet til Sagen. Jeg maa bringe Dit Svar tilbage og ser at kunne det maa

Du give mig det. Et ærligt Sendebud udretter sit Grinde Ord til andet."

Lys tøvede nu ikke længere med at udtale sin Beslutning. I sin Hestighed reiste hun sig fra Bænken og idet hun ganske naturligt benyttede det Sprog, hvori hun udtrykte sig lettest, fremsatte hun sine Tanker smukt og værdigt paa sit Modersmaal.

"Siig Hurerne, Wildtskytte," sagde hun, "at de ere saa uvidende som Muldvarpe; de kjende ikke Ulven fra Hundene. Blandt mit Folk doer Rosen paa den Stilk, hvor den knappedes; Barnets Taarer falde paa dets Færdres Grave; Kornet vorer, hvor Sæden er bleven lagt. Delawarernes Piger ere ikke Sendebud, der, ligesom Wampumbelker, kunne sendes fra Stamme til Stamme. De ere Bedeblade, der ere sødest, naar de plukkes af deres egen Stilk. Endog Rødsjælken og Svalen vende Nar for Nar tilbage til deres gamle Rede; skal da en Kvinde være mindre trofast, end en Fugl? Sæt Granen i Leer, og den bliver gul; Bidien trives ikke paa Hjerget. Ellen er sundest i Nosen; Havets Slægter holde meest af at høre den Wind, som blæser over det salte Vand. Hvad er en Hurerer Yngling for en af Lenny Lenavernes Piger? Han er maaskee hurtig, men hendes Dine kunne ikke følge ham i Løbet; de see tilbage til Delawarernes Hytter. Han kan maaskee synge en smul Sang for Pigerne fra Kanada, men der er ingen Musik for Wab uden i det Tungemaal, hun har hørt fra

sin Barndom. Selv om Hurenøren var født af det Folk, som engang streifede om ved Kysterne af den store Saltis, vilde det dog være forgyves, med mindre han var af Unkas's Familie. Den unge Gran vil vere og blive ligesaa hvi som nogen af dens Fædre. Wah = ta! = Wah har kun et Hjerte og det kan kun elste een Mand,"

Bildskytten hørte paa dette karakteristiske Budskab, som meddektes med et Alvor, der stemmede overens med de Følelser, hvorfra det udsprang, med uferstilt Glæde og besvarede Pigen's varme Betsalenhed med et af sine eie-
dommelige, taue men hjertelige Udbrud af Latter.

"Det opveier alle Wampumer i Skovene," udbrød han. "De forstaaer det sagtens ikke, Judith; men dersom De vil ransage Deres Følelser og forestille Dem, at en Kjende havde sendt Dem den Bessed, at De skulde ergive den Mand, De havde valgt, og tage en Anden, som De ikke havde valgt, saa tør jeg sige, at De vil faae Meningen deraf! Jeg prisser Fruentimmerne hvad den sande Betsalenhed angaaer, naar de kun ville tale saaledes som de føle. Men ved at tale forstaaer jeg ikke at snakke, thi det gjøre de fleste af dem hvert Dieblil. men at rykke ud med deres sande, dybeste Følelser i de rette Ord. Og da jeg nu har faaet en redhudet Pigs Svar, Judith, er det bedst, at jeg ogsaa hører et blegt Ansigts, hvis ellers et saa blemstrende Maavn som Deres paa nogen Maade kan kaldes saa-

ledes. De benævnes med Hette, „den vilde Rose“ og hvad Farven angaaer burde Hetty hedde, „Gedebladet.“

„Kom dette Sprog fra en af Kavalererne fra Fortet, vilde jeg lee af det, Vildskytte; men da det kommer fra Dem, veed jeg, at jeg kan forlade mig paa det,“ svarede Judith meget smigret ved hans ukunstlede og karakteristiske Artigheder. „Imidlertid er det for tidligt at forlange mit Svar; den store Slange har endnu ikke talt.“

„Slangen! Gud, jeg kunde overbringe hans Tale uden at have hørt et Ord af den! Jeg tilstaaer, at jeg slet ikke havde tænkt paa at forelægge ham Spørgsmaalet; skjøndt det neppe vilde være rigtigt, eftersom Sandhed er Sandhed og jeg er forpligtet til at sige Vingoerne, hvorledes Alt virkelig er gaaet til, og intet Andet. Lader es derfor høre Dine Tænkter, Evingachgeok, om Sagen; har Du Lust til at gaar over Bjergene tilbage til Din Landsby, overgive Tys til en Hurener og fortælle Hovdingerne derhjemme, at dersom de ere raske og heldige, kunne de muligens finde Begyndelsen af Trolejerne's Spor to eller tre Dage efterat Fjenden er kommen til Enden af det?“

Den unge Hovding reiste sig ligesom sin Forlovede for at kunne give sit Svar med den tilbørlige Tydelighed og Værdighed. Tys havde talt med Hænderne foldede over Brøstet ligesom for at undertrykke Bevægelserne i dette, men Kriegeren udstrakte den ene Arm med en reelig Kraft, som bidrog til at give hans Ytringer det rette Eftertryk.

„Det ene Wampum fortjener det andet., sagde han; „et Budskab bør besvares med et Budskab. Hør hvad Delawarernes store Slange har at sige de foregionne Ulve fra de store Søer, som byle i vore Skove. De ere ikke Ulve; de ere Hunde, som ere komne for at faae deres Hals og Dren studsede af Delawarernes Hænder. De ere gode til at stjæle unge Qvinder, flette til at berogte dem. Ebin-gachgook tager sin Gieudom hvor han finder den, uden at spørge nogen Kjøter fra Kanada om Forlov. Om han har en om Følelse i sit Hjerte, kommer det ingen Huroner ved. Han siger det til hende, som helst vil høre det; han vil ikke udbrøle det i Skovene for deres Dren, som kun forstaae Frygtens Hyl. Hvad der foregaaer i hans Hytte, tilkommer det ikke hans eact Folks Hørdinger at vide, endnu mindre Sjælmer af Wingoer — —“

„Kald dem Landstrugere, Slange,“ afbrød Bildskytten ham, ude af Stand til at betvinge sin Blæde; „ja kald dem nogle rigtige Landstruere, hvilket er et Ord, som er let at fortolke og det meest forhadte af alle i deres Dren, fordi det er saa sandt. Vær kun ikke bange for mig; jeg skal overbringe dem Dit Budskab Stav lse for Stavelse, Svot for Svot, Tante for Tante, Foragt for Foragt — og de fortjene intet Bedre af Dig. Kald dem bare et Par Gange Landstruere og det vil faae Satten til at stige i dem fra de nederste Rødder til de øverste Grenne.“

„Endnu mindre Landstrugere af Wingoer!“ gjentog

Obingachgoof, meget villig til at opfylde sin Bøns Begjering. "Siig de Hunde af Huronere, at de skulle tude høiere, dersom de ønske, at en Delawarer skal finde dem i Skovene, hvor de gaar i Grav som Ræve, istedetfor at jage som Krigere. Medens de havde en Delawarer Pige i deres Leir, var der Grund til at støve dem op; nu ville de være glemte, indtil de atter gjøre Larm. Obingachgoof har ikke Lust til den Uleilighed at gaar til sine Landsbyer efter flere Krigere; han kan ene finde deres flygtende Spor; skjule de det ikke under Jorden, vil han alene følge det til Kanada. Han vil beholde Wah-ta! Wah hos sig, for at hun kan lege hans Bilde; de to ville være Delawarere nok til at skræmme alle Huronerne tilbage til deres eget Land."

"Det er en stor Tvevise, som Officiererne siige!" udbrød Wildtskytten; "Den vil sætte bele Huronerens Bled i Bevægelse, naar der, hvor han siger, at ogsaa Lys vil følge dem i Hølene, indtil de ere drevne beelt ud af Landet. Al, men store Ord ere ikke desto mindre ikke altid store Gjerninger! Herren give, at vi maa være istand til at blive blot halvt saa gode, som vi love! Og nu, Judith, er det Deres Tour at tale; thi dine Skjelmer vente et Spar fra enhver Verion, stakkels Hetty maaskee undtagen."

"Og hvorfor ikke Hetty, Wildtskytte? Hun taler ofte meget rigtigt; Indianerne ville maaskee agte hendes Ord; thi de have Medlidenhed med Menneiser i hendes Tilstand!"

„Det er sandt, Judith, og betænksomt af Dem. Rødhuderne have Agtelse for enhver uheldig Skjebne og navnlig for Hettys. Har De derfor noget at sige, Hetty, saa skal jeg overbringe Huronerne det ligesaa ærligt, som om det var sagt af en Skolemester, eller en Missionair.“

Higen tøvede et Dieblit og svarede derpaa i sin endemmelige, milde og blide Tone ligesaa alvorligt som nogen af de Forrige.

„Huronerne kunne ikke forstaae Forskjellen imellem hvide Folk og dem selv,“ sagde hun, „ellers vilde de ikke forlange, at Judith og jeg skulle boe i deres Landsbyer. Gud har givet de røde Mænd et Land og os et andet. Han vilde, at vi skulde leve adskilte fra hinanden. Og Moder sagde bestandigt, at vi saavidt muligt aldrig skulde erholde os blandt Andre end Christne, og det er en Grund, hvorfor vi ikke kunne gaae. Denne Sv er vor og vi ville ikke forlade den. Fader og Moder ere begravede i den og selv de værste Indianere ville gjerne være i Nærheden af deres Forældres Grave. Jeg vil besøge dem nok en Gang, dersom de ønske det, og læse mere for dem i Bibelen, men jeg kan ikke forlade Faders og Moders Grave.“

„Det er godt, Hetty, ligesaa godt, som om De havde sendt dem dobbelt saa langt et Budskab,“ afbrød Jægeren hende. „Jeg skal sige dem Alt, hvad De har sagt, og Alt, hvad De mener, og jeg indestaaer for, at de let ville

blive tilfredsstillede. Nu kommer Røden til Dem, Judith, og dermed er denne Deel af mit Grinde endt for i Aften."

Judith røbede en Ulyst til at svare, som vakte en vis Nysgjerrighed hos Sendebudet. Ifølge hendes ham bekjendte Gemut havde han aldrig troet, at Pigen vilde være mindre ærlig med sine Følelser eller Grundtætninger, end Tys eller Hetty, og dog var der en videnlyng Vankelmødigbed hos hende, som gjorde ham lidt urelig. Selv nu, da hun opfordredes til at tale, syntes hun at tøve og aabnede heller ikke Læberne, førend den dybe Tausbed sagde hende, hvor begjerligt hendes Ord ventedes. Da talte hun rigtignok, men det var tvivlende og med Ulyst.

"Siig mig først — siig os først, Wildtskutte," begyndte hun, idet hun gjentog Ordene alene for at forandre Gistertrykket, „hvilken Indflydelse vore Svar ville have paa Deres Skjebne? Skal De falde som et Dffer for vort Mod, vilde det have været bedre, om vi Alle havde været mere forsigtige med det Sprog, vi føre. Hvilke ville Følgerne da sandsynligviis blive for Dem?"

„Gud, Judith, De kunde liaesaa godt svørge mig om, fra hvilken Kant Vinden vil blæse i næste Uge, eller hvor gammel den første Hjort, som bliver skudt, vil være. Jeg kan kun siige, at deres Ansigter see noget mørkt til mig; men det terdner ikke bvergang en sort Sky stiger op og heller ikke bringer etvert Vindkast Regn med sig. Det er derfor et Spørgemaal, som er lettere gjort end besvaret.“

„Det er ogsaa Profesernes Budskab til mig,“ svarede Judith og stod op, som om hun havde besluttet at følge sit eget Hoved for det Første. „Mit Svar skal blive afgivet, Vildtskytte, efterat De og jeg have talt alene sammen, naar de Andre have lagt sig til Hvile for i Nat.“

Der laae en Bestemthed i Pigens Væsen, som bevægede Vildtskytten til at samtykke, og det gjorde han saa meget desto beredvilligere, som Opsættelsen ingen væsentlige Følger kunde medføre i nogen Henseende. Forsamlingen hævedes da, efterat Hurry havde tilkjendegivet, at han snart vilde forlade den. I den Time, som man dervaa lod hængaa, før at det kunde blive mørkt, forinden Grandseboeren tog Afsted, beskæftigede de ferskjellige Individider sig paa deres vante Maade, idet navnlig den Jægeren tilbragte det meste af Tiden med yderligere at undersøge Fuldkommenhederne ved den omtalte Riffel.

Klokken blev imidlertid snart ni og da var det blevet besluttet, at Hurry skulde tiltræde sin Reise. Istedetfor at tage Afsted med Frimodighed og paa en ædel Maade, vttredes den Smule, han fandt det nødvendigt at sige, tvært og koldt. Hårmen over det, han aniaae for Halsstarrighed hos Judith, blandede sig med Hargreie over det, der var vederfaaret ham uden hans Ankomst til Soen, og han var, som det sædvanligt gaaer den Lave og Indfrankede, tilbøieligere til at bebreide Andre sine Uheld, end til at dæle sig selv. Judith rakte ham Haanden men,

fuldkomment saa meget med Glæde som med Sorg, medens de to Delawarere slet ikke toge sig det nær, at han forlod dem. Af hele Selskabet var Hetty den Eneste, som robede nogen sand Følelse. Men Udsættelse og hendes Kjøn og Charakters Frygtssomhed holdt endog hende tilbage, saa at Hurry gik ned i Kaneen, hvor Wildtskotten allerede ventede paa ham, førend hun rovede sig saa nær, at hun kunde bemærkes. Da gik den unge Pige rigtignok ud i Arken og nærmede sig dens Stevn, idet det lille Kartsøi dreiede fra den med en saa let og sikker Bevægelse, at den næsten var umærkelig. Nu overvældede Følelsen Hettys Frygtssomhed og hun talte.

„Farvel, Hurry,“ sagde hun med sin blide Stemme, „Farvel, kjære Hurry. Vagt Dem i Skovene og stands ikke førend De er kommen til Körtet. Bladene paa Træerne ere nye talrigere, end Hurenerne, og disse behandle nye en Mand som Dem saa godt, som de behandle mig.“

Den Overlegenhed, som Mary havde opnaaet over denne svagsindede, men riatiat tænkende og rigtigt førende Pige, hidrørte fra en Naturlov. Hendes Sandier vare bleve bestukne af hans fordeelaatige Udortes og hendes moraliske Samvæsen med ham havde aldrig været fortroligt nok til at medarbejde en Virkning, som ellers maatte være blevet svækket selv hos en Verien med en saa flov Mand som hendes. Hettys Instinkt for det Rette, deriom et saadant Udtryk kan anvendes paa et Ræson, hvem en god

Mand syntes at have lært, hvorledes det med uforanderlig
 Nøiagtighed skulde styre dets Cours imellem Godt og Ondt,
 vilde tusinde Gange være blevet oprørt over Hurrys Cha-
 rakter, havde der været Leilighed til at erlyse hende;
 men medens han talte og sjasede med hendes Søster i no-
 gen Afstand fra hende selv, havde hans Fuldkommenhed i
 Ansigtstræk og Skabning ubindret kunnet frembringe sin Indsv-
 delse paa hendes enfoldige Indbildningskraft, uden at lide
 noget Afbræk ved hans Plumphet og lave Anskuelser. Vel
 fandt hun ham raa og haard, men det var hendes Fader
 og de fleste andre Mandfolk, hun havde seet, ogsaa, og
 det, som hun antog tilhorte Alle af hans Kjon, gjorde
 et mindre ufordeclagtigt Indtryk paa hende hos Hurry, end
 det ellers vilde have gjort. Dog var det ikke ubetinget
 Kjærlighed, som Hetty følte for Hurry, ei heller ønske vi
 at fremstille det saaledes, men kun den erbaagnende Sand-
 selighed og Beundring, som under gunstigere Forhold og
 stedse under Forudsætning af, at ingen ubeleilig Aaben-
 barelse af den unge Mand's Charakter var epitaact og
 havde forhindret dem, snart kunde være modnede til hin fortæ-
 rende Følelse. Hun nærede en begyndende Æmhed for ham,
 men neppe nogen Ydenskab. Maaskee var den største Til-
 nærmelse til den sidste, som Hetty havde aabenbaret, at
 see i den Skarvsindighed, hvormed hun havde opdaget
 March's Forkjærlighed for hendes Søster; thi iblandt Judiths
 mange Beundrere var dette det eneste Tilfælde, hvori den

unge Piges søve Mand var blevet vaft til at lægge Mærke til Forholdet.

Hurry havde fundet saa liden Deeltagelse ved sin Afreise, at Heltus blide Toner klang trostende, medens hun saaledes raabte til ham. Han standsede Kanoen og bragte den med et eneste Kast af sin kraftige Arm tilbage paa Siden af Arken. Dette var mere, end Hetty, hvis Mod var steget ved hendes Helts Afreise, havde ventet og hun foer nu frygtsomt tilbage ved hans uventede Tilbagekomst.

„De er en god Pige, Hetty, og jeg kan ikke forlade Dem uden at række Dem min Haand,“ sagde Mardy venligt. „Judith er dog ikke nær saa god som De, om hun ogsaa er lidt smukkere. Og hvad nu Forstanden angaaer, saa, dersom Ærlighed og Oprigtighed mod en ung Mand ere Tegn paa Forstand hos et ungt Fruentimmer, opveier De en halv Snecs Judither, ja og for den Sags Skyld de fleste unge Fruentimmer af mit Bekjendtskab.“

„Siig ikke noget Ondt om Judith, Harry,“ svarede Hetty bonfaldende. „Fader er borte og Moder er borte, og ingen Manden tilbage, end Judith og jeg, og det er ikke Ret, at Æstre sig eller høre Ondt om hinanden. Fader ligger i Søen og Moder med og vi bør Alle frygte Gud; thi vi vide ikke, naar ogsaa vi skulle ligge i Søen.“

„Det klinger fornuftigt, Barn, som det Meste af det, De siger. Nu, dersom vi nogenstinde mødes igjen,

Hetty, skal De finde en Ven i mig, lad saa Deres Søster gjøre hvad hun vil. Jeg var ingen stor Ven af Deres Moder, det tilstaaer jeg; thi vi tænkte ikke ens i mange Henseender; men Deres Fader, gamle Tom, og jeg passede saa godt til hinanden, som en Hjorteskinds Troie kan passe en fornuftigt bygget Mand. Jeg har stedse været af den Formodning, at gamle flydende Tom Hutter dernede paa Bunden var en god Karl, og det vil jeg forsvare mod alle Fjender baade for hans og for Deres Skyld."

"Farvel, Hurry," sagde Hetty, som nu længtes ligesaa ivrigt efter at saa den unge Mand bort, som hun endnu i ferrige Dieblit havde ønsket, at han skulde blive, uden at hun dog kunde gjøre sig mere Hede for denne, end for hiin Følelse; "Farvel, Hurry; tag Dem vel i Agt i Skovene og gjør ikke Holdt, førend De kommer til Körtet. Jeg skal læse et Kapitel i Bibelen for Dem, før end jeg gaaer tilfængs, og tænke paa Dem i mine Bønner."

Dette var at berøre en Stæng, som ingen Gjenklang fandt hos March, og uden flere Ord rystede han trofast Vigens Haand og gik atter ned i Kanoen. I det næste Minut vare de to Eventyrere hundrede Fod fra Arken og førend en halv Enes vare forløbne, vare de aldeles af Sigte. Hetty sukede dybt og vendte tilbage til sin Søster og Tys.

I nogen Tid roede Vildskotten og hans Kammerat stiltiende videre. Det var blevet besluttet at landsætte

Hurry paa det selvsamme Sted, hvor han i Begyndelsen af vor Fortælling gik ombord, ikke alene fordi der var liden Sandsynlighed for, at Stedet vilde været bevogtet af Huronerne, men ogsaa fordi han var tilstrækkeligt bekendt med Skovens Kjendemerker paa den Kant til ved Hjælp af dem at kunne finde Veien. Tidhen stevnedes da det lette Fartoi, som arbejdedes saa ivrigt og hurtigt fremad, som to kraftige og øvede Kanomænd kunde drive deres lille Skude igjennem, eller rettere sagt hen over Vandet. Mindre end et Dvarteer var nok hertil og da de efter denne Tids Forløb vare komne ind i Skyggen af Kysten og ganske nær ved det Punkt, de søgte, opborte de Begge med deres Anstrengelser for at kunne føre deres Afskeds-samtale ubelurede af enhver omstrøifende Indianer, dersom en saadan tilfældigviis var i Nærheden.

„Du vil gjøre vel i at formaae Officiererne i Fortet til at sende en Trov ud imod disse Landstrygere, saasnart Du er kommen derhen, Hurry, begyndte Vildtskytten, og endnu bedre var det, om Du vilde paatage Dig at være Beviser. Du kjender Fodstierne og Skikkelsen af Søen og Beskaffenheden af Gynen og kan gjøre det bedre, end en almindelig, sædvanlig Spejder. Dvsøg først Huronerne Leir og følg de Tegne, som ville vise sig. Nogle faa Bliif paa Huset og Arken ville overtyde Dig om Delawarernes og Kruentimmernes Stilling og i ethvert Tilfælde vil det være en herlig Leilighed til at komme Wingoerne

paa Eperet og skrive et Mærke i disse Skurkes Hu-
kommelse, som de ville bære i lang Tid. Sandsynligviis
vil det ikke gjøre nogen stor Forskjel med Hensyn til mig,
eftersom den Sag vil være afgjort førend Solen er gaaen
ned i Mergen, men det kan gjøre en stor Forandring i
Judiths og Hettys Forhaabninger og Udsigter."

"Men hvad Dig selv angaaer, Nathaniel," spurgte
Hurry med større Deeltagelse, end han pleiede at røbe for
Andre, "men hvad Dig angaaer, hvad troer Du da, at
der vil vederfares Dig?"

"Det kan kun Herren i sin Wiisdom sige, Harry
March. Skyerne see sorte og truende ud og jeg er forbe-
redt paa det Værste. Hevngjerrige Følelser have Over-
magten i Mingoernes Hjerter og skuffes deres Forventnin-
ger med Hensyn til Byttet, Fangerne, eller Tyv, kunne
Piinslerne blive mig visse. Kun Herren i sin Wiisdom
kan serudsee Din eller min Skjæbne."

"Det er en slem Sag og det burde forbindres enten
paa den ene eller den anden Maade," svarede Hurry, idet
han sammenblandede Forskjellen imellem Ret og Uret saaledes,
som egenkjærlige og lavt tænkende Mennesker pleie at gjøre.
"Hid vare gamle Gutter og jeg havde skalperet hver en
 eneste Skabning i deres Leir den Nat, vi første Gang gik
i Land i den uoverligte Hensigt! Harde Du ikke holdt Dig
tilbage, Wildeskutte, kunde det være sket, og saa vilde Du

ikke tilfældt have befundet Dig i den fortvivlede Stilling, hvori Du nu er."

"Du havde gjort bedre i at sige, at Du vilde ønske, at Du aldrig havde fersegt paa at gjøre hvad der saa lidet sømmer sig for nogen hvid Mand's Gaver, i hvilket Tilfælde vi ikke alene maasse havde undgaaet at komme i Kamp, men Thomas Hutter nu været i Live og de Vildes Hjerter mindre opfyldte af Hvergjerrighed. Til hiint unge Kruentimmers Død var der heller ingen Anledning, Henry March, og den efterlader en tung Byrde paa vore Navne, om ikke paa vor Samvittighed!"

Dette var saa aabenbart og forekom Hurry selv saa vensynligt i dette Dieblis, at han satte sin Mare ned i Vandet og begyndte at drive Kanoen ind mod Land, som om han vilde undløbe fra sit levende Samvittighedsnag. Hans Ledsager foiede sig efter denne feberagtige Længsel efter Ferandring og et Par Minuter derefter strabede Kanoens Bøug let imod Smaastenene paa Strandbredden. At gaac i Land, kaste sin Bylt og sin Kiffel paa Maffen, og gjore sig færdig til at gaac, beskjeftigede Hurry kun et Dieblis og han havde allerede begyndt sin Marsch efter et brummende Karrel, da en pludselig Kølelse tvang ham til at standse og strax efter at begive sig tilbage til Jægeren.

"Du har dog ikke i Ende igjen at overgive Dig til disse morderiske Vilde, Vildissutte!" sagde han, fuldt saa meget af ærgerlig Hjenstridighed, som af en adelmødig Fer-

lelse. "Det vilde være at handle som en Banvittig, eller som en Daare."

"Der gives dem, der ansee det for Banvid at holde deres Ord, og dem, som ikke gjøre det, Hurry Harry. Du er maaskee en af de Første, men jeg er en af de Sidste. Ingen levende Rødhud skal nogensinde kunne sige, at en Wingo mere agter sit Ord, end en Mand af hvidt Blod og hvide Gaver i Noget, som vedkommer mig. Jeg gik med Orlov og beholder jeg Kræfter og Forstand, vil jeg vende tilbage inden i Morgen Middag."

"Hvad er en Indianer, eller et givet Ord eller en Orlov for Skabninger som de, der hverken have Sjæle eller Navne?"

"Om de ogsaa hverken have faaet Sjæle eller Navne, saa have Du og jeg begge Dele, Harry March, og det Gue er ansvarlig for det Andet. Denne Orlov er ikke, som Du synes at troe, en Sag imellem mig og Wingoerne, eftersom den er en høitidelig Kontrakt imellem Gud og mig. Den, som troer, at han kan sige Alt hvad han lyster i sin Nød og at det Intet har at betyde, fordi det er sagt i Skovene og for røde Mænds Øren, kjender kun lidt til sin Stilling, sine Forbaabninger og sine Fjernedenbeder. Ordene ere sagte for den Allmægtiges Øren. Lusten er hans Aande og Solens Lys lidet Andet, end et Blik af hans Øie. Farvel, Harry; vi sees maaske ikke igjen; men jeg vil ønske, at Du aldrig maa tage Dig en Orlov, eller

nogen anden høitidelig Ting, hvorpaa Din christelige Gud er bleven kaldt til Vidne, saa let, at det kan blive glemt over Legemets Trang, eller vel endog over Mandens Lyster."

March var nu atter glad ved at kunne slippe bort. Det var ham aldeles umuligt at gaae ind paa de Anskuelser, som forædledede hans Pedsager, og han skyndte sig afsted med en Utaalmodighed, som bragte ham til hemmeligen at forbande den Daarskab, som kunde forlede et Menneske til at styrte sig i Fordærvelse. Wildtskytten derimod røbede ingen saadan Hefstighed. Understøttet af sine Grundsaetninger, urekkelig i sit Forsæt at handle efter dem og enhver umandig Frygt overlegen, betragtede han Alt det, der forestod ham, som Noget, der fulgte af sig selv, og tænkte ikke mere paa at undgaae det, end en Muselman tænker paa at modsætte sig Forsynets Bestemmelser. Han stod rolig paa Strandbredden, lyttende til de raske Skridt, der røbede Hurrys Gang imellem Bussene, rystede misfornoiet paa Hovedet over denne Mangel paa Forsigtighed og gik derpaa varsomt i Kanoen. Kørend den unge Mand satte sin Nare i Vandet, betragtede han den Skueplads, der viste sig for ham i den stjerneklare Nat. Det var det samme Sted, hvor han første Gang havde kastet sine Bine paa den skjenne Vandflade, hvorpaa han gængede. Jeg den sig dengang berligt ud i Sommersolens klare Lys, saa var den nu merk og tungsindig i Nattens Skygger. Bjergene hævede sig omkring den ligesom ferte Skrænter for at

udelukke den ydre Verden og de blege Lysgimt, som hvilede paa de bredere Dele af Dækket, vare intet ilde Billede paa Svagbeden af det Haab, der viste sig saa dunkelt i hans egen Fremtid. Med et Sul stødte han Kanoen fra Land og begav sig med sindig Hurtighed paa Tilbageveien til Arken og Kasketen.

Ottende Kapitel.

Judith stod paa Platformen og opveiede med quast Utaalmedigbed Wildisfyttens Ankomst, da han naaede Huset. Lys og Hetty laae begge i dyb Søvn i den Seng, som ellers benyttedes af Husets tvende Døtre, og Delawareren hvilede paa Gulvet i det tilstødende Værelse med sin Kuffet ved sin Side og et Teppe over sig og drømte allerede om de sidste Par Dages Begivenheder. Der brændte en Lampe i Arken; thi ved overordentlige Leiligheder tilled Familien sig denne Bequemmelighed, hvortil den ogsaa havde Midlerne, idet hiint Stykke Hønsgeraad var af en Skikkelse og et Stof, som gjorde det sandsynligt, at det engang havde været opbevaret i Kisten.

Saa snart hun saae et Glimt af Kanoen, standiede

hun sin illsomme Gang op og ned ad Platformen og stod færdig til at modtage den unge Mand, paa hvis Tilbagekomst hun alt i nogen Tid havde ventet med Længsel. Hun hjalp ham at fortae Kanoen og robede ved at staae ham bi ved andre lignende smaa Arbejder sit Duffe om saa snart som muligt at faae et Dieblis Frihed. Da dette var gjort, underrettede hun ham til Svar paa et Spørgsmaal af ham om, hvor deres Venner vare bleve af. Han hørte opmærksomt til; thi den unge Piges Bæien var saa alvorligt og dog saa ivrigt, at han kunde see, at hun havde Noget af mere end almindelig Vigtighed paa Hjertet.

„De seer, Wildtskytte,“ vedblev Judith, „at jeg har tændt Lampen og sat den i Arkens Kabyt. Det skeer aldrig hos os, undtagen ved store Keiligheder, og jeg anseer denne Nat ser den vigtigste i mit Liv. Vil De følge med og see, hvad jeg har at vise Dem, høre, hvad jeg har at sige?“

Jægeren blev lidt forundret, men da han ingen Indvendinger gjorde, vare de Begge snart i Prammen og inde i det Kærelse, hvor Lyset stod. Her vare to Stole satte ved Eiden af Kisten og Lampen paa en tredje og tæt ved var et Bord bestemt til at modtage de Gjenstande, som skulde tages frem. Denne Foranstaltning bidrerte fra den den unge Piges feberagtige Utaalmedighed, der ikke taalte nogen Korbaling, som det stod i hendes Magt at undgaar.

Endog Hængelaasene vare tagne fra og der stod nu kun tilbage at løfte det tunge Laag op og bringe dette saa længe skjulte Gjemmes Skatte for en Dag.

„Jeg seer tildeels hvad Alt dette betyder,“ bemærkede Wildtskytten, „ja, jeg seer det tildeels. Men hvorfor er Hetty ikke tilstede? Nu, da Thomas Gutter er borte, er hun en af Gierne til disse Værkvoerdigheder og burde see paa, at de blive aabnede.“

„Hetty sover,“ svarede Judith hastigt. „Smukke Klæder og Kestbarheder bare ingen Tillokkelse for hende og desuden har hun allerede i Aften overladt mig sin Deel af det, Kisten maatte indeholde, for at jeg kan gjøre dermed hvad jeg lyster.“

„Men er stakkels Hetty tilstrækkeligt ved sin Ferstand til det Judith?“ spurte den retsindige unge Mand; „Det er en god og retfærdig Regel aldrig at tage med Noget, naar den, som giver, ikke kjender Værdien af sine Gaver, og de, som Gud har hjemsogt saa tungt paa deres Feruust, bør omgaaes ligesaa varient som Børn, der ikke ere komne til Skjelsaar og Alder.“

Judith folte sig stød ved denne Bemærkning, især da da den kom fra den Persen, fra hvem den kom, men hun vilde have taget sig den lanat mere nær, naar ikke hendes Samvittighed ganske havde frifundet hende for enhver uredelig Henfat med hendes swagshendede, men tillidsfulde Eoster. Det var imidlertid ikke Diebliffet til at rebe

noget af hendes sædvanlige Heflighed og hun qualte derfor den forbigaaende Fornemmelse i Dusket om at komme til det store Maal, hun havde for Sie.

„Hetty skal ikke blive forurettet,“ svarede hun mildt; „hun veed ikke alene hvad jeg er i Begreb med at gjøre, men ogsaa hvorfor jeg gjør det, Vildtskytte. Sæt Dem derfor ned, løst Kistelaaget op og denne Gang ville vi gaae tilbunds. Jeg skulde tage meget Feil, dersom vi ikke fandt Noget, som kunde fortælle os mere af Thomas Hutter's og min Moders Historie.“

„Hvorfor Thomas Hutter og ikke Deres Fader, Judith? De Døde bør vises ligesaa megen Agtelse som de Levende!“

„Jeg har længe haft en Mistanke om, at Thomas Hutter ikke var min Fader, skjøndt jeg troede, at han muligens kunde være Hettys; men nu vide vi, at han ikke var Fader til nogen af os. Det tilstod han i sin Døds-time. Jeg er gammel nok til at kunne huske bedre Ting, end vi have seet her ved Egen. Skjødt de ere saa svagt indvraagede i min Hukommelse, at den tidligere Deel af mit Liv forekommer mig som en Drom.“

„Dremme ere kun daarlige Veiledere, naar man skal tage sin Beslutning om Virkeligheden, Judith,“ svarede den Anden advarende. „Tro Intet og haab Intet paa Grund af dem; skjøndt jeg har kjendt de Hverdinger, der ansaae dem for nyttige.“

„Jeg venter Intet af dem med Hensyn til Fremtiden, min gode Ven, men kan ikke lade være at huske det, som har været til. Dette er imidlertid overflødigt, da en halv Times Undersøgelse kan sige os Alt, eller maaskee Mere, end jeg ønsker at vide.“

Vildtskytten, som fattede Vigens Utaalmodighed, satte sig nu ned og gav sig atter til at tage de forssjellige Gjenstande frem, som Kisten indeholdt. Det faldt af sig selv, at de Ting, som tidligere vare blevene undersøgte, fandtes hvor de sidst vare blevene gjemte, og de vakte langt mindre Nysgjerrighed eller Omtale, end da de ferrige Gang toges i Diejvn. Selv Judith lagde den kostbare Brokade tilude med en ligegyldig Mine; thi hun havde nu et langt bæiere Maal, end at tilfredsstille sin Forsængelighed, og var utaalmodig efter at komme til de endnu skjulte, eller rettere sagt ubekjendte Skatte.

„Alt dette have vi seet før, Vildtskytte,“ sagde hun, „og ville ikke eyholde os med at aabne det. Men den Pakke der under Deres Haand er ny, den ville vi undersøge. Gud give, at den maatte indeholde Noget, som kunde sige skakkels Hettv og mig, hvem vi virkelig ere.“

„Ja, kunde visse Pakker tale, kunde de sikkert fortælle forunderlige Hemmeligheder,“ svarede den unge Mand, idet han besindigt udfoldede nok et Stykke grevt Seildug, for at komme til Indholdet af den Kulle som laa paa hans Knæ, „skjendt denne ikke synes at børe til den Ka-

milie, eftersom den hverken er mere eller mindre end et Slags Flag, men af hvilken Nation, det gaar over min Forstand."

"Det Flag maa have Noget at betyde," faldt Judith ham hastigt i Talen. "Hul det mere op, Wildtskytte, saa at vi kunne see Farverne."

"Naa, jeg beklager den Fændrik, som har maattet være den Tug og paradere med den paa Greceerpladsen. Den er jo stor nok, Judith, til at gjøre en halv Enes af de Faner af, som Kongens Officierer gjøre saa meget Væsen af. Det kan ikke være en Fændriks Fane, men maa være en Generals."

"Et Skib kunde føre den, Wildtskytte, og jeg veed, at Skibe bruge saadanne Ting. Har De aldrig hørt nogle skrækelige Historier om, at Thomas Hutter i sin Tid skulde have staaet i Forbindelse med det Slags Folk, som kaldes Vulkaniere?"

"Vulkaniere? Nei, men Hurry Harry har rigtignok fortalt mig Noget om, at Konget sagde, at han fordum paa en eller anden Maade skulde have havt Noget at bestille med Svøvere: dog, Judith, det kan sikkert ikke være Dem til nogen Fornøielse at overbevise Deres Moders Mand derom, om han ogsaa ikke er Deres Fader."

"Enhver Ting vil glæde mig, naar den kan sige hvem jeg er og bidrage til at forklare min Barndoms Dromme. Min Moders Mand! Ja, det maa han have

været, skjøndt det er mere, end menneskelig Forstand kan forklare, hvorledes et Fruentimmer som hun kunde vælge sig en saadan Mand. De har aldrig seet Moder, Wildtskytte, og kan ikke fatte den store, store Forffjel, der var imellem dem."

"Saadant bændes imidlertid; ja, det bændes, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorfor det guddommelige Forsyn lader det skee. Jeg har seet de vildeste Krigere med de blideste Hustruer i hele Stammen og de værste Skjendegjester tilfalde Indianere, der meget godt stillede sig til Missionairer."

"Det var ikke det, Wildtskytte; det var ikke det. O, dersom det skulde bevise det! — Nei, jeg kan ikke ønske, at hun ikke har været hans Kone. Det kan ingen Fatter ønske sin Moder! Vien bliv ved og lader os see, hvad den firkantede Pakke indeholder."

Wildtskytten søiede bende og saae, at den indeholdt en lille, smukt forarbejdet, men aflaget Kasse. Dernæst kom det an paa at finde en Nøgle, men da dette, al anvendt Egen uagtet, var umuligt, besluttede man at sprænge Kassen. Dette udrettede Wildtskytten snart ved Hjælp af et Jernredskab og nu saaes det, at Kassen næsten var beelt fuld af Papirer. Mange af dem vare Breve, andre deri mod Brudstykker af Manuskripter, Ortegnelser, Regninger og lignende Dokumenter. Søgen slaaer ikke pludseligere ned paa en Kylling, end Judith sprang frem for at be-

mægtige sig denne Guldgrube af hidtil ubekjendte Oplysninger. Hendes Opdragelse var, som Læseren vil have bemærket, langt over hendes Stilling i Livet og hendes Dage. Hun gennemløb det ene Brev efter det andet med en Færdighed, som hidrørte fra hendes Skolegang, og med en Begjærighed, som udsprang af hendes Følelser. I Begyndelsen var det klart, at den unge Pige glædede sig, og vi kunne tilføie med Grund; thi Brevene, der vare skrevne af kjærlige og uskyldige Dvinder, vare af en saadan Beskaffenhed, at hun maatte føle sig stolt af dem, med hvem hun havde al Grund til at troe, at hun var paa det nøieste forbunden ved Blodets Bånd. Det ligger imidlertid ikke i vor Plan at meddele mere af disse Breve, end et almindeligt Begreb om deres Indhold, og dette vil bedst kunne skee ved at beskrive den Virkning, de frembragte paa hende, der gennemlæste dem saa ivrigt.

Det er allerede blevet sagt, at Judith blev meget glad over de Breve, som først mødte hendes Dine. De indeholdt en Række Skrivelser fra en om og dannet Moder til en fraværende Datter, tilligemed saadanne Hentydninger til Svarene, at de for en stor Deel udfyldte de Hulter, som Særnet af disse foranledigede. De vare imidlertid ikke blottede for Advarsler og Formaningener og Judith mærkede, at Blodet steg hende op i Tindingerne, og der var en kold Gysen over hele sit Legeme, medens hun læste et Brev, hvori Sammeligheden af, at Datteren havde

indladt sig i et saa fortroligt Forhold som det, der aabenbart var blevet beskrevet i et af Datterens Breve, til en Officier, „der var kommen fra Europa og neppe kunde antages at ville knytte en hæderlig Forbindelse i Amerika,“ temmelig koldt omtaltes af Moderen. Det var en besynderlig Omstændighed, at Underskriverne vare blevne omhyggeligt klippede ud af alle disse Breve og at ethvert Navn, der var forekommet i selve Skrivelserne, var blevet udraderet med saa megen Flid, at det nu var umuligt at læse det. De havde alle, efter Tidens Skik, været indlagte i Omslag og ei heller var der nogen Udskrift at finde. Derimod var Brevene selv blevne samvittighedsfuldt opbevarede og Judith troede at kunne see Spor af Taarer i flere af dem. Hun erindrede sig nu at have set det lille Skrin i sin Moders Bevaring før hendes Død og antog, at det først var blevet gjemt i Kisten tilligemed de øvrige forglemte eller skjulte Gjenstande, da Brevene ikke længere kunde bidrage til Moderens Sorg eller Glæde.

Derpaa kom nok en Pakke og denne var fuld af Kjærlighedsforsikringer, der rigtignok vare skrevne med Lidenskabelighed, men tillige med den Ystlighed, som Mændene saa ofte finde det forsvarligt at anvende mod det andet Køn. Judith havde udgydt en Strøm af Taarer over den første Pakke, men nu svorede hun en Kælelse af Harm og Stoltbed, som bedre overholdt hende. Hendes Haand rystede imidlertid og hun mærkede atter en kold

Gysen over hele sit Legeme, da hun opdagede enkelte Træk af en stærk Lighed mellem disse Breve, og nogle, som det var faldet i hendes Lod at modtage. Engang lagde hun endog Pakken ira sig, boiede Hovedet ned mod sine Knæ og syntes næsten at faae Krampe. Vildtskytten havde imidlertid uafbrudt forboldt sig som en taus, men opmærksom Jagttager af hvad der foregik. Naar Judith havde læst et Brev, lod hun ham holde det, indtil hun havde læst det næste; men dette bidrog aldeles ikke til hans Oplysning, da han slet ikke kunde læse. Ikke desto mindre tog han dog ikke saa ganske Feil af de Lidenskaber, der kæmpede i den smukke Skabnings Bryst ved hans Side, og da enkelte, fremnumlede Uttringer undslap hende, kom han Sandheden nærmere i sine Formodninger eller Gjetninger, end det vilde have været den unge Pige fjært at erfare.

Judith havde lykkeligviis begyndt med de ældste Breve, saa at hun let kunde fatte den Fortælling, de indeholdt; thi de vare omhyggeligt lagte i chronologisk Orden og vilde have aabenbaret Enhver, der havde gjort sig den Alleilighed at gennemlæse dem, en bedrøvelig Historie om tilfredsstillet Videnskab, Kulde og endeligt Modbydelighed. Da hun havde faaet Traaden til deres Indhold, taalte hendes Utaalmedighed ingen Standsning mere, og hun lod Diet fare hurtigt hen over Bladene for paa den korteste Maade som muligt at erfare Sandheden. Med at anvende dette Middel, som Alle, der ere begjerlige efter at komme til

Resultatet uden at besvare sig med Enkelthederne, ere saa
 tilbøielige til at benytte, gjorde Judith hurtige Fremstridt
 i denne sørgelige Nabenbaring af sin Moders Brode
 og Straf. Hun bemærkede, at der tydeligt henpegedes
 paa den Tid, da hun selv var bleven født, og erfarede
 endog, at det simple Navn, hun bar, var blevet hende gi-
 vet af den Fader, om hvis Person hun havde beholdt et
 saa svagt Minde, at det lignede en dunkel Drom. Dette
 Navn var ikke udslettet af Brevenes Text, men var blevet
 staaende, som om der ikke vilde have været vundet Noget
 ved at rødere det ud. Hettus Fødsel omtaltes een Gang,
 og i dette Tilfælde var Navnet Moderens, men førend
 dette Tidspunkt naaedes, viste sig Tegnene paa den Kulde,
 som bebudede den Treloshed, der snart skulde indtræde.
 Paa dette Stadium af Brevverlingen havde hendes Mo-
 der fattet den Beslutning at afskrive sine egne Breve. De
 vare kun saa, men strømmede over af Kælelser af Anger
 og sønderknust Kjærlighed. Judith bulkede over dem, ind-
 til hun etter og etter fandt sig nediaget til at lægge dem
 tilside, ene og alene fordi det var hende obyssi umuligt
 at see, da hendes Dine begstaveligen vare fordunklede af
 Taarer. Imidlertid tog hun dog aller sat paa sit Ar-
 bejde med stigende Deeltagelse og tilsidst lykkedes det hende
 at naae Slutningen af den sidste Meddelelse, som sandsyn-
 ligvis negensinde var bleven verlet mellem hendes Forældre.
 Alt dette medtog over en Time; thi henved hundrede

Breve vare blevene flygtigt overfarede og omtrent en Snecs omhyggeligt gjennemlæste. Nu fremstillede Sandheden sig klart for den skarpsindige Judith for saavidt hendes egen og Hettys Fødsel angik. Hun væmmedes ved denne Overbeviiisning og for Dieblicket syntes hele den øvrige Verden at være affkaaren fra hende, saa at hun nu havde end flere Grunde til at ønske at tilbringe Resten af sit Liv ved Soen, hvor hun allerede havde seet saa mange lysc og saa mange sorgfulde Dage.

Men der var endnu flere Papirer at undersøge Judith saae, at de indeholdt en Breverling imellem hendes Moder og Thomas Hovey. Originalerne vare omhyggeligt ordnede, Skrivelsier og Svar ved Siden af hinanden, og de berettede Indledningen til Forbindelsen mellem det ulige Par langt tydeligere, end Judith ønskede at erfare den. Moderen havde til Datterens Forbauselse, for ikke at sige Skræk, gjort Forslaget til Egteskabet og Judith fandt sig formeligt trøstet, da hun opdagede Svør af hvad der forekom hende som Vanvid eller en til denne bittere Ulykke grændsende øvirret Sindslæmning i denne ulykkelige Vrindes ældre Brev. Hoveys Svar vare plumpe og udannede, skjøndt de tydeligt nok robede Dn- sket om at komme i Besiddelse af et Fruentimmer med sjeldne personlige Tilkæstelser og hvis store Mildfarelse han var villig til at oversee for den Fordeels Skyld at eie et Bæsen, der i endværet Henseende var ham overlegent og der, som det led, heller ikke var aldeles blottet for Penge. Ne-

sten af denne Deel af Brevverlingen var kort og indskræn-
kede sig snart til nogle faa Meddelelser angaaende Forret-
ninger, idet den beklagelsesværdige Hustru tilskundede den
fraværende Mand til at tilendebringe sine Forberedelser for
at kunne forlade en Verden, som der var al Grund til
at antage var ligesaa farlig for den Ene, som ubehagelig
for den Anden. Men der var undslurvet Moderen een
eneste Ytring, som gav Judith Nøglen til de Bevæggrunde,
der havde foranlediget hende til at egte Hovey eller Hut-
ter, og disse fandt hun var den Følelse af Forbittrelse og
Sevalyst, som saa ofte frister de Forurettede til at skade sig
selv for at sanke gloinde Kul paa deres Hoved, der have
været Skyld i deres Lidelser. Judith besad nok af sin
Moders Mand til at kunne fatte denne Tanke og for et
Dreblit indsaae hun den grændseløse Daarsskab, som tilled
saadanne bevingjerrige Følelser at faae Overherredømmet.

Her erhørte hvad man kunde kalde den historiske Deel
af Paverne. Men iblandt de løse Brudstykker fandtes
en gammel Avis, der indeholdt en Proklamation, som til-
bod en Belønning for Paagrabelien af adskillige navngivne
Fribyttere, hvoriblandt ogsaa Thomas Hovey. Den unge
Piges Dymærksomhed benvendtes paa Proklamationen og
det sidstnævnte Navn ved den Omstændighed, at de begge
vare understregede med Rødt. Ellers fandtes Intet imel-
lem Paverne, som kunde lede til Drengelien af Hut-
ters Kones Navn eller Drengelien. Alle Dater, Under

skriver og Adresser vare blevene flippede ud af Brevene og ethvert Ord i Terten, som kunde have afgivet en Ledetraad, var omhyggeligt blevet udraderet. Saaledes saae Judith alle sine Forhaabninger om at komme til Kundskab om, hvem hendes Forældre vare, stufede og sig selv nødt til at vende tilbage til sine egne Hjælpe midler og Sædvaner i enhver med Fremtiden forbunden Henseende. Grindringen om hendes Moders Væsen, Samtaler og Lidelser udfyldte mangen et Hul i de historiske Kjendsgjeringer, hun nu havde opdaget, og Sandheden stod i sit Omrids altfor tydelig for hende, til at hun længere kunde ønske at faae flere enkelte Omstændigheder at vide. Idet hun lagde sig tilbage i Stolen, bad hun blot sin Ledsager om at tilendebringe Undersøgelsen af de øvrige Gjenstande i Kisten, da den maaskee endnu kunde indeholde Noget af Bigtighed.

„Det skal jeg, Judith, det skal jeg,“ svarede den taalmodige Wildtskytte; „men bliver der ret mange flere Breve at læse, saae vi nok Eolen at see igjen, førend De bliver færdig med at læse dem! Nu har De jo siddet og seet i to stive Timer paa disse smaa Stykker Papper.“

„De indeholde Underretning om mine Forældre, Wildtskytte, og have afgjort mine Beslutninger angaaende den øvrige Deel af mit Liv. En ung Pige kan være undskyldt, naar hun læser om sin egen Fader og Moder og det ovenikjøbet for første Gang i sit Liv. Det gjør mig endt, at jeg har ladet Dem vente.“

„Bryd Dem aldrig om mig, Vige; bryd Dem aldrig om mig. Det gjør kun lidet til Sagen, enten jeg sover eller jeg vaager; men uagtet De er saa behagelig at see paa og saa smuk, Judith, er det dog ingenlunde fornøieligt at sidde saa længe og see Dem græde. Jeg veed nok, at Saarer ikke dræbe, og at visse Folk, især Fruentimmer, have godt af at udgyde nogle saa engang imellem; men jeg vil hellere see Dem smile bestandigt, Judith, end see Dem græde.“

Denne galante Tale belønnedes med et blidt, skjønt tungsindigt Smil og derpaa anmodede den unge Vige atter sin Ledfager om at tilendebringe Undersøgelsen af Kisten. Ransagningen medtog naturligviis nogen Tid, i hvilken Judith samlede sine Tanker og gjenvandt sin Fatning. Hun deeltes ikke i Sogningen, men overlod Alt til den unge Mand og betragtede stiltiende de Gjenstande, der braages for Lyset. Der fandtes Intet mere af Interesse eller Værdi. Et Par Raarder af det Slags, som dengang bæres af fornemme Herrer, nogle Svænder, enten af Sølvs eller saa rigt pletterede, at de saae ud som Sølvs, og noget Fruentimmervunt udgjorde de væsentligste Dydagelser. Imidlertid faldt det baade Judith og Wildisshyten ind, at nogle af disse Ting kunde være brugelige til at tilveiebringe en Underhandling med Trefserne, skjøndt den Sidste indsaae en Vanskelighed herved, som ikke viste sig for den Første. Samtalen fornyedes først i Anledning af dette Punkt.

„Og nu, Bildislytte,“ sagde Judith, „ville vi tale om os selv og Vidderne til at faae Dem ud af Trokesernes Hænder. Jeg og Hetty ville med Glæde give hvad det skal være af det, De har seet i Kisten, eller det Altsammen for at skaffe Dem Deres Frihed.“

„Det kan jeg kalde ædelmodigt, saadan rigtigt vakkert og gærmildt og ædelmodigt. Saaledes er det med Fruentimmerne; have de først fattet Godhed for Nogen, saa gjøre de Intet halvt, men ere ligesaa villige til at stille sig ved det, de eie, som om det slet ingen Værdi havde i deres Dine. Imidlertid er der, uagtet jeg takker Dem Begge ligesaa meget, som om Handelen var sluttet og den splintrede Eg eller nogen af de andre Landstrygere var her tilstede for at antage og afslutte Traktaten, dog to væsentlige Grunde, hvorfor det ikke lader sig gjøre og som jeg ligesaa godt strax kan anføre, for at der ikke skal opstaae urimelige Forventninger hos Dem eller umulige Forhaabninger hos mig.“

„Hvad kan det være for Grunde, naar Hetty og jeg ere villige til at stille os ved disse Ubetydeligheder for Deres Skyld og de Vilde ere villige til at modtage dem?“

„Der have vi det, Judith; De forestiller Dem det nu saaledes, men det er ligesaa lidt paa sit rette Sted, som om en Hund gif paa Bagsiden istedetfor paa Forfoden. Alt Vingecrne ville være villige til at modtage disse Ting, eller Viere, som De maatte tilbyde dem, er sandsynligt nok; men om de ville give noget Nederlag for dem, er

en ganske anden Sag. Spørg Dem selv, Judith, om De, naar Niogen sendte Dem den Bækked, at for den og den Priis kunde De og Hetty beholde Kisten med Alt det, den indeholder, vilde ansee det for Umagen værdt at spille mange Ord paa den Handel?"

"Men Kisten og det, den indeholder, hører os jo allerede til, hvorfor skulde vi da købe det, som allerede er vort?"

"Niety saaledes regne Ningeerne! De sige at Kisten allerede er deres, eller saa godt som deres, og ville ikke takke Niogen for Niogen."

"Jeg forstaaer Dem, Wildtskytte; men vi ere jo dog endnu i Besiddelse i Egen og kunne holde os i vor Stilling, indtil Hurry faaer sendt Soldater assistet for at fordrive Fienden. Det kunne vi ganske vist gjøre, naar De kun vil blive hos os, istedetfor at at vende tilbage og igjen overgive Dem som Fange, som De nu synes at have besluttet."

"Alt Hurry Harry vilde tale saaledes, er naturligt, og overensstemmende med Mandens Karakter. Han veed intet Bedre og derfor er det lidet sandsynligt, at han vilde føle eller handle bedre; men, Judith, jeg svørger Deres Hjerter og Samvittighed — vilde eller kunde De tænke ligesaa fordeelig om mig, som jeg baaber og troer, at De nu gjør, dersom jeg glemte min Orlov og ikke vendte tilbage til Leiren?"

„At tænke mere fordeedagtigt om Dem, end jeg nu gjør, Wildtskutte, vilde ikke være let; men jeg kunde vedblive at tænke ligesaa fordeedagtigt — i det mindste forekommer det mig saaledes — jeg haaber, at jeg kunde det; thi en heel Verden kunde ikke friste mig til at lade Dem gjøre Noget, som kunde forandre min sande Mening om Dem.“

„Saa forsøg heller ikke paa at forlokke mig til at oversee min Drlov, Pige! En Drlov er en bellig Ting iblandt Krigere og Mænd, som gaar med deres Liv i deres Haand, saaledes som vi Skorbbyggere gjøre; og hvilken bitter Sorg vilde det ikke være for den gamle Tamenund og for Unkas, Elangens Fader, og for mine andre Venner i Stammen, dersom jeg vanærede mig paa min allerførste Krigssti? De vil desuden indsee, Judith, at dette er uden at lægge nogen Bygt paa naturlige Gaver og en hvid Mands Pligter ikke at tale om Samvittigheden. Den sidste er min Konge og jeg søger aldrig at meddele mig dens Befalinger.“

„Jeg tror De har Ret, Wildtskutte,“ svarede den unge Pige efter kort Betænkning og med bedrøvet Stemme: „en Mand som De bør ikke handle som den Egenlystige og Uredelige kunde være tilbøielig til at handle; De maa i Sandhed vende tilbage. Vi ville derfor ikke tale mere herom; skulde jeg overtale Dem til Noget, broderer De bagefter vilde blive bedrøvet, vilde min Anger ikke blive

mindre end Deres. De skal ikke kunne sige, at Judith — jeg veed neppe, med hvilket Navn jeg nu skal kalde mig selv!

„Og hvorfor ikke? Hvorfor ikke Pige? Børn antage jo ganske naturligt deres Forældres Navne ligesom ved et Slags Gave, og hvorfor skulde De og Hetty ikke gjøre ligesom Andre have gjort for Dem? Hutter var den gamle Wiands Navn og Hutter bør ogsaa være hans Døttres, idetmindste til de have indgaaet et lovligt Ektekab.“

Jeg er Judith og ikkun Judith, svarede Pigen bestemt, „indtil Loven giver mig Ret til et andet Navn. Jeg vil aldrig mere bære Thomas Hutters Navn og Hetty skal heller aldrig gjøre det med mit Samtykke! Hutter var ikke hans rigtige Navn, seer jeg, men om han ogsaa havde tusinde Gange Ret til det, vilde det dog ikke give mig nogen Ret til det. Han var, Himlen være lovet, ikke min Fader, skjøndt jeg maaskee heller ikke har Grund til at være stolt af den, som var det!“

„Det er besunderligt,“ sagde Wildtskøtten og saac vidst paa den opvildede unge Pige, begjerlig efter at erfare mere, men utilbeielig til at trænge ind i en Sag, der ikke egentligt vedkom ham; „ja, er det ei høist besunderligt og usædvanligt! Thomas Hutter var ikke Thomas Hutter og hans Døttre ere ikke hans Døttre. Hvem kan da Thomas Hutter have været og hvem ere hans Døttre?“

„Har De aldrig hørt Noget mumles om bin Personens

tidligere Liv, Wildtskytte?" spurgte Judith. „Mågtet jeg ansaaes for hans Datter, kom saadanne Nygter dog mig for Dre.“

„Jeg vil ikke negte det. Visse Ting ere blevne sagte, som jeg har fortalt Dem, men jeg er ikke meget lettroende med Hensyn til Nygter. Saa ung som jeg er, saa har jeg dog levet længe nok til at have lært, at der gives to Slags Navne, dem, der erhverves ved Gjerninger, og dem, der erhverves ved Tunger, og derfor vil jeg helst see og domme selv, istedetfor at lade enhver Mund, der faaer Lust til at løbe, være min Dommer. Hurry talte temmelig frit om den hele Familie paa vor Reise hertil og lod nogle Ord falde om, at Thomas Hutter i sine yngre Dage havde taget sig visse Friheder med Andres Gods paa Havel.“

„Han fortalte Dem, at han havde været Eserover; imellem Venner behøver man ikke at sætte sine Ord paa Skruer. Væs dette, Wildtskytte; saa vil De see, at han ikke har sagt Dem Andet end Sandheden. Denne Thomas Hovey var den samme Thomas Hutter, som De kjendte, hvilket kan sees af disse Breve.“

Medens Judith talte med glødende Rinder og sunklende Dine, rakte hun sin ledsager Avisen og vegede paa den ovenfor omtalte Proklamation fra en Kolonigouverneur.

„Gud veligne Dem, Judith!“ svarede den Anden leende; „De kunde ligesaa gjerne bede mig trykke eller for den Sags Skyld skrive dette. Jeg har kun faaet min Dr-

dragelse i Skovene; den eneste Bog, jeg læser, er den, som Gud har aabnet for alle sine Skabninger i de herlige Skove, de brede Søer, de rullende Floder, den blaa Himmel og Stormen, Uveiret og Solfinnet og andre herlige Underværker paa Jorden! Den Bog kan jeg læse og jeg finder den fuld af Visdom og Kundskab."

"Jeg beder Dem om Forladelse, Wildtskytte," sagde Judith alvorligt og mere forlegen, end hun pleiede at blive, over at hun med sin Villie havde gjort en Udfordring, som muligt kunde støde hendes Ledjagers Stoltbed. "Jeg havde glemt den Naade, hvorpaa De lever, og vilde allermindst saare Deres Følelser."

"Saare mine Følelser! Hvorfor skulde det saare mine Følelser at blive bedet om at læse, naar jeg ikke kan læse? Jeg er en Jæger og jeg kan nu begynde at sige en Krieger og ingen Missionair, og derfor har en Mand som jeg ingen Brug for Boger og Pavis. Nei, nei Judith," og her lo den unge Mand ret af Hjertet, "ikke engang til Forladning, eftersom en egte Jæger altid bruger Skindet af en Paa dertil, om han har det, eller et andet lille Stykke Læder, der er behørigen tilberedt. Der gives dem, som sige, at Alt det, som staaer paa Trok, er sandt, i hvilket Tilfælde jeg tilstaaer, at en ulærd Mand ligesom maa tabe Noget; imidlertid kan det ikke være sandere, end det, Gud med sin egen Haand har trykket paa Himlen, Skovene, Floderne og Kilderne."

„Nu vel da, Gutter eller Hovey havde været Sørensver og da han ikke var min Fader, kan jeg heller ikke ønske at kalde ham saaledes. Hans Navn skal ikke længere være mit.“

„Kan De ikke lide den Mands Navn, Judith, saa har De jo Deres Moders. Hendes Navn vil gjøre Dem lige saa god Tjeneste.“

„Jeg kjender det ikke. Jeg har gennemseet disse Papirer, Wildtskytte, i Haab om at finde et eller andet Bink, som kunde hjælpe mig til at opdage hvem min Moder var; men der er ikke mere Spor af det Forbigangne i saa Henseende, end det Fuglen efterlader i Luften ved dens Flugt.“

„Det er baade usædvanligt og ufornuftigt. Forældre ere forpligtede til at give deres Afkom et Navn, selv om de ikke give dem Andet. Jeg er nu kommen af en ringe Slægt, skjøndt vi have hvide Haar og en hvid Natur; men saa ilde ere vi dog ikke farne, at vi ikke skulde have et Navn. Bumpvo kaldes vi, og jeg har hørt sige,“ tilføiede han, idet et Ansøg af menneskelig Forsængelighed farvede hans Kind, „at der har været den Tid, da Bumpvoerne havde større Anseelse iblandt Menneskene, end nu.“

„De have aldrig fortjent det mere, Wildtskutte, og Navnet er godt; baade Hetty og jeg vilde tuinde Gange hellere hedde Hetty Bumpvo eller Judith Bumpvo, end Hetty eller Judith Gutter.“

„Det er en moralsk Umulighed,“ svarede Jægeren godmodigt, „med mindre en af dem vilde nedlade sig til at give sig med mig.“

Judith kunde ikke bare sig for at smile, da hun saae, hvor ligefremt og naturligt Samtalen var kommen til det selvsamme Punkt, hvorhen hun havde ønsket at dreie den. Uagtet den unge Vige hverken var uqvindelig eller fremfæsende enten i Tænkemaade eller Dyrrel, ansvoredes hun dog af Bevidstheden om ikke altid fortjente Forurettelser og Hjælpløsheden af en Fremtid, som ikke syntes at tilbyde noget Tilflugtssted, og paavirkedes end mere af Følelser, der vare hende ligesaa nu, som de vare kraftige. Leiligheden var derfor altfor god til at forsummes, skjøndt hun kom til Maalet ad Qvindens sædvanlige Omveie og med en maaskee undskyldelig Behændighed.

„Jeg troer ikke, at Betty nogeninde giver sig, Wildtskotte,“ sagde hun; „skal Deres Navn derfor blive kaaret af nogen af os, maa det være af mig.“

„Der har ogsaa været smukke Fruentimmer blandt Bumpveerne for nu, efter hvad man har fortalt mig, Judith; og dersom De antog Navnet, vilde Familien dog ikke blive saa ganske forundret, i hvor ualmindelig De ogsaa er i denne Henseende.“

„Det er ikke at tale, som det semmer sig for nogen af os, Wildtskotte; thi hvad der bliver saet om en saadan Gjenstand imellem Mand og Qvinde, bør siges med Alvor

og af et oprigtigt Hjerte. Jeg vil glemme den Undseelse, som paalægger unge Piger Sausbed i de fleste Tilfælde, indtil der tales til dem, og behandle Dem saa frimodigt, som jeg veed, at en Mand af Deres høimodige Natur helst vil behandles. Kan De troe — troer De, Bildekytte, at De kunde blive lykkelig med en saadan Kone, som et Fruentimmer som jeg kunde blive?"

"Et Fruentimmer som De, Judith? Men hvad Forstand er der i at drive Spøg med saadanne Ting? Et Fruentimmer, der, som De, er smuk og fin og, saavidt jeg veed, dannet nok til at blive en Kapitains Frue, vilde kun være lidet tilbøielig til at tænke paa at blive min Kone. Jeg formoder, at unge Piger, som ansee sig for vittige og vide, at de ere smukke finde en vis Fornøielse i at drive Gjæk med dem, som ingen af Delene ere, saaledes som en stakkels delawarisk Jæger."

Dette sagdes paa en godmodig Maade, men dog ikke uden at forraade en Kælelse, som viste, at Noget, der lignede krænket Forsængelighed, var blandet i Svaret. Intet kunde være indtruffet, som mere vilde have vaft Judiths ædelmodige Anger eller bedre have hjulpet hende til Maalet ved at foie det uegennyttige Dnske om at forsende til hendes andre Driivter og skjule Alt under en saa indtagende og naturlig Forklædning, der i boi Grad maatte formindste det uebagelige Træk af en for Kjennet upassende Vaatrængenbed.

„De gjør mig Ilret i at tree, at jeg nærer saadanne Tanker eller Onsker,“ svarede hun alvorligt. „Jeg har aldrig været alvorligere i mit Liv eller villigere til at holde en Overenskomst, som vi maatte træffe i Aften. Jeg har hørt mange Beilere, Vildtskytte; ja, der har neppe været nogen ugiot Enarsætter eller Jæger her ved Egen i de sidste fire Aar, som ikke har tilbudt at tage mig med, og jeg frygter, at nogle af dem endog vare givte —“

„Det tør jeg indestaae for!“ faldt Jægeren hende i Talen; „Det tør jeg indestaae for! I det Hele taget, Judith, kan Jorden ikke opvise et Slags Mennesker, der holde mere af sig selv og mindre af Gud og Loven!“

„Jeg vilde — jeg kunde ikke laane een eneste af dem Dre; det vilde maaskee have været en Lykke for mig, om jeg havde gjort det. Der var ogsaa smukke unge Mennesker iblandt dem, som De selv har set i Deres Bekjendt, Henry Ward.“

„Ja, Harry er bebagelig nok for Diet, men efter min Mening mindre for Forstanden. Jeg troede i Førstningen, at De vilde have ham, Judith; men førend han gik, var det let at begribe, at den samme Skytte ikke vilde være stor nok for Dem Begge to.“

„Deri har De i det mindste ladet mig vederfares Retfærdighed, Vildtskytte. Hurry er en Mand, som jeg aldrig kunde egte, om han saa var ti Gange saa smuk for Diet og havde et hundrede Gange kraftigere Hjerter.“

„Hvorfor ikke, Judith, hvorfor ikke? Jeg tilstaaer, at jeg er nysgjerrig efter at faae at vide, hvorfor en ung Mand som Hurry ikke skulde kunne vinde en Pige som De.“

„Det skal De erfare, Bildtskytte,“ svarede Pigen, idet hun med Glæde benyttede sig af Leiligheden til at opbøje de Egenskaber, som havde vaakt en saa stor Deeltagelse hos hende for hendes Tilhører, baabendende paa denne Maade i al Stilhed at kunne nærme sig den Gjenstand, der laa hende nærmest paa Hjertet. „For det Første er en Mand's Udvortes ikke af Bigtighed for et Åruentimmer, naar han kun er mandig og ikke reent ud stug eller vanstaaet.“

„Heri kan jeg ikke være aldeles enig med Dem,“ svarede Bildtskytten tankfuldt; thi han havde et meget bestemt Begreb om sit eget personlige Ydre; „jeg har lagt Mærke til, at de smukkeste Krigere stedsse have faaet Stammens skjønneste Piger til Koner, og Slangen hist, som undertiden er vidunderlig i sin Maling, er almindeligt vundet af de unge Delawarerinder, skjøndt han kun holder sig til Tys, som om hun var den eneste Skjønhed paa Jorden.“

„Saaledes er det maaffee med Indianerinderne, men ikke med de hvide Piger. Naar en ung Mand kun har et rankt og mandigt Legeme, der lover at sætte ham istand til at beskytte en Kvinde og holde Mængden udenfor Døren, er dette Alt hvad de forlange af det Udvortes. Ræmper som Hurry kunne være gode til Grenaderer, men komme kun lidet i Betragtning som Giffere. Hvad nu Ansigtet

angaaer, da er et ærligt Blik, der berger for Hjertet i Bry-
 stet, af sterre Værdi, end nogenombest Skikkelse eller Farve,
 eller Fine, Tænder og deslige Ubetydeligheder. Disse kunne
 være af Bigtighed hos unge Piger, men hvo tænker paa
 dem hos en Jæger, en Krieger, eller en Mand? Gives der
 saa enfoldige Fruentimmer, saa hører Judith ikke til dem."

"Det var da forunderligt! Jeg havde altid troet, at
 den Smukke holdt meest af den Smukke, ligesom den Rige
 meest af den Rige!"

„Saaledes gaaer det maaskee Mandfolkene, Vildtskytte,
 men det er ikke altid Tilfældet med Fruentimmerne. Vi
 vunde kraftige og modige Mænd, men see gjerne at, de ere
 beskedne; sikke paa Jagten eller Krigsstien; redebønde til
 at doe for hvad Ret er og uvillige til at bøie sig for Uret.
 Fremfor Alt søge vi Niddelighed — Tunger, som ikke ere
 vant til at sige, hvad Forstanden ikke mener, og Hjerter,
 der ligesaa vel føle en Smule for Andre, som for dem
 selv. En ærlig Pige kunde doe for en saadan Mand,
 hvortmed Praleren og den tvætungede Beiler bliver ligesaa
 forhaadt for Dinene, som han er det for Sjælen."

Judith talte med Bitterhed og sin sædvanlige Kraft,
 men hendes Tilberer var altfor overrasket over Nyheden
 af den Fornemmelse, han følte, til at lægge Mærke til
 hendes Væsen. Det var Noget saa trostende for et saa
 beskedent Gemus som hans at høre Egenstaber, som han
 maatte vide sig i Besiddelse af, blive hævdede saa høit af

det elskværdigste Fruentimmer, han havde kjendt, at alle hans Aandsevner i det første Øieblik tabte sig i en naturlig og undskyldelig Stolthed. Derpaa opstod Tanken om Muligheden af, at et saadant Væsen som Judith kunde blive hans Ledsagerinde gennem Livet, for første Gang hos ham. Billedet var saa behageligt og saa nyt, at han i over en Minut aldeles fordybede sig i dets Beskuelse, uden mindste Hensyn for den virkelige Skjønhed, der sad foran ham og iagttog Udtrykket i hans ærlige, sanddru Afsyn med en Skarpsindighed, der gav hende en meget rimelig, om ikke fuldkomment nøiagtig Nøgle til hans Tanker. Et saa indtagende Syn havde aldrig før svævet for den unge Jægers aandelige Øie; men da han var meest vant til praktiske Ting og lidet tilbøielig til at give efter for sin Indbildningskraft, uagtet han dog besad megen egte poetisk Sans, især for Naturgjenstande, gjenvandt han snart sin Fatning og smilede over sin egen Svaghed, altsom det phantastiske Billede forsvandt for hans aandelige Øie og han atter blev det ligefremme, udannede, men børligen moralske Væsen, der sad i Thomas Hutters Ark ved Midnatstid, medens det yndige Ansiget af dens afdøde Fiers berømte Datter straalende raa ham med angstelig Forfæm ved Skinnet af den ensomme Lampe.

„De er vidunderligt smuk og tilløkkende og behagelig at see til, Judith!“ udbød han i sin Enfeldighed, da Virkeligheden atter havde faaet Herredømmet over Phanta-

nen. „Vidunderligt! Jeg mindes ikke nogeninde at have seet en saa skøn Pige, ikke engang iblandt Delawarerne, og det undrer mig ikke, at Hurry Harry forlod os baade mismodig og argerlig.“

„Vilde De, Vildtskytte, at jeg skulde være bleven en saadan Mand som Henry Marchs Kone?“

„Der er Noget, som taler for ham, og Noget, som taler imod ham. Efter min Formening vilde Hurry ikke blive den allerbedste Egtemand, men jeg er bange for, at de fleste unge Piger ikke ville være enige med mig deri.“

„Nei, nei; Judith, der intet Navn har, vilde aldrig samtykke i at blive kaldt Judith March. Alt Andet vilde være bedre, end det.“

„Judith Bumpo vilde ikke klinge saa godt og mangen et Navn vilde ikke være saa behageligt for Dret som March.“

„Al, Vildtskytte, Behageligheden af Klungen kommer i saadanne Tilfælde ikke gjennem Dret, men gjennem Hjertet. Alt er behageligt, naar Hjertet er tilfredsstillet. Har Matty Bumpo Henry March og Henry March Matty Bumpo, vilde jeg maaskee synes bedre om Navnet March, end jeg nu gjør; eller dersom han var Dem, vilde Navnet Bumpo forekomme mig affvulgt.“

„Det er det — ja, det er Meningen af Sagen. Jeg har nu af Naturen Modbydelighed for Slanger og det blotte Ord er mig forbudt, hvilke Missionairerne sige

kommer af den menneskelige Natur paa Grund af, at en vis Slange forførte den første Kvinde efterat Jorden var bleven skabt; men siden Chingachgoek har faaet det Tilnavn, han nu bærer, er Klungen af det ligesaa behagelig for mit Dre som Drosselens Slag paa en stille Aften — ja den er. Det er paa Følelserne at Alting kommer an i denne Verden, Judith, hvad Lyden angaaer, ja, og ligeledes med Hensyn til Udseende."

"Dette er saa sandt, Wildtskytte, at det undrer mig, at De kunde finde det mærkeligt, at en Pige, der maaskee har et ganske taaleligt Ansigt, ikke vilde ansee det for nødvendigt, at hendes Mand besad den samme Fordeel, eller det, De kalder en Fordeel. For mig er en Mand's Udseende Intet, naar kun hans Ansigt er ligesaa ærligt som hans Hjerter."

"Ja, Ærlighed er en stor Fordeel i Længden og de, som i Begyndelsen ere meest tilbøielige til at glemme den, ere til Slutningen meest villige til at lære den. Ikke desto mindre, Judith, er der flere, som tage større Hensyn til den sieblikkelige Fordeel, end til den, som først kommer efter en Tids Forløb. Den ene ansee de for vis, den anden for uvis. Wien det glæder mig, at De betragter Tingen i dens sande Lys og ikke paa den Maade, hvor paa Mange saa let bedrage sig selv."

"Saaledes betragter jeg den, Wildtskytte," svarede den unge Pige med stærk Betoning, medens den quindelige

Undseelse dog afholdt hende fra ligefremt at tilbyde sin Haand; „og jeg kan af mit inderste Hjerter sige, at jeg heller vilde betroe min Lykke til en Mand, paa hvis Sanddrubed og Tænkemaade, jeg kunde stole, end til en tvetungget, falsk Usling, der havde Kister fulde af Guld og Huse og Jorder, ja, selv om han sad paa en Throne.“

„Det er vakre Ord, Judith, rigtigt vakre Ord; men troer De, at Følelsen vilde staae Dem bi, dersom De nu virkelig fik Valget? Dersom en galant Kavaleer i en Skarlagens Kjele stod paa den ene Side med et Hoved, der lugtede som en Dyrefed, et Ansigt, der var saa glat og blomstrende, og Hænder saa hvide og bløde, som om Gud ikke havde givet dem, for at Mennesket skulde leve af sit Ansigts Svæde, og Skridt, saa lette som Dandsmestere og et lettsindigt Hjerter kunde lære ham dem, og der paa den anden Side stod en Mand, der havde tilbragt sine Dage i den fri Luft, indtil hans Pande var bleven ligesaa rød som hans Kind; som havde banet sig Vej gjennem Mieser og Krat, til hans Hænder vare blevene ligesaa baarde som de Egetræer, han sov under; som havde forfulgt Vildtets Spor, indtil hans Fjed vare blevene ligesaa snigende som Pantherens, og som ikke havde nogen angen behagelig Lugt ved sig, end den Naturen giver i den fri Luft og Skov — dersom nu to saadanne Mænd stode her og beilede til Deres Hjerter, hvilken af dem vilde De da give Fortrinet?..

Judiths smulle Ansigt blussede; thi den Skildring, Bildtskytten i sin Enfoldighed havde udkastet af en lustig Officier fra et af Korterne, havde tidligere været særdeles behagelig for hendes Indbildningskraft, skjøndt Erfaring og skuffede Forhaabninger ikke alene havde kjølnet hendes Følelser, men ogsaa givet dem en modsat Retning, hvorfor det forbisrævende Billede kun gjorde et siebliffligt Indtryk paa hende; men den opstigende Rødme afløstes af en saadan Ligbleghed, at hun saae ud som et Gjenfærd.

„Saa sandt Gud er min Demmer,“ svarede den unge Pige høitideligt, „dersom begge disse Mænd stode for mig, saaledes som jeg kan sige, at den Gne gjør det, vilde mit Valg, hvis jeg ellers kjender mit eget Hjerte, falde paa den sidste. Jeg ønsker mig ikke en Mand, der i nogen Henseende er bedre, end jeg selv.“

„Dette er behageligt at høre og kunde forlede en ung Mand til at glemme sin egen Uværdighed, Judith. De kan imidlertid neppe mene Alt det, De der siger. En Mand som jeg er altfor raa og uvidende for en Person, som har havt en saadan Moder til Lærerinde; jeg troer vel, at Fersængelighed er noget Naturligt; men en Fersængelighed som denne vilde overgaae al Fornuft!“

„Saa veed De ikke, hvortil et Fruentimmers Hjerte er istand! De er ikke raa, Bildtskytte; ei heller kan den kaldes uvidende, der, saaledes som De, saa noie har iagttaget det, der foregaaer for hans Dine. Naar Følelsen

kommer med i Spillet, viser Alt sig i de lysteste Farver og Emaating oversees eller glemmes. Naar Hjertet føler Selskin, er Intet mørkt; selv dunkle Gjenstande synes lyse og muntre; og saaledes vilde det ogsaa gaae Dem og den Kvinde, der elskede Dem, selv om Deres Kone maaskee i visse Henseender besad hvad Verden kalder Fordele forud for Dem."

"Judith, De er kommen af Folk, som i Verdens Dine staae over min Slægt, og ulige Egteskaber endes ligesom ulige Venkaber sjældent godt. Jeg taler kun om denne Sag som noget reent Indbildt, eftersom det ikke er synderligt rimeligt, at De i det mindste vilde være istand til at behandle den som Noget, der nogensinde kunde komme istand."

Judith fæstede sit mørkeblaa Dye paa Wildtskyttens aabne, frimodige Maaen, som om hun vilde læse i hans Ejel. Intet rebede her nogen skjult Mening og hun maatte tilstaae for sig, at han snarere betragtede Samtalen som en Uoverling af Anskuelser, end antog den for at have et bestemt Niemed, og at han endnu ikke nærede nogen egentlig Mistanke om, at bendes Kælelser vare alvorligt interesserede i Udfaldet. I Begyndelsen følte hun sig stødt, men derpaa erkjendte hun Uretfærdigheden af at lægge Jægeren hans Selvfernedrelse og Beskedenhed til Last, og denne ny Vanskelighed gjorde Forholdet iaar eiendommeligt, at bendes Deeltagelse for den unge Mand forbejedes end mere

derved. I dette vigtige Dieblig faldt en Forandring af Plan hende ind og med den for den Dyvakte og Sindrige særegne Snarraadighed valgte hun en Fremgangsmaade, hvorved hun haabede at binde ham til sig. Denne Fremgangsmaade robede lige meget hendes frugtbare Dyfindelsesevne og hendes bestemte og kjeffe Charakter. Paa det at Samtalen ikke skulde standse altfor pludseligt, eller nogen Wiistanke om hendes List finde Sted, besvarede hun Vildtskyttens sidste Bemærkning ligesaa alvorligt og oprigtigt, som om hendes oprindelige Hensigt var forbleven uforandret.

„Jeg har i Sandhed ikke Grund til at være stolt af min Herkomst efter det, jeg har seet i Aften,“ sagde hun med bedrovet Stemme. „Vel havde jeg en Moder, men selv hendes Navn veed jeg ikke; og hvad min Fader angaaer, da er det maaskee bedst, at jeg aldrig faaer at vide, hvem han var, for at jeg ikke skal tale forbittert om ham!“

„Judith,“ sagde Vildtskytten med en mandig Oprigtighed, som gif den unge Pige lige til Hjertet, idet han venligt greb hendes Haand, „det er bedst ikke at tale mere herom i Aften. Sov paa det. De har seet og felt; i Morgen ville maaskee de Ting, som nu see saa sorte ud, vise sig i et muntreere Lys. Men gjør fremser Alt aldrig Noget i Bitterhed, eller fordi De synes, at De kunde have Lyst til at hegne Dem paa Dem selv for andre Menneskers

Undskab. Alt hvad der er blevet talt eller gjort imellem os i Aften, er Deres Hemmelighed, og jeg skal ikke omtale det til Noget, ikke engang til Slangen, og kan han ikke faae det ud af mig, kan De være vis paa, at intet Menneske kan det. Have Deres Forældre været vildfarende, bør Datteren være det mindre; husk paa, at De er ung, og den Unge kan stedse baabe paa bedre Tider; at De har bedre Forstand end de Fleste og derfor bedre kan overvinde Vanskeligheder, og at De udmærker Dem ved Skjønhed, hvilket dog altid er en Fordeel. Det er paa Tiden at faae lidt Hvile; thi i Morgen vil det rimeligviis blive en Prøvelsens Dag for nogle af os."

Wildtskytten stod op medens han talte og Judith havde intet andet Valg, end at følge hans Exempel. Risten blev lukket i Laas og de skiltes stiltiende ad, hun for at tage Plads ved Siden af Tus og Hetty og han for at strække sig paa et Jerre paa Gulvet i Kabytten. Det varede ikke fem Minuter, førend den unge Mand laa i en dyb Søvn, men Pigen var længe vaagen. Hun vidste neppe, om hun skulde beklage eller glæde sig over, at det var mislykket hende at gjøre sig forstaaet. Paa den ene Side var hendes qvindelige Undseelse bleven skaanet, paa den anden Side var det stoffede, eller i det mindste udsatte Forhaabninger og den usikre Fremtid, som antog et saa mørkt Udseende. Derpaa kom den ny Beslutning og den dristige Plan, som skulde iværksettes næste Dag og

da Sønnen omsider luffede hendes Dine, luffede de sig for et Skuespil af Scie og Lykke, som udmaledes af Phantasten under Paavirkning af et sangvinss Temperament og en heldig Dyndelsesevne.

Niende Kapitel.

Iys og Hetty stode op ved Lysets Tilbagekomst, hvorimod Judith endnu laa begravet i Søvn. Den Første bebovede kun en Minut til at klæde sig paa. Hendes lange, kullsorte Haar var snart bundet i en simpel Knude, Kalkfjortet hegtet omkring den smalle Midie og hendes smaa Kædder skjulte i de brogede Mokkaæner. Da hun var færdig, forlod hun Hetty, der var beskjæftiget med Huusholdningsjvler, og gik ud paa Platformen for at indaande den ferfriskende Morgengluf. Her fandt hun Obingadageel, som betragtede Strandbredden, Bjergene og Himlen med en Skovbygers Skarpindighed og en Indianers Alvor.

Sammenkomsten mellem de Gistende var ukunstlet, men kjærlik. Herdingen viste en mandig Beulighed, der var lig langt fjernet fra ungdommelig Svagbed og Alfaridighed, medens Vigens Emil og halvt bortvendte Bliffe robede

hendes Sjons undselige Omhed. Ingen af dem talte, med mindre det skulde været med Dinene, men de forstode hinanden ligesaa godt, som om de havde brugt en heel Bog fuld af Ord og Forsikringer. Iys havde sjeldent viist sig mere til sin Færdeel, end i dette Dieblif; thi da hun nyligt havde udhvilet og tvættet sig, hvilede der en Friskhed over hendes ungdommelige Ansigt og Skikkelse, som Skovens Besværligheder ikke altid tillade selv de Unge og Smukke at fremvise. Desuden havde Judith ikke alene anvendt endeel af sin egen Færdiighed paa hendes Toilette under deres korte Samværen, men endog skjenket hende nogle faa udvalgte Prydelser af sit eget Forraad, som ikke bidroge lidet til at hæve den unge Indianerindes medfølte Yndigheder. Alt dette saae og følte Elskeren; thi hans Nafsyn erlivedes et Dieblif af Velbehag, men det blev snart atter alvorligt og antog et nedslaaet og bekymret Udtryk. De Stole, der vare bleve brugte den foregaaende Aften, stode endnu paa Platformen; efterat have sat to af dem op til Hyttens Bælg, satte han sig paa den ene og tilkjendegive sin Brud, at hun skulde sætte sig paa den anden. Da dette var gjort, vedblev han at være taus og tankesuld i over en Minut og vedligeholdt den alvorssulde Vardiighed hos en Mand, der er sedt til at tage Plads ved Raadsforsamlingsbaalet, medens Iys taalmodigt og udmøgt, som det semmede sig en Kvinde af hendes Følel, bemmeligt iagttog Udtrykket i hans Ansigt.

Terpaa udstrakte den unge Krieger sin Arm og bevægede Haanden langsomt hen over Søen, Bjergene og Himlen, som om han vilde udhæve Herligheden af Skuepladsen i denne fortryllende Time, da det hele Panorama som sædvanligt var smykket med den tidlige Morgenstunds bløde Klarhed. Den unge Pige fulgte Bevægelsen med glad Forundring og smilede hvergang en ny Skjønhed mødte hendes Blik.

„Hugh!“ udbrod Høvdingen af Beundring over et Syn, der endog var udsædvanligt for ham, da dette var den første Indsø, han havde seet. „Dette er Manitus Land! Det er for godt for Vingeer, Tys; men denne Stammes Kjøtere hyle i Kobler i Skovene. De troe, at Delawarerne sove paa den anden Side af Bjergene.“

„Alle undtagen een, og det er Chingachgoof. Der er een her og han er af Unkas's Blod.“

„Hvad er een Krieger mod en heel Stamme? Fædren til vore Landsbyer er lang og bugtet og vi maa vandre under en skyfuld Himmel. Jeg er ogsaa bange for, Gedeblad fra Bjergene, at vi komme til at vandre alene.“

Tys forstod Hentydningen og den gjorde hende betrøvet, skjøndt det klang sødt i hendes Øren, at den Krieger, som hun elskede saa høit, sammenlignede hende med den meest vellugtende og yndige Blomst i hendes Fædrelands Skove. Men hun forblev taus som det sommede sig hende, naar der hentydedes paa en alvorlig Sag, som

Viend bedst kunde bedømme, skjøndt det oversteg Lydra-
gelsens Magt at skjule det Smil, som en glad Følelse
frembragte paa hendes smukke Mund.

„Naar Selen staaer der,“ vedblev Delawareren, pe-
gende mod Zenith, idet han med en let Bevægelse af Haand-
ledet løftede Haanden og en Finger i Beiret, „vil vor
Stammes store Jæger vende tilbage til Hurenerne for at blive
behandlet ligesom en Bjørn, som de flaae og stege, selv
naar de have Maren fuld.“

„Den store Mand kan formilde deres Hjerter og ikke
tillade dem at være saa blodgjerrige. Jeg har levet blandt
Hurenerne og kjender dem. De have Hjerter og ville ikke
glemme deres egne Børn, dersom de skulde falde i Dela-
warernes Hænder.“

„En Ulv tuder altid, et Svin vil bestandigt æde. De
have mistet Krigere; selv deres Qvinder ville raabe om
Hjælp. Det blege Ansigt har Dine som en Dru og kan
see ind i en Wingoes Hjerter; han venter sig ingen Naade.
Der er en Sky over hans Mand, skjøndt ikke for hans
Udsyn.“

Der opstod en lang, tankfuld Pause, under hvilken
Eys sagte greb Hordinaens Haand, som om hun søgte
hans Bistand, skjøndt hun neppe vovede at have sine Dine
op til et Ansigt, som var blevet begstaveligen frygteligt
under de modstridende Lidenskaber og den alvorlige Be-
slutning, som kæmpede i dets Besidderss Bryst.

„Hvad vil Unkas's Søn gjøre?“ spurgte Vigen om-
 sider frugtsemt. „Han er en Hovding og allerede berømt
 i Raadsforsamlingen, uagtet han er saa ung; hvad siger
 hans Hjerte ham er det Klogeste? Eiger ogsaa Hovedet
 de samme Ord som Hjertet?“

„Hvad siger Wah, ta!“, Wah i et Dieblis, da min
 kjæreste Ven er i en saadan Fare? De mindste Fugle
 synge smukkelt. Det er altid behageligt at lytte til de-
 res Sang. Vid jeg kunde høre Skovens Hjerdesmutte i
 min Forlegenhed; dens Toner vil trænge dybere ind, end
 til Dret.“

Atter fornam Tys den inderlige Glæde, som Næs
 altid kan vække, naar den kommer fra dem, vi elske. „Ge-
 debladet fra Bjergene“ var en Benævnelse, som de unge
 Delawarere ofte brugte om hende, skjøndt den aldrig blands
 saa behageligt i hendes Øren, som naar den kom fra
 Shingachgoeks Læber; men kun han alene havde kaldt
 hende „Skovens Hjerdesmutte.“ Hos ham var det imid-
 lertid blevet et hyppigt Udtryk og var over al Beskrivelse
 kjærkomment for hende, eftersom det vakte den Forestilling
 hos hende, at hendes Raad og Meninger vare hendes til-
 kommende Mand ligesaa velkomne, som Lyden af hendes
 Stemme var ham behagelig, og saaledes forenede de to
 Ting, hvorefter en Indianerinde sætter størst Pris, naar
 de komme fra hendes Trolovede, nemlig Beundring for en
 legemlig Fuldkommenhed og Agtelse for hendes Anstuelser.

Hun trykkede den Haand, hun holdt imellem begge sine, og svarede:

„Wah-ta! Wah siger, at hverken hun eller den store Slange nogensinde kunde lee mere, eller sove uden at drømme om Huronerne, dersom Wildtskytten skulde døe under en Wingoes Tomahawk, uden at de havde gjort Noget for at frelse ham. Hun vilde hellere vende tilbage og begive sig alene paa sin lange Reise, end lade en saadan mørk Sky trænge sig foran hendes Lyksalighed.“

„Godt! Manden og Konen ville kun have et Hjerter; de skulle see med de samme Dine og føle med de samme Følelser.“

Det er overflødigt her at berette hvad mere der blev sagt. Man har allerede seet, at Samtalen dreiede sig om Wildtskytten og hans Forbaabninger, men den Beslutning, som toges, vil bedre vise sig i Fortællingens Gang. Det unge Par sad endnu og talte sammen, da Selen viste sig ovenover Granernes Toppe og en klar amerikansk Dags Lys strømmede ned i Dalen og udbredte Glæde og Liv over Søen, Skovene og Bjergene. I dette Dieblif kom Wildtskytten ud af Arkens Kabut og gik hen paa Platsermen. Han betragtede først den skyfri Himmel, derpaa oversoede hans hurtige Blik det hele Panorama af Land og Vand og endelig fik han Tid til et venstabeligt Nid til sin Kien og til et muntert Smil til Lys.

„Naa,“ sagde han paa sin sædvanlige rolige Maade

og med sin behagelige Stemme, „den, der sees Eolen gaæ ned i Vest og vaagner tids nok om Morgenen, kan være vis paa at see den komme tilbage igjen i Ost ligesom en Hul, der jages rundt omkring sit Leie. Jeg tør sige, Tys, at Du mangen god Gang har seet dette Syn, uden at det er faldet Din Pigebjerne ind at spørge om Aarsagen.“

Baade Chingachgoek og hans Trolovede saae op med den lysende Kugle med en Mine, der robede pludselig Forundring, og stirrede dernæst paa hinanden, som for at søge Løsningen af Spørgsmaalet. Kortrolighed sløver Nysgjerrigheden, selv naar den staaer i Forbindelse med et Naturphænomen, og disse enfoldige Væsener havde aldrig tænkt paa at gjøre sig bekendte med en dagligt indtrædende Bevægelse, i hvor paafaldende den end maatte være ved en nærmere Undersøgelse. Da Sagen saaledes pludseligt bragtes paa Bane, forbausede den dem Begge lige meget og i samme Dieblik, ligesom en ny og glimrende Sætning i Naturvidenskabten vilde forbause den Lærde. Kun Chingachgoek saae sig istand til at svare.

„De blege Ansigter vide Alt,“ sagde han; „kunne de sige os, hvorfor Eolen skjuler sit Ansigt, naar den gaæer tilbage om Natten?“

„Ja, det er egte Rodbuds Wiisdom,“ svarede Tægeren smilende, skjøndt han ikke var ufølsom for det Behagelige i at vise sin Stømmes Overlegenbed ved at løse Van-

skeligheden, hvilket han nu gav sig til paa sin eiendomme-
lige Maade. „Hør engang, Slange,“ vedblev han med et
mere alvorligt, men tillige altfor naturligt Udtryk, til at
det kunde være paataget. „det er lettere forklaret, end en
indiansk Hjerne maaskee bilder sig ind. Videns Solen
synes at vandre paa Himlen, rører den sig ikke af Pletten,
men det er Jorden, som dreier sig rundt, og Enhver kan
begribe, at naar han f. Ex. staar paa Kanten af et Vælle-
hjul, der er i Bevægelse, maa han snart see Himlen og
snart være under Vandet. Der er ingen stor Hemmelighed
i det, men det gaaer ganske naturligt til. Vanskeligheden
bestaaer blot i at sætte Jorden i Bevægelse.“

„Hveraf veed min Broder, at Jorden dreier sig
runt?“, spurgte Indianeren. „Kan han see det?“

„Ja deri, tilstaaer jeg, stifter Knuden, Delawarer;
thi jeg har ofte forsøgt det, men har aldrig kunnet blive
rigtigt fleg derpaa. Undertiden har jeg bildt mig ind, at
jeg kunde see det, men saa er jeg atter blevet nødt til at
indromme, at det var en Umulighed. Men dreie sig gør
den, som alle mine Landsmænd sige, og Du bør troe dem,
eftersom de kunne ferudåge Føremærker og andre Vidun-
dere, der pleiede at opfylde Stammerne med Hadsel, ifølge
Gders egne Sagn om saadanne Ting“

„Gædt, det er sandt; ingen rød Mand vil negte det.
Naar et Hjul dreier sig rundt, kunne mine Dine see det, —
de kunne ikke see, at Jorden dreier sig.“

„Naa, det er hvad jeg kalder Sandse-Haardnakkehed! At see er at troe, siger man, og hvad visse Folk ikke kunne see, ville de heller ikke i mindste Viaade troe. Ikke desto mindre, Hovding, er denne Grund ikke fuldt saa god, som den ved første Dickast skulde synes. Jeg veed Du troer paa den store Aand; og dog vilde det vist nok sætte Dig i Forlegenhed, deriom Du skulde sige, hvor Du seer den.“

„Chingachgook kan see Ham overalt — overalt i gode Ting — den onde Aand i flette. Her i Eoen, der i Sloven, hist i Elverne, i Tys, i Unkas's Eon, i Tamund, i Bildtskytten. Den onde Aand er i Wingeerne. Det veed jeg; jeg kan ikke see, at Jorden gaaer rundt.“

„Det forundrer mig ikke, at man kalder Dig Slange-Talovorer; nei det gjør ikke! Der er stedse Mening i Dine Ord og ligeledes ofte Mening i Dit Ansigt! Imidlertid stemme Dine Evar ikke ganske overens med mine Tanker. At Gud er synlig i alle naturlige Gjenstande, maa indrommes, men han er elligewel ikke synlig, saaledes som jeg forstaaer det. I vide af den store Aands Gjerninger, at den er til, og af Jordens Gjerninger vide de blege Ansigter, at den dreier sig rundt. Det er Meningen af Tingen, men hvorledes den skal forklares, er mere end jeg saa noie kan sige. Det veed jeg, at alle mine Landemænd ere enige derom, og hvad alle blege Ansigter ere enige om, er rimeligviis ogsaa sandt.“

„Naar Solen staaer over Toppen af hiin Gran i Morgen, hvor mon min Broder Wildtskytten da er!“

Jægeren studsede og saae vist, men uden Uro paa sin Ben. Derpaa betydede han ham, at han skulde følge med, og førte ham ind i Arken, hvor han kunde fortsætte Samtalen uden at høres af dem, hvis Følelser han frygtede for vilde erholde Herredømmet over deres Fornuft. Her standsede han og optog atter den afbrudte Traad i en mere tillidsfuld Tone.

„Det var lidt ufornuftigt af Dig, Slange,“ sagde han, „at bringe en saadan Sag paa Bane for Tys og medens det unge Fruentimmer af min egen Farve kunde høre hvad der blev sagt. Ja, det var lidt mere ufornuftigt, end Du ellers pleier at være Dig ad. Men lige meget; Tys forstod det ikke og den Anden hørte det ikke. Imidlertid er Spørgsmaalet lettere gjort, end besvaret. Ingen Dødelig kan sige, hvor han er, naar Solen staaer op i Morgen. Jeg vil gjøre Dig det samme Spørgsmaal, Slange, og gad nok vide, hvad Du vilde svare mig.“

„Chingachgoel vil være hos sin Ben Wildtskytten; er han i Wandernes Land, vil den store Slange krybe ved hans Side; og er han under Solen, skulle dens Varme og Lys falde paa dem Begge.“

„Jeg forstaaer Dig, Delawarer,“ svarede den Anden, rørt over sin Bens Selvevoffrelie. „Et saadant Spørg er ligesaa indeligt i det ene Tungemaal, som i det andet;

det kommer fra Hjertet og gaaer til Hjertet. Det er godt at tænke saaledes og det kan for den Sags Skyld ogsaa være godt et tale saaledes; men det vilde ikke være godt at handle saaledes, Slange. Du staaer ikke længere alene i Livet; thi endskjøndt Hytterne først maa byttes og de andre Ceremonier gjenneengaaes, førend Tys bliver Din lovmæssige Hustru, saa ere I dog saa godt som Egtefælle i Alt hvad Kælelser, Glæder og Særger angaaer. Nei, nei; Tys maa ikke forlades, fordi en Sky uventet har lagt sig imellem Dig og mig og seer sortere ud, end vi havde for medet."

"Tys er en Datter af Mehikanerne; hun veed, hvorledes hun skal adlyde sin Mand. Hun følger ham hvorhen han gaaer. De ville Begge være hos Delawarenes store Jæger, naar Solen staaer over hin Gran i Morgen."

"Heren velsigne og bevare Dig, Hovding; det er jo aabenbar Galskab! Kan nogen af Eder, eller I Begge forandre en Menneskes Natur? Kunne Din stolte Vane, eller Tys's Taarer og Ekjendbed forvandle en Ulo til et Egern, eller gjøre en Pantber ligesaa uskadelig som en Raa? Nei, Slange, Du maa bedre overlægge denne Sag og overlade mig i Guds Haand. Desuden er det jo ingenslunde afgjort, at de Skyngler have i Sinde at pine mig; thi de kunne endnu fatte Medlidenhed og indsee det Syndige i en saadan Fremgangsmaade; skjøndt det kun er en haab-

løs Forventning, at en Mingo skulde afholde sig fra Ondt og lade Barmhjertigheden faae Overbaand i hans Bryst. Men man kan derfor ikke vide med Visshed, hvad der vil skee, og unge Eskabninger som Tys bør ikke udsættes for Fare for en saadan Uvisheds Skyld. At give sig er et ganske andet Forretagende, end visse unge Mænd troe. Dersom Du var ene, eller saa godt som ene, da vilde jeg vente, at Du satte Dig i Virksomhed og streifede omkring Landstrygernes Leir fra Solens Drgang til dens Nedgang, fuld af Ligt og utrættelig som Hunden paa Kærten, og anvendte Alt for at hjælpe mig og narre Fjenden; men I ere ofte svagere end Gen og vi maa tage Tingene saaledes, som de ere, og ikke som vi ønske, at de skulde være."

"Hør, Wildtsfotte," svarede Indianeren med kraftig Betoning, for at vise, hvor alvorligt han meente det. "Dersom Chingachgoek var i Huronernes Hænder, hvad vilde min Broder med det blege Ansigt da gjøre? Gå til Delawarernes Landsbyer og sig til Hordingerne og de gamle Mænd og de unge Krigere: „Se, her er Wab-ta! Wab; hun er frekt, men lidt træt; og her er Unkas's Søn, ikke saa træt som Gedebladet, da han er stærkere, men ligesaa vel frekt som hun." Vilde han gjøre det?"

"Naa, det var ualmindeligt fint; det var inedit nok, selv for en Mingo. Herren maa vide hvorledes det kunde falde Dig ind at gjøre et saadant Eversgemaal. Hvad jeg vilde gjøre? Nu, for det første vilde Tys sandsynlig-

viis slet ikke være i mit Selskab, da hun vilde holde sig saa nær til Dig som muligt, og derfor betyder Alt det angaaende hende Jørgenting. Og hvad nu hendes Træthed angaaer, saa vilde den ogsaa falde igjennem, naar hun gik, og rimeligviis vilde altsaa ingen af Dine Ord komme fra mine Læber, saa at Du seer, Elange, at Fornuften er imod Dig, og Du kan derfor ligesaa godt give det op, eftersom det ikke sømmer sig for en Høvding af Dit Navn og Din Anseelse at stride imod Fornuften "

"Min Broder er ikke sig selv; han glemmer, at han taler til en Mand, der har siddet ved sit Folks Raad's forsamlingsbaal," svarede Obingachgoof blidt. "Naar Mand tale, bør de ikke sige Noget, der gaaer ind ad den ene Side af Hovedet og ud af den anden; deres Ord bør ikke være saa lette som Fjer, dem en Vind, der ikke kruser Vandet, kan puste bort. Han har ikke besvaret mit Spørgsmaal; naar en Høvding gjør et Spørgsmaal, bør hans Ben ikke tale om andre Ting "

"Jeg forstaaer Dig, Delawarer; jeg forstaaer meget godt, hvad Du mener, og Sandheden tillader mig ikke at sige Andet. Men alligevel er det ikke saa let at svare, som Du troer, og det af denne simple Grund. Du vil have, at jeg skal sige, hvad jeg vilde gjøre, dersom jeg, saaledes som Du, havde en Brud her paa Egen og en Ben bist øvre i Huronernes Leier, som truedes med Piinelerne. Det er det; ikke sandt? "

Indianeren bøjede sit Hoved stiltiende og med uforandret Alvorlighed, skjøndt hans Øie blinkede ved Synet af den Andens Forlegenhed:

„Nu vel, jeg har aldrig haft nogen Brud, har aldrig haft det Slags Følelse for nogen ung Kvinde, som Du har for Lys, skjøndt Herren veed, at mine Følelser ere venlige for dem alle. Men mit Hjerte, som man kalder det, er ikke rørt i saa Henseende og derfor kan jeg ikke sige hvad jeg vilde gjøre. En Ven trækker stærkt; det veed jeg af Erfaring, Slange; men efter Alt det, jeg har hørt og seet Kjærlighed betræffende, maa jeg dog troe, at en Brud trækker stærkere.“

„Det er sandt; men Chingachgoeks Brud trækker ikke mod Delawarernes Hytter; hun trækker mod Huroernes Leir.“

„Hun er en herlig Pige med samt sine smaa Fødder og Hænder, der ikke ere større, end et Barns, og sin Stemme, der er ligesaa behagelig som Svettefuglens; hun er en herlig Pige og ligner den Gt, hvorfra hun er kommen! Naa, hvad skal det da sige! Thi jeg antager ikke, at hun har skiftet Sind og vil svigte sig selv og blive en Huro-ners Hustru. Hvad er det da, Du mener!“

„Wab-ta!; Wab vil aldrig leve i en Profesors Wigwam.“ svarede Profesoren tørt. „Hun har smaa Fødder, men de kunne bære hende til hendes Følses Landsbyer; hun har ogsaa smaa Hænder, men hendes Sjæl er stor.“

Min Broder skal faae at see, hvad vi ville gjøre, naar Tiden er kommen, hellere end at lade ham døe under Wingeernes Piinsler."

"Gjør intet unyttigt Forsøg, Delawarer," bad Wildtskytten indstændigt; "jeg antager, at Du maa og vil have Din Billie, og det er i det Hele taget ikke mere end billigt; thi Du vilde aldrig blive lykkelig uden at have foretaget Noget. Men gjør intet ubesindigt Forsøg. Jeg ventede nok, at Du ikke vilde forlade Egen, saa længe min Sag var uafgjort; men huff paa, Slange, at ingen af alle de Piinsler, som Wingeernes Klogt kan opfinde, ingen Brænden eller Stegen eller nogensombest anden Umennesselighed kan knække mit Mod saa let, som naar jeg fik at vide, at Du og Tys vare faldne i Fjendens Haand under et Forsøg paa at udrette Noget til mit Bedste."

"Delawarerne ere forsigtige. Wildtskytten vil see, at de ikke løbe ind i en fremmed Leir med lukkede Øine."

Her standsede Samtalen. Hetty tilkjendegav, at Frokosten var færdig, og kort efter satte hele Selskabet sig omkring det simple Bord paa Grandseboernes sædvanlige, ukunstlede Maade. Judith var den Sidste, som tog Plads; hun var bleg og taus og hendes Ansigt robede, at hun havde tilbragt en piinlig, om ikke sevnløs Nat. Med dette Maaltid verledes neppe en Stavelse; alle Fruentimmerne viste Wiangel paa Madlyst, men de to Mand vare usere andrede i saa Hensende. Det var tidligt paa Dagen, da

Selskabet reiste sig, og der var endnu nogle Timer tilbage, inden Fangen behøvede at forlade sine Venner. Bevidstheden om denne Omstændighed og den Deel, som de Alle toge i hans Skjebne, bragte dem til atter at forsamle sig paa Platformen for at være saa nær som muligt ved det formeentlige Døder, lytte til hans Tale og om muligt at vise deres Hengivenhed for ham ved at forekomme hans Døder. Wildtskytten selv var, saavidt menneskelige Dine kunde see, aldeles ubevæget og talte muntert og naturligt, Skjøndt han undgik enhver umiddelbar Betydning paa Dagens store, forventede Begivenhed. Kunde der bemærkes noget Brevijs paa, at hans Tanker overhovedet vendte tilbage til denne viinlige Gjenstand, saa var det i den Maade, hvorpaa han talte om Døden og den sidste store Forandrings.

„Sorg ikke, Heltv,“ sagde han: thi det var medens han søgte at trosse denne enfoldige unge Pige over Tabet af hendes Forældre, at han saaledes forraadte sine Kæleller. Gud har jo bestemt, at vi Alle skulle døe. Deres Forældre, eller de, som De ansæe for Deres Forældre, hvilket kommer ud paa Et og det Samme, ere gaaede forud for Dem; det er ikke Andet end Naturens Orden, min gode Pige, at de samle gaar først og de lunge følge bagefter. Men den, der har båret en Moder som Deres, Heltv, kan ikke Andet end baabe det Bedste med Hensyn til hvorledes Tingene ville vise sig i den anden Verden. Delaværetten bet og Tus tree paa lykkelige Jagtegne og

have Anskuelse overensstemmende med deres Begreber og Gaver som Rødhuder; men vi, som ere af hvidt Blod, følge en ganske anden Lære. Men jeg troer alligevel, at vor Himmel er deres Mandernes Land, og at det er umuligt for den Lastefulde at komme ind i den; men Venner ville neppe blive adskilte, om de end ikke ere af den samme Stamme paa Jorden. Vær ved godt Mod, stakkels Hetty, og tænk paa den Dag, da De atter skal see Deres Moder, og det uden Smerte eller Sorg."

"Jeg venter nok at faae Moder at see," svarede den sandru og enfeldige Pige; "men hvad vil der blive af Fader?"

"Det er en Forlegenhed, Delawareer," sagde Jægeren paa Indiansk; "ja, det er en rigtig Forlegenhed! Messusretten var ingen Helgen paa Jorden og det er let at gjette, at han heller ikke vil blive nogen i den anden Verden. Imidlertid, Hetty," tilsvarede han med en let Overgang paa Engelsk, "imidlertid, Hetty, maa vi Alle haabe det Bedste. Det er forunderligt, Judith, hvorledes de forskjellige Mennesser have forskjellige Begreber om det Tilkommende, idet Nogle antage een og andre en anden Forandring. Jeg har kjendt hvide Lærere, som troede, at Alt var Nul efter dette Liv, og Andre, som antog, at Legemet henflyttes til en anden Verden, omtrent ligesom Rødhuderne forestille sig det, og at vi skulle vandre omkring i Rjodet og kjende hinanden, og tale med hverandre, og være Venner der, ligesom vi have været Venner her."

„Hvilken af disse Anskuelse synes De bedst om, Wildt-
 skytte?“ spurgte den unge Pige, villig til at føie sig efter
 hans tungsindige Stemning og langt fra at være fri for
 dens Indflydelse. „Vilde det være Dem ubebageligt at
 tænke Dem, at De i en anden Verden skulde finde Alle
 dem, der nu ere forsamlede her paa Platformen? Eller har
 De lært os at kjende saaledes her, at De helst vilde være
 fri for at see os igjen?“

„Det sidste vilde gjøre Tøden til en bitter Led, ja
 det vilde. Det er nu fulde otte Aar siden, at Slangen og
 jeg begyndte at jage sammen, og den Tanke, at vi aldrig
 mere skulde mødes, vilde være mig en haard Tanke. Han
 seer den Tid imøde, da vi skulde jage et Slags Mandedyr
 paa Eletter uden Torne, Brombarbuske, Moradier og andre
 Besværligheder at overvinde; hvorimod jeg ikke kan finde
 mig i disse Anskuelse, eftersom de synes at stride mod
 Fornuften. Mander kunne ikke spise og have heller ikke
 Brug for Klæder og det Gæste, hvorfor man bør jage
 Dyr, er for at fælde dem, eller fælde dem for at faae de-
 res Kjød eller Skind. Nu finder jeg det vanskeligt at antage,
 at salige Mander skulle jage Wildtet uden Siemed og plage
 de umælende Creature alene for deres egen Fornøielses
 Skyld. Jeg har endnu aldrig trykket løs paa en Bul eller
 en Naa, Judith, undtagen naar jeg trængte til Føde eller
 Klæder.“

„Hvorom Grindringen nu maa være Dem en stor Trost, Vildtskytte.“

„Det er Tanken om saadanne Ting, mine Venner, som sætter Manden istand til at overholde sin Orlov. Det kan rigtignok skee uden dette; thi selv de værste Rødhuder opfylde undertiden deres Pligt i saa Henseende; men det gjør det, som ellers vilde være tungt, let, selv om vi ikke saa ganske synes om det. Der er i Sandhed Intet, som gjør Hjertet kjællere, end en let Samvittighed.“

Judith blev endnu vlegere, end hun havde været, men hun søgte at tilkæmpe sig Fatning og det lykkedes hende. Kampen havde imidlertid været haard og gjorde hende saa lidet tilbøielig til at tale, at Hettv optog Traaden. Dette skete paa den unge Piges simple og naturlige Maade.

„Det vilde være grusomt at dræbe de stakkels Dyr,“ sagde hun, „i denne eller den anden Verden, naar man ikke behøvede deres Kjød eller deres Skind. Ingen god hvid Mand vilde gjøre det. Men det er sundigt af en Kristen at tale om at gaae paa Jagt i Himlen. Saadanne Ting skee ikke for Guds Nason og den Missionair, som forkynder en saadan Lære, kan ikke være nogen sand Missionair. Han maa være en Ulv i Kaareklæder. Jeg antager, at De veed, hvad et Kaar er. Vildtskytte?“

„Det gjør jeg, min Pige, og et nyttigt Dyr er det for dem, der holde mere af Klæde, end af Skind til deres Winterdragt. Jeg forstaaer mig paa Kaarenes Natur,

uagtet jeg kun har havt lidt at bestille med dem, og jeg forstaaer mig ligeledes paa Ulvenes Natur og kan godt tænke mig en Ulv i et Faaresskind, skjøndt jeg troer, at det vilde være en varm Troie for et saadant Dyr i de hede Maaneder."

"Og Synd og Hylteri ere ligeledes varme Troier, som de ville befinde, der isøre sig dem," svarede Hetty bestemt; "derfor vilde Ulven ikke være værre faren end Synderen. Mander gaae hverken paa Jagt, eller sætte Snarer, eller fiske eller foretage sig Noget af Alt det, som de svage Mennesker foretage sig, eftersom de ikke have nogen af denne Verdens Attraaer at nære. D, Møder fortalte mig Alt dette for mange Aar siden og jeg vilde nødigt børe det benegtet."

"Nu vel, min gode Hetty, i saa Tilfælde gjør De bedst i ikke at prædike Deres Lære for Dvs, naar hun og De ere alene og den unge Delawarerinde har Lust til at tale om Religionen. Jeg veed, at det er hendes faste Overbeviisning, at de gode Krigere ikke bestille Andet i den anden Verden, end at jage og fiske, skjøndt jeg ikke troer, at hun indbilder sig, at nogen af dem nedlader sig til at sætte Snarer, hvilket ikke er nogen Beskjæftigelse for en tapper Mand. Men af Jagt og Fiskeri have de efter hendes Begreb fuldt op og det ovenijobbet i de behageligste Jagtegne og imellem Wildt, som stedse er i god Stand og er

rass og snildt nok til at gjøre Døden fornøielig. Derfor vil jeg ikke raade Dem til at faae Tys paa andre Tanker.'

„Tys kan ikke være saa syndig at troe paa saadanne Ting,“ svarede Hetty alvorligt. „En Indianer jager ikke efterat han er død.“

„Nei, ikke en slet Indianer, det indrømmer jeg Dem; en slet Indianer sikkert ikke. Han maa bære Ammunitionen og see til, uden at tage Deel i Jagten; lave Mad, tænde Ild og gjøre Alt, hvad der ellers ikke sommer sig for en Mand. Wien hør mig; jeg siger ikke, at jeg tænker saaledes, men Tys gjør det, og jo mindre De derfor modsiges hende i saa Henseende, desbedre er det for den gode Forstaelses Skyld.“

„Og hvilke ere da Deres Tanker om en Indianers Eljebne i den anden Verden?“ spurgte Judith, som atter havde faaet Mælet.

„Al, min Pige, alt Andet, end det! Jeg er allfor god Christen til at vente noget saa jordist som Jagt og Fiskeri efter Døden; ei heller troer jeg, at der er een Manitu for Redbuden og en anden for det blege Ansigt. Man finder forskjellige Farver paa Jorden, som jo Enhver kan see, men man finder ikke forskjellige Naturer. Forskjellige Gaver, men kun een Natur.“

„Hvori ere da Gaver forskjellige fra Natur? Er ikke Naturen selv en Gave af Gud?“

„Ganske vist; det er vel og reesværdigt tænkt. Judith,

skjøndt Hovedtanken i sig selv er forkeert. En Natur er
 Skabningen selv; dens Lyster, Fornødenheder, Tanker og
 Følelser ere den alle medfødt. Denne Natur kan aldrig
 forandres i det Væsentlige, skjøndt den kan undergaae en vis
 Forøgelse eller Formindskelse. Gaver derimod hidrøre fra
 Omstændigheder. Sætter man et Menneske i en By, faaer
 han Bygaver; i en Koloni. Kolonigaver; i en Skov, Skov-
 gaver. En Soldat har Soldatergaver og en Missionair
 Prædikergaver. Alle disse vere og forøges, indtil de have lige-
 som befæstet Naturen, og undskyldte tusinde Handlinger og
 Tanker. Men Skabningen bliver i Grunden den samme,
 ligesom den Mand, der er iført Uniform, er den samme som
 den Mand, der er klædt i Skind. Klæderne bevirke en
 Forandring for Diet og maasse ogsaa for Opførselen, men
 ingen hos Mennesket. Heri ligger Undskyldningen for Ga-
 ver, eftersom man venter sig en anden Opførsel af den,
 som gaaer klædt i Silke og Atlas, end af den, som gaaer
 klædt i Hvergarn, skjøndt Herren, som ikke gjorde Klæderne,
 men derimod Skabningen selv, kun tager Hensyn til sit eget
 Værk. Dette er ikke den reueste Missionairlære, men kom-
 mer den dog saa nær, som det bebores for en hvid Mand.
 Af ja! Jeg havde mindst troet, at jeg skulde havde talt
 om saadanne Ting i Dag; men det er en af vere Svag-
 beder, at vi aldrig vide hvad der vil ske. Gaa et Die-
 blif over i Arken med mig, Judith; jeg ønsker at tale med
 Dem.

Judith adlød med en Beredvillighed, hun neppe kunde skjule. Efterat være fulgt med Jægeren ind i Kabytten, satte hun sig paa en Stol, medens den unge Mand hentede Hjortefælder, den Riffel, hun havde givet ham, ud fra en Krog og satte sig paa en anden Stol, med Geværet over sine Knæ. Efterat have vendt og dreiet det flere Gange og undersøgt Laasen og Kolben med et Slags kjærlig Omhu, lagde han det ned igjen og gik over til den Gjenstand, som havde bevæget ham til at begjære denne Samtale.

„Forstod jeg Dem rigtigt, Judith, saa sagde De, at De forærede mig denne Riffel,“ sagde han. „Jeg samtykkede i at modtage den, fordi et ungt Fruentimmer ikke kan have synderlig Brug for Skydegevær. Bøssen har et stort Navn og fortjener det og burde bæres af en eller anden bekjendt og sikker Haand, da det bedste Rygte jo kan fordærves ved skjodesløs og uforsigtig Dmgang.“

„Kan den være i bedre Hænder end de, hvori den nu befinder sig, Vildtskytte? Thomas Hutter feilede sjældent med den, og i Deres Hænder vilde den blive —“

„Den visse Død!“ udbrod Jægeren bende leende. „Jeg kjendte engang en Bxermand, som havde et Gevær, han havde givet det samme Navn; men det var ikke Andet, end Praleri; thi jeg har kjendt Delawarere, der vare ligesaa sikke med Bue og Pil paa fært Held. Imidlertid vil jeg ikke benegte mine Gaver — thi dette er en Gave og ikke Natur, Judith — men jeg vil ikke benegte mine

Gaver og indrømmer derfor, at Rislen ikke let kan befinde sig i bedre Hænder end nu. Men hvorlænge vil den vel blive i dem? Imellem os kan Sandbeden siges, skjøndt jeg nødigt vil have den bekjendt for Slangen og Tys; men til Dem kan jeg nok sige Sandbeden, eftersom Deres Kælelser sandsynligviis ikke ville blive martrede saaledes af den, som deres, der have kjendt mig længere og bedre. Hvorlænge vil jeg vel eie denne, eller nogen anden Kiffel? Det er et alvorligt Spørgsmaal at tænke paa, og skulde det skee, som er saa rimeligt, vilde Hjertesælde være uden Gier."

Judith hørte paa ham med tilsyneladende Fatning, skjøndt den indvertes Kamp var nærved at overvalde hende. Da hun imidlertid kjendte Wildtskyttens særegne Charakter, lykkedes det hende at synes rolig, skjøndt en Mand af hans Skarpindighed neppe vilde have kunnet undgaae at ordage de Sjælequaler, hvormed den unge Pige havde hørt paa hans Ord, dersom hans Dømmelsomhed ikke udelukkende havde været henvendt paa Rislen. Hendes store Selvbeberffelse satte hende imidlertid istand til at fortsætte Samtalen paa en Maade, som maatte stusse ham.

"Hvad vil De have mig til at gjøre med Geværret," spurgte hun, "dersom det skeer, som De synes at vente?"

"Det er netop det, jeg vilde tale med Dem om, Judith, det er netop det. Der er nu Obingachgoet, som skjøndt han er langt fra at være fuldkomment sikker med

en Riffel — thi det lykkes kun faa Rødhuder at blive det — dog fortjener al Agtelse og bestandigt gaaer fremad. Ikke desto mindre, han er min Ven og maaskee saa meget mere min Ven, som der aldrig kan opstaae nogen Uenighed imellem os, da hans Gaver ere røde og mine aldeles hvide. Du vilde jeg gjerne efterlade Slangen Hjortefælder, der som Noget skete, som vilde forbinde mig fra at gjøre Deres kostbare Gave Ære, Judith."

"Efterlad den til hvem De vil. Wildtskytte; Riflen er Deres egen og De kan gjøre med den, hvad De lyster; Chingachgoek skal faae den, dersom De ikke vender tilbage og fordrer den, hvis det er Deres Lulle."

"Er Hetty bleven taget paa Raad med i denne Sag? Giendomme gaae fra Forældrene til Børnene og ikke til et enkelt Barn."

"Grunder De Deres Ret paa den Lov, Wildtskytte, frugter jeg for, at Ingen af os kan gjøre Krav paa at være retmæssig Eier. Thomas Gutter var ikke mere Esthers, end han var Judiths Fader. Vi ere kun Judith og Esther og have intet andet Naarn."

"Det kan maaskee stemme overens med Loven, men kemmer ikke sunderligt overens med Fornuften, min Pige. Ifølge Familiestikkene ere Tingene Deres og her er Ingen, som kan modsig det. Naar Hetty blot vilde sige, at hun samtykkede, vilde jeg være aldeles rolig i denne Sag. Vel har Deres Søster hverken Deres Ejendoms eller For-

stand, Judith; men man bør stedsse vaage omhyggeligst over de meest Svagsindedes Vel og Rettigheder."

Pigen svarede ikke, men gik hen til et Vindue og kaldte paa sin Søster. Da Spørgsmaalet var blevet Henty forelagt, samtykkede hendes enfoldige og godmedige Natur villigt i at overdrage Vildstyttens fuldstændig Eiendomsret til den saa meget attraaede Niffel. Han syntes nu at være fuldkomment lykkelig, i det mindste for Siebliffet, og efter atter og atter at have undersøgt sit Klenodie, erklærede han, at han førend han tog bort vilde sætte dets Fortjenester paa en praktisk Prøve. Ingen Dreng kunde være ivrigere for at vise sin Trompets eller sin Flusbuens fortræffelige Gaensker, end denne ukunstlede Skovbygger var for at vise sin Niffels. Han vendte tilbage til Mat-formen og tog først Delawareren tilside, hvem han underrettede om, at dette heromte Gevær vilde blive hans, dersom noget Uværligt skulde møde ham selv.

"Det er nok en Grund for Dig, Slange, til at være forsigtig og ikke styrte Dig hovedkulds i Fare," tilføjede Jægeren; „thi det vil være en heel Scir for en Stamme at eie et Gevær som dette. Wingoerne ville blive grønne af Misundelse og, hvad mere er, ikke vore ubesindigt at nærme sig den Landsby, hvor de vide, at det opbevares. Pas derfor godt paa det, Delawarer, og husk paa, at Du nu skal vaage over en Ting, der har en levende Skabnings hele Vardi, uden at have nogen

af dens Feil. Dvs er og bør være Dig dyrebar, men Hjortefælder vil blive elsket og æret af hele Dit Folk."

"En Kiffel ligesom en anden, Wildtsfytte," svarede Indianeren paa Engelsk, da den Anden havde talt til ham i dette Sprog, og var ligesom lidt stødt over, at hans Ven havde sammenlignet hans Brud med et Gevær. "Alle gode; alle Træ og Jern. Kone dyrebar for Hjerte; Kiffel god til at skyde."

"Og hvad er en Mand i Etoven, naar han ikke har Noget at skyde med? — En ussel Enaresætter eller elendig Kofte: og Kurvemager, naar det kommer høit. En saadan Mand kan maaskee bakke Jorden og saae Korn og holde Sjæl og Legeme sammen, men han lærer aldrig de lækre Stykker af en Wildbrud at kjende, eller at skjelne en Bjerne fra en Bluffskinke. Kom, min Ven, en saadan Veilighed tilbyder sig maaskee aldrig mere og jeg har stor Lust til at prøve dette berømte Gevær. Du skal tage Din egen Kiffel og jeg vil sigte ganske skjedesløst med Hjortefælder, for at vi kunne lære nogle af dens kjemmelige Tyder at kjende."

Da dette Forslag tjente til at erlive bele Selskabets Tonker ved at give dem en anden Retning og derhos rimeligvis vilde afgive et ikke ubehageligt Resultat, vare Alle villige til at tiltræde det, og de unge Piger bentede Geværerne med en til Munterbed grændsende Hurtighed. Gutteres Kustammer var godt fersynet og indeholdt adskillige Kiff-

ler, der pleiede at staae ladte for steds at være færdige til at bruges i et pludseligt paakommende Tilfælde. Ved denne Leilighed var det kun nødvendigt at komme nyt Fængkrudt paa Vandet og dermed var ethvert Gevær i tjenstedygig Stand. Dette var snart gjort, da Alle hjalp til og Fruentimmerne var ligesaa erfarne i denne Deel af Forsvars-systemet som Mandfolkene.

„Nu ville vi begynde paa en beskeden Maade, Slange, og bruge gamle Toms daglige Redskaber først og derpaa gribe til Dit Raaben og Hjertesælde som Slutningsbemærkninger,“ sagde Wildtskytten, benrykt over atter at have faaet Raaben i Hænder og rede til at vise sin Færdighed. „Her er Fugle i Overflodighed baade paa og over Søen og de holde sig i den riistige Afstand, medens de svæve omkring Skytten. Siig Din Mening, Delawarer, og nævn det Kreatur, som Du vil gjøre bange. Der ligger en Dufand nærmest inde Dser paa og det er et Dyr, som begraver sig ved Glimtet og rimeligviis vil sætte baade Krudt og Pølse paa Prøve.“

Chingachgoek var en Mand af faa Ord. Ikke saa snart havde han faaet Lige paa Fuglen, før han sigtede og skød. Anden tykkede ved Glimtet og Kuglen seer uskedelig hen over Søen og ramte først Vandet nogle faa Fommer fra det Sted, hvor Fuglen nyligt havde svømmet. Wildtskytten lo paa en hjertelig og naturlig Maade, men satte sig tillige i en forberedende Stilling og iagttog nøie

den rolige Vandflade. Snart viste en mørk Plet sig og derpaa kom Anden op for at trække Reiret og rystede sine Vingler. Medens den var saaledes beskæftiget, seer en Kugle lige igjennem dens Brøst, saa at den vendte sig livløs om paa Ryggen. I det næste Dieblig sted Wildtstykten med Kolben af sin Riffel paa Platformen saa rolig, som om Intet var hændet, men lo dog paa sin eieudommelige Maade.

"Det var ingen synderlig Prove for Geværerne den!" sagde han, som om det var ham magtpaaliggende at forebygge et falsk Begreb om hans Fortjeneste. "Nei, det beviser ikke Noget, hverken for eller imod Riffelne, efter som Alt kom an paa Hurtighed med Haand og Die. Jeg overrumplede Fuglen, ellers var den maaskee dykket ned igjen, forend Kuglen havde naaet den. Men Slangen er for klog til at brøde sig om saadanne Kunstter, da han for lange siden er bleven vant til dem. Husker Du dengang, Hovding, da Du treede Dig saa sikker paa en Wildgaas og jeg pudsede den væk lige for Næsen af Dig med en Emule Kog? Men saadant Noget betyder Intet imellem Væner og unge Mennesker ville have deres Leier. Gi, her kommer netop en Fugl, vi kunne bruge; thi den er ligesaa god til Kjøkkenet som til Skive og Intet her gaar ulivilde, som kan benyttes paa den rigtige Maade. Der, længere med Nord, Delaware."

Den Eidskrænte saac i den angivne Retning og be-

mærkede snart en stor And, som i majestætiff No hvilede paa Vandet. I hine fjerne Dage, da saa saa Mennesser forstyrrede Orkenens Harmoni, vare alle de mindre Indsøer, hvoraf der findes saa mange i det Indre af Staten New York, Tilflugtssteder for Træffugle og denne Sø blev, ligesom de andre, fordum meget besøgt af alle Arter af Gænder, Gjørs og Maager. Ved Gutter's Ankomst blev Stedet forholdsviis tomt i Sammenligning med andre mere afsides og fjerne Indsøer, skjøndt dog nogle af hver Art vedbleve at søge det, ligesom de endnu gjøre. I dette Dieblif saaes over hundrede Fugle fra Kastelet, enten sove paa Vandet, eller vasse deres Fjer i det klare Element, men ingen af dem afgav et saa fordecelagtigt Waal som den, paa hvilken Wildtskytten havde gjort sin Ben ovmærksom. Chingachgoel sparede som sædvanligt sine Ord og skred til Handling. Denne Gang var hans Sigte omhyggeligere end før og hans Held større. Fuglens ene Vingeknuste og den slagrede skrigende ben ad Vandet og fjernede sig saaledes betydeligt fra sine Fjender.

"Den Fugl maa ikke vinges længere," sagde Wildtskytten i det Dieblif Fuglen søgte at fløve op, "og denne Riffler og dette Die skulde sørge for det."

Anden slagrede endnu bestandigt, da den dræbende Fugle indhentede den og stille Heredet fra Hælien ligeaa ulat, som om det var steet med en Dre. Iys havde tilfødt sig et dæmpet Fryderaab ved den unge Indianers

Held, men nu lod hun til at blive stødt og fornærmet over hans Vens større Færdighed. Hovdingen udstødte derimod det sædvanlige Udraab af Tilfredsbed og hans Smil viste, hvor høit han beundrede og hvor lidet han misundte.

„Bryd Dig aldrig om Pigen, Slange, bryd Dig ikke om hendes Følelser, der hverken kunne quæle, drukne, fælde eller forskjønne,“ sagde Wildtskytten leende. „Det er jo ganske naturligt, at en Kone bevæges ved sin Mand's Scir eller Nederlag, og I ere jo saa godt som Mand og Kone hvad Førdem og Venstab angaaer. Her er en Fugl ovenover os, som kan sætte Hevæerne paa Prøve; jeg udfordrer Dig paa et opadvendt Sigte og et flyvende Maal. Det er en virkelig Prøve, som udkræver baade en sikker Hilsel og et sikkert Die.“

Uf det Slags Drue, som erhvælde sig ved Vandet og leve af Fisk, vare adskillige tilstede og een svævede i en betydelig Høide ovenover Høtten, ventende graadigt paa Leilighed til at slaae ned, medens dens hungrige Unger rakte Hovederne op af en Rede, som saaes i den nøgne Top af en udgaaet Gran. Uvingachgoek rettede et nyt Hevæ med denne Fugl og skød, efter ombugetligt at have erprebet det gunstige Dieblil. En videre Kredsen end sædvanligt tilkjendegav, at Sendebudet var faret gjennem Luften i en ikke lang Afstand fra Fuglen, skjøndt den havde fejlet sit Maal. Wildtskotten, hvis Sigte var ligesaa sikkert som hurtigt, skød saasnart han var vis paa, at hans

Ben havde feilet, og det dybe Nedslag, som fulgte ovenpaa, lod det et Dieblif være uafgjort. om Ornen var truffen eller ikke. Skotten var imidlertid selv den Første til at indrømme sit Vanbeld, idet han opfordrede sin Ben til at tage en anden Ruffel; thi han kunde see paa Fuglen, at den havde i Sinde at forlade Stedet.

„Jeg fik den til at blinke, Slange, og jeg troer ogsaa, at dens Hjer bleve studsede, men den er endnu ikke bleven aareladt og denne gamle Muskedonner er heller ikke skiltet til et saa akkurat og hurtigt Sigte. Skynd Dig, Delawarer; nu har Du en bedre Bøsse og hent De Hjortefælder, Judith; thi her er en Veilighed til at prøve dens Fortjenester, dersom den har nogle!“

Den vaafulgte en almindelig Svænding, medens begge Medbeilere gjorde sig færdiae og de unge Paaer stode og ventede længselsfuldt paa Udfaldet. Ornen havde gjort en viid Rreds efter sit dybe Nedslag og svævede, efterat have arbeidet sig op igjen, atter ovenover Hytten i en endnu større Afstand, end før. Ghinaadgoel stirrede paa den, og blitrede Meget om Umuligheden af at ramme en Fugl i en saadan Høide og medens den holdt sig i næsten ledret Afstand fra Skotten. Men en dampet Mumlens fra Tus gav ham en pludselig Imprud og han skjed. Udfaldet viste, hvor rigtig han havde regnet, da Ornen ikke engang forandrede sin Flugt, men vedblev at seile rundt i sin luftige Rreds og saae ligesom foragteligt ned paa sine Fjender.

„Nu, Judith.“ raabte Vildstyttten leende med sunkende og henrykte Blikke, „nu skulle vi see, om Hjortefælder ikke ogsaa er Ornefælder! Gjør Plads, Slange, og vas paa, hvorledes jeg sigter; thi ved Opmærksomhed kan man lære Alt.“

Paa disse Ord fulgte et omhyggeligt Eigte, som gjentoges flere Gange, medens Ruglen vedblev at stige høiere og høiere. Derpaa kom Glimtet og Knaldet. Det rappe Sendebud foer op i Luften og i det næste Nieblit vendte Ruglen sig om paa Siden og kom svurtende ned, snart kampende med den ene og snart med den anden Vinge, undertiden hvirelende sig om i en Kredss og derpaa vassende fortvivlet med Vingerne, som om den var sig sit Saar bevidst, indtil den, efterat have beskrevet flere Girkler omkring Stedet, faldt tungt ned i den ene Ende af Arken. Ved at undersøge den døde Krov befandtes det, at Ruglen var trængt ind omtrent midtveis imellem den ene Vinge og Bryllbenet.

Tiende Kapitel.

Vi have begaaet en ubetænksom Ting, Slange; ja Judith, vi have begaaet en ubetænksom Ting ved at tage

et Liv af en ikke bedre Grund end Forkængelighed!" udbrød Wildtskotten, da Delawareren loftede det uhyre Dyr op vedvingerne, medens dets døende Dine fælede sig paa dets Kjender, saaledes som den Hjælpelese stedse stirrer paa sin Banemand. "Det havde bedre passet sig for to Drengene at store deres Lust paa en saa ubetænksom Maade, end for to Krigere paa Krigsskuden, selv om det var deres første. Til Straf vil jeg derfor ogsaa forlade Eder og naar jeg finder mig alene blandt de blodtørstige Wingoer, er det mere end rimeligt, at jeg vil faae Leilighed til at buske paa, at Livet er sødt, endog for Dyrene i Skoven og Fuglene i Luften. Der, Judith, der har De Hjertesælde, tog den igjen og gjemte den til en Anden, der bedre fortjener at eie et saadant Vaaben."

"Jeg kjender Ingen, som fortjener den saa godt som De, Wildtskotte," svarede den unge Pige hastigt; "kun De skal have Pistolen."

"Kom det kun an paa Færdighed, kunde De maaskee have Hiet, min Pige; men vi burde ligesaa vel vide, naar vi skulle bruge et Væbner, som hvoreledes vi skulle bruge det. Det synes ikke, at jeg endnu har lært den første Pligt; bebold derfor Væbneret til jeg har lært den. Svnet af en døende og lidende Skabning, selv om det kun er en Fugl, er værre gærlige Tanker hos den, som ikke veed, hvor snart hans Time kan komme, og som er temmelig vis paa, at den vil komme før end Solen gaar ned; jeg vilde give al min forkængelige Følelse og

Glæde over Haand og Die til, at denne stakkels Dren atter befandt sig i sin Rede hos sine Unger, lovprisende Herren, for saavidt vi kunne vide det, for Sundhed og Styrke."

Tilhørerne forstummede ved dette pludselige Beviis paa Unger hos Jægeren og det ovenifjobet i Anledning af en saa almindelig Svagbed, at Menneffene sjeldent standse for at overveie de Følger eller legemlige Lidelser, den kan paaføre den Uskyldige og Hjælpelese. Deiawareren forstod det Sagte, skjøndt han neppe forstod den Følelse, som havde foranlediget Ordene, og for at overbugge Knuden trak han sin skarpe Kniv ud af Skeden og skilte den Lidendes Hoved fra Kroppen.

"Hvad gjør ikke Magten!" vedblev Jægeren. "Du bvoer farligt er det ikke at have den og ikke forstaae at bruge den! Det er intet Under, Judith, at de Store saa ofte swige deres Pligter, naar selv de Smaa og de Ringre have endt ved at gjøre det, der er Ret, og ikke gjøre det, der er Uret. Og hverledes fører ikke den ene slatte Gjering den anden med sig! Dersom det ikke var for min Orkens Skyld, som snart maa bringe mig tilbage til Min-gørerne, vilde jeg evsøge denne Fugls Rede, om jeg saa skulde trække om i Skovene i hele fjorten Dage — skjøndt en Drnerede snart er funden af den, der forstaaer sig paa Fuglens Natur — men jeg vilde hellere trække omkring i

sjorten Dage, end ikke finde den, bare for ogsaa at befrie Ungerne fra deres Lvide."

"Det glæder mig at høre Dem tale saaledes, Bildtskytte," sagde Hetty, "og Gud vil snarere erindre Deres Bedrovelse over det, De har gjort, end den syndige Handling selv. Medens De var isærd med at skyde, syntes jeg nok, at det var Sundt at dræbe uskyldige Fugle, og jeg vilde ogsaa have sagt det til Dem; men jeg veed ikke, hvorledes det gik, jeg var saa nysgjerrig efter at see, om De kunde træffe en Orn i saa stor en Hvide, at jeg reent glemte at tale, til Ulykken var skeet."

"Det er det, det er det netop, min gode Hetty. Vi kunne Alle indsee vere Feil og Bildfarelser, naar det er for sildigt at raade Bod paa dem! Imidlertid er jeg dog glad ved, at De ikke talte; thi jeg troer ikke, at et Par Ord vilde have standiet mig i det Dieblik, og derfor staaer Synden nu i sin Nægenbed, uden at være bleven forøget med uændsede Lysfordringer til at lade den være. Ja, ja, bitre Tanker ere tunge at bære til alle Tider, men der gives Tider, paa hvilke de ere tungere, end paa andre"

Medens Bildtskotten bengav sig til disse Følelser, der vare saa naturlige for ham og stemmede saa noie overens med hans ubildede og rigtige Grundsatninger, drømte han mindst om, at den Feil, han var tilboielig til at bedømme saa strengt, ved en Styrelse af det uransagelige Forsyn, som saa ensformigt og dog saa gaadesfuldt skjuler

alle Begivenheder med dets Skæppe, skulde blive Midlet til at bestemme hans jordiske Skjebne. Det vilde være for tidligt at berette Maaden, hvorpaa, og Diebliffet, da han skulde føle Virkningen af denne Mellemkomst, men begge Dele ville vise sig i de følgende Kapitler. Hvad nu den unge Mand angik, saa forlod han langsomt Arken som et Menneske, der sørger over sine Misgjæringer, og satte sig stiltiende paa Platformen. Imidlertid var Eelen kommen noget høiere op og Synet af den bestemte ham i Forening med hans nærværende Følelser til at tage bort. Saasnart Delawareren havde erfaret sin Vens Henføgt, gjorde han Kaneen istand, medens Tys beskjæftigede sig med at træffe de ubetydelige Foranstaltninger, der vare nødvendige til hans Bequemmelighed. Alt dette skete uden Bestræbelse for at vække Opføgt, men paa en Maade, som gjorde Bildtskøtten fuldkomment bekjendt med og ligesaa tilboielig til at sætte Priis paa Bevæggrunden. Da Alt var færdigt, begave de sig Begge igjen hen til Judith og Hetty, af hvilke Ingen havde roret sig fra det Sted, hvor den unge Jæger sad.

„De bedste Venner maa ofte skilles,“ begyndte denne, da han saar, at hele Selskabet havde flokket sig omkring ham. „Ja, Vennskab kan ikke forandre Forsynets Væie og hvorledes vi end ere tilmede, maa vi dog skilles. Jeg har ofte tænkt, at der gives Diebliffe, da vore Dred blive længere i Sjælen, end ellers, og et Raad bliver erindret, fordi det ikke er rimeligt, at den Mund, som har givet det, vil

komme til at give det mere. Ingen veed, hvad der skal skee her i Verden, og derfor er det godt, at Venner skilles ad med den Tanke, at Skilsmisien kan blive lang, for at de kunne sige hinanden nogle Ord i Venlighed ligesom til et Slags Mindegave. Naar I Alle paa Een nær ville gaae ind i Arken, vil jeg tale med den Ene af Eder efter den Anden og, hvad mere er, høre paa hvad I have at sige mig; thi det er en daarlig Raadgiver, der ikke ligesaa godt vil tage som give."

Saa snart den Talendes Mening var bleven forstaaet, begave de to Indianere sig strax bort, saaledes som han havde ønsket, hvorimod begge Søstrene endnu bleve staaende ved Siden af den unge Mand. Et Blik af Vildtskytten opfordrede Judith til at forklare sig.

"De kan tale med Herten, medens De gaaer i Land," sagde hun hastigt; "jeg vil, hun skal ledsage Dem til Kysten."

"Er det klogt, Judith? Vel er et fragt Sind en stor Beskyttelse blandt Rodbuder under almindelige Omstændigheder; men naar deres Blod er i Kog og de ere opsatte paa at tage Hoven, saa er det vanskeligt at sige, hvad der vil skee. Desuden —"

"Hvad var det, De vilde sige, Vildtskytte?" spurgte Judith, hvis Blidhed i Stemme og Bæsen grændsede meget nær til Dumbet, skøndt hun kæmpede haardt for at sue sine Beleller og sin Frygt

„Na, ikke Andet, end at der gives Syn og Gjærnit-
ger, som det var bedre, at ikke engang en Person, der er
saa lidet begavet med Forstand og Sukommelse som Hetty,
blev Vidne til. Derfor vilde De gjøre vel i, Judith, at
lade mig gaae i Land alene, og beholde deres Søster
hos Dem.“

„Vær ikke bange for min Skyld, Wildtskytte,“ udbrød
Hetty, som fattede nok af Samtalen til at følge den i
dens Almindelighed; „jeg er svagsindet og det, siger man
jo, er en Undskyldning for at gaae omkring overalt, og
brød det ikke vil undskyldes, vil blive overseet paa Grund
af Bibelen, som jeg stedse bærer hos mig. Det er forun-
derligt, Judith, hvor alle Slags Mennesker, Enarsættere
og Jægere, røde og hvide Mand, Wingoer og Delawarere
are og frugte Bibelen.“

„Jeg tror ikke, at Du har mindste Grund til at
være bange for en Hornormelse, Hetty,“ svarede Søsteren,
„og jeg forlanger derfor, at Du følger med vor Ven til
Hurenernes Leier. Din Nærvarrelse der kan ikke skade, ikke
engang Dig selv, og kan maaske blive Wildtskytten til stor
Nytte.“

„Dette er intet Dieblif til at tvistes i og følg der-
for Deres eget Hoved, Judith,“ svarede den unge Mand.
„Gjør Dem færdig, Hetty, og gaae i Kanoen, for jeg har
nogle saa Alifedsord at sige Deres Søster, som det ikke kan
nytte Dem noget at høre.“

Judith og Wildtskytten forbleve fause, indtil Getty havde ladet dem blive ene, hvorpaa Jægeren ørtog Themaet, som om det havde været en ganske almindelig Begivenhed og paa en fuldkomment rolig Maade.

"De Ord, der blive sagte ved en Skilsmisse og som maaskee ere de sidste, man faaer at høre af en Ven, blive ikke saa let glemte," gjentog han, "og derfor, Judith, agter jeg at tale til Dem som en Broder, eftersom jeg ikke er gammel nok til at være Deres Fader. For det Første ønsker jeg at advare Dem mod Deres Fjender, hvoraf to kunne siges at følge Dem lige i Halsene og omringe Dem hvor De gaaer. Den Første er et ualmindeligt smukt Udvortes, hvilket er en ligesaa farlig Fjende for visse unge Fruentimmer, som en heel Stamme Mingoer kunde blive, og som øvsfordrer til stor Narvaagenbed, ikke for at beundre og lovprise, men for at være mistroisk og at overlifte. Ja, et smukt Udvortes kan blive overliftet og reent ud narret. For at kunne det, bebever De kun at bukke paa, at det smelter ligesom Enee, og naar det først er borte, kommer det ikke igjen. Værstiderne komme og gaae, Judith, og have vi Vinter med Uveir og Eneefog og Foraar med Nattefrost og bladløse Træer, saa have vi ogsaa Sommer med Solskin og klar Himmel og Efteraar med dets Frugter og et Klædeken udbreidt over Skoven, som ingen Kjobstad-dame kunde støve er i alle Krambedet i Amerika. Jorden dreier sig uafsladeligt rundt og Guds Gøthed bringer det

Behagelige tilbage, naar vi have haart nok af det Ubeba-
gelige. Men saaledes forholder det sig ikke med et smukt Ud-
vortes. Det bliver laant paa en kort Tid i Ungdommen
for at blive brugt, men ikke misbrugt, og da jeg aldrig
har truffet noget ungt Fruentimmer, imod hvem Forsynet
har været saa miskundeligt i den Henseende, som imod Dem,
Judith, saa opfordrer jeg Dem, som om det var med mit
sidste Mandedræt, til at vogte Dem for Fjenden, en Ven
eller en Fjende, alt eftersom vi benytte Gaven."

Det var saa kjærkomment for Judith at høre denne
utvetydige Erkjendelse af hendes personlige Indsigbeder, at
Meget vilde være blevet den Mand, som aflagde den, til-
givet, han være saa hvem han vilde. Men i dette Die-
blik og paa Grund af en langt bedre Koelise vilde Wildt-
skytten umuligt have kunnet fornærme hende for Alvor og
hun hørte paa ham med en Saalmodighed, som det vilde
have valet hendes Harmes at have hørt forudsige ette Dage
iforveien.

"Jeg fattet Deres Mening, Wildtskytte," svarede den
unge Pige med en Blidhed og Ydmyghed, som forundrede
hendes Tilhører en Emule, "og jeg haaber at være istand
til at benytte den. Men De har kun nævnt den Gne af
de Fjender, jeg har at befrygte; hvo eller hvad er den
Anden? "

"Jeg mærker, at den Anden allerede begynder at vige
for Deres egen sunde Fornuft og Dommeffraft, Judith;

ja, den er ikke saa farlig, som jeg troede. Men da jeg nu har bragt Sagen paa Bane, er det ligesaa godt, at jeg bringer den til Ende som en ærlig Mand. Den første Kjende, De maa tage Dem i Agt for, er, som jeg allerede har sagt, et ualmindeligt smukt Udvortes, og den Anden er en ualmindelig Kundskab om denne Omstændighed. Er den Første stem, gjør den Anden paa ingen Maaade Sagen bedre for saavidt Sikkerhed og Sindsro angaaer."

Det vil ikke være let at sige, hvor meget længere den unge Mand vilde være vedbleven paa denne ligefremme og umistretste, men velmeente Maaade, dersom han ikke var bleven afbrudt ved, at hans Tilhørerinde brast i Graad og gav efter for et Udbrud af Kærlig, der var saa meget desto bestigere, som det var blevet undertrykt med saa megen Viole. I Begyndelsen var hendes Hulken saa voldsom og ubetvingelig, at Vildtskotten blev lidt forstrækket, og han angrede i høieste Grad hvad han havde gjort, saasnart han opdagede, at hans Ord havde frembragt en langt større Virkning, end han havde ventet. Endog de Strenge og Fordringsfulde formildes i Almindelighed ved Kjendetegnene paa Sønderknuselse men Vildtskottens Natur behøvede ikke saa stærke Beviser paa en levende Kærlig for at gjøre ham ligesaa angergiven som den unæ Vige selv. Han soer op, som om en Dyle havde bidt ham, og Moderens Høst, naar hun troster sit Barn, kunde neppe være blidere, eller mere overtalende, end Tønnen i hans Stemme var, medens han

nu tilkjendegav sin Fortrydelse over at være gaaet saa vidt."

"Det var vel meent, Judith," sagde han, "men det var ikke min Agt at saare Deres Følelser saa meget. Jeg er gaaet for vidt med mit Raad, seer jeg, ja, det har jeg gjort og jeg beder Dem om Tilgivelse derfor. Venstab er en slem Ting! Undertiden bebrejder det os, at vi ikke have gjort nok, og til andre Tider igjen taler det i stærke Ord, som om vi have gjort for meget. Men hvorledes det nu er, saa tilstaaer jeg, at jeg har gjort for meget af det, og da jeg har en sand og stor Agtelse for Dem, saa glæder det mig at sige det, eftersom det viser, hvor meget bedre De er, end jeg i min Forkængelighed og Indbildstthed vilde gjøre Dem til."

Judith tog nu Hænderne fra Ansigtet, hendes Taa-
rer vare standsede og hun fremviste nu et saa indtagende
Ansigt med et Smil, som endog gjorde det straalende, at
den unge Mand et Dieblit stirrede paa hende med maalles
Henrykkelse.

"Siig ikke mere, Wildtskutte," faldt hun hom ba-
stigt i Ordet, "det smertes mig at høre Dem gjøre Dem
selv Bebreidelser. Jeg kjender min egen Svagbed saa me-
get desto bedre nu, da jeg seer, at De har opdaget den;
Lærdemmen skal, saa bitter jeg ogsaa sandt den ser et
Dieblit, ikke blive glemt. Vi ville ikke tale mere om
disse Ting; thi jeg føler mig ikke stærk nok dertil og jeg

vilde nødtigt, at Delawareren, Ivs eller Getty skulde bemærke min Svagbed. Farvel, Bildtskytte; Gud velsigne og beskytte Dem, saa sandt Deres ærlige Hjerte fortjener Belsignelse og Beskyttelse og som jeg maa tree, at han vil."

Judith havde for saavidt tilbagevundet den Overlegenhed, som egentligen tilkom hendes bedre Opdragelse, hoie Mand og sjeldne personlige Fuldkommenheder, at hun bevarede det Herredomme, som hun saaledes ved et Tilfælde havde erhvervet, og forebyggede enhver Fornyelse af den Samtale, der var bleven afbrudt ligesaa eiendommeligt, som den var bleven begyndt. Den unge Mand led hende raade sig selv i enhver Henicende og da hun trykkede hans Haand imellem begge sine, gjorde han ingen Modstand, men fandt sig ligesaa roligt og fuldkomment saa naturligt i denne Huldning, som en Kvorste vilde have medtaget en lignende Tribut af sin Underkvaat, eller en Elskerinde af sin Keiler. Bevægelsen havde overgaaet den unge Piges hele Naavn med Redme og hendes Ekjonhed havde aldrig været mere lovende, end da hun tilkastede Ingligen et Afstedsblik. Dette Blik var fuldt af Bekymring, Deeltagelse og om Medlidenhed. Etar efter foer hun ind i Hytten og saaes ikke mere, uagtet hun talte til Ivs gennem et Vindue for at underrette hende om, at deres Ventede paa hendes Komme.

"Du er beljendt nok med Redbud-Natur og Redbud-Elske, Rab ta! Woh, til at begribe den Stilling,

hvori jeg befinder mig paa Grund af denne Orlov," be-
 gyndte Tægeren paa Delawariff, saasnart den taalmodige
 og beskedne unge Pige af dette Følk havde indfundet sig
 ved hans Side, "og Du vil derfor beelt vel kunne indsee,
 hvor lidet rimeligt det er, at jeg nogensinde vil komme
 til at tale med Dig igjen. Jeg har kun Lidet at sige,
 men dette Lidet kommer deraf, at jeg har levet blandt
 Dit Følk og har iagttaget og lagt Mærke til dets Skikke.
 En Qvindes Liv er i bedste Fald besværligt, men endssjøndt
 jeg ikke har nogen baardnasket Fordom til Fordeel for
 mit eget Følk, maa jeg dog tilstaae, at det er besværligere
 iblandt de røde Mænd, end iblandt de blege Ansigter. Det
 er et Punkt, hvoraf de Christne med Rette kunne være
 stolte, hvis Stoltbed overhovedet kan ansees at være dri-
 stelig, hvilket jeg dog neppe tror, at den kan. Men
 hvorledes det nu end gaaer, saa have alle Qvinder deres
 Piøvelser. De røde Fruentimmer saae dem paa hvad jeg
 vilde kalde den naturlige Maade, medens de hvide rammes
 af dem ligesom ved Indpodning. Vær Din Byrde somme-
 ligt, Tys, og husk paa, at om den ogsaa er lidt tung,
 saa er den dog meget lettere, end de fleste indianiske Fruen-
 timmers. Jeg kjender Slangen godt, saadan hvad jeg kal-
 der rigtigt af Hjertet, og han vil aldrig blive en Tyrant
 imod Nogen, han holder af, i hvor vel han nok venter at blive
 behandlet som en mobilant Hovding. Der vil sagtens
 blive stysfulde Dage i Eders Hytte, thi de indtræffe under

alle Skikke og iblandt alle Felkeslag, men naar man kun holder Vinduet til Hjertet aabent, vil Solfinnet stedse faae Plads til at komme ind. Du nedstammer selv fra en stor Slægt og det gjør Chingachgoek med. Det er ikke meget sandsynligt, at nogen af Eder nogeninde vil glemme den Omstændighed og gjøre Noget, der vilde volde Eders Korfædre Skam. Ikke desto mindre er Kjærlighed en svæd Plante og trives aldrig længe, naar den vandes med Taarer. Lad Jorden omkring Eders ægteskabelige Lykke blive vædet af Omhedens Dug "

"Min blege Broder er meget klog; Hvad skal miædes Alt det, som hans Wiisdom siger vende."

"Det er fornuftigt og qvindeligt, Tus. Et aabent Ore ser gode Raad og en kraftig Willie til at følge dem ere en Qvindes største Beskuttelse. Og bed nu Slangen at komme ud og tale med mig et Dicklik og tag alle mine bedste Ønsker og Bønner med Dig. Jeg skal tænke paa Dig, Tus, og Din tilkommende Husbond, lad saa komme hvad der vil, og stedie ønske det Bedste for Eder her og i den anden Verden, enten den nu bliver ester India- nernes Foreskillinger eller de Skriftnes Værdomme."

Tus udgjød ingen Taarer ved Skilsmisjen. Hun opretboldtes af den høie Bestemtbed hos den, der havde afgjort hendes Skjæbne, men hendes sorte Dine tindrede af de Kølleser, der glødede inden i hende, og hendes smukke Ansigt straaled af et Udtryk af fast Willie, der stod i en

salsom Modsatning til dets sædvanlige Blidhed. Det varede kun en Minut, inden Delawareren nærmede sig sin Ven med en Indianers lette, lydlose Fjed.

„Kom herhen, Slange, her kunne vi ikke saa godt sees af Fruentimmerne,“ begyndte Wildtstyttten; „thi jeg har Udskilligt at sige, som de ikke maa ahne og endnu mindre høre. Du er altfor velbekjendt med Bessaffenheden af Orlov og Mingoer til at naere nogen Tvivl eller Uvisshed om det, der rimeligviis vil skee, naar jeg kommer tilbage til Leiren. I saa Henseende ville nogle saa Ord være mere end nok. For det Første, Høding, vil jeg tale lidt om Tys og den Maade, hvorpaa I røde Mænd behandle Eders Hustruer. Det er sagtens overensstemmende med Eders Folks Gaver, at Qvinderne skulle arbejde og Mændene jage; men der er Maade med Alt. Hvad nu Jagten angaaer, saa indseer jeg ikke, at der er nogensembellig god Grund til at sætte Grændser for den, men Tys er af en altfor god Stamme til at slide og slæbe som et almindeligt Trakdyr. En Mand med Dine Grner og Din Stilling kan aldrig komme til at trænge til Mais eller Kartofler eller Noget af det, som Marken yder, og jeg haaber derfor, at ingen af Dine Kener nogeninde vil faae Halken ibænde. Du veed, at jeg ikke er nogen reen Digger og Alt det, jeg eier, hvad enten det nu er Krudt og Rugler, Skind, Vaaben, eller Kattuner, skienker jeg Tys, dersom jeg ikke ved Sommerens Udlob kommer til-

bage og forlanger det igjen. Det kan udstyre Pigen og kjøbe Arbeide for bende for en lang Tid. Jeg behøver sagtens ikke bede Dig at elste dette unge Fruentimmer; thi det gjør Du allerede, og den, som Manden virkelig elsker, vil han efter al Himelighed ogsaa være om over. Ikke desto mindre kan det aldrig skade at sige, at ventlige Ord aldrig nage, hvorimod haarde Ord gjøre det. Jeg veed, at Du er en Mand, Slange, som er mindre tilbøielig til at tale i sin egen Hylte, end ved Raadsforsamlingsbaalet; men vi have Alle vere Siebliske, hvori vi kunne glemme os selv, og venlig Tale og venlig Adfærd bidrage vidunderligt til at bevare Freden baade i et Huus og paa Jagten."

"Mine Øren ere aabne," svarede Delawareren alvorligt, "min Broders Ord ere trængte saa langt ind, at de ikke kunne falde ud igjen. De ere ligesom Ringe, der ingen Ende have og ikke kunne tabes. Lad ham tale videre; Drosselens Sang og en Vens Kest kjede aldrig."

"Ja, jeg vil sige lidt mere endnu, Hovding, men Du vil ser vert gamle Kammeratsskabs Skuld tilgive, om det nu bliver om mig selv. Dersom det værste skeer, vil der sandsynligvis ikke blive stort Andet end Alse tilbage af mig, og derfor vil en Grav være overflødig og kun en Korfængeliabed. I saa Henseende er jeg ikke meget egen, skjøndt det maaste kunde være ganske godt at see til Bunken, og skulde der findes nogle Bæen eller Løvninger, vilde det være sømmeligere at samle dem sammen og be-

grave dem, end at lade dem ligge for at blive gnavede af bylende Ulve. Saadanne Ting gjøre i Grunden ikke stort til Sagen, men Mænd af hvidt Blod og kristelige Følelser have dog en Gave for Grave."

"Det skal skee som min Broder siger," svarede Indianeren alvorligt. „Hvis hans Sjæl er fuld, saa lad ham tomme den i en Vens Bryst."

"Tak, Slange; min Sjæl er let nok; ja, den er taaligt let. Rigtignok opstaaer der Tanker, som jeg ellers ikke pleier at mærke noget til, men ved at kæmpe imod negle og lade andre faae Lust, kommer Alting dog i Nijstighed tilsidst. Men der er dog een Ting, Hovding, som forekommer mig at være urimelig og imod Naturen, uagtet Missionairerne lige, at det er sandt, og da de ere af min egen Farve og Religion, føler jeg mig forpligtet til at troe dem. De sige, at en Indianer kan vine og martre Legemet efter hans Hjertes Lust og Skalsere og sender Sjøere og brænde det og udøve alle sine Kunster og Djævelskaber paa det, til der ikke er Andet tilbage end Aske, og at denne kan adspredes for alle Himlens fire Vinde, men naar Guds Trompet klinger, skal Alt blive samlet igjen og Manden staae op i sit Kjød som den samme Skabning med Hensyn til Udseende, om ikke med Hensyn til Følelser, som han var tilførn, inden han blev misbandlet!

„Missionairerne ere gode Mænd; de mene det godt," svarede Delawareren befligt; „de ere ikke store Løyer. De

troe Alt det, de sige, Wildtsfotte; det er ingen Grund, hvorfor Krigere og Talere skulde være lutter Dre. Naar Obingachgoef seer Tamenunds Fader staae med sin Skalp og sin Maling og sin Krigertok, da vil han troe Missionairerne."

"Alt see er at troe, det er vistnok, at ja, og Negle af os kunne faae disse Ting at see forend vi tænke det. Jeg forstaaer Din Mening angaaende Tamenunds Fader, Slange, og den Tanke ligger nær for Haanden. Tamenund er nu en gammel Mand, sagtens paa de Fjirs eller saa, og hans Fader blev skælveret og viint og brandt, da den nuværende Prophet var en Ungling. Ja, kunde man faae det at see, saa vilde det ikke være saa vanskeligt at troe Alt det, Missionairerne sige. Men jeg er dog nu alligevel ikke imod deres Mening; thi Du maa vide, Slange, at Gibrændemmens store Grundsetning er at troe uden at see, og en Mand bør steds rette sig efter sin Religion og sine Grundsetninger, lad dem saa være hvilke de ville."

"Det er forunderligt af en vis Nation," sagde Delawareren med Gittertryk. "Den røde Mand seer neie til, ser at han kan see og forstaae."

Ja, det klinger rimeligt nok og bebager den menneskelige Stelbed, men det er dog ikke saa dybt, som det synes. Derimod vi kunde forstaae Alt det, vi see, Slange, vilde det ikke alene være Forstand, men ogsaa Sikkerhed i at negle at troe det, som vi maatte finde uferstaeligt;

men naar der gives saa mange Ting, hvorefter det kan siges, at vi slet Intet vide, saa vitter det kun lidt og er tillige uforstandigt at gjøre Vanskeligheder i nogen enkelt Henseende. For min Deel, Delawarer, have alle mine Tanter været henvendte paa Wildtet, medens vi som Drengene færdedes paa Jagt og Speideri. Og mangen en Time har jeg ogsaa tilbragt bebageligt med hvad mit Felt kalder Betragtninger. Ved saadanne Leiligheder er Aanden virksom, skjøndt Legemet synes træt og dorst. En aaben Vlet paa en Bjergsfrønt, hvorfra der høves en vidt Udsligt over Himmel og Jord, er et meget passende Sted, hvor et Menneske kan faae et rigtigt Begreb om Mianitus Magt og sin egen Lidenhed. Til saadanne Tider er man ikke meget tilbøielig til at finde Noget at udsætte paa enkelte smaa Vanskeligheder ved at begribe, da der gives saa mange flere, som skjule dem. Jeg faaer let ved at træde til saadanne Tider og naar Herren har skabt Mennesket af Jord, som man siger, at der staaer skrevet i Bibelen, og derpaa forvandler det til Steen efter Døden, saa ser jeg ingen stor Vanskelighed ved at bringe det tilbage igjen i Legemet, om der ogsaa ikke var blevet Andet end Afte tilbage af det. Disse Ting gaae over vor Forstand, om ogsaa vor Kølelse er aaben for dem, som den er. Men af alle Værdemene, Slange, forureliges og vrages mit Sind meest af den, som siger, at et blegt Ansigt gaaer til een Himmel og en Hødbud til en anden; den kan maastee adstille

dem i Døden, som have levet saa meget sammen og holdt saa meget af hinanden i Live!"

"Lære Missionairerne deres hvide Brødre at troe, at det er saaledes?" spurgte Indianeren med høitideligt Alvor. "Delawarerne troe, at de gode Mand og tapre Krigere skulle jage med hinanden i de samme fjellige Skove, uanset til hvilken Stamme de høre; men at alle de uretfærdige og feige Indianere skulde luffe omkring med Hundene og Ulvene for at skaffe Vildt til deres Hytter."

"Ja, det er forunderligt, hvor mange Begreber Menneskene have om Lykke og Glædelighed i det andet Liv!" udbrod Jægeren, henreven af sine egne Tankers Magt. "Noale troe paa Ild og Luer og Andre antage, at Strafpen bestaaer i at spise med Hunde og Ulve. Saa gives der dem, som indbilde sig, at Himlen ikke er andet end Ufuldelsen af deres egne jordiske Længster, medens Andre troe, at den er lutter Guld og skinnende Lys! Nu vel, jeg har mange egne Tanker i den Henseende, Slange, og de ere disse. Naar jeg har bandet urigtigt, har jeg i Almindelighed fundet, at det kom af en eller anden Blindhed i Aanden, som skjulte det Rigtige, og naar Synet vendte tilbage, saa kom ogsaa Sorgen og Fortrydelsen. Nu antager jeg, at naar Legemet efter Døden er blevet lagt tilside, eller, hvis det overbevedet bliver brugt til Noget, er rensket og uden Ultraaer, saa ser Aanden alle Ting i deres rette Lys og bliver aldrig blind for Sandhed og

Retfærdighed. Er dette Tilfældet, saa sees Alt det, der er skeet i Livet, ligesaa tydeligt, som Solen sees ved Middags-
tid; det Gode bringer Glæde, hvorimod det Onde bringer
Sorg. Der er intet Ufernuftigt deri, men det stemmer
overens med ethvert Menneskes Erfaring."

"Jeg tænkte, at de blege Ansigter troede, at alle Men-
nesker vare onde; hvu har da nogeninde kunnet finde
den hvide Mands Himmel?"

"Det er sindrigt, men passer ikke med Missionærer-
nes Lære. Du bliver nok døbt engang, det tvivler jeg ikke
paa, og saa vil Alt blive Dig klart. Du maa vide, Elange,
at der er skeet en stor Frelsens Gjerning, som med Guds
Hjælp vil sætte alle Menneskene istand til at faae Tilgivelse
for deres Sunder, og det er Hovedpunktet i den hvide
Mands Religion. Jeg kan nu ikke orholde mig for at
tale mere med Dig om den Sag; thi Hetty er i Kaneen
og min Orlov kalder mig bort; men den Tid kommer nok,
haaber jeg, da Du vil føle disse Ting; thi naar Alt
kommer til Alt, maa de snarere føles en forstaaes. Al
ja! Nu vel, Delawarer, der er min Haand Du veed
det er en Mens og vil trykke den som en saadan, skjendt
den ikke har gjort Dig balet saa meget Gode, som dens
Giermand vilde ønske, at den havde gjort."

Indianeren greb den fremrakte Haand og besvarede
varmt dens Tryk. Idet han derpaa saldt tilbage til sit
tillærte stoiske Væsen, som saa Mange ansee for medfødt

Pigegyldighed, indestlattede han sig i sig selv og lavede sig til at skilles fra sin Ven med Værdighed. Vildtskysten var derimod mere naturlig og vilde ikke have brudt sig om at give sine Følelser Luft, naar ikke Judiths Ord og Udsæd for kort siden havde indgydt ham en vis hemmelig, skjønt ubestemt Frygt for et Dyrin. Han var altfor beskeden til at tænke sig Sandheden med Hensyn til denne skønne Piges virkelige Følelser, medens han derhos var for skarpsindig til ikke at have bemærket den Kamp, hun havde kæmpet med sig selv og som saa ofte havde været saare nær ved at rebe hende. Et noget Usædvanligt skjultes i hendes Bryst, forekom ham tydeligt nok, og en mandig Delikatesse, som vilde have gjort den høieste Grad af menneskelig Dannelselse Væd, affrækkede ham fra enhver Blettelse af hendes Hemmelighed, som siden maaskee vilde have fortrudt den unge Pige. Han besluttede derfor at tage eort strax og det uden flere Ytringer af Følelse enten af ham selv eller Andre.

„Gud velsigne Dig, Slange! Gud velsigne Dig!“ raabte Jageren, idet Kaneen stødte fra Platiormen. „Kun Din Manitu og min Gud vide, naar og hvor vi atter skulle mødes! jeg vil ansee det for en stor Lykkelighed og en rigelig Løn for den Smule Gødt, jeg maaskee har gjort her paa Jorden, dersom det maa blive os tilladt at gjenkjende og omgaaes hinanden i det andet Liv, saaledes som vi have gjort det i disse deilige Skove.“

Chingachgook vinkede med Haanden. Idet han traf det tynde Teppe, han gik med, sammen over sit Hoved, ligesom en Homer, der vilde skjult sin Sorg i sin Toga, begav han sig langsemt ind i Arken for i Ensombed at overgive sig til sin Bedrøvelse og sine Grublerier. Vildtskotten aabnede ikke Munden, førend Kanoen var kommen Halvveien til Land. Da opbrød han pludseligt at roe ved et Udbrud af Hettys blide, melediste Stemme.

„Hvorfor vender De tilbage til Huronerne, Vildtskotte? svurgte Pigen. „Man siger, at jeg er svagfindet, og saadanne gjere de aldrig Kertrød; men De har ligesaa megen Forstand som Hurry Hairy og mere til. troer Judith, skøndt jeg ikke indseer, hvorledes det kan gaae til.“

„Ak, Hetty, førend vi lande, maa jeg snakke lidt med Dem, Barn, og det ovenkjøbet om Ting, der især angaae Deres eget Bedste. Hold op at roe, eller sat belere, for at Wingoerne ikke skulle troe, at vi stille Hovederne sammen og opvinde Rånker, Pagaien gaaffe let i Vandet og giv Kanoen en Emule Fart og ikke mere. Det er netop Rasket og Farten; jeg seer, at De er nem nok til at forstille Dem og kunde bruges ved en Krigslift, dersom det var lovligt nu at benytte en saadan — det er netop Rasket og Farten! Ak ja! Bedrageri og en falsk Tunge ere slemme Ting og aldeles usømmelige for vor Fart, Hetty; men det er en Lyst og en Glæde at overlise en Indianer i en lovlig Krig. Min Bei har været fort

og vil rimeligviis snart være endt; men jeg kan see, at en Krigers Sti ikke altid gaaer imellem Torne og Vanskeligheder. Krigsstien har ogsaa sin lyse Side, ligesom de fleste andre Ting, naar vi kun have Klogskab til at see den og Edelmødighed til at indromme den."

"Men hvortor vil Deres Krigssti, som De kalder den, Wildtskutte, være endt saa snart?"

"Fordi min Orlov snart er ude, min gode Pige. De ville sandsynligviis omtrent være lige lange borte. Tiden angaaer, idet den Gue følger i Hælene paa den Anden som Noget, der falder af sig selv."

"Jeg forstaaer ikke Deres Mening, Wildtskutte," svarede den unge Pige og saae lidt forvirret ud. "Moder sagde altid, at Kell burde tale tydeligere til mig, end til de fleste Andre, fordi jeg er er svagstindet. De, som ere svagsindede, begribe ikke saa let som de, der have Forstand."

"Du vel da, Hetto, den ligefremme Sandhed er denne. De veed, at jeg er Hurenernes Fange, og Fanger kunne ikke bandle i enbret Henseende som de lyste —"

"Men hvortledes kan De være en Fange," afbrød den unge Pige ham ivrigt, "naar De befinder Dem her ude paa Egen i Faders Barklæne og Indianerne ere inde i Skoven og slet ingen Kano borte? Det kan ikke være sandt, Wildtskutte!"

"Jeg vilde af mit ganske Hjerte ønske, at De havde Ret, Hetto, og jeg uret, imidlertid at De har aldeles

Uret og jeg kun kommer Sandheden altfor nær. Saa fri, som jeg ogsaa i Deres Dine synes at være, Pige, er jeg dog i Virkeligheden bunden paa Hænder og Fødder."

"Al, det er en stor Ulykke ikke at have Forstand! Jeg kan nu hverken see eller forstaae, at De er en Fange, eller bunden paa nogen Maade. Hvis De er bunden, hvormed ere da Deres Hænder og Fødder sammensnørede?"

"Med en Orlov, Pige; det er et Toug, som holder fastere, end nogen Lænke. Denne kan bryde, men hiin ikke. Toug og Lænker tilstede Brugen af Knive og Pist og Hænder, men en Orlov kan hverken overskjæres, løsnes eller overløstes."

"Hvad er da en Orlov for Noget, siden den er stærkere, end Hamv og Jern? Jeg har aldrig seet en Orlov."

"Jeg haaber, at De heller aldrig vil faae den at føle, Pige; Baandet ligger ene og alene i Følelsen og maa derfor føles og ikke sees. Jeg er vis paa, at De ved hvad det er at give et Løfte, gode lille Betty?"

"Ja ganske vist. Et Løfte er at sige, at jeg vil gjøre en Ting, og det binder mig til at holde mit Ord. Moder holdt altid sine Løfter til mig og sagde, at det vilde være syndigt, hvis jeg ikke holdt mine Løfter til hende og alle Andre."

"De har haft en god Moder i nogle Henseender, Barn, hvad hun saa bar været i andre. Dette er et Løfte og maa, som De siger, holdes. Jeg faldt i Wingoernes

Hænder ferrige Aften og de slap mig løs, for at jeg kunde besøge mine Venner og overbringe Budskaber til min egen Farve, men paa den Betingelse, at jeg skulde komme tilbage, naar Solen er staaet op i Dag, og underkaste mig Alt, hvad deres Had og Heengjerrighed kunne opfinde af Minsker til Fuldstjorelse for Livet af en Kriger, der faldt for min Haand, samt for det unge Fruentimmer, der blev stude af Purrey, og al den øvrige Mødgang, de have havt her ved Eoen. Det, som kaldes et Lyfte imellem en Moder og hendes Datter, eller selv imellem Fremmede i Kolenierne, kaldes en Orlov, naar det gives af den ene Soldat til den anden paa en Krigesti. Og nu antager jeg, at De fatter min Stilling, Heltv?"

Higen svarede ikke i nogen Tid, men ophørte ganske at roe, som om denne ny Tanke opfyldte hendes Sind altfor meget til at tillæde nogen anden Beskæftigelse. Derpaa begyndte hun atter Samtalen med Alver og Bekymring.

"Tror De, at Hurenene vilde have Hjerte til at gjøre Alt det, De siger, Bildestotte?" spurgte hun. "Jeg har fundet dem milde og fredelige."

"Det er fuldkomment sandt med Hensyn til en Person som De, Heltv; men det er noget ganske Andet, naar Tælen er om en aabenbar Fjende, der eventyret eier en temmelig sikker Ruffel. Jeg siger ikke, at de bære Noget særegent Nag paa Grund af allerede uderede Bedrifter; thi det vilde være at prale paa Gravens Bred; men det

er ingen Forkængelighed at troe, at de vide, at en af deres tapreste og snedigste Hovdinge er falden for min Haand. Da nu dette er Tilfældet, vilde Stammen tage dem det ilde op, dersom de undlode at affende et blegt Anligts Mand til at holde deres røde Mand med Selskab; stedse under Forudsætning af, at den kunde finde den. Jeg venter ingen Naade, Helty, af deres Hænder og min største Sorg er, at et saadant Uheld skulde ramme mig paa min første Krigsti; at det vilde indtræffe tidligere eller sildigere, antager og venter enhver Soldat "

"Huronerne skulle ikke gøre Dem Fortrød, Wildtskytte!" udbrød den unge Pige med stærk Bevægelse. "Det er baade sundigt og grusomt; her har jeg Biblen, hvoraf jeg kan vise dem det. Troer De, at jeg vilde staa og see paa, at De blev dødt?"

"Det baaber jeg ikke og derfor venter jeg ogsaa, at De, naar Dieblisset kommer, vil gaae tilside og ikke være Vidne til det, som De ikke kan ændre, men som vilde bedrøve Dem. Men jeg har ikke lagt Vagtaen for at tale om mine egne Hjemsogetier og Korlegenbeder, men for at tale lidt tydeligt med Dem, Pige, om Deres egne Anliggender."

"Hvad kan De have at sige mig, Wildtskytte? Siden Moders Død tale kun saa med mig om saadanne Ting."

"Saa meget desto værre, Pige, ja, saa meget desto værre; thi et Menneske af Deres Sindstilstand trænger til at blive ofte talt med for at kunne undgaae denne son-

dige Verdens Snarer og Rænker. De har da sagtens ikke allerede glemt Harry Hurry, Pige!"

"Jeg! — Jeg glemme Henry March!" udbrod Betty studsende; "Hvorfor skulde jeg glemme ham, Wildtskytte, da han er vor Ven og først forled os i Gaar Aftes? Da stod den store, klare Stjerne, som Moder holdt saa meget af at see paa, lige over Toppen af hiin høie Gran paa Bjerget da Hurry gik i Kanoen, og da De satte ham i Land paa Pynten ved den østlige Bugt, var den ikke mere end Længden af Judiths smukkeste Baand ovenover den."

"Men hvoraf kan De vide, hvor lange jeg var borte, eller hvor langt jeg gik for at sætte Hurry i Land, efter, som De ikke var med os og Afstanden var saa stor, ikke at tale om Natten?"

"O, jeg veed ret godt, naar det var," svarede Betty bestemt. "Der gives flere Midler end et til at beregne Tid og Afstand. Naar Sjælen er med i Spillet, er den bedre end noget Ubr. Min er svag, det veed jeg, men den gaaer rigtigt nok i Alt, hvad der vedkommer stakkels Hurry Harry. Judith vil aldrig egte March, Wildtskytte."

"Det er Tingene, Betty, det er netop den Ting, jeg vilde tale om. De veed da nok, at det er ganske naturligt, at unge Viennesker sætte Gedhed for hinanden, især naar den ene er en ung Mand og den Anden en ung Pige. En Person af Deres Alar og Forstand, Pige, som

hverken har Fader eller Moder og som opholder sig i en Dræben, der besøges af Jægere og Snarefætttere, maa være paa sin Væst imod Ulykker, hvorefter hun mindst drømmer."

"Hvad kan det skade at have gode Tanker om et Nærmenneske?" svarede Hetty enfeldigt, skjøndt det færdigste Blod littede sig op paa hendes Kinder til Trods for en Aand, der var saa reen, at den neppe vidste, hvorfor den fremkyndede Nodmen; "Bibelen byder os at elske dem, som forhaane os, hvorfor skulde vi da ikke holde af dem, der ikke gjøre det?"

"Ja, Hetty, det er ikke Missionærernes Kjærlighed, som jeg mener. Svar mig paa een Ting, Barn; træer De at have Forstand nok til at kunne blive Hustru og Moder?"

"Det er intet passende Spørgsmaal at gjøre et ungt Fruentimmer, Vildtskytte, og jeg vil ikke besvare det," sagde Hetty i en bebreidende Tone, omtrent ligesom naar en Fader eller Moder irettesætter et Barn for en eller anden Ubesindighed. "Har De Noget at sige om Hurry, saa vil jeg bære derpaa, men De maa ikke tale ilde om ham; han er fraværende, og det er ikke smukt at tale ilde om de Fraværende."

"Deres Moder har givet Dem saa mange gode Rædse, Hetty, at min Frygt for Dem ikke længere er saa stor som den var. Ikke desto mindre maa et ungt Fruentimmer uden Forældre og med Deres Sindstilstand, og som tillige ikke mangler Skjønhed, stedse svæve i Fare i en

saar løvløs Gavn som denne. Jeg vil ikke sige Noget til Forkleinselse for Hurry, der i det Hele taget ikke er noget slet Menneske af en Mand af hans Haandværk at være, men De bør vide en Ting som det maaskee ikke vil være saa ganske bebageligt at fortælle Dem, men som dog maa siges. Mary holder forstrækkeligt meget af Deres Søster Judith."

"Naar, og hvad saa? Svbrer beundrer Judith, hun er saa smuk og Hurry har mange Gange fortalt mig, hvor inderligt han ønsker at faae hende til Kone. Men det vil aldrig skee; thi Judith holder ikke af Hurry. Hun holder af en Anden og taler om ham i Søgne; men det nytter Dem ikke at svørge mig om hvem han er; thi alt Guldet og alle Edelstenene i Kong Georgs Krone kunde ikke friste mig til at sige Dem hans Navn. Naar Søstre ikke kunne bevare hinandens Hemmeligheder, hvo skulde da kunne det?"

"Det er vist nok; jeg forlanger ikke, at De skal sige mig det, Hertz, og det kunde jo heller ikke nytte en døende Mand Noget at erfare det. Det, som Tungen siger, naar Manden lever, er hverken Hovedet eller Hjertet ansvarligt for."

"Sid jeg vidste, hvorfra Judith taler saa meget i Søgne om Officierer og ærlige Hjertter og falske Tungaer; men jeg tænker, at hun ikke har Lust til at sige mig det, da jeg er svaglindet. Er det ikke underligt, Wildtskotte, at Judith ikke kan lide Hurry, han, som er den raffeste

unge Mand, der kommer til Euen, og ligesaa smuk som hun selv. Fader sagde altid, at de vilde være det vakreste Par i Landet, skjøndt Moder syntes ligesaa lidet om March som Judith. Ingen kan sige hvad der vil skee, siger man, før end en Ting er skeet."

"Al! ja! Du vel, stakkels Hetty, det nytter ikke stort at tale med dem, som ikke forstaae os, og derfor vil jeg ikke sige Mere om det, jeg havde ønsket at tale om, uagtet det ligger mig tungt paa Sindet. Sæt Pagaaien i Bevægelse igjen, Pige, saa ville vi roe til Land; thi Eolen er næsten oppe og min Orlov næsten ude."

Raneen gled nu fremad mod det Punkt, hvor Wildts skytten gødt vidste, at hans Fjender ventede ham og hvor han nu begyndte at frygte for, at han ikke vilde indtræffe tids nok for at indlese sit girne Ord. Hetty, som bemærkede hans Utaamedighed, skjøndt uden synderligt flart at falte Grunden til den, understøttede hans Bestræbelser paa en Maade, som snart satte deres betimelige Tilbagekomst udenfor al Tvivl. Da, og først da sagtede den unge Mand sine Anstregelser og Hetty begyndte atter at sludre paa sin ensfoldige, fortrolige Maade, skjøndt der ikke blev sagt Noget, som behøver at meddeles.

Ellevte Kapitel.

Den, der førsted sig paa Himlens Tegn, vilde have funnet see, at Selen kun manglede to, tre Minuter i Zenith, da Wildtskotten landede paa det Punkt, hvor Huronerne vare leirede næsten ligeoverfor Kasketet. Dette Sted lignede det allerede beskrevne med Undtagelse af, at Landskabet var mindre bakket og mindre bedækket med Træer. Paa Grund af disse Omstændigheder passede det sig saa meget desto bedre for det Niemed, hvori det var blevet valgt, eftersom Rummet underneden Grenene havde en vis Lighed med en tæt bevoeret Lysning. Paa Grund af dets Beliggenhed og dets Kilde var det blevet meget hyppigt besøgt af Wilde og Træere og de naturlige Græsarter havde afløst deres Baal hist og her og dannet ligesom en Grensvær, Noget, som det er meget ualmindeligt at finde i Urfloren. Søbredden var heller ikke befranset af Buske som paa saa mange andre Steder af Kysten, men Diet igiennemtrængte strax ligesom Strandkanten Steven og havde fri Udflugt over næsten hele Nærheds Kladerum.

Var det en Ureesag for den indianiske Kriget at indfrie sit givne Ord, naar han havde forvilliget sig til at vende tilbage, og paa den Tiden imøde til en bestemt Time, saa var det ligesom en Gjenstand for en karakteristisk Stoltbed ikke at robe nogen oprindelig Utaalmodighed,

men at vi'e sig saa noiagtigt som muligt i det fastsatte Dieblif. Det var godt ikke at overskride den af Fjendens Udelmodighed tilstaaede Frist, men det var endnu bedre at efterkomme den paa Minuten. Noget af denne dramatiske Effekt findes i de fleste af de amerikanske Urfolks alvorligere Skikke og kan uden Tvivl, ligesom Tilvarelsen af en lignende Kuelse blandt mere kunstlede Hellefærd, uledes af et Naturprincip. Vi ynde Alle det Vidunderlige og naar det viser sig ledsaget af ridderlig Selveffrelse og strengt Hensyn for Vren, fremstiller det sig i en dobbelt tiltrækkende Skikkelse for vor Beundring. Skjøndt nu Vildtskuttene satte en vis Stoltbed i at vise sit brude Bled ved ofte at afvige fra de rede Mandes Skikke, saa rettede han sig dog hurtigt, sig selv ubevidst, efter deres Eadvarner og endnu hurtigere efter deres Kuelser, fordi han ikke havde andre Ormand at appellere til, end deres Ansuelier og Tilbeieligheder. Ved den nærværende Leilighed vilde han have afholdt sig fra at robe et feberagtigt Haffvart ved en altfor hurtig Tilbagekomst, eftersom den vilde have indeholdt en stiltiende Indrømmelse af, at den begjerte Tid havde været længere, end nødvendigt; men paa den anden Side vilde han, dersom denne Tanke var falden ham ind, have skjøndt sig lidt mere for at undgaae det theatraliske Skin af at komme tilbage netop i det Dieblif, der var blevet fastsat som den yderste Grændse for hans Fraværelse. Men Tilfældet havde lagt sig imellem for at tilintetgjøre

den sidste Hentjat; thi da den unge Mand satte Foden paa Punten og med faste Skridt nærmede sig den Grube af Hovdingen, som med alverlig Holdning sadde paa en Vindfalde, kastede den Ældste af dem Diet opad med en Aabning mellem Træerne og gjorde sine Stalbrødre opmærksomme paa den overrassende Omstændighed, at Selen netop var i Begreb med at træde ind i et Rum, som vidstes at betægne Zenith. Et almindeligt, men dæmpet Udbrud af Forbauselse og Beundring undslap Alles Læber og de barske Krigere betragtede hinanden, Nogle med Misundelse og Harme og Andre med Overrasselse over deres Slagteffers strenge Noiagtighed og atter Andre med en ædlere og høiere Kjælelie. Den amerikanske Indianer ansaae stedse sine moralske Seire for de ædlestes, idet han satte høiere Priis paa sin Konges Stennen og Jamren under Piinslerne, end paa Drexbæren af hans Skaly, og høiere Priis paa Drexbæren, end paa hans Liv. At dræbe uden at medtage Seirstegnet, ansaaes herre for hæderligt; thi disse Skovens raa og blodterstige Hebere havde ligesaa vel som deres mere raffinerede Brødre ved Hoffet og i Seiren vedtaget visse indbildte og vilkaarlige Geresregler, som fortranede Retfærdighedens og Fornuftens Demme og Slutninger.

Huronerne havde hart forskjellige Anstuelier om Sandsonliigheden af deres Konges Tilbaekesmit. De Ældste af dem havde virkelig ikke troet det muligt, at et blegt An-

sigt vilde vende frivilligt tilbage og underkaste sig en indi-
 anst Torturs bekjendte Klædsler, men negle Kaa af de
 Eldre havde bedre Tanker om et Kennesse, der alt havde
 viist sig saa sjeldent koldblødig, modig og oprigtig. Ban-
 den var imidlertid kommen til sin Beslutning, mindre i
 Forventning af at see Løvet indfriet, end i Haab om at
 kunne vanære Delawarerne ved at bebreide dem en saadan
 Forbrudelse af en Person, der var bleven opfostreret i deres
 Landsbyer. De havde langt hellere seet, at Gbingadgoel
 havde været deres Fange og opført sig som en Forræder, men
 det bleve Skud af den forhadte Æt var ingen daarlign Er-
 statning for ham til Opfyldelsen af deres Hensigter, da
 deres Planer med den gamle Stamme vare mislykkede.
 For at gjøre Triumphen saa glimrende som muligt i Til-
 fælde af, at Timen forløb, uden at Jægeren vendte tilbage,
 vare alle Krigere og Evidere i Skaren bleve kaldte sam-
 men og hele Herden, Mand, Kvinder og Børn, var nu
 forsamlet paa dette ene Sted for at bivaane det forven-
 tede Optrin. Da Kuppet tydeligt kunde sees og ingen-
 lunde saa langt borte, kunde det let iagttages om Dagen,
 og da det antoges, at Heboere nu indstrankede sig til
 Hurry, Delawarerne og de to Viger, næredes ingen Frygt
 for, at de skulde kunne slippe usete bort. En stor Flaade
 med et Brustværn af Bjeller var bleven temret sammen og
 beldtes færdig til at blive brugt enten imod Arken eller
 Kuppet, Alt efter Omstændighederne, saasnart Vidtskytens

Skjebne var bleven afgjort, idet de Ældre blandt Høben vare komne til den Anstuelse, at det begyndte at blive farligt at udsætte deres Tilbagetog til Kanada længere end til Aften. Høben vilde, fort sagt, ifkun afgjøre det ene Anliggende, førend den bragte det Hele til en Krisis og lavede sig til at vende tilbage til Ontariøens sjerne Bænde.

Det var et imponerende Skuespil, som Vildisskytten nu nærmede sig. Alle de ældre Krigere sadde paa den omfaldne Træstamme og oppebiede hans Komme med alvorlig Tausshed. Til Høire stode de unge Mænd, bevæbnede, hvorimod den venstre Side indtoges af Dvinderne og Børnene. I Midten saaes en aaben Plads af betydeligt Omfang med et Løvtag ovenover sig, men hvor Understøben, alle udgaaede Træer og andre Hindringer vare ombyggeligt bortroddede. Den aabne Plads var sandsynligvis bleven meget afbenyttet af tidligere Høbe; thi her var Grønsværens Fremkomst tidligst. Skovens Hvalvinger udbredte endog ved Middagstid deres dunkle Skgger over Stedet, som Solens glimrende Straaler, der kæmpede sig frem gennem Bladene, bidroge til at blodgjøre og, derisem et saadant Udtryk kan bruges, til at belyse. Det var først medentligt fra en lignende Skueplads, at Menneskets Hand først undfangede Tanken om gotbiff Teaning og kirkelige Karver, idet dette Naturens Tempel frembragte omtrent den samme Virkning med Venison til Lys og Skgge, som den menneskelige Hands velbekjendte Produkt.

To Hordinger deelte, som det ikke saa sjældent var
 Tilfældet blandt Urindvaanernes Stammer og omvandrende
 Herder, i næsten lige Grad den fornemste og naturlige
 Myndighed, der udøvedes over disse Ekvens Børn. Der
 gaves Adskillige, som kunde gjøre Fordring paa den Ud-
 mærkelse at have Hordingsblod i deres Aarer, men de to
 Første vare alle de Andre saa overlegne i Indflydelse, at
 Ingen modsatte sig deres Bud, naar de vare enige, og
 naar de ikke vare det, betænkte Hoven sig ligesom Mennes-
 sker, der have mistet det ledende Princip for deres Hand-
 linger. Det stemmede ligeledes overens med Etik og Brug
 og vi kunne maaffee tilføie med Naturen, at den ene af
 disse Hordinger skulde sin Aand sin Overlegenhed, hvori-
 med den Andens erboiede Stilling udelukkende bidrøgte fra
 legemlige Egenskaber. Den Eine var en ældre Mand, som
 var velbekjendt for Veltalenhed ved Raadeslagningerne, sine
 vise Raad og snilde Kerantaltninger, hvorefter hans for-
 nemste Konkurrent, der ikke at siige Medbeiler, var en lar-
 ver Mand, der havde udmærket sig i Krigen, var berøvet
 for sin Grumhed og med Hensyn til aandelige Gaver kun
 anseet for sin Enlidhed og Raadnarhed paa Krigssten.
 Den Første var den ivindrede Eg, der allerede er bleven
 Kaseren forestillet, hvorefter den Sidste paa Kanadaernes
 Erreg kaldtes la Panthère, eller Pantberen, for at
 betjene os af de engelske Koloniers Tungemaal. Den for-
 tendende Hordings Benævnelse antoges at tilkjendegive Krige-

rens Egenskaber, overensstemmende med den røde Mands Begreber, idet Grumhed, Snedighed og Trosløshed udgjorde Hovedtrækkene i hans Charakter. Navnet havde han faaet af Frankmændene og satte netop paa Grund heraf saa megen desto større Priis derpaa, da Indianerne nærede den dybeste Agtelse for deres blege Bundsforvantes Forstand i de fleste Ting af denne Natur. Det Følgende vil vise, hvorvidt dette Tilnavn var fortjent.

Den splintrede Eg og Pantheren sadde ved Siden af hinanden og ventede paa deres Fanges Komme, saa snart Vildtskytten satte sin Fod paa Strandbredden, men ingen af dem rørte sig eller maalede et Ord, førend den unge Mand var traadt ind paa den aabne Plads og havde forkyndt sin Nærvarrelse ved sin Stemme. Dette skete med Fasthed, men paa den ukunstlede Maade, der betegnede Individets Charakter

"Her er jeg, Wingoer," sagde han i Delawarernes Dialekt, et Tungemaal, som de fleste Tilstedeværende forstode; "her er jeg og der er Eelen. Den Gne er ikke mere tro imod Naturens Lære, end den Anden har viist sig tro med sit Ord. Jeg er Eders Fange; gjerer med mig hvad I luste. Min Regning med Jorden og Menneskene er sluttet; nu er der intet Andet tilbage, end at møde den hvide Mands Gud, overensstemmende med en hvid Mands Aagter og Gaver."

En bifaldende Mumlén undslap endog Fruentimmerne

ved disse Ord og for et Dieblig herskede det levende og temmelig almindelige Duffe at optage en Mand, der besad en saa kjel Mand, i Stammen. Men der fandtes dog ogsaa nogle Modstandere mod dette Duffe og til de fornemste af disse kunde regnes Pantheren og hans Søster, Sumaktræet, der kaldtes saaledes paa Grund af hendes mange Børn og som var Enke efter le Loup Cervier, der nu vidstes at være falden for Fangens Haand. Næstfødt Grumbred betvang den Enc, medens Heringsjerrighedens nagende Lidenskab forbindrede den Anden fra at give en blidere Følelse Rum i dette Dieblig. Saaledes forbeholdt det sig ikke med den splintrede Eg. Denne Hovding stod op og udstrakte Armen paa en høflig Maade og afslagde sin Hilsen med en Letbed og Værdighed, som en Kyrste kunde have misundt ham. Da hele Heben enstemmig antog, at Ingen kunde maale sig med ham i Klogskab og Bestalenbed, vidste han, at det vaalaa ham som en Pligt at være den Første, som besvarede det blege Ansigts Tale.

„Blege Ansigt, Du er ærlig,“ sagde Huronernees Taler. „Mit Koll glæder sig over at have fanget en Mand og ikke en lussende Kæv. Du tjende vi Dig; vi skulle behandle Dig som en Tapper. Har Du ogsaa faldet en af vore Krigere og bjulvet med til at sælde Klere, saa har Du selv et Liv, som Du er rede til at vde til Gjengjæld. Nogle af mine unge Mand troede, at et bleat Ansigts Bled var for tyndt, at det ikke vilde løbe under Huronernees

Rniv. Du vil vise dem, at det ikke er sandt; Dit Hjerte er ligesaa kraftigt som Dit Legeme. Det er en Glæde at faae en saadan Fange; skulde mine Krigere sige, at Le Loup Cerviers Død ikke bør glemmes og at han ikke kan drage alene til Mandernes Land, men at hans Fjende maa sendes afsted for at indhente ham, saa ville de ogsaa erindre, at han faldt for en tappere Mandes Haand, og sende Dig efter ham med saadanne Tegn paa vort Vennskab, at han ikke vil skamme sig ved Dit Selskab. Jeg har talt; Du veed hvad jeg har sagt."

"Sandt, Vinge, saa sandt som Evangeliet," svarede den ligefremme Jæger; "Du har talt og jeg veed ikke alene hvad Du har sagt, men tillige, hvad der er endnu vigtigere, hvad Du mener. Jeg tør sige, at Gders Krieger Rossien var en kjel og tappere Mand og værdig til Gders Agtelse og Vennskab, men jeg føler mig ikke uærdig til hans Selskab ogsaa uden noget Væs fra Gders Haand. Ikke desto mindre er jeg her og rede til at modtage Dem af Gders Raadsforsamling, hvis Sagen forøvrigt ikke allerede er bleven afgjort, medens jeg var borte."

"Mine gamle Mand vilde ikke holde Raad om et blegt Ansigt, førend de saae det iblandt sig," svarede den splintrede Gæ og saae sig lidt bredt omkring; "de sagde, at det vilde være det samme, som at holde Raad om Vindene; de gaae hrørben de ville og komme tilbage, naar de finde for godt. Der var kun een Hest, som erloftede sig

for Dig, Vildtskytte, men den var ene, ligesom Slangen af Drosselen hvis Wiage Hogen har taget."

"Jeg takker denne Kost, hvis den saa var, Mingo, og jeg vil sige, at det var en sanddru Kost, ligesom de andre vare lovnagtige Koster. En Orlov er ligesaa forbindende for et blegt Ansigt, naar han er ærlig, som for den røde Mand, og selv om den ikke var det, vilde jeg dog aldrig bringe Banære over Delawarerne, iblandt hvilke jeg kan siges at have faaet min Opdragelse. Dog, Død ere overflødige og lede til pralende Følelser; her er jeg; gjør med mig hvad I ville."

Den splintrede Eg gav et bifaldende Tegn og derpaa holdtes en kort Samtale afsluttet mellem Hovedingerne. Da denne var forbi, traadte tre eller fire unge Mænd ud af den bevæbnede Gruppe og forvandt, hvorpaa det tilfjendte gaves Høngen, at han kunde gaar frit omkring paa Punten, indtil det var blevet holdt Raad om hans Skiebne. Der laa imidlertid mere tilsyneladende end virkelig Tillid i denne Liberalitet, eftersom de omtalte unge Mænd allerede havde dannet en Linie af Skildvagter tværs over Punten ind med Land og der aldeles ikke var at tænke paa Flugt ad nogen anden Kant. Disse Forsigtighedsregler udsvang ikke af nogen Mangel paa Tillid, men af den Omstændighed, at Høngen nu havde opfyldt alle Betingelserne ved sit Geresord og at det vilde være blevet anset for en respektabel og hæderlig Bedrivt af ham at flygte fra sine Fjender. De

af de Vilde for saadanne Tilfælde opstillede Regler vare i Sandhed saa omhyggelige, at de ofte aabnede deres Slagvæbne Mulighed til at undgaae Piinslerne, idet de ansaae det for en Ære for Seirherrerne at indbente eller overløbe en Flygtning, naar hans Anstrengelser antoges at blive ansporede af hans yderst farlige Stilling, ligesom det var en Ære for ham at undslippe fra en saa overordentlig Nærvaagenhed.

Si heller var Vildstyttten uvidende om eller blind for sine Rettigheder eller den Veilighed, han havde til at benytte dem. Kunde han nu have øinet en nogenlunde rimelig Udvei til Flugt, vilde han ikke have opsat Forsøget en Minut. Men Sagen havde et fortrivlet Udseende. Han var vidende om Vinen af Skildvagter og erkjendte Vanskeligheden ved at bryde ussadt igjennem den. Eoen tilbød ingen Fordele, da Kanoen vilde have gjort det meget let for hans Fjender at indbente ham, ellers vilde han ikke have anseet det for nogen vanskelig Opgave at svømme over til Kastelet. Videns ban vandrede omkring paa Punten, undersøgte han selv Madsen for at see, om den intetsteds tilbød et Skjul; men dens Næbenhed, Omfang og de hundrede aarvaagne Blikke, der vogtede paa ham, selv medens de, hvorfra de kom, lode som de ikke saa ham, gjorde ethvert saadant Middel frugtesløt. Frugten for og Skammen af et saadant mislykket Forsøg gjorde intet Indtryk paa Vildstyttten, som stedse ansaae det for en Æresag mere at

Vildstyttten. 2 D.

føle og tænke som en hvid Mand, end som en Indianer, og som holdt det for en Pligt at gjøre Alt det, der stod i hans Magt, for at frelse Livet, naar det kun ikke indeholdt nogen Tilsidejættelse af Grundsætninger. Men han betænkte sig alligevel paa at gjøre Forsøget; thi han indsaa ligeledes, at han burde have Muligheden af et heldigt Udfald for sig, førend han vovede sig i Faren.

Imidlertid syntes Eagerne i Leiren at gaae deres regelmæssige Gang. Hovdingerne raadsloge afslides og tilstedede ingen Andre end Sumaktræet Udgang til deres Forsamling; thi hun, den faldne Krigers Enke, havde en udelukkende Ret til at blive hørt ved en saadan Leilighed. De unge Mand dreve omkring i deres Ligegyldighed og overbiede Udfaldet med indianer Saalmodighed, medens Fruentimmerne traf Forberedelser til den Fæst, som skulde hvilede deligholde Afgjørelsen af Sagen, hvad enten denne blev heldig for vor Helt eller ikke. Ingen robede nogen Kælelse og en ligegyldig Jagttager vilde ikke have bemærket nogen usædvanlig Bevægelse eller Livlighed, som kunde have tilkjendegivet den sande Tingens Tilstand. To eller tre gamle Koner stak Hovederne sammen paa en, af deres stulende Blikke og forbitrede Gebærder at domme, for Wildstyrtten ugunstig Maade; men en Gruppe indianer Piger besjæledes aabenbart af en mediat Kælelse, hvilket kunde sees af deres stjaalne Dicklast, som udtrykte Vredthed og

Serg. Under denne Tilstand i Leiren var en Time snart forløben.

Uvisshed er maaskee den af alle Fornemmelser, som det er vanffeligt at udholde. Da Wildtskytten gik i Land, var han fuldt og fast overbevist om, at han efter nogle faa Minuters Forløb vilde blive underkastet alle den indianske Fjends Vinsler, og var forberedt paa at gaar sin Skjebne mandigt imøde; men Udsættelsen var en langt større Urove, end Lidelsernes nær forestaaende Komme, og det formentlige Slagtoffer begyndte allerede for Alvor at vovse paa et eller andet fortviolet Forsøg paa at flygte, om ogsaa ene og alene af Begjerlighed efter at gjøre Ende paa dette Dyrtrin, da han pludseligt blev opfordret til atter at møde for sine Dommere, som allerede havde opstillet Høben i dens forrige Orden for at medtage ham.

„Hjortenes Bane,“ begyndte den Indtredende Og, saasnart hans Fange stod foran ham, „mine gamle Mand bane luttet til vise Ord, de ere færdige til at tale. Da er en Mand, hvis Forfædre kom fra din Side af den opgaende Sol; vi ere Børn af den nedgaende; vi vende bort Ansigt med de store ferske Søer, naar vi see hen med vore Landsbyer. Det kan være et vist Land og fuldt af Rigdomme hen imod Mexicana; men det er meget behageligt hen imod Asien. Vi holde meget af at see i den Retning. Naar vi see imod N, blive vi bange, idet den ene Bane efter den anden bringer flere og flere af Dit

Folk i Solens Spor, som om deres Land var saa fuldt, at det løb over. De røde Mand ere allerede saa; de trænge til Hjælp. En af vore bedste Hytter er nyligt blevet tom ved dens Herres Død; det vil vare længe, inden hans Søn kan blive stor nok til at sidde paa hans Plads. Der staaer hans Enke; hun vil komme til at mangle Bilde til at ernære hende og hendes Børn; thi hendes Sønner ligne endnu Kødskjellens Unger førend de forlade Røden. Ved Din Haand har denne store Ulykke ramt hende. Hun har to Pligter; een imod le Loup Cervier og een imod hans Børn. Skalp for Skalp, Liv for Liv, Blod for Blod, er een Lov; at ernære hendes Børn en anden. Vi kjende Dig, Hjertenes Bane. Du er ærlig; naar Du siger Noget, er det saaledes. Du har kun een Tunge og den er ikke fløvet som en Enogs. Dit Hoved er aldrig skjult i Græsset; alle kunde see det. Hvad Du siger, vil Du gjøre. Du er retfærdig. Naar Du har gjort Uret, er det Dit Onske at gjøre Ret og Skjel igjen saasnart Du kan. Her staaer Eumaktræt; hun er alene i sin Wigwam, hvor hendes Børn strige omkring hende efter Føde; hist staaer en Kiffel; den er ladet og færdig til at blive affkudt. Tag Beværet, gaa ud og skyd en Hjort; bring Bildet og læg det for le Loup Cerviers Enke; ernær hendes Børn; kald Dig hendes Mand. Derpaa vil Dit Hjerter ikke længere være blandt Delawaterne, men blandt Hurerne; Eumaktræt

vil ikke høre sine Børns Skrig; mit Følt vil tælle det rigtige Antal Krigere."

"Jeg frygtede nok for dette, solintrede Eg," svarede Wildtskytten, da den Anden holdt op at tale; "ja, jeg frygtede nok for, at det vilde komme dertil. Men Sandheden er snart sagt og den vil gjøre Ende paa alle Forventninger i saa Henseende. Mingo, jeg er hvid og en født Christen, det vil klæde mig ilde at tage mig en Hustru efter Rodbudernes Skikke og iblandt Hedninger. Det, som jeg ikke vilde gjøre i fredelige Tider og ved Solens Skin, vil jeg endnu mindre gjøre bag Skyer for at frelse mit Liv. Jeg bliver sagtens aldrig givet; Forsynet har ved at sætte mig her i Skovene høit sandsynligt havt til Hensigt, at jeg skulde leve ugiort og uden at have min egen Hytte; men skulde en saadan Ting nogensinde skee, skal ingen Anden end en Kvinde af min egen Farve og mine egne Haver formørke Døren til min Wigwam. Hvad det angaaer at ernære Eders døde Krigers Børn, da vilde jeg gjerne gjøre det, naar det kunde skee uden Skam; men det kan det ikke, da jeg aldrig kan leve i en hurenst Landsby. Eders unge Mand maa staa Sumaktræet Billedt og naar hun giver sig igjen, saa lad hende tage en Mand, hvis Been ikke ere lange nok til at streife omkring i en Egn, som ikke tilhører ham. Vi kæmpede en ærlig Kamp og han faldt; heri er der ikke Andet, end hvad den Tapre renter og bør være rede til at gaae imøde. Hvad det

angaaer, at jeg skulde faae et Wingo-Hjerte, da kan Du ligesaa godt vente at see en Dreng med graa Haar, eller Granen bære Brembar. Nei, nei, Huroner; mine Gaver ere hvide hvad Hustruer angaaer og delawariske i alle de Ting, som angaae Indianerne."

Neppre vare disse Ord komne over Wildtkyttens Læber, før en almindelig Mumlén robede den Misfornøielse, hvormed de vare blevene horte. Især vare de bedagede Fruentimmer lydelige i deres Mishagsvtringer og selv det blide Sumattræ, en Qvinde, der var gammel nok til at kunne være vor Helts Moder, var ingenlunde fredelig i sine Udbrud. Men alle Kjendetegn paa Harmen og Uvilfredsbed fordunkledes af Pantherens vilde Forbittrelse. Denne barske Høding havde optaget det som en Kornærmelse, at hans Søster skulde blive et af Yengisernes blege Ansigtets Hustru, og kun saare uajerne samtykket i denne Overenskomst, hvilken imidlertid slet ikke var noget Ualmindeligt blandt Indianerne, paa Grund af den forladte Enkes indstændige Bønner; og det argrede ham til det Yderste at see sin Medladdenhed foragtet og den Vre, hvortil han med saa megen Uvillighed havde givet sin Tilladelse, forinaact. Det Dyr, hvorefter han var bleven opfaldt, sarrer ikke med en frygteligere Glubstbed paa sit forventede Bytte, end hans Dine lynede imod Fangen, og hans Arm var ikke seent til at understøtte den vilde Harmen, som næsten færdig rede hans Bryst.

„Hund af et blegt Ansigte!“ udbrod han paa Treffest; „gaa hen og hyl iblandt Skjoterne i Dine egne flette Jagtegne!“

Dette Skjeldsord ledsagedes af en dertil svarende Handling. Endnu medens han talte hørte han Armen og slungede sin Tomahawk. Lykkelignvis havde den Talendes lydelige Røst bennevnt Bildtskottens Dine paa ham, ellers vilde dette Dikblif rimelignvis have endt hans Løbebane. Saa stor var den Færdighed, hvormed biint farlige Waaben blev kastet, og saa alvorligt var det meent, at det vilde have slakt Fangens Hjerneskal, havde han ikke udstrakt sin Arm og opfanget Skallet i en af dets Omdreininger med en Behændighed, der var fuldt saa mærkkelig som den, hvormed Kasteraabenet var blevet slunget. Dets Kraft var ikke desto mindre saa stor, at da Bildtskottens Arm standfædes, blev hans Haand løstet i Beiret og bagved hans eget Hoved, saa at den netop kom i den nødvendige Stilling til at gjengjælde Anarbebet. Det er ikke afjort, om den Omstandighed, at han uventet saae sig i denne truende Stilling og bevaabnet, ikke fristede den unge Mand til at gøre Hjensjeld, eller om det var pludselig Harm, der overvandt hans Hedmedighed og Klegskab, men hans Dine tindrede og en lille rødplet viste sig paa hans Kind, idet han laade bele sin Kraft i sin Arms Anstrenacht og kastede Aaabenet tilbage med sin Anariber. Det llventede i dette Kast bidrog til dets heldige Udfald, idet Pantberen hver-

ten hørrede Armen eller boiede Hovedet for at undgaae det. Den brasse lille Dre ramte Døfferet i lige Linie med Næsen midt imellem Sinene og faldede ham begstaveligt paa Stedet. Idet han sprang frem ligesom Slangaen farer løs paa sin Fjende, selv naar den har faaet sit Banciaar, styrtede denne Mand med det kraftige Legeme til Jorden saa lang han var paa den aabne Plads, som dannedes af Kredsen, og skjæbte i Dødskrampen. Hele Høben ilede ham til Hjælp, saa at Kungen ser et Dieblif kom udenfor den, og rede til endnu at gjøre et fortrivlet Koriog paa at bjerge Livet, sprang han afsted med en Hjorts Velhed. Det varede kun et eneste Dieblif, førend hele Skaren, Unge og Gamle, Qvinder og Børn, lode Panderens livlose Krop ligge hvor den laa, eksplofede Allarmstriget og bevandede Korfølgerien.

Saa pludseligt som den Begivenhed var indtruffen, der havde foranlediget Vildtskytten til at foretage denne fortrivlede Beddelkamp i Hurtighed, havde han dog ikke været aldeles uforberedt paa denne frugtelige Tilfældighed. I Løbet af den foregaaende Time havde han noie overveiet Muligheden af et saadant Koriog og skarpsindigen beregnet alle Enkeltheder ved dets beldige eller ubeldige Udfald. Ved det første Spring lededes hans Legeme derfor aanstede af en Kerstand, som paa det bedste benyttede alle dets Anstrengelser og forbindrede enhver Ballen og Ubremselighed i Kvalens vigtige Dieblif. Kun dette skyldte han sin første store Ker-

deel, at han slap uskadt ud imellem Skildvagterne. Den Naade, hvorpaa dette skete, fortjener, saa simpel som den var, at beskrives.

Uagtet Strandbredden paa Puntten ikke befrandsedes af Buiske, saaledes som Tilfaeldet var paa de fleste andre Steder ved Eoen, var det dog netop paa Grund af denne Omstaendighed, at Stedet var blevet saa meget benyttet af Jægere og Fiskere. Denne Krands begyndte paa hvad man kunde kalde Fastlandet og var ligesaa tvk som sædvanligt, samt udstrakte sig i lange Linier mod Nord og Syd. I den sidste Retning lob nu Wildtskotten og da Skildvagterne vare lidt udenfor Begyndelsen af denne Tvkning, var Flugtningen kommen i Skjul af den, forend Allarmskriget rigtigt havde naaet dem. Imidlertid kunde der ikke være Tale om at løbe imellem Buiskene og Wildtskotten fortsatte sin Gang omtrent tove til tredve Fjerne i Vandet, som kun gif ham til Ruæerne og var ligesaa stor en Hindring for hans Forsølgere som for ham selv. Saasnart et gunstigt Sted viste sig, seer han gjennem Buiskene og ind i den aabne Elov.

Adskillige Risler løsnedes efter Wildtskotten, medens han befandt sig i Vandet, og flere Skud fulgte dervaa, da han var bleven forbeldersvis mere blettet i den løse Elov. Men Retningaen af hans Flugt, som tildeels frødsede Jlden, Usikkerheden, broermed der var blevet sigtet, og den almindelige Forvirring i Leiren forebyggede, at

der skete nogen Skade. Kuglerne pebe forbi ham og mange sloge Grenene ned ved Siden af ham, men ikke een eneste stroifede engang hans Klæder. Den Foruinkelse, som opstod af disse frugtesløse Forsøg, var til stor Nytte for Flygtningen, som havde faaet et Forspring af over halvhundrede Favn for de Forreste af Hurerne, førend der kunde komme mindste Orden eller Overensstemmelse i Jagten. Det var ikke at tænke paa at forfølge med Pistolen i Haanden og efterat de bedste Løbere blandt Indianerne havde loonet deres Høsser i det usikre Haab at faare deres Fange, kastede de dem fra sig og raabte til Dvinderne og Drengene, at de skulde tage dem op og lade dem igjen saasnart som muligt.

Wildtskotten kjendte altfor godt den fortrivlede Bestaafsenbed af den Kamp, hvori han havde indladt sig til at han skulde svilde noget af de kostbare Dieblitte. Han vidste ogsaa, at hans eneste Haab berøede paa at løbe i lige Linie; thi saasnart han begyndte at vende sig eller gjøre Afsvring, vilde hans Forfølgeres Antal berøve ham enhver Udseet til Redning. Han fortsatte derfor sit Løb i en Straa Retning op af Skrænten, som paa denne Deel af Bjerget hverken var meget høi eller meget steil, men dog besværlig nok for et Menneske, der stred for sit Liv, til at gjøre den riinligt trykkende. Der mindskede han imidlertid for at trække Bjerret, sin Fart til et raskt Skridt eller langsomt Trav langs med de vanskelige Dele af Veien. Hurerne blyede og

sprang bagefter ham, men det ændrede han ikke, vel vidende, at de maatte overvinde de samme Vanskeligheder, som han havde overvundet, førend de kunde naae den Hvide, hvor han nu befandt sig. Toppen af den første Bakke var nu ganske tæt ved ham og af Terrainets Dannelse saae han, at der var en dyb Klovt imellem ham og Foden af den næste Bakke. Medens han besindigen gik op til Høden, saae han sig ivrigt om til alle Sider for at finde et Skjul. Der viste sig intet, men tæt ved ham laae en Vindfælde og forsvilede Forhold udtræve forsvilede Vidler. Denne Træstamme laa i en parallel Linie med Klovten paa Høden af Bakken; at springe op paa den og derpaa trykke sig saa tæt som muligt ind under dens lavere Side, var kun et Dieblits Sag. Men forinden Wildskuffen forsvandt for sine Forkølgere, blev han staaende paa Toppen og udstødte et Triumfskrig, som om han jublede ved Sunet af den Ekstraaning, der laa foran ham — I det næste Dieblit laa han udstrakt underneden Træet.

Ikke saainart var dette Redningsmiddel blevet afbenyttet, førend de voldsomme Pulsslag i hans Yegeme overvode den unge Mand om, hvor forsvilet han havde anstrengt sig. Han kunde høre sit Hjerte banke og hans Handedrat lignede Pustet af en Blæskat. Der er i hurtig Bevægelse. Han fik imidlertid sit Blik iagen og Hjertet ophørte snart at slaae som en det vilde strænge sit Fængsel. Redningene af dem, der arbejdede sig op ad den medfattede

Side af Skrænten, kunde nu høres og snart forkyndte lydelige Stemmer Forfølgernes Ankomst; de Forreste raabte, da de kom op paa Toppen, og derpaa sprang de Alle af Frygt for, at deres Fjende skulde undkomme begunstiget af Skræntingen, op paa Vindfælden og styrtede sig ned i Kløften, i Haab om at faae et Glimt at see af den Forfulgte, førend han naaede Bunden. Paa denne Maade afløste den ene Huroner den anden, indtil Natty begyndte at haabe, at de Alle vare komne forbi. Flere fulgte imidlertid efter dem, indtil over fyrgetyre vare sprunget over Træet, og derpaa talte han dem som det sikreste Middel til at forvise sig om, hvor mange der vare bleve tilbage. Nu vare de Alle nede i Kløften, over hundrede Fod nedefor ham, og Noogle vare endog stagne op ad den anden Bakke, hvor det aabenbart antilledes en Undersøgelse om, hvilken Retning han havde taget. Det var det kritiske Dieblil og et Menneske med mindre faste Nerver eller af en forsømt Dressur vilde have benyttet det til at staae op og flygte. Men det gjorde Vildtskotten ikke. Han blev endnu liggende ganske stille og iagttog med skinsyg Narvaagenhed alle Bevægelser nedefor og kom mere og mere til Mande igjen.

Huronerne lianede nu et Røbbel Hunde, der have tabt Farten. Der blev kun talt lidt, men Enhver løb omkring og undersøgte det visne Lov, ligesom Hunden snuser efter den tabte Fod. Den store Mængde Miskafiner, der vare komne forbi, gjorde Undersøgelsen van-

Skelig, skjøndt Indianerens indad vendte Taa let kunde
 skjelmes fra en hvid Wiands friere og længere Skridt.
 I den Tro, at ingen flere Førfølgere vare tilbage, og i
 Haab om at kunne snige sig useet bort, kastede Vildtskytten
 sig pludseligt over Træet og faldt paa dets øverste Side.
 Dette Føretagende syntes at være lykket og Haabet bankede
 stærkt i Flygtningens Barm. Efterat have anvendt et Die-
 blil til at lytte efter Parmen nede i Kløften, reiste den
 unge Wiand sig op paa Hænder og Fødder for at see, om
 han var bleven bemærket, og kravlede derpaa op paa Toppen
 af Bakken, hvortil han kun havde nogle faa Færne, i Haab
 om at faae Næsen imellem sig og sine Førfølgere og derved
 selv for saavidt komme i Skjul. Ogsaa dette lykkedes og
 han reiste sig nu beelt op og gik hurtigt, men med faste
 Skridt langs med Toppen i den modsatte Retning af den,
 hvori han først var flygtet. Men Bessaffenbeden af Naa-
 bene nede i Kløften gjorde ham dog snart urelig og han
 sprang op paa Toppen igjen for at sveide. Ikke saasnart
 var han kommen dery, ferend han blev seet, og Jagten
 begyndte paa ny. Da der var bedre Fødsælle paa den
 flade Grund, undgik Vildtskytten nu Bakkesiden og fortsatte
 sin Flugt langs med Næsen, hvorimed Hurerne, sem paa
 Grund af Terrainets Bessaffenbed indsaac, at den snart
 vilde tabe sig i Kløften, holdt sig nede i denne, da de der-
 ved lettest kunde affjære Flygtningen. Paa samme Tid
 vendte nogle Faa af dem sig med Syd for at forbinde

ham fra at undkomme paa den Kant, medens Andre fryd-
sede hans Evor benad med Vandet til for at forbyde ham
Udgangen til Søen.

Wildtskyttens Stilling var nu vanskeligere, end den
nogensinde havde været. Han var formeligt omringet paa
de tre Sider og havde Søen paa den fjerde, men han havde
noie overveiet alle Muligheder og tog koldblodigt sine Fer-
holdsregler, skjøndt han nu var i fuldt Køb. Han kunde,
som det i Almindelighed er Tilfældet med de kraftfulde
Grændseboere, løbe hurtigere end nogen enkelt Indianer
blandt sine Førfølgere, som især vare ham farlige paa Grund
af deres Antal og de Færdele, som deres Stilling gav
dem, og han vilde ikke have betænkt sig paa at boie af i
en lige Linie, dersom han atter havde kunnet faae bele
Skaren bagved sig. Men en saadan Mulighed viste sig
ikke og kunde nu heller ikke vise sig og da han saae, at han
nærmede sig Dalen, idet Nansen tabte sig mere og mere, dreiede
han pludseligt i rette Vinkler tilbage til sit forrige Evor
og ilede ned ad Skrånten i en voldsom Fart, idet han holdt
høit Kurs efter Strandbredden. Nogle af hans Fø-
følgere kom pustende op ad Bakken i Hølene paa bant,
medens de fleste endnu stedse holdt sig nede i Kløften for
at affjære ham der, hvor den endte.

Wildtskytten havde nu et andet, skjøndt fortrinligt
Maaal for Sig. Han opgav enhver Tanke om at und-
komme gjennem Skoene og skjøndte sig det bedste han kunde

ned til Raneen. Han vidste, hvor den laa, og kunde han naae den, behøvede han kun at løbe Evidsred ferbi nogle faa Risler og Seiren vilde da være ham vis. Ingen af Krigerne havde beholdt deres Vaaben, hvilket vilde have forsinket dem i deres Fart, og Faren vilde alene true ham fra Qvindernes uillke Hænder eller nogle halvverne Dreng, af hvilke dog de fleste deelto i Forfølgelsen. Alt syntes at begunstige Udførelsen af denne Plan og da Beien stedsig gik ned ad en Skraaning, tilbagelagde den unge Mand den med en Fart, som lovede en hurtig Ende paa hans Liv.

Da Vildtskotten nærmede sig Pjnten, kom han ferbi adskillige Fruentimmer og Børn, men uagter hine prøvede paa at kaste tørre Grenne imellem Beiene paa ham, var dog den Skrak, som hans Høen over den frygtelige Panther havde indgavt, saa stor, at Ingen vovede at komme ham nær nok til at lægge ham alvorlige Hindringer i Veien. Han feer triumpherende ferbi dem Alle og naaede de tørre Buske og svurtende sig gjennem disse, befandt der Helt sig alder ved Eoen og omtrent halvhundredede Fod fra Raneen. Her erhørte han at løbe; thi han indsaac altfor godt, at Mandedrættet nu var af øderste Nødvendighed for ham. Han bukkede sig endog i sin Gang og kjølede sin brændende Mund, idet han øste Vand op i den hule Haand for at drikke. Men endnu var Tiden kostbar og snart stod han ved Eiden af Raneen. Det første Niekast sagde ham, at Næerne være tagne bort! Det var en bit,

ter Skuffelse efter alle hans Anstrengelser og et Dieblig tænkte han paa at vende om og møde sine Fjender ved med Værdighed at gaae tilbage til Midten af Veiren. Men et djævelsk Hyl, saaledes som kun en amerikansk Bild kan udstøde det, forkyndte hans nærmeste Forfølgeres hurtige Komme og Livsinstinctet seirede. Efter behørigen at have forberedt sig og givet Bøgen den rigtige Retning, løb han ud i Vandet, skydende Kanoen foran sig, lagde hele sin Kraft og Dueltighed i en sidste Anstrengelse og kastede sig forever, saa at han faldt ned i det lette Fartoi uden sunderligt at standse dets Fart. Her forblev han liggende paa Ryggen, baade for at trække Veiret og dække sig med den dræbende Kiffel. Letbeden, som er en saa stor Fordeel ved at roe med en Kano, virkede nu skadeligt. Materialet var saa sjerlet, at Baaden ingen bevægende Kraft havde, ellers vilde Stødet paa den glatte, rolige Vandflade have skudt den saa langt fra Land, at den med Sikkerhed kunde være bleven roet med Hænderne. Kunde Bildstyrtten bringe det dertil, troede han at kunne komme langt nok ud for at vække Opmærksomhed hos Chingachgoek og Judith, som ikke vilde undlade at ile ham til Hjælp med andre Kanoer, en Omstændighed, som lovede det Bedste. Medens den unge Mand laa paa Bunden af Kanoen, iagttog han dens Bevægelser ved at lægge Mærke til Tørbene af Træerne paa Siden af Bjerget og bedømte sin Beliggenhed efter Tiden og Farten. Stemmerne paa

Strandbredden vare nu talrige og han hørte tales om at bemandede Flaaden, som til Lykke for Flugtningen laa i en betydelig Afstand paa den anden Side af Vynnen.

Vildtskuttens Stilling havde maaskee ikke været mere kritisk den hele Dag, end den var i dette Dieblif. Han laa fuldkomment stille i to eller tre Minuter og stolede ene og alene paa Hørsken, da han var vis paa, at Varmeren i Vandet vilde naae hans Dre, hvis Noget vilde forsøge paa at nærme sig ham vid at svemme. Sen eller to Gange bildte han sig ind, at Elementet oprørtes ved den forsigtige Bevægelse af en Arm; men derpaa mærkede han, at det var Vandets Modstæn med Smaastenene paa Strandbredden; thi disse smaa Indivert ere, ligesom før at efterstebe Decanet, sjældent saa aldeles rolige, at der jo mærkes en let Dyrning paa deres Kyster. Mudseligst taau alle Stemmer og en Stilbed som Dødens rugede over alle Omgivelser, en saa dyb Helligbed, som om Alle laa i den livløse Naturs Stjod. Imidlertid var Kanoen drevet saa langt, at Vildtskotten, som laa paa Dinggen, ikke kunde see Vandet, end det temme, blaa Rum og neale saa af hine lysere Striber, der vidrøre fra Solens Glans. Det var ham umuligt at udbelde denne Uvisbed langere. Den unge Mand vidste meget godt, at denne dybe Stilbed behudede Dødt; thi de Vilde ere aldrig saa stille, som naar de ere i Begreb med at slaae til, og ligne deri Pantberens snigende Fjed, naar den laver sig til Erving. Han

tog en Kniv frem og vilde til at skjære et Hul i Barken for at faae Udsigt mod Kysten, men betænkte sig dog af Frygt for at blive bemærket under Arbeidet, hvilket vilde vise Fjenden, hvorhen han skulde sende sine Kugler. I dette Dieblit blev en Riffel løsnet og Kuglen slog igjennem begge Sider af Kanoen omtrent atten Tommer fra det Sted, hvor hans Hoved laa. Der havde Døden været vor Helt nær, men den havde været ham endnu nærmere, til at han skulde blive bange. Han blev endnu liggende en Minut og derpaa saae han Toppen af en Eg komme langsomt indenfor hans snevre Synskreds.

Ude af Stand til at forklare sig denne Forandring, kunde Bildtskytten ikke længere betvinge sin Utaalmodighed. Ved at skubbe sig frem med største Forsigtighed fik han Diet for Hullet af Kuglen og erholdt derved beldignis en temmelig god Udsigt over Vvnten. Kanoen havde ved en af hine umærkelige Impulser, der saa ofte afjøre Menneskenes Eljebne og Begivenbedernes Gang, dreiet sig End efter og drev langsomt ned ad Eoen. Det var en Lykke, at Bildtskytten havde givet den et tilstrækkeligt stærkt Stød til at den kom forbi Enden af Vvnten, førend den tog denne Retning, ellers vilde den være drevet i Land isjen. Nu derimod drev den saa langt ind, at den unge Mand, som sagt, havde faaet Die paa Toppen af to eller tre Træer, og saa tæt ind med den øderste Evidse af Vvntens som den kunde, uden at komme til at staa paa Grund.

Afstanden kunde ikke have været over hundrede Fod, skjøndt en let Luftning af Sydvest lykkeligviis begyndte at dreie den langsemt fra Land.

Wildtskysten indsaac nu den paatrængende Nødvedsigbed af at betjene sig af et eller andet Middel for at komme længere borte fra sine Fjender og, om muligt, underrette sine Venner om sin Stilling. Afstanden gjorde det Sidste vanskeligt, men Nærheden af Punten derimod det Første uundgaaeligt. I hver Ende af Kanoen laa der, som det i Almindelighed bruges i det Slags Far-
toier, en stor, rund, glat Steen, som baade tjente til Sæde og til Ballast, og den ene af disse kunde han naae med sine Fædder. Det lykkedes ham at faae denne Steen saa langt op imellem sine Been, at han kunde naae den med Haanden, og dervaa at rulle den hen ved Siden af den anden i Rouzen, hvor de tvende tjente til at holde den lette Baad paa dens rette Aamning, medens han skjed sig selv saa langt agterud som muligt. Før end Wildtskysten stødte fra Land, havde han, saasnart han havde bemærket, at Marerne vare borte, kastet en visse Gren i Kanoen og den kunde han naae med sin Arm. Han tog sin Hue af, satte den paa Enden af Grenen og rakte den op til ovenover Kanoens Reiling saa langt borte som muligt fra sin egen Porten. Neppe var denne List bleven anvendt, før end den unge Mand fik et Berris paa, hvor meget han havde underruderet sine Fjenders Klogt. Af Foragt for

et saa plunt og simpelt Kunstgreb blev en Kugle sendt lige igjennem en anden Deel af Kanoen og ridsede virkelig hans Hud. Han sankede Huen og løftede den strax i Veiret lige ovenover sit Hoved til et Slags Beskyttelse. Det syntes, som om denne ny List ikke blev bemærket, eller, hvilket var sandsynligere, at Hurerne, som nu vare visse paa atter at faae deres Fange i deres Magt, ønskede at gribe ham levende.

Wildtskytten blev liggende stille endnu i nogle Minuter, men dog med Diet med Hullet af Kuglen, og glædede sig heiligen over, at han efterhaanden drev længere og længere bort fra Land. Da han saae i Veiret, vare Trætorpene forsvundne, men han mærkede snart, at Kanoen dreiede sig ganske langsemt, saa at han ikke kunde see Munden fra sit Righul end de to yderste Guder af Euen. Nu faldt Grenen ham ind; den var kroget og han kunde saaledes ree med den uden at behøve at reise sig. Ferløbet lykkedes over Forventning, skjøndt han havde maact endt ved at holde Kanoen lige. At hans nærværende Manoeuvrer blev seet, mærkedes snart af Raabene i Land og af at en Kugle gjennemboede Agterenden af Kanoen, seer, vibende mellem vor Helts Arme, langs ben med den, og gik ud gjennem Heugen. Dette overvædede Flugtningen om, at han skød frem med nogenlunde Fort, og ansvarede ham til at forege sine Anstrengelser. Han gjorde et mere end almindeligt kraftigt Rast, men da knækkede nok et Een-

debud fra Pynten Breuen udenbords og berøvede ham saaledes hans Mær. Da Lyden af Stemmerne imidlertid syntes at fjerne sig mere og mere, besluttede Vildtskytten at lade Alt komme an paa Drieten, indtil han antog, at han var udenfor Skudvidde. Det var en anspændende Opgave, men det var det Klogeste, han kunde gjøre, og den unge Mand ermuntredes til at blive sin Beslutning tro, idet han mærkede, at hans Ansigt vistedes af Lusten, et Beviis paa, at der var lidt mere Vind.

Tolvte Kapitel.

Vildtskytten havde nu været tove Minuter i Kanoen og be-
 gyndte stærkt at længes efter Tegn paa Hjælp fra sine
 Venner. Baadens Stilling forbindrede ham endnu stedse
 fra at see i nogen anden Retning, end op eller ned ad
 Eoen, og skjændt han vidste, at hans Synsline maatte
 ligge omtrent halvhundredde Færd fra Kastellet, saa laa
 den virkelig ogsaa i denne Afstand Vesten for Bygnin-
 gerne. Den dybe Stilhed forureligede ham ligeledes; thi
 han vidste ikke, om han skulde udlede den fra den vorende
 Afstand imellem ham og Indianerne, eller fra en eller an-
 den ny Lyst. Omider vendte den unge Mand, fjed af

denne frugtesløse Marvaagenhed, sig om paa Ryggen, lukkede Dinene og oppebiede Udfaldet med rolig Fatning. Kunde de Wilde saa fuldkomment beherske deres Tørst efter Hevn, saa vilde han ogsaa være ligesaa rolig som de og betroee sin Eljebne til Strøm og Vind.

Der kunde maaskee være forløbet ti Minuter til under denne Stilhed paa begge Sider, da det forekom Wildtskytten, som om han hørte en sagte Larm ligesom af en dæmpet Skrabn med Bunden af Kanoen. Han slog naturligtviis Dinene op i Forventning af at see en Indianers Ansigt eller Arm bære sig op af Vandet og saae, at en Lovhvalving udbredte sig umiddelbart ovenover hans Hoved. Idet han sprang op, var den første Gjenstand, som mødte hans Blik, den skintrede Eg, der for saavidt havde fremssyndet Baadens langsemme Fart, at han havde trukket den op paa Vynken, saa at Skrabningen med Strandbredden havde været den Lyd, som først havde valet per Helt. Forandringen i Kanoens Trikt bidrøgte alene fra den lette Luftnings ustadige Natur, samt fra nogle Joande i Søen.

„Kom!“, sagde Huroneren, idet han med en rolig, men myndig Gebarde befalede sin Fange at gaac i Vand, „Min unge Ben har seilet omkring, til han er bleven træt; han vil glemme at løbe, hvis han ikke bruger sine Been.“

„Du har Løfte med Dig, Huroner,“ sagde Wildts-

skotten, som gik langsemt ud af Kanoen og fulgte taalme-
digt med den Anden hen til den aabne Plads. "Foriv-
net har bjulvet Dig paa en uventet Maade. Jeg er at-
ter Din Fange og jeg haaber Du vil indromme, at jeg er
ligesaa god til at bryde ud af et Fængsel, som til at
holde en Drlov."

"Min unge Ven er en Hjert!" udbrod Hurenoren.
"Hans Been ere meget lange og have veldt mine unge Mand
megen Uleilighed. Men han er ingen Fisk, han kan ikke finde
Bei i Søen. Vi skjede ham ikke, Fisk fanges i Garn, men
fældes ikke med Rugler. Naar han bliver Hjert igjen,
vil han blive behandlet som en Hjert."

"Ja, svot Du kun, splintrede Gy; benyt Dig kun
af Din Fordeel, det er sagtens Din Ret, og jeg veed, at
det er Din Gave. Af den Grund skal der ikke falde et
ondt Ord imellem os; tvi alle Mennesker maa og bør følge
deres Gaver. Men naar Feders Svinder begynde at baane
og udfjælde mig, hvilket jeg formoder snart vil skee, saa
lad dem busse paa, at om et blegt Anstæt ogsaa kommer
for sit Liv saa længe det er levligt og mandigt, saa veed
han derfor dog at give Eliv derpaa med Sammelighed,
naar han mærker, at Tiden er kommen. Jeg er Feders
Fange; bandler med mig som I ville."

"Min Broder har lovet et langt Stykke paa Vaf-
terne og burt en behagelig Seilads paa Vandet," svarede
den splintrede Gy mildere, idet han tillige smilede paa en

Vaade, som hans Tilbøer vidste tilkjendegav fredelige Hensigter. „Han har seet Skoven; han har seet Vandet; hvilket synes han bedst om? Naaskee har han seet nok til at fore andre sin Beslutning og til at høre Fornuft.“

„Tal ud, Hurener. Du venter paa Noget og jo før det bliver sagt, desto før faaer Du mit Svar.“

„Det er talt uden Omvøb! Der er ingen Afsvring i min blege Broders Tale, skjøndt han er en Næv til at løbe. Jeg vil tale til ham; hans Øren ere nu mere aabne, end før, og hans Dine ere ikke lukkede. Sumatræet er fattigere, end nogenfinde. Kerben havde hun en Broder og en Mand. Hun havde ogsaa Børn. Tiden kom og Manden drog bort til de lykkelige Jagtegne, uden at sige Karvel, han lod hende blive tilbage med hans Børn. Det kunde han ikke undgaae; ellers havde han ikke gjort det; le Loup Cervier var en god Gætemand. Det var bebrageligt at see Dværged og Wildænder og Wildgæs og Bjørnunger bænae i hans Hytte om Vinteren. Du er Alt det borte; det kan ikke belde sig i varmt Veir. Hvo skal skaffe det igjen? Noale troede, at Broderen ikke vilde glemme sin Søster og at han næste Winter vilde sørge for, at Hytten ikke skulde være tom. Det tro de vi, men Pantberen hvilede og fulgte Manden paa Dødens Sti. De tænkes nu om, hvem der først skal naae de lykkelige Jagtegne. Noale troe, at Løssen kan løbe stærkest, og Andre mene, at Pantberen

kan springe længst. Sumat træer, at de Begge ville reise saa langt og saa hurtig, at Ingen af dem nogensinde kommer tilbage. Hvo skal ernære bende og bendes Børn? Den Mand, som ved bendes Husbond og bendes Breder at forlade bendes Hytte, for at han kunde faae Plads til at komme ind. Han er en stor Jager og vi vide, at Kenen aldrig vil komme til at lide Mangul."

"Ja, Huroner, det er snart afgjort efter Gders Begreber, men det strider sig imod en hvid Mands Belelser. Jeg har nok hørt, at Mand have frelst deres Liv paa denne Maade, og jeg har kjendt dem, som vilde foretrække Døden for et saadant Slags Fangenskab. Jeg for min Deel søger ikke mit Endeligt; ei heller søger jeg Gjetteskab."

"Det blege Ansigt kan tænke derpaa, medens mit Folk gjør sig færdigt til at holde Maad. Han vil erfare hvad der skal ske. Lad ham kusse paa, hver baardt det er at miste en Mand og en Breder. Gaa; naar vi behøve ham, skal Vildtstyttens Navn blive nævnt."

Denne Samtale var bleven holdt, uden at Andre, end de Talende havde været tilstede. Af hele Skaren, som saa kort isorevien havde opfyldt Pladsen, var kun den splintrede Gg synlig. Alle de Andre syntes aldeles at have forladt Stedet. Endog Rebavet, Klæderne, Naabnene og alle andre Giendele i Leiren vare forsvundne og Stedet bar nu ingen andre Spor af den Mængde Mennesker, der saa

nyligt havde færdedes der, end Mærkerne af deres Baal og Hvilesteder og den sammentraadte Jord, som endnu fremviste deres Fodspor. En saa voldselig og uventet Forandring vakte en stor Forundring og en vis Uro hos Wildtskytten; thi han havde aldrig seet noget Lignende hændt blandt Delawarerne. Det åbnede ham imidlertid ganske rigtigt, at en Forandring af Leirstedet paatænkes og at man havde benyttet sig af disse gaadesfulde Bevægelser for at indvirke paa hans Frygt.

Den splintrede Eg gik bort imellem Træerne, saa snart han havde hørt op at tale, og overlod Wildtskytten til sig selv. Hovdingen forsvandt bag Ekevens Skjul og den, som ikke var fortrolig med saadanne Dyrin, vilde have formodet, at Fangeren var bleven overladt til sin Fornufts Bud. Men uagtet den unge Mand var noget forbausset over dette dramatiske Udseende af Tingene, kjendte han dog sine Kjender altfor godt til at indbilde sig, at han havde sin Frihed eller var et frit Væsen. Ikke desto mindre var han uvidende om, hvorvidt Huronerne agtede at gaae med deres Kunstgreb, og besluttede at faae dette Svørgsmaal afgjort saa snart som muligt. Idet han raatede sig en Ligevaldigbed, som han var langt fra at føle, drev han omkring paa den aabne Plads og nærmede sig efterhaanden det Sted, hvor han var kommen i Land; der fordoblede han sine Skridt, idet han dog omhyggeligt undgik ethvert Skin af Flugt, skjed Bustene tilside og traadte

ud paa Strandbredden. Kanoen var borte og han kunde intet Spor af den opdage, efterat være gaaet til den nordlige og sydlige Rand af Pynnten og have undersøgt Bredden i begge Retninger. Den var aabenbart saa langt borte, at han brecken kunde sene eller faae fat paa den, hvilket under disse Omstændigheder aabenbart ogsaa maatte være de Wildes Hensigt.

Da begreb Wildeskytten bedre sin virkelige Stilling. Han var en Fange paa den smalle Landtunge, blev streng bevogtet og havde intet andet Middel til Flugt, end Svømning. Han tænkte ogsaa paa at benytte sig heraf, men Vissheden om, at Kanoen vilde blive brugt til hans Følgelse, og de flotte Udgifter til et heldigt Udfald afkræftede ham fra dette Føretagende. Medens han gik paa Strandbredden, kom han til et Sted, hvor Huskene vare blegne huggede om og kastede sammen i en lille Dynge. Ved at tage nogle af de øverste Grenne bort opdagede han Pantberens Læg underneden dem. Han vidste, at det vilde blive gjemt, indtil de Wilde havde fundet et Sted til at jorde det paa og hvor det kunde være sikkert for Skalsveerkniven. Han stirrede langselvuld over til Kasketet, men der syntes Alt at være stumt og ede, og han overfaldtes af en Kørnemmesse af Ensembled og Førladshed, som gjorde Dieblisset endnu ubygaeligere.

„Guds Willie ske!“ mumlede den unge Mand, idet han sorgmedig begav sig bort fra Strandbredden og aller

traadte ind under Skovens Hærvinger; „Guds Villie stee paa Jorden, som den er i Himlen! Jeg havde haabet, at mine Dage ikke saasnart skulde været talte; men naar Alt kommer til Alt, gjør det kun lidet til Sagen. (Efter nogle faa Vintre og Sommere til vilde det dog have været forbi efter Naturens Gang. Al ja! De Unge og Kasse ansee sjældent Døden for mulig, førend den griner dem i Ansigtet og siger dem, at Timen er kommen!“

Under denne Gnetale var Jægeren kommen ind paa den aabne Plads, hvor han til sin Forbauselse saae Hetti, som aabenbart ventede paa ham. Pigen havde Bibelen under Armen og hendes Ansyn, hvorover der pleiede at brude en Skygge af blidt Tungstind, syntes nu at robe Bedrøvelse og Modløshed. Da Wildtskytten havde nærmet sig hende, talte han.

„Stakkels Hetti,“ sagde han. „de sidste Timer have været saa urolige, at jeg reent havde glemt Dem; vi mødes ligesom for at sørge over det, der skal stee. Jeg gad vide hvad det er blevet af Obingadjoof og Wab!“

„Hvi dræbte De Huroneren, Wildtskytte?“ svarede den unge Pige bebreidende. „Kjender De ikke det Bud, som siger: „Du skal ikke slaae ibjel!“ Og nu slaer man mig død, at De har dræbt en Kones Mand og Broder.“

„Det er sandt, min gode Hetti, det er saa sandt som Evangeliet og jeg vil ikke benegte det, det er stect. Men De maa erindre, Pige, at mange Ting, som vilde

være ulovlige i Fred, ere lovlige i Krig. Manden blev skudt i aaben Kamp, i det mindste var den aaben fer mit Bedkommende, hvorimod han var usædvanligt godt dækket, og Broderen var selv Skyld i sin Død eftersom han slyngede sin Tomahawk med en uberabnet Fjende. Var De Vidne dertil, Pige?"

"Jeg saae det og det gjorde mig ondt, at det skete, Wildskytte; thi jeg havde haabet, at De ikke havde gjengjeldt Slag med Slag, men Dødt med Godt"

"Ja, Heltv, det kan maaffee gaac an blandt Missionairerne, men det vilde gjøre Livet meget usikkert i Skoven. Pantberen tørstede efter mit Blod og var taabelig nok til at give mig Naaben i Hænde i samme Dieblit, som han vilde tage det. Det vilde have været imod Naturen ikke at have evløstet en Haand i en saadant Provvelsens Stund og gjort min Opdragelse og mine Gaver Skam. Nei, nei, jeg er ligesaa villig som en Anden til at give Enhver det, der tilkjemmer ham, og derfor haaber jeg, at De vil bevidne det, De har seet i Dag, for dem, som maatte svørge Dem derom."

"Wildskytte, har De i Sinde at egte Sumakræet nu, da hun brecken har en Mand eller en Broder, som kan ernære hende?"

"Sænkter De isælledes om Egtteskab, Heltv? Her den Unge girte sig med den Gamle, det blege Ansigt med Hødbuden, den Christne med Hedningen? Det er imod al Her-

nuft og Natur og det vil De selv indse, naar De tænker lidt derover."

"Jeg hørte altid Moder sige," svarede Betty, idet hun vendte Ansigtet bort, snarere paa Grund af et kvin- deligt Instinkt, end af Beredthed om Uret, "at Folk ikke burde give sig, førend de holdt mere af hinanden, end Brødre og Søstre gjøre, og det er formodentlig det, De mener. Sumaktræet er gammel og De er ung."

"Ja, og hun er rød og jeg er hvid. Sæt desuden, Betty, at De nu var en gift Kone og havde eglet en ung Mand paa Deres Alder og af Deres Stand, Hurry Harry for Exempel" — Wildtskytten nævnte ham kun, fordi han var den eneste unge Mand, som de Begge kjendte — "og han var falden paa en Krigsti, kunde De da ønske at trykke hans Banemand til Deres Bryll?"

"Al nei, nei!" svarede den unge Pige gulsende. "Det vilde være baade syndigt og hjerteløst! Ingen Kristen Pige kunde eller vilde gjøre det. Jeg veed, at jeg aldrig bliver Hurrys Kone; men var han min Mand, skulde ingen Anden blive det igjen efter hans Død"

"Jeg tænkte nok, at det vilde blive Udfaldet, Betty, naar De først havde begrebet Forholdene. Det er en moralisk Umulighed, at jeg nogensinde kan egte Sumaktræet, og skjøndt det ved de indianske Bryllupper ikke bruges Præster eller underligt megen Religion, saa kan en hvid Mand, som kjender sine Gaver og sine Pligter, ikke benytte sig

heraf til at undvige, naar han seer Leilighed dertil. Jeg synes, at Døden vilde være mere naturlig og velkommen, end et Gæstskab med denne Qvinde."

"Sig det ikke saa høit," afbrød Hetty ham utaalmodigt; "hun vil rimeligviis ikke kunne lide at høre det. Jeg er vis paa, at Hurry hellere vilde give sig endog med mig, uagtet jeg er svagfindet, end underkaste sig Viinsler, og jeg er overbevist om, at det vilde dræbe mig at troe, at han foretrak Døden for at blive min Mand."

"Ja, min Pige, De er ikke Sumattræt, men et smukt ungt kristent Fruentimmer med et godt Hjerte, et behageligt Smil og venlige Dine. Hurry kunde være stolt af at faae Dem og det ovenikjøbet ikke i Sorg og Glændighed, men i sine bedste og lykkeligste Dage. Vien følg alligevel mit Raad og tal aldrig til Hurry om disse Ting, han er i bedste Fald kun en Grandisbeer."

"Jeg vilde ikke sige ham det for Alt i Verden!" udbrød den unge Pige, idet hun saae sig om, som om hun var bleven forstærket, og blussede uden at vide hvorfor. "Moder sagde altid, at unge Piger ikke burde være fremfusende og sige deres Mening, førend de bleve spurgte; oh! Jeg glemmer aldrig hvad Moder har sagt mig. Det er Skade, at Hurry er saa smuk, Vildisshytte; tbi naar han ikke var det, vilde vist færre Piger synes saa godt om ham og han selv desto før lære at kjende sig selv."

"Stakkels Pige, stakkels Pige, det er tydeligt nok,

hvorledes det forholder sig, men Herren vil ihukomme Deres enfoldige Hjerte og kjærlige Følelser! Vi ville ikke tale mere herom; dersom De havde Forstand, vilde det smerte Dem at have indviet Andre saa dybt i Deres Hemmeligbed. Siig mig, Hetty, hvor alle Hurerne ere bleve af, og hvorfor de lade Dem gaae omkring her paa Pynten, som om ogsaa De var en Fange?"

"Jeg er ingen Fange, Bildtskytte, men en fri Pige og gaar naar og hvorhen jeg lyster. Ingen vover at tilføie mig noget Ondt! Gjørde de det, vilde Gud forvornes, som jeg kan vise Dem af Bibelen. Nei, nei, Hetty Gutter er ikke bange, hun er i gode Hænder. Hurerne ere hist oppe i Skoven og vasse godt paa os Begge, det indestaar jeg for, eftersom Kruentimmerne og Børnene ere paa Udfig. Nogle ere ifærd med at begrave Pigen af den skælske Pige, som blev stuet forrige Nat, for at Kjenden og de vilde Dyr ikke skulde finde det. Jeg fortalte dem, at Fader og Moder laa i Egen, men jeg vilde ikke siige dem hvor, for Judith og jeg vilde ikke vide noget af deres hedske Selskab paa vor Begravelseplads."

"Al ja! Det er en skrækelig Opgave at staar her levende og forbitret, med erterte, rasende Følelser den ene Time og derpaa at blive ført bort i den næste og skjult for Wiennekens Dine i et Hul i Jorden! Ingen veed, hvad der kan bænde ham paa Krigstien, det er vist!"

Du afbrød Lovets Ræsten og de tørre Grenes Raa:

gen Samtalen og underrettede Bildtskytten om hans Kjend-
 ders Komme. Hurerne forsamlede sig omkring det Sted,
 der var blevet valgt til Skueplads for det forestaaende Op-
 trin og i hvis Midte det udklaarne Offer nu stod i en
 Kreds, idet de berøbnede Mænd vare blevene fordeelte saa-
 ledes imellem de svagere Medlemmer af Hoben, at de in-
 gen Åbning fandtes, gjennem hvilken Fangeren med Sik-
 kerhed kunde bryde ud. Men denne tænkte ikke længere
 paa at flygte; det sidste Forsøg havde overtydet ham om
 Umuligheden af at undkomme, naar han blev forfulgt af
 saa stort et Antal. Alle hans Sjæls Kræfter vare tværti-
 med anspændte, for at han kunde møde sin forventede
 Skjebne med en Kølighed, der vilde gjøre hans Karve og
 hans Manddom Værd og vare lige langt fra feig Fryg
 og vildt Praleri.

Da den splintrede Fj var traadt indenfor Kredsen,
 indtog han sin gamle Plads ved den øverste Ende. Ud-
 stillige af de ældre Krigere stode i Nærheden af ham; men
 nu, da Sumatras Broder var falden, var der ingen er-
 kjendt Hørding tilstede, hvis Indflydelse og Ansæelse kunde
 gjøre ham til en farlig Viedheiler. Ikke desto mindre er
 det velbekjendt, at de nordamerikanske Stammers politiske For-
 hold kun indeholdt Lidet, som kunde kaldes monarkist eller
 despotisk, endskjondt de første Kolenister, som bragte deres
 Fædrelands Begreber og Anskuelser med til den nye Verden,
 ofte bødrede disse Urationers første Mænd med Mærk af
 Vildstyretten, ? D.

Konger og Fyrster. Unegteligt gjaldt en vis arvelig Indflydelse; men der er megen Grund til at troe, at den snarere fandt Sted paa Grund af nedarvede Fortjenester og erhvervede Udkomster, end som en af Fødselen flydende Ret. Wien den splintrede Eg kunde ikke engang gjøre et saadant Krav gjældende, da han havde svunget sig op til sin Stilling alene ved Talenter, Skarpsindighed og, som Bacon kalder det med Henvisn til alle udmærkede Statsmænd, "ved en Forening af høje og lave Egenskaber," en Sandhed, hvorpaa den dubfindige Englænders egen Løbebane afgiver et saa slaaende Beviis.

Næst efter Baabuene aabner Weltalenbeden den store Port til Folkegunst baade i det civiliserede og det barbariske Liv og den splintrede Eg havde, ligesom saa Mange før ham, gjort sin Lykke fuldkomment saa meget ved at gjøre Løgne medtagelige for sine Tilhørere, som ved dybe eller lærde Udviklinger af Sandheden eller ved Misaaftigbeden af hans Lovg. Ikke desto mindre besad han Indflydelse og var langt fra at mangle guldig Adkomst til dens Besiddelse. Lige som de Fleste, hos hvem Forstanden har Overvekten over Følelsen, var Hurenøren ikke tilbeielig til at smigre sine Landsmænds blot grusomme Ydenskaber; han havde i Almindelighed været paa Naadens Side ved alle de Optrin af Piinsler og Herungjerrighed, som havde fundet Sted blandt hans Stamme, efterat han var kommen til Anseelse. Ved den nærværende Leilighed stred

han ugjerne til Yderligheder, skjøndt Dødsdringen dertil var saa stor, men det overgik dog hans Sindrigbed at udfinde, hvorledes dette Alternativ kunde undgaaes. Sumat- træet var mere forbitret over sin Forkastelse, end over sin Mand og sin Broders Død, og det var lidet sandsynligt, at Qvinden vilde tilgive en Mand, der saa utvetydigt havde foretrukket Døden for hendes Farntag. Uden hendes Tilgivelse var der neppe noget Haab om at formaae Stammen til at glemme dens Tab og selv den splintrede Eg forekom det, hvor tilbøielig han ogsaa var til at tilgive, at vor Helts Eljebne nu var næsten haabløst afgjort.

Da hele Skaren havde opstillet sig omkring Fangen, opstod der en alvorlig, netop ved sin Almindelighed saa meget mere truende Tausbed. Bildtskotten bemærkede, at Kruentimmerne og Børnene havde tilberedt Splinter af fede Granrødder, som han godt vidste skulde stikkes ind i hans Rjød og antændes, medens to eller tre unge Mænd stode med de Bastreb, hvormed han skulde bindes. Røgen af et afsludt Haal tilkjendegav, at de brændende Brande vare færdige, og adskillige af de ældre Krigere strøge med Fingrene hen over Eggen af deres Tomahawker, som for at prøve deres Skarphed og Haardhed. Endog Knivene syntes at være bleve løsnede i Skeden af Utaalmodighed efter at begynde den blodige og ubarmhjertige Gjerning.

„Hjortenes Bane,“ begyndte den splintrede Eg, vistnok uden Kjendetegn paa Eumrathi eller Medlidenhed i

sit Bæsen, men dog med Kælighed og Værdighed; „Hjortenes Bane, det er paa Tiden, at mit Folk tager sin Beslutning. Solen staaer ikke længere over vore Hoveder; kjed af at vente paa Hurerne, er den begyndt at synke ned mod Granerne paa denne Side af Dalen. Den dreier sig hurtigt mod vore franske Fædres Land; det er for at minde dens Børn om, at deres Hytter ere tomme og at de burde være hjemme. Den omstreifende Ulv har sin Hule og tyer til den, naar den vil see sine Unger. Treksierne ere ikke fattigere end Ulvene. De have Landsbyer og Wigwamer og Marker med Mais; de gode Mander vilde blive trætte af at bevægte dem alene. Mit Folk maa vende tilbage og ræsse sine Ting. Der vil blive Glæde i Hytterne, naar de høre vort Skrig i Skoven! Det vil være et Sorgens Skrig; naar det er blevet forstaaet, vil der opstaae Bedrovelse. Der vil være et Skalskrig, men ikkun et eneste. Vi have Moskusrettens Pelts; hans Lig er iblandt Fiskene. Bildtskytten maa sige, om der skal bænge nok en Skalp paa vor Etang. To Hytter ere tomme, een Skalp, levende eller død, mangler ved hver Dør.“

„Saa tag dem døde, Hurer,“ svarede Fangen med Fastbed, men aldeles uden ibeatralst Praleri. „Min Time er rimeligviis kommen, og det, der maa være, det maa være. Ere I ersatte paa at pine mig, skal jeg gjøre mit Bedste for at helde det ud; skjøndt Ingen kan sige, hvorridt

hans Natur kan taale Piinsler, førend han har forsøgt det."

"Den Kjoter af et blegt Ansigt begynder at stille Halsen mellem Benene!" raabte en ung, snakkelysten Bild, som bar det passende Navn le Corbeau Rouge, et Tilnavn, han havde faaet af Franskmændene paa Grund af, at han stedsse gjorde Stoi og altfor gjerne hørte sin egen Stemme; "han er ingen Krieger; han fældede le Loup Cervier, idet han vendte Ansigtet bort, saa at han ikke kunde see Glintet af sin egen Kiffel. Han grynter allerede som et Sviin; naar Huronerens Qvinder begynde at pine ham, vil han byle som Pantberens Unger. Han er en Delawareer Qvinde, iført en Hengesees Hud!"

"Lad Din Tunge kun løbe, unge Mand, lad den kun løbe," svarede Bildstytten urollet; "Du forstaaer ikke bedre og jeg kan oversee det. Ord kunne fornærme Qvinder, men neevre gjøre Knive skarvere, Ild varmere, eller Risler sikkrere."

De lagde den splintrede Eg sig imellem, irettesatte den røde Krage, fordi han saa ubetimeligt havde blandet sig i Sagen, og befalede de Bedkommende at binde Fangen. Dette skete, ikke af Frygt for, at han skulde flygte, eller fordi at det alt nu led til, at han ikke vilde være istand til at udbelde Piinslerne med Lemmerne fri, men i den sindrige Hensigt at lade ham føle sin Hjælpløshed og efterhaanden at rulle hans Standhaftighed ved ligesom at

undergrave den lidt efter lidt. Wildtskytten gjorde ingen Modstand. Han lod frivilligt, om end ikke glad, sine Arme og Been bindes af de Bastreb, som efter Høvdingens Befaling bleve snoede omkring dem paa den mindst smertefulde Maade. Denne Befaling gaves hemmeligt og i Haab om, at Fangen tilsidst vilde frelse sig fra alvorligere legemlige Lidelser ved at samtykke i at tage Sumaktræet til Kone. Saasnart Wildtskyttens Legeme var blevet saa tilstrækkeligt omviklet med Bast, at det maatte frembringe en levende Føremelse af Hjælpeleshed, blev han begstaveligen baaren hen til et ungt Træ og bunden til det paa en Maade, som forbindrede ham baade fra at røre sig og fra at falde. Hans Hue blev tagen af hans Hoved og dervaa led man ham blive halvt staaende og halvt baaren af sine Baand for at afvente det kommende Dvtrin saa godt han kunde.

Førend der skredes til nogensembelt Hderlighed, var det den splintrede Egs Dnsse at sætte sin Fanges Standbæsthed paa Prove ved at gjentage Føreløget paa at træffe et Førlig med ham. Dette kunde kun skee paa een Maade, idet Sumaktræets Samtykke var uundgaaeligt nødvendigt til en Overenskomst, hvorved hendes Ret til Hver opgaves. Til den Ende opfordredes hun dervaa til at nærme sig og selv varetage sin Sag, da Ingen antoges at kunne udrette saa meget som hun selv ved denne Underbandling. Indianerinderne ere som Viger i Almindelighed venlige og ydmyge og udmærke sig ved en munnalt Rost

og en munter Latter; men Besværligheder og Lidelser have
 som oftest berøvet dem disse Fortrin længe førend de opnaae
 den Alder, som Sumattræet nu havde. Det skulde synes,
 som om der udfordredes heftige og onde Lidenskaber til at
 gjøre deres Stemme skurrende, skjøndt deres Skrig, naar
 de ere opirrede, kunne antage en tilstrækkelig Grad af Dis-
 harmoni til at baandbære deres Krav paa at besidde denne
 for Kjønnen særegne Giendommelighed. Sumattræet havde
 imidlertid ikke saa ganske manglet qvindelige Tillokkelser og var
 for saa kort en Tid siden bleven holdt for smuk af sin
 Stamme, til at hun endnu ikke havde eriaaret hele den
 Virkning, som Tid og Hjenverdighed gjorde paa den
 Kræntimmer og Mandfolk. Ved en Foranstaltning af den
 Splintrede Eg havde nogle af Kræntimmerne anvendt Tiden
 til at overtale den forladte Gæst til at træde, at der endnu
 var Haab om, at Bildtskibten vilde lade sig formaae til
 heller at begive sig til hendes Wiawam end til Wandernes
 Land, og det med et Held, som tidligere Kjendtegn neppe
 havde ladet formode. Alt dette var Kjølsen af en Beslut-
 ning af Hordingen om ikke at lade noget Middel ufer-
 søgt til at faae den største Jæger, som dengang antoges at
 være i den hele Egn, erbogen i hans Nation, samt til at
 skaffe den Kone en Mand, som han indsaae sandsynligvis
 vilde falde til Besvær, dersom noget af hendes Krav paa
 Stammens Dræmtefælskab og Dambu blev tiludeelat.

Dverensstemmende med denne Plan var Sumattræet

hemmeligen bleven raadet til at træde ind i Kredsen og stille sin Dybfordring til Kængens Reisfærdighedstolelse, førend Horden skred til det sidste Forsøg. Heri havde hun samtykket; thi det var ligeisaa tiltrækkende for Stammernes Qvinder at faae en berømt Jæger til Mand, som for de mere civiliserede Samfundes Damer at skjenke en Dig deres Haand. Da en Moders Pligter antoges at overveie alle andre Hensyn, følte Enken ikke noget til den Forleugened ved at fremsætte sine Fordringer, for hvilken endog en qvindelig Lykkejægeriske blandt os undertiden giver efter. Da hun derfor traadte frem for hele Forsamlingen, retfærdiggjorde Børnene, som hun forte ved Haanden, alle hendes Skridt.

„Du seer mig for Dig, grusomme blege Ansigt,“ begyndte hun; „Din Mand maa sige Dig mit Grind. Jeg har fundet Dig; jeg kan ikke finde Løsten eller Vandsløben. Jeg har søgt dem i Mandet, i Skovene, i Skjult. Jeg kan ikke sige, hvorhen de ere gaaede.“

„Det veed Ingen, gode Sumaktra, det veed Ingen,“ kaldt Kængen hende i Ordet. „Naar Manden forlader Legemet, gaar den til en Verden udenfor vor Kundskab, og det Klogeste for de Gitterladte er at baabe det Bedste. Begge Dine Krigere ere uden Tvivl gaaede til de lykkelige Dagtegne og naar Tiden kommer, vil Du igjen faae dem at see i deres bedre Tilstand. En Kone og Søster til

tapre Mand maa have ventet sig en lignende Ende paa deres jordiske Løbebane."

"Grusomme blege Ansigt, hvad have mine Krigere gjort, at Du skulde dræbe dem? De vare de bedste Jægere og de kjæreste unge Mand i deres Stamme; den store Mand havde meent, at de skulde leve til de visnede som Fyrrens Grenne og faldt under deres egen Vegt."

"Nei, nei, gode Sumaktræ," afbrødes hun af Wildts skuten, hvis Sandbedskjærlighed var altfor ubetvingelig, til at han taalmodigt kunde bære paa saadanne Overdri- velsler, selv om de kom fra en Gufes saarede Hjerte. "Nei, nei, gode Sumaktræ, det er noget for meget af Rodbuds- privilegiet. En ung Mand var Ingen af dem, ligesaa lidet som Du kan kaldes en ung Kone, og med Hensyn til, at det skulde have været den store Mands Hensigt, at de skulde talde paa anden Maade, end de gjorde, da var det en slem Keittagelse, eftersom det, den store Mand har be- sluttet, ganske sikkert skeer. Fremdeles er det klart, at In- gen af Dine Venner tilføiede mig noget Ord; jeg oploftede min Haand imod dem mere paa Grund af det, de vilde have gjort, end det, de virkelig gjorde. Det er en natur- lig Lov at værge sig selv."

"Det er sandt. Sumaktræet har kun een Tunge; hun kan kun fortælle een Historie. Det blege Ansigt kaldede Huronerne, for at Huronerne ikke skulde falde ham. Hu- ronerne ere en retfærdig Nation, de ville glemme det.

Høvdingerne ville lukke deres Dine og sige, at de ikke have seet det. De unge Mænd ville troe, at Pantheren og Rossen ere dragne langt bort paa Jagt, og Sumatracet vil tage sine Børn ved Haanden og gaae ind i det blege Ansigts Hytte og sige: „See, disse ere Dine Børn; de ere ogsaa mine; skaf os Føde, saa ville vi boe hos Dig.“

„Betingelserne ere uantagelige, Qvinde, og skjøndt jeg har Medlidenhed med Dit Tab, som det maa være tungt at bære, kunne Vilkaarene dog ikke indrommes. Hvad det angaaer at skaffe Dig Wildt, saa vilde det ikke være nogen stor Sag, dersom vi levede nær nok ved hinanden, men derimod føler jeg, ærligt talt, ikke nogen stor Lust til at blive Din Mand og Fader for Dine Børn.“

„Betragt denne Dreng, grusomme blege Ansigt; han har ingen Fader, som kan lære ham at fælde Wildt, eller tage Skalper. See paa denne Pige; hvilken ung Mand vil søge sig en Hustru i en Hytte, som intet Hoved har? Der gives flere blandt mit Folk i Kanada og Hjertenes Bane vil findesaa mange Munde at føde, som hans Hjerter kan opffe.“

„Hør, Qvinde,“ udbrod Wildtskotten, hvis Indbildningskraft var langt fra at understøtte Gukens Erførelse og nu beavndte at blive gienstridig under de levende Skildringer, hun udfastede; „Alt dette kommer ikke mig ved. Elæst og Benner maa selv sørge for deres Faderløse og overlade dem, der ingen Børn have, til deres Ensamhed.“

Hvad mig angaaer, da har jeg intet Afkom og behøver ingen Hustru. Gaa nu, Sumatrac, og lad Dine Hverdinge raade for mig; thi min Farve, Gaver og Natur kunne ikke finde sig i den Tanke at tage Dig til Kone."

Det vilde være overflødigt vidtlostigt at forklare Virkningen af denne ligefremme Forkastelse af Entens Forslag. Deresom hendes Barm havde rummet Noget, der kunde kaldes Dmbed — og sansynligviis har ingen Kvinde nogensinde ganske manglet denne quindelige Egenskab — saa forsvandt det dog aldeles ved denne utvetydige Erklæring. Miseri, Harm, krænket Stoltbed og en Vulkan af Forbittrelse brast ud paa engang og forvandlede hende ligesom ved et Trulleslag til et Slags Banvittig. Uden at nedlade sig til at svare med Ord, fik hun Skovens Hvalvinger til at runge af sine Skrig, foer ind paa sit Offer og greb fat i banehaare, som hun syntes at ville rykke ud med Roden. Det varede Noget, førend man kunde faae hende til at slippe. Til Lykke for Kongen var hendes Miseri blindt, eftersom hans fuldkomne Hjælpelesbed ganske gav ham i hendes Beld; havde det været bedre ledet, kunde de været blevet farligt, førend der kunde komme Hjælp. Imidlertid loffedes det hende at udrive et Par Haandsulde Haar, førend de unge Mand fik hende løsrevet fra hendes Offer.

Kornarmellen imed Sumatrac betragtedes som en Kornarmelse med den hele Stamme; dog ikke saa meget

for Gukens egen Skyld, som paa Grund af Nationens Ure. Sumaktræet ansaaes i Almindelighed for ligesaa suurt, som det Bær, hvoraf hun havde sit Navn, og nu, da hendes to store Støtter, hendes Mand og hendes Broder, vare borte, brøde hun Faa sig om at skjule deres Modbydelighed. Ikke desto mindre var det blevet en Gressag at straffe et vlegt Unøgt, som led haant om en Hurerinde, og i Særdeleshed en Mand, som koldblodigt foretrak Døden for at befrie Stammen for den Byrde at ernære en Guk og hendes Børn. De unge Mand robede en Utaalmodighed efter at begynde Piinslerne, som den splintrede Eg forstod, og da hans ældre Stalbrodre ikke viste sig tilbøjelige til at tillade nogen længere Udsættelse, var han nødt til at give Tegnet til at begynde det djævelske Bærk.

Trettende Kapitel.

Med saadanne Leiligheder var det en af de Mildes almindelige Skikke at sætte deres Offers Hjerter paa de baardeste Prøver. Paa den anden Side borte det til den indianske Stoltbed ikke at vise nogen Gstergivenbed for Skrak eller Emerte, idet Kungen opirrede sine Fjender til saadanne Voldssemheder, som snarest kunde have Døden til

Følge. Mangen en Kriger vidstes at have faaet sine Lidelser hurtigere tilendebragte ved drillende Bebreidelser og haanlige Ord, naar han mærkede, at hans yhysske System gav efter for Smerten af Lidelser, opfundne af en djævelsk Eindrigbed, som nok kunde ferdunkle Alt det, der er blevet berettet om de religiøse Forfølgelses affhyeligste Gruusomhed. Men denne Udvei, at benytte sig af sine Fjenders vilde Lidenskaber, var imidlertid negtet Mildtskytten paa Grund af hans eiendommelige Begreber om en hvid Mands Pligter, og han havde fattet den skjelle Beslutning hellere at taale Alt, end at vanære sin Farve.

Ikke saasnart havde de unge Mand erfaret, at det stod dem frit at begynde, forend nogle af de Dristiaeste og Sidsigste iblandt dem sprang ind paa den aabne Plads, med Tomabanken i Haanden. Her beredede de sig til at slønge det farlige Vaaben i den Hensigt at ramme Træet saa tæt som muligt ved Fangens Hoved, uden dog at røre dette. Dette var et saa vereligt Forsøg, at kun de, der vare bekjendte for at besidde den største Færdighed i at bruge Vaabenet, erholdt Tilladelse til at betræde Skranterne, for at en ubetimelig Død ikke skulde afbrøde den forventede Nydelse. Selv af de sikreste Hænder undgik Fangen sjeldent at blive saaret under denne Skjærsild og hyppigt blev Døden Folgen, om det end ikke havde været Hensigten med Kastet. Her var Helts Bedkommende frygtede den splintrede Gj og de ældre Krigere for, at Panthe-

rens Skjebne kunde blive Bevæggrunden for et eller andet vidst Gemyt til pludseligt at opoffre dennes Overvinder, idet der nu viste sig en Fristelse til at udrette dette paa den samme Maade og muligens med det selvsamme Vaaben, for hvilket hiin Kriger var falden. Denne Omstændighed gjorde naturligvis Tomahawk-Prøven dobbelt farlig for Bildtskytten.

Det syntes imidlertid, at Alle de, som nu betraadte hvad vi ville kalde Skrankerne, havde større Lust til at vise deres egen Færdighed, end til at berne deres Kammeraters Død. De forberedede sig Alle til Prøven, snarere for at konkurrere med hverandre, end af Hengjerrighed, og i de første Minuter stod Fangen ikke sunderligt i nogen anden Færdighed med Udfaldet, end den som hidrørte fra den Interesse, der nødvendigvis maatte knytte sig til en levende Skive. De unge Mænd vare ivrige, men ikke glubste, og den solintrede Eg troede endnu at sine Muligheden af at kunne fælle Fangen, naar de unge Mænds Forsængelighed var bleven tilfredsstillende, naturligvis stedse under Forudsætning af, at han ikke blev et Offer for de vasselige Krig, som skulde anstilles.

Den første Yngling, som fremstillede sig, kaldtes Raven. Da han endnu ikke havde hørt Leilighed til at erobre sig et mere krigerisk Tilnavn. Han udmærkede sig snarere ved sin store Indbildskab, end ved sin Dygtighed eller sine Bedrifter, og de, som kjendte hans Charakter,

antog, at Fangeren befandt sig i en truende Fare, da han stillede sig op og vuggede Temabanken i sin Haand. Ikke desto mindre var den unge Mand godmodig og det, han meest tænkte paa, var at gjøre et bedre Kust, end nogen a sine Medbeilere. Wildtskotten fik et Nys om denne Krigers Mangel paa Ansæelse paa Grund af de Førmaning, han medtog af de Eldre, som slet ikke vilde have tilladt ham at betræde Kampradsen, naar det ikke havde været af Grefvugt for hans Fader, en bedaget Krieger af flere Fortjenester og som nu befandt sig i Stammens Hytter. Imidlertid beholdt vor Helt sin Fatning. Han var kommen til den Erkjendelse, at hans Time havde slaet og at det snarere vilde være en Velgjerning, end en Ulykke at falde for den første usikre Haand, som erlostedes imod ham. Efter en Mængde Svingninger og Geværder, som lovede meget Mægt, end Kernen kunde holde, led denne Temabanken flue. Raabenet briste og sig gjennem Luften paa sædvanlig Maade. Støkkede en Svaa fra den Træstamme, hvortil Fangeren var bunden, nogle saa Tommer fra hans Kind og blev siddende i en stor Gø, som stod adskillige Alen bagved ham. Dette var aabenbart et ubeldigt Udfald og blev ogsaa ved en almindelig Haanlatter erklæret for et saadant til den unge Mand's store Afgjælse. Paa den anden Side høres en ligesaa almindelig, men dæmpet Mumlende af Beundring over den Standhaftighed, hvormed Fangeren havde bestaaet Prøven. Hovedet var det Gæst, han

kunde røre, og det var forsættligen blevet ladet frit, paa det at Bedlerne kunde glæde sig ved og den Piinte overgaae den Skam, at det blev bøiet til Eiden, eller at andre Forsøg gjordes paa at undgaae Hugget. Wildtskytten skuffede imidlertid disse Forventninger ved et Herredømme over sig selv, der gjorde hele hans Legeme ligesaa urokkeligt som det Træ, hvortil han var bunden. Han benyttede sig ikke engang af den naturlige og sædvanlige Udvei at lukke sine Dine og den kjæreste og ældste Krieger blandt de røde Mænd havde aldrig under lignende Omstændigheder mere haanligt negtet sig selv denne Fordeel.

Da Ravensen havde gjort sit ubeldige og barnagtige Forsøg, afløstes han af le Daim Mose, eller Daadyret*, en midaldrende Krieger, der besad en ualmindelig Færdighed i at bruge Tomabawken og af hvis Idræt Tilskuerne med Bished ventede sig en Nydelse. Denne Mand havde intet af Ravensens Godmodighed og havde med Blæde offeret Fangen for at tilfredestille sit Had til de blege Ansigtet i Almindelighed, naar det ikke havde været ham mere om at gjøre at lægge sin store Dygtighed i at bruge Raabenet for Dagen. Han opstillede sig roligt, men med en tillidsfuld Mine, ruggede kun et Dieblil sin lille Dre i Haanden, fløttede raff den ene Fod og kastede. Wildtskytten saae det brasse Redskab hvirvle imod sig og troede, at Alt var

* Egentligt Musedyret, *Cervus alces americanus*. Lin., eller den amerikanske Hjort. D. N.

forbi, men han blev ikke berørt. Temahawken havde formeligt bundet Fangens Hoved til Træet ved at tage nogle af hans Haar med og trænge ind i den bløde Bark. Et almindeligt Hyl tilkjendegav Tilskuernes Glæde og Daadveret folte sit Hjerte svulme en Emule for Fangen, hvis Standhaftighed alene havde sat ham istand til at give dette Beviis paa sin fuldendte Færdighed.

Le Daim-Mose afløstes af den berovende Dreng, eller le Garçon qui bondit, som kom springende ind i Kredsen ligesom en Hund eller Gød, der leger. Det var en af hine elastiske Jungsinger, hvis Muffler stedse synes at være i Bevægelse, og som enten led, som om at han, eller paa Grund af Banen virkelig ikke var istand til at bevæge sig paa anden Maade, end ved saadanne Krumsvring som de evenanferte. Ikke desto mindre var han baade tav-
 rer og behændig og havde erbuveret sig sine Landsmænds Agtelse ved sine Bedrifter i Krigen og sit Held paa Jagten. Et langt ædelere Navn vilde for længe siden være blevet ham til Deel, naar ikke en fornem Fransmand tilfældigvis havde givet ham hin Benævnelse, som han samvittighedsfuldt bevarede som den, der kom fra hans store Fader, der boede hinsides den brede Saltis. Den berovende Dreng dansede omkring Fangen og truede ham snart paa den ene og snart paa den anden Side og snart igjen lige i Ansigtet med sin Temahawkl i det frugtesløse Haab at frembringe et eller andet Segn paa Frygt ved denne tilsv-

neladende Fare. Omfider udtomtes Vildtsfyttens Taalmodighed ved alle disse Narrestreger og han talte nu for første Gang efter at Prøvelierne havde taget deres Begyndelse.

„Kast væk, Huroner,“ raabte han, „ellers glemmer Din Tomabawt sit Grinde. Hvi herper Du omkring ligesom en Buk, der viser sin Mage, hvor godt den kan springe, naar Du selv er en voren Krieger, og en voren Krieger byder Dig og Dine tossede Kaprieler Treds? Kast, ellers ville Huronerne's Piger lee Dig lige i Dinene.“

Enskjendt de sidste Ord ikke vare beregnede paa at gjøre en saadan Virkning, eegede de dog den „bevrende“ Krieger til Naseri. Den samme nervøse Virrelighed, som gjorde ham saa burtig i hans Bevægelser, gjorde ham det ogsaa vanskeligt at beherske sig selv, og Ordene vare næppe komne over den Tolendes Læber, førend Tomabawten fælede Indianerens Haand, ligesom den ogsaa fælede med en god Villie og i den Hensigt at dræbe. Havde Kasket været mindre alvorligt ment, vilde Faren maaskee have været større. Sigtet var usikkert og Øren feer forbi Kængens Kind og berørte ganske let hans Skulder i sine Bevægelser. Dette var den første Gang, at der havde viist sig nogen anden Hensigt, end at stramme Kængen og lægge Færdighed for Dagen, og den bevrende Dreng blev strax færet ud af Kredsen og stærkt irettesat for sin Ubehændighed, hvorved han saa nær havde tilintetgjort alle Hordens Forhaabninger.

Efter dette Brunsbøved fulgte adskillige andre unge Krigere, som ikke alene slungede Tomahawken, men ogsaa kastede Kniven, et langt farligere Forsøg, med ubekymret Yetsindighed, men dog stedse viste en saadan Færdighed, at den forebyggede, at Vildtskytten tog nogen Skade. Vel blev han flere Gange ridset i Huden, men fik ikke et eneste egentligt Saar. Den urefkelige Fæstbed, hvormed han saae sine Angribere i Sinene, og især det Slags Spot, hvormed denne Prøve endtes, ervakte en høj Grad af Ulystelse hos Tilskuerne og da Hovdingerne erklærede, at han havde hæderligt bestaaet Prøven med Kniven og Tomahawken, var der, med Undtagelse af Sumatræet og den høvvende Drenge, ikke een Gæste i hele Flokken, som nærede det mindste Fjendskab til ham. Hine tvende Misfornøiede stal rigtignok Hovederne sammen og opbidiede hinandens Urrighed, men bidtil havde deres Ondskab for det meste indskrænket sig til dem selv, uagtet det nok kunde bandede, at de Andre om ikke lang Tid ved deres egne Bestræbelser kunde blive oprørrede til den dæmoniske Tilstand, som pleiede at ledsage alle lignende Dræm blandt de røde Mand.

Den svlindrede Eg tilhøndegav nu sine Følf, at det blege Ansigt havde vist sig at være en Mand. Han beede maastee nok iblandt Delawarerne, men var ikke bleven Hjert til en Drinde ligesom de. Han ønskede at erfare, om det var Høvenernes Willie at gaae videre. Men selv de blideste af Fruentimmerne havde fundet altfor megen

Tilfredsstillelse ved de overstaaede Prøver til at ville give Elie paa deres Forventning om en endnu større Nydelse og Alle forlangte derfor ensstemmigt, at man skulde blive ved. Den snilde Hovding, der nærede omtrent det samme Dulle om at faae en berømt Jæger optagen i sin Stamme, som en euepæisk Minister om at udfinde en ny Beskatningsmaade, brugte et hvert rimeligt Middel for i Tide at standse Prøven; thi han vidste heelt vel, at naar Bødlernes befælige Videnskaber først vare vælte, vilde det være ligesaa let at opstemme Båndet fra de store Søer i hans eget Hjem, som at forsøge paa at helde dem tilbage paa deres blodige Løbebane. Han kaldte derfor fire eller fem af de bedste Skytter hen til sig og led dem underkaste Kongen Riffelprøven, hvorhos han dog foreholdt dem Nødvendigheden af at bevare deres egen Ære ved den største Omærksomhed paa, hvorledes de lagde deres Færdighed for Dagen.

Da Wildtskytten saae disse udvalgte Krigere træde ind i Kredsen med deres ladte Væbner, følte han omtrent samme Yttelse, som den elendige Lidende, der længe har udstaaet en Svagdoms Qualer, føler ved Dødens Komme. Den mindste Miskerbed i Sigtet med dette frøvelige Blik, ben kunde blive farlig; thi da Heredet var Maalet, eller rettere sagt det Punkt, som det kom an paa at streife, maatte et Par Tommers Forskjel i Retningelinien afgjøre Spørgsmaalet om Liv eller Død.

Pünktlen med Riflen tilstedede ikke engang saa meget

Evillerum som Geslers Vble, idet en Haarsbrede var den
 nderste Grændse, som en ovet Skytte tillod sig ved en Lei-
 lighed som denne. Offerne bleve hyppigt skudte gjennem
 Hovedet af altfor uerfarne eller uduelige Hænder og det
 hændtes ofte, at Døden tildeelttes i et Dieblik af ustyrligt
 Raseri over Kængens Standhaftighed og Drillerier. Alt
 dette vidste Bildrisvotten meget godt; thi de gamle Mænd
 fordrev de lange Vinteraftener i deres Hytter med at for-
 tælle Krasagn om saadanne Begivenheder og om deres Folks
 Seire og Kampe. Han ventede nu fuldt og fast Enden
 paa sin Løvebane og følte et Slags tungsindig Glæde ved
 Tanken om at skulle falde for et saa hjært Baaben som
 Rislen. Imidlertid indtraf en kort Afbrydelse, førend man
 skred til det Yderste.

Helty Hytter havde været Vidne til Alt det, der var
 foregaaet, og Oprinet havde i Begyndelsen aldeles lammet
 hendes svage Mand, men nu var hun kommen til sig selv
 igjen og blev mere og mere barmfuld over de ufertjente
 Lidelser, som Indianerne tilføiede hendes Ven. Skjendt
 ved mange Leiligheder frugtsem og sty som en ung Paa,
 var denne retsindige Piae stedse uferretet i Menneskelig-
 hedens Sag, idet hendes Moders Yrdomme og hendes
 eget Hjertes Drist — maasse vi burde sige Tilskyndel-
 serne af den usvnlige og rene Mand, der syntes at vaage
 over og lede hendes Handlinger — forenede sig for at un-
 dertrykke Svindens Arvat og gjøre hende kjel og bestemt.

Hun traadte nu frem i Kredsen, blid, quindelig ja endog undselig som altid, men alvorlig i Ord og Holdning, idet hun talte, som om hun fælte sig opretholdt ved Guds høie Bistand.

„Hvi pine I Wildtskytten, I røde Mand?“ spurgte hun. „Hvad har han gjort, at I, saaledes lege med hans Liv; hvo har givet Eder Ret til at være Dommere? Sat, at en af Eders Knive eller Tomahawker havde truffet ham, hvilken Indianer iblandt Eder vilde da have sunnet læge Saaet? Desuden tilføie I Eders egen Ben Skade, naar I saare Wildtskytten; thi da Fader og Hurray Harry gik ud efter Eders Skalper, vilde han ikke følge med, men blev tilbage i Kanoen. I pine Eders Ben, naar I pine denne unge Mand!“

Huronerne borte paa hende med alvorlig Dymark- sombed og en iblandt dem, som forstod Engelsk, oversatte det Sagte paa deres Modersmaal. Saa snart den splin- trede Gy havde erfaret Indholdet af hendes Tale, besvarede han den i sin egen Dialekt, idet Tolken forklarede det paa Engelsk for den unge Vige.

„Min Datter har Lov til at tale,“ saade den bar- ste gamle Taler i en ligesaa blid Tone og med et ligesaa ventligt Smil, som om han havde talt til et Barn; „Huronerne glæde sig ved at høre hendes Ret; de lytte til det, hun siger. Den store Mand taler ofte til Menneskene med saadanne Tunger. Denne Gang høre hendes Dine

ikke været aabne nok til at see Alt det, der er skeet. Wildtskytten kom ikke efter vore Skalper det er sandt; hvorfor kom han ikke? Her sidde de paa vore Hoveder; Krigerlofkerne ere gjorte til at tages fat i; en kjel Fjende burde udstrække sin Haand for at gribe dem. Trofeserne ere en altfor stor Nation til at straffe Mand, som tage Skalper. Det, de selv gjøre, lide de ogsaa at see Andre gjøre. Lad min Datter see sig omkring og talle vore Krigere. Havde jeg ligesaa mange Hænder som fire Krigere, vilde deres Kingre være færre end mit Følk, da vi kom ind paa Eders Wildtbane. Du mangler en heel Haand, hvor ere Kingrene? To ere blevne afbuggede af dette blege Ansigt; mine Hurenere ønske at see, om han gjorde dette ved Hjælp af et medigt Hjerte, eller ved Rødderi; som en lussende Hæv, eller som en springende Pantber."

"Du veed selv, Huren, hvorledes den Gne af dem faldt. Jeg saae det og Du saae det med, det var for blodigt at stue, men det var ikke Wildtskyttens Skuld. Din Krieger trugtede efter hans Liv og han forsvarede sig. Jeg veed ikke, om den gode Bog siger, at det var Ret, men Endret vilde have gjort det. Hvis Du vil vide, bro af Eder det kan stode bedst, nu velan, saa giv Wildtskytten en Kiffel, og Du vil saae at see, hvor langt han over-
gaaer broer enkelt af Dine Krigere. ja dem Alle tilsammen!"

Kunde Nogen med Vildguldighed have bivaanet et saadant Dvtrin, vilde han have meret sig over det Alver,

hvormed de Vilde horte paa Oversættelsen af denne usædvanlige Begjering. Ingen Spot, intet Smil blandede sig i deres Forbauselse; thi Hetty havde et altsfor belligt Røgte og Væsen, til at hendes Svagbed kunde blive en Gjenstand for de Naars og Blodtørstiges Forbaanelser. Hun besvarede tværtimod med ærbødig Dmærksomhed.

„Min Datter taler ikke altid som en Hovding ved et Raadeforsamlingsbaal,“ sagde den splintrede Eg, „ellers vilde hun ikke have sagt dette. To af vore Krigere ere faldne for vor Fanges Haand; deres Grav er for lille til at rumme en Tredie. Huronerne holde ikke af at lægge deres Dede i Dyrge. Skal nok en Mand drage bort til den fjerne Verden, maa det ikke være en Huroners Mand; det maa være et blegt Ansigts. Haa, Datter, og sæt Dig hos Sumaltræet, som sørger; lad Huroner-Krigerne vise, hvor godt de kunne skyde; lad det blege Ansigts vise, hvor lidet han ændser Kuglerne.“

Hetty var ikke istand til at forlænge Samtalen og vant, som hun var, til at lyde de Ældre, gjorde hun det, der var hende befalet, satte sig taalmodigt paa en Træstamme ved Siden af Sumaltræet og vendte Dinene bort fra det vinnlige Skuespil, som nu skulde opføres inden i Kredsen. Saasnart denne Afbrødelse var forbi, indtog Kriegerne atter deres Plads og beredede sig paa nu til at vise deres Færdighed i det dobbelte Niemed at satte Fjens Standhaftighed paa Prøve og at godtgjøre, hvor fa-

ste Skotternes Hænder vare selv under saa spændende Om-
 stændigheder. Afstanden var kort og i een Henseende sikker.
 Men idet Fødderne havde forlortet Afstanden, var Proven
 for Kængens Nerver bleven betydeligt større. Wildtskyttens
 Ansigt var netop langt nok borte fra Bøsserne til at und-
 gaae Virkningen af Ildstrømmen og hans religiøse Dine kunde
 see lige ind i deres Mundingar ligeisom i Kærvæntning om
 det farlige Sendebud, der skulde fare ud af enhver af dem.
 De snedige Hurenere vare beelt vel vidende herom og næ-
 sten Ingen af dem lagde an uden først at lade Bøsserpi-
 ben vege saa nært som muligt med Kængens Pande i Haab
 om, at hans Styrke skulde forlade ham og Herden komme
 til at nyde den Triumf at see et Slagteffer bukke under
 for dens sindrige Gruisombed. Ikke desto mindre toge samt-
 lige Medbeilere sig endnu i Værelse for at saare, da det
 næstefter stot ikke at ramme Maalet aniaaes for den største
 Skam at træffe for tidligt. Det ene Skud gjordes efter
 det andet og alle Kuglerne kom Wildtskyttens Hoved ganske
 nær uden at berøre det. Men endnu havde Ingen kunnet
 erdage nogen Trækning i Kængens Muffler, eller den mind-
 ste Blinken af hans Dine Denne uovervindelige Fastbed,
 som overgik Alt, hvad nogen Tilseerærende hidtil havde be-
 mærket af den Natur, kunde udledes af tre forskjellige Nat-
 sager. Den første var Hengivenhed i hans Elskne i Kærv-
 ning med en naturlig fast Hældning; thi vor Helt havde
 ganske religiøst fattet sig raa at skulle dee og fortræk denne

Maade for enhver anden; den næste var hans store Fortrolighed med dette Slags Vaaben, som berøvede det hele den Rædsel, der i Almindelighed er forbunden med Farens udvortes Skikkelse, og den tredie var denne Fortrolighed, som var blevet uddannet ved Dvælse i en saadan Grad, at det formeentlige Døds var istand til indtil paa en Tomme dens Gang ved at see ind i Lobet af Geværet. Vildtstøtens Bedømmelse af Ildlinien var saa nysigtig, at hans Stolthed omsider overvandt hans Resignation, og da Fem eller Sex havde sat deres Kugler i Træet, kunde han ikke bare sig for at yttre sin Foragt for deres Mangel paa Haand og Dø.

„J kalde maaskee dette at styde, Wingoer,“ udbød han; „men vi have Squawer blandt Delawarerne og jeg har kjendt Hollænderviger ved Mohawk Floden, som langt overgaae Eder i Færdighed. Løs mine Arme, giv mig en Piiffel i Haanden, og jeg skal nagle den tyndeste Kriger, jeg ser i hele Eders Hov til brillesembellst Træ. J ville riise mig, og det paa halvhundrede Færne, ja endog paa hundrede, naar Maalet kan sees, i nitten Skud af tyve, eller for den Sags Skyld i tyve af tyve, naar Bøssen er god og paalidelig.“

En Dampet, truende Kumlen fulgte paa denne fælde Eroer; Krigernes Harm blussede op ved at bære en saadan Bekreidelse af et Menneske, som i den Grad foragtede

deres Bestræbelser, at han ikke engang vilde blinke, og pludseligt blev nu en Niffel løsnat saa tæt ved hans Ansigt, som det kunde see uden at brænde det. Den splintrede Eg indsaac, at Diebliffet var kritisk, og da han endnu nærede Haab om at faae en saa berømt Jæger optagen blandt Stammen, lagde den snilde gamle Hovding sig itide imellem, sandsynligviis for at forebygge den umiddelbare Afvendelse af den Deel af Piinslerne, som nødvendigviis maatte medføre Døden ved overordentlige legemlige Lidelser, om ikke paa anden Maade. Han gik midt ind imellem den forbittede Gruppe og tiltalte den med sin sædvanlige snedige Legil og sit vindende Bæsen, som strax dæmbede den bestige Bevægelse, der var opstaaet.

"Jeg see, hvorledes det hænger sammen," sagde han. "Vi have baaret os ad ligesom de blege Ansigter, naar de lukke deres Døre om Natten af Ærvat for den røde Mand. De bruge saa mange Stænger, at Ilden kommer og brænder dem, seend de kunne slippe ud. Vi have bundet Vildstyttten for fast; Kebene forbindre hans Lemmer fra at ryste og hans Dine fra at lukke sig. Løser ham, lader os see, hvad hans Yegeme virkelig duer til."

Det hændes ofte, at naar vi forstyrres i en Andlingsplan, bliver enbær, om end nok saa urimelig Udveibellere benyttet, end at vi ganske ergive Forretagendet. Saaledes gik det ogsaa Hurenerne; Hovdingens Forslag vandt diebliffeligen Bifald og Klere gave sig strax ifærd med at

ffjære Bastrebene istykker og rive dem af vor Helt. En halv Minut derpaa stod Wildtskytten ligesaa fri for Waand, som han havde været for en Time siden, da han begyndte sin Flugt paa Hjerget. Han bebøvede en Emule Tid for at faae Brugen af sine Lemmer igjen, da Blodomløbet var blevet standset ved de stramme Waand, og dette indrømmedes ham af den snilde splintrede Eg under Paaskud af, at hans Legeme snarere vilde bukke under for Krugten naar det først var kommet til Kræfter igjen, skjøndt det egentligt var hans Hensigt at vinde Tid, for at de heftige Ydensskaber, der vare blevene valte i hans unge Mænds Barm, kunde lægge sig. Denne List lykkedes og Wildtskytten fik ved at guide Lemmerne, stampe med Fødderne og bevæge sig snart Blodet til at rulle igjen, saa at han atter kom i Besiddelse af alle sine pbyssiske Kræfter, som om Intet havde svækket dem.

Menneskene tænke kun sjældent paa Døden, medens de glæde sig ved Sundhed og Styrke. Saaledes gif det ogsaa Wildtskytten. Efterat have været bjæveløst bunden og, som han havde haft al mulig Grund til at troe, befundet sig lige paa Grændsen af den anden Verden, virkede det at see sig saa uventet befriet, i Besiddelsen af sin Styrke og med fuldkomment Herredømme over alle sine Lemmer paa ham, som om han pludseligt var vendt tilbage til Livet, og fornyede de Forbaabninger, han tidligere ganske havde ergivet. Fra dette Dieblil forandrede alle hans

Planer og høit adlod han ifkun en af Naturens Love; thi uagtet vi have fremstillet vor Helt som hengiven i hans Eljebne, har det langt fra ikke været vor Hensigt at skildre ham som begjerlig efter at døe. Fra det Dieblik hans Solesles Esvændkraft ajeneplivedes, vare hans Tanker skarpt henvendte paa de forskjellige Maader, hvorpaa han muligen kunde undgaae sine Fjenders Hensigter, og han blev atter den snarraadige, sinderige og bestemte Ekevbygger, der var sig sine Kræfter og Hjælpemidler bevidst. Denne Forandring var saa stor, at hans Mand fik hele sin Elasticitet tilbage og, uden længere at tænke paa Underkastelse, alene tænkte paa at betjene sig af enhver mulig Krigslist.

Gitrat Wildskotten var bleven løst, adstille Hoben sig i en Kreds for at emringe ham og Duffet om at knække hans Mod verede i samme Forheld hos Huronerne, som de saae Bevise paa Kanskeligbeden af at gjøre det. Herdens Hæere var nu afhængig af Udfaldet og selv hos det blidere Kjen tabte enhver Medlidenshed med Lidelsen sig i Attraaen efter at frelse Stammens Hæder. De unge Pigers, af Naturen saa blede og melediste Koff hørtos at blande sig med Mandens Trudsel og Forurettelserne med Sumat- træet antoge pludseligt Præget af Hornærmelser imed enhver Huronerinde. Idet Mandene gave efter for denne verende Tummel, trak de sig lidt tilbage og betydede Fruentimmerne, at Fangaen for en Tid var overgoven i deres Hænder, da det ved saadanne Leiligheder var en almindelig

Skik, at Dvinderne bragte Offeret i Naseri ved deres Drillerier og Smædeord og derpaa bludseligt atter overlode ham til Mandene i en Sindstilstand, som kun var lidet skiftet til at modstaae Smerten af legemlige Lidelser. Gi heller manglede denne Deel af Heben de fornødne Midler til at ernaae et saadant Niemed. Sumaktræet var en bekjendt Skjendegjæst og et Par gamle Kjerlinger, der ligenede Hunbjørnen, vare dragne ud med Heben, sandsynligvis for at tage vare paa dens Anstandighed og moralske Disciplin, hvilke Ting ligesaa godt finde Sted i det vilde, som i det civiliserede Liv. Det er unødvendigt at gjen tage Alt det, som Ferkittrelse og Uvidenhed kunne opfinde i et saadant Niemed, da hele Kærskjellen imellem dette Udbrud af grindelig Harme og et lignende Dyrtrin blandt os selv kun bestod i Billederne og Skjeldsordene, idet Surenerinderne tillagde deres Fange Benavnelserne paa de laveste og meest foragtede Dyr, der vare dem bekjendte.

Men Wildtskuttens Mand var altfor beffjæstiget til at lade sig forstyrre af nogle ovirrede Dvinders Kærbaanelier og da deres Naseri vorede med hans Yigeguldighed og hans Yigeguldighed vorede med deres Naseri, gjorde Kuriere sig snart afmægtige ved deres egne Udskielser. Da Krigerne bemærkede, at dette Kærsej aldeles mislykkedes, lagde de sig imellem for at gjøre Ende paa denne Plan, og det saa meget mere, fordi der nu blev truffet alvorlige Foranstaltninger til at begynde de egentlige Piinsler eller

det, som skulde sætte den Videndes Styrke paa den stærkeste Prove af legemlig Smerte. Men en pludselig og uventet Melding, der indlob fra en af Skildvægterne, en Dreng paa ti, elleve Aar, standsede for en kort Tid alle Forberedelser og da denne Afbrydelse staaer i noie Forbindelse med Oplosningen paa vor Fortælling, ville vi meddele den i et særskilt Kapitel.

Fjortende Kapitel.

Wildtskotten kunde ikke indse Grunden til denne pludselige Standning af hans Fjenders Bevægelser, førend Sammenhængen opklaredes under Begivenhedernes Gang. Han bemærkede, at det især var Fruentimmerne, som vare bleve forstyrrede, hvorimod Mændene bulede paa deres Naaben med et Slags bevitidelig Forventning. Det var klart nok, at der ikke herskede nogen Urolighed, men ikke ligesaa tydeligt, at det var en venstabelig Hændelse, som forvoldte Uvæltelsen. Den splintrede Eg var upaatviveligt underrettet om det Hele og syntes med en Bevægelse med Armen at paalægge Kredsen at forblive ubrudt og bver enest Person at erpreve Udfaldet paa den Plads, som han eller hun da indtog. Et Par Minuter vare tilstrækkelige

til at bringe en Forklaring af denne forunderlige og gaadefulde Pause, som snart endtes ved Synet af Judith, der viste sig og strax fik Udgang indenfor Kredsen.

Studsede Bildtskytten ved dette uventede Komme, da han altfor godt vidste, at den begavede unge Pige ikke kunde regne paa den Fritagelse for Fangenskabets Følger, som saa beredvilligt indrømmedes hendes svagindede Søster, blev han ligesaa forundret over den Dragt, hvori hun kom. Hele hendes sædvanlige Paaklædning havde, saa byntelig og klædelig den ogsaa var, maattet give Plads for den Brokade, der allerede er bleven omtalt og som tidligere havde gjort en saa stor og magisk Virkning paa hendes Udortes. Men dette var ikke Alt. Da hun var vant til at see Kortets Damer i Datidens stive Galladrage og var fortrolig med deslige Sager indtil de mindste Ubetydeligheder, var det lykket hende at fuldstændiggjøre sin Paaklædning paa en Maade, som ikke havde nogen paafaldende Mangel i Enkelthederne, eller engang ferraadte en Uoverensstemmelse, som selv den i Toiletets Mytterier Indviide kunde have opdaget. Hoved, Hæder, Arme, Hænder, Bryst og Draperi passede sammen saaledes som den quindelige Dragt dengang ansaaes for at være meest tiltrækkende og harmonisk, og det Maal, hun stræbte efter, nemlig at føre de uvidende Wilde bag Lyset ved at faae dem til at tree, at deres Sjæle var en Dame af Stand og Digtighed, kunde godt være lykket hende med Fælk, som havde lært at gjere Hørsjæl imellem

Personer. Foruden sin sjeldne naturlige Skjønhed besad Judith en eiendommelig Ynde og hendes Moder havde bragt hende nok af sit eget Væsen til at forebygge enhver, som helst vaafaldende eller stødende Simpeltid i Hørdning, saa at den pragtfulde Dragt iandt at sige kunde have været værre anbragt i næsten alle Henseender. Var den bleven brugt i en Hovedstad, kunde Tusinde have baaret den, for end een Gæst var bleven fundet, som vilde have gjort dens brogede Farver, skinnende Utlad og rige Knipplinger større Værd, end den skjøne Skabning, hvis Person den nu bidrog til at smykke.

Virningen af et saadant Syn var ikke ilde beregnet. Saasnart Judith var kommen indenfor Kredsen, erholdt hun tildeels Erstatning for den frygtelige og personlige Fare, hvorfør hun havde udsat sig, i den utvetydige Fornemmelse af Overraskelse og Beundring, som hendes Komme frembragte. De barste gamle Krigere udstødte deres Yndlingsudraab: "Hugh!" de yngre Mænd vare endnu slynligere forbausede og selv Fruentimmerne vare ikke sene til at lade Ytringer af Velbebag undslippe sig. Disse Skovens ueplærte Børn havde sjeldent seet andre hvide Fruentimmer end dem, der hørte til den laveste Klasse, og aldrig havde saa megen Glands skinnet i deres Dine. De meest brogede enten engelske eller franske Uniformer syntes i Sammenligning med den glimrende Brokade og matte i Sammenligning med den glimrende Brokade og ligesom Hærens sjeldne personlige Skjønhed foregode

den ved dens Farvespil frembragte Virkning, saaledes undlod Dragten ikke at forhøje denne Skjønhed i en Grad, som endog oversteg hendes Forhaabninger. Bildtskytten selv var forbauset og det fuldt saa meget over det straalende Billede, som den unge Pige fremstillede, som over den Lige-guldighed for Følgerne, hvormed hun havde trodset Farerne ved det Skridt, hun havde gjort. Under disse Omstændigheder ventede Alle, at den Fremmede skulde forklare sin Hensigt, hvilken var ligesaa uforstaaelig for de fleste af Tilskuerne som hendes Komme.

„Hvilken af disse Krigere er den øverste Høvding?“ spurgte Judith Bildtskytten, saasnart hun mærkede, at man ventede, at hun skulde aabne Samtalen; „Mit Grinde er for vigtigt til at kunne meddeles til Nogen af lavere Rang. Fortklar først Hurerne det, jeg har sagt, og svar derefter paa det Spørgsmaal, jeg har gjort.“

Bildtskytten adlød uden Indvendinger, medens Tilhørerne begjærlige lyttede til Fortællningen af de første Ord, der vare komne fra en saa ualmindelig Skikkeliges Læber. Spørgsmaalet syntes ganske at passe sig for en Person, som selv havde ethvert Præg af Rang. Den splintrede Gæ gav et væsende Svar, idet han fremstillede sig for sin skjøne Gæst paa en Maade, der ikke levede nogen Tvivl om, at han var berettiget til al den Dmærktheds, hvortil paa han gjorde Krav.

„Jeg kan troe denne Hurer.“ tog Judith atter

tilorde, idet hun spillede sin paatagne Rolle med en Sikkerhed og Værdighed, der gjorde hendes Efterlignelsesgaver Værd; thi hun bestræbte sig for at lægge den samme nedladende Høflighed i sit Væsen, som hun tidligere ved en lignende, men mere venstabelig Leilighed havde bemærket hos en Generals Frue; „jeg troer, at Du er den Overste blandt denne Skare; jeg seer Tegnene paa Forstand og Estertanke paa Dit Ansigt. Til Dig maa jeg derfor henvende mine Ord.“

„Lad Skovens Blomst kun tale,“ svarede den gamle Hovding høfligt, saasnart det, hun havde sagt, var blevet oversat saa at Alle kunde forstaae det. „Gre hendes Ord ligesaa behagelige som hendes Udseende, ville de aldrig forlade mine Øren; jeg vil bære dem længe efterat Kanadas Vinter har dræbt Blomsterne og frosset alle Sommerens Taler.“

Denne Beundring var stærkkommen for en Person som Judith og bidrog fuldt saa meget til at opretholde hendes Katning, som den nærede hendes Forsængelighed. Emilende uvillkaarligt eller til Trods for hendes Snisse at synes tilbøgheligheden gik hun videre.

„Her nu mine Ord, Huroner,“ vedblev hun. „Dine Ord sige Dig, at jeg ikke er nogen almindelig Kvinde. Jeg siger ikke, at jeg er dette Lands Dronning; hun er langt borte i et fjernt Land, men under vore naadige Mærker gives der mange Grader i Rang og en af dem har

jeg. Hvad Rang egentlig er, behøver jeg ikke at sige, da Du dog ikke vilde forstaae mig. I den Henseende maa Du stole paa Dine Dine. Du seer hvad jeg er; Du maa føle, at Du ved at lytte til mine Ord hører paa en Person, der kan blive Din Fjende eller Din Ven, alt efter som Du behandler hende."

Dette blev godt fremsagt med tilbørligt Hensyn for Væsenet og en Falskbed i Tønen, som i Sandhed var overraskende i Betragtning af de stedfjendende Omstændigheder. Det blev derhos godt, skjøndt ukunstlet oversat paa den indianske Dialekt og modtoges med en Erbødighed og et Alvor, der varlede godt for den unge Pige. Men det er ikke let at forfølge en Indianers Tanker til deres Kilde. Judith ventede længselsfuldt paa Svaret, fuld af Haab selv medens hun tvivlede. Den splintrede Eg var en færdig Taler og svarede saa hurtig, som det kunde forenes med Indianernes Begreber om Sammelighed, da dette eiendommelige Folk synes at betragte en kort Pause som Tegn paa Agtelse, eftersom den tilkjendegiver, at de allerede herte Ord ere blevene tilbørligt overveiede.

"Min Datter er smukkere, end Ontarios vilde Moser; hendes Ord ere ligesaa behagelige for Dret som Dresselens Sang." svarede den ferugtige og snedige Høvding, der var den Gæste i Høben, der ikke var bleven aldeles blandet af Judiths usædvanlige og pragtfulde Udrortes, men misvilede medens han beundrede; „Hønningfuglen er ikke

stort større end Bien, men dog ere dens Fjer ligesaa broggede som Paafuglens Hale. Den store Mand giver undertiden meget smaa Dyr meget glimrende Farver, men han bedækker ogsaa Daaedyret med grove Haar. Min Datter har uden Tvivl en meget stor Wigwam her i Nærheden af Egen, uagtet Hurerne ikke have kunnet finde den paa Grund af deres Uvidenhed."

"Jeg har sagt Dig, Hovding, at det vilde være unyttigt at underrette Dig om min Rang og mit Dyholdsted, da Du dog ikke vilde kunne forstaae det. Du maa i saa Henseende stole paa Dine Dine; gives der nogen rød Mand, som ikke kan see? Dette Teppe, jeg har paa, er ikke nogen sædvanlig Squaws Teppe; disse Prydelser ere saadanne, som kun Hovdingers Hustruer og Døtre gaae med. Hør nu, hvorfor jeg er kommen alene blandt Dit Folk, og læg vel Mærke til det Grinde, der har ført mig herhid. Yengeeserne have ligesaa vel unge Mænd som Hurerne og dertil mange af dem; det veed Du altfor godt."

Yengeeserne ere ligesaa talrige som Bladene paa Træerne! Det veed og føler enhver Hurer."

"Jeg forstaaer Dig, Hovding. Havde jeg taget en Hovd Folk med, kunde det have veldt Uheilighed. Mine, og Dine unge Mænd vilde have seet vredt til hinanden, især naar mine unge Mænd havde seet det blege Ansigt hvis staae bunden for at rines. Han er en stor Jæger og

elstes meget af Alle i Forterne baade nær og fjernt. Der vilde være opstaart en Kamp om ham og Trolesernes Spor tilbage til Kanada være blevet betegnet med Blod."

"Der er allerede saa meget Blod paa det nu," svarede Hordingen mørkt, "at det blænder vore Dine. Mine unge Mænd see, at det Altsammen er Huronerblod."

"Ganske vist og mere Huronerblod vilde der være blevet udgydt, dersom jeg var kommen, omringet af blege Ansigter. Jeg har hørt tale om den sylintrede Eg og troet, at det vilde være bedst at lade ham vende tilbage i Fred til sin Landsby, for at han kunde lade sine Qvinder og Børn blive hjemme; skulde han derefter have Lyst til at drage ud efter vore Skalper, ville vi møde ham. Han belder af smaa Risler og Dyr, der ere gjorte af Gylbenbeen. See, jeg har taget nogle med for at vise ham dem. Jeg er hans Ven. Naar han har valket disse Ting ind imellem sine Giendele, vil han ile tilbage til sin Landsby, forend nogen af mine unge Mænd indbenter ham, og da kan han vise sit Folk i Kanada, hvilke Rigdomme det kan hente sig her nu, da vore store Fædre hiinsides Saltsoen have sendt hinanden Stridsoren. Jeg vil føre denne store Jæger, som jeg behøver til at forvorne mit Huus med Bilt, tilbage med mig."

Judith, som tilstrækkeligt kjendte Indianernes Stil, søgte at udtrykke sine Tanker paa dette Folks sundige Maade, hvilket ogsaa lkkedes hende erer hendes egen For-

ventning. Bildtskytten lod hende vederfares fuldkommen Retfærdighed ved Oversættelsen og det saa meget desto be-
redvilligere, som den unge Vige omhyggeligt undgik enhver
ligefrem Usandhed, en Hyliding, hun vdede den unge Niands
betjendte Medbydelighed for Lygn, den han betragtede som
en Lavbed, der var en hvid Niands Gaver aldeles uvær-
dig. Tilbudet af de to tilbageblevne Glepbanter samt de
vmtalte Vistoler, hvoraf den ene var bleven aldeles fer-
dæret, frembragte en almindelig Berøgelise blandt Sure-
nerne, skjøndt den splintrede Eg modtog det med Kulde
naaget den Fryd, hvormed han første Gang havde ord-
aet, at der sandsynligvis gaves Dur med to Haler. Denne
koldblodige og skarpsindige Wilde var, kort sagt, ikke saa
let ført bag Lyset, som hans Stalbrødre og med en Væs-
selstic, som Halvdelen af civiliserede Verden vilde have anset
for overdreven, afsløg han at tage imod en Bestikkelse,
som han ikke havde lyst til at fertijene ved at soie Giver-
inden i hendes Døster.

„Min Datter kan behelde Evinet med de to Haler
og soie det, naar hun maaler Bildt.“ svarede han kort, og
det lille Gærer med to Mundingar. Surenerne stude
Hjerte, naar de ere sultne, og hve lange Nisler til at
kæmpe med. Denne Jæger kan ikke forlade mine unge
Niand nu; de ønske at erfare, om han er ligesaa kjeft,
som han praler af.“

„Det benægter jeg, Surener.“ afbrød Bildtskytten

ham med Barme „ja, det benægter jeg reent ud som Noget, der strider imod Sandhed og Kærnuft. Ingen har hørt mig prale og Ingen skal faae det at høre, om I saa flaae mig levende og derpaa stege det bærende Kjød under Eders djævelske Dyrindelser og Grusomheder! Vel er jeg ringe, ulykkelig og Eders Fange, men jeg er ingen Praler netop paa Grund af mine Gaver!”

„Mit unge blege Ansigt praler af, at han ingen Praler er,“ svarede den snedige Hovding; „han maa altsaa have Ret. Jeg hører en fremmed Fugl svinge; den har meget rige Fjer. Ingen Hurerer har nogensinde før seet saadanne Fjer! De vilde skamme sig ved at vende tilbage til deres Landsby og fortælle deres Folk, at de have ladet deres Fange gaae paa Grund af denne fremmede Fugls Sang, uden dog at kunne sige Fuglens Navn. De vide ikke, om de skulle kalde den en Gjerdesmutte eller en Grenslette. Det vilde være en stor Skam; mine unge Mænd vilde ikke faae Lov til at drage omkring i Skovene uden at have deres Modre med, for at de kunne sige dem Navnene paa Fuglene.“

„Du kan værges Din Fange om mit Navn,“ svarede Pigen. „Det er Judith og der staaer en heel Deel om Judith i de blege Ansigtets bedste Bog, Bibelen. Er jeg en Fugl med smukke Fjer, saa har jeg ogsaa et Navn.“

„Nei,“ svarede den snedige Hurerer og robede den Lov, han saa længe havde brugt, idet han nu talte Engelsk

med nogenlunde Nøiagtighed, „jeg ikke spørge Kænge. Han træt; behøver Hvile. Jeg spørge min Datter med svagt Sind. Hun tale Sandhed. Kom hid, Datter; Du svare; Dit Navn Hetty?"

„Ja, saaledes kalder man mig," svarede Pigen, „men det skrives Esther i Bibelen."

„Hun ogsaa skrevet i Bibel! Alt skrevet i Bibel! Lige meget — hvad hendes Navn?"

„Det er Judith og er skrevet saaledes i Bibelen, skjøndt Fader undertiden kaldte hende Jude. Det er min Søster Judith, Thomas Hutters Datter, Thomas Hutter, som I kaldte Messusretten, skjøndt han ingen Messusrotte var, men et Menneske ligesaa vel som I; han boede i et Huus paa Vandet og det var nok for Eder!"

Et triumpherende Smil spillede paa Hordingens rynkede Navn, da han saae, hvor fuldstændigt hans Dyrskdrina til den sandhedskjærlige Hetty var lykket ham. Hvad Judith angik, da indsaae hun i samme Dieblif, som hendes Søster blev frurgt, at Alt var tabt; thi ingen Tegn, ingen Bønner vilde have bevæget denne retsindige Pige til at fremkomme med en Mandhed. Hun vidste, at det vilde være frugtesløst at forsøge paa at indbilde de Wilde, at en Datter af Messusretten var en Prindsesse eller en fornem Dame, og saae sin dristige og sündrige Man til Kængens Beirielse strande af en af de simpleste og naturligste Mæringer, som kunde tænkes. Hun benvendte derfor sit

Blik paa Wildtskytten ligesom for at bønfulde ham om at træde imellem for at frelse dem Begge.

„Det nytter ikke, Judith,“ sagde den unge Mand til Svar paa denne Dvsfordring, som han forstod, skjøndt han indsaac dens Overflødigbed; „det nytter ikke Det var et dristigt Indfald og kunde have anstaaet en Generals Krue; men hiin Mingo“ — den splintrede Eg var gaaen lidt tilside og kunde ikke høre dem — „men hiin Mingo er en ualmindelig Mand og lader sig ikke narre ved unaturlig List. Tingene maa vise sig for ham i deres rette Orden, naar de skulle drage en Sky for hans Dine! Det var for meget at forsøge paa at faae ham til at tree, at en Dronning eller en stor Dame opholdt sig her mellem disse Bjerge, og han treer uden Tvivl, at de smukke Klæder, De har paa, ere noget af det Bytte, som tilhørte Deres Fader eller ham, som forhen ansaaes for Deres Fader, hvilket de rimeligviis ogsaa ere, hvis Alt det, Følt siger, er sandt.“

„I det mindste vil min Narværelse her frelse Dem for en Tid, Wildtskutte. De ville neppe give sig til at pine Dem lige for mine Dine.“

„Hvorfor ikke det, Judith? Treer De, at de ville behandle et af de blege Unsigters Fruentimmer mere skønsomt, end de behandle deres egne? Vel vil Deres Kjen sandsynligviis frelse Dem fra Piinslerne, men det vil ikke frelse Deres Frihed og maaffee ikke Deres Skalp. (sid

De ikke var kommen, gode Judith; det kan ikke blive mig til nogen Nytte, men maaskee Dem selv til stor Skade."

"Jeg kan dele Deres Eljebne," svarede Pigen med boimodig Begeistring. "De skulle ikke tilføie Dem noget Ondt, medens jeg er tilstede, hvis det staaer i min Magt at forbinde det — desuden —"

"Desuden hvilket, Judith? Hvilke Midler har De til at standse indianer Grusomhed, eller afværge indianiske Djævelskunster?"

"Maaskee ingen, Vildtskutte," svarede Pigen med Fasthed; "men jeg kan lide med mine Venner — doe med dem, om det behøves."

"Alt, Judith, lide kan De, men doe gjør De ikke, førend Herrens Time kommer. Det er lidet sandsynligt, at en Person af Deres Skjøn og Deres Eljebud vil faae en tungere Led, end at blive en Hordings Hustru, dersom Deres brude Tilbøieligheder forøvrigt kunne nedlade sig til et Gæstskab med en Indianer. Det havde været bedre, om De var bleven i Arken eller i Kastellet; men skeet er skeet. De vilde have sagt Noget, da De standiede ved — desuden?"

"Det er ikke raadeligt at omtale det her, Vildtskutte," svarede Pigen hurtigt og gik ligegyldigt forbi ham for at kunne tale med dæmpet Stemme; "en halv Time er Alt for os. Deres Venner ere ikke erkesløse."

Draegeren svarede kun med et taknemligt Blik og vendte

sig dervaa om mod sine Fjender, som om han atter var rede til at tredse deres Wiinsler. De Eldre blandt Hoben havde holdt en kort Raadslagning og havde nu ligeledes taget deres Beslutning. Den splintrede Eggs barmhjertige Henſigt var bleven betydeligt svækket ved Judiths List, som, da den havde forfeilet sit egentlige Maal, sandsynligviis vilde foranledige netop det Modsatte af det, hun havde ventet. Dette var naturligt, da Følelsen understøttedes af en Indianers Harmes over at see, hvor nær han havde været ved at blive ført bag Lyset af en uerfaren Pige. Nu vare Alle blevene vidende om, hvem Judith virkelig var, idet hendes vidt og bredt berømte Skjønhed hidtog til at robe hende. Hvad den usædvanlige Dragt angik, saa sammenblandes den med den dybe Gaade, Dyrene med to Hæler, og mistede her Dieblisset sin Indflydelse.

Da den splintrede Eg derfor atter viste sig for Fangen, var hans Anſigt blevet ganske anderledes. Han havde opgivet Tanken om at frelse ham og var ikke længere tilbøielig til at forhale den alvorligere Deel af Wiinslerne. Denne Forandring i Anskuelser var ogsaa bleven meddeelt de unge Mænd, som allerede havde meget travlt med at træffe Foranstaltninger til det ferestaaende Optrin. En Mangde tørt Træ blev hurtigt opstaltet i Nærheden af Træstammen; de Splint.r., som skulde stilles ind i Slagtofferets Rjed, ferend de antændtes, vare sankede sammen og Hebene, hvormed han igjen skulde bindes til Træet,

vare allerede tagne frem. Alt dette skete under den dybeste Taushed, medens Judith iagttog enhver Bevægelse med aandeløs Forventning og Vildtskytten selv blev staaende, tilsyneladende ligesaa uroffelig som en af Granerne paa Bjergene. Da Krigerne imidlertid nærmede sig den unge Mand for at binde ham, kastede han dog et Blik paa Judith, ligesom om han vilde spørge, om han skulde gjøre Modstand eller underkaste sig. Hun raadede med en betydningsfuld Gebærde ham til det Sidste og en Minut derefter var han atter inøret fast til Træet og en hjælpeløs Gjenstand for enhver Korbaanelse eller Marter, der maatte tilføies ham. Alle gik nu saa ivrigt tilværks, at der ikke blev talt et Ord. Brændestabelen blev øieblikkelig stukken i Brand og Enden paa det Hele imødesaaes med spændt Forventning.

Det var ikke Huronernes Hensigt reent at tage Livet af deres Slagteffer ved Hjælp af Ild. De vilde kun satte hans ypperste Styrke paa den næst efter denne Yderlighed haardeste Prove, skjøndt de vel havde besluttet at tage hans Slaly hjem med til deres Landsby, men først efterat have knækket hans Standhaftighed og faaet ham til at jamre og raande sig. Til den Ende var Baalet blevet opstillet i en passende Afstand, eller i en saadan, i hvilken Heden troedes at ville blive utaalelig, men uden at være umiddelbart farlig. Men Afstanden var, som det saa ofte gik ved saadanne Heiligheder, bleven feilagtigt be-

regnet og Luerne begyndte at nærme deres fløvede Tunger saa tæt hen til Slagtofferets Ansigt, at det snart vilde have været forbi med ham, dersom Hetty ikke var styrtet frem gennem Hoben med en Green i Haanden og havde adiplittet det blussende Baal til alle Sider. Niere end een Haand explofledes for at slaae den Fervovne til Jorden, men Hordingerne forhindrede det ved at erindre deres evirrede Stalbrødre om hendes Vands Tilstand. Selv havde Hetty intet Begreb om den Fare, for hvilken hun udiatte sig, men saae sig, efter at have fuldbragt denne dristige Gjerning, om med harmfuld Fortørnelse, som om hun vilde irettesætte Hoben af ovmærksomme Wilde for dens Grusomhed.

„Gud vellygne Dig, dyrebare Søster, for denne modige og raske Handling!“ stammede Judith, der selv følte sig saa mat, at hun ikke var istand til nogen Anstrengelse; „Himlen har selv sendt Dig i sit hellige Vrinde.“

„Det var godt meent, Judith,“ svarede Offeret; „det var fortræffeligt meent og skete i Tide, skjøndt det tilfældig dog maaskee vil vise sig at have været ubetimeligt. Det, som skal skee, maa skee snart, ellers vil det om soie Tid være for sildigt. Harde jeg indaadet een Mundfuld af hiin Luc, kunde ingen menneskelig Magt have frelst mit Liv, og De seer, at de dennegang have bundet min Vande saaledes, at jeg ikke kan røre Horedet det mindste. Det var godt

meent, men det havde maaskee været barmhjertigere at have ladet Luerne raade."

"Grusomme, hjertelose Hurerne!" udbrod den endnu opbragte Hetty; "Ville I brænde et Menneske og en Christen som et Stykke Træ? Have I aldrig læst Eders Bibel? Eller tror I, at Gud vil glemme saadant Noget?"

Paa et Bink af den splintrede Ea bleve de adskilte Brande atter samlede; frist Ved lagdes til og selv Qvinderne og Børnene fik travlt med at samle tørre Grene. Metey som Luern var i Begreb med at blusse op for anden Gang, trængte en Indianerinde sig gennem Kredsen, nærmede sig Baalet og stodte de antændte Qviste tilside med sin Fod for at forhindre Branden. Et Hyl fulgte paa dette atter skuffede Haab, men da den Forverne vendte sig om med Kredsen og viste den Iys's Ansigt, afløstes det af et almindeligt Udraab af Glæde og Overrasselse. For et Dieblit glemtes enhver Tanke om at fortsætte det begyndte Værk og Iluge og Gamle stoffede sig skyndsomt om Pigen for at erfare Grunden til hendes pludselige og uventede Tilbagekomst. I dette vigtige Dieblit talte Iys til Judith med dampet Rost, stak hende en lille Gjenstand i Haanden og vendte sig derpaa om for at hilse paa Hurerinderne, af hvilke hun var almindeligt yndet. Judith aensvandt sin Fatning og bandtede rast. Den lille, hvass Kniv, som Iys havde stillet til hende, gav hun nu til Hetty som det sikreste og mindst mistænkte Middel til at

bringe den i Wildtskuttens Hænder. Men Hettys svage Forstand kuldkastede alle deres velgrundede Forhaabninger. Istedetfor først at befrie Offiserens Hænder og dervaa skjule Kniven i hans Klæder, for at han kunde benytte den i det beleiligste Dieblil, stred hun selv sindigt og enfoldigt til Mærket og sønderstaa de Baand, som holdt hans Hoved, paa det at han ikke igjen skulde være udsat for at indaande Luften. Hetty standsedes, førend hun havde befriet mere end Overdelen af Kængens Legeme. Armene nederfor Albuerne derunder ikke indbefattede. Denne Dydagelse vakte strax Mistanke med Lys; men da denne medige Pige blev spurgt om Sammenbængen, viste hun sig til Judiths Forundring slet ikke tilbøielig til at benegte sin Deelagtighed i det Skete.

„Hvorfor skulde jeg ikke hjælpe Wildtskotten?“ spurgte hun med en bestemt Qvindes Vost. „Han er Broder til en delawarisk Hørding; hele mit Hjerter er Delawarisk. Træd frem, elendige Slaentorn, og vask den irekleske Maling af Dit Ansigt; træd frem for Huronerne, Krage som Du er; Du vilde hellere æde Madslet af Dine egne Døde, end lide Sult. Du skaller ham Ansigt til Ansigt med Wildtskotten, Hørdinger og Krigere; jeg skal vise Eder, hvilken Ueliking I have haat i Eders Stamme.“

Disse kjelle Ord, som fremsagdes paa deres eget Erreg og med et tillidsfuldt Væsen, gjorde et dybt Indtryk paa Huronerne. Forræderi er stedse udsat for Mis-

tanke og skjønt den strafaldne Slaentern havde søgt at tjene Sjenden godt, havde hans Bestræbelser dog ikke udrettet stort Andet, end at han blev taalt. Hans Dnske om at erholde Tys til Hustru havde først bragt ham til at svige hende og sine Landsmænd, men alvorlige Medbejlere til hans første Plan vare opstaaede blandt hans ny Venner og havde endnu mere svækket deres Sympathi med Korraderiet. Det var, fort sagt, egentlig kun blevet tilsladt Slaenternen at opholde sig i Hurenernes Leir, hvor han blev betragtet lige saa strengt og ombyggeligt som Tys selv, samt viste sig sjeldent for Hovdingerne og endnu mindre for Wildtskotten, der lige til dette Diktilik var uvidende om hans Nærværelse. Men da han nu blev saaledes opfordret, kunde han ikke længere holde sig i Baggrunden. „Vasse den irettesette Mali g af sit Ansigte,“ gjorde han ikke; thi da han stod i Midten af Kredsen, var han saa masseret under disse ny Karver, at Jægeren i Begyndelsen ikke gjenkjendte ham. Han antog ikke desto mindre en tredsig Mine og svurte bejmedigt, hvad man havde at sige haa „Slaenternen“

„Svørq Dig selv derom,“ vedblev Tys medigt, skjønt hendes Varsen blev mindre bestemt og Judith og Wildtskotten, om ikke Andre, kunde bemærke et let Anstreg af Uvilkerbed hos hende. „Svørq Dit eget Hjerte derom, Du Delawarernes lussende Mürmeldyr; mod ikke her med en uskuldig Mand's Navn. Gaa hen og speil Dig i Kilden;

see Dine Fjenders Farver paa Din søgnagtige Hud; kom derpaa tilbage og pral af, hvorledes Du løb bort fra Din Stamme og teg Franskmændenes Teppe til at skjule Dig i! Dial Dig saa broget som Henningfuglen; Du vil dog stedse være ligesaa sort som Kragen."

Tus havde, medens hun opholdt sig blandt Huroernerne, stedse været saa blid, at de nu hørte paa hendes Sprog med Forbauselse. Hvad Forbryderen angik, da kastede Blodet i hans Nærer og det var et Held for den smukke Talerinde, at det ikke stod i hans Magt at iværksætte den Hæv, han brændte efter at tage over hende til Trods for sin foregivne Kjærlighed.

"Hvo kalder paa Slaaenternen?" svurgte han barsk. "Er det blege Ansigt kjed af Livet, er han bange for indiaanske Piinsler, saa tal, splintrede Eg; jeg skal sende ham bag efter de Krigere, vi have mistet."

"Nei, Hovding, nei, splintrede Eg," faldt Tus ham ivrigt i Taleren. "Wildskotten er ikke bange for Noget, mindst for en Krage! Los ham — skjær hans Haand over — stil ham Ansigt til Ansigt med denne strigende Fugl; saa skulle vi see hvem der er kjed af Livet."

Tus gjorde en Berøgtelse fremad ligesom for at tage en Kniv fra en ung Mand for selv at udføre den Gjerning, hun havde nævnt, men paa et Tegn af den splintrede Eg lagde en gammel Krieger sig derimellem. Hovdingen iagttog Alt det, Vigen gjorde, med Mistro; thi selv me-

dens hun førte det kjæfeste Sprog og talte med størst Fatning, var der udbredt et Anstrog af Usikkerhed og Forventning over hende, som ikke kunde undgaae en saa skarp Jagttaget. Hun spillede sin Rolle godt, men to eller tre af de gamle Mænd vare ligeledes overthydede om, at det kun var en Velle. Hendes Forslag om at løse Wildtslytten forkastedes derfor, og den skuffede Lys saae sig stødte tilbage fra Træstammen i samme Dieblif. hun troede at have seiret. Paa samme Tid blev Kredsen, som var bleven sammentrængt og forvirret, udvidet og atter bragt i Orden. Den splintrede Eg tilkjendegav nu, at det var de gamle Mænds Hensigt at begynde igjen, da Dvsattelsen havde været længe nok og ikke ført til Noget.

„Holder inde, Hurerere! Standser Hørdinger!“ udbød Judith, næsten uden at vide hvad hun sagde, eller hvorfor hun lagde sig imellem, undtagen for at vinde Tid; „For Guds Skuld, kun en eneste Minut endnu — — —“

Ordene afbrødes ved en anden og endnu overørdentligere Forstyrrelse. En ung Indianer kom farende gienkem Huronerens Rækker og sprang midt ind i Kredsen paa en Maade, som enten tilkjendegav den høieste Grad af Tillid eller en Korvenhed, der grændsede til Dumdriftighed. Fem eller sex Skildpacter bevogtede endnu stedse Søen paa forskjellige og sjerne Punkter og den splintrede Eg troede først, at det var en af dem, som havde indfundet sig med magtpaaliggende Tidender. Imidlertid var den

Fremmedes Bevægelser dog saa hurtige og hans Krigsdragt, som ikke levede ham synderligt mere Beskædning, end en Billedstøtte fra Oldtiden, havde saa lidet Fiendemmeligt ved sig, at det i det første Dieklif var umuligt at see, om han var Ven eller Fjende. Tre Eyring bragte denne Kriger hen ved Siden af Wildtskytten, hvis Haand bleve sonder- skaarne med en Kaffbed og Sikkerhed, som gjorde Fangen fuldkomment til Herre over sine Lemmer. Førend dette var gjort, værdigede den Fremmede ikke nogen anden Gjenstand et Diekast; først da vendte han sig om og viste de forbausede Hurenere en ung Krigers ædle Pande, smukke Skikkelse og Drueklif i en Delawarers fulde Rustning og Maling. I hver Haand holdt han en Kiffel, hvoraf Kølberne hvilede paa Jorden, og ved den ene af dem hængte Kuglepøsen og Krudthornet, som borte til den. Det var Hjertefælder, som han, medens han stolt og trodsigt be- tragtede Heben omkring sig, led falde tilbage i dens rette Giermands Hænder. Natværelsen af to bevæbnede Mænd midt imellem dem bragte Hurenerne til at stude. Deres Risler vare opstillede imod forskjellige Træer og deres eneste Vaaben bestode i deres Knive og Tomahawker. Imid- lertid havde de fer megen Kætning til at robe Krægt. Det var kun lidet sandsynligt, at en saa ringe Styrke vilde angribe en saa stor Heb, og Enhver ventede, at et eller andet overordentligt Forslag vilde følge ovenpaa et saa af-

gjørende Skridt. Ei heller syntes den Fremmede at ville sluffe dem; thi han lovede sig til at tale.

„Hurenere,“ sagde han, „Jorden er meget stor. De store Eder ere ogsaa store; hiinsides dem er der Plads til Trekeserne; der er Plads til Delawarerne paa denne Side af dem. Jeg er Chingachgoel, en Søn af Unkas, en Elægtning af Samenund. Dette er min Brud; hiint blege Ansigt er min Ven. Mit Hjerte blev tungt, da jeg savnede ham; jeg fulgte ham til Eders Leir for at paasee, at ingen Skade vederseres ham. Alle Delawarernes Piger vente paa Gab! De forundre sig ever, at hun bliver saa længe borte. Kom, lader os sige Farvel og gaae vor Gang.“

„Hurenere, det er Eders Dødsfjende, den store Slange blandt dem, I bade!“ raabte Slaenternen. „Undkommer han, vil der være Blod i Eders Mieskånsiver lige herfra og til Kanadaerne. Jeg er beelt Hurenere!“

Med disse Ord kastede Rødderen sin Kniv efter Delawarerens nøgne Bryst. En hurtig Armbevægelse af Tys, som stod tæt ved ham, arbejdede Kasket, saa at det farlige Waaben begravede sin Dd i en Gran. I næste Dieblif blinkede et lianende Waaben fra Slangens Haand og dirrede i den Treloes's Hjerte. Der var næppe forløbet en Minut mellem det Dieblif, da Chingachgoel var sprunget ind i Kredsen, og det, da Slaenternen faldt som en Træfleds om i hans Fodser. Begivenhedernes Hurtighed

hadde forbindret Huronerne fra at handle, men denne Ra-
tastrophe forbød enhver videre Udsættelse. Et almindeligt
Udraab paafulgte og hele Skaren kom i Bevægelse. I det
samme høstes en i Skovene usædvanlig Lyd og samtlige
Huronere, Mænd og Qvinder, standsede for at lytte med
spidsede Øren og forventningsfulde Ansigter. Lyden var
regelmæssig og tung, som om en umaadelig Mængde Tor-
bister faldt til Jorden. Nu bleve Gjenstande synlige imel-
lem Træerne i Baggrunden og en Afdeling Soldater saaes
nærme sig i afmaalt Takt. De rullede frem i Stormskridt,
medens de røde kongelige Uniformer skinnede mellem Sko-
vens lysgrønne Løv.

Dette er ikke let at beskrive det Øytrin, som nu paa-
fulgte. Det var et saadant, hvori vild Forvirring, For-
tvivlelse og rasende Ansirengælder blandede sig saaledes sam-
men, at de tilintetgjorde Handlingens Gæbed og Lydelig-
hed. De omringede Huronere udbrode i et almindeligt
Hyl, som afløstes af Englands kraftige Hurra. Men endnu
løsnedes hverken Musketter eller Pistoler, skjøndt hine faste,
afmaalte Skridt vedbleve og Rajonetter saaes blinke foran
en Linie, som bestod af henved tredshundstyve Mand. Huro-
nerne vare faldne i en skrækkelig Snare. Paa de tre Ei-
der var der Mand og paa den fjerde affkare deres mægt-
tige og øvede Kjender dem Klugten. Enhver Kriger spr-
tede til sine Naaben og derpaa søgte Alle de, der befandt
sig paa Pjynten, Mænd, Qvinder og Børn, ivrigt efter et

Ekjul. Under dette Oprin af Forvirring og Fortvivlelse kunde dog Intet overgaae Wildtskyttens Forsigtighed og Koldbledighed. Hans første Omsejg var at stille Judith og Tus bagved ved nogle Trær og derpaa saae han sig om efter Hettu, men hun var bleven revet bort med en Skare Huronerinder. Da dette var gjort, kastede han sig i Flanken paa de flygtende Huronere, som toge Retningen mod den sydlige Krand af Pynten i Haab om at undkemme gjennem Vandet. Wildtskytten passede sit Snit og da han saae to af sine forrige Bødler i lige Linie med hinanden, fældede han dem Begge med et Skud. Dette foranledigede en almindelig Salve fra Huronerne og Slangens Riffel og Krigsskrig høstes i Tummelen. Men endnu besvarede Soldaterne ikke Ilden og Hurrys Kampraab og Geværsskud vare det Gæste, som høstes fra deres Side, naar man undtager de korte, hurtige Kommandoer og de tunge, afmaalte og truende Skridt. Men strax efter vaafulgte de Skra, Jammertraab og Kerbandelser, som i Almindelighed ledsage Bruuen af Bajonetten. Dette skrækkelige og dræbende Raaben mattede Hønnen. Det Oprin, som nu opstod, var et af dem, hvoraf saa mange ere indtrufne i vore Tider og hvorunder hverken Alder eller Kjen danne en Undtagelse fra den med en Krig med de Wilde forbundne Skjebne.

Femtende Kapitel.

Det Maleri, som den Døde, de ullykkelige Hurenere havde valgt til deres sidste Leirplads, derefter fremviste, behøvede neppe at skildres for Læseren. Træstammerne, Løvet og Røgen havde til Lykke for de Frygtsoommere og mere Dmthsolende skjult Meeget af det, der var foregaaet, og kort efter udbredte Matten sit Elor over Eoen og hele den tilsvulcladende uendelige Orken, som kunde siges dengang at have med faa og uvæsentlige Afbrydelser strakt sig fra Hudsenesflodens Bredder til Sydhavets Kyster. Kort Emne bringer os til den følgende Dag, da Lyset vendte tilbage til Jorden ligesaa selklart og smilende, som om intet Overordentligt var haendet.

Da Eelen stod op næste Morgen, var ethvert Tegn paa Kjendtligheder og Ute forsvundet fra Glimmersveilets Raakken. Den frygtelige Begivenhed fra den foregaaende Aften havde ikke efterladt noget Indtryk paa den stille Klade, og de utrættelige Timer fortalte deres Løb i den religiøse Orden, der var dem foreskrevet af den mægtige Haand, som satte dem i Bevægelse. Fuglene fremmede atter benad Nanded eller saacs hvile paa deres Ringer helt ovenover Jorden af de raufeste Graner paa Bjergene, færdige til at staa ned, idet de adled deres Naturs uumedsaaelige Løb. Intet havde, kort sagt, forandret sig, undtagen det Udscende

af Liv og Berøgtelse, som havde hersket i og omkring Kastelet. Her var rigtignok indtraadt en Forandring, som maatte være selv det mindst iagttagende Die paafaldende. En Skildvagt, som bór et kongeligt let Infanteriregiments Uniform, stred op og ned ad Platformen med afmaalte Skridt og en Snees Mand dreve omkring i Nærheden af ham eller sadde i Arken. Deres Waaben stode erhillede under deres vagthavende Kammerats Side. To Officierer stode og betragtede Kysten gjennem den saa ofte omtalte Skibsfikkert; deres Blik var rettet med den skjebnesvangre Bynt, hvor røde Kjoler endnu af og til viste sig imellem Træerne og hvor Instrumentet ogsaa viste dem Svader, som vare besjefligede med den sorgelige Forretning at begrave Menneskelig Aldrillige Menige bare Mærker, som viste, at deres Fjender ikke vare blevene overvundne aldeles uden Modstand, og den yngste af de to Officierer paa Platformen bar sin ene Arm i et Bind. Hans Ledsager, som anførte, Udelinaen, havde været heldigere. Det var ham, som brugte Kikkertten for at anstille de Undersøgelser, som besjefligede dem.

En Sergeant indfandt sig for at aflægge en Melding. Han tiltalte den ældste af Officiererne som Kapitain Warley, hvormed den anden benævnedes Mr. — hvilket vilde sige det samme som Alexander — Ivernton. Den Første var som man strax vil faae at see, den Officier, der var bleven omtalt med saa megen Høflighed i Afskedsamtalen imellem Zu-

dith og Hurry. Det var virkelig ogsaa ham, med hvem Bagtalelsen i Færterne ganske uforbeholdent satte denne skjønne, men uforsigtige Piges Navn i Forbindelse. Han var en Mand paa omtrent fem og tredive Aar med haarde Træk og et rodt Ansigt, men med en krigerisk Holdning og et poleret Bæsen, som let kunde skuffe en Persons Indbildningskraft, naar den var saa lidet bekjendt med Verden som Judith.

„Craig overøser os med Betsignelser,“ sagde denne Mand til sin unge Fændrik med en ligegyldig Mine, idet han skjød Kikkerten sammen og rakte sin Tjener den, „og sandt at sige ikke uden Grund; det er unegteligt langt behageligere at gjøre Skur her til Miss Judith Mutter, end at begrave Indianere paa en Odde i Søen, hvor romantisk Beliggenheden og glimrende Scenen ogsaa kan være. Det er sandt, Wright, lever Davis endnu?“

„Han døde for omtrent ti Minuter siden, Deres Højbærenhed,“ svarede Sergeanten, til hvem hiint Spørgsmaal havde været rettet. „Jeg vidste strax, hvorledes det vilde gaae, da jeg saae, at Kuglen havde ramt Mæven. Jeg har aldrig kjendt Nøgen, der gjorde det længe, efterat have faaet et Hul i Mæven.“

„Ja, det er temmelig ubegreemt, naar man vil gjenne noget Nærende i den,“ bemærkede Warley gavende. „Saaledes at være paa Benene to Nætter i Nød, Arthur, tager glubst paa Kræfterne. Jeg er ligesaa dorst, som en af

disse hollandske Præster ved Nebankfloden. Deres Arm smerter Dem dog ikke, min Ven?..

„Den faaer mig til at gjøre Grimacer, som De formodentlig kan see,“ svarede Ynglingen og smilede i samme Dieblis, som hans Ansigt fortrak sig lidt af Pine. „Men det lader sig dog holde ud. Jeg tænker Graham kan snart undvære et Par Minuter til at see til mit Saar.“

„Det er dog en elskværdig Skabning, Thornton, den Judith Gutter, og det bliver ikke min Skyld, dersom hun ikke bliver seet og beundret i Parken!“ sagde Warley, som kun tænkte lidet paa sin Kammerats Saar. „Men det er sandt, det var Deres Arm. Gaa ind i Urken, Sergeant, og sig til Dr. Graham, at jeg ønsker, at han seer til Mr. Thorntons Arm, saasnart han er færdig med den stakels Karl med det knuste Been. En elskværdig Skabning! Og tog sig ud som en Drenning i den Brofades Skjole, hvori vi traf hende. Jeg finder Alting forandret her; baade Koderen og Mederen ere borte, Søsteren ligger for Døden, hvis hun ikke allerede er død, og af hele Familien er Ingen tilbage uden den Skjonne! Det var et heldigt Tog i enhver Henseende og lover at ende sig bedre, end indianse Skjærmødsler pleie at gjøre det.“

„Vil De virkelig forlade Deres Fane i det store Korps af Ungkarle, Sir, og ende Feldtteget med et Givtermaal?..

„Jeg, Tom Warley, træde ind i den hellige Egtstand!“

Saa kjender De sandeligt kun daarligt det Korps, De taler om, min Gut, naar De kan tree Sigt. Jeg indrømmer gjerne, at der gives Fruentimmer i Kolenierne, som en Kaptain af det lette Infanteri ikke behøver at kaste Brag paa; men de findes ikke heroppe ved en Bjergs og ikke engang ved den hollandske Flod, hvor vi ere posterede. Min Onkel, Generalen, gjorde mig rigtignok engang den Gæde at vælge en Kone til mig i Yorkshire; men hun var ikke smuk og jeg vilde ikke egte en Prindsesse, med mindre hun var det."

"Vilde De da egte en Betleresse, naar hun var smuk?."

"Det kan man kalde Fædriksanskuelser! Kjærlighed i en Hytte — Kildevand o. s. v., den gamle Visse for den hundrede Gang. Det — og tvende givter sig ikke. Vi ere ikke noget egteskabeligt Korps, min kjære Gut. Der er nu Chefen, gamle Sir Edwin * * *; skjøndt han er virkelig General, har han dog aldrig tænkt paa at tage sig en Kone, og naar en Mand bringer det til Generallicutenant uden at have været gift, er han saa temmelig i Gavn. Oberstlicutenanten er konfirmeret, som jeg siger til min Fætter Bispepen. Majoren er Enkemand, efterat have prøberet Egtstanden i tolv Aaeneder i sin Ungdom, og vi betragte ham nu som en af vere sikreste Folk. Af de ti Kaptainer befinder kun een sig i denne Aaande og han, stakkels Djævel, beheldes stedse ved Hovedkvarteret som et Slags memento mori for de unge Officierer, naar de træde i

Tjenesten. Af de Subalterne har endnu Ingen haft den Frækhed at tale om at indføre en Kone i Regimentet. Men Deres Arm gjør ondt; vi ville selv gaae hen og see, hvor Graham bliver af."

Obirurgen, som havde ledsaget Afdelingen, var beskjæftiget paa en ganske anden Maade, end Kapitainen havde troet. Da Kampen var forbi og de Faldne og Saarede bleve samlede, var den stakkels Hetty bleven fundet imellem de sidste. En Nisselugle var gaaet igjennem hendes Legeme og havde tilføiet et Saar, som ved første Blik saaes at være dødeligt. Hvorfra dette Saar var kommet, vidste Ingen; det var sandsynligviis et af de ulykkelige Tilfælde, som stedse følge med Optrin som det i forrige Kapitel beskrevne. Sumattraet, alle de ældre Fruentimmer og adskillige af Huronerpigerne vare faldne for Bajonetten enten i Haandgemængets Forvirring eller paa Grund af, at det var saa vanskeligt at skjelne Kjonnene fra hinanden, da Dragten var saa ens. De allerfleste Krigere vare omkomne paa Stedet, kun nogle havde reddet sig ved Flugten og to eller tre vare blevene tagne tilfange uden Saar. Med Hensyn til de Saarede havde Bajonetten sparet Obirurgen megen Meilighed. Den svintrede Eg var sluppen med Liv og Lemmer, men var saaret og fangen. Da Kaptein Warley og hans Fændrik gik ind i Arken, kom de forbi ham, som sad i den ene Ende af Prammen i værdig Taushed med forbundet Hoved og Been, men uden at robe noget synligt Tegn paa For-

tvivlelse. At han sørgede over sin Stammes Tab, er vist; men han gjorde det paa en Maade, som bedst sommede sig for en Kriger og en Hovding.

De to Krigsmænd fandt deres Sbirurg i det største Værelse i Arken. Han havde netop forladt Hettys Leie med et Udtryk af dyb Bedrøvelse i sine haarde, kloparrøde skotske Træk, hvilket kun heldent viste sig der. At hans Slid havde været frugtesløs og han nødtes til at opgive Haabet om at see Pigen leve ret mange Timer endnu. Dr. Graham var vant til at see Dyrtrin ved Dødsleiet og de gjorde kun lidet Indtryk paa ham. I alt det, der angik Religionen, var han en af de Mander, som ved paa en logisk og bevisende Maade at raisonnere meget om materielle Gjenstande og oversee den fuldkomne Mangel paa Præmisses, som en saadan Theorie stedse som en Folge af dens Mangel paa et oprindeligt Dyrhav maa lide af, ere bleve skeptiske og have beholdt en ubestemt Anstuelse om Tingenes Oprindelse, der, trods dens høie Fordringer paa at være filosofisk, mangler det første af alle filosofiske Principer, en Ariasag. Den religiøse Tillid ferekom ham som en Svaghed, men da han saae et saa ungt og blidt Varsen som Hetty, hvis Land endog stod under bendes Medmenneskers i Almindelighed, opretholdes i et saadant Dieblit ved disse fremme Følelser og det tillige paa en Maade, som mangen en hårdet Kriger og berømt Helt kunde have betragtet med Misundelse, følte han sig saa rørt af dette Syn, at han vilde have undseet sig ved at tilstaae det. Edinburgh og

Aberdeen leverede dengang ligesom nu en ikke ubetydelig Deel af de britiske Militairlæger og Dr. Graham var, hvilket ogsaa hans Navn og hans Ansigtstræk tilkjendegave, en Nordbrite.

„Det er et overordentligt Syn i en Skov,“ bemærkede han med en afgjort stent Udtale, da Warley og Fændriken traadte ind; „jeg vil haabe, Gentlemen, at vi Tre, naar vi blive kommanderede til at forlade det — og tyvende, maa befindes ligesaa fattede paa at gaac over paa en anden Tilværelses Halvsiold, som dette stakkels svagindede Barn.“

„Er der da intet Haab om, at hun kan overleve Saaret?“ spurgte Warley og henvendte sine Bine paa den ligblege Judith, paa hvis Kinder to røde Pletter imidlertid havde indfundet sig, saasnart han kom ind i Kabytten.

„Ikke mere, end der er for Charlie Stuart! Gaaer selv hen og dommer, Gentlemen; De ville see et sieldent og vidunderligt Exempel paa Tre. Der er et Slags arbitrium imellem Liv og Død i formelig Kamp i den stakkels Vices Sjæl, som gjør hende til et interessant Studium for en Philosoph. Nu er jeg til deres Tjeneste, Mr. Thornton; vi kunne see til Armen i det andet Værelse, medens vi spekulere saa meget vi luste over den menneskelige Mands Virksomheder og Forviklinger.“

Chirurgen og Fændriken gik og Warley fik Leiliabed. til at see sig mere uforstyrret om, saa at han bedre kunde opfatte den i Kabytten forsamlede Gruppes Bessaffenbed og Følelser. Den stakkels Hetty var bleven lagt paa sin egen

simple Seng i en halvt siddende Stilling og hendes Ansyn vidnede om Dødens nærforestaaende Komme, hvilket dog fordunkledes paa en saltem Maade af Glansen af et Udtryk, hvori hendes hele Væsens Kerstand syntes at være sammentrængt. Judith og Tys befandt sin tæt ved hende; den Første siddende i dyb Sorg, den Sidste staaende for at kunne yde enhver af den quindelige Dumbues smaa Opmærksomheder. Bildtskotten stod usaaaret ved Enden af Veiet og støttede sig paa Hjortefalder; hele den vakre, krigeriske Tver, som saa nyligt havde glødet paa hans Ansyn, var vegen for hans sædvanlige Mine af Orlighed og Velvillighed. Slangen befandt sig i Baggrunden af Maleriet, overist og ubevægelig som en Billedstøtte, men saa ermærkelig, at ikke et eneste Diefast undgik hans skarpe Blik. Hurry fuldendte Gruppen, idet han sad paa en Bænk tæt ved Døren som et Menneske, der føler, at han ikke er paa sin Plads ved et saadant Optin, men dog undseer sig ved at forlade det uopfordret.

„Hvo er det i den røde Kjele?“ svurgte Hetta, da hun bemærkede Karitainens Uniform. „Sig mig, Judith, er det Hurrys Ven?“

„Det er den Officier som kommanderer Soldaterne, og frelst os Alle af Huronernes Hænder,“ svarede Søsteren med Dæmpet Røst

„Er ogsaa jeg bleven frelst? Jeg syntes de sagde, at jeg var bleven skudt og skulde døe. Moder er død og Kader med; men Du lever, Judith, og Hurry ogsaa. Jeg var

bange for, at Hurry skulde blive dræbt, da jeg hørte ham raabe blandt Soldaterne."

"Bryd Dig ikke om det, bryd Dig ikke derom, kjære Hetty," afbrød Judith hende, maaskee i dette Dieblig mere end i noget andet omhyggelig for at bevare sin Søsters Hemmelighed "Hverken Hurry, Vildtskytten eller Delawareeren have taget nogen Skade"

"Hvorfor skjode de en stakkels Pige som mig og lode saa mange Mand slippe? Jeg troede ikke, at Huronerne vare saa onde, Judith."

"Det var et Tilfælde, stakkels Hetty, et sørgeligt Tilfælde i Sandhed! Ingen vilde med sin gode Willie have gjort Dig nogen Skade."

"Det glæder mig! Jeg syntes nok det var saa underligt; jeg er svagsindet og de røde Mand have aldrig før gjort mig Fortrød. Det vilde gjøre mig ondt at troe, at de havde forandret sig. Det glæder mig ogsaa, Judith, at de ikke have tilføiet Hurry noget Onet. Vildtskytten troer jeg ikke, at Gud vilde tillade dem Noget til. Det var meget heldigt, at Soldaterne kom som de kom; thi Ilden brænder."

"Ja det var i Sandhed heldigt, Eoster; Guds belige Navn vare priset evindeligt for denne Visskuhed."

"Du kjender vist nogle af Officiererne, Judith; Du pleiede at kjende saa mange."

Judith svarede ikke, men skjulte sit Ansigt i sine Hæn-

der og bulkede. Hetty stirrede forundret paa hende, men da hun naturligtvis antog, at hendes egen Tilstand var Skyld i denne Bedrøvelse, gav hun sig venligt til at troste sin Søster.

„Brud Dig ikke om mig, kjære Judith,“ sagde dette rene, kjærlige Bæsen; „jeg lider ikke, om jeg ogsaa dør; Fader og Moder ere jo Begge døde og det, der er hændet dem, kan sagtens ogsaa hændes mig. Du veed, at jeg har mindre at betyde, end nogen Anden af Familien, og derfor ville ogsaa kun faa tænke paa mig, naar jeg først er nede i Søen.“

„Nei, nei, nei. — stakkels kjære, kjære Hetty!“ udraabte Judith med et ubetvingeligt Udbrud af Sorg; „Jeg, i det mindste, vil stedse tænke paa Dig; gjerne, o hvor gjerne, vilde jeg ikke bytte Plads med Dig, naar jeg kunde blive det samme rene, fortræffelige, sundefri Bæsen, som Du er!“

Kapitain Warley havde hidtil staaet og lænet sig op til Døren, men da dette Udbrud af Kærlighed og maaffet Anger var undsluppet den skønne Pige, begav han sig langsomt og tænke'n'dt bort og gik endog forbi Kænderen, som nu led under Chirurgens Behandling, uden at lægge Mærke til ham.

„Jeg har faaet min Bikel med, Judith!“ svarede hendes Søster med triumpherende Stemme. „Kigtignof kan jeg ikke læse mere i den; der er Meget i Reien med mine Pine; Du seer saa dunkel og utydelig ud og det gjør Hurry med, nu jeg seer paa ham; jeg havde aldrig

troet, at Henry March kunde være saa vanskelig at kjende! Hvad kan Grunden, Judith, være til, at jeg seer saa slet i Dag? Jeg, om hvem Moder altid sagde, at jeg havde de bedste Dine i hele Familien. Ja, det var det; min Aand var svag — hvad Folk kalde enfoldig — men mine Dine vare saa gode!

Judith hulkede atter, men denne Gang var det ikke Egenkjerlighed, ikke noget Tilbageblik paa det Forbigangne, som foranledigede Smerten. Det var den søsterlige Kjærligheds rene, hjertelige Sorg, forboiet ved Berøissheden om den blide Ydmyghed og fuldkomne Sandrøbed hos det Bæsen, ved hvis Side hun sad. I dette Dieblik vilde hun med Glæde have bortgivet sit eget Liv for at frelse Hettys, men da dette ikke stod i noget Menneskes Magt, sølte hun, at der ikke var levnet bende Andet, end at sørge. I det samme kom Marley atter ind i Kabytten, ledet af en hemmelig Drikt, som han ikke kunde medstaae, skjøndt han var tilmede, som om han med Glæde vilde have forladt Amerika for steds, havde det været muligt. Istedetfor at standse ved Døren, gik han saa tæt hen til den Lidendes Leie, at hun nu lettere kunde bemærke ham. Hettys kunde endnu skjelne store Gjenstande og fæstede snart sit Blik paa ham.

„Er De den Officier, som kom med Hurry?“ spurgte hun. „Naar saa er, maa vi Alle takke Dem; tbi uaagtet jeg er bleven saaret, have dog de Andre frelst deres Liv.

Kortalte Harry March Dem, hvor De kunde finde os og hvor meget vi trængte til Deres Hjælp?"

"En vennskabelig Løber overbragte os Efterretningen om Huronernes Streiftog," svarede Kapitainen, glad ved at kunne lette sit Hjerte ved Hjælp af en venlig Samtale, "og jeg blev strax Lemmanderet ud for at affjære Dem. Det var vistnok heldigt, at vi stødte paa Hurry Harry, som De kalder ham; thi han tjente os til Beviser; og det var ikke mindre heldigt, at vi hørte Geværskud, hvilket jeg nu erfarer ikke vare Andet end en Skiveskydning; thi de paaskyndte ikke alene vor Marsch, men førte os tillige til den rigtige Side af Søen. Delawareren saae os paa Strandbredden gjennem Rifferten og han og Dvs, som jeg hører at hans Søn hedder, gjorde os fortræffelig Tjeneste. Det var i Sandhed et heldigt Sammenstød af Umistan- digheder, Judith."

"Tal ikke til mig om Held, Sir," svarede Pigen med hæs Stemme og skjulte alt sit Alsyn. "Her mig er Verden fuld af Glendighed. Hid jeg aldrig mere maa høre tales om Skiveskydning, Rifler, Soldater eller Mand- folk!"

"Kjender De min Søster?" Burgte Hetty, forend den irettesatte Krigsmand fik Tid til at fatte sig for at svare. "Hverledes har De faaet at vide, et hun hedder Judith? De har Ret; det er hendes Navn, og jeg er Hetty, Thomas Huttels Datter."

"Her Himlens Skyld, dyrebare Søster, for min Skyld,

elskede Søster," faldt Judith hende bønfuldende i Ordet,
 "tal ikke mere herom!"

Hetty saae forbausset ud, men vant til at adlyde, afbrød hun sine ubehleilige og piinlige Spørgsmaale til Warley og fæstede sine Læne paa Bibelen, som hun endnu steds heldt i sin Haand, ligesom et Menneffe under et Skibbrud eller en Ildbrand holder fast paa en Viste med Edelstene. Hendes Aand vendte sig nu mod Fremtiden og tabte for en stor Deel de forbigangne Optrin af Syne.

"Vi skulle ikke længe være adskilte, Judith," sagde hun; "naar Du er død, maa Du ogsaa begravnes i Søen ved Eiden af Moder."

"Gud give, at jeg saa der i dette Dieblik, Hetty!"

"Nei, Judith, det kan ikke skee; Følsk maa først døe, før de kunne blive begravne. Det vilde være syndigt, om Andre eller Du selv begravede Dig medens Du levede. Gen Gang har jeg tænkt paa at begrave mig selv! Gud bevarede mig for den Synd."

"Du! Har Du, Hetty Hutter, tænkt paa en saadan Handling?" udbrod Judith med ubetvingelig Forbauselse; thi hun vidste altfor vel, at Intet kom over hendes samvittighedsfulde Søsters Læber, som ikke var den strengeste Sandhed.

"Ja jeg har, Judith; men Gud har glemt — nei, han glemmer aldrig Noget — men han har tilgivet det," svarede den døende Pige med et angrende Barns ydmyge Bøn. "Det var efter Moders Død; jeg følte, at jeg

havde mistet den bedste, om ikke den eneste Ven, jeg havde paa Jorden. Vel vare Du og Fader gode imod mig, Judith, men jeg var saa svagsindet og jeg vidste, at jeg kun vilde volde. Gder Bryderi, og desuden skammede I Gder saa ofte ved en saadan Søster og Datter og det er tungt at leve i en Verden, hvor man bliver overseet af Alle. Jeg troede derfor, at naar jeg kunde begrave mig ved Siden af Moder, vilde jeg være lykkeligere i Soen, end i Hytten."

"Tilgiv mig, tilgiv mig, dyrebare Henty! Paa mine Kne beder jeg Dig tilgive mig, elskede Søster, dersom noget Ord eller nogen Handling af mig har drevet Dig til en saa affindig og grusom Tanke."

"Staa op, Judith; knæl for Gud, knæl ikke for mig. Saaledes var jeg netop tilmede, da Moder skulde til at døe. Jeg erindrede mig Alt, hvormed jeg havde gjort hende imod, og kunde have løst hendes Fodder for at erholde Tilgivelse. Saaledes gaar det sagtens med alle Mennesker, der skulle til at døe, skjøndt jeg nu, da jeg tænker derpaa, ikke kan huske, at jeg var saaledes tilmede ved Faders Død."

Judith stod op, skjulte sit Ansigt i sin Kærklæde og græd. En lang Pause, der varede over to Timer, indtraadte, i hvilken Warley gik og kom flere Gange, aabenbart urolig, naar han var borte, og dog ikke istand til at blive. Han gav adskillige Befalinger, som hans Kæll udførte, og der herskede en vis Bevægelse blandt Seldaterne, saa meget mere som Lieutenanten, Mr. Craig, var bleven

færdig med den ubehagelige Forretning at begrave de Døde og havde sendt en Ordonnans for at faae at vide hvad han skulde foretage sig med sit Detaschement. I dette Mellemrum sov Hetty lidt og Bildtskyiten og Chingachgook forlede Arken for at tale sammen. Men efter Udlobet af den ovennævnte Tid viste Chirurgen sig paa Platformen og tilkjendegav med en Følelse, som hans Kammerater aldrig før havde bemærket hos ham, at Patienten hurtigt nærmede sig sit Endeligt. Ved denne Efterretning samlede Gruppen atter og Nysgjerrighed efter at være tilstede ved et saadant Dødsfald, eller maaskee ogsaa en bedre Følelse kaldte Mand til, som nyligt havde deeltaget i et Dødsfald af tilsvindelende større Interesse og Vigtighed. Sorgen havde imidlertid gjort Judith uvirksom og kun Lys kunde vise de smaa, quindelige Opmærksomheder, som saa ganske ere paa deres Plads ved et Sygeleie. Hos Hetty var, saavidt man kunde see, ikke indtraadt nogen anden Forandring, end den fuldkomne Svækkelse, som bebudede den nærfærdstaende Oplosning. Det, hun endnu besad af Bevidsthed, var ligesaa klart som altid og hendes Forstand var maaskee i visse Henseender virksommere end sædvanligt.

„Sorg ikke saa meget over mig, Judith,“ sagde den elskelige Lidende efter en Pause i hendes Bemærkninger; „jeg faaer snart Meder at see; jeg synes allerede, at jeg see hende nu; hendes Ansigt er ligesaa kjærligt og smilende som det pleiede at være! Naar jeg er død, giver

Gud mig maaskee hele min Forstand, saa at jeg passer bedre til at være i Moders Selskab, end før."

"Du bliver en Engel i Himlen, Hetty," hulkede Søsteren; "ingen Mand kan være værdigere til dens bellige Beliger."

"Jeg forstaaer det ikke ganske, men jeg veed, at det Alltsammen maa være sandt; jeg har læst det i Bibelen. Hvor det bliver mørkt! Kan det allerede være Aften? Jeg kan neppe see Eder Alle; hvor er Lys?"

"Jeg her, stakkels Pige; hvorfor Du ikke see mig?"

"Jeg seer Dig, men jeg vidste ikke, om det var Dig eller Judith. Jeg troer ikke, at jeg vil kunne see Dig ret meget længere, Lys."

"Bedrovel for det, stakkels Hetty. Lige meget; blegst Ansigt faaet Himmel baade for Pige og Kriger."

"Hvor er Slangen? Lad mig tale til ham, giv mig hans Haand — saa, nu føler jeg den. Delawarer, Du maa elske denne unge Indianerinde; jeg veed hvor meget hun holder af Dig, Du maa ogsaa holde af hende og ikke behandle hende saaledes, som nogle af Dit Folk behandle deres Hustruer, vær en sand Gytemand med hende. Før nu Vildskytten hen til mig; giv mig hans Haand."

Denne Begjering opfyldtes og Jægeren stod ved Siden af Kvindet, føiende sig med et Barns Villighed efter Pigens Duffer.

"Jeg føler, Vildskytte," tog hun til Orde, "skjøndt jeg ikke kan sige hvorfor, men jeg føler, at De og jeg ikke

skulle stilles for steds. Det er en sølsom Følelse! Jeg har aldrig fornummet den før; jeg gad vide, hvoraf den kommer!"

"Det er Gud, som opmuntrer Dem paa Deres Yderste, Hetto, og som en saadan bør den bevares og æres. Ja, vi skulle mødes igjen, skjøndt maaskee først om lang Tid og i et fjernt Land."

"Vil De ogsaa begraves i Søen? Hvis saa er, kan det forklare Følelsen"

"Det er ikke meget rimeligt; men der gives en Gaa for christne Sjæle, hvor man siger, at der hverken findes Søer eller Skove, skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorfor der ingen skulde findes af de sidste, eftersom Glæde og Fred er Kormaalet. Min Grav bliver sandsynligviis i Skoven, men jeg baaber, at min Aand ikke vil være langt fra Deres."

"Saaledes maa det ogsaa være. Jeg er for svag, findet til at forstaae mig paa saadanne Ting, men jeg føler, at De og jeg skulle mødes igjen. Hvor er Du, Søster? Jeg seer nu ikke Andet, end lutter Mørke. Det er vistnok Alten?"

"O Hetto, jeg er her ved Din Side, det er mine Arme, som omflunget Dig," hulkede Judith. "Tal, Du rebareste; er der Noget, Du ønsker at sige eller at faae gjort i dette skrækkelige Dieklif?"

Du svigtede Hettos Søn hende ganske, men ikke desto mindre nærmede Døden sig med færre af sine Rødsler, end sædvanligt, ligesom af Dmhed for et Væsen, der kun

besad de halve Mandsevner, Hun var bleg som et Lig, men hendes Mandedræt var let og uafbrudt, ligesom hendes Stemme, skjøndt nu næsten ikke mere end en Hvissen, forblev klar og tydelig. Dog da hendes Søster gjorde hiint Spørgsmaal, udbredte en Rødme sig over den døende Vige, men saa svagt, at den neppe var synlig og snarere lignede Karven af den Rose, der siges at være et Billede paa Undseelsens Skjær, end Glansen af Blomsten i dens uvvigere Bloden. Kun Judith opdagede dette Udtryk af Kærlig, et af hine blide Udtryk af kvindelig Kærlighed selv i Døden. For hende gik den imidlertid ikke tabt og hun dulde heller ikke Mariagen for sig.

„Hurry er her, elskede Hetty,“ hviskede Søsteren med sit Ansigt saa tæt ved den Lidendes, at Ordene undgik de Andres Øren; „skal jeg bede ham komme herhen og modtage dine gode Duffer?“

Et sagte Haandtryk svarede bekræftende og derpaa fortes Hurry hen til Leiet. Denne smukke, men saa Skovbygger havde sandsynligviis aldrig før fundet sig i en saa forkeert Stilling, skjøndt den Tilbeielighed, som Hetty følte for ham — snarere maaskee et Slags hemmelig Givens eller for Naturens Instinkter, end nogen upasiende Driiv af en slet tæmnet Indbildningskraft — havde været altsor reen og besfeden til at have kunnet vække den ringeste Mistanke hos ham. Han lod Judith lægge hans Kampchaand mellem Hetty og opbeviede med forlegen Læusbed Udvaldet

„Det er Hurry, Dyrebareste,“ hviskede Judith og hviede

sig over sin Søster, som om hun undsaac sig ved at udtale Ordene saa høit, at hun selv kunde høre dem; „tal til ham og lad ham gaae.“

„Hvad skal jeg sige, Judith?“

„Siiig hvad Din egen rene Aand indgiver Dig, Elskede. Stel paa den, da behøver Du ikke at frygte.“

„Farvel, Hurry,“ mumlede Herty, idet hun sagte trykkede hans Haand; „gid De vilde søge at blive Vildt; skytten mere lig.“

Disse Ord fremsigedes med Besværighed; en svag Modmen afløste dem for et eneste Dieblif, derpaa blev Haanden sluppen og Herty vendte Ansigtet bort, som om hun var færdig med Verden. Den gaadesfulde Følelse, der havde knyttet hende til den unge Mand, en Følelse, der havde været saa blid, at hun neppe selv havde mærket den, og som aldeles ikke vilde have været til, dersom hendes Forstand havde haft større Herredomme over hendes Sandser, tabte sig for stædte i Tanker af en mere opbøiet, skjønt neppe af en renere Natur.

„Hvorpaa tænker Du, dyrebare Søster?“ bristede Judith; „Siiig mig det, at jeg kan staae Dig bi i dette Dieblif.“

„Moder — nu seer jeg Moder og løse Væsenet omkring hende i Evn. Hvorfor er Fader der ikke? Det er underligt, at jeg kan see Moder, uagtet jeg ikke kan see Dig! Farvel, Judith.“

De sidste Ord sigedes efter en Pause og hendes Søster

havde ligget båret over bende i nogen Tid med angstelig Marvaagenhed førend hun mærkede, at den blide Mand var faret heden. Saaledes døde Hetty Hutter, et af hine gaadefulde Led mellem den legemlige og den ulegemlige Verden, som, medens de synes at være berøvede saa meget af det, som høiagtes og er nødvendigt i denne Tilværelses Tilstand, nærme sig Sandheden, Reenheden og Naturligheden af en anden saa meget og indeholde et saa smukt Billede af dem.

Sextende Kapitel.

Dagen var sørgelig, men fuld af Virksomhed. Soldaterne, som nyligt havde været beskæftigede med at begrave deres Døds, fik nu Befaling til at jorde deres egne Døde. Optrinnet om Morgenen havde efterladt en nedslaaet Stemning hos Officiererne og de Dvrigte følte Indflydelsen af en lignende Fornemmelse paa forskjellige Maader og af mange Marsager. Den ene Time gik efter den anden, indtil Aftenen kom og med den den sidste sørgelige Pligt til Verden stakket Hetty Hutter. Hendes Lig nedstøvedes i Søen ved Siden af den Moders, som hun havde elsket og året saa høit, og Chirurgen rettede sig, uagtet han i Grundten var en Kantroende, dog for saavidt efter de vedtagne Skikke, at han læste de foretagne Bønner over hendes Grav, ligesom han tidligere havde gjort over de andre faldne Christne.

Det havde Intet at betyde; det alseende Die, som læser i Hjertet, kunde ikke Andet end skjæle mellem den Levende og den Døde og den ulykkelige Piges blide Mand var allerede langt borte hiinædes noget menneskeligt Rituals Wildfarelsier eller Blandværker. Imidlertid manglede disse simple Ceremonier dog ikke ganske de passende Omgivelser Judith og Tys udgjorde Strømme af Taarer og Wildskytten stirrede med vaade Læbe paa det klare Vand, som nu flød hen over et Bæsen, hvis Mand var renere end Hjerghilden. Endog Delawareren vendte sig bort for at skjule sin Svagbed, medens de menige Soldater saae paa Ceremonien med forundrede Blikke og en vis høitidelig Følelse.

Dagens Forretning endtes med denne fromme Pligts Opfyldelse. I Solen den kommanderende Officiers Befaling lagde Alle sig tidligt til Ro, da man agtede at begynde Hjemmarschen ved Dagens Frembrud. En Afdeling med de Saarede, Fangerne og Scierstegnene havde allerede om Middagen, med Hurry til Beiviser, forladt Kastelet for at naae Fortet i kortere Dagmarscher. Den var bleven landset paa den øste omtalte Punt og var, da Solen gik ned, allerede leiret paa Bæsen af den lange, steile Hjerghjæde, som tabte sig i Mohawkdalen. Dette Detaschement havde ved sin Afmarch lettet Tjenesten for den følgende Dag meget, da det havde taget Bagagen og de Saarede med og paa anden Maade forskaffet den, der havde udstedt Befalingen, større Frihed i hans Bevægelser.

Efter sin Søsters Død talte Judith ikke med Andre

end Tys, førend hun begav sig til Hvile. Hendes Sorg var bleven året og begge Fruentimmerne vare blevene uforstyrrede hos Nøget indtil det sidste Dieblif. Trommernes Maslen afbrød den rolige Vandflades Tausbed og Gjenlyden af Tappentregen høretes imellem Bjergene saa snart Cereemonien var forbi, ligesom for at forebygge Faren for en Afbrudelse. Den Stjerne, som havde tjent Tys til Veileder, sig og øver en Skueplads, det var ligesaa taus, som om Naturens Stilhed endnu aldrig var bleven forstyrret af Menneskets Arbejder eller Videnskaber. Kun een eneste Skilvagt med sin Afsløning skred om Natten op og ned ad Platformen og Morgenen forkyndtes af Reveillens frigeriske Lyd.

Militair Oviagtighed havde nu afløst Grændseboernes uregelmæssige Skifte og efter en hurtig og tarvelig Frestest begyndte Detaschementet at gaae i Land med en Bestemthed og Orden, som forhindrede Larm og Forvirring. Af samtlige Officierer var kun Warley bleven tilbage. Craig anførte det allerede afgaaede Detaschement; Thornton var blandt de Saarede, og Grabam var naturligviis fulgt med sine Patienter. Endog Gutters Kiste med de mere værdifulde af hans Giendele var bleven bragt bort, saa at Intet var tilbage, som det var værdt at flytte. Judith havde Intet imod at see, at Kapitainen arede hendes Sorg og alene beskjeftigede sig med sin Tjeneste, da hun derved overlodes til sine egne Følelser. Alle antog, at Stedet skulde ganske og aldeles forlades, men om Mere blev der hverken forlangt eller givet Forklaring.

Soldaterne indslibede sig i Arken med Kapitainen i Epidien. Han havde spurgt Judith om, paa hvilken Maade hun ønskede at reise, og da han erfarede, at hun helst vilde blive tilbage med Ivs indtil det sidste Dieblik, havde han hverken besværet hende med Bonner eller fortørnet hende med Raad. Der gaves kun et sikkert og bekjendt Svar til Mohawksfloden og paa dette tvivlede han ikke paa, at de jo, naar Tiden var kommen, vilde mødes i Vennskab, om ikke i fornyet Fortrolighed.

Da Alle vare komne ombord, blev der sat Føls ved Marerne og Arken bevægede sig paa sin fledsede Maade med den fjerne Punt. Wildisfytten og Chingachgeel toge nu to af Kanoerne og af Vandet og bære dem ind i Kastellet. Dervaa bleve Vinduerne og Dorene stængede og Huset forlodes ved Hjælp af Lemmen paa den allerede beskrevne Maade. Da de forlode Palisaderne, saaes Ivs i den tilbageblevne Kano, i hvilken Delawareren strax gik ned til hende og roede bort, efterladende Judith, som stod alene paa Plattformen. Paa Grund af dette raske Skridt befandt Wildisfytten sig nu alene med den skønne og endnu grædende Pige. Allfor ligefrem til at nære Mistanke om Noget, svaiede den unge Mand den lette Baad rundt og tog dens Gierinde i den, hvorpaa han fulgte den af hans Ben allerede tagne Kurs.

Retningen med Puntten førte paa skraa forbi og ikke i nogen stor Afstand fra de Dødes Grave. Idet Kanoen sked forbi, talte Judith for første Gang den Morgen til

sin ledsager. Hun sagde kun Lidet og bad ham med saa Ord at tøve et Par Minuter, førend hun forlod Stedet.

„Jeg seer maaskee aldrig denne Plet mere, Vildtskytte,“ sagde hun, „og den glemmer min Moders og min Søsters Lig! Troer De det ikke muligt, at det ene af disse Væseners Ustyldighed kan i Guds Dine tjæe til Frelse for dem Begge?“

„Saaledes forstaaer jeg det ikke, Judith, skjøndt jeg ikke er nogen Missionair og kun er daarligt oplært. Enhver Mand svarer for sine egne Feil, uagtet oprigtig Anger kan tilfredsstille Guds Lov.“

„Saa maa min arme stakkels Moder være i Himlen! — Bittert, bittert har hun angret sine Synder, og hendes Lidelser i dette Liv burde dog komme Noget i Betragtning mod hendes Lidelser i det næste!“

„Alt dette gaaer over min Forstand, Judith. Jeg bestræber mig for at handle rigtigt her, som det tilfældige Middell til at komme godt derfra hisset. Helty var ualmindelig, hvilket Alle, der kjendte hende, maa indrømme, og hendes Sjæl var ligesaa værdig til Englens Selskab i det Dieblis, den forlod Legemet som nogen anden Helgens i Bibelen.“

„Jeg troer ikke, De lader hende vedersfares mere end Ret! Al, al! at der skulde være saa stor Forskjel imellem dem, der vare blevne opammede ved samme Bryst, havde sovet i samme Seng og boet under samme Tag! Dog lige meget — to Kanocu lidt længere med Os, Vildtskytte;

Solen skinner mig saaledes i Dinene, at jeg ikke kan see Gravene. Hettys er jo paa høire Side af Moders?."

"Ganske vist; De bad os selv derom og Enhver vil gjerne opfylde deres Ønsker, Judith, naar De gjør hvad Het er."

Den unge Pige stirrede næsten en Minut paa ham med taus Opmærksomhed og vendte derpaa Dinene tilbage mod Kastellet.

"Snart vil denne Sø være ganske forladt," sagde hun, "og det i et Dieblig, da den vilde være et sikkrere Opholdsted, end nogensinde. Det saa nyligt Forefaldne vil i lang Tid afholde Troleserne fra at besøge den igjen."

"Det vil det, ja, det kan ansees for afgjort. Jeg agter ikke at komme denne Vej igjen saa længe Krigen varer; thi efter min Formening vil ingen huronssk Mofassin efterlade sit Spor paa Løvet i denne Skov, førend deres Sagn have glemt at fortælle deres unge Mand om deres Banære og Nederlag."

"Finder De da saa stor Glæde i Voldsomheder og Blodsudgydelser? Jeg havde havt bedre Tanker om Dem, Vildtskytte; jeg havde troet, at De kunde sætte Deres Lykke i et stille, huusligt Hjem, med en hengiven, elskende Kone, stedse rede til at opfylde Deres Ønsker, og sunde, gode Børn, der bestræbte sig for at træde i Deres Fodspor og blive ligesaa ærlige og rettænkende som De selv."

"Gud, Judith, hvilken Tunge De dog har! Ord og Blikke gaae ligesom Haand i Haand og det, hine ikke kunne

gjøre, ere disse temmelig visse paa at udrette! En saadan Pige kunde i en Maaned fordærve den bedste Kriger i hele Kolonien."

"Har jeg da ganske taget Feil? Holder De da virkelig mere af Krigen, Bildtskytte, end af Arnestedet og de blidere Følelser?"

"Jeg forstaaer Deres Mening, Pige; ja, jeg troer jeg forstaaer hvad De mener, skjøndt De neppe saa ganske forstaaer mig. En Kriger tør jeg vel nok kalde mig nu, da jeg baade har fegtet og seiret, hvilket er tilstrækkeligt til Navnet, og heller ikke vil jeg negte, at jeg har Lyst til Haandværket, som baade er mandigt og håderligt, naar det drives overensstemmende med naturlige Gaver. Men jeg har ingen Glæde af Blod. Imidlertid er Ungdom Ungdom og en Mingo en Mingo. Dersom de unge Mænd her i Egnen lagde Hænderne i Skjødets og lode disse Landstrugere oversvømme Kolonien, saa kunde vi ligesaa godt Allesammen strax blive Franskmænd og ergive vort Fædreland og vor Slægt. Jeg er ingen Ildsluger, Judith, eller en Mand, der holder af Kamp for Kampens Skyld; men jeg kan ikke indsee, at der er nogen stor Forskjel paa at give Slip paa et Hebet forenden Krig af Frygt for Krig, og at give Slip paa det efter en Krig, fordi man ikke kan undgaac det — undtagen det skulde være, at det sidste er det mandigste og håderligste."

"Ingen Drinde kunde nogensinde ønske at see sin

Mand eller sin Broder lægge Hænderne i Skjødet og finde sig i Forurettelser og Forbaanelser, Bildtsfytte, uagtet hun vilde beklage Nødvendigheden af, at han udsatte sig for Slagets Farer. Men De har allerede gjort nok ved at rense denne Egn for Hurenerne; thi Gien for vor Seir tilkommer dog fornemmeligt Dem. Hør nu taalmodigt paa mig og svar mig saa med den medfødte Oprigtighed, som det er ligesaa behageligt som usædvanligt at finde hos No-gen af Deres Kjon."

Judith standsede; thi nu, da hun stod i Begreb med at forklare sig, haandhævede den medfødte Undseelse sin Magt til Trods for den Dymuntring og Tillidsfuldhed, hun fandt i den store Ligefremhed i sin Ledsagers Charakter. Hendes nyligt saa blege Kinder blussede og hendes Dine funkledede med noget af deres forrige Glæds. Følelsen gav hendes Ansigt Udtryk og hendes Stemme Blidhed og gjorde hende, som altid var skjøn, tre Gange saa forførende og indtagende som ellers.

"Bildtsfytte," sagde hun efter en temmelig lang Pause, "Dette er ikke Diebliffet til Forstillelse, Dmsvøb eller nogensembest Mangel paa Frimodighed. Her over min Moders og den sandhedskjærlige, sandtru Hettus Grave er Intet, som har mindste Lighed med Uredelighed, vel anbragt. Jeg vil derfor tale uforbeholdent med Dem og uden Frygt for at blive misforstaaet. De er ikke noget otte Dages Bekjendtskab, men det forekommer mig, som

om jeg havde kjendt Dem i mange Aar. I den korte Tid er der skeet saa Meget og saa Meget af Bigtighed, at et heelt Livs Sorger, Farer og Befrielsler ere blevene sammentrængte i nogle saa Dage, og de, som have lidt og handlet sammen under saadanne Optrin, bør ikke være fremmede for hinanden. Jeg veed, at det, jeg er i Begreb med at ville sige, kunde blive misforstaaet af de fleste Mænd, men af Dem venter jeg en adelmødig Fortolkning af min Fremgangsmaade. Vi befinde os ikke her iblandt Koloniernes Kunstere og Blandværker, men ere et Par unge Mennesker, som ikke have Anledning til i nogen Maade at bedrage hinanden. Jeg haaber, at jeg har gjort mig forstaaelig?"

"Ganske vist, Judith; Saa tale bedre for sig end De og Ingen smukkere. Deres Ord ere ligesaa behagelige som Deres Udseende."

"Det er den Maade, hvorpaa De saa ofte har reest dette Udseende, som giver mig Mod til at blive ved. Men alligevel, Wildtskytte, er det ikke let for en Person af mit Kjon og mine Aar at glemme alle sine Barndoms Yrdomme, alle sine Vaner og sin naturlige Mistillid og sige aabenhjertigt Alt det, hendes Hjerte føler."

"Hvorfor ikke det, Judith? Hvorfor skulde Fruentimmer ikke ligesaa godt som Mandfolk gaae ærligt og redeligt tilværks mod deres Nædemennesker? Jeg ser ingen Grund til, at De ikke skulde tale ligesaa ligefremt som jeg selv, naar der er noget virkelig Bigtigt at sige."

Siin uovervindelige Bessedenhed, som endnu stedse forhindrede den unge Mand fra at aabne Sandheden, vilde ganske have betaget den unge Pige Modet, naar hun ikke med hele sin Sjæl og hele sit Hjerte havde besluttet at gjøre et færtviolet Forsøg paa at frelse sig fra en Fremtid, som hun frygtede med en Rædsel, der var ligesaa levende som den Tydelighed, hvormed hun troede at forudsee den. Denne Bevæggrund hævede hende over alle sædvanlige Hensyn og hun vedblev til sin egen Forundring, om ikke til sin store Forvirring.

„Jeg vil, jeg maa tale ligesaa uforbeholdent med Dem, som jeg vilde have talt med den kjære stakkels Hetty, havde dette elskelige Barn endnu levet!“ vedblev hun og blegnede, istedetfor at rødme, idet den faste Beslutning, som drev hende, frembragte den modsatte Virkning af den, som et saadant Skridt ellers pleier at frembringe hos en Person af hendes Kjon; „Ja, jeg vil vælge alle andre Følelser i den ene, som nu har Overherredømmet. De holder af Skevene og det Liv, vi føre her i Orkenen langt borte fra de Hvides Boliger og Byer.“

„Ligesaa meget, som jeg heldt af mine Forældre, medens de levede, Judith. Dette Sted vilde være Alt i Verden for mig, naar denne Krig blot var forbi og Kolonisterne kunde holdes i tilstrækkelig Afstand.“

„Hvorfor da forlade det? Det har ingen Eier, i det mindste ingen, som har en bedre Adkomst til det, end min, og den overlader jeg villigt til Dem. Var det et

Kongerige, Wildtsfytte, troer jeg, at jeg med Glæde vilde sige det samme. Lader os derfor vende tilbage til det, efterat vi have besøgt Præsten i Fortet, og aldrig mere forlade det, førend Gud kalder os bort til den Verden, hvor vi skulle finde min stakkels Moders og Søsters Aander."

En lang, tankefuld Pause opstod, idet Judith havde skjult sit Ansigt med begge sine Hænder, efterat hun havde tvunget sig til at gjøre et saa tydeligt Tilbud, og Wildtsfytten grublede ligesaa bedrovet som forundret over Wieningen af de Ord, han nyligt havde hørt. Omfæder brød Jægeren Tausheden og talte i en Tone, som hans Duffe om ikke at fornærme næsten gjorde blød.

"Det har De ikke betænkt rigtigt, Judith," sagde han; "nei, Deres Følelser ere blevene vakke ved Alt det, der nyligt er hørdet, og da De nu troer ingen Elægtninge at have i Verden, skynder De Dem altfor meget med at finde Andre istedetfor dem, De har mistet."

"Om jeg ogsaa levede blandt en heel Skare af Benner, Wildtsfytte, vilde jeg dog tænke som jeg nu tænker og sige det, jeg nu siger," svarede Judith, idet hun endnu stedse bedækkede sit yndige Ansigt med Hænderne.

"Jeg takker Dem, Pige, jeg takker Dem af mit inderste Hjerte. Men jeg kan ikke benytte mig af et svagt Dieblif, hvori De glemmer Deres egne store Fortrin og synes, at Jorden og Alt det, den indeholder, befinder sig i denne lille Kano. Nei, nei, Judith; det vilde ikke være ædelmodigt af mig; det, De har tilbuddt, kan aldrig skee."

„Det kan Altsammen see, uden at Noget faaer Grund til at fortryde det,“ svarede Judith med en Hef-tighed i Følelse og Mægen, som øieblikkeligt rev Sløret fra hendes Dine. „Vi kunne faae Soldaterne til at lade vore Eiendele blive tilbage underveis til vi komme igjen, hvorpaa de let kunne blive bragte tilbage til Huset; Søen vil ikke oftere blive besøgt af Fjenden, i det mindste ikke i denne Krig, og Deres Skind kan De let faae solgte i Fortet. Der kan De let kjøbe de faa Fernødenheder, vi behøve, tbi jeg ønsker ikke at see det Sted mere, og, Wildt-skytte,“ tilføiede Pigen med en Ynde og Naturlighed, som den unge Mand havde ondt ved at modstaae, „til Beviis paa hvor ganske jeg er og ønsker at være Deres, hvor udelukkende jeg ikke attraaer Andet, end at være Deres Hustru, skal det første Baal, vi antænde efter vor Tilbagekomst, blive antændt med den Brokades Kjole og næret med en enhver Gjenstand, jeg eier og som De ikke anseer passende for den Qvinde, De ønsker at leve med.“

„Al, Judith, De er en indtagende og elskværdig Skabning; ja, De er Alt det og Ingen kan negte det, naar han vil tale Sandhed. Disse Billeder ere behagelige for Tankerne, men de ville maaskee ikke vedblive at være saa glade, som de nu synes. Glem derfor Alt og lader os roe efter Slangen og Tys, som om Intet var blevet sagt om den Ting.“

Judith var dybt krænket og, hvad mere var, dybt be-drøvet. Ikke desto mindre laa der en Fasthed og Ro i

Bildtskyttens Væsen, som ganske knuste hendes Forhaabninger og sagde hende engang for alle, at hendes overordentlige Skjønhed ikke havde opvakt den Beundring og Hyl- ding, den var vant til at modtage. Fruentimmer siges sjældent at tilgive dem, som forkaste deres Tilnærmelse, men denne høifindede og bestige Pige nærede ikke Skygge af Nag, hverken dengang eller siden, til den ærlige og op- rigtige Jæger. I dette Dieblik var hendes fremherskende Kjølelse Dnsket om at erfare, at ingen Misforstaaelse fandt Sted. Efter nok en pijnlijk Pause fik hun derfor Rede paa Sagen ved et Spørgsmaal, der var altfor ligefremt til at tilstede nogen Udflugt.

„Gud forbyde, at vi skulde gjemme nogen Fortry- delse til Fremtiden ved Mangel paa Oprigtighed nu,“ sagde hun. „Jeg haaber, at vi i det mindste forstaae hin- anden. De vil ikke have mig til Kone, Bildtskytte?“

„Det er bedre for os Begge, at jeg ikke benytter mig af Deres Glemsehed, Judith. Vi kunne aldrig egte hinanden.“

„De elsker mig ikke, kan maaskee ikke engang agte mig, Bildtskytte?“

„Jeg er Deres Ven i enhver Henseende, Judith, ja, Deres Ven i Liv og Død. Jeg vilde være ligesaa meget for Dem i dette Dieblik, som jeg vilde være for Ips, og det er at sige saa meget, som jeg kan sige til Fordeel for en Datter af en Kvinde. Jeg tror ikke, at jeg føler for Nogen — mærk vel, Judith, jeg siger Nogen — som

om jeg kunde forlade Fader og Moder — hvis Fader og Moder vare levende, hvilket dog ingen af dem er — men om de Begge levede, føler jeg ikke for nogen Kvinde, som om jeg kunde forlade dem for at holde fast ved hende alene.

„Det er nok,“ svarede Judith med fortrydelig og qvalt Stemme, „jeg forstaaer hvad De vil sige. De kan ikke giue Dem uden at elske og en saadan Kjerlighed søler De ikke for mig. Svar ikke, dersom jeg har Ret; thi jeg kan forstaae Deres Taushed. Den vil være smertelig nok i sig selv.“

Wildtskytten adlød hende og svarede ikke. I over en Minut fæstede Pigen sine straalende Bine paa ham, som om hun vilde læse i hans Sjæl, medens han sad og vladskede i Vandet som en irettesat Skoledreng. Derpaa sankede Judith selv Enden af sin Pagaie og skjød Kanoen bort fra Stedet med en ligesaa gjenstridig Bevægelse som de Bølger, der ledede den. Wildtskytten understøttede imidlertid sagtmødt Anstregelsen og kort efter befandt de sig i den svorløse Retning, Delawareren havde taget.

Paa Veien til Pynten verledes ikke en Stavelse mellem Wildtskytten og hans smukke Bediagerinde. Da Judith sad i Bougen af Kanoen, vendte hun Hovedet til ham; ellers vilde Udtrykket i hendes Ansigt sandsynligviis have bevæget ham til at tillade sig nogle trøstende Uttrin-ger af Vennskab og Hjælp. Tværtimod hvad man skulde have ventet, bar hun dog intet Nag, skjøndt hendes Farve

hyppigt forandrede sig fra Krænkelsens dybe Rødme til stufede Forhaabningers Blegghed. Den Sorg, dyb hjertelig Sorg var den fremherskende Fornemmelse og den tøbede sig paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes.

Da Ingen af dem reede stærkt, var Arken allerede ankommen og Soldaterne gaaede i Land, førend de to Tilbageblevnes Kano naaede Pynten. Ohingachgoek var kommen isorveien og befandt sig allerede et Stykke inde i Skoven paa et Sted, hvor de to Spør, det til Fortet og det til Delawarernes Landsbyer, adskiltes. Soldaterne havde ligeledes stillet sig i Marschorden, efter først at have skudt Arken fra Land med letsinelig Ligegyldighed for dens Skjebne. Alt dette saae Judith, men uden at ændse det. Glimmersveilet havde ingen Tillokkelser mere for hende og da hun satte Foden paa Strandbredden, vandrede hun strar videre bagester Soldaterne uden at see sig om een eneste Gang. Endog Tus gik hun forbi uden at lægge Mærke til hende og denne beskedne unge Skabning gyste tilbage for Judiths bertvendte Hals, som om hun selv havde gjort sig skyldig i en eller anden Uret.

„Bliu Du her, Elange,“ sagde Wildtskytten, idet han ved at følge den forfæstede Skjennes Fodspor kom forbi sin Ven. „Jeg vil blot tale et Par Ord med Judith, saa kommer jeg tilbage.“

Et halvhundrede Kævne havde skjult Parret baade for dem foran og dem bagved det, da Judith vendte sig om og talte.

„Det gaaer an, Vildtskytte,“ sagde hun nedslaaet. „Jeg fatter Deres Godhed, men behøver den ikke. Om faa Minuter har jeg indhentet Soldaterne. Da De ikke kan ledsage mig paa Livets Dei, ønsker jeg heller ikke, at De gaaer længere paa denne. Dog holdt; førend vi skilles, ønsker jeg at gjøre Dem et eneste Spørgsmaal, og jeg fordrer, at De, saasandt De frygter Gud og ærer Sandheden, ikke fører mig bag Lyset med Deres Svar. Jeg veed, at De ikke elsker nogen Anden, og jeg kan kun indsee en Grund, hvorfor De ikke kan, ikke vil elske mig. Siig mig derfor, Vildtskytte —“ Viggen standsede og de Ord, hun var i Begreb med at udtale, syntes at skulle kvæle hende. Derpaa samlede hun hele sin Fatning og vedblev med et Ansigt, som blussede og blegnede ved hvert Aandedræt: „Siig mig derfor, Vildtskytte, om ikke et eller andet Ufordeelagtigt, som Henry March har sagt om mig, har indvirket paa Deres Følelser?“

Sandheden var Vildtskyttens Polarstjerne. Han havde den steds for Die og det var ham næsten umuligt at holde den tilbage, selv hvor Klogskaben fordrede Taushed. Judith læste hans Svar i hans Ansigt og med et af Besvidstheden om vederfarede Uret næsten bristefærdigt Hjerte tilvinkede hun ham et Gevvel og forsvandt i Skoven. I nogen Tid var Vildtskytten tvivlraadig om hvad han skulde gjøre, men tilhøst vendte han om og forenede sig med De-lawarerne. Samme Aften leirede de Tre sig ved deres egen Fleds Kilder og den næste betraadte de Stammens

Landsby, Chingachgoof og hans Trolovede i Triumfb og deres Stalbroder æret og beundret, men med en Sorg, som først flere Maaneders Virksomhed kunde fjerne.

Krigen, som da var udbrudt, blev heftig og blodig. Delawarer-Hordingen steg høit blandt sine Landsmænd, saa at hans Navn aldrig nævntes uden Lovtaler, medens nok en Unkas, den sidste af sin Stamme, føiedes til den lange Række af Krigere, som havde baaret denne udmærkede Benaevnelse. Wildtskytten udbredte under Tilnavnet Falkesie sit Ry nær og fjært, indtil Rnaldet af hans Riffel blev ligesaa frygteligt for Wingoernes Dren som Manitus Tor-den. Kronens Officierer betjente sig snart af ham og han hængte sig under Feldttoget især ved een af dem, med hvis senere Liv han stod i en nøie og vigtig Forbindelse.

Femten Mar forløb, førend Wildtskytten blev istand til atter at besøge Glimmersveilet. Der var blevet sluttet Fred og kort førend Udbrudet af en ny og endnu rigtigere Krig ilede han og hans trofaste Ven Chingachgoof til Forterne for at forene sig med deres Bundsforvante. En Yngling ledsagede dem; thi Iys slumrede allerede under Delawarernes Graner og de tre Efterlevende vare nu blevene uadskillelige. De naaede Egen, netop som Selen var ved at gaae ned. Her var Alting uforandret; Kloden brusede endnu affled under sit Hertog; den lille Klippe bortlebes af Vølgernes langsemme Paavirkning i Løbet af Harbundsreder; Bjergene stode i deres naturlige Tragt, dunkle,

ovrigt og gaadefulde, og Vandfladen funkede i sin Ensomhed som en fjon Edelsteen i Skoven.

Næste Morgen fandt Ynglingen en af Kanoerne, som laa paa Land i forfalden Tilstand. Med en Smule Umage blev den gjort brugelig og de besteg den derpaa for at undersøge Stedet. Alle Pynterne passeredes og Obingachgoot viste sin Søn det Sted, hvor Huronerne først havde været leirede, og det Næs, hvor det var lykket ham at bortføre sin Brud. Her gik de endog i Land, men ethvert Spor af det tidligere Besøg var forsvundet. Derpaa begave de sig hen til Balpladsen og fandt der nogle faa af de Fegn, som forblive paa saadanne Steder. Vilde Dyr havde øvredet mange af Ligene og Menneskebeeen blegedes i Sommerregnen. Unkas betragtede Alt med Ærbødighed og Nidlidensbed, skjøndt Sagnene allerede havde vaft hans unge Sjæl til en Krigers Ærgjerrighed og Alvor.

Fra Pynten reedes Kanoen hen til Skjæret, hvor Levingerne af Kastellet endnu vare synlige som en maledrift Ruin. Vinterstormene havde for længe siden revet Taget af Huset og Forraadnellen ødt sig ind i Bjelkerne. Alle Pukkellerne vare urørte, men Narstiderne havde hærget Stedet ligesom for at spotte Forsøget paa at udelukke dem. Palisaderne vare ligesaa raadne som Bjelkerne og nogle faa Vintre, nogle Storme og Uveir til vilde aabenbart kaste det Hele ud i Søen og udslutte Bygningen af denne pragtfulde Gniembeds Dverflade. Gravene vare ikke til at finde. Enten havde Elementerne tilintetgjort deres Spor,

eller ogsaa havde Tiden ladet dem, som søgte dem, glemme deres Beliggenhed.

Arken fandtes strandet paa den østlige Kyst, hvor den herskende Nordvestvind før længe siden havde drevet den hen. Den laa paa den sandede Spidse af en flad Odde, omtrent ti Mile fra Udøbet, og Odden selv forsvinder nu hurtigt for Elementernes Magt. Prammen var fuld af Vand, Kabinetterne uden Tag og Bjellerne i forfalden Tilstand. Noget af det sværere Bobarbe var blevet tilbage og Vildtskyttens Hjerter bankede stærkt, da han saa et Baand, som havde tilhørt Judith, slagre fra en Bjelle. Det mindede om hele hendes Skønhed og vi kunne tilføie alle hendes Svagheder. Skøndt Vigen aldrig havde rørt hans Hjerter, bevarede Fælleskab, thi saaledes maa vi nu kalde ham, dog endnu en venlig og oprigtig Deeltagelse for hende. Han rev Baandet af og bandt det om Skjettet af Hjertefælder, som selv var en Gave af Vigen.

Noget saa Mile høiere op ad Eoen fandtes nok en af Kanøerne og paa den Pynt, hvor Selskabet tilsidst gik i Land, opdagedes de, som vare blevene efterladte paa Kysten. Den, hvori nærværende Seilads foretoges og den anden, som opdagedes paa den østlige Kyst, vare styrtede gennem det mørke Gulv i Rastellet, og vare drevne forbi de faldefærdige Palisader og blevene kastede som Brag op paa Strandbredden.

Ifølge alle disse Tegn var det rimeligt, at Eoen ikke var bleven besøgt siden Slutningsoptrinet i vor Fer-

tælling. Hændelsen eller Sagnet havde atter gjort den til et Naturen helliget Sted, idet de hyppige Krige og Koloniernes tynde Befolkning endnu holdt Nybyggerne indenfor snevre Grændser. Chingachgook og hans Ven forlode Stedet med tungsindige Kølser. Det havde været Skuepladsen for deres første Krigsbedrifter og mindede dem Begge om blide Optrin og triumpherende Timer. De fortsatte imidlertid stiltiende deres Vej til Mohawkfloden for at styrte sig ind i ny Eventyr, der vare ligesaa bevægede og mærkelige som de, hvorunder de havde aabnet deres Løbebane ved denne vundige Sø. Længere hen i Tiden vendte de tilbage til Stedet, hvor Indianeren fandt en Grav.

Tid og Omstændigheder have draget et uigjennemtrængeligt Slør over Alle dem, som ellers havde staaet i Forbindelse med Familien Hutter. De levede, seilede, døde og ere glemte. Ingen Skægtning har følt Deeltagelse nok for de Banærede og Vanærede til at trække Sløret tilside og et Harhundrede er i Begreb med at udlette deres Navne af Grindringen. Forbrudelsens Historie er stedse oprørende og heldigviis vnde kun Faas at drøle ved dens Enkeltheder. Familens Synder ere for længe siden bleve afgjorte for Guds Demstol, eller opbevarede til det frygtelige Regnskab paa den sidste store Dag.

Samme Skjebne havde Judith. Da Falkesie kom til Fortet ved Mohawkfloden, erklyndigede han sig ivrigt om denne elskelige, men vildlede Skabning. Ingen kjendte

hende; ikke engang hendes Person erindredes længere. Andre Officiere havde atter og atter afløst Warleyerne, Craigerne og Grahamierne, men en gammel Sergeant, som nyligt vare kommen fra England, kunde dog fortælle vor Helt, at Sir Richard Warley opholdt sig paa sine Fædrenegodser og at der i Parken boede en Dame af sjelden Skjønbed, der havde meget at sige hos ham, skjøndt hun ikke bar hans Navn. Om det var Judith, som var falden tilbage til sin tidligere Feil, eller et andet af Krigsmandens Offere, kunde Falkesie ikke erfare, og det vilde heller ikke være behageligt eller nytte til Noget at undersøge det. Vi leve i en Verden fuld af Skrøbeligheder og Egennytte og intet Maleri, som skildrer os anderledes, kan være sandt, endskjøndt enkelte Glimt af den rene Mand, i hvis Billede Mennesket skabtes, til Lykke for den menneskelige Natur sees at bøde paa dens Udværter og fermilde, om ikke undskyldte dens Forbrydelser.

Ende paa anden og sidste Deel.
